

părintele NICODIM • QUO VADIS, ECCLESIA?

părintele NICODIM

„...Vom așeza pe pământ

SEMNUL ATENȚIEI !

*Și mulți se vor opri lângă el și vor vedea până
la cer și vor vedea durerea Mea și vor căuta
adevărul cel acoperit de om.“*

(citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 14 octombrie 1998)

QUO VADIS, ECCLESIA?

*

ISBN: 973-97125-4-1

Editura
Ro-Emaus
București, martie 2006

partea întâi

SEMNUL ATENȚIEI !

CUVÂNTUL CARE VINE DIN CERURI

„Pentru Sion nu voi tăcea și pentru Ierusalim nu voi avea odihnă, până ce dreptatea lui nu va ieși ca lumina și mântuirea lui nu va arde ca o flacără.“
(Isaia, 62/1)

„Eu nu am tăcut nicicând pe pământ, și mereu am grăit din cer peste cei ce aud și împart grăirea Mea.“
(citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 16/29 mai 2004)

Alfa și Omega

La început era *Cuvântul* și *Cuvântul* era la Dumnezeu și Dumnezeu era *Cuvântul*: Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine (v. *Ev. Ioan*, 1/1; *Apocalipsa*, 1/8). Aceasta este mărturia Sfintei Scripturi și știm că ea este adevărată (v. *Ev. Ioan*, 21/24). Așadar, Dumnezeu-Cuvântul a fost nu numai la început, căci de atunci era; este nu numai astăzi, când mărturisește încă o dată despre Sine: *„Eu sunt Cel ce sunt.“* (*Ieșirea*, 3/14); ci va fi în veci, venind și nedespărțindu-Se de oamenii care-și lucrează în fiecare zi asemănarea lor cu Dumnezeu, aceia care-L ascultă și care cred în El. Ei sunt cei la care El vine, căci ei Îl urmează întru totul și Îi poartă chipul, și de aceea Scriptura îi numește fiii ai lui Dumnezeu (v. *Facerea*, 6/2; *I Ioan*, 3/1). Nicicând n-a lipsit cuvânt povățuitor din cer către ei, căci Dumnezeu a fost alături de fiii Săi în toată vremea, prin Duhul Lui Cel Sfânt, iar *Cuvântul* luminează mintea celor care Îl primesc, și este *„Lumina cea adevărată, care luminează pe tot omul care vine în lume.“* (*Apocalipsa*, 1/9), dar care iese apoi din lume, biruind lumea.

Sfânta Scriptură arată că Dumnezeu pe toți oamenii i-a luminat prin cuvânt, dar nu toți au primit lumina, căci văzând, cu timpul, că Stăpânul lor *„întârzie“* de la reîntâlnirea promisă, unii oameni s-au sălbăticit, s-au cuibărit în sine și și-au făcut o împărăție a iluziilor, în care omul se crede singurul stăpân. Singur împărățește, singur slujește, singur mănâncă, singur doarme, singur trăiește, singur moare, iar bucuriile lui sunt mici, chircite și ieftine, și el le împarte arareori și cu zgârcenie cu semeni de-ai săi, care și ei sunt la fel de singuri. Omul modern s-a despărțit în

chip dramatic de Dumnezeu, pentru că prin felul în care trăiește astăzi, nu se mai aseamănă întru nimic cu El. Adevăratul lui stăpân este cel căruia îi face toate voiele și căruia întru totul îi seamănă: diavolul (v. I Ioan, 5/19); de el este legat cu lanțuri nevăzute și lui îi este de bunăvoie rob. Până și cei care își fac iluzii că prin formalismul religios pe care îl practică Îi slujesc lui Dumnezeu, până și aceia se închină fără voie lui satana, căci închinarea la Dumnezeu se face numai „*în duh și în adevăr*“ (Ev. Ioan, 4/24).

Nu poate omul sluji la doi stăpâni, iar prietenia lui cu lumea (care-l hrănește, îl îmbracă și îl distrează) „*este vrăjmășie cu Dumnezeu*“ (Iacov, 4/4). Dar Dumnezeu nu l-a părăsit pe om. El nu a încetat să-i vorbească din cer, reamintindu-i că omul nu este numai trup muritor. El, cu durere și cu iubire și cu dor nestins, l-a chemat pe om ca să vină să-i spele păcatul neascultării și al iubirii de vremelnice și de sine; să-i spele urechile, ca să audă glasul Lui; să-i spele ochii, ca să vadă frumusețea îngerilor; și să-i spele și tot capul, ca să gândească limpede și să înțeleagă ce-i spune El: „... *glasul Meu [...] se face carte pe pământ, cu tot cerul Meu de sfinți, care se face sul și se dă în lături la tot omul care vrea să-și vindece auzul, și vorbirea, și duhul, și trupul, și sufletul cel dat lui de Dumnezeu.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 14/27 aprilie 2003).

Dar omul mereu s-a scuturat de ploaia de cuvânt, și n-a voit să stea sub ea și să facă voia lui Dumnezeu, nici măcar când se credea ales: „*Ierusalime, Ierusalime, care omori pe prooroci și cu pietre ucizi pe cei trimiși la tine, de câte ori am vrut să adun pe fiii tăi, după cum adună pasărea puii săi sub aripi, dar nu ați voit. Iată, casa voastră vi se lasă pustie.*“ (Ev. Matei, 23/37,38).

De aceea, Dumnezeu Și-a ales acum, la capătul timpului, un Ierusalim nou, din rămășița de creștini care-L mai ascultau și Îl iubeau cu adevărat și Îl așteptau cu dor, să vină pe norii cerului, după cum era proorocit în Scripturi: „*Și să nu-I dați răgaz până ce nu va așeza din nou Ierusalimul, ca să facă din el lauda pământului.*“ (Isaia, 62/7). Acestuia, Noului Ierusalim, Dumnezeu îi vorbește din cer, neîncetat, în ultimii cincizeci de ani. Dacă în cursul istoriei Dumnezeu a vorbit mereu, dar cu măsură, măsura fiind chiar dorul omenirii după Dumnezeu, astăzi asistăm la o revărsare de har, prin care mila lui Dumnezeu coboară din cer, neîntrerupt, ca un râu care dă viață, căci stăvilarele cerului s-au rupt sub greutatea *Cuvântului*.

Mulți au auzit, și cu adâncă tulburare s-au mirat întru sine: „*Oare, chiar vorbește Dumnezeu? Înseamnă că, într-adevăr, Dumnezeu există?! Și dacă admitem că ar fi așa, oare, Dumnezeu n-are altceva mai bun de*

făcut? (bunăoară, să repare niscai nedreptăți, cu care omul a sufocat pământul). Oare, nu s-a spus totul în Biblie? Ce ar mai fi de adăugat la ea? Dar cum poate vorbi Dumnezeu atât de mult? Când s-a mai pomenit așa ceva? Când a mai vorbit Dumnezeu din cer?...“

Biblia mărturisește

Omul e uituc. Omul a uitat, deși zice că a citit Biblia. Biblia mărturisește că de la început a vorbit Dumnezeu, și a zis: „*Să fie lumină!*“, și așa a fost (v. *Facerea*, 1/3). Apoi, a zidit Dumnezeu, prin cuvânt, toată lumea (*Facerea*, 1/6-27), și toate cele zidite prin cuvânt erau bune foarte, căci *Cuvântul* era Atotbun (v. *Facerea*, 1/31). Și după ce l-a zidit pe om din pământ, tot cu cuvântul, dar și cu mâinile Sale sfinte, a insuflat în fața lui suflare de viață și i-a dat în stăpânire întreg pământul, iar cerul l-a păstrat pentru Sine. De aici, din cer, Dumnezeu i-a vorbit omului și i-a poruncit să se păzească de neascultarea *Cuvântului* (v. *Facerea*, 2/16,17). Dar când omul a greșit încălcându-l porunca, Dumnezeu l-a strigat din cer pe om, cu cuvânt de mustrare blândă, pentru ascunderea lui: „*Adame, unde ești?*“ (*Facerea*, 3/9), și l-a pedepsit Dumnezeu pe om pentru greșeala lui, tot cu cuvântul, rostind blestem asupra pământului pe care i-l dăduse în stăpânire (v. *Facerea*, 3/17) și izgonindu-l din grădina raiului (v. *Facerea*, 3/24).

Dumnezeu a vorbit apoi cu toți oamenii de pe pământ, care au rămas însemnați așa în cărțile vieții:

– Cain, pe care Domnul l-a învățat cum să învingă ispita (v. *Facerea*, 4/6,7);

– Noe, pe care Domnul l-a învățat cum să-și facă o corabie, prin care să salveze spița omenirii și a viețuitoarelor necuvântătoare, de urgia potopului (v. *Facerea*, 6/13-21; 7/1-4), și apoi l-a binecuvântat (v. *Facerea*, 8/9-17);

– Avraam, prin care Domnul a binecuvântat cu binecuvântare veșnică toate neamurile pământului care vor vrea să se ridice, prin trăire sfântă, la cinstea de fii ai lui Avraam (v. *Facerea*, 12/1-3; 12/7; 22/1);

– Agar, pe care Domnul a întărit-o în vremea pribegiei ei (v. *Facerea*, 21/7);

– Rebeca, pentru care s-a proorocit că două popoare se vor ridica din pântecul ei (v. *Facerea*, 25/23);

– Isaac, întărit prin cuvânt pe când trăia în țara filistenilor, și binecuvântat la Beer-Șeba (v. *Facerea*, 26/23, 24);

– Moise, căruia i-a vorbit Domnul în rug de foc, ce nu se mistuia (v. *Ieșirea*, 3/4-12; 4/1-17), în pământul Madian (v. *Ieșirea*, 4/19-23), în pământul Egiptului (v. *Ieșirea*, 6/2-8, 11), la Marea Roșie (v. *Ieșirea*, 14/2-4; 15,18,26), la Mara (v. *Ieșirea*, 15/26), în pustiul Sin (v. *Ieșirea*, 16/4,5), la Rafidim (v. *Ieșirea*, 17/5,6), în muntele Sinai, de unde a dat poporului tablele legii (v. *Ieșirea*, 19/21; cap. 20-40) și în cortul adunării (v. *Leviticul*, cap. 1-8);

– Moise și Aaron, prin care Domnul a lăsat rânduielile ceremoniale și de curățire (v. *Leviticul*, cap. 11-19), pedepsele pentru păcate (v. *Leviticul*, cap. 20-22), pentru idolatrie (v. *Leviticul*, cap. 26), rânduieli despre sărbători (v. *Leviticul*, cap. 23), făgăduințe (v. *Leviticul*, cap. 27);

– din nou, Moise, prin care Domnul a cerut numărarea obștei fiilor lui Israel (v. *Numerii*, cap. 6), sfințirea leviților (v. *Numerii*, cap. 8), pedepsirea răzvrătiților: Core, Datan și Abiron (v. *Numerii*, 16/21) și înălțarea șarpelui de aramă în pustie (v. *Numerii*, 21/8);

– Valaam, pe care Domnul l-a oprit să blesteme poporul lui Israel (v. *Numerii*, 23/4-10, 16);

– Iosua, fiul lui Navi (v. *Iosua Navi*, cap. 1,4,5,6,8,20);

– Iuda, pe care Domnul l-a povățuit în războaie (v. *Judecătorii*, 1/2), iar israeliților le-a vorbit la Bochim, muștrându-i pentru neascultarea glasului Lui (v. *Judecătorii*, 2/1-3);

– Ghedeon, căruia Domnul i-a trimis înger izbăvitor în luptele cu madianiții (v. *Judecătorii*, 6/11-26; 7/2-11), iar pe israeliți i-a muștrat pentru idolatrie (v. *Judecătorii*, 10/11-14);

– Manoș și femeia sa, care era steapă, și cărora Domnul le-a promis un fiu care va fi nazireu; și așa s-a născut Samson (v. *Judecătorii*, 13/3-18);

– Samuel, care a primit cuvânt de la Domnul pentru preotul Eli și pentru fiii săi, și care cu umilință s-a aplecat *Cuvântului* Domnului: „*Vorbește, Doamne, că robul Tău ascultă!*“ (I Regi, 3/10). Sfânta Scriptură consemnează autenticitatea vedeniei și trezvia lui Samuel: „*După aceea a adormit Samuel până dimineață. [...] Dar Samuel s-a temut să spună lui Eli vedenia aceasta.*“ (I Regi, 3/15). Samuel a mai primit cuvânt de la Domnul și pentru popor (v. *I Regi*, 8/7-9, 22), și pentru regele Saul (v. *I Regi*, 15/2,3,10);

– regele David, căruia Domnul i-a vestit soarta războiului cu filistenii: „*Scoală și mergi la Cheila, căci Eu am să dau pe Filistenii în mâinile tale.*“ (I Regi, 23/2,4); iar apoi i-a descoperit prin cuvânt planurile lui Saul și l-a scăpat din mâinile acestuia, căci Saul chemase poporul să meargă la Cheila ca să-l împresoare pe David și pe oamenii lui (v. *I Regi*, 23/10-13);

– Proorocul Natan, care a primit de la Domnul cuvânt de îmbărbătare pentru regele David (v. *II Regi*, 7/5-16), dar și pentru muștrarea lui (v. *II Regi*, 2/11, 12), atunci când acesta a căzut în păcat;

– Proorocul Gad, care a primit de la Domnul cuvânt de muștrare pentru regele David, deoarece și-a numărat poporul (v. *II Regi*, 12/14);

– regele Solomon, care a primit de la Domnul lămuriri amănunțite privind construirea templului (v. *III Regi*, cap. 6);

– Profetul Ioad, trimis de Domnul pentru a prooroci regelui Ieroboam, și care a fost amăgit pe cale de profetul mincinos Emve (v. *III Regi*, 13/1-5);

– Proorocul Ahia, care a fost învățat de Domnul să o îndrume pe femeia lui Ieroboam (v. *III Regi*, 14/5);

– Șemaia, omul lui Dumnezeu, peste care cuvântul Domnului a coborât, iar el a proorocit regelui Roboam (v. *II Paralipomena*, 11/4) și căpeteniilor lui Iuda (v. *II Paralipomena*, 12/5,7);

– Iehu, fiul lui Hanani, căruia Domnul i-a arătat căderea regelui idolatru Bașa (v. *III Regi*, 16/1-4);

– Sfântul Prooroc Ilie, căruia Domnul i-a vorbit în multe rânduri (v. *III Regi*, cap. 17-19; *IV Regi*, cap. 1);

– Miheia, fiul lui Imla (v. *III Regi*, 22/14, 19,20), care recunoaște cu modestie: „*Nu eu grăiesc; ascultă cuvântul Domnului!*“ (III Regi, 22/19);

– Proorocul Elisei, care profetește cuvântul Domnului despre ieftinătatea în Samaria (v. *IV Regi*, 7/1);

– Zaharia, fiul preotului Iehoiada, care a vorbit poporului, de la amvon, cuvântul Domnului de muștrare pentru încălcarea poruncilor (v. *II Paralipomena*, 24/20);

– Proorocul Isaia, care a primit cuvânt de la Domnul, prin care lungă viața regelui Iezechia (v. *IV Regi*, 20/1-6) și anunța captivitatea babilonică (v. *IV Regi*, 20/16-18);

– Proorocița Hulda, care a proorocit cuvântul Domnului pentru Iosia, la aflarea cărții Legii din templul Domnului (v. *IV Regi*, 22/15-20);

– Iov, cu care Domnul a vorbit în vijelie de vânt (v. *Iov*, cap. 38-41), și apoi i-a muștrat pe prietenii acestuia.

Dumnezeu a vorbit neconținut cu proorocii mari și mici, muștrând prin intermediul lor întreg poporul Domnului, pentru greșeli, și îndemnându-l la pocăință, arătându-i cele viitoare și pregătind lumea pentru primirea mântuirii, prin Fiul Său, Cel Unul-Născut, Domnul nostru Iisus Hristos, Cuvântul Tatălui, Care la plinirea vremii S-a pogorât din cer și a vorbit oamenilor trei ani și jumătate, gură către gură și față către față. Și apoi

S-a înălțat Fiul la ceruri, așezându-Se de-a dreapta Tatălui, de unde a trimis Duhul Său Cel Sfânt, asupra apostolilor. Din cer a lucrat Domnul prin *Cuvântul Său*, întărind stâlpii Bisericii Sale:

– Saul, fiind pe drumul Damascului, a auzit glas din cer, de la Domnul, muștrându-l: „*Saule, Saule, de ce Mă prigonești?*“ (Faptele Apostolilor, 9/4,5);

– Petru a auzit de trei ori glas din cer, îndemnându-l să primească neamurile la Evanghelia lui Hristos, Care curățește orice păcat (v. *Faptele Apostolilor*, 10/13-15);

– Ioan, ucenicul cel iubit, a primit din cer, în glas de trâmbiță, vestirea Apocalipsei și îndemnul de a o scrie în sul de carte, și apoi de a o trimite celor șapte Biserici din Asia (v. *Apocalipsa*, 1/10,11).

Și „*Viețile Sfinților*“ mărturisesc

Nenumărați sfinți au primit glas din cer, de la Domnul, iar sinaxarele consemnează cu dărnicie aceste împrejurări. Iată doar câteva dintre ele:

– Cuviosul Fostirie (pomenit la 5/18 ianuarie), îmbogățit cu darul minunilor, primea în fiecare zi pâine din cer, precum fericitul Ilie. Însă pe Ilie, corbii îl hrăneau, pe când Cuviosului Fostirie îi aducea pâinea un înger. Și deși el nu se rugase vreodată ca să-i dea Dumnezeu bucate trimise din cer, în schimb auzea glasul Domnului zicând: „*Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, și acestea toate se vor adăuga vouă*“. Până la urmă, Fostirie s-a lipsit și de hrana aceasta, primită prin înger. Și nu numai atât, ci i s-a poruncit de către Dumnezeu să nu ia de la nimenea cele de trebuință, ci din lucrul mâinilor sale să scoată toate cele de nevoie viețuirii sale; care îndemn l-au primit prin *Cuvânt* și viețuitorii Mănăstirii Noul Ierusalim de la Glodeni în vremurile noastre, și așa se și nevoiesc de atunci, spre blândă ascultare;

– la 6/19 ianuarie (Boboteaza), creștinii își reamintesc că glas din cer, de la Dumnezeu Tatăl, a mărturisit dumnezeirea întregă a Fiului Său Cuvântul, Domnul nostru Iisus Hristos (v. *Ev. Matei*, 3/17);

– Sfântului sfințit Mucenic Carterie (pomenit la 8/21 ianuarie) i s-a arătat Domnul și i-a zis: „*Mergi, o, Carterie, și arată-te pe tine la cei ce te caută, și Eu voi fi cu tine, căci trebuie să pătimești multe pentru numele Meu, căci mulți prin tine au să creadă întru Mine, și să se mântuiască*“. Atunci Sfântul s-a umplut de bucurie, mulțumind lui Dumnezeu, și apoi s-a dat pe față că este creștin, și a fost mucenicit; și, fiind el în toiul chinurilor, a fost întărit de un înger. Iar Domnul i s-a arătat încă o dată, noaptea, dez-

legându-l din legături și sănătos făcându-l, și l-a scos afară prin ușile închisorii;

– Sfântul Antonie cel Mare (pomenit la 17/30 ianuarie) se afla în dialog cu Domnul, la vârsta de treizeci și cinci de ani;

– Sfântul Leon cel Mare (pomenit la 20 ianuarie/2 februarie) a primit glas din cer, de la Maica Domnului, și așa a descoperit el Izvorul Tămăduirii;

– Preacuviosul Simeon cel vechi (pomenit la 26 ianuarie/8 februarie), fiind după „*șapte zile de post întru rugăciune, și în lacrimi zăbovindu-se, nu s-a sculat mai-nainte, până ce a auzit glas dumnezeiesc poruncindu-i să se scoale și să mănânce trei mere, ce erau puse lui înainte*“;

– în acatistul Sfinților Trei Ierarhi, aflăm că Sfântul Efrem Sirul (pomenit la 28 ianuarie/10 februarie) a primit înștiințare despre Sfântul Vasile cel Mare, astfel: „*Bucură-te, că Sfântul Efrem Sirul, rugându-se lui Dumnezeu, a avut vedenie minunată: un stâlp de foc, care ajungea la cer, iar un glas din cer îi spunea: «Efreme, Efreme, în ce chip vezi pe acest stâlp de foc, în acest fel este Vasile.»*“;

– Sfântul Isidor Pelusiotul (pomenit la 4/17 februarie) este prezentat în sinaxar ca „*vorbind cu Dumnezeu*“;

– Sfânta Cuvioasă Ravula (pomenită la 19 februarie/4 martie), la vârsta de optzeci de ani a auzit glas din cer zicându-i: „*Veniți către Mine toți cei osteniți și împovărați, și Eu vă voi odihni pe voi*“. Apoi ea s-a mutat către Domnul;

– Sfântul Cuvios Conon (pomenit la 19 februarie/4 martie) a primit în mod repetat vizita în trup a Sfântului Ioan Botezătorul, care-i vorbea: „*Rabdă, bătrânule, și eu te voi ușura de război*“. În altă împrejurare, pe când Conon boteza la Iordan, Sfântul Ioan Botezătorul i-a spus: „*Întoarce-te la monastirea ta, și eu te voi ușura de război*“. Apoi, miruindu-l pe trup, îi zicea: „*Crede mie, avva Conon, voiam ca să ai plată pentru acest război; iar acum, întoarce-te, și nimic îndoindu-te pentru aceasta*“;

– Domnul S-a arătat creștinilor din Roma, îmbărbătându-i cu cuvintele: „*Veniți către Mine toți cei osteniți și însărcinați, și Eu vă voi odihni pe voi. Nimic să nu vă temeți, căci Eu sunt cu voi, și va fi biruit Nero cu ai lui*“. Apoi a zis către Victor (pomenit la 26 februarie/11 martie), fiul lui Fotini (samarineanca de la fântâna lui Iacov): „*De acum, Fotinos îți va fi numele tău, căci mulți, luminându-se prin tine, vor veni către Mine, iar cuvântul tău să întărească pe Sevastian, spre mărturisire, și fericit va fi cel ce se va nevoi până la sfârșit*“. Apoi, Domnul S-a suit la cer;

– Sfinții 40 de Mucenici din Sevasta (pomeniți la 9/22 martie) sunt cinstiți în acatistul lor, arătându-se în Icosul 6 convorbirea lor cu Dumnezeu: „*Glasul Domnului a grăit către dânșii: «Cel ce crede în Mine, de va și muri, viu va fi»;* *bucurați-vă că s-a rostit către voi cuvântul lui Dumnezeu*“;

– murind Preacuviosul părinte Benedict (pomenit la 14/27 martie), li s-a arătat atunci în vedenie la doi părinți un bărbat în haine albe, strălucitoare, zicându-le: „*Aceasta este calea prin care iubitul lui Dumnezeu, Benedict, se suie la ceruri*“;

– pe când împăratul Maximian a stârnit o groaznică prigoană împotriva creștinilor din Nicomidia, doi persecutori, Trofim și Eucarpion, au văzut un nor de foc, care se arăta ca o mare văpaie pogorându-se din cer asupra lor, și au auzit un glas zicându-le: „*Pentru ce vă siliți voi să îngroziți slugile Mele? Nu vă înșelați, că nimeni nu poate avea putere asupra celor ce cred întru Mine. Iar mai vărtos, voi lipiți-vă de robii Mei, și veți câștiga împărăția cerurilor*“.

Și, despicându-se norul în două, au auzit din nou acel glas din nor, zicându-le: „*Ridicați-vă în sus, și pentru că vă pocăiți de înșelăciunea voastră, iată, se iartă vouă păcatele voastre*“.

Și au văzut în mijlocul norului pe Cel ce le vorbea, bărbat cu haine albe îmbrăcat și preafrumos, și mulțime de îngeri stând împrejurul Lui și, înspăimântându-se ei, au strigat: „*Primește-ne, Doamne, și pe noi, că multe și nenumărate am greșit Ție cu cele ce Te-am mâniat pe Tine, singur adevăratul Dumnezeu!*“.

Așa au devenit ei din persecutori, creștini, și îndată după aceea, din creștini, sfinți mucenici (pomeniți la 18/31 martie);

– pe când se rugau Filit și Lidia (pomeniți la 28 martie/10 aprilie) lui Dumnezeu, li s-au arătat lor îngeri vorbindu-le și îndemnându-i spre nevoie;

– Sfântului Calinic de la Cernica (pomenit la 11/24 aprilie) i s-a arătat Maica Domnului, care i-a vestit sfârșitul, după ce primise aieva pe Ierarhul Nicolae și pe Marele Mucenic Gheorghe, sfinți din cer, care, împreună cu Preacuviosul stareț Gheorghe, i-au poruncit să zidească un locaș nou de închinare. În acatistul lui, Sfântul Calinic este numit „*trandaafir al Noului Ierusalim*“ (icosul al 8-lea) ca o recunoaștere a proorociei lui asupra anului înnoirii: anul bisericesc 1992 (7500 de la facerea lumii).

– Preacuviosul Arsenie cel Mare (mutat la Domnul la anul 449, și pomenit la 8/21 mai) a auzit glas dumnezeiesc, din cer, care zicea: „*Arsenie, fugi de la oameni și te mântuiește, că acestea sunt rădăcinile nepăcătuirii!*“;

– Sfântul Hristofor (pomenit la 9/22 mai), care se numea mai întâi Reprev, a primit în solie cerească pe îngerul Domnului, care i-a zis: „*Repreve, îmbărbătează-te!*“.

Și, cum a atins îngerul buzele lui, îndată el a grăit slobod;

– Sfântul Epifanie (pomenit la 12/25 mai) a auzit glas din cer: „*Epifanie, să nu te tulburi! Mergi...*“;

– Sfântul Pahomie (pomenit la 15/28 mai) a primit îndemn ceresc: „*Aici să petreci și să faci o mănăstire*“;

– despre Cuviosul părinte Simeon (pomenit la 24 mai/6 iunie) se spune în Sinaxar: „*avea adesea dumnezeiești vedenii și îngerești arătări, care-l îndreptau spre cele ce trebuia a face*“;

– Sfânta Antonina (pomenită la 10/23 iunie), fiind închisă de trei zile de către ighemonul Fest, și lăsată fără mâncare, „*i s-a arătat noaptea o lumină și, făcându-se tunet mare, s-au deschis ușile casei, iar glas din cer s-a auzit, îndemnând-o să se scoale și să se ospăteze*“;

– Sfinții nouă Mucenici ce au mărturisit în Perga Pamfiliei: Leontie, Attu, Alexandru, Chindeu, Mnisiteu, Chiriac, Mineu, Catun și Evcleu (pomeniți la 1/14 august) au fost chinuți cumplit pentru credință și au fost dați apoi la fiare ca să-i mănânce, dar acestea cu blândețe au venit la ei, ceea ce a stârnit mirare și admirația tuturor, strigând ei: „*Mare este Dumnezeul creștinilor!*“.

Și s-a întărit îndată credința sfinților mucenici, căci s-au pogorât pe pământ tunete și fulgere cu ploii grele, amestecate cu grindină, cu care s-a auzit și glas dumnezeiesc, din cer, care-i chema pe sfinți și îi îmbărbăta și îi bucura pe fiecare;

– la mutarea moaștelor Sfântului Ștefan (pomenire la 2/15 august), un asin a vorbit cu glas omenesc. Îngerii slavosloveau din cer și se auzea pe pământ glasul lor;

– în zilele împăratului Dioclețian, Sfântul mare Mucenic Evplu (pomenit la 11/24 august), fiind în chinuri mucenicești, spânzurat de un lemn și strujit cu unghii de fier, a auzit glas dumnezeiesc, din cer, care-l îmbărbăta;

– Sfântul Mucenic Iulian cel din Galatia (pomenit la 12/25 septembrie), rugându-se Domnului să-i primească duhul cu pace, căci urma să fie chinuit de tirani necreștini și să i se taie capul, a auzit glas din cer, care-i zicea: „*Puitorul nevoinței a deschis porțile, și intră, tu, ca cel ce te-ai nevoit după lege*“.

Iar acest glas l-au auzit și alți patruzeci de creștini, care stăteau ascunși într-o peșteră a muntelui;

– Sfântul Mucenic Eustatie (pomenit la 20 septembrie/3 octombrie) a primit glas de la Hristos: „*O, Plachido! pentru ce Mă gonești? că Eu sunt Hristos!*“ (căci Plachida era numele lui dintru început);

– Sfântul Mucenic Foca (pomenit la 22 septembrie/5 octombrie) a primit veste despre mucenicia sa, de la un porumbel care i s-a așezat pe cap, i-a pus cunună și i-a grăit omenește, zicându-i: „*Pahar ți s-a amestecat, și trebuie să-l bei*“;

– Sfântul Carp (pomenit la 3/16 octombrie) a văzut cerurile deschise și „*pe Domnul Iisus, stându-I înaintea nespūsă mulțime de îngeri în chip omenesc*“, și îndată i-a vorbit acestuia;

– Preacuviosul părinte Teofil Mărturisorul (pomenit la 10/23 octombrie), copil fiind, iar părinții lui cerând la Dumnezeu răspuns într-o pricină, după ce postiseră trei zile neîncetat în rugăciuni, au primit ei glas din cer: „*Să sloboadă copilul!*“;

– Preacuviosul părinte Iulian (pomenit la 18/31 octombrie), făcând îndelungată rugăciune către Dumnezeu zece zile, a auzit glas de sus zicându-i: „*Nu numai pentru tine, ci și pentru mulți alții, care stau toată noaptea la rugăciune, spurcatul și păgânul Iulian [Paravatul] s-a junghiat*“;

– Sfântul sfințit Mucenic Sadot (pomenit la 19 octombrie/1 noiembrie), tăindu-i-se limba, „*și-a întins mâinile și ochii la cer și, rugându-se întru sine, a auzit glas din cer zicându-i: «Plinitu-ți-s-a cererea, și iată, vei grăi». Și, crescându-i altă limbă, marea pe Dumnezeu*“;

– Sfânta Muceniță Sevastiani (pomenită la 24 octombrie/6 noiembrie), „*făcând rugăciune, se făcu glas mare din cer, și fulgere și tunete și grindini, atât cât stinse și focul.*“;

– fericitul Cuvios părinte Ioanichie cel Mare (pomenit la 4/17 noiembrie), „*lăsând cinstea și mărirea pe care împăratul voia să i-o dea, s-a dus la muntele Olimpului. Auzind un glas dumnezeiesc, a mers și mai la înălțimea muntelui.*“;

– Preacuviosul părinte Lazăr, făcătorul de minuni (pomenit la 7/20 noiembrie), „*săvârșindu-și el oarecând rugăciunea, pe la miezul nopții i s-a arătat stâlp de foc, întins de la pământ la cer, și a văzut mulțime de îngeri care cu dulceață cântau «Să învieze Dumnezeu și să se risipească vrăjmașii Lui»*“;

– Sfântul Apostol și evanghelist Matei (pomenit la 16/29 noiembrie), „*aflându-se la propovăduirea Evangheliei la parți, i S-a arătat Dumnezeu ca un prunc, Care, întinzându-și dreapta Sa, a dat apostolului un toiag și i-a zis: «Ia acest toiag și, pogorându-te din munte și mergând la cetatea Mirmina, sădește-l înaintea bisericii de acolo!»*“;

– Sfântul Grigorie, episcopul Neocezarei (pomenit la 17/30 noiembrie), „*a văzut pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, împreună cu*

Ioan, cuvântătorul de Dumnezeu, aievea învățându-l taina Sfintei Treimi“;

– Sfântul Mucenic Iliodor, cel din Maghido al Pamfiliei (pomenit la 19 noiembrie/2 decembrie), „*fiind supus chinurilor, fiindcă nu a voit să jertfească idolilor, zicea: «Doamne Iisuse Hristoase, ajută-mi!».* Și îndată a venit glas din cer, zicând: «Nu te teme, căci Eu cu tine sunt». Acest glas auzindu-l cei ce țineau făcliile, către acestea văzând încă și patru îngeri care îi opreau pe ei de a chinui pe sfântul, au crezut în Domnul, iar pe guvernator l-au înfruntat și l-au rușinat.”;

– Sfântul Proclu (pomenit la 20 noiembrie/3 decembrie), pe când era ucenic al Sfântului Ioan Gură de Aur, iar acesta era patriarh la Constantinopol, s-a învrednicit trei nopți la rând a vedea din ascuns cum Sfântul Apostol Pavel îi vorbea îndelung patriarhului, aplecat fiind și stând cu gura la urechea lui cea dreaptă. Și, întrebându-l ucenicul Proclu pe patriarh cine este sfătuitorul, a primit de la acesta răspuns că nimeni nu fusese primit în odaia sa de lucru. Dar Sfântul Proclu, recunoscându-i chipul după o icoană, s-au încredințat amândoi, cu bucurie, că Sfântul Apostol Pavel îl povățuia în taină pe fericitul Ioan atunci când scria, și au mulțumit lui Dumnezeu pentru acest mare dar ceresc;

– în cetatea Parios din Helespont, „*fiind mulți creștini închiși prin închisori, de paznici, și ușile fiind încuiate, sfinții au fost dezlegați din legături de către un dumnezeiesc înger, și ei, nemaifiind găsiți, foarte s-au tulburat mult prigonitorii. Iar Menignu (pomenit la 22 noiembrie/5 decembrie) a auzit și dumnezeiesc glas, chemându-l pe el, și, îndemnându-l către lupte, n-a zăbovit*“;

– Sfântul Acachie (pomenit la 26 noiembrie/9 decembrie) vorbea din mormânt, arătându-și astfel ascultarea deplină față de călăuză;

– Cuviosul Teodul (pomenit la 3/16 decembrie) se ruga la Dumnezeu să-i arate cu cine este el asemenea la fapta bună. Deci, a auzit glas dumnezeiesc, care i-a spus că este asemenea cu Cornelia Măscăriciul;

– Sfântul Gemell (pomenit la 10/23 decembrie), după ce s-a botezat, a auzit din cer glas dumnezeiesc, zicându-i: „*Fericit ești, Gemelle, căci mult te-ai ostenit!*“;

– Sfântul Spiridon (pomenit la 12/25 decembrie), pe când împărțea poporului obișnuita binecuvântare, „*i se arătau îngerii și îi slujeau la sfânta slujbă, zicând: «Și cu duhul tău.»*“;

– Sfântul Grigorie, arhiepiscopul omiriților (pomenit la 19 decembrie/1 ianuarie), „*ispitit fiind de către Ervan, învățătorul legii evre-*

iești, ca să-L arate aieva pe Hristos, pentru ca să creadă apoi în El toți evreii din ținutul omirișilor; cugeta întru sine că în grea cumpănă este pus, de vreme ce, alegând împotrivirea, i-ar arăta pe evrei biruitori asupra creștinilor; dar alegând să-L cheme pe Hristos din cer pe pământ, prea îndrăzneată cerere ar fi, doar pentru întoarcerea unor necredincioși dintr-a lor rătăcire. Dar făcându-și curaj și nădejde nestrămutată în Domnul, a acceptat provocarea, gândindu-se la puterea cuvântului Evangheliei, lăsată să lucreze prin credința cea adevărată, fie ea și cât un grăunte de muștar. Și, rugându-se în auzul tuturor, îndată s-a făcut cutremur mare și fulger înfricoșat dinspre răsărit, și toți au căzut la pământ de frică. Li s-a deschis cerul, iar într-un nor luminos a coborât pe pământ Însuși Domnul Iisus Hristos, strălucind la față, și cu haine luminoase ca de fulger. Și, glăsuind prin încuviințata slavă a Domnului, a intrat în cer, și mare biruință au luat creștinii prin Sfântul Grigorie, iar evreii s-au botezat cu toții. Și îndată după botez, au căzut de pe ochii lor ca niște solzi, și vedeau acum cu ochii cei trupești și cei sufletești, și mărturiseau cu buzele pe Hristos. “;

Câți dintre cei amintiți mai sus au pus la îndoială, măcar o clipă, Cuvântul lui Dumnezeu, venit din cer? Câți s-au clătinat, câți au șovăit, gândind că ar putea fi înșelare de la diavolul?

Nici unul.

CETATEA SFÂNTĂ NOUL IERUSALIM

„Înălțați spre Mine crucea credinței sfinte, Evanghelia împărăției, care se vestește pe sine la toate neamurile, ca să vină apoi sfârșitul proorocit de Mine, să vină venirea Mea și împărăția Mea pentru cei drepți. “

(citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 14/27 septembrie 1998)

Chipul veșniciei Cetății Sfinte Noul Ierusalim

Istoria omenirii, consemnată prin împliniri dumnezeiești, care covârșesc ambițiile omenești, stă sub semnul proorociei, acea lucrare de credincioșie a lui Dumnezeu față de demnitatea Sa sfântă, prin care El îl înștiințează pe om asupra tuturor celor viitoare, pentru ca omul să nu se îndreptățească pe sine prin neștiință atunci când păcătuiește. Mărturii stau miile de pagini scrise: *Vechiul Testament*, pentru pregătirea venirii lui Hristos în lume; *Noul Testament*, pentru activitatea Sa mântuitoare și a bisericii apostolice; scrierile sfinților, pentru cele două milenii de creștinism, în care ele curg ca un izvor.

În cartea profetică *Apocalipsa*, se proorocește despre restaurarea profundă, din interior, a vieții Bisericii lui Hristos și despre ajungerea ei la sfințenia apostolică. Ea este numită Cetatea Sfântă Noul Ierusalim (v. *Apocalipsa*, 3/12; 21/10).

Proorocul Isaia dezvăluie chipul veșniciei Cetății Sfinte Noul Ierusalim și rânduiala pe care Dumnezeu o așează peste viețuitorii ei: „Pe zidurile tale, Ierusalime, Eu pun străjeri, care nici zi, nici noapte nu vor tăcea! Voi, care aduceți aminte Domnului de făgăduințele Lui, să nu aveți odihnă! Și să nu-I dați răgaz până ce nu va așeza din nou Ierusalimul ca să facă din el lauda pământului. “ (Isaia, 62/6,7).

Sfântul Nil Atonitul localizează în timp, cu exactitate, momentul transfigurării Bisericii, într-un context de o deprimantă degradare a vieții creștine: „Pe la anul 1900, mergând spre jumătatea mileniului al 8-lea de la facerea lumii, aceasta se va schimba și se va face de nerecunoscut. [...] Păstorii creștinilor, arhierii și preoții, vor fi oameni cu slavă deșartă, afară de prea puțini, cu totul nerecunoscând calea din dreapta, de cea din

stânga. [...] Atunci se vor schimba obiceiurile și tradițiile creștinilor și ale Bisericii. Curăția va pieri de la oameni, și va stăpâni fărădelegea“. Demascând lucrarea lui Antichrist în lume, Sfântul Nil Atonitul precizează momentul în care va fi „refacerea stării dintâi“, adică redobândirea sfințeniei Bisericii, la anul 1992: „Vai, vai, o, părinților! Plâng și mă vait după refacerea stării dintâi a acestui munte. Fiindcă după 1913, trecând 79 de ani, se vor face toate răutățile despre venirea lui Antichrist, ani de la facerea lumii 7500“.

Despre acest an, 1992 (7500 de la facerea lumii), profetește și Sfântul Nifon al Constanțianei: „Începutul veacului al șaptelea înseamnă sfârșitul veacurilor. [...] Sfârșitul lui e plin de putoarea păcatului, de lucrurile omenești, care sunt toate mincinoase și întinate: invidie, ură, minciună, hulă, dușmănie, chefuri, beții, desfrânări, ucideri, avorturi, lăcomie, iubire de argint, ținere de minte a răului. Dar, ajunge! Îl voi curma la jumătate! Să înceteze stăpânirea păcatului! Și, zicând aceste cuvinte de mânia, Domnul a dat arhanghelului Mihail semnalul pentru judecată“.

Sfântul Calinic de la Cernica este purtat în trup pe insula Mănăstirii Cernica de către Sfântul Ierarh Nicolae și de către Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, care-i arată, ca într-o icoană zugrăvită, pe Sfânta Treime, și sub aceasta un pergament scris cu litere mari: „7500 leatul de la Adam“. Sfinții care-l susțineau de braț, i-au zis: „Vezi că nu este la 1848 sfârșitul lumii? N-ai citit de ziua a opta, jumătate a veacului acestuia și jumătate a veacului viitor, și că sfârșitul lumii văzute va fi când se vor împlini anii de la Adam 7500?“. Așadar, sfârșitul puterii absolute a diavolului în lume, pentru câtă vreme a fost dezlegat, s-a proorocit a fi anul 1992 după Hristos: „Și atunci se va arăta cel fără de lege, pe care Domnul Iisus îl va uci-de cu suflarea gurii Sale și îl va nimici cu strălucirea venirii Sale.“ (II Tesaloniceni, 2/8). Împlinirea acestei Scripturi este coborârea Cuvântului lui Dumnezeu, căci el este „suflarea gurii Sale“, care nimicește fărădelegea, prin venirea lui Dumnezeu, Cuvânt, pe pământ. Ca și la celelalte proorocii însă, condiția principală a împlinirii ei era încrederea, credința unor oameni curați că trebuie să se angajeze prin jertfa lor personală în împlinirea ei.

Istoria biblică a consemnat împliniri similare. Potopul nu ar fi putut aduce salvarea creației din decăderea ei, fără credința lui Noe, care a construit în zeci de ani o corabie într-un vârf de munte, batjocorit fiind de semenii săi, și care a impus familiei sale o conduită aparte: sfințenia (v. Facerea, 6/9).

Nașterea Mântuitorului Iisus Hristos, Răscumpărătorul făpturii, nu s-ar fi transpus în viață, din proorocia Arhanghelului Gavriil în peștera Betleemului, fără smerenia și ascultarea Fecioarei: „Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău.“ (Ev. Luca, 1/38), și fără ocrotirea jertfelnică a dreptului Iosif.

Tot așa, coborârea împărăției cerurilor pe pământ prin Cetatea Sfântă Noul Ierusalim, nu s-ar fi adevărat fără credința fierbinte a unor creștini care au împlinit proorociile Sfântului Nil, ale Sfântului Nifon, ale Sfântului Calinic și, în timpurile lor, ale Sfintei Virginia, trâmbița apocaliptică a Domnului. Mai întâi, a existat pregătirea: trăirea în viața lor de zi cu zi a tuturor învățăturilor creștine, păstrate în biserica strămoșească, dar care în biserica din lume fuseseră aduse la formalism, superficialitate, și uneori chiar la nepăsare. Apoi, cu dragoste fierbinte de Dumnezeu, ei au primit grăirea lui Dumnezeu cu omul, căci au auzit glasul lui Dumnezeu, despre care de asemenea s-a proorocit în Scripturi: „Un glas! Un vuiet din cetate! Un glas din templu! Este glasul Domnului! El răsplătește vrăjmașilor Săi după faptele lor.“ (Isaia, 66/6); „Adevărat, adevărat zic vouă, că vine ceasul, și acum este, când morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei ce vor auzi vor învia.“ (Ev. Ioan, 5/25). Glasul Domnului este cel ce i-a chemat, mai întâi prin Sfânta Proorociță Virginia, și apoi în chip minunat și direct, ca să ridice ei din temelii Cetatea Sfântă Noul Ierusalim, ca locaș de odihnă a sfințeniei Domnului, în care cerul coboară pe pământ, și ca punct de referință pentru poporul lui Dumnezeu, cel adunat cu multă trudă de Sfânta Virginia, începând cu anul 1955, ca să se știe că „Acolo este Domnul.“ (Iezechiel, 48/35).

Începând cu acest an, 1955, Cuvântul lui Dumnezeu a fost auzit și cunoscut de mulți creștini, dar nu toți au păstrat darul credinței și, deci, puterea de a mărturisii până la sfârșit. În vremea comunistă, prigoana a fost diabolică, mai ales asupra împlinitorilor Cuvântului. Abia după anul 1989 schimbările din lume au îngăduit descătușarea inclusiv în împlinirea întocmai a proorociilor, și anume, începutul de „cer nou și pământ nou“ (Isaia, 65/17) în grădinile sfinte ale Domnului și în inimile credincioșilor.

Împărăția cerurilor pe pământ

Creștinii Cetății Sfinte Noul Ierusalim, călăuziți pas cu pas de Cuvântul lui Dumnezeu, împlinesc legea Lui cea sfântă: împărăția cerurilor pe pământ. Cei care cred cu adevărat, sunt cei curați, și aceasta este trăirea

celor ce cred. Împlinind întocmai proorociile de peste veacuri, ei au zidit, în anul bisericesc 1992, în numai trei luni, Biserica Noul Ierusalim, îndeplinind toate rânduielile canonice necesare sfințirii ei ca lăcaș de cult ortodox creștin. Această Biserică s-a impus ca un exemplu singular de promovare a curăției absolute în trăire și simțire creștină, de observare riguroasă a canoanelor Bisericii strămoșești și de excludere a oricăror compromisuri din viața de zi cu zi a trăitorilor ei. Domnul Însuși o numește „piatră de temelie a Bisericii învierii făpturii lui Dumnezeu“, „munte sfânt“, sugerând în acest fel moartea spirituală a celor ce se amăgesc cu trăire pseudo-creștină, slujind simultan și lui Dumnezeu, și lui mamona.

Biserica Noul Ierusalim mai este denumită de Dumnezeu: „Cora-bie“ (având ca tălmăcire asemănarea cu corabia salvării, construită de Noe), „Piatră“ (pietricica albă a proorocului – *Apocalipsa*, 2/17), „Munte al binecuvântărilor“ (care se înalță peste ceilalți munți semeți – lucrările semeției oamenilor): „Și în zilele cele de apoi, muntele templului Domnului se va înălța peste vârful muntelui și mai sus decât dealurile, și către el vor curge popoarele. Popoare multe se vor îndrepta spre el, zicând: «Veniți să ne suim în muntele Domnului, în templul Dumnezeului lui Iacov, și El ne va învăța căile Sale, și să mergem pe cărările Sale, că din Sion va ieși legea, și cuvântul lui Dumnezeu, din Ierusalim!»“ (Miheia, 4/1,2).

Prin proorociile rostite de *Cuvântul lui Dumnezeu*, Biserica Noul Ierusalim a fost înconjurată de o „salbă de mărgăritare“ (alte zidiri creștine, care desăvârșesc cerințele vieții mănăstirești pentru cei ce prin chemare au fost adăugați la poporul Domnului, în acord cu voia lui Dumnezeu și cu planul Său de mântuire a neamului creștinesc):

- *Căsuța din Deal*;
- *Casa Întâlnirii*;
- *Grădina Întâlnirii*, cu amfiteatru de festivități cultural-creștine;
- *Cortul Întâlnirii*;
- zece fântâni, sub ocrotirea Domnului, a Maicii Domnului, a Sfintei Virginia, a Sfântului Andrei, a Sfântului Ilie, a Sfântului Pantelimon, a Sfintei Maria Samarineanca, a Sfintei Ecaterina, a Sfântului Nicolae, a Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil.

Piatra de temelie a Bisericii Noul Ierusalim a fost pusă la 22 iulie 1991, iar târnosirea Bisericii s-a săvârșit la data de 12 decembrie a aceluiași an, prin osârdia arhierelui Irineu Pop Bistrițeanul.

Acest sfânt așezământ a fost construit după porunca și planul transmis de Dumnezeu, prin *Cuvânt*, stătătorilor mănăstirii, servi și purtători de

Dumnezeu, împreună cu alți iubitori de Hristos creștini. Biserica are treizeci și trei de cupole, simbolizând anii pământești ai Domnului Iisus Hristos, și are douăsprezece uși, care simbolizează împlinirea proorociei de reîntoarcere la Dumnezeu a celor douăsprezece seminții ale lui Israel (*v. Apocalipsa*, 21/12).

Căsuța din Deal, construită în perioada 1998-1999, este o așezare cu trăire monahală, pentru creștini de parte bărbătească și care au avut chemare la întregirea poporului Domnului.

Casa Întâlnirii, construită în perioada 2000-2001, cuprinde sală de expoziție și atelier de creație, pentru lucrări de artă creștină.

Grădina Întâlnirii, amenajată în perioada 2000-2001, cuprinde un spațiu artistic, acoperit de un cort alb, *Cortul Întâlnirii*, susținut de o confecție metalică, sub care se află scenă și amfiteatru. Aici se desfășoară *Sărbătorile Creștinătății Românești*, închinat bianual praznicelor Coborârii Sfântului Duh și ale Maicii Domnului, întâlniri prin care lucrarea de vestire a *Cuvântului lui Dumnezeu* se dăruiește tuturor oamenilor.

Activitatea publică a Cetății Sfinte Noul Ierusalim se derulează prin Fundația Sfânta Virginia, înființată în anul 1995. Tot în acest an, Fundația a finalizat prima ediție a cărții „*Cuvântul lui Dumnezeu*“, care cuprinde selecțiuni din vorbirea Domnului, în perioada 1955-1995.

Ulterior, Fundația a publicat lunar, sub formă de ziar distribuit gratuit, *Cuvântul lui Dumnezeu*, auzit de cei stătători ai Mănăstirii Noul Ierusalim.

Alte activități ale Fundației Sfânta Virginia din Pucioasa, se concretizează în:

- expoziții de sculptură și pictură cu specific religios, realizate în atelierul de creație creștin-ortodoxă, al Fundației;
- expoziții de așezări rurale, de interior țărănesc străvechi, de reîntoarcere la izvoarele strămoșești ale culturii și tradiției românești, de vestimentație românească și țesături;
- activități artistice, ocazionate de sărbători, printre care: muzica, poezia și teatrul creștin.

Hrisovul – Cuvânt de mărturie

La intrarea în mănăstirea care adăpostește biserica, se află, săpat în piatră, textul hrisovului care arată condițiile de ținută morală și trăire creștinească ale celor care ar fi să treacă dincolo de porți:

Această sfântă mănăstire a fost construită la anul mântuirii 1991, după porunca și planul transmis de Domnul prin servii Săi proorocii, prin izvorul Cuvântului Său, care curge în România și din care se vor adăpa toate neamurile. Locașul sfânt s-a ridicat acum de puterea lui Dumnezeu întru cei credincioși ai Săi, și va fi turn de mărturie, stâlp tare și piatră de înviere pentru toată făptura lui Dumnezeu. Prin această începătură nouă, se împlinesc toate proorociile din Cartea Adevărului, cum că România va fi regină aleasă și binecuvântată pentru popoare, va fi nou Canaan, nou Eden și nou Ierusalim, după Scriptura de la Ioan citire în cartea Apocalipsei: „Și am văzut cetatea sfântă, Noul Ierusalim, pogorându-se din cer de la Dumnezeu. Și Cel ce ședea pe tron a grăit: Iată, noi le fac pe toate. Și cetatea avea zid mare și înalt, și avea douăsprezece porți, iar la porți, doisprezece îngeri, și nume scrise deasupra, care sunt numele celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel. Iar zidul cetății avea douăsprezece pietre de temelie, și în ele, douăsprezece nume, ale celor doisprezece apostoli ai Mielului. Și cetatea este în patru colțuri. Lungimea și lățimea și înălțimea ei sunt deopotrivă. Și neamurile vor umbla întru lumina ei. Și în cetate nu va intra nimic pângărit și nimeni care este datat cu spurcăciunea și cu minciuna, ci numai cei scriși în Cartea Vieții Mielului“.

Întreitul hram pe care-l poartă acest templu: „Învierea Domnului și a doua Sa arătare“, „Coborârea Sfântului Duh“ și „Pomenirea Sfintei mare Proorocițe Virginia, trâmbița Domnului“, va fi cu întreită putere de înviere peste toată creatura lui Dumnezeu.

Pentru că Însuși Părintele ceresc Cuvântul voiește să locuiască în acest dumnezeiesc așezământ, a rânduit o viețuire sfântă, și oricine va dori să aducă în el jertfă duhovnicească, de doxologie, adorare și rugăciune, trebuie să îndeplinească următoarea orânduială:

– să păzească și să păstreze curățenia trupeză, dimpreună cu puritatea simțurilor;

– să se oprească de la mâncare a orice fel de carne, în afară de pește, de la băutură alcoolică de orice fel, în afară de vinul din strugurii viței de vie, și de la droguri de orice fel;

– să respecte ținuta portului creștinesc, după rânduiala Sfintei Scripturi;

– să păzească rânduiala celor trei zile de post din săptămână (luni, miercuri și vineri), în afară de perioadele de post stabilite de biserică, fără untdelemn și vin, exceptând zilele în care sunt dezlegate acestea;

– să respecte legea canonică bisericească în stilul românesc și ortodox străvechi;

– să primească Sfânta Împărtășanie cât mai des, după cuvenita pregătire.

Pentru ca sfântul templu să fie umbrat de strălucirea cerească și ca Domnul să-Și arate puterea desăvârșirii Sale, eu, arhiereul Irineu, din mila lui Dumnezeu, martor al acestei lucrări de mântuire, leg sub blestem pe oricine ar cuteza să calce în acest loc sfânt fără a ține strict rânduiala arătată în acest nou legământ, coborât de la Dumnezeu pentru acest sfârșit de întuneric. Iar cine va intra în acest sfânt așezământ cu frică cuviincioasă și cu credință tare, păzind cele rânduite, va fi ocrotit și binecuvântat de Tatăl nostru, Care este în ceruri.

La ridicarea acestui sfânt lăcaș au contribuit servii și purtătorii de Dumnezeu, dimpreună cu alți iubitori de Hristos, cu lucrul mâinilor lor, iar unsul lui Dumnezeu, Mihail I al României, a ctitorit cu numele său.

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, s-a pus temelie acestei Biserici la anul 7499 de la zidirea lumii, iar de la nașterea după trup a lui Dumnezeu Cuvântul, anul 1991, ziua a 22-a a lunii iulie, amin.

S-a îngropat acest „cuvânt de mărturie“ sub piatra de temelie, iar la târnosirea Bisericii, praznicul Sfântului Andrei 1991, s-a îngropat și sub sfânta masă.

† Irineu Pop Bistrițeanul

Acesta este legământul cel nou, și, totodată, cuvânt de mărturie a începutului de viață autentic creștină, condusă nemijlocit de către Dumnezeu.

SOBORNICITATEA BISERICII NOUL IERUSALIM – O DIMENSIUNE PNEVMATOLOGICĂ

„Biserică adevărată pe pământ, înseamnă fii ai lui Dumnezeu, adunați laolaltă în jurul Mielului lui Dumnezeu, Care Se frânge spre hrană pentru iertarea păcatelor, cele făcute și iertate prin pocăință.“
(citat din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 7/20 ianuarie 1997)

De la unitatea Duhului Sfânt întru legătura păcii, la schisma catolico-sobornicească

Întemeierea văzută a Bisericii la Cincizecime (*v. Faptele Apostolilor, cap. 2*) a însemnat expresia unității în Duhul Sfânt a primilor creștini, ca mădulare ale trupului lui Hristos în integritatea sa, așa cum a fost prefigurată în comunitatea euharistică a Cinei celei de taină.

Încă de la început, aceste atribute ale desăvârșirii în împlinire și plenitudinii în acoperire pentru biserică, au fost exprimate prin termenul grecesc *katholiki* (catolică). Acest termen era, în înțelesul său original, foarte departe de sensul de „*universal*“, care se folosește astăzi, desemnând, mai degrabă, *unitatea eshatologică a tuturor în Hristos* într-o biserică locală concretă. Ulterior, transformarea conceptuală către „*catolicitate*“ în sens de „*universalitate*“, s-a produs nu numai în biserica apuseană, evoluând spre ambiția unei mondializări teritorial-administrative, ci și în biserica ortodoxă. În teologia rusă a secolului al XIX-lea își face apariția termenul *sobornost*, ca derivat al lui *sobornaia*, cuvânt ce traduce pe *katholiki* în *Crezul* slavon. Din nefericire, în ambele biserici s-a întunecat semnificația inițială a însușirii de *catolică* sau *sobornicească*, atribuită fiecărei biserici locale. De la o realitate eshatologică, înțelesă ca lucrare și comuniune a bisericii locale, care obiectivizează trupul lui Hristos prin Euharistie, s-a alunecat în interpretare spre ideea de divizare între local și universal. S-a instaurat în lume trădarea perspectivei sobornicești (în care Hristos era prezent în întregime în fiecare comunitate euharistică), prin îmbrățișarea unei structuri administrative externe, impusă silnic, cu o autoritate care avea tendința de a absorbi sau chiar anihila, prin universalitatea sa, toate bisericile locale subordonate. Odată cu generalizarea în bi-

serică a metropolelor – bazate pe structurile vechilor provincii romane, apoi bizantine – și ulterior a patriarhatelor, centrul de greutate al bisericii locale se deplasează spre teritorii mai largi, incorporând diecezele unei provincii, sub autoritatea unui singur arhiereu, cel al metropolei. Sistemul metropolitan a reprezentat o modalitate de circumstanță în localizarea bisericii. Ulterior, doctrina modernă a națiunii și a statului independent a forțat generalizarea unui alt principiu, cel al autocefaliei, care a accentuat confuzia teologică din Ortodoxie, numind „*biserici locale*“ toate bisericile autocefale. S-a creat astfel posibilitatea ca diecezele episcopale să fie absorbite și înlocuite în reprezentare, fie de un sinod permanent, fie de către episcopul care este ales „*pe viață*“ ca întâistătător al bisericii autocefale, fără ca acesta să reprezinte în chip real toate diecezele sau parohiile, care sunt și rămân autenticele biserici locale ale teritoriului pe care el, teoretic, îl controlează. De aceea, nici o mitropolie, arhidieceză sau patriarhie, nu poate purta titlul propriu-zis de biserică, ci poate fi numită așa doar prin generalizare, prin simplul motiv că încorporează mai multe biserici locale. Acestea sunt singurele organisme care pot fi numite biserici, datorită naturii lor, revelate și percepute în Euharistia episcopală, dar și în virtutea îndemnului apostolic de a întemeia biserici în cetăți: „*Pentru aceasta te-am lăsat în Creta, ca să îndreptezi cele ce mai lipsesc și să așezi preoți prin cetăți, precum ți-am rânduit.*“ (Tit, 1/5). Oare, bisericile așezate de Sfântul Apostol Tit prin cetăți nu erau de sine stătătoare? Principiul *autocefaliei* extinse la nivelul unei dieceze, se instituie oficial în istoria bisericii abia la Sinodul al III-lea Ecumenic (431), și doar ca o ripostă, ca o necesitate locală stringentă a diecezei din Cipru, de a contracara lăcomia episcopului Antiohiei, care năzuia să-și extindă jurisdicția și asupra insulei Cipru. De altfel, chemarea la judecată a bisericilor celor șapte cetăți, în frunte cu episcopii lor (*v. Apocalipsa, cap. 2*), este ilustrativă și, totodată, simbolică. Cifra șapte simbolizează plenitudinea actului judiciar, iar responsabilitatea celor judecați este eminentamente locală. Ambițiile teritorial-naționaliste au conferit în plan teoretic responsabilități sporite conducătorului bisericii autocefale, în aceeași măsură în care ele, de fapt, s-au diluat în mod dramatic în planul practic. Instituția, scandalos de necanonică, a episcopului-vicar, s-a generalizat, printr-o nepermisă ușurință, în satisfacerea gustului de a copia unele inovații ale bisericii apusene. Este un motiv în plus ca bisericile care se autoconsideră „*universale*“ să revizuiască toate concepțiile care promovează ideea de slujire derivată și să accepte că structura euharistică

a Bisericii are prioritate în fața celei instituționale: în Sfânta Împărtășanie, fiecare Biserică locală revelează Biserica întregă, pe Hristos întreg, trecând de la postura de instituție, la cea de „*mod de existență*“, ca arvună a vieții veșnice.

„Aceasta să faceți spre pomenirea Mea“ (Ev. Luca, 22/19)

Modul în care biserica primară a abordat această problemă, este, într-adevăr, singurul corect. La Cina cea de taină, petrecută împreună cu ucenicii Săi, Mântuitorul Hristos făcea nu numai o profeție privind pomenirea Sa peste veacuri, ci și o ilustrare vie a împărăției Sale. Biserica veche a regăsit în Sfânta Euharistie imaginea și structura adevărată a Împărăției cerurilor (v. *Faptele Apostolilor*, 2/42; *I Corinteni*, 10/16,17), în care poporul lui Dumnezeu se constituie într-o Biserică. Slujirea Bisericii, în diverse chipuri, reflectă și împlinește propria slujire a lui Hristos, devenind o proiecție vie a prezenței lui Hristos în lume: „...și iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.“ (v. Ev. Matei, 28/20), iar Hristos este prezent în lume chiar începând de la întruparea Sa (v. Ev. Luca, 4/13), însă mereu în prezența și prin lucrarea Duhului Sfânt.

Duhul Sfânt lucrează unde, cum și când voiește („*Vântul suflă unde voiește și tu auzi glasul lui, dar nu știi de unde vine, nici încotro se duce. Astfel este cu oricine e născut din Duhul.*“), (Ev. Ioan, 3/8) și, oriunde este El prezent, creștinii sunt chemați să intre în comuniune între ei și, totodată, cu Hristos, în chip de Biserică, stăruind în învățătura apostolilor și în comuniune, în frângerea pâinii și în rugăciuni: „*Și stăruiau în învățătura apostolilor și în împărtășire, în frângerea pâinii și în rugăciuni.*“ (Faptele Apostolilor, 2/42). Lumea exterioară nu este nici ea ignorată, ci este chemată la pocăință, la botez și la primirea darului Duhului Sfânt: „...să se boteze fiecare dintre voi, în numele lui Iisus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, și veți primi darul Duhului Sfânt.“ (Faptele Apostolilor, 2/38). Slujirea în biserică devine, așadar, un dar al Duhului Sfânt, Care porcede de la Dumnezeu Tatăl. Acest dar se raportează în mod esențial la făgăduințele pregătite de Dumnezeu creației Sale pentru zilele cele din urmă: „*Dar după aceea, vărsa-voi Duhul Meu peste tot trupul, și fiii și fiicele voastre vor profeti, bătrânii voștri visuri vor visa, iar tinerii voștri vedenii vor vedea. Chiar și peste robi și peste roabe voi vărsa Duhul Meu.*“ (Ioil, 3/1,2). După cum „*mişunea*“ implică trimiterea și lucrarea apostolică până la toate neamurile, „*eshata*“ implică chemarea neamurilor evanghelizate,

într-un singur popor, al celor ce sunt vrednici de a fi numiți fii ai lui Dumnezeu (v. Ev. Ioan, 1/12) și de a-L întâmpina la a doua venire a Sa (v. *I Tesaloniceni*, 4/17).

Sfântul Ignatie al Antiohiei percepe permanența apostolică și sobornicească într-o concepție de continuitate, bazată nu atât pe succesiunea apostolică de la om la om, care este subînțeleasă, cât pe adunarea sistematică a întregii Biserici într-un loc de judecată; așadar, în strânsă legătură cu comuniunea euharistică (v. *Sf. Ignatie, Magn.*, 6,1). În acest caz, succesiunea apostolică este consecutivă continuității de biserici și se armonizează cu învățătura Sfintei Scripturi, care cheamă Biserica să consume sistematic Cina Euharistică în același loc, locul în care se împarte viața veșnică din Împărăția lui Hristos (v. *Apocalipsa*, 4/5). Este vorba, așadar, de o singură Biserică primită la Cină, în sala pregătită de nuntă. De altfel, în lume nu poate subzista decât o singură Biserică adevărată. Orice demonstrație alternativă se bazează obligatoriu pe un sofism. Ideea de unicitate a Bisericii nu îi conferă însă dreptul ca aceasta să se constituie într-o structură piramidală și să se plaseze deasupra bisericilor locale. Dimpotrivă, orice structură sau lucrare slujitoare a comunității bisericești universale trebuie să pornească de la o temelie, care este Biserica locală. Este ceea ce impune Dumnezeu prin Duhul Său Cel Sfânt, Care introduce în istorie realitățile eshatonului: „*Încă și peste slugile Mele și peste slujnicele Mele voi turna în acele zile din Duhul Meu și vor prooroci.*“ (Ioil, 3/1; Faptele Apostolilor, 2/17-21). Așadar, Duhul Sfânt lucrează în zilele din urmă nu prin capul văzut al Bisericii, nici prin structurile ei administrativ-sinodale, ci prin cei mai umiliți, dar mai curați slujitori ai săi, dintre care unii – pentru a sublinia că nici măcar nu fac parte din cler – vor fi de parte femeiască.

Suntem contemporani cu aceste evenimente excepționale.

Un popor de fii, o rămășiță: fiica Sionului

În ziua de Paști a anului 1955, Duhul Sfânt a destupat izvoarele duhovnicești ale cerului, lăsând *Cuvântul lui Dumnezeu* să se reverse din belșug pentru spălarea ochilor și urechilor celor care urmau să se strângă în duh de Biserică și să se nască din nou: „*Pace vouă! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Eu sunt Domnul Iisus Hristos. Nu sunt în trup, ci sunt în Duh. Coborâtu-M-am cu Duhul pe pământ, ca să-Mi culeg un popor și să-i vorbesc tainele cele pentru vremea aceasta. Eu sunt*

Cuvântul lui Dumnezeu, și am venit să vorbesc pe pământ, să-Mi gătesc calea celei de a doua arătări, așa precum este scris în Cartea Mea.“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 17/30 aprilie 1955);

„.....Nu vă îndoiiți de glasul Meu, și credeți cuvintelor Mele prin această gură neputincioasă, că vreau să vă nasc din nou, din Duh, [...] să-Mi cresc un popor nou, un Israel nou, în poporul român, căci poporul ales de Mine în trecut, s-a stricat de tot.“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 1/14 iunie 1955).

Ce motivează această intervenție suprafirească? Nimic altceva, decât vizibila ineficiență a celor aproape două mii de ani de propovăduire a bisericilor lumii către lume, răstimp în care lumea s-a degradat în mod exponențial, până „s-a stricat de tot“. De aceea, Dumnezeu, în marea Sa iubire de oameni, vine personal să repare acum ceea ce omul „a stricat de tot“.

Când va veni Fiul Omului, va mai găsi credință pe pământ?

Faptul că Dumnezeu a hotărât, după atâta vreme, să aleagă un popor de fii, o rămășiță pe care s-o proclame fiică a Sionului, sugerează două ipoteze complementare:

1. Bisericile tradiționale cu pretenții de universalitate (cea *catolică* și cea *sobornicească*) și-au epuizat capitolul de încredere, iar îndelunga răbdare a lui Dumnezeu față de declinul lor implacabil, a ajuns la sfârșit.

Biserica Catolică și-a risipit energia în cucerirea teritorială. Practicând un misionarism agresiv, ea a împlinit în literă, dar nu neapărat în Duh, cuvântul Scripturii: „*Mergând, învățați toate neamurile [...]*.“ (Ev. Matei, 28/19). În fapt și pe fond, neamurile evanghelizate de ea au rămas la fel de necredincioase și nepăsătoare față de mântuirea lor, ca și mai înainte, angajându-se într-o dihotomie supărător de vizibilă:

- o lume laică, angrenată într-o sălbatică luptă pentru îmbogățire;
- o castă a clericilor, care prelungesc peste veacuri o zbatere neputincioasă în a-L propovădui eficient pe Hristos.

Biserica Ortodoxă, ceva mai pragmatică, sau poate mai comodă, nu s-a obosit să facă misionarism cu orice preț, pretinzând că-și face ordine în propria casă, dar presupusa comoditate s-a vădit repede a fi, de fapt, o stare de automulțumire, care i-a sugerat dreptul de a se polii de sus până jos cu slavă deșartă. Efectul a fost similar: odată cu trecerea veacurilor, credința s-a răcit și s-a diluat în formalism, fast și conservatorism, detașându-se și aici două lumi, care au evoluat în paralel:

- vulgul, către o ortodoxie formală, aproape atee, lipsită de orice trăire duhovnicească autentică, mulțumindu-se a călca pragul bisericii „*din An în Paști*“, sau doar la principalele evenimente ale vieții (botezul, cununia și înmormântarea);

- instituția bisericii, către fastul ostentativ, bazileic, disprețuitor, dar golit de orice eficiență harismatică, dovedind adesea obediență fără scrupule față de autoritățile atee și de poliția politică, și chiar colaboraționism arogant și iresponsabil cu acestea.

Cu unele excepții punctuale, al căror merit revine unor sfinți locali, bisericile s-au golit treptat de harisme și n-au mai cunoscut asistența vie a Duhului Sfânt, Care lucrează în chip suprafiresc, adică nu este despărțit de minuni. În acest fel, de o dureroasă actualitate a ajuns cugetarea Scripturii: „*Când va veni Fiul Omului, va mai găsi, oare, credință pe pământ?*“ (Ev. Luca, 18/8). Slujitorii bisericilor s-au simțit atrași de „*bucuriile vieții*“ și au ajuns treptat să le recupereze, puțin câte puțin, de la lume, proclamându-le „*drepturi ale omului*“. Este cunoscută, spre exemplu, polemica dintre clericii apuseni, privind renunțarea la „*jugul*“ celibatului. Renunțând astfel și la ideea curățeniei trupești, ei sunt foarte aproape de a generaliza amestecul bisericilor cu lumea, uitând de avertismentul Sfintei Scripturi: „*Prietenia cu lumea este vrăjmășie față de Dumnezeu.*“ (Iacov, 4/4). În acest fel, Bisericile se îndreaptă inexorabil spre secularizare, dezbrăcându-se de puterea și de dreptul formal de a-i controla duhovnicește pe creștini. Aceștia, la rândul lor, profită în a-și îndreptăți faptele și a le diversifica, inclusiv prin întoarcerea pe ascuns și fără remușcări, la păgânism. Palidele împotriviți „*oficiale*“ ale bisericilor sunt privite acum cu amuzament de către structurile sociale laice, care-i îndeamnă fățiș pe oameni spre un trai imoral, îmbibat de un materialism grosolan, care-l desparte cu totul pe om de Dumnezeu.

2. Timpul s-a scurtat (v. *I Corinteni*, 7/29) și ziua Domnului s-a apropiat (v. *II Tesaloniceni*, 2/3), căci s-a împlinit lepădarea de credință, iar „*potrivnicul lui Dumnezeu, omul, care s-a ascuns sub haină de biserică și s-a îmbrăcat cu slavă deșartă, dându-se pe sine Dumnezeu*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 6/19 august 1997), „*a fost dat pe față.*“ (II Tesaloniceni, 2/4).

„Iată, Mirele vine! Ieșiți întru întâmpinarea Lui!” (Ev. Matei, 25/6)

Chemarea pe care Dumnezeu o face neobosit din 1955 încoace, este împlinirea pildei fecioarelor (v. *Ev. Matei*, 25/1-13). Cele zece fecioare sunt

Bisericile. Este vorba, aşadar, de Biserici locale, euharistice, nu de cele două instituții-biserici care se cred fiecare în parte „*universale*“, cu toate că se autointitulează una *catolică*, iar alta, *sobornicească*, din dorința de a se ascunde sub cuvânt, ca să nu li se dezvăluie goliciunea și caracterul fantomatic al infatuării. Aşadar, Bisericile locale sunt fecioarele (cele care au reușit să-și păstreze curăția feciorelnică, apostolică) și au candelă în mâini (cele care păstrează nealterat tezaurul de credință încredințat de către apostoli). Faptul că pilda le împarte în mod egal în înțelepte și nebune, arată imparțialitatea Celui Care le cheamă: El oferă șanse egale tuturor, cu condiția ca în clipa chemării, cea primită să aibă haină de nuntă, uleiul aprins în candelă și roada talanților încredințați. Bisericile de azi pot însă ieși în întâmpinarea Lui ca fecioarele înțelepte, ca mirese ale lui Hristos? Pilda e stimulativă. Ea sugerează că măcar jumătate dintre bisericile locale ar fi putut avea duhul prevederii și râvna pregătirii. Din păcate, uleiul s-a vărsat cu timpul și din vasele celor care se pregătiseră cândva. Pilda e deopotrivă profetică. Dacă toate fecioarele au adormit, apoi aceasta este starea de fapt în care au fost găsite toate bisericile la chemarea: „*Iată, Mirele vine!...*“ (Ev. Matei, 25/6).

O singură Biserică locală – cea românească, născută creștină și crescută prin jertfe de martiri – mai corespundea întrucâtva. Dar trebuia și ea trezită, scuturată, spălată, pieptănată, periată și împodobită, și apoi dezbrăcată de haina nepotrivită a vremurilor roșii, în care a adormit, și îmbrăcată, apoi, în albul neprihănirii: „*O, țară, țară! A pătruns în tine vremea cea roșie, și tu nu i-ai știut fața. N-ai priceput că roșul este hlamidă de ocară. Ai uitat ce am pățit Eu sub învelișul hlamidei roșii. A venit peste tine vremea lui Edom.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 8/21 noiembrie 1995).

Biserica însă, încă nu se trezește, ci stă în letargie: „*Preoții tăi slujesc plăcerilor și duhului lor și numelui lor, și n-au putere să împartă înviere peste tine.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 8/21 noiembrie 1995). Atunci, Dumnezeu coboară *Cuvântul* Său peste România și dezvăluie taina că ea este țara strălucirilor (v. *Daniel*, 11/41-45), proorocind din nou, întărind proorocia făcută pentru ea din veșnicie: „*Va fi să învieze pic cu pic acest neam ales.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 4/17 ianuarie 1992).

Cum a răspuns instituția bisericească a României, odată trezită din somn? Vădit incomodată pentru a i se fi deranjat starea de automulțumire și dulce amorțeală, nu s-a grăbit să-și aprindă candela și să iasă în întâmpinarea Mirelui. Ba mai mult, ea l-a dat peste mână lui Dumnezeu și n-a voit să îmbrace haina albă și să intre în slava Noului Ierusalim, proorocit

în Scripturi. Întrucât ea n-a primit înnoirea în duh, *sobornicitatea* ei a pierdut asistența Duhului, căci Duhul lucrează unde și cum voiește (v. *Ev. Ioan*, 3/8). Va mai putea, aşadar, Soborul Bisericii să declame „*Părutu-s-a nouă și Duhului Sfânt...*“, când el însuși a întors spatele la strigarea Duhului? căci Mirele a venit, totuși, cu chemarea Sa, la această Biserică. După cum „*La început a fost Cuvântul*“ (Ev. Ioan, 1/1), tot așa și la sfârșit, *Cuvântul lui Dumnezeu* a coborât pe pământ, împlinind porunca Scripturii care-l dezvăluie a fi numele cel nou al lui Iisus Hristos: „*...și numele Lui se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu.*“ (Apocalipsa, 19/13).

Chiar dacă Israel va fi ca nisipul mării, doar o rămășiță se va mântui

Domnul Și-a păstrat însă o rămășiță credincioasă, la care a coborât în sfat de cuvânt, și care l-a primit cu bucurie. În acest sfat, care unește cerul cu pământul, este sobornicitatea în Duh a Bisericii de nou Ierusalim. „*Ea este gătită ca o mireasă împodobită pentru Mirele ei.*“ (Apocalipsa, 21/2), căci și-a aprins candela și a ținut-o aprinsă din clipa chemării la proorocie a fiicei neamului ei, Sfânta Virginia, a șasea trâmbiță apocaliptică, înger în trup, care a adus pe pământ glas din cer: „*Și a trâmbițat al șaselea înger: Și am auzit un glas, din cele patru cornuri ale altarului de aur, care este înaintea lui Dumnezeu.*“ (Apocalipsa, 9/13).

Dar oamenii din lume nu s-au pocăit nici când au auzit că le vorbește Dumnezeu din cer, ci și-au învârtoșat inimile lor: „*Și nu s-au pocăit de uciderile lor, nici de fermecătoriile lor, nici de desfrânarea lor, nici de furtișagurile lor.*“ (Apocalipsa, 9/21).

„Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici!“ (Ev. Matei, 23/13-29)

Respingerea lui Hristos-Cuvântul de către instituția bisericii din lume, a avut implicații asemănătoare respingerii lui Mesia de către cărturari și farisei. Lucrarea de comuniune a Bisericilor locale din lume, care aduc ofrandă trupul lui Hristos prin Euharistie, s-a întunecat prin stingerea Duhului și disprețuirea proorociilor, în pofida avertismentului făcut de Sfântul Apostol Pavel: „*Duhul să nu-L stingeți, proorociile să nu le disprețuiți.*“ (I Tesaloniceni, 5/19,20). Biserica lumii pierde caracterul sobornicesc, alegând între Dumnezeu și lume ca să rămână singură cu lumea, și uitând în mod tragic că slujirea în Biserică este un dar al Duhului Sfânt.

Referindu-se la fariseii și cărturarii care vorbesc în limbaj academic, dar și-au pierdut cu totul credința și tac cu subînțeles atunci când *Cuvântul lui Dumnezeu* le dă pe față faptele rușinoase, Sfântul Teodor Studitul spune: „*Atunci când Corabia se află în primejdie, porunca Domnului este de a nu păstra tăcere. Dacă e vorba de credință, nimeni nu are dreptul să zică: «Dar cine sunt eu? Preot, oare? N-am nimic de a face cu acestea. Sau, un cârmuitor? Nici acesta nu dorește să aibă vreun amestec. Sau, un sărac care de-abia își câștigă existența? [...] Nu am nici cădere, nici vreun interes în chestiunea aceasta». Dacă voi veți tăcea și veți rămâne nepăsători, atunci pietrele vor striga.*“ (Epistola II, 81). Din nefericire, preoții bisericii oficiale, în cazul când nu predică fățiș împotriva *Cuvântului lui Dumnezeu* și a Noului Ierusalim, păstrează o tăcere vinovată și infamă, pe care ei au învățat-o bine la Facultatea de Teologie, ca strategie tipică „*teologiei academice*“: „*Capul plecat, sabia nu-l taie*“.

Domnul a ales pe cei neluați în seamă, ca să-i facă de rușine pe cei tari

Pentru că cei chemați, preoți și arhierii, nu au venit la cină (*v. Ev. Luca, 14/18-24*), Biserica Noul Ierusalim rămâne singura mireasă înțeleaptă, care arată Mirelui lumina candelii sale: credință și dragoste, ascultare și supunere. Rămășiță aleasă prin har, ea stă în baia nașterii de sus și nu se mai usucă din curgerea izvorului de *Cuvânt*. Ea naște popor de sfinți, frați întru Hristos, care se lasă cuprinși de lucrarea *Cuvântului*, se lasă în lucrarea de ucenici și de apostoli și răspândesc sămânța *Cuvântului* peste cei care voiesc să-L întâmpine pe Hristos. Ei stau în duh de Biserică, adevărată Biserică sobornicească, în care nu omul, ci Duhul Sfânt lucrează după cum voiește, dând Bisericii lui Hristos dimensiunea pnevmatologică de care biserica din lume s-a lepădat cu bună știință ori de câte ori a nesocotit Canoanele Sfinților Părinți, care ar fi trebuit să rămână neclintite, și, iarăși, când a nesocotit acest *Cuvânt al lui Dumnezeu*. Ei stau credincioși la masa de *Cuvânt* a Domnului și se îmbracă în *Cuvânt* și în Duhul Sfânt, și vor lua plată de ucenici. Ei se fac pildă vie pentru tot poporul român, pentru tot poporul creștin, ca să se întoarcă el cu întreg trupul, sufletul și duhul către Dumnezeu, iar Dumnezeu să-l numească *noul Israel* și să-l sfințească, iertându-l de greșale, ca să poată apoi veni pe pământ în chip văzut Fiul lui Dumnezeu, împlinind făgăduințele de peste veacuri: „*Tatăl nostru, Care ești în ceruri, sfințește-l pe Israel,*

sfințește numele Tău în Israel, iertându-l de greșale, Tată. Fă, Tată, împărăție vie de la Tine peste poporul Tău și învață-l să se lase în voia Ta, în voia cuvântului Tău, Tată, ca să fie și în Israel precum este în ceruri, Tată.“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, vorbirea Maicii Domnului, 8/21 septembrie 1996).

OMUL CREȘTIN, FIU AL BISERICII CELEI ADEVĂRATE, AL CĂREI CAP ESTE IISUS HRISTOS: BISERICA NOUL IERUSALIM

„O, Ierusalime de azi! Spune tu la om ce înseamnă om creștin și fiu al bisericii al cărei cap este Iisus Hristos!”

(citat din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 17 februarie/2 martie 2003)

„Și iată, Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului“

(Ev. Matei, 28/20)

Evanghelia după Matei se încheie cu o invitație neechivocă, adresată ucenicilor de către Mântuitorul Iisus Hristos, de a propovădui prin viu grai și prin faptă *Cuvântul lui Dumnezeu* (v. Ev. Matei, 28/19). Și, întrucât El le promitea că va fi cu ei în toate zilele (v. Ev. Matei, 28/20) dacă vor face ce li s-a cerut, curând ei au îmbrăcat numele lui Hristos și s-au numit creștini (v. *Faptele Apostolilor*, 11/26). Aceste realități, creștinii și biserica, au fost și vor fi până în veac inseparabile, evoluând simultan și urmărind cu exactitate sinuozițiile mersului înainte al omului prin istorie, văzut prin prisma creației speciale a lui Dumnezeu. În prezent însă există mai multe biserici și, cel puțin, tot atâtea *familii* (*obști*) de creștini. Ceea ce în mod dramatic le separă, este călăuza, văzută atât în sensul fundamental, de cap (conducător), cât și în sensul complementar, de învățătură, ghid, catehism. Evident că toate, sau aproape toate, vor pretinde că Îl au de cap pe Hristos, în chip nevăzut, iar în chip văzut, pe un locțiitor validat al Acestuia. De asemenea, în ceea ce privește învățătura, toate bisericile pretind că dețin monopolul adevărului și că îl promovează cu maximă responsabilitate. Or, acest lucru este imposibil.

Câte biserici sunt adevărate?

Matematic vorbind, cel mult una (sau nici una!) dintre biserici poate deține adevărul absolut, iar în ceea ce privește consecvența trăirii învă-

țăturii creștine, lucrurile stau de-a dreptul dramatic. De asemenea, nu „trupul” este cel care-și alege „capul”, ci „capul” își alege „trupul” și calea pe care el merge. E ușor a afirma: „*Avem cap pe Hristos*”. Acest lucru îl fac mulți, pentru că au convingerea că afirmația lor e neverificabilă. Mai apoi însă, când sunt confrunțați cu dovezi care atestă că Hristos Însuși, *Cuvântul lui Dumnezeu*, Își alege singur un popor pentru a-l crește și a-l conduce ca pe o turmă la pășunea care dă viață, reacția acestora este scandalosă: ei au curajul să „*se ia de piept*” cu Dumnezeu pentru a-și apăra piedestalul pe care s-au cățărât cu obrăznicie, și de unde scandează lozinci, tocmai pentru că ei, de fapt, nu cred în Dumnezeu, și aceasta îi determină la convingerea că El nu poate și nu trebuie să vorbească. De altfel, știindu-se impostori, îi suspectează de impostură pe toți ceilalți, și astfel cercul vicios se închide.

Să revenim însă la acea promisiune stenică a Mântuitorului: „*Și iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacurilor*.” (Ev. Matei, 28/20). Cine sunt acești „*voi*” din toate zilele? La început au fost ucenicii, și apoi apostolii, iar apoi episcopii și preoții așezați prin cetăți. Dar mai târziu? Dar astăzi? Ajunși aici, se cuvine a reaminti un lucru esențial, care, din păcate, este ignorat cu nonșalanță sau poate chiar ascuns cu rea intenție. Dumnezeu a promis prezența constantă a proorocilor printre sau peste cei aleși a-I fi succesori: „*De aceea, Eu trimit la voi prooroci și înțelepți și cărturari; dintre ei veți omori și veți răstigni, dintre ei veți biciui în sinagogi și îi veți urmări din oraș în oraș*.” (Ev. Matei, 23/34);

„*Pe unii i-a pus Dumnezeu în Biserică mai întâi apostoli, al doilea prooroci*.” (I Corinteni, 12/28);

„*Și proorocii să vorbească doi sau trei, iar ceilalți să judece*.” (I Corinteni, 14/29);

„*Iar duhurile proorocilor se supun proorocilor*.” (I Corinteni, 14/32);

„*Dacă socotește cineva că e prooroc sau om duhovnicesc, să cunoască bine ce vă scriu, că sunt poruncile Domnului*.” (I Corinteni, 14/37);

„*În zilele cele de apoi, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste tot trupul, și vor prooroci fiii și fiucele voastre*.” (Faptele Apostolilor, 2/17);

„*Râvniți însă cele duhovnicești, dar mai ales ca să proorociți*.” (I Corinteni, 14/1);

„*Proorociile să nu le disprețuiți*.” (I Tesaloniceni, 5/20). Or, tocmai aici s-a ajuns, din păcate. Toate proorociile, în loc de a fi cercetate cu mare interes și cu sporită atenție, pentru a se evita orice eroare sau fals, sunt disprețuite și clasate în bloc, ca fiind forma modernă de înșelare născocită de către diavol. „*Proorociile s-au încheiat cu Mântuitorul Iisus Hristos*”, de-

clamă cu infatuată convingere teologii moderni. Sau: „*La moartea ultimului apostol s-a încheiat ciclul revelației dumnezeiești*“ (Pr. Tache Sterea: „*Îndrumător*“, Ed. 1997, pag. 22); „*Nimeni nu mai poate adăuga la revelația adusă de Mântuitorul*“ (ibid. pag. 94).

Dincolo de faptul că aceste afirmații ușurate, aproape contradictorii și întru totul nefundamentate, anihilează tocmai conceptul de „*Sfântă Tradiție*“, ceea ce constituie, de fapt, o gravă ereză, realitatea însăși infirmă aceste supoziții. Prooroci au mai fost și după Mântuitorul: Agav, împreună cu alți prooroci, care lucrau prin Duhul (v. *Faptele Apostolilor*, 11/27,28; 21/10); Barnaba și Simeon, zis Niger, Luciu Cirineul, Manain și Saul, care prooroceau în biserica din Antiohia (v. *Faptele Apostolilor*, 13/1); Iuda cel numit Barsaba, și Sila (v. *Faptele Apostolilor*, 15/32); cele patru fecioare proorocește, fiicele lui Filip diaconul (v. *Faptele Apostolilor*, 21/9). Mântuitorul Însuși despecetluiește astăzi, prin *Cuvântul Său*, tainele ascunse din veacuri, arătând continuitatea neîntreruptă a proorociilor, dar și starea de despărțire tragică de Hristos, adusă de kefalizarea forțată a bisericilor lumii: „*Lumea a vrut să fie lăsată de capul ei, și este fără cap lumea, iar biserica ei este lumească, nu este cerească, și este descoperită înaintea lui Dumnezeu, și așa se roagă la Dumnezeu, dar nu se poate așa, că scris este: «Orice femeie care se roagă lui Dumnezeu cu capul descoperit, își necinstește capul, iar capul femeii este bărbatul». Orice biserică ce se roagă lui Dumnezeu cu capul descoperit, își necinstește capul ei, iar capul bisericii trebuie să fie Hristos, căci Hristos este bărbatul bisericii, Mire al bisericii, dacă biserica este mireasă, iar dacă nu este mireasă, nu este biserică a lui Hristos, ci este biserică lumească, și nu creștinească. Biserica lui Hristos are trăire creștinească și sărbătoare creștinească, dar iată, biserica românilor a voit să fie lăsată de capul ei și și-a stricat serbările, iar vremile cele sfinte le-a strămutat de la locul lor, și numai biserică nu este ea, că este biserică fără sfinți, de vreme ce și-a sucit zilele sfinte și nu mai sunt la locul lor și în dreptul sfinților lor, căci fiecare clipă își are binecuvântarea ei, și fiecare zi își mărturisește pe sfinții ei.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 12/25 decembrie 1997).

Fisuri în „*sucesiunea apostolică*“

Se vorbește adesea despre așa-zisa „*sucesiune apostolică*“. Are ea o continuitate infailibilă? În mod cert, de 2000 de ani încoace, în lanțul succesiunii s-au produs fisuri. Această ipoteză este singura care explică

starea de fapt, actuală, cea a diseminărilor unor elite „*creștine*“, care de mult nu mai sunt nici măcar paralele, ci substanțial divergente în evoluția lor dogmatică. Bisericile se feresc să recunoască fisurile sau petele albe din propria lor istorie. Or, numai sinceritatea absolută are puterea înnoirii, similar cu cea oferită penitentului prin Taina Spovedaniei. „*Tehnica*“ acoperirii unor greșeli sau imprecizii, chiar punctuale, s-a dovedit falimentară, erodând în mod grav încrederea observatorului extern sau chiar a propriilor eparhioți.

Cuvântul lui Dumnezeu, analizat deocamdată ca sursă de revelație complementară, dar oferind spre verificare valențe potențiale excepționale, afirmă net că fisurile apărute în succesiunea zisă „*apostolică*“ sunt, în fapt, o crudă realitate. Într-adevăr, referindu-se la ungerea mai presus de fire a arhierelui Irineu, Domnul spune în *Cuvântul Său*: „*L-am uns, pentru că nu avea cine să-l mai ungă, de vreme ce atâta timp s-a rupt firul unșilor. Eu l-am uns, nu l-au uns cei ce se zic pe sine că sunt cei ce ung.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 21 noiembrie/4 decembrie 1992).

În plus, El reproșează personalului consacrat al bisericilor că a denaturat rânduielile apostolice, simplificând în mod nepermis unele slujbe, abandonând canoane valide și schimbând rânduieli tradiționale sau canonice: „*Se uită Sfânta Treime la preoții și la cărturarii acestui veac, Se uită ce au făcut, căci au desființat aceștia rânduiala Fiului lui Dumnezeu, cea lăsată peste biserică, peste cea dintâi biserică de după întruparea Sa. Se aduna biserica și era în mijlocul ei Cuvântul lui Dumnezeu, căci am lăsat prooroci și am zis să fie așa, și nu altfel biserica; așa, întreagă, și nu cu lipsuri ale trupului ei.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 9/22 iulie 1992).

De la veșnicie, la vremelnicie

În fond, biserica s-a îndepărtat treptat de Hristos, abandonând pe prooroci și înlocuind călăuzirea hristocentrică, prin una antropocentrică și, respectiv, veșnicia, cu vremelnicia. Omul L-a înlocuit pe Hristos și s-a numit pe sine „*vicar*“ sau „*locuitor*“ sau „*antichrist*“ (se are în vedere aici, deocamdată, etimologia greacă pentru „*antichrist*“ – în locul lui Hristos, și nu cea latină – împotriva lui Hristos); apoi s-a îmbrăcat în arhieru, s-a așezat în scaunul cel de sus și a înlocuit spălarea picioarelor, ce se făcea ucenicilor, cu sărutarea cerută ucenicilor săi, a mâinii drepte și a mitrei episcopale.

„*Și iată ce a ajuns biserica, dar cine să-i deschidă ochii ca să vadă că ea nu mai este ca Mine?*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 9/22 iulie

1992). Vis-a-vis de această sentință atât de gravă, adusă Bisericii, o neîn-doielnică vină o au cărturarii teologi moderni, care politizează (adeseori uzând de șabloanele comuniste, pe care le-au învățat din copilărie) actul sacramental liturgic, inventând teologumene care se armonizează cu cerințele vremii și cu mofturile lumii tot mai secularizate. Dumnezeu însă dezvăluie și acest lucru: „*Vai oamenilor care se zic pe sine că sunt cu legea Bisericii și care au scris cărți peste cărți despre numele Meu și al legilor Mele, căci nu sunt cărțile acelea. Acelea sunt pământ, și în pământ se întorc, căci duhul cărților aceloră nu este duh cu viață, din pricina celor fără de viață, care le-au făcut pe ele, și nu sunt cărțile acelea, și stau împotriva lor aceste făptuiri.*” (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 21 noiembrie/4 decembrie 1992). Apare, așadar, și explicația: cei ce scriu cărți la comanda ierarhilor lor sau din pur interes mercant, nu au viață personală creștină, ci sunt niște farisei. Ei îi învață pe alții ceea ce ei nu cred nici măcar în vis. Este cea mai condamnată discrepanță între vorbă și faptă, căci autorii teologi au grijă să se acopere cu înalte binecuvântări și cu autorizări pseudo-academice pentru scrierile lor, înșelând cu anticipație vigilența plebei clientelare.

Una dintre cele mai grave probe de impostură o constituie, așadar, afirmația, directă sau implicată, formulată de liderii religioși profesioniști, cum că „*avem cap pe Hristos*” și „*biserica noastră este apostolică*”, acestea pe fondul unei realități marcate de despărțirea profundă de *Cuvântul lui Dumnezeu*.

Este cel puțin absurd ca atunci când Dumnezeu vorbește direct, împlinind făgăduința Sa care zice: „*Iată, Eu sunt cu voi în toată vremea*” (Ev. Matei, 28/20), tocmai atunci cei vizați să sară ca arși și să strige: „*Nu a vorbit Dumnezeu, ci altcineva în numele Lui!*” sau „*Nu Acesta este Dumnezeu!*”. Bine a zis cel ce a zis: „*Zis-a cel nebun în inima sa: «Nu este Dumnezeu!»*” (Psalmii, 13/1), dar tocmai cei care strigă în gura mare acest lucru, se cred înțelepții pământului. În parte au dreptate, căci așa nu pot fi și înțelepți ai cerului.

Omul creștin: fiu-copil al lui Dumnezeu

Ce îl caracterizează, atunci, pe omul creștin, fiu al Bisericii celei adevărate?

– el are umilința de a se lăsa condus de Dumnezeu, fără a se teme că Dumnezeu l-ar lăsa atras într-o rătăcire, căci el Îl iubește ca un fiu-copil

pe Dumnezeu, și așa crede în El, ca un copil care crede în tatăl său după trup;

– el are dragoste de frați, cum nu s-a mai văzut din vremea apostolică, jertfindu-se frații unii pentru alții, căci jertfa este proba dragostei;

– el a înlocuit mila păguboasă, propovăduită cu obstinație în scolastica creștină (și care uită că nu trupul sâmul va intra în împărăția cerurilor, ci sufletul dreptcredincios), cu mila de Dumnezeu, Care suferă și astăzi, acum, pentru toate erorile omenirii, ajunse la apogeu;

– el crede cu adevărat în Hristos Dumnezeu și în promisiunile Lui, legate de a doua Sa venire în lume, ca Împărat;

– el Îl așteaptă și își pregătește pentru această întâlnire haina de nuntă, căci va fi o nuntă cosmică între Mirele Hristos și Biserica Sa cea una (nu mai multe!) sobornicească (nu condusă de „capi” de ocazie) și apostolească (nu actualizată cu învățături cosmetizante);

– el se roagă cu stăruință pentru tot neamul omenesc, de la Adam încoace, înlocuind clasică preocupare egoistă pentru mântuirea personală, cu lucrarea iubitoare de restaurare a omului prin Biserică, a cărei temelie este jertfa Mântuitorului, și ale cărei ziduri sunt rugăciunile sfinților;

– el a luat în serios îndemnul: „*Fiți sfinți, precum Tatăl vostru sfânt este în ceruri.*” (I Petru, 1/16), și chemarea: „*Să luăm aminte, Sfintele [se dau] sfinților!*” (v. Sfânta Liturghie a Sfântului Ioan Gură de Aur), și se zidește pe sine cărămidă vie în zidul Cetății Sfinte a Noului Ierusalim: „*Și am văzut cetatea sfântă, Noul Ierusalim, pogorându-se din cer, de la Dumnezeu, gătită ca o mireasă pentru Mirele ei.*” (Apocalipsa, 21/2).

CETATEA SFÂNTĂ NOUL IERUSALIM RADIOGRAFIA UNEI OPȚIUNI DEMIURGICE

„O, ce vor oamenii să însemne biserică? Peste ce babilon vor oamenii să scrie «biserica a lui Hristos»? Biserica e numai una. Ea nu poate avea altfel de trăire decât a Mea. Eu sunt capul Bisericii.“

(citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*,
29 septembrie/12 octombrie 1997)

Biserica – un spațiu consacrat sfințeniei

Dacă observăm cu sinceritate starea actuală de lucruri din biserica ortodoxă, constatăm că a dispărut de mult preocuparea credincioșilor de a consacra spațiul eclezial, adică de a împărți biserica în Sfânta, și Sfânta Sfințelor, și, apoi, de a observa cu rigurozitate păstrarea acestei împărțiri. Moise, când a fost chemat la dialog de către Dumnezeu pe muntele Horeb, a fost somat să-și scoată încălțăminte din picioare, căci locul pe care stătea era un loc sfânt (v. *Ieșirea*, 3/5). Acest loc nu era cunoscut ca având o consacrare anterioară, dar el devenea sfânt prin însăși alegerea lui de către Dumnezeu, întâi ca spațiu de dialog, și apoi ca spațiu de închinare (v. *Ieșirea*, 3/12).

Biserica, luată ca lăcaș de cult, este însă, prin excelență, destinată a fi un spațiu de comunicare între om și Dumnezeu. De aceea ea trebuie să fie un loc sfânt încă din faza în care oamenii fac o proiecție mentală a necesității unei permanentizări a slujirii colective.

Cândva, spațiile interioare ale bisericii îi delimitau riguros pe cei consacrați, care chiverniseau cu multă sfiiciune altarul; și apoi pe cei aleși, care urcau pe solee doar pentru Sfânta Euharistie; și apoi pe cei credincioși, care populau naosul (bărbații) și pronaosul (femeile); și apoi pe cei chemați, care ocupau temporar pronaosul, dar la momentul oportun („*Câți sunteți chemați, ieșiți!*“) ieșeau aceștia în pridvorul bisericii. Cât îi privește pe penitenți, ei erau privați cu anii, de dreptul de a ocupa diverse zone ale interiorului bisericii, potrivit cu starea de necurăție în care fuseseră căzuți. Astăzi, din nefericire, aceste obiceiuri sunt o palidă amintire. Ușierii au dispărut, iar biserica s-a transformat lent într-un spațiu

de trecere, un culoar larg spre singura zonă care sugerează o oarecare sfințenie: catapeteasma cu ușile și perdelele ei și, evident, tot ceea ce ascund ele. Ascunderea a rămas singura formă de a sugera taina, în loc ca aceasta să înflorească și să se reverse în tot spațiul eclezial. Preotul a fost tentat să preia acoperirea rituală, taina, ca pe o invitație pentru propria sa ascundere de popor. De aceea el își ascunde astăzi după uși și perdele lipsa propriei sale sfințenii, înlocuite cu adorarea chipului cezarului, care a cucerit pe tăcute Sfânta Sfințelor. La rândul lor, credincioșii (amestecați, într-o proporție imposibil de estimat, cu necredincioșii) nu se mai descalță de mult, la propriu și la figurat, atunci când intră să se roage. Realizează ei, oare, că nu mai e cazul, îndată ce spațiul eclezial nu mai este sfânt? Posibil, chiar dacă vom considera acest gest, pe care Dumnezeu i l-a cerut cândva lui Moise, doar ca o metaforă.

Păcătoșii cuceresc biserica sfinților

Sfințenia în biserică rămâne, așadar, o stare potențială, căci nu se mai actualizează prin trăirea autentic creștină, aceea care se cere prin catehism, panegirice, omilii și predici. Toate aceste rostiri ticluite de către clerici, rămân simple acte de virtuozitate retorică, atâta vreme cât nu se traduc prin preocupare fermă de sfințire (la propriu, nu la figurat!) a vieții enoriașilor. Mai mult, asistăm de secole la o periculoasă deviere de sens în ceea ce privește consacrarea bisericii: majoritatea credincioșilor și o parte însemnată dintre clerici și-au luat cu aroganță dreptul de a proclama că biserica nu mai este a sfinților, ci a păcătoșilor. Această afirmație obraznică, și care, probabil, ascunde intenția unei legitimări, pleacă, din păcate, de la o tristă constatare: cu adevărat frâiele au fost scăpate din mână și diavolul a reușit să se strecoare în biserică prin ușile uitate larg deschise. Nimeni nu mai optează pentru atitudinea tranșantă, dictată de duhul lui Ilie sau de cuvântul biciuitor al lui Ioan Botezătorul: „*Pui de vipere!*“ (Ev. Luca, 3/7). În schimb, auzi cu stupoare, chiar și la preoți, afirmații lamentabile, de genul: „*Toți suntem păcătoși*“, care dezvăluie nivelul de subcultură teologică, cultivată în pepinierele de popi, răsărite în ultimii ani, ca și ciupercile după ploaie, în zeci de orașe și târguri. Și asta, când Dumnezeu îi îndeamnă cu autoritate pe oameni: „*Fiți sfinți, căci și Eu sunt sfânt!*“ (Ieșirea, 22/31; Leviticul, 11/45; I Petru, 1/16).

Săraca biserică, ajunsă gazda cercului lumii!

Sfințenia, așadar, a rămas și ea, pentru cei mai mulți, o opțiune biblică perimată, proprie și specifică numai pentru antichitate. Oamenii moderni își permit, de acum, ceea ce strămoșii noștri n-ar fi îndrăznit nici măcar să gândească: să răstălmăcească voia lui Dumnezeu, să maculeze jertfele martirilor, să transforme locașurile de rugăciune, în spații de incantație rituală ieftină, în care cabotinismul-conformist se amestecă cu vulgaritatea unor „creștini” și „creștine” de ocazie, veniți, mai degrabă, să-și expună dezinvolt toaletele indecente, cu ocazia vreunei nunți sau a vreunui botez. Adesea, slujba cununiei este transformată deliberat de către preot într-o comedie de o trivialitate greu de suportat. Dincolo de faptul că Sfânta Împărtășanie nu se mai dă de mult tinerilor, înlocuindu-se cu pișcoturi (!!!) înmuiate în așa-zisul „pahar de obște” (o parodie grotescă a sfântului potir), prilejul este speculat de preot pentru a smulge hohotele de râs ale asistenței. După un joc repetat de „păcălire” a miresei, în care pișcotul e retras pentru a o lăsa cu gura căscată, preotul acționează brusc, cu o dibăcie care-i demască rutina, și înfinge pe gâtul miresei pișcotul, până o înecă și îi dau lacrimile. Este aici nu numai o premeditare gravă a preotului către cabotinism, ci și un mesaj subliminal, prin care el sugerează asistenței o presupusă insațietate a miresei spre deviaționism comportamental și imoralitate. Săraca biserică, ajunsă gazda cercului lumii! În chicoteli vesele de acordeon, și blitz-uri impertinente, cercul de paiate, îmbrăcate în smokinguri de înmormântare și combinezoane de celofan, se retrage, lăsând în urmă dărele jegului mundan: stalagmite de parafină pe covoare, bomboane, orez, gumă de mestecat și fursecuri călcate în picioare, rămășițe ieftine ale speranțelor lor, așa cum le-au înțeles ei, către Dumnezeu: „*pofta trupului, pizma ochilor și trufia vieții*”.

Să menționăm aici și faptul că slujba însăși a fost oficial amputată, fiind lipsită astăzi de pasajul esențial, în care preotul îi întreabă pe miri despre opțiunea lor, dacă este de bunăvoie și nesilită de nimeni, și îi determină, apoi, să mărturisească public hotărârea lor fermă, liberă și definitivă, de a se căsători, pentru a-i declara, apoi, solemn, soț și soție. Probabil acest pasaj al slujbei (care încă se mai păstrează în slujbele omonime din alte biserici ortodoxe autocefale) a fost făcut cadou statului de către mai-marii bisericii în anul 1864, atunci când au acceptat să cedeze primăriei dreptul strămoșesc de asistență spiritual-administrativă asupra nașterii, căsătoriei și înmormântării enoriașilor, căci îl regăsim aproape neschimbat în ceremonia „*căsătoriei civile*”. Oare, oamenii nu realizează că două căsătorii ale aceluiași cuplu, una zisă „civilă” și alta „religioasă”, își anulează

reciproc valențele, transformând cununia într-un nonsens?

Ridicolul nu e sancționat de preot, nici măcar când acesta constată că la botez (abia acum!?) nașii nu cunosc o iotă din *Crezul* creștin, motiv ce ar trebui considerat impediment canonic, suficient ca slujba să fie oprită din necesitate, și temporar suspendată. Dar preotul, fiind mai degrabă un funcționar public, plătit, citește el din carte *Crezul*, în locul lor, preferând să fie din nou umilit Hristos, decât să lucreze el cu duhul și puterea lui Ilie. Și așa, pentru a salva aparența solemnității, slujbele preotului seamănă cu un teatru de doi bani, în care cortina cade, dezvăluind trista realitate, abia în ziua de Bobotează. Atunci, oricâte precauții ar lua, oricâte invitații anticipate la ordine și răbdare creștină ar face, „*slujba*” lui se termină sistematic cu un dezastru: oameni îmbrânțiți, haine rupte, înjurături, furturi de portofele, bătaie chiar, apă sfințită risipită din belșug pe jos, și apoi călcată cu nesimțire în picioare. E de înțeles că, asistând an de an la acest spectacol, până la obișnuință, preotul nu mai are tragere de inimă să sancționeze, nici măcar verbal, celelalte „*delicte*” mai mici: podoabele, fardurile, îmbrăcămintea necuviincioasă etc.

Poate asista Dumnezeu impasibil la o așa stare de plâns a creștinătății? El nu poate fi păcălit cu discursuri ieftine, triumfaliste (care numără câte lăcașuri de cult s-au mai zidit în ultimul an, declamate de la amvonul catedralei patriarhale), nici cu articole aduloare, care descriu vizite de lucru sau aniversări pompoase, comandate și tipărite în periodice care se intitulează emfatic: „*Glasul Bisericii*” sau „*Vestitorul Ortodoxiei*”.

Realitatea oficială rămâne tristă, dar puțini au curajul să-i facă radiografia. Din păcate, ortodoxia nu se mai trăiește, ci se declamă. Pentru cei mai mulți, sfințenia ei a rămas o opțiune ciudată, ancorată undeva în istorie, poate odată cu martiriul lui Brâncoveanu sau cu trecerea în veșnicie a Sfântului Calinic de la Cernica.

Dar Dumnezeu este un Dumnezeu al viilor, nu al morților (v. *Ev. Matei*, 22/32). Această stare de lucruri nu putea dura la nesfârșit. Despre veacul pe care-l trăim (mileniul al 7-lea de la facerea lumii), Dumnezeu rostește cu autoritate, printr-o proorocie a Sfântului Nifon al Constanțianei: „*Ajunge! Îl voi curma la jumătate! Să înceteze stăpânirea păcatului!*”.

Anul de cotitură: 7500 de la facerea lumii

Așadar, anul 7500 ar trebui să fie anul schimbărilor de fond din biserică. Acest an a fost proorocit întocmai și de Sfântul Nil, și de Sfântul

Calinic de la Cernica. Și totuși, la prima vedere, întrucât anul 7500 de la facerea lumii înseamnă anul 1992 după Hristos, iar starea de lucruri vizibilă din biserica din lume nu s-a ameliorat defel, s-ar părea că proorociile amintite nu s-au împlinit, pur și simplu. De aceea, unii editori mai noi ai biografiei Sfântului Calinic, probabil din dorința infantilă de a-i „proteja” imaginea, au eliminat pasajele care aminteau despre această proorocie atât de concretă. Realitatea însă, pe care ei n-au cunoscut-o, este cu totul alta.

Aceste proorocii s-au împlinit cu mare exactitate. În anul bisericesc 1992, în viața creștinilor ortodocși a avut loc o schimbare esențială. Dumnezeu, văzând neputința omului de a ridica biserica din ruina spirituală, S-a făcut pe Sine ctitorul propriei Sale Biserici și a numit-o după cum era proorocit (v. *Apocalipsa*, 21/2): *Cetatea Sfântă Noul Ierusalim*, și a dăruit-o celor ce iubesc sfințenia: „Și în cetate nu va intra nimic pângărit și nimeni care este dedat cu spurcăciunea și cu minciuna, ci numai cei scriși în Cartea Vieții Mielului.” (Apocalipsa, 21/24).

Ceea ce n-au reușit voievozi, domnitori, breslași sau târgoveți mai răsăriți, și anume: să se dăruiască pe sine lui Dumnezeu, zidindu-I, apoi, lăcașuri cu adevărat sfinte, nu doar cu numele, a împlinit Dumnezeu cu o ușurință care confirmă atotputernicia Sa. În numai trei luni (septembrie-noiembrie 1991), ca într-o răsuflare, un mănunchi de creștini ortodocși, care au înțeles ce înseamnă adevărata lepădare de sine și devoțiunea purtării crucii lui Hristos, au ridicat din temelii această piatră de mărturie, care de acum se numește *Biserica neprihăniților și a neadormiților*, locul odihnei lui *Dumnezeu-Cuvântul: Biserica Noul Ierusalim*.

Restaurarea sfințeniei în biserică: legea sfințeniei va fi singura lege

După cum Dumnezeu a călăuzit pas cu pas lucrarea sfântă a lui Moise la Cortul sfânt (v. *Ieșirea*, cap. 36), pe Solomon la lucrul Templului (v. *III Regi*, 5/6) și pe Zorobabel la rezidirea Templului (v. *I Ezdra*, 5), tot așa, lucrarea de zidire a Cetății Sfinte Noul Ierusalim a fost povățuită pas cu pas prin *Cuvânt* viu și lucrător. Această lucrare pogorâtă prin *Cuvânt*, din cer, a fost pecetluită cu legi de sfințenie, ca să se așeze tipar de viețuire sfântă pentru toată creștinătatea:

- curățenia trupească și a simțurilor;
- abținerea de la mâncarea de carne, băuturi alcoolice și droguri;
- respectarea tradiției creștinești, referitoare la îmbrăcăminte;
- respectarea legilor canonice ortodoxe strămoșești;

– grija pentru primirea adecvată a Sfințelor Taine.

Creștinii care au înțeles să respecte cu strictețe aceste reguli, precum și toate celelalte îndemnuri ale Duhului Sfânt, transmise prin lucrarea de *Cuvânt*, au alcătuit o Biserică vie, un popor împlinitor al lucrării de pregătire a celei de a doua veniri a Mântuitorului Iisus Hristos pe pământ. Ei slujesc neconținut Celui Atotputernic, în curăție și veghe, și de aceea se numesc *Biserica neprihăniților și a neadormiților*. Aceasta este *Biserica Noul Ierusalim*.

Domnul îl învață pe poporul Său desăvârșirea în sfințenie: „*Domnul iarăși vine, și vine cu legea sfințeniei [...], că în afară de legea sfințeniei nu va mai fi altă lege. Cele vechi trec și se șterg, și se aștern în locul lor cer nou și pământ nou, și nimic necurat, nimic vechi, nimic omenesc nu va mai rămâne între cele noi. Și va fi hrană îngerească, așa cum a fost la început, și sfârșitul merge să se apropie de începutul cel dintâi.*” (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 15/28 august 1993).

După cum am văzut, în biserica din lume sfințenia s-a pierdut în parte, odată cu amestecarea bisericii cu lumea, dar s-a risipit cu totul din clipa împotrivirii fățișe și violente la *Cuvântul lui Dumnezeu*. Atunci s-a așezat „*urâciunea pustiitorului*” (v. *Daniel*, 11/31, *Biblia*, ediția 1944) în locul cel sfânt, după cum a proorocit Daniel, iar *Cuvântul lui Dumnezeu* confirmă în zilele noastre: „*Iată, arhierii și preoții nu Mi-au deschis ca să vadă cine bate, și au spus că nu sunt Eu, și au spus că am demon. Au spus și acum cum au spus atunci, că n-aveau cum să spună altfel, de vreme ce ei nu iubesc căile Mele și legea sfințeniei, în care trebuie să stea un slujitor al cerului sfânt. A ajuns vremea cea grea, când s-a așezat urâciunea pustiirii pe scaunul cel lăsat să fie sfânt.*” (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 15/28 august 1993). Dar poporul care cunoaște pe Dumnezeul său, va rămâne statornic și Îl va urma (v. *Daniel*, 11/32) și se va umple de trăire cerească. Atunci, taina lui Dumnezeu va fi pricepută de toate neamurile: „*Mă voi slăvi în fața neamurilor de pe pământ și va înțelege făptura Mea taina Ierusalimului nou, care vine din cer pe pământ, care coboară pic cu pic și care se întocmește la Cuvântul lui Dumnezeu.*” (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 15/28 august 1993).

Privegheați și vă rugați!

În afară de modelul autocorectiv, pe care-l oferă bisericii din lume, Biserica Noul Ierusalim propune un model profetic. Este cunoscut faptul

că toate evenimentele religioase, descrise de catehismul ortodox, aparțin trecutului sau, cel mult, prezentului continuu. Există o singură excepție proiectată spre viitor: cea de a doua venire a Domnului, cu consecințele ei. De aceea, pentru cei care ignoră importanța, și mai ales proximitatea reîntâlnirii cu Hristos la vedere, Biblia și învățăturile ei nici nu prezintă prea mare interes, nearmonizându-se cu idealurile lor grosiere, materialiste, de zi cu zi. Puțini sunt cei care mai dau substanță cuvintelor rostite prin Crezul creștin: „și iarăși va să vină, să judece viii și morții“, și pe care ceilalți mulți le repetă mecanic, cu nesinceritate. Chiar și preoți din biserica din lume, obosiți parcă de atâta așteptare a iminentei veniri a Domnului, au căpătat îndrăzneală în a se îndoi față de: „Cine zice că vine? Ehei! Mai e până atunci!“, străduindu-se din răsuferință să demonstreze cât de multe semne ale sfârșitului nu s-au împlinit încă.

Dar ce îndemnuri face Sfânta Scriptură pentru aceste vremuri? „Dacă ar ști stăpânul casei în care ceas are să vină furul, ar priveghea. [...] De aceea, privegheați și vă rugați, că nu știți când va fi acea vreme.“ (Ev. Matei, 24/42-44; Ev. Marcu, 13/33-37). Este adevărat că nimeni nu știe nici ziua, nici ceasul, dar aceste împingeri voluntare ale proorociilor către viitorul îndepărtat, au „darul“ de a slăbi vigilența față de păcat. De aceea, biserica din lume dă impresia că tratează cu teamă sau cu dezinteres acest subiect. Nici un text din cartea Apocalipsei, nici unul măcar, nu este citit în mod oficial printre textele pilduitoare, alese, care se repetă în biserici în fiecare duminică, până la a deveni banale și plictisitoare. Cartea Apocalipsei nu este pentru creștini? Cine o propovăduiește? Cine o tâlmăcește? Sau este ea, oare, necanonică? Atunci ce mai caută în canonul Sfintei Scripturi? De ce este în totalitate ignorată? În ea se dezvăluie multe lucruri grave, a căror limpezire l-ar ajuta pe omul responsabil să-și corecteze atitudinea față de agresiunile lumii moderne. Câți au aflat, oare, de pecetea lui Antichrist (care-i pândește), pentru a se feri de ea? Este acest lucru atât de neimportant, pentru a fi tratat cu nepăsare? Ce înseamnă 666? Biserica oficială din lume, dă un răspuns? Oferă o recomandare mădularilor ei?

Biserica Nouă Ierusalim propune, dimpotrivă, o pregătire asiduă și temeinică a creștinului pentru reîntâlnirea cu Hristos, căci aceasta a rămas singura proorocie fundamentală, a cărei împlinire aparține viitorului. Deci abordarea și tratarea ei cu seriozitate, oferă încă șansele unor eventuale corecții.

Poate de aceea, nu întâmplător, unul din hramurile Bisericii Nouă Ierusalim – ales, de altfel, cu asistența directă a Duhului Sfânt – este:

„Învierea Domnului și a doua Sa venire“. Aceasta arată strânsa legătură între aceste evenimente, căci de la Înviere deja au trecut două zile cosmice și am intrat într-a treia, întrucât la Dumnezeu, 1000 de ani sunt ca o zi, și o zi ca 1000 de ani (v. II Petru, 3/8). Intuim că așa cum Învierea Domnului a avut loc a treia zi, tot așa va fi și cu învierea făpturii: în cea de a treia zi cosmică, la ceasul în care straja va fi adormit deplin, Împăratul lumii va împlini cele din urmă făgăduințe.

Aici apare motivația principală a alegerii acestui popor, al Noului Ierusalim, și a pregătirii lui întru sfințenie. Ca orice împărat, Hristos Își pregătește dreptul și bucuria cinstirii Sale în felul în care va fi primit și aclamat de supușii Săi. Pentru aceasta El trebuie să aibă supuși care să-L aștepte și să-L primească cu bucurie, îmbrăcați în haine de nuntă, la a doua Sa apropiată venire.

BISERICA NOUL IERUSALIM – O BISERICĂ A SFINȚILOR

„Zguduie zidurile cele reci ale bisericii lumii, care dau să Te ascundă pe Tine în ele, că Tu nu locuiești în case făcute de oameni! Tu locuiești în templul Tău, în omul cel credincios, Doamne, căci cerul și pământul sunt tronul și așternutul Tău. Ce casă să-Ți mai zidească Ție omul? Scoală-l pe cel ce doarme, ca să-i învețe pe oameni ce este biserică, ce este ortodoxie, Doamne!”

(citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*,
vorbirea Sfântului Ioan Botezătorul, 7/20 ianuarie 1997)

A fost Dumnezeu înțeles vreodată de om?

Din toate timpurile, Dumnezeu S-a manifestat antinomic, adesea chiar paradoxal în aparență, și de aceea omul, cu mici excepții, nu L-a înțeles niciodată; și pentru că nu L-a înțeles, mereu I-a stat împotriva. Lucrările Sale sunt simultan și simple (lucrate cu iconomie și ergonomie), și complexe (legile interacțiunii universale, similitudinea organizatorică dintre macrocosmos și microcosmos, întrepătrunderea dintre lumea văzută și cea nevăzută, și legăturile tainice dintre ele: corpuscul-undă, foton-energie-materie, electricitate-magnetism etc.). Învățăturile Sale sunt și ușoare, dar și grele: ușoare, pentru că promovează firescul iubirii, al moralității, al traiului sănătos și simplu; și grele, pentru că apasă pe conștiințele tru-fașe, individualiste ale oamenilor. Legile Sale sunt simultan imuabile, dar și într-o continuă perfecționare (*plinire*); sunt neschimbate pentru că sunt zidite pe adevăruri fundamentale, dar sunt perfectibile pentru că sunt des-lușite treptat, de fiecare dată într-o formă adaptată puterii de asimilare și înțelegere a omului (aceasta fiind ea însăși într-o lentă evoluție pozitivă).

Dumnezeu nu este niciodată absent, iar reprezentanții Săi (îngerii de pe pământ și din ceruri) nu au libertăți absolute. El nu a murit, așa cum credea Nietzsche, nu doarme, nu obosește, dar Se odihnește în om, dacă acesta Îi oferă locaș iubitor în inima sa. El lucrează mereu: „*Tatăl Meu lucrează, și Eu lucrez*” (Ev. Ioan, 5/17). Dumnezeu are dușmani:

- pe diavol și pe slugile lui;
- pe omul indiferent și disprețuitor;
- pe omul care I se substituie (Antichrist) pe pământ.

Dumnezeu promite o finalitate acestei stări de lucruri, în care binele și răul coexistă, după cum a voit omul la început. Realizarea acesteia a început îndată după căderea omului, și s-a desfășurat în etape:

- promisiunea (v. *Facerea*, 3/15);
- alegerea unui popor al făgăduinței cea care a fost dată lui Avraam (v. *Facerea*, 22/17);
- aducerea Legii pe pământ (v. *Ieșirea*, 20/1-17);
- proorocii, care trebuiau să întrețină vie flacăra credinței curate;
- Mesia și jertfa Sa, Care aduce mântuirea obiectivă în lume și golește iadul de sufletele celor drepti, care așteptau de veacuri venirea lui Hristos; balaurul cel vechi, care este diavolul și satana, a fost legat pentru o mie de ani (v. *Apocalipsa*, 20/2);
- Duhul Sfânt și înființarea Bisericii la Cincizecime;
- înălțarea la cer și așezarea Fiului de-a dreapta Tatălui: premisa celei de a doua veniri întru slavă împărătească;
- o mie de ani de mărturisire a celor muceniciți, „*tăiați pentru mărturia lui Iisus și pentru Cuvântul lui Dumnezeu, care nu s-au închinat Fiarei, nici chipului ei.*” (Apocalipsa, 20/4). În acest răstimp s-au înălțat atât evenimente tragice, care au rămas înscrise în istorie: calvarul Bisericii primare, persecuțiile, martirajele; cât și biruințele Bisericii lui Hristos, prin cele 7 Sinoade Ecumenice (între anii 325-787, era creștină);
- anul 1054, când a avut loc marea schismă în Biserică, atunci când diavolul a fost dezlegat câtăva vreme (v. *Apocalipsa*, 20/3);
- împărăția de o mie de ani a sfinților: „*și ei au înviat și au împărățit cu Hristos o mie de ani*” (Apocalipsa, 20/4), dar și o mie de ani de întuneric pentru lume, urmare a schismei din anul 1054: protestantismul, ofensiva islamului, inchiziția, ghilotina, iluminismul, dictatura proletară, fascismul, masoneria, neo-protestantismul, curentele demonice, războaiele mondiale, holocausturi, genocide etc.;
- sfârșitul celor o mie de ani al împărăției sfinților, când satana „*va ieși să amăgească neamurile [...] și să înconjoare tabăra sfinților și cetatea cea iubită. Dar s-a coborât foc din cer și i-a mistuit.*” (Apocalipsa, 20/8,9);
- a doua venire a Domnului (v. *Ev. Matei*, 24/30), (v. *Apocalipsa*,

22/12), care aduce pe pământ plata fiecăruia, după cum este fapta lui, dar care aduce și izbăvirea celor dreți;

– învierea morților (*v. Apocalipsa, 20/12,13*);

– întâmpinarea Lui de către un popor curat („*Fericiți cei care-și spală veșmintele lor...*“ – Apocalipsa, 22/14);

– chemarea Lui de către cei credincioși („*Duhul și mireasa zic: «Vino!»*“ – Apocalipsa, 22/17);

– „*și cărțile au fost deschise [...] și morții au fost judecați [...] potrivit cu faptele lor.*“ (Apocalipsa, 20/12,13);

– „*și slugile Lui Îi vor sluji Lui*“ (Apocalipsa, 22/3).

De aceea, omul trebuie să se cerceteze pe sine pentru a vedea dacă este pregătit pentru întâlnirea cu Hristos. Fiecare individ responsabil, trebuie să-și răspundă sieși cu sinceritate la câteva întrebări fundamentale:

1. Cine sunt eu?

2. Unde sunt? (localizare în spațiu, dar și în timp)

3. Cărei biserici aparțin? (dacă aparțin vreuneia)

4. Ce știu? (și ce nu știu)

5. Ce fac? (și ce nu fac)

6. Cum trăiesc? (și dacă mai trăiesc)

7. Ce voi fi? (și unde și cu cine voi fi)

8. Voi fi?

Întrebările pot fi urmate de răspunsuri negative sau pozitive. Cele negative invită nu numai la meditație profundă, dar și la acțiune. De exemplu, un răspuns de genul „*Aparțin de Biserica Ortodoxă*“, la întrebarea 3, este doar o premisă necesară, dar insuficientă pentru mântuire, atâta timp cât răspunsul la întrebarea 8, rămâne incert. Abia răspunsul la întrebarea 6 demonstrează că dacă „*trăiesc conform voinței lui Dumnezeu*“, am siguranța mântuirii. Alt exemplu: răspunsul „*Fac binele și mă feresc de rău*“, la întrebarea 5, nu cantonează obligatoriu binele în sfera necesarului. Binele este folositor numai dacă se face în numele lui Hristos și pentru Hristos, chiar dacă este aplicabil – aparent – creației.

În urma cercetării de sine, urmează, așadar, acțiunea, care presupune o schimbare calitativă, substanțială: „*Nu pot rămâne așa; trebuie să fac ceva*“. Cine nu este în duh de biserică, trebuie să intre și să stea în duh de biserică, deoarece biserică are Duhul lui Dumnezeu, căci biserică este a sfinților, despre care zice Domnul: „*Sfinții au Duhul lui Dumnezeu, și toți trăiesc în Mine, și sunt asemenea Mie, și Mă așteaptă să ajung cu voi, cei mai mici, să ajung până la ziua Mea și a lor; ziua plinirii vremii,*

ziua Domnului.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 20 iulie/2 august 2001). Iar dacă biserica nu mai are Duhul lui Dumnezeu, trebuie cercetat ce anume a alungat Duhul. Cine nu trăiește în voia lui Dumnezeu, ci în voia lui, trebuie atunci să lucreze la modelarea voinței lui; cine are doi împărați (pe Dumnezeu și pe mamona – duhul lumii acesteia), trebuie să renunțe la cel care aduce moarte, căci nu poate sluji la doi domni (dintre care unul aduce moarte) și să rămână viu. Așadar:

– va alege slujirea exclusivă a lui Dumnezeu;

– va chema numele Lui („*Vino, Doamne Iisuse!*“ – Apocalipsa, 22/17);

– va căuta pe poporul Domnului, cel curat (care-L așteaptă pe Dumnezeu), ca să-l ia de model.

Dar ce înseamnă popor curat? Cum va fi el recunoscut dintre toți care se numesc pe sine creștini?

Poporul curat trăiește, deja, pentru și în împărăția lui Dumnezeu, căci creștinii Lui o poartă pe ea în inima lor:

– trăiesc ca îngerii din ceruri, care nici nu se însoară, nici nu se mărită (*v. 1 Corinteni, 7/29*);

– „*fug*“ de lume și de ispitele ei, căci prietenia cu lumea este vrăjmășie cu Dumnezeu, iar stăpânitorul lumii acesteia este diavolul (*v. Ev. Ioan, 14/30; 16/8*);

– împlinesc voia lui Dumnezeu privitoare la hrană (*v. Facerea, 1/29*), portul de zi cu zi (*v. 1 Corinteni, 11/6*) și conduită (*v. 1 Corinteni, 5/ 9-11*).

Dar cine îi învață pe acești creștini așa? Sfânta Scriptură, în primul rând, așa cum am arătat mai sus prin temeiurile biblice, menționate, și apoi *Cuvântul lui Dumnezeu*, prin grija sa pentru cei care-l primesc cu credință și cu dragoste.

Somnul rațiunii naște păcatul

Încă din anul 1834, atribuindu-și titlul de „*sfinți ai ultimelor zile*“ (deși în mod gratuit, datorită învățăturilor lor rătăcite), mormonii au intuit o cerință imperioasă: sfințenia, care lipsea în bisericile creștine ale vremii, numite de ei „*apostate*“. Este vorba aici nu doar de o etichetă adusă cuminenței sfioase, îngrijorată în a nu da prilejuri de pedepsire, ci de acea curățenie de trup, de suflet și de duh, care face casă luminoasă Duhului Sfânt în om. Ideea de sfințenie, veche cât omenirea, deși ilustra singura

cale de împăcare cu Dumnezeu, căzuse în desuetudine îndată ce bisericele lumii au început să cocheteze cu părerea că păcatul este o manifestare naturală, inevitabilă, a vieții, împotriva căruia lupta se duce neîntrerupt, fiecare victorie însemnând începutul unei noi înfrângerii. Ineficiența acestei lupte, dusă de biserici fără tragere de inimă și mai mult pe cont propriu, ignorându-se uneori deliberat posibilul aport al oștirilor cerești, a învins entuziasmul celor puțini, care gustaseră dulceața împărăției cerurilor, aducând, în schimb, delăsare, dezamăgire și refulări.

Curând, teologii creștini au început a se întreba retoric: „*Oare, mai este cineva fără păcat?*“, aducând în acest scop și argumente din Sfânta Scriptură (v. *I Ioan*, 1/8-10; *Iacov*, 4/17), și îndată oferind spre degustare mărul otrăvit al defetismului: „*Oare, Hristos a venit pentru cei dreπți? sau pentru cei păcătoși, ca să-i cheme la pocăință?*“ (Ev. Matei, 9/13). Deci, au concluzionat ei, biserica nu e formată numai din sfinți, ci neapărat și din păcătoși. Din nefericire, realitățile vieții păreau a le confirma pe deplin raționamentul, deși nu le dezvăluiau, totodată, și care era partea lor de vină: superficialitatea, delăsarea, suficiența de sine și mai ales propria înclinație spre păcat, care duce la despărțirea de Dumnezeu și la întunecarea minții. Or, această întunecare a minții odrăslea un raționament vicios, în care păcatul apărea ca un atribut inevitabil și veșnic pentru omenire.

În realitate, păcatul nu are un caracter inevitabil, decât până la venirea în lume a Fiului lui Dumnezeu, Cel fără de păcat, „*Care S-a dat pentru păcatele noastre și a înviat pentru îndreptarea noastră*“ (Romani, 5/12), făcând ca „*harul să împăratească prin dreptate*“ (Romani, 5/21). Față de această jertfă, omul trebuie să se încline și să se hotărască: „*Rămâne-vom, oare, în păcat, ca să se înmulțească harul?*“ (Romani, 6/1). Sfântul Apostol Pavel răspunde prompt, trasând opțiunea detașării nete de păcat, ca fiind atât posibilă, cât și ireversibilă: „*Nicidecum! Noi, care am murit păcatului, cum vom mai trăi în păcat?*“ (Romani, 6/2).

Sfântul Chiril din Alexandria arată că „*numai însușindu-ne starea de jertfă a lui Hristos, putem și noi intra la Tatăl. [...] Hristos este ardere de tot, adică întreg și nu în parte, oferindu-Se spre miros de bună mireasmă, lui Dumnezeu și Tatăl. Prin aceasta este cu adevărat Sfântul Sfinților. Dar ne-am sfințit și noi în El.*“ (Glaphyra, P.G., 69, col. 545-552).

Biserica devine nu numai un obiectiv al sfințirii care se revarsă din ceruri de la Dumnezeu, ci și locul unde creștinii își pot cultiva virtuțile: „*Jertfa noastră, ca renunțare la păcate – formele variate ale egoismului – ia forma virtuților. De aceea Biserica este și locul în care se cultivă*

virtuțile, cu deschideri iubitoare spre Dumnezeu, după asemănarea lui Hristos, Care este «ființa virtuților».“ (Pr. D. Stăniloae, „*Teologia dogmatică ortodoxă*“, Ed. I.B.M. al B.O.R., București, 1978, vol. II, pag. 221).

Pe acest fundal, apologetii trăirilor împărțite (și cu lumea, și cu Dumnezeu; și, altfel spus, atât cu păcatul, cât și cu aspirația continuă, dar inefficientă, spre sfințenie), cei ce propovăduiesc o biserică de „*căldicei*“, uitând plata amară a acesteia (v. *Apocalipsa*, 3/15,16), vor susține că biserica este o pepinieră de „*aspiranți spre sfințenie*“, de „*bolnavi care au nevoie de doctor*“, și vor întreba: „*Oare, este nevoie de a crea o biserică separată de lume, o biserică de «sfinți»? Cine ne-a pus pe noi judecători peste alții ca să-i clasificăm pe oameni în sfinți și păcătoși? Oare, cei ce se cred pe sine «sfinți», nu cad automat din sfințenie prin simpla lor părere, de fapt o opțiune clară spre păcatul truției, în care, căzuți fiind, se autoproclamă «aleși»?*“.

Este adevărat că Hristos a venit pentru păcătoși, dar nu ca ei să rămână păcătoși, ci să se învrednicească de baia nașterii din nou, care-i face fii, iar în calitate de fii, pot participa la Cina Euharistică, adică sunt vii în biserică. Cine din nevrednicie nu ia Trupul și Sângele Domnului, este mort în biserică, deși se crede viu (v. *Ev. Ioan*, 6/53-58). Cine cu nevrednicie ia Trupul și Sângele Domnului, o face spre osândă și spre moarte (v. *I Corinteni*, 11/27-30). Hristos a propovăduit tuturor *Cuvântul Său*, dar i-a împărțit numai pe ucenici, iar Iuda Iscarioteanul, având păcatul lăcomiei, a luat fărâmița spre moarte. Și, iarăși, toți primiseră *Cuvântul* prin care au fost spălați, dar nu toți erau curați (v. *Ev. Ioan*, 13/11). Paradoxal, până și rugăciunea „*Tatăl nostru*“, atât de cunoscută, încât o invocă și hoții de buzunare înainte de a-și „*aranja*“ victimele, este o rugăciune destinată doar ucenicilor lui Iisus Hristos. Numai cei ce sunt cu adevărat ucenici ajung la înălțimea Învățătorului lor și capătă astfel calitatea de fii. Și, abia în această calitate, și numai așa, au dreptul de a rosti rugăciunea „*Tatăl nostru*“.

Biserica, trup al lui Hristos

Biserica este Trup al lui Hristos atâta vreme cât ea primește cu curăție Trupul și Sângele Lui, prin Sfânta Împărțășanie. Dar dacă primește Sfintele Taine ca Iuda, va avea, inevitabil, destinul acestuia: atunci mădulele ei sunt mlădițe uscate, care se taie și se aruncă în foc (v. *Ev. Ioan*, 15/5,6). Dar Dumnezeu are întotdeauna păstrată o Biserică formată din

mlădițe care au rămas în viță, căci El a făgăduit că va rămâne cu cei sfinți până la sfârșitul veacurilor (v. *Ev. Matei*, 28/20).

Sfințenia nu este, deci, o pretenție exagerată și imposibilă. Ea este o necesitate, formulată de Dumnezeu, încă de la începutul lumii văzute: „*Adam a fost pus în grădina din Eden, ca s-o lucreze și s-o păzească*“ (Facerea, 2/15). De cine s-o păzească, de vreme ce nu avea dușmani? Trebuia s-o păzească de căderea lui din sfințenie, de întinarea cu păcatul neascultării.

Sfințiți-vă, și veți fi sfinți!

Apoi, la primirea Legii, Moise a reînnoit îndemnul lui Dumnezeu la sfințenie: „*Să-Mi fiți popor sfânt!*“ (Ieșirea, 22/31), „*Sfințiți-vă, și veți fi sfinți, că Eu, Domnul Dumnezeuul vostru, sfânt sunt.*“ (Leviticul, 11/44); (I Petru, 1/16).

Dar cum se face sfințirea? Ea se face prin *Cuvântul lui Dumnezeu*: „*Sfințește-i pe ei întru adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul. [...] Pentru ei, Eu Mă sfințesc pe Mine Însumi, ca și ei să fie sfințiți întru adevăr.*“ (Ev. Ioan, 17/17-19). Sfințenia nu este, deci, o opțiune a unei elite, și în nici un caz un privilegiu rezervat castei preoților. Tot poporul primește *Cuvântul lui Dumnezeu* și toți sunt chemați la sfințenie: „*Deci, de se va curăți cineva pe sine de acestea, va fi vas de cinste, sfințit, de bună trebuință Stăpânului, potrivit pentru tot lucrul bun.*“ (II Timotei, 2/21).

Sfințirea omului este împlinirea voinței lui Dumnezeu: „*Căci voia lui Dumnezeu, aceasta este: sfințirea voastră; să vă feriți de desfrânare, ca să știți fiecare din voi să-și stăpânească vasul său întru sfințenie și cinste. [...] Căci Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție, ci la sfințire.*“ (I Tesaloniceni, 4/3,4,7).

Așadar, pentru că sfinții nu aparțin altei lumi, ei nu trebuie detașați de viața noastră, căci în acest caz, ar exista tentația unei cinstiri superficiale, care s-ar manifesta neapărat de la distanță, o distanță care ar separa pentru veșnicie lumea văzută, de cea nevăzută. Ei sunt o realitate vie și sunt cu noi și sunt printre noi, cu condiția ca noi să avem curăția simțurilor și a vieții pentru a-i putea descoperi și, mai ales, a nu-i alunga de la noi. Biserica sfinților devine o realitate dacă păstrăm peste noi lucrarea sfințitoare a lui Dumnezeu: „*Și Însuși Dumnezeuul păcii să vă sfințească pe voi desăvârșit; și duhul vostru și sufletul și trupul păzească-se în întregime, fără prihană, întru venirea Domnului nostru Iisus Hristos.*“ (I Tesaloni-

ceni, 5/23). Așadar, sfințirea nu este lipsită de motivație, de orientare și de finalitate: perspectiva sfințeniei este întâlnirea cu Hristos la a doua Sa venire. Biserica sfinților este, deci, mireasa care se pregătește cu untdelemn sfințit în candelă și cu haine neprihănite, pentru a ieși în întâmpinarea Mirelui (v. *Ev. Matei*, cap. 25).

Totodată, sfințirea este o lucrare proprie Duhului Sfânt. Omul este chemat doar să-și pregătească ogorul, să-l facă primitiv și cald pentru sămânța *Cuvântului lui Dumnezeu*: „*Vine vremea Scripturii care spune că toți vor fi plini, atunci, de cunoștința Duhului Sfânt și nu se va mai întreba frate pe frate: «Ce a spus sau ce a răspuns Dumnezeu?»», căci tot trupul va fi plin de cunoștința Duhului Sfânt și toate cele ascunse se vor învedera atunci.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 10/23 iulie 1991), (Ieremia, 31/34); căci *Cuvântul lui Dumnezeu* este pentru cei duhovnicești, nu pentru cei nepăsători și firești: „*Cuvintele Duhului Sfânt sunt pentru cei duhovnicești, care au pe Duhul Sfânt, coborât de la Dumnezeu înăuntrul lor; care stau învălușiți cu Duhul Sfânt și lucrează tainele Lui în mijlocul oamenilor.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 24 mai/6 iunie 1993).

O dilemă existențială: între păcat și sfințenie

Cum a primit biserica din lume chemarea Duhului spre sfințenie? Am văzut, deja, cum unii au considerat despărțirea de păcat ca fiind imposibilă. „*S-a mântuit el tâlharul de pe cruce, care a făcut atâtea blestemății, darămite noi, care n-am omorât pe nimeni, că mare e mila lui Dumnezeu!*“ – vor încerca ei să se încurajeze. Drept este că Dumnezeu este milostiv, dar și că va judeca după dreptate. Tâlharul de pe cruce s-a pocăit, dar nici n-a mai făcut păcate, căci a rămas răstignit pe cruce. Or, păcătoșii, indulgenți cu sine, nu vor să rămână pe cruce și să răstignească, astfel, păcatele lor. Zaheu vameșul a fost iertat, dar n-a mai păcătuit. Tot așa și Maria Magdalena. Condiția iertării este, așadar, moartea față de păcat. Alții au încercat să arate că s-ar putea face o împăcare între păcat și sfințenie, ca și cum s-ar putea păstra netulburată lumina, punând-o, împreună cu întunericul, sub obroc. Alții sunt mai farisei, declamând cu demagogie că aparțin de o biserică zisă „*una, sfântă, sobornicească și apostolească*“ și care automat îi sfințește. Ei uită deliberat că:

– biserica nu mai este de mult una, ci mai multe, chiar dacă se dezmiardă (incorect!) unele pe altele cu apelativul „*surori*“;

– biserica sfântă de pe pământ a fost cucerită de tagma păcătoșilor,

care au ocupat-o și i-au alungat pe sfinți în Biserica din ceruri, la locul (zic ei) „*ce li se cuvine*“;

– apostolicitatea a fost și ea mutată, odată cu apostolii și proorocii, în lumea cea nevăzută;

– sobornicitatea mai este doar ocazională, și, oricum, ea a fost furată de la bisericile locale ale lui Hristos și însușită de bisericile instituționalizate, organisme-fantomă, care, după ce au „*cucerit*“ lumea și s-au amestecat cu totul cu ea, au devenit „*universale*“, adică ale lumii.

Chemarea la Cina Domnului

Dumnezeu însă nu Se lasă nesocotit la nesfârșit (v. *Galateni*, 6/7). La plinirea vremii și a proorociilor, El a suflat în trâmbițele Sale apocaliptice, pentru a trezi lumea din confuzie și nepăsare. *Cuvântul* Său se aude acum până la marginile lumii și cheamă la cina Fiului de Împărat pe toți cei risipiți pe la răspântii; îi cheamă să se îmbrace în sfințenie și în haină de nuntă și să vină la cină: „*O, copii ai Ierusalimului coborât cu Mine prin această lucrare! Iată-Mă cu voi prin cuvânt. [...] Iată, am sunat și v-am cules de la locurile voastre ca să stăm și să cinăm din nou. [...] Eu sunt Mirele, voi sunteți mireasa Mea cea adevărată, cea cu candela aprinsă, cea înțeleaptă, care știe de la Mine cum să vegheze, cum să se îmbrace și cine s-o îmbrace.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 15/28 august 1993). Chemarea găsește, așadar, ecou doar în cea aleasă, mireasa lui Hristos, Biserica Noul Ierusalim, care trăiește credința pe care o propovăduiește, și de aceea ea este însăși *mireasa cea adevărată*, care ține aprinsă candela iubirii, care este învățată și învață să vegheze (să aștepte pe Hristos), să se îmbrace în Domnul Iisus Hristos (v. *Romani*, 14/14) (luând coiful izbăvirii și platoșa dreptății) și cine s-o îmbrace (preoția nou-așezată prin har). În schimb, nepăsarea preoților din bisericile din lume, i-a îndepărtat pe oameni de sfințenie și de adevăr: „*Și am început să strig și să Mă uit să văd venind săracii și schiopii și mușii și rătăciții și leproșii, dar ei nu știau cum să vină, nu mai știau cărarea dacă cei ce îi învățau pe ei nu mai vegheau cu Dumnezeu și nu mai știau că trebuie să vină Mirele.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 15/28 august 1993).

Într-adevăr, unii păstori ai bisericilor din lume propovăduiesc o atitudine de indiferență față de clipa întâlnirii cu Hristos, pe care „*n-o știe nimeni, decât Tatăl*“, zic ei, citând corect din Scripturi, dar interpretând ten-

dențios, căci tot Scripturile spun: „*Eu și Tatăl, una suntem*“ (Ev. Ioan, 10/30). Motivația lor ar putea fi cu totul alta: nu atât de a observa scrupulos cuvântul Scripturii – și mai ales litera sa – cât teama de a nu fi surprinși într-o stare de vinovată nepregătire pentru a doua venire a Domnului. S-ar mai putea crede că atitudinea de distanțare este influențată de anumite proorocii hazardate, făcute de unele secte, care de-a lungul istoriei au „*prevăzut*“, succesiv, noi „*date precise*“ privind „*sfârșitul lumii*“, și care mereu nu s-au împlinit. Este aici o tragică consecință a despărțirii de Dumnezeu a omului bisericii, până la a nu-L mai recunoaște, tocmai atunci când El vine și Se prezintă personal. Câtă distanță față de disponibilitatea imediată și totală a lui Avraam: „*Doamne, de am aflat har înaintea Ta, nu ocolii pe robul Tău!*“ (Facerea, 18/3); a lui Moise: „*Iată-mă, Doamne!*“ (Ieșirea, 3/4); sau cea copleșită de smerenie, a lui David: „*Cine sunt eu, Doamne, Dumnezeul meu, și ce este casa mea, de m-ai mărit așa?*“ (II Regi, 7/18); a lui Ieremia: „*O, Doamne, Dumnezeule, eu nu știu să vorbesc, pentru că sunt încă tânăr.*“ (Ieremia, 1/6); a lui Saul din Tars: „*Doamne, ce voiești să faci?*“ (Faptele Apostolilor, 9/6); a Sfintei Virginia: „*Doamne, iată, Îți dau un ochi; întoarce-Te să-l iei!*“ (citată din *Viața Sfintei Virginia*). Nepăsarea preoților i-a încurajat la nepăsare și pe cei obișnuiți deja să se îndemne unii pe alții cu zicala: „*Mănâncă și bea bine, că nu se știe ziua de mâine!*“. Ca și în vremea lui Noe, oamenii de azi mănâncă, beau, se însoară și se mărită, nepăsători la reîntoarcerea lui Hristos, acum, ca Judecător al lumii.

Lucrarea cea potrivnică lui Dumnezeu lovește în pregătirea biruinței cerești pe pământ, prin slugile lui Antichrist, care aduc amăgirea pe pământ și îndeamnă omul la întinare: „*Nu-i place lui Antichrist sfințenia; nu-i place, că nu-l lasă sfințenia să fie în poftă și în măriri și în desfătări.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 15/28 august 1993). Antichrist, îmbrăcat în haină de biserică și deghizat în slujitor al lui Dumnezeu, a săvârșit împlinirea proorociilor privind păcatul lepădării de credință, „*vrând să îplinească el Scripturile de nou Ierusalim între cer și pământ. Dar el e orb și fără minte și nu știe că Scripturile sunt pentru cei sfinți, nu pentru el, iar pentru el sunt blestemele Scripturilor*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 28 septembrie/11 octombrie 1998).

Nepăsarea alungă sfințenia

Slujitorii din bisericile lumii s-au dezobișnuit să sancționeze lipsa sfințeniei. Altădată, până și cei chemați, catehumenii (care, oricum, urmau

o „*cură de dezintoxicare*“ de păcate), erau scoși afară din slujbe atunci când se apropiau momente solemne, de mare sfințenie: „*Cei chemați, ieșiți! Câți sunteți chemați, ieșiți, ca nimeni din cei chemați să nu rămână!*“ (din Sfânta Liturghie a Sfântului Ioan Gură de Aur), și rămâneau doar cei credincioși, adică cei sfinți. Pentru ei se pregătea chemarea „*Să luăm aminte, Sfintele se dau sfinților!*“, ceea ce însemna că Sfânta Euharistie se administra sfinților, nu păcătoșilor. De aceea, în prezent, culmea desfigurării în responsabilitatea preoțească o atinge nepăsarea și ușurătatea cu care se distribuie Sfânta Împărtășanie, de-a valma, fără o minimă cercetare, turmei de creștini conformiști-ritualiști, obișnuiți a călca pragul bisericii din An în Paști. Nepăsarea a dus la cucerirea teritorială, pe care necurăția lumii a făcut-o în interiorul bisericii, prin nedestoinicia preoților așezați peste turma lui Hristos: „*...au lăsat pe cezarul să intre peste toate ale Domnului, până ce a nimicit curățenia și sfințenia cea din biserică, până ce a strămutat tot ce a fost bine așezat de părinți, și slujitorii bisericii s-au lăsat cumpărați de cele de pe pământ, și apoi s-au lăsat înghițiți de tot ce este astăzi în lucru, iar pe Domnul L-au înșelat.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 15/28 august 1993).

Este aici, în *Cuvântul lui Dumnezeu*, o dezvăluire a decăderii treptate a slujitorilor bisericii, mai întâi în gustarea tentațiilor, zise „*nevinovate*“ ale lumii, apoi în compromisuri cu lumea și, în fine, în trădarea lui Hristos, vânzându-L și ei, ca și Iuda. Degradarea Tainei Spovedaniei (care a ajuns cea mai vândută taină, sub toate aspectele posibile), înrolarea în slujba poliției politice comuniste atee, cumpărarea cu bani a demnităților bisericesti, sau însăși vinderea slujbelor – care ar trebui să fie gratuite, chiar dacă preotul rămâne în grija enoriașilor săi – sunt câteva din formele pe care le-a îmbrăcat această trădare.

Dar Domnul Și-a ales un popor sfânt, noul Israel, ca să fie unealta Lui, cu care „*va însămânța din nou ca la început, și se va arăta din nou Edenul cel sfânt și curat și nestrucăcios*“. Poporul Noului Ierusalim este popor cu pecete cerească, popor chemat să intre în *corabia sfințeniei de duh și de trup*, chemat la înțelepciune, la lucrarea Împărăției lui Dumnezeu. Sfințenia acestui popor este o stare care trebuie ocrotită cu grijă: „*Fii înțelept și nu-ți murdări nici ochii, nici auzul, nici mintea, nici hrana, și pune mânuța la lucru și fă-ți cu munca ta și îndeletnicește-te să te dezlipești de dușmanii Duhului Sfânt.*“ (citate din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 15/28 august 1993).

O biserică a sfinților

Sfințenia aduce asemănarea cu Dumnezeu: „*Căutați și semănați cu Mine, și veți vedea apoi cu cine semănați, și vă veți bucura.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 15/28 august 1993). Sfințenia lucrează în creștin după *Cuvântul Domnului*: prin sfărâmarea idolilor lui, prin sfărâmarea poftei și a fărădelegii. Sfințenia nu este egoistă, ci se lucrează în sfat de trezvie cu toată obștea creștină. Creștinul nu mai mănâncă și nu mai bea la masa lumii și pe la răspântii și pe la toate colțurile făcând pe plac lui satana. El nu mai ia din mâna celor fără de Dumnezeu, nu mai primește spre hrană mortăciuni și nu mai ia spre băutură licori îmbătătoare. El se ferește ca de foc de orice spurcăciune; el fuge de învățătura lumii, luată de pe drum, în amestecare cu limbi străine de Dumnezeu; el fuge de știința lui Antichrist, care-l îndepărtează de înțelegerea *Cuvântului lui Dumnezeu*, ce izvorăște din cer; el fuge de învățătura de la oameni cu fața ascunsă, căci aceștia sunt slugile iadului. Creștinul își lucrează cu mâinile sale pe cele trebuincioase, și nu iubește luxul, bogăția și poftele veacului acestuia. El își ferește copiii de învățătura care vine prin fereastra lui Antichrist (televizorul) și prin deșertăciunile lumii, ca să-i poată da curați lui Dumnezeu. Creștinul se pregătește de vremurile de încercare, când cezarul va căuta să subjuge pe orice om prin puterea banilor săi. Creștinul înțelept se lasă lucrat de *Cuvântul lui Dumnezeu*, care-i deschide mintea și înțelepciunea și ochii cerești, ca să vadă primejdiile din jurul său și din jurul casei sale. El nu se cheltuiește pe sine pe deșertăciuni, ci se adună de pe drum și se așează la priveghere și la rugăciune, împlinind cu bucurie îndemnul Domnului: „*...stai în casa ta, și să lucrezi sfințenie peste tine, că nu mai e vremea să ieși și să treci printre morți [...] și tu vei fi așezat pe pământ nou și în cer nou, după cum Domnul și-a făgăduit.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 15/28 august 1993; Apocalipsa, 20/11; II Petru, 3/10). Domnul pecetluiește cu pace sfântă aceste făgăduințe făcute poporului Său care-L iubește: „*...tu ești popor binecuvântat. [...] Să fie pace între tine și Dumnezeu, și așa să trăiești în veci. [...] Pace și răbdare sfântă, pace sfântă peste voi, fiilor! [...] Mirul Duhului Sfânt să curgă peste voi și să vă umple de puterea care vine de la lucrarea sfințeniei. [...] Pace și Ierusalim nou peste tine, popor al slavei care vine de la Mine! Ierusalime, fii vrednic de numele tău nou, care vine din ceruri, că slava Mea te va însoți, și vor cunoaște noroadele pe poporul Meu cel binecuvântat.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 15/28 august 1993).

Toate bisericile din lume Îl au pe Hristos, pentru că Îl mărturisesc

prin viu grai, dar ele Îl cinstesc și Îl arată lumii așa cum Îl au din faptele lor: Hristos mort, răstignit pe cruce și așezat așa în fața scaunului cel de sus, în sfântul altar, trup și sânge, Care veșnic tace, pironit pe cruce și cu fața întoarsă de la oameni. Așa Îl au și așa Îl cinstesc și așa Îl arată și Îl dau spre împărtășire enoriașilor lor.

Biserica Nouă Ierusalim Îl are pe Hristos viu și lucrător prin *Cuvânt*, și așa Îl primește și așa Îl mărturisește oamenilor: Dreptul Judecător, stând viu pe tronul crucii și mereu vorbindu-le și pregătindu-i cu *Trup și Sânge* și *Cuvânt* viu, pentru a doua Sa venire.

Dumnezeu, prin binecuvântările și proorociile Sale, face din Biserica Nouă Ierusalim o biserică nouă, o biserică vie, care este și va fi o Biserică a sfinților.

CINE VORBEA PRIN SFÂNTA VIRGINIA?

„Israele, poporul Meu, nu schimba credința ta! Credința curată și nepătată este credința ortodoxă și religia ortodoxă. Amin.“

(citat din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 21 mai/3 iunie 1974)

Vocea contestatarilor

O obiecție minuțios argumentată împotriva autenticității duhului proorociei, întâlnit la Sfânta Virginia, speculează tocmai maniera neobișnuită de comunicare, pe care Dumnezeu a folosit-o pentru a vorbi prin „*vasul*“ Său ales, Sfânta Proorociță Virginia: întotdeauna ea proorocea aflată în somn adânc. Să reproducem, mai întâi, argumentele detaliate, aduse de un profesor al Facultății de Teologie, contestatar al Sfintei Virginia:

„În Ortodoxie nimic nu îngrădește libertatea omului. Somnul în care cădea Virginia, încalcă voința liberă a omului. Lucrarea de mântuire presupune sinergia voinței lui Dumnezeu și a omului. Fecioara Maria, când L-a primit pe Mântuitorul în ea, a fost perfect conștientă și și-a exprimat liber consimțământul, prin cuvintele: «Iată roaba Domnului». Virginia pare a fi posedată de un duh care încalcă libera ei voință și gândire, așa cum se întâmplă cu demonizații. Nici aceștia nu știu ce fac și ce zic, iar când îi slăbește diavolul, nu-și amintesc ce s-a întâmplat cu ei. Numai acest semn, și ar fi suficient să nu mai dai credibilitate cuvintelor acestei femei, oricare ar fi ele. Așa se povestește în Pateric despre un călugăr pe care-l scula diavolul noaptea la rugăciune, până când l-a epuizat fizic. Abia apoi a mărturisit duhovnicului că un «înger» nu-l lasă noaptea să se odihnească suficient.

În concluzie, dacă această lucrare ar fi fost de la Dumnezeu, voința liberă și conștiența Proorociței Virginia nu ar fi fost alterate“.

Dumnezeu nu este oficial

Sfânta Scriptură oferă numeroase exemple din care rezultă că maniera de comunicare dintre Dumnezeu și om nu a fost niciodată stereotipă

și convențională, iar voința liberă a omului nu a fost nicicând încălcată. Însăși căldura paternă, cu care vorbește astăzi Tatăl ceresc, elimină orice suspiciune de acest gen: „*Moise a fost credincios în casa Tatălui Meu, întru lucrarea Tatălui Meu, dar n-a fost oficial. Eu, iarăși, la fel am fost casei Tatălui Meu, care nu este de pe pământ. Apostolii Mei erau căutați de toți cei de atunci ca să fie stârpiți pentru că nu erau trecuți în rândul celor cu drepturi după lege. Și iată, aceștia mai mici dintre ei, care sunt scriși în carte că vor fi în vremea aceasta, pentru că este scrisă în prooroci lucrarea aceasta, și cele cerești nu pot fi înțelese de oficialii vremurilor, cei cerești nu sunt promovați de cei de pe pământ, căci Duhul Sfânt suflă unde voiește, și Domnul nu poate să fie mărginit de cei de pe pământ.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 3/16 iulie 1992).

Pe parcursul descoperirilor pe care le primea de la Dumnezeu în insula Patmos, Sfântul Ioan Evanghelistul afirma despre sine că:

1. Scrie ceea ce a primit prin înger (v. *Apocalipsa*, 1/1), de la cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu (v. *Apocalipsa*, 1/4) și de la Domnul Iisus Hristos (v. *Apocalipsa*, 1/5). Așadar, scrierea, ca act fizic, este posterioară descoperirii, și nu concomitentă cu ea. Deși în timpul revelației apar îndemnuri imperative: „*Scrie!*“ (Apocalipsa, 19/9; 21/6), acestea au, mai degrabă, scopul de a întări responsabilitatea și angajamentul Proorocului Ioan de a scrie întocmai și îndată ce revelația va lua sfârșit. Deci Ioan nu scria concomitent cu primirea descoperirii, ci ulterior acesteia, pentru a fi eliberat pe durata revelației, de riscul participării conștiente, active, a trupului, prin simțurile sale fragile și limitate.

2. Afirmă că era „*în duh*“ (v. *Apocalipsa*, 1/10). Deci, nu era „*în trup*“. Această stare specială substituie porțile simțurilor trupului, cu altele, corespondente, ale duhului. Ioan „*vede*“, dar nu cu ochii (v. *Apocalipsa*, 1/12); Ioan „*aude*“, dar nu cu urechile (v. *Apocalipsa*, 1/10).

3. Văzând pe Dumnezeu, cade la picioarele Lui ca un mort (v. *Apocalipsa*, 1/17) (sublin. ns.). O confirmare în plus a detașării de trup și a percepției speciale, extrasenzoriale, „*scrierea*“ rămânând ca obligație posterioară.

4. Este chemat la cer, și răspunde chemării, dar nu în trup, ci în duh (v. *Apocalipsa*, 4/1,2). Unde rămâne trupul lui? Fără îndoială, pe pământ, într-o stare asemănătoare cu cea prin care trecea Sfânta Virginia când primea *Cuvântul lui Dumnezeu*.

5. A plâns mult (v. *Apocalipsa*, 5/4), dar în duh, căci era cu duhul în ceruri.

6. A văzut și a auzit (v. *Apocalipsa*, 5/11; 6/1; 7/4; 8/2; 10/1), dar tot în duhul.

7. A vorbit cu îngerul (v. *Apocalipsa*, 10/9).

8. „*A mâncat*“ o cărticică, cu gura și cu pântecul (deși, era în duhul!). Viziunea aceasta este pur simbolică, arătând darul proorociei speciale, pe care l-a primit (v. *Apocalipsa*, 10/10,11).

9. A primit trestia de măsurat (v. *Apocalipsa*, 11/1) Biserica lui Dumnezeu, din cer (v. *Apocalipsa*, 11/19). După toate acestea apare o schimbare radicală în plan temporal, duhul lui Ioan fiind transportat într-un viitor ales cu precizie de către înger.

10. A privit din cer desfășurarea urgiilor aduse pe pământ de cei șapte îngeri ai mâniei (v. *Apocalipsa*, cap. 16).

11. A căzut cu fața la picioarele îngerului, ca să i se închine, dar a fost oprit de două ori (v. *Apocalipsa*, 19/10; 22/9).

12. A fost ridicat cu duhul pe un munte mare și înalt, de unde i s-a arătat Cetatea Sfântă Nouă Ierusalim (v. *Apocalipsa*, 21/10), pogorâtă de la Dumnezeu, din cer.

13. A fost purtat (plimbat) cu duhul pe ulițele cetății (v. *Apocalipsa*, 22/1,2) și i s-a arătat strălucirea ei.

14. A fost îndemnat să nu pecetluiască cuvintele proorociei cărții Apocalipsei, arătându-i-se că proorociile rămân deschise (v. *Apocalipsa*, 22/10).

Așadar, nici o indicație despre așa-zisa „*conștiință trează*“ a proorocului, care devine vas al proorociei. Mai degrabă, totul s-a petrecut în extaz, în transă, într-o disociere temporară, dar profundă, între trup și duh. A simțit Ioan cu trupul ceva din lumea materială pe perioada revelației? Desigur că nu. Am văzut că simțurile lui transfigurate operau într-o lume transcendentă, cea nevăzută, unele planuri fiind plasate temporal la mai mult de două mii de ani depărtare.

Alterarea, chiar și parțială, a facultăților senzoriale, în prezența Ființei divine, este întâlnită și în alte ocazii.

Glasul care vine din cer

Saul, pe calea Damascului, a auzit glas din cer, dar nu vedea pe nimeni (v. *Faptele Apostolilor*, 9/8); asemenea și ceilalți oameni care mergeau împreună cu el. Această stare de orbire temporară s-a păstrat în continuare la Saul, dar nu și la ceilalți.

Petru, rugându-se în cetatea Iope, a avut viziunea „*în extaz*“ (aceste cuvinte arată o stare specială, diferită de luciditatea obișnuită, cotidiană) (v. *Faptele Apostolilor*, 11/5), primind îndemnuri care, de la prima vedere, îi stârneau împotriviri.

Pavel primește vedenie în vis: un macedonean îl solicită să treacă în Macedonia, să-i ajute (v. *Faptele Apostolilor*, 16/9), și înțelege cu inima că îi vorbește Domnul (deși nu avea nici un criteriu rațional de discernământ pentru a fi sigur că mesajul vine de la Dumnezeu, și nu de la diavol).

Petru este scos din închisoare de un înger, într-o stare care s-ar putea numi „hipnotică” – „nu știa că ceea ce s-a făcut prin înger este adevărat, ci i se părea că vede o vedenie.” (Faptele Apostolilor, 12/9). Abia după eliberare, Petru, „venindu-și în sine” (Faptele Apostolilor, 12/11), înțelege cu adevărat că Domnul a trimis pe îngerul Său ca să-l scoată din mâna lui Irod. Situația era atât de incredibilă, încât s-a prelungit și la întâlnirea cu ucenicii, care credeau, mai degrabă, că este „îngerul lui” (v. *Faptele Apostolilor*, 12/15).

Este un caz tipic, în care conștiința de sine a alesului lui Dumnezeu trece pe plan secund. El execută mașinal toate ordinele îngerului, fără a-și pune problema unei „înșelări” posibile din partea duhurilor vrăjmașe. Ce s-ar fi întâmplat dacă se îndoia, sau dacă s-ar fi opus?

Vorbind cu smerenie despre sine, fără a-și dezvălui identitatea, Sfântul Apostol Pavel afirmă în Epistola a II-a către Corinteni, că a fost răpit până la al treilea cer, în urmă cu paisprezece ani, dar nu știe de a fost în trup sau fără trup. (v. *II Corinteni*, 12/2-4). O atât de flagrantă neconcordanță între importanța descoperirilor (despre care zice că „nu este îngăduit omului să le rostească”) și starea de incertitudine a facultăților spirituale proprii, nu se justifică, decât într-un singur mod: Dumnezeu a modificat radical simțirea lui Pavel, astfel ca percepțiile sale extrasenzoriale să poată fi asimilate fără șocuri, fără violentarea porților simțurilor, obișnuite să lucreze în parametri normali, biologici, cu limitările de rigoare. De aceea el afirmă că „a auzit” cuvinte care nu se pot rosti! Până și intensitatea mesajelor auditive sau vizuale trebuia modelată spre a nu distruge fizic receptorii biologici. Când nu s-a procedat așa, din motive speciale, efectele au fost impresionante: Saul din Tars orbește (temporar) atunci când Dumnezeu în mod intenționat vrea s-o facă, pentru a-l scutura din starea sa de orbire spirituală (v. *Faptele Apostolilor*, 9/8); străjerii mormântului lui Iisus, văzându-l pe înger, s-au cutremurat și au căzut ca niște morți (v. *Ev. Matei*, 28/4); la Schimbarea la Față, ucenicii, auzind glas din cer, „au căzut cu fețele la pământ și s-au înspăimântat foarte tare” (Ev. Matei, 17/6).

Iezechiel este dus cu duhul în mijlocul unui câmp plin de oase omenești și este purtat împrejurul lor. Ele erau „foarte multe pe fața pământului” (Iezechiel, 37/2). El proorocește la îndemnul Domnului, și oa-

sele se alătură și se încheagă, alcătuiind trupuri (v. *Iezechiel*, 37/8). Apoi proorocește și cheamă Duhul, din cele patru vânturi, și trupurile înviază (v. *Iezechiel*, 37/10). Acest scenariu este imaginar, sau Iezechiel a trăit (în duhul) o realitate vie? Este aceasta o repetiție generală, sau, cumva, un salt peste timp? Ce se poate spune cu certitudine este că „ieșirea din trup” arată că simțurile lui Iezechiel au fost amortite, sau adormite, sau suspendate temporar. Altminteri, Iezechiel n-ar fi putut percepe, cu toată forța duhului lui, realitatea vie a viziunii și mesajul ei.

Vise de noapte și tălmăcirea lor

O modalitate uzuală prin care Dumnezeu comunică omului voința Sa, și pe care o întâlnim consemnată atât în Vechiul cât și în Noul Testament, este visul. Avraam primește *Cuvântul lui Dumnezeu* în vis: „...fost-a cuvântul Domnului către Avram noaptea, în vis, și a zis: «Nu te teme, Avrame, că Eu sunt scutul tău, și răsplata ta va fi foarte mare».” (Facerea, 15/1). „Și a crezut Avram pe Domnul și i s-a socotit aceasta ca dreptate.” (Facerea, 15/6). Și, tot în vis, în somn greu, însoțit de întuneric și frică mare (v. *Facerea*, 15/12), primește Avraam de la Dumnezeu proorocie asupra urmașilor săi.

Iacov visează o scară sprijinită de pământ, și cu vârful atingând cerul. Domnul Însuși, așezat la capătul scării, îl binecuvintează, pe el și pe urmașii lui și, prin aceștia, toate neamurile pământului (v. *Facerea*, 28/12-15). Iacov a crezut. El nu și-a pus problema să-L legitimizeze pe Cel Care îl binecuvânta, pentru a evita astfel o eventuală înșelare. Tot Iacov visează un înger care-l îndeamnă să se scoale, să părăsească ținutul în care se afla și să meargă în pământul său de naștere (v. *Facerea*, 31/11-13). Din nou, Iacov a crezut. El a ascultat necondiționat de înger.

Samuel este chemat pe nume, în vedenie de noapte, de glasul Domnului (v. *I Regi*, 3/4), dar Samuel „nu cunoștea atunci glasul Domnului, și cuvântul Domnului nu i se descoperise încă” (I Regi, 3/7). Cu toate acestea, pentru Samuel, această „necunoaștere” nu a reprezentat un impediment. El a crezut că i-a vorbit Dumnezeu, și i-a povestit și preotului Eli vedenia, cu de-amănuntul (v. *I Regi*, 3/18).

Saul, împotrivindu-se cu tenacitate lui Dumnezeu, ajunge la mare strâmtorare, înspăimântându-se și tulburându-se inima lui (v. *I Regi*, 28/5). Abia atunci s-a hotărât să-L întrebe pe Domnul, „dar Domnul nu i-a răspuns nici în vis, nici prin Urim, nici prin prooroci” (I Regi, 28/6).

Bătrânul Iosif primește în vis pe îngerul Domnului, care i se arată și îl îndeamnă să fugă în Egipt cu Maria și cu Fiul său (v. *Ev. Matei*, 1/20-25). Și iar i s-a arătat în vis îngerul, îndemnându-l să se întoarcă în pământul lui Israel (v. *Ev. Matei*, 2/19-21). E lesne de presupus ce s-ar fi întâmplat dacă Iosif s-ar fi îndoit că îngerul i-a vorbit în vis în numele lui Dumnezeu. Credința lui Iosif a fost mai presus de îndoiala că ar putea fi o înșelare de la diavolul.

O situație aparte o întâlnim când visele care vin de la Dumnezeu au ca destinație persoane oarecare, care nu sunt prooroci și nici măcar nu au vreo tangență cu sfințenia. Sunt aceste vise mai puțin credibile?

Iosif tâlcuiește două vise primite concomitent de mai-marele pitar și de mai-marele paharnic, sfetnici de seamă ai regelui Egiptului, arătându-le indirect, prin tâlcuirea lor, că ele reprezintă mesaje de la Dumnezeu: „*Oare, tâlcuirile, nu sunt ele de la Dumnezeu? Spuneți-mi, dar, visele voastre!*“ (Facerea, 40/8).

Faraon visează un vis, pe care Iosif i-l tâlcuiește, arătându-i că este de la Dumnezeu: „*Nu eu, ci Dumnezeu va da răspuns pentru liniștirea lui Faraon*“ (Facerea, 41/16).

Proorocul Daniel, în afară de visele sale proprii (v. *Daniel*, cap. 7), tâlmăcește și două vise ale lui Nabucodonosor (v. *Daniel*, cap. 2 și cap. 4) ca pe niște proorocii autentice, venite de la Dumnezeu.

Ghedeon este îndemnat de către Domnul să asculte dialogul dintre doi oșteni oarecare, aflați de strajă în tabără, prin care unul povestește un vis, iar celălalt îl tâlmăcește: „*Auzind povestirea visului și tâlmăcirea lui, Ghedeon s-a închinat Domnului*“ (Judecătorii, 7/15).

Solomon Îl primește în vis pe Dumnezeu, de la Care cere în dar „*mintă pricepută, ca să asculte și să judece poporul și să deosebească ce este bine și ce este rău*“ (III Regi, 3/9). Iar Dumnezeu îi dă nu numai înțelepciune cerească, ci și bogăție, slavă și viață îndelungată, ca răsplată pentru smerenia sa (v. *III Regi*, 3/12-14).

Demonul îndoielii promovează înșelarea demonicească

Visele, așadar, sunt o modalitate curentă de comunicare între Dumnezeu și om. În mod firesc, se pun însă două întrebări:

1. Care vise sunt de la Dumnezeu, și care nu?
2. Este încălcată, prin această modalitate de comunicare, voința conștientă și liberă a omului?

La prima întrebare s-a răspuns, deja, parțial, când s-a arătat cum credința lui Avraam, a lui Iacov, a lui Samuel și a lui Iosif, a fost mai presus de îndoiala lor, privind eventuala înșelare de la diavolul. S-ar mai putea adăuga că, fiind vorba de o lucrare dumnezeiască, în mod sigur Dumnezeu adaugă la credința din fire a omului darul credinței și puterea de a nu se îndoii. Altminteri, omul nu ar putea niciodată, doar cu propriile sale puteri și cu credința din fire, să se raporteze în mod corect la Adevăr. Dimpotrivă, Dumnezeu deschide mintea celor ce primesc proorociile, și le sporește darul credinței. Astfel, despre proorocul Daniel se relatează că, urmare rugăciunilor sale fierbinți, este întâmpinat de îngerul Gavriil, care i-a grăit zicând: „*Daniele, chiar acum am sosit ca să-ți deschid mintea*“ (Daniel, 9/22).

A doua întrebare se leagă de argumentele formulate de necredincioși pentru întărirea obiecțiilor privind „*încălcarea voinței libere a Sfintei Virginia*“, „*sinergia voinței lui Dumnezeu și a omului*“ și presupusele „*sfaturi bune pe care le-ar da diavolul*“. Dacă am accepta aceste ipoteze, va trebui să admitem că toate visele prezentate mai sus, culese din Sfânta Scriptură, sunt mostre de încălcare flagrantă a voinței libere a omului, de către Dumnezeu, și, eventual, de înșelare demonică. Apelând la starea onirică a omului, și folosind-o, Dumnezeu Se lasă acuzat, în mod conștient, de atitudine dictatorială și de sperjur. În aceste circumstanțe, omul pare a fi manevrat ca o marionetă care urmează să execute orbește niște îndemnuri primite în stare de transă hipnotică, și cărora nu li se poate împotrivi. Ar reieși, totodată, că Dumnezeu alege în mod special această cale, când omul este doborât de somn, pentru ca să-și impună fără replică voința Sa. Cei care confundă libertatea, cu libertinajul, se vor întreba retoric: „*Unde mai este voința liberă, promisă de Dumnezeu?*“. Ei se tem că vor pierde partea ce le revine din „*sinergia voinței lui Dumnezeu și a omului*“, fără a se întreba mai întâi dacă și-au dobândit demnitatea de a colabora direct cu Dumnezeu, căci „*Dumnezeu, celor mândri le stă împotriva, iar celor smeriți le dă har*“ (I Petru, 5/5).

Dacă se tem, pot fi liniștiți.

Întâi, Dumnezeu are și alte metode de comunicare, în care voința liberă a omului nu poate fi pusă la îndoială. Dimpotrivă, Dumnezeu e nespus de cooperant și de concesiv cu cei drepți. Avraam, spre exemplu, reușește să obțină de la Dumnezeu prin dialog, o micșorare tenace și consistentă a numărului de oameni drepți, prin care s-ar fi putut salva, condiționat, cetatea Sodomei: de la 50 la 45, apoi la 40, apoi la 30, apoi la

20 și, în fine, la 10. Dar, din păcate, nu s-au găsit nici măcar zece drepti prin care să se salveze cetatea Sodomei (v. *Facerea*, 18/23-33).

Apoi, Dumnezeu propune, nu impune. Cei care au primit visele puteau foarte bine să creadă în ele, sau nu. Tot așa este și în ceea ce privește comunicările primite de oameni prin Sfânta Virginia: nimeni nu impune cu forța ca ele să fie credute. Însă dacă tot pretindem că Sfânta Scriptură este de la Dumnezeu, și dacă, citind în ea, găsim că Dumnezeu comunică omului și prin starea de somn, nu numai prin cea de veghe, va trebui să admitem că argumentele de genul: „*Somnul în care cădea Virginia încalcă voința liberă a omului*“, sunt infantile, tendențioase și, până la urmă, false.

Denigratorii Sfintei Virginia au atacat cu precădere starea ei de neparticipare activă la comunicările Domnului, numind-o „*posedare*“ și afirmând că este nefiresc ca Dumnezeu să adoarmă – fie și temporar – conștiința unui prooroc. Demonul îndoielii nu ezită s-o acuze pe Sfânta Virginia că promovează, chiar și indirect, „*înșelarea demonicească*“.

Sfânta Scriptură consemnează însă exemple întru totul similare. Sfântul Prooroc Iezechiel afirmă despre sine că, fiind căzut cu fața la pământ și auzind glas (de la cineva necunoscut!), a intrat în el un duh (v. *Iezechiel*, 2/2; 3/24) care l-a sculat în picioare și l-a avertizat să-l asculte și să nu fie îndărătnic. Apoi, duhul l-a obligat să mănânce o hârtie (v. *Iezechiel*, 3/3), l-a ridicat (v. *Iezechiel*, 3/12), l-a luat și l-a dus la Tel-Aviv (v. *Iezechiel*, 3/14), unde a rămas șapte zile în extaz. Și aceasta a fost o „*posedare*“, de la acel duh?

Filip este purtat cu trupul, de Duhul Domnului, și mutat din fața faimenului etiopian până la Azot (v. *Faptele Apostolilor*, 8/39,40). O altă „*posedare*“? A fost Filip rugat să-și dea acordul pentru această „*mutare*“?

Tot Sfânta Scriptură ne arată că diverse alterări ale simțurilor și, în particular, pierderea conștiinței de sine, sunt stări fiziologice firești, care apar și însoțesc evenimente exterioare suprafirești, cum ar fi apropierea fizică de Dumnezeu, vederea strălucirii Sale sau simpla auzire a vocii Sale.

Proorocul Daniel mărturisește (v. *Daniel*, 10/8) cum o vedenie dumnezeiască îl slăbește de puteri. Tot Daniel, relatând despre o vedenie cu înger, își descrie emoția puternică, ce însoțește propriile simțiri, astfel: „*Și când vorbea cu mine, stam înmărmurit, cu fața la pământ.*“ (Daniel, 8/18, Biblia, ediția 1998);

„*Și când vorbea cu mine, stam aiurit, cu fața la pământ.*“ (Daniel, 8/18, Biblia, ediția 1944);

„*Și când vorbea cu mine, am căzut în letargie, cu fața la pământ.*“ (Daniel, 8/18, Biblia TOB, ediția LE CERF, 1992);

„*Și pe când el vorbea cu mine, eram într-un somn adânc, cu fața la pământ.*“ (Daniel, 8/18, Biblia Holy Bible, ediția 1901);

„*Și pe când vorbea cu mine, stam uluit, cu fața la pământ.*“ (Daniel, 8/18, Biblia, ediția IL CERCHIO, 1990).

Toate versiunile de mai sus, deși prezintă diferențe de nuanță substanțiale, sugerează că proorocul intra într-o neobișnuită detașare, care trece, în interpretarea traducătorilor, de la registrul minor (uluire), la disponibilizarea totală (somm adânc, letargie). Proorocul devine de-a dreptul un simplu „*vas*“ care se oferă, spre a fi umplut cu hrana duhovnicească, ce va fi apoi dăruită oamenilor. Poate fi atunci imputată starea sa de participare pasivă, cu termeni tendențioși, precum „*încălcarea voinței libere*“ sau, de-a dreptul, cu „*posedare*“? Până la urmă, adevărații prooroci își exprimau voința liberă printr-o totală disponibilizare anticipată, expresie a dăruirii și a dragostei lor de Dumnezeu. Acest gest unic devenea expresia acceptării perene, definitive chiar, de a fi servi ascultători întru totul față de Dumnezeu. A le cere mai mult înseamnă a propune cu îndrăzneală imixtiunea lor în *Cuvântul lui Dumnezeu* și, în consecință, alterarea acestuia. Această alternativă este însă întru totul inacceptabilă, căci proorocul care și-ar permite așa ceva, ar fi automat decăzut din drepturi, în categoria proorocilor mincinoși. Despre ce „*voință liberă*“ poate fi vorba atunci când urmează a se vesti poporului o proorocie? Atât ea, cât și sus-amintita „*sinergie de voință*“, rămân simple juxtapuneri de cuvinte, care exprimă retorica ieftină, speculativă și sforăitoare, a celor care au curajul de a se război cu Însuși Dumnezeu.

Responsabilitatea primirii mesajelor de către prooroci este atât de mare, încât lasă uneori urme adânci în starea firească de echilibru a primitorului: „*Și eu, Daniel, am fost istovit de puteri și am căzut bolnav câteva zile.*“ (Daniel, 8/27). Slăbiciunile acestea sunt, așadar, interioare, intrinseci firii omenești. Ele nu vin din exterior, ci se constituie ca o formă reflexă de apărare față de impresia adâncă, produsă de măreția Persoanei dumnezeiești, Care aduce mesajul. Dimpotrivă, tocmai această Persoană este Cea Care întărește și reabilitează psihic și fizic pe cel afectat. Dumnezeu lucrează asupra proorocilor Săi, ștergând slăbiciunile lor și împlinindu-le cu tărie lipsurile trupești.

Spre exemplu, un caz tipic de afazie, întâlnit la Proorocul Daniel („*Și pe când grația cu mine astfel de cuvinte, mi-am întors privirea spre pământ și am rămas ca un mut*“), este vindecată îndată de către înger: „*Acela Care avea înfățișarea Fiului Omului, S-a atins de buzele mele;*

atunci am deschis gura mea și am grăit. [...] S-a atins iarăși de mine [...] și mi-a dat tărie.“ (Daniel, 10/15-19).

Proorocul Isaia se crede pierdut pentru că L-a văzut cu ochii pe Domnul Savaot, dar primește în templu curățirea păcatelor sale și este întărit de unul din serafimi, care-i apropie de buze un cărbune aprins, luat cu cleștele de pe jertfelnic (v. Isaia, 6/7).

Preotul Zaharia rămâne mut, ca o consecință directă a propriilor sale slăbiciuni: frica (v. Ev. Luca, 1/12) și puținătatea credinței (v. Ev. Luca, 1/18). El continuă însă să proorocească mai departe prin semne (v. Ev. Luca, 1/22), și abia după ce scrie pe tăbliță numele fiului său, Ioan, „îndată i s-a deschis gura și limba și vorbea, binecuvântând pe Dumnezeu.“ (Ev. Luca, 1/63). Sfânta Scriptură arată prin cuvintele: „toți s-au mirat“ (Ev. Luca, 1/63) și „frica i-a cuprins pe toți care locuiau împrejurul lor.“ (Ev. Luca, 1/65) că starea particulară de pierdere a integrității psihice la Zaharia (afazie, vindecată apoi din exterior prin voia Domnului), se constituie ea însăși într-un mesaj ceresc de avertisment, care ilustrează nu numai puterea lui Dumnezeu și pedeapsa pe care El o îngăduie pentru necredință, dar mai ales fragilitatea „vaselor“ alese de Dumnezeu, adică a proorocilor prin care Domnul Își comunică voința Sa. Nu prin demnitatea preoțească a primitorului se legitimează mesajele transmise de către Dumnezeu, și nici prin elocvența de limbaj a proorocului, care vestește poporului *Cuvântul lui Dumnezeu*, ci prin însăși puterea lui Dumnezeu, care se evidențiază prin contrast cu slăbiciunile și stângăciile „vaselor“ Sale proorocești. În cazul de față, amuțirea, și apoi tăcerea prelungită, impusă preotului Zaharia ca o consecință firească a propriilor sale îndoieli, este mai convingătoare decât orice strigăt de bucurie sau de uimire.

Moise, care era gângav, vorbea poporului prin gura fratelui său, Aaron, așa cum hotărâse Domnul: „Va grăi el poporului în locul tău, vorbind pentru tine, iar tu îi vei fi grăitor din partea lui Dumnezeu.“ (Ieșirea, 4/16).

Proorocul Ieremia, fiind încă tânăr, încearcă să fugă de chemarea la proorocie: „O, Doamne Dumnezeule, eu nu știu să vorbesc, pentru că sunt încă tânăr.“ (Ieremia, 1/6). Domnul însă îl întărește, investindu-l cu darul prorociei: „Eu sunt cu tine ca să te izbăvesc. [...] Și Domnul mi-a atins gura și mi-a zis: «Iată, am pus cuvintele Mele în gura ta!»“ (Ieremia, 1/8,9).

Despre ce „participare conștientă“ mai poate fi vorba, chiar treaz fiind, când proorocului i se pune în gura sa hrana din cer, *Cuvântul Domnului*? El trebuie doar să o primească și să o împartă, proaspătă și fierbinte, oamenilor. Ca și în starea de vis, contribuția personală a proorocului

aflat în trezie (exceptând dăruirea sa anticipată, totală și fără rezerve de îndoială în suflet) este irelevantă.

A dat vreodată diavolul sfaturi bune?

S-a mai adus aici ca argument, în eventualitatea admiterii (ca ipoteză posibilă) posedării de către diavol a celor ce nu sunt în stare de veghe, că diavolul ar putea „da sfaturi bune în aparență, până l-a făcut pe om să aibă încredere în el“. Apoi, pentru a ilustra caracterul înșelător al acestei conduite de circumstanță, s-a amintit o povestire din Pateric, care susține această teză.

Să observăm însă că dacă acceptăm această paradigmă, atunci disimularea din comportamentul diavolului va fi în mod obligatoriu o manevră temporară. Până la urmă, pentru a culege roadele ostentării sale, diavolul tot „își va da arama pe față“. Mai devreme sau mai târziu, el va exploata în mod vizibil și nemilos roadele înșelăciunii sale. Spre exemplu, diavolul mândriei se dezlănțuie crunt asupra celor șapte fii ai arhierelui Scheva, care cutreierau lumea, și care au încercat, fără trimitere, să scoată demoni în numele Domnului: „Și sărind asupra lor omul în care era duhul cel rău și, biruindu-i, s-a întărâtat asupra lor, încât ei au fugit goi și răniți din casa aceea.“ (Faptele Apostolilor, 19/13-16).

Dacă ar fi altfel, adică dacă diavolul s-ar limita la a da sfaturi bune în mod perpetuu, atunci el s-ar transforma, fără voie, în cel mai longeviv și mai neobosit apostol al lui Hristos. Acest lucru este însă inacceptabil: „Dacă satana scoate pe satana, s-a dezbinat în sine; dar atunci, cum va dăinui împărăția lui?“ (Ev. Matei, 12/26). Or, în cazul prorociei de la Pucioasa (în cei cincizeci de ani de propovăduire neîntreruptă a *Cuvântului lui Dumnezeu*, prin care se promovează roadele pocăinței și ale umilinței, lepădarea de sine, Sfintele Taine, duhul de Biserică, preacinstirea Maicii Domnului, cinstirea sfinților, a sfintei cruci și a sfintelor icoane, respectul față de preoție, iubirea de Dumnezeu și de aproapele, împărăția cerurilor și a doua venire a lui Hristos) nu apare nici cel mai mic accent reverberant, nici o inflexiune în linia neabătută pe care merge lucrarea de propovăduire tenace a adevărilor creștine fundamentale, în versiunea lor genuină, prin trăirea autentic creștină a celor care împlinesc *Cuvântul lui Dumnezeu*: „îi veți cunoaște după roadele lor.“ (Ev. Matei, 7/16).

Să mai așteptăm câțiva ani? Detractorii pretind că nu e nevoie, ei afirmând, fără să demonstreze, că înșelarea diavolului e cât se poate de

evidentă. Cu ce ochi pizmași au văzut ei acest lucru? Este aici dezvăluită, mai degrabă, neputința celor ce se simt părăsiți de către Dumnezeu din cauza păcatelor lor. Ei nu admit că Duhul lui Dumnezeu suflă unde voiește, alegând temple curate și împodobite, oameni sfinți, în care să Se sălășluiască. Pentru ei se potrivește acel proverb: „*Vulpea care nu ajunge la struguri, zice că sunt acri*“.

Cât să mai așteptăm, așadar, până ce presupusa înșelăciune a diavolului își va arăta, concret și la vedere, „*roadele*“, pentru ca să le putem da, în sfârșit, dreptate celor care astăzi calomniază gratuit *Cuvântul lui Dumnezeu* și pe Sfânta Virginia?

Proorocii vor lua plată de prooroci

În mod sigur, proorocii din toate timpurile au fost mereu neînțeleși, marginalizați, prigoniți, dar au rămas, în același timp, de nestăvilit, căci ei nu lucrau singuri, ci Duhul lui Dumnezeu lucra peste ei și prin ei: „*Cuvântul Domnului s-a prefăcut în ocară pentru mine și în batjocură zilnică [...], dar iată, era în inima mea ceva ca un fel de foc aprins, închis în oasele mele, și eu mă sileam să-l înfrânez, și n-am putut.*“ (Ieremia, 20/9);

„*Iată, vasul Meu (Sfânta Proorociță Virginia – n.r.) are să călătorească astăzi la doctor. Acum se va scula, și are să plângă amar de durerea ce o suferă din cauza loviturilor ce le-a primit în tren. A fost lovită peste cap cu pumnii, peste gură cu palmele, peste plămâni, coastele îi sunt aproape frânte, căci a fost târâtă pe jos și au băgat-o într-o cameră la gară, și acum o duc la doctori. Dar ferice de ea, că mare plată va lua în împărăția Mea, când voi veni, căci va fi printre proorocii Mei.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 21 aprilie/4 mai 1958).

Dar proorocii vor lua plată de prooroci: „*Cine primește prooroc în nume de prooroc, plată de prooroc va lua, și cine primește un drept în nume de drept, răsplata dreptului va lua.*“ (Ev. Matei, 10/41).

Din exemplele date mai înainte, reiese cu prisosință că Dumnezeu îngăduie ca aleșii Săi, proorocii, să treacă prin stări speciale, suprafirești sau chiar nefirești dacă e cazul, pentru a-i transforma din vase fragile în vase trainice, nevulnerabile, capabile să împlinescă exact și deplin misiunea de vestire a *Cuvântului lui Dumnezeu*. În ceea ce o privește pe Sfânta Virginia, ținând seama și de împrejurările istorice și politice în care s-a dăruit Domnului ca vas de proorocie, era necesar să se facă o distincție netă între duhul omului și Duhul lui Dumnezeu. Chiar și așa, mulți neîn-

crezători se îndepărtau clătînând din cap. Dacă proorociile rostite prin Sfânta Virginia s-ar fi făcut în stare de veghe, vasul lui Dumnezeu ar fi fost sfârâmat în bucăți, cu furie revoluționară. Dar așa, curiozitatea, neîncrederea și misterul i-au temporizat pe călăi, care au ales calea experimentului. Aici ei au excelat prin ingeniozitate malefică, supunând-o pe Sfânta Virginia la teste dureroase și înjositoare; dar Dumnezeu a întărit vasul Său în aceste încercări, tocmai prin detașarea lui în extrasenzorial. A fost soluția unică pentru a o păstra pe Sfânta Virginia în viață, atunci și acolo unde imaginația diabolică a călăilor securiști se desfășura în voie, dezlănțuită.

Așadar, unicitatea soluției a impus o cale neobișnuită pentru a se ajunge la ea: vasul ales pentru proorocie a fost scos complet din mociroala lumii, pentru a străluci ca soarele. Deși „*vas de cinste*“, ales din pântecul maicii sale, el a lăsat cinstea întreagă „*Olarului*“, neoprindu-și nimic pentru sine. Pe noi însă nu ne împiedică nimic ca să apreciem jertfelnicia ei și roadele lucrării ei profetice. Mai mult chiar, să o cinstim fără rezerve, așa cum o facem și cu ceilalți prooroci amintiți în argumentația de mai sus.

Adevărul, demonstrat matematic

1. Întotdeauna când Domnul proorocea prin Sfânta Virginia, ea avea capacitatea senzorială protejată prin pronia dumnezeiască, primind un somn adânc, asemănător celui pe care-l primise Adam atunci când Dumnezeu a făcut-o din el pe Eva. Ca ființă umană, Sfânta Virginia era detașată senzorial de lumea materială. De aceea:

Prin Sfânta Virginia nu vorbea omul.

2. Diavolul nu s-a putut folosi din roadele vorbirii proorocești a Sfintei Virginia, deoarece această vorbire purta în sine atributele dumnezeirii:

a. Învățătura cerească (adâncă, consistentă, coerentă și canonică): „*Asemenea este împărăția cerurilor; omului care a semănat sămânță bună în țarina sa.*“ (Ev. Matei, 13/24);

„*Iubiții mei copilași! Cu dragoste sfântă vă împărtășesc cuvinte de la Duhul Sfânt și învățături spre folosul mântuirii sufletelor voastre.*“ (citată din *Testamentul Sfintei Virginia*, 19 mai/1 iunie 1980).

b. Iubirea paternă (blândă, caldă, plină de dor pentru mântuirea omului): „*Eu sunt Păstorul Cel bun. Păstorul Cel bun Își pune sufletul pentru oile Sale.*“ (Ev. Ioan, 10/11);

„*Domnul v-a iubit pe voi mult de tot, că nu a fost vreodată iubire*

asemănătoare cu a Lui pentru cei mai mici ai Lui.“ (citad din Testamentul Sfintei Virginia, 19 mai/1 iunie 1980).

c. Spiritul profetic (înălțător, transcendental, eshatologic): „Drept aceea, privegheați, că nu știți ziua, nici ceasul când vine Fiul Omului.“ (Ev. Matei, 25/13);

„Îndreptați-vă spre voile Domnului și spre sfințenie, ca El să vă îmbrace cu putere de sus și să-Și poată Domnul împlini planul Său cu voi.“ (citad din Testamentul Sfintei Virginia, 19 mai/1 iunie 1980).

d. Iconomia suprafirească (precisă, înțeleaptă, echilibrată): „Cine este iconomul credincios și înțelept, pe care stăpânul îl va pune peste slugile sale, ca să le dea, la vreme, partea lor de grâu? Fericită este sluga aceea pe care, venind stăpânul, o va găsi făcând așa.“ (Ev. Luca, 12/42,43);

„Nimeni din voi să nu caute folosul său, ci unul altuia slujiți cu dragoste, ca să aveți parte de truda voastră.“ (citad din Testamentul Sfintei Virginia, 19 mai/1 iunie 1980).

e. Cumințenia îngerească (precaută, dulce, diafană): „păziți-vă de aluatul fariseilor!“ (Ev. Marcu, 8/15);

„Iar tu, copil cuminte, ce stai cu luare-aminte și cu frică în fața Domnului, de ce nu ajuți pe fratele tău care șade nepăsător?“ (citad din Testamentul Sfintei Virginia, 19 mai/1 iunie 1980).

f. Dăruirea jertfelnică (altruistă, universală): „Căci pâinea lui Dumnezeu este cea care se coboară din cer și care dă viață lumii“ (Ev. Ioan, 6/33);

„Tot ce faceți, să faceți ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni, căci de la Domnul veți primi plata.“ (citad din Testamentul Sfintei Virginia, 19 mai/1 iunie 1980).

g. Ineditul atemporal (original, constructiv): „N-am venit să stric legea, ci s-o împlinesc.“ (Ev. Matei, 5/17);

„Viața pe pământ e scurtă. Nu o pierde pe cealaltă, veșnică, pentru aceasta. Tu singur îți poți pregăti locul în cer; cât de frumos vrei să-ți fie.“ (citad din Testamentul Sfintei Virginia, 19 mai/1 iunie 1980).

Dacă, prin absurd, am admite că diavolul a hrănit creștinătatea timp de cincizeci de ani, cu atâtea învățături cerești, de mult împărăția lui s-ar fi dezbinat întru sine. De aceea:

Prin Sfânta Virginia nu vorbea diavolul.

3. Din proorociile Sfintei Virginia s-au folosit însă doar omul sfânt, și Dumnezeu. Omul curat a primit o nouă confirmare a existenței lui

Dumnezeu și a iubirii nemărginite pe care El o nutrește față de creația Sa. Dumnezeu a chemat prin *Cuvânt*, a primit, și apoi a pecetluit cu darul credinței un popor nou, de fii credincioși, pe care l-a numit Noul Israel. Prin acesta, El Și-a zidit Biserica-mireasă, Noul Ierusalim, care se pregătește asiduu, prin ascultare și curăție sfântă, de întâmpinare întru slavă a Împăratului Hristos, la cea de a doua Sa venire pe pământ: „Și iarăși va să vină, cu slavă, să judece viii și morții, a Cărui Împărăție nu va avea sfârșit“ (fragment din Crezul creștin). De aceea:

Prin Sfânta Virginia vorbea Dumnezeu.

Cuvântul lui Dumnezeu este, așadar, al lui Dumnezeu, și este de la Dumnezeu, și este Dumnezeu, și Dumnezeu este *Cuvântul*: „Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, Cel ce era, Cel ce este și Cel ce vine“ (Apocalipsa, 1/8).

„O, vino, Doamne Iisuse!“ (Apocalipsa, 22/20)

MONTANISM ȘI „NEOMONTANISM“

*„Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici!
Că închideți împărăția cerurilor înaintea oamenilor;
că voi nu intrați, și nici pe cei ce vor să intre nu-i
lăsați.“*

(Ev. Matei, 23/13)

Sfinții de ieri, și moda lumii de azi

Parcurgând articolul preotului Adrian Niculcea, intitulat „*Puncte de vedere – Neomontanismul de la Pucioasa*“ și publicat în periodicul ortodox „*Vestitorul*“ din 15 ianuarie 1993, oricine poate resimți o adâncă nedumerire vis-a-vis de contradicțiile majore dintre învățătura de azi a bisericii din lume și cea care, înfruntând intemperiiile vremii, a dăinuit în slovele cărților rămase de la Sfinții Părinți. Citind cu luare-aminte „*Viețile sfinților*“, vom rămâne impresionați de ascetismul pe care ei îl practicau cu o rigurozitate care depășea uneori puterea omenească, pentru a dobândi răsplata mântuirii. Unii dintre ei nu gustau ca hrană decât seara, câte puțin, din roadele pământului; alții, la câteva zile, ducând o luptă înversunată împotriva propriului trup, pentru despățimirea lui și curățirea acestui „*vas*“ care avea menirea să fie „*templu al Duhului Sfânt*“ (I Corinteni, 6/19). Și cu toate acestea, la trecerea pragului din această lume spre cea nevăzută, ei împărțeau ucenicilor lor simțământul de teamă și sfială că nu vor fi vrednici de locul de veci al dreptilor și de părășia veșniciei cu Hristos. Ne putem întreba dacă numai pentru sfinții de atunci a grăit Hristos în Evanghelie, zicând: „*Strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață.*“ (Ev. Matei, 7/14).

Critica preotului Adrian Niculcea la adresa rigorismului din hrisovul Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim de la Glodeni-Pucioasa, în ceea ce privește puritatea simțurilor, hrana vegetariană și portul creștinesc, și care nu sunt în pas cu moda lumii din zilele noastre, ne sugerează o învățătură nouă, o răstălmăcire a Scripturii, potrivit cerințelor lumii moderne: „*largă este poarta și lată este calea care duce la viața vremelnică, și apoi la moarte sigură*“, iar celor de pe calea cea strâmtă, care speră în viața veșnică, nemairămânându-le decât titlul de „*erezie sectară*“, așa cum era

oarecând cea a Nazarineanului (v. *Faptele Apostolilor*, 24/5; 28/22).

Așadar, avem ocazia să constatăm că încă mai supraviețuiește, respectată cu credincioșie, tradiția „*cunoscătorilor legii*“. După cele două mii de ani de la Înălțarea lui Hristos, ei încă se îngrijorează mai mult de cei care merg pe calea cea strâmtă, decât de cei care și-au ales calea cea largă. Scriptura însă ni-i arată cu degetul lui Dumnezeu pe cei aleși: „*...lăsați-i, căci dacă această hotărâre sau lucrul acesta este de la oameni, se va nimici; iar dacă este de la Dumnezeu, nu veți putea să-i nimiciți, ca nu cumva să vă aflați și luptători împotriva lui Dumnezeu.*“ (Faptele Apostolilor, 5/38,39). Așa că jumătățile de măsură care supraviețuiesc încă în biserica ortodoxă trebuie să-și întâlnească și ele susținători, chiar dintre cei ce păstoresc în ea.

„Lăsați-i! Sunt călăuze oarbe!“ (Ev. Matei, 15/14)

Mănăstirea Noul Ierusalim de la Pucioasa a stârnit păreri pro și contra în privința identificării ei cu cetatea sfântă, descrisă în *Apocalipsa*, la capitolul 21. În articolul său, preotul Adrian Niculcea sesizează ceea ce el crede a fi o gravă neconcordanță de termeni. Cităm:

„Textul «legământului» de la Pucioasa ne dă în continuare să înțelegem că dacă România este Noul Ierusalim, cetatea proorocită în Apocalipsă și coborâtă, deja, în istorie, biserica construită la Glodeni, cu arhitectura ei atât de originală, nu este altceva decât «templu» acestei cetăți. Intrarea în incinta acestui edificiu super-sacru, deja nu se mai poate face decât prin adoptarea unei rigori ieșită din comun. «Pentru ca sfântul templu să fie umbrat de strălucirea cerească, continuă textul, și pentru ca Domnul să-Și arate puterea desăvârșirii Sale, eu, arhiereul Irineu, din mila lui Dumnezeu martor al acestei lucrări de mântuire, leg sub blestem pe oricine ar cuteza să calce în acest loc sfânt fără a ține strict rânduiala»; este vorba în continuare de câteva exigențe speciale, între care renunțarea la unirea conjugală a soților, renunțarea la carne și la băuturi alcoolice tari, adoptarea calendarului pe stil vechi, revenirea la vestimentația antică («ținuta portului creștinesc, după rânduiala Sfintei Scripturi») etc.

O primă observație. Identificarea Noului Ierusalim cu România, spre care se vor îndrepta, potrivit d-lui Marian Zidaru, «toți cei care vor dori să scape din focul care va cuprinde întreaga

omenire», în jurul căreia «se vor aduna toți oamenii care vor vedea adevărul», dar mai ales «toți cei care vor voi să asculte cuvântul Domnului sau să-l citească (și care pentru aceasta vor fi nevoiți să învețe limba română)» (am citat din „Vestitorul“ din 30.11.1992, pag. 5 col. 2), nu pot să nu ne amintească versetele 41-43 din rugăciunea regelui Solomon, rostită cu ocazia sfințirii templului de la Ierusalim: «Chiar străinul care nu este din poporul Tău Israel, se roagă Solomon, de va veni pentru numele Tău din pământ îndepărtat [...] și el va veni și se va ruga în templul acesta, să-l ascuți (O, Doamne) din cer, din locașul șederii Tale...» (III Regi, 8/41-43). Este evident că entuziaștii neomontaniști interpretează capitolul 21 al Apocalipsei prin prisma relatărilor despre construirea și sfințirea templului lui Solomon din mijlocul vechiului Ierusalim, evenimente descrise în capitolul 8 al cărții a III-a a Regilor.

Lectura fragmentară a Bibliei, dar mai ales înțelegerea ei superficială a jucat însă adepților mișcării «Noului Ierusalim» o farsă rară. Capitolul 21 al Apocalipsei descrie într-adevăr viziunea Sfântului Ioan despre Noul Ierusalim, Cetatea cea cu douăsprezece porți. În versetul 22 Sfântul Ioan evanghelistul adaugă însă un amănunt tulburător, care a scăpat cu totul atenției vizionarilor de la Pucioasa. În timp ce textul «Noului legământ» semnat de PS Irineu Bistrițeanul vorbește despre biserica de la Pucioasa ca despre «templu» Noului Ierusalim din România, Sfântul Ioan, referindu-se la cetatea «Noul Ierusalim» din viziunea sa, declară scurt: «Și templu n-am văzut în ea, căci Domnul Dumnezeu Atotțiitorul și Mielul este templul ei (al cetății Noul Ierusalim, n.r.)».

De la bun început trebuie să observăm că acest articol a fost „comandat“ de mai-marii Bisericii în perioada pregătitoare a Sinodului „tâlhăresc“ din 19-23 ianuarie 1993 (în care s-a încercat desființarea brutală a celei mai noi mișcări religioase de înnoire spirituală a Bisericii, apărută chiar în sânul B.O.R.) și s-a dorit a fi „artileria grea“: adică atât alegerea autorului articolului, în persoana eruditului profesor de Dogmatică, preotul Adrian Niculcea (fost profesor la Seminarul Teologic din București), cât și termenii neechivoci, folosiți de către acesta (neomontanism, aberații, marginea ortodoxiei ș.a.), termeni care sugerează erezia înainte de a fi fost constatată și demonstrată, sunt două manevre ieftine, dar care s-au dovedit atunci foarte eficient folosite de către

samsarii de cuvinte, prin care opinia publică a fost înșelată asupra acestei realități istorice, care a fost și a rămas și este Biserica Noul Ierusalim.

Biserica poate fi templu?

Poporul Domnului, de la Pucioasa, nu e alcătuit din teologi. De aceea ei nu și-au propus niciodată să teoretizeze lucruri pe care le observă, dar care uneori depășesc chiar propria lor putere de înțelegere. În schimb, chemați fiind de Dumnezeu-Cuvântul spre o trăire autentic creștină, ei au experimentat pe viu ceea ce pentru alții au rămas simple subtilități ale teologiei speculative. Dintotdeauna țărănul român și-a făcut semnul sfintei cruci cu evlavie adâncă, fără să știe exact dacă cele două degete din podul palmei reprezintă cele două firi ale Mântuitorului sau pe strămoșii săi, Adam și Eva, sau de ce face el crucea de la dreapta spre stânga și nu invers, cum fac catolicii.

De aceea, pentru viețuitorii mănăstirii de la Pucioasa a fost mai puțin important faptul că termenul de „templu“, care corespundea cu aspectul bisericii pe care o zidiseră, nu se potrivește întocmai cu realitatea semantică, proprie cuvântului folosit, și cu atât mai mult, cu relatarea din Apocalipsa 21/22, relatare care, după cum vede preotul Adrian Niculcea, „declară scurt: «Și templu n-am văzut în ea, căci Domnul Dumnezeu Atotțiitorul și Mielul este templul ei»“. Ce să fi văzut „scurt“ Adrian Niculcea în această declarație apocaliptică despre Cetatea Sfântă Noul Ierusalim? Mai degrabă vederea lui „scurtă“ se referă nu atât la obiectivul modest, pe care el însuși și l-a propus în titlul articolului: „puncte de vedere“, ci la faptul că, făcând el din țânțar, armăsar, ridică o confuzie de termeni la rangul de erezie. Aici Adrian Niculcea completează cu rafinement maniera acuzatoare indirectă, pe care o folosește în titlul articolului. Astfel, el asociază montanismului (o sectă eretică a primelor veacuri creștine) prefixul „neo“ (nou), și apoi arată cu degetul întins spre Pucioasa. Cititorul va înțelege singur că acolo este vorba de „o nouă erezie“, deși în text Adrian Niculcea se ferește cu grijă să afirme acest lucru, pentru a-și conserva imaginea, aparent neutră, sobră și academică. Dar, cum nici o crimă nu este perfectă, Adrian Niculcea a mai „scăpat“ câte ceva. Vom arăta mai încolo câteva erori de logică și de conduită deontologică, pe care le-a comis Adrian Niculcea. În schimb, toate speculațiile pe care le face ulterior, sunt simple exerciții de virtuozitate ideologică, la care, să recunoaștem, Adrian Niculcea excelează. Spre exemplu, el se

poticnește intenționat de termenul arhaic „*templu*“, care mai este folosit astăzi în limbajul curent doar pentru a da coloratură exprimării (în speță, când este vizată o realizare arhitectonică deosebită). Operând ca un expert (ce este) în teologia dogmatică speculativă, el atacă frontal folosirea lejeră a acestui termen în hrisovul de la Pucioasa, pentru a putea, apoi, face digresiuni pe marginea acestui subiect, de altfel inatacabil. Odată găsit „*cuiul lui Pepelea*“, esențialul va putea fi ocolit cu grijă: Adrian Niculcea nu suflă nici un cuvânt, ca teolog ce e, despre o problemă cu adevărat de fond: vorbește, sau nu, Dumnezeu la Pucioasa?

Adrian Niculcea ar fi putut să observe cu franchețe că limbajul hrisovului se înscrie în atmosfera arhaică, profetică, a *Apocalipsei*, iar în ceea ce privește larghețea cu care se folosește de obicei termenul „*templu*“, situația nu este singulară. Spre exemplu, noțiunea de „*catedrală*“, atât de improprie pentru ortodoxia noastră, a fost importată cu nonșalanță de la apuseni, și apoi s-a impus, pentru unele biserici din unele orașe, cu atâta ușurătate, încât nimeni nu-i mai cercetează etimologia și nici nu se mai întreabă dacă este sau nu potrivită. Chiar și acum se dorește a se zidi o „*catedrală a mântuirii neamului*“, cu toate că mai mult ca sigur ea nu va salva de la derivă creștinătatea românească. Zice un proverb: „*Ce-i lipsește chelului? Tichie de mărgăritar*“. Ortodoxia n-a fost și nici nu va fi mai puțin autentică fără acest moft, numit impropriu „*catedrală*“, care o va muta fizic pe cea din Dealul Patriarhiei, în Dealul Arsenalului, dar o va despuia de tot de duhovnicie. Nu cu palate faraonice poate fi trezită biserica din somnolență, ci cu sinergia, mereu amânată până acum, dintre duhul omului și Duhul lui Dumnezeu.

Noțiunea de „*templu*“, care, după cum vom vedea, este incriminată cu dibăcie și „*profesionalism*“ de către Adrian Niculcea, prin preluarea dilemei hamletiene „*A fi... sau a nu fi...*“, este în realitate una din cele mai firești și mai curate echivalente ale limbii moderne, atât pentru „*biserică*“ în accepțiunea ei actuală, atribuită lăcașului de cult, cât și pentru trupul curat, sfințit, care se face locaș al Duhului Sfânt: „*Și a intrat Iisus în templu [...] și a zis lor: «Scris este: casa Mea, casă de rugăciune se va chema.»*“ (Ev. Matei, 21/12,13);

„*Dărămați templul acesta și în trei zile îl voi ridica. [...] Iar El vorbea despre templul trupului Său.*“ (Ev. Ioan, 2/19-21);

„*Nu știți, oare, că voi sunteți templu al lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?*“ (I Corinteni, 3/16).

Pentru a găsi însă cu orice preț o contradicție, Adrian Niculcea se

agață cu disperare de cuvintele biblice, observând corect cea de a doua semnificație a termenului de „*templu*“: „*Și templu n-am văzut în ea [...] și Mielul este templul ei*“ (Apocalipsa, 21/22), dar uitând-o, deliberat se pare, pe prima: „*Și s-a deschis templul lui Dumnezeu, cel din cer, și s-a văzut în templul Lui chivotul legământului Său.*“ (Apocalipsa, 11/19).

Apocalipsa: cartea împotmolirii înțelepților lumii

Să cităm acum, din nou, una din acuzele ușurate ale lui Adrian Niculcea: „*Lectura fragmentară a Bibliei, dar mai ales înțelegerea ei superficială, a jucat însă adepților mișcării «Noului Ierusalim» o farsă rară*“.

Farsa, așadar, ar fi aceea că templul, ba era (specificat în hrisovul semnat de P.S. Irineu Bistrițeanul), ba nu era (așa cum arată Apocalipsa, 21/22: „*Și templu n-am văzut în ea...*“). Biblia arată însă și ea chiar același lucru: că templul, ba era (*v. Apocalipsa, 11/19*), ba nu era (*v. Apocalipsa, 21/22*). Și atunci, cine a citit fragmentar Biblia? Cine a înțeles-o superficial? Oare, se contrazice cumva însăși Biblia? În acest punct, se pare că Adrian Niculcea nu mai observă semnificația duhovnicească a termenilor. Dezobișnuiți de darul credinței și împătimiți în a demonstra *ad litteram*, cu raționamente omenești, realitățile lumii nevăzute, teologii moderni fac adesea confuzii între firese și suprafirese. Iar aici, Adrian Niculcea face o dublă confuzie. Întâi el suprapune două evenimente care în realitate sunt separate temporal, ignorând faptul că proorociile au adesea semnificații simbolice multiple. Astfel, proorocia rezidirii templului (*v. Iezechiel, 43/7-12*) se împlinește nu numai prin actul istoric al lui Zorobabel, din anul 536 î.d.Hr. (*v. III Ezdra, 6/2; 4/63*) sau cu restaurarea făcută de Irod cel Mare, ci și prin învierea în trup a Mântuitorului Hristos, pentru ca după două mii de ani ciclul să se repete: întâi se rezidește „*templul*“ (cu semnificația actuală de biserică) la Pucioasa (*v. Apocalipsa, 11/19*), proorocit și prin *Cuvântul lui Dumnezeu* din 18 august 1991: „*...și iată, cuvântul cel scris în ziua aceea trebuie numaidecât să ia trup prin ridicarea acestui templu și a împrejurimilor toate, din cuprinsul acestor hotare...*“, și abia apoi se rezidește templul care este Mielul-Hristos (*v. Apocalipsa, 21/22*), prin revenirea văzută, în trup, printre oameni, a lui Mesia.

Apoi, este surprinzător faptul că Adrian Niculcea nu observă (sau se face că nu observă) că evenimentele descrise în capitolul 21 al *Apocalipsei* încep cu cuvintele-cheie: „*și am văzut cer nou și pământ nou*“. Aceste cuvinte, cu valoare de jalon în desfășurarea timpului, nu pot fi aso-

ciate în zilele noastre unui eveniment consumat deja, căci evidența arată că la nivel macrocosmic se prelungește de veacuri, de la potop încoace, o continuitate spațio-temporală, și deci încă n-a avut loc această schimbare apocaliptică în decorul universului. Noi încă așteptăm acest cer nou și acest pământ nou, chiar dacă le simțim aproape, „*la uși*“. Și atunci, cum acceptă Adrian Niculcea că evenimentele consemnate în continuare în capitolul 21 al *Apocalipsei* sunt contemporane cu noi, la modul propriu? La modul figurat, adică duhovnicește, da, are loc împlinirea unei proorocii sub ochii noștri: se naște o Cetate Sfântă, Noul Ierusalim, care „*se pogoară din cer*“ în anul 7500 de la facerea lumii (anul bisericesc 1992); adică este construită după planuri dictate detaliat, din cer, prin cuvânt dumnezeiesc, așa cum Moise a primit de la Domnul cuvânt pentru ridicarea cortului sfânt (v. *Ieșirea*, 25,26), așa cum Solomon a primit îndemn de zidire a templului în vremea sa (v. *III Regi*, 6/12-38), așa cum Iezechiel a primit indicații detaliate pentru rezidirea templului (v. *Iezechiel*, 43/7-12). Cetatea Sfântă Noul Ierusalim este chivernisită de oameni iubitori de sfințenie, aleși pentru curăția inimii lor, căreia îi gustă zilnic dulceața împlinirii: „*Și ei vor fi poporul Lui și Însuși Dumnezeu va fi cu ei*“ (v. *Apocalipsa*, 21/3). Ea are douăsprezece porți (v. *Apocalipsa*, 21/12). În cetate nu va intra nimic pângărit și nimeni care e dat cu spurcăciunea și cu minciuna (v. *Apocalipsa*, 21/27), păstrându-se astfel la loc de cinste sfiala sfântă, instituită de veacuri pentru locașul Domnului: „*Nici un fiu străin, netăiat împrejur la inimă și netăiat împrejur la trup, nu trebuie să intre în locașul Meu cel sfânt, nici chiar acel fiu care locuiește în mijlocul fiilor lui Israel.*“ (Iezechiel, 44/9).

Cam atât putea împlini, în anul bisericesc 1992, poporul ales al lui Dumnezeu, cu slabele lui puteri și cu înzestrările sale materiale puține, pentru a-i arăta încă o dată lumii, prefigurată în chip văzut, proorocia despre Cetatea Sfântă Noul Ierusalim. Așa cum împărăția cerurilor este prefigurată în inima omului („*Împărăția lui Dumnezeu nu vine văzând cu ochii, [...] este înăuntrul vostru.*“, Ev. Luca, 17/20,21), pentru ca la sfârșitul veacurilor să se așeze în chip văzut peste lume („*Împărăția lumii a ajuns Împărăția Domnului nostru și a Hristosului Său și va împărăți în vecii vecilor.*“ *Apocalipsa*, 11/15), tot așa, Cetatea Sfântă Noul Ierusalim, zidită la Pucioasa cu mâini curate, de către oameni îndeletniciți cu lucrarea sfințeniei, prefigurează Cetatea Sfântă nefăcută de mână, Ierusalimul cel ceresc, care se va pogori din cer, după ce va fi fost făcut cerul cel nou și pământul cel nou. Aceasta va împlini, dar tot duhovnicește, celelalte

aspecte ale proorociei, care nu puteau fi zidite în 1992 la modul propriu, de mâna omului (v. *Apocalipsa*, 21/16-21):

1. – cetatea de aur curat, ca sticla cea curată;
2. – lungimea, lățimea și înălțimea cetății, fiecare de câte 12000 de stadii (2200 km);
3. – zidăria zidului, de iaspis, limpede cum e cristalul;
4. – zidul înalt de 144 de coți (70 metri);
5. – temeliele zidului, împodobite cu douăsprezece pietre scumpe (iaspis, safir, halcedon, smarald, sardonix, sardiu, hrisolit, beril, topaz, hrisopras, iachint și ametist);
6. – cele douăsprezece porți, lucrate din douăsprezece mărgăritare: fiecare poartă, dintr-o perlă;
7. – ulițele cetății, din aur curat, și străvezii ca sticla.

Ne întrebăm: cum de n-a observat Adrian Niculcea această deplinătate de „*neîmpliniri*“, șapte la număr (!), pentru a putea apoi „*demonstra*“ atât de ușor că ceea ce s-a zidit la Pucioasa nu concordă cu proorociile *Apocalipsei* din capitolul 21? Cine a citit fragmentar Biblia? Cine s-a păcălit, jucându-și singur „*o farsă rară*“?

Cei ce n-au citit Biblia fragmentar, ci cu îndoită atenție, se vor întreba însă, poate cu justificată îngrijorare: atunci, ce este Biserica de la Pucioasa?

Ce este biserica de la Pucioasa?

Cuvântul lui Dumnezeu din 9/22 august 1991 dezvăluie că zidirea văzută de pe pământ are o corespondență în ceruri: cetatea din lumea nevăzută, care se va pogori din cer la plinirea vremii: „*Se lucrează și temelie pe pământ, și temelie în cer. Voi lucrați aici cu cerul, și alți copii de ai Mei lucrează în altă parte cu cerul, și este cerul tot, în mare serbare, în ziua aceasta*“.

Temporal, se disting, deci, două aspecte complementare ale proorociei apocaliptice:

1. În prezent, aflându-ne în etapa premergătoare celei de a doua veniri cu trupul a lui Hristos, locașul sfânt de la Pucioasa, zidit de poporul lui Dumnezeu la porunca Sa, are menirea și slujește ca biserică creștin-ortodoxă, sfințită după canoanele strămoșești, în care se săvârșește neîncetat sfânta jertfă, nesângeroasă, prin mâinile preoților aleși de către Dumnezeu. În chip tainic, prin sfințenia cerută slujitorilor ei și prin

proiectarea spre lume, ca o chemare, a uşilor împărăteşti şi diaconeşti, care devin astfel porţile mănăstirii, locaşul de cult este pregătit să devină tronul biruinţei Mielului – Sfânta Sfintelor Noului Ierusalim (v. *Apocalipsa*, 22/1).

2. În etapa finală, odată cu venirea Domnului şi cu împlinirea voinţei Lui („*Iată, noi le facem pe toate.*“, *Apocalipsa*, 21/5), locaşul sfânt se înnoieşte, așa cum tot universul va fi transfigurat („*Şi am văzut cer nou şi pământ nou*“ – *Apocalipsa*, 21/1) şi devine din pietricica albă (v. *Apocalipsa*, 2/17), Chivotul – Sfânta Sfintelor Bisericii Cereşti, „*tronul lui Dumnezeu şi al Mielului*“ (*Apocalipsa*, 22/1). România devine Noul Canaan, dar nu în sens de ţară-stat, care delimitează strict administrativ un teritoriu în care se vorbeşte limba română, ci, mai degrabă, ca areal al strămoşilor noştri, a căror răspândire geografică pe o zonă de circa 2200 km diametru, pare a fi, după aprecierile istoricilor, într-un totul plauzibilă.

În fine, în aceeaşi etapă, la plinirea vremii, Cetatea Sfântă Noul Ierusalim, cea nefăcută de mână, şi care împlineşte (duhovniceşte!) toate profeţiile de amănunt (dimensiuni, materiale preţioase, strălucire cerească), descrise în capitolul 21 al *Apocalipsei*, se va pogorî din cer şi va îmbrăca într-o ocrotire cerească pământul român, ţara strălucirilor, proorocită de Proorocul Daniel (v. *Apocalipsa*, 21/2; *Daniel*, 11/41).

Aşadar, nu pare deloc nefiresc ca acel „*Legământ nou – Cuvânt de mărturie*“ să cuprindă într-o îmbrăţişare de sensuri toate aceste semnificaţii complementare, ascunse în proorociile apocaliptice: „*Legământul nou*“ ilustrează angajamentul poporului lui Dumnezeu de a pregăti, prin trăire jertfitoare şi prin exemplu viu, cea de a doua venire a Domnului, iar „*Cuvântul de mărturie*“ se constituie într-o reiterare-avertisment a tuturor înştiinţărilor biblice, pe care Dumnezeu le dezvăluie omului, oferindu-i şansa lepădării de sine şi a angajării responsabile pe calea mântuirii.

În ceea ce priveşte atât de controversata noţiune arhitectonică, de „*templu*“, putem afirma acum fără rezerve că Biserica Noul Ierusalim nu este un „*templu*“ ca *templul lui Solomon*, ci o biserică creştin-ortodoxă obişnuită, asemănătoare în titulatură cu celelalte biserici locale. Să nu uităm că numele ei este dat chiar de Dumnezeu. Aşa cum există Biserica „Sfântul Nicolae“, Biserica „Albă“, Biserica „Neagră“, Biserica „Mănăstirea Caşin“, așa este şi Biserica „Noul Ierusalim“. Deşi numele ei pare exotic, el împlineşte o proorocie cerească. În nici un caz el nu este mai „*exotic*“ decât alte nume, purtate de alte biserici: Biserica Cuţitul de argint, Biserica Capra, Biserica Fântâna bouului, Biserica Puţul înalt, Biserica Puţul cu zale, Biserica Cuibu' cu barză, Biserica Dintr-o zi, Biserica

Dintr-un lemn, Biserica Bariera Vergului, Biserica Giuleşti-Ţigănie, Biserica Galileea Străuleşti, Biserica Fundenii Doamnei, Biserica Sf. Calinic Căţelu, Biserica Rodica Moşoiu, Biserica Doamna Oltea, Biserica Ion Creangă, Biserica Apărătorii patriei (I şi II!), Biserica Tudor Vladimirescu-Canal, Biserica Belvedere, Biserica Delea Veche (şi Nouă!), Biserica Precupeţii Vechi (şi Noi!), Biserica Cărmidarii de Sus (şi de Jos!), Bisericile Negustori, Dulgheri, Olari, Ferentari, Zlătari, Bumbăcari, Pieptănari, Săpunari, Militari (I, II şi III!), A Lăutarilor, A Măcelarilor, Biserica Scaune, Biserica Flămânda, Biserica Sărmana, Bisericile Popa Tatu, Popa Chiţu, Popa Nan, Popa Petre, Popa Stoica, Popa Rusu, Popa Soare, Popa Dârvaş şi multe altele, cu iz de proprietate privată. „*Numit-au cu numele lor pământurile lor*“ proorocea psalmistul David despre mofturile vremurilor noastre (*Psalmii*, 48/11). Mai e şi o „Biserică cu Sibile“. „*Ei bravos!*“ va tresări din somnul lui de veci Caragiale. Oare, cu ce ghicesc sibilele-ghicitoare în această biserică? Cu ghiocul? În palmă? În cafea? În cărţi sau în bobi? Îndrăznim să credem că, în comparaţie cu atâtea denumiri scandaloase, unele caraghioase, altele chiar cacofonice sau absurde, denumirea Bisericii Noul Ierusalim corespunde sublimului suprafiresc, pe care-l reprezintă chemarea oamenilor la sfinţenia autentică. Dar argumentul suprem este că acest nume e ales de Însuşi Dumnezeu (v. *Apocalipsa*, 21/2).

„Rigurozitatea“ hrisovului Mănăstirii Noul Ierusalim

Hrisovul se înscrie, aşadar, în atmosfera tainică, profetică, a cărţii *Apocalipsei*. Termenii adiacenţi folosiţi (templu, turn, stâlp, piatră, regină) conferă limbajului atât culoarea biblică, încărcată de istorie, cât şi semnificaţia simbolică, necesară cuprinderii condensate a tuturor aspectelor profetice care se îngemănează în acest mesaj. De aceea este necesar ca ei să fie corect înţeleşi, mai ales ţinând seamă de temporalitatea lor.

Am văzut, deja, că prin „*templu*“ înţelegem când locaş de Biserică a lui Hristos (dar numai până la cea de a doua venire a Mântuitorului pe pământ), când Sfânta Sfintelor, tronul lui Dumnezeu şi al Mielului (v. *Apocalipsa*, 22/1) (odată cu Parusia), când Trupul lui Hristos (în sens concret, după judecata universală) (v. *Apocalipsa*, 21/22). De aceea, lăcaşul sfânt de la Pucioasa putea fi de pe acum numit Sfânta Sfintelor, având în vedere proiecţia profetică spre viitor, întărită prin cele trei virtuţi creştine fundamentale: credinţa, nădejdea şi dragostea. Implicit, această atitudine

în limbaj reclamă în plus o conduită excepțională, de viețuire sfântă a celor care vor aduce în ea „*jertfă duhovnicească de doxologie, adorare și rugăciune*“ (am citat din hrisov). Pentru ei se stabilesc, firesc, rânduiești riguroase de moralitate și curățenie a firii.

Nimeni nu se scandalizează când aude că anumite locuri cu consacrare specială, cum ar fi Sfântul Munte Athos, sau Mănăstirea Frăsinei, au rânduiești aparte, menite să conserve mai bine împlinirile de sfințenie ale înaintașilor. Nimeni nu-i învinuiește de misoginism pe călugării fondatori ai rânduieștilor atonite sau pe Sfântul Calinic de la Cernica, ctitorul Mănăstirii Frăsinei, unde femeilor le este interzisă prezența. Iar aici, la Pucioasa, Însuși Dumnezeu a impus un buchet de rânduiești care se constituie într-o prăvilă minimală, necesară vieții mănăstirești, iar rigurozitatea lor a stărnit atâta stropsire, atâta oțăreală și atâta strepezeală, încât invidioșii se fac vrednici de milă: „*mai-marii cei de peste voi vă ridică vină vouă, vă aduc vină de mândrie și vă sfătuiesc să lepădați cuvântul și glasul Meu, care se lasă deasupra voastră, deasupra ieslei cuvântului Meu. Ei vă învinuiesc de mândrie, și Eu iată ce spun: o, de ar cădea toată făptura în ceea ce sunteți voi căzuți! căci voi sunteți căzuți în brațele dragostei de sfințenie și de cer și de veșnicie cu Mine. Această viață este o datorie, și mai mult decât atât, înaintea lui Dumnezeu. Cei ce iubesc pe Domnul cu adevărat, unii ca aceia nu pun vină peste voi, dar iată, Eu nu mai văd credință și lumină la fiii oamenilor. Fiii oamenilor nu caută spre fiii lui Dumnezeu ca să primească mărturisire despre Mine și ca să creadă în Mine. O, nu mai este frică de Dumnezeu, căci înțelepciunea care vine de la om a înșelat și pe fiii credinței.*“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 10/23 aprilie 1994).

„*Vestimentația anticvă*“ a preotului Adrian Niculcea

Probabil că în legătură cu această expresie, Adrian Niculcea și-a permis o relaxare în limbaj, căutând să se răsfețe. Ca să-și etaleze erudiția (pe care, oricum, nu i-o contestă nimeni), el a riscat calchieră latină („*antiquus*“ (antic). Acest cuvânt, „*anticvă*“, un autentic „*false friend*“, cum zice englezul, i-a jucat cu adevărat lui Adrian Niculcea o „*farsă rară*“. Termenul există, într-adevăr, în limba română, dar numai ca substantiv feminin (nicidecum ca adjectiv flexionabil!), și este folosit exclusiv pentru a desemna un anumit tip de *corp de literă*, folosit în tipografie (dar pare plauzibil că Adrian Niculcea nici măcar nu bănuia acest

amănunt). Indiferent de rezultat (eu, personal, îl consider un ifos gratuit), este o exagerare grosolană să pretinzi că portul creștinesc pe care-l reclamează Sfânta Scriptură (voalul femeilor, renunțarea la podoabe și împletituri de păr, îmbrăcăminte decentă – v. *I Timotei, 2/9,10; I Corinteni, 11/6-10*) ține de antichitate. El ține, mai degrabă, de bunul simț comun, de care însă omul modern s-a cam dezobișnuit, încât acum i se pare ciudat când îl mai întâlnește, ca din întâmplare, pe undeva. Aceste obiceiuri creștinești nici măcar nu sunt căzute în desuetudine, cum ar dori unii, ci sunt păstrate cu demnitate de către adevărații creștini și adevăratele creștine. Mai mult, această acuză nu corespunde întru nimic realității de la Pucioasa. A te îmbrăca folosind haine făcute după metoda tradițională (țesute în casă, cusute în casă, întrebuițând, ca materie primă, bumbac, in și cânepă, în loc de fibre sintetice), nu înseamnă că te-ai întors la antichitate. Aici se poate remarca, mai degrabă, meritul recuperării unor obiceiuri tradiționale, unele străvechi, în parte pierdute, și chiar o împlinire a voinței lui Dumnezeu: „*Țărâncuță, unde este cânepa și melița? Făceai cămășuță de călți și costum alb ca zăpada. Și Domnul poartă hăinuță de in, cămășuță de in. Și îngerii poartă tot asemenea. Eu nu vă înfrunt. Fiți desăvârșiți, ca să putem să trăim în vremurile friguroase.*“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 7/20 septembrie 1977).

Cartea Adevărului: o dilemă hamletiană pentru Adrian Niculcea

Să cităm în continuare din articolul lui Adrian Niculcea:

„*Aflăm astfel din textul intitulat «Legământ nou – Cuvânt de mărturie» că prin înălțarea bisericii-templu de la Glodeni-Pucioasa «se împlinesc toate proorociile din Cartea Adevărului (?) cum că România va fi regina aleasă și binecuvântată pentru popoare, va fi nou Canaan, nou Eden și nou Ierusalim». Urmează apoi citatul din Apocalipsă, capitolul 21: «Și am văzut cetatea sfântă, Noul Ierusalim, pogorându-se din cer de la Dumnezeu...». Ne întrebăm care ar putea fi acea misterioasă Carte a Adevărului, care să cuprindă asemenea proorocii despre România? Apocalipsa în nici un caz, cel puțin în forma pe care o cunoaștem. S-ar părea că este vorba de profețiile lui Sundar Singh.*“

Să observăm aici că formularea din hrisov: „*se împlinesc toate proorociile din Cartea Adevărului*“ (cum de n-a sesizat Adrian Niculcea

că este vorba de Biblie, ca să nu bâjbâie cu supozițiile până la Sundar Singh?) se referă la un proces în derulare, de durată, pentru care construirea Mănăstirii Noul Ierusalim se constituie exclusiv ca un reper luminos în negura timpului. Exprimarea „*se împlinesc toate proorociile*“ trebuie înțeleasă, așadar, ca fiind ea însăși o proorocie aflată într-o continuă desfășurare, într-un prezent continuu, care se va sfârși și se va desăvârși atunci când va veni Cel Desăvârșit.

Deocamdată, acest prezent continuu se prelungește în viitor. Spre exemplu: „*România va fi regină aleasă și binecuvântată între popoare*“ abia când alegerea ei (care, de altfel, este făcută din veșnicie, de către Dumnezeu) și binecuvântarea dată de Dumnezeu odată cu nașterea ei în istorie, vor fi recunoscute de celelalte popoare. În prezent, vedem că înșiși românii pseudo-credincioși sunt circumspecți în a-și recunoaște propria lor țară în această postură binecuvântată. Ei preferă să se lamenteze că Dumnezeu le dă, dar nu le bagă în traistă; astfel încât România va fi pentru ei noul Canaan abia când va curge în ea lapte și miere, la modul concret, la fel ca în Canaanul biblic (*v. Deuteronomul, 31/20*) (iar, dacă s-ar putea, chiar de la robinet), iar nou Eden va fi pentru ei abia când se va împlini proorocia lui Isaia: „*Lupul va paște la un loc cu mielul, leul va mânca paie ca bou și șarpele cu țărăni se va hrăni.*“ (Isaia, 65/25). Dacă nu pot vedea duhovnicește în România un nou Canaan și un nou Eden, ei vor trebui măcar să recunoască faptul că nou Ierusalim ea este deja, căci așa a numit-o Domnul: „*...ea este Noul Ierusalim, care va triumfa peste toate popoarele și peste toate înălțimile.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 30 septembrie/13 octombrie 1990).

Dacă despre „*Cartea Adevărului*“ (Biblia), Adrian Niculcea pretinde că n-a auzit, atunci poate că a auzit despre cartea „*Cuvântul lui Dumnezeu*“, care face și ea proorocii despre România. Îl anunțăm că ambele conțin referiri exacte la „*țara strălucirii*“: „*La sfârșitul vremii [...] va veni și în țara strălucirii, [...] va înfișe corturile palatului său între mare și muntele cel sfânt și strălucit.*“ (Daniel, 11/40,41,45);

„*Și va face din ea slava popoarelor și o va străluci, că ea este cetatea strălucirilor Noului Ierusalim.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 2/15 octombrie 1990);

„*Azi e praznic împărătesc, și praznicul zilei de azi vine din părinți, vine din strămoși, și serbez pe românește în tine zi de Bobotează, pe strămoșește serbez cu tine, țara Mea, țara strălucirilor, căci așa ai fost vestită de proorocii care te-au vestit de la Duhul Sfânt ca să fii. Tu ești țara strălucirii, despre care a vestit Daniel, proorocul Meu, căci țara*

Mea, Israel, nu M-a primit când am venit de la Tatăl; s-a temut că vin să domnesc peste ea și nu M-a primit, și plata ei a fost cu cei necredincioși. Dar prin tine, țara Mea, luată dintre neamurile pământului ca să fii Ierusalim nou, Israel nou, voi răscumpăra și pe Israel, că el e poporul Meu ales, și cele făgăduite nu se iau de peste cel ales al Meu. Pe tine te-am născut din credința ta în Mine, și se bucură strămoșii tăi că tu ești vie printre mulți morți, și ești. Și cum să nu fii, și cum să nu înviezi tu, cea care ești, dacă Tatăl te-a ales să fii țara strălucirilor? Din cea părăsită, a făcut Tatăl Meu cea strălucită, că iată cine este strălucirea ta! Eu sunt ziua care luminează peste tine. Eu sunt în tine soare care strălucește de șapte ori, și tu strălucești cu Mine, și ești.“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 6/19 ianuarie 1997).

Tertipuri teologice: teza „neomontanismului“

Alăturarea a două canoane ale Sinodului de la Gangra (343): „*Dacă cineva se dedică fecioriei și înfrânării nu pentru bunătatea și sfințenia fecioriei, ci pentru că, scârbindu-se, se îndepărtează de căsătorie, să fie anatema*“ (canonul 9) și „*Dacă vreunul din bărbați, din asceza părută întrebuințează haina învelitoare, și, ca și cum prin aceasta ar avea dreptatea, ar defăima pe cei ce întrebuințează îmbrăcămintea obștească, să fie anatema*“ (canonul 12), (și citate ca atare în articolul său de către Adrian Niculcea), cu cerințele din hrisovul Mănăstirii Noul Ierusalim, se constituie într-o nouă premiză la o serie de tertipuri teologice ieftine, prin care Adrian Niculcea caută să obțină câștig de cauză: omisiuni, exagerări, confuzii intenționate, de locuri, persoane și termeni.

Spre exemplu, o exagerare este aceea că (cităm): „*Biserica a condamnat încă din secolul al doilea pe adepții lui Montanus*“ pentru două pricini (cităm din nou):

- „*așteptarea coborârii Ierusalimului ceresc*“;
- „*învățau împotriva căsătoriei*“.

Aici Adrian Niculcea plasează intenționat în față doar două pricini montaniste secundare, dar care-l interesează pe el, deoarece par a se apropia de preocupările celor de la Noul Ierusalim de la Pucioasa.

Prima reacție a bisericii față de doctrina montanistă, se pare că a constituit-o răspunsul episcopilor din Asia Mică. Aceștia, adunați într-un sobor local pe la anul 177, i-au excomunicat pe montaniști. Pentru prima oară biserica se pronunță însă în mod oficial față de montaniști, prin

canonul al 7-lea din Sinodul al II-lea Ecumenic de la Constantinopol, de la sfârșitul secolului al IV-lea (381) și anume, amintindu-i într-o lungă listă de eretici, care, pentru a putea fi reprimiți în ortodoxie, urmau a fi tratați *ca elini*, adică la fel ca pe păgâni.

În comentariul la acest canon, arhidiaconul prof. dr. Ioan N. Floca menționează cu totul alte pricini care îi caracterizează pe montaniști și care îi plasează astfel printre eretici. Cităm: „...*montaniștii, originari din Frigia, de unde și numele de frigi sau frigieni, care erau rigoriști și învățau că Duhul Sfânt ar fi identic cu Montan, și care predicau un rigorism deosebit...*“ (citată din cartea „*Canoanele Bisericii Ortodoxe*“, ediția 1992, pag. 71).

Alte surse îi caracterizează pe montaniști ca asumându-și următoarele precepte, destinate să redreseze disciplina și etica Bisericii:

1. Rezistență la persecuții, dusă până la martiraj, coroana vieții umane;
2. Viziuni extatice, anunțând apropierea celei de a doua veniri a lui Hristos;
3. Convingerea că toți creștinii căzuți din har nu vor putea să se mai ridice vreodată;
4. Orice credincios poate deveni „*profet*“, așa cum a fost Montanus, deoarece Hristos a promis pe Duhul Sfânt Mângâietorul, tuturor credincioșilor. În mod special, Montanus chiar s-a identificat pe sine cu Duhul Sfânt;
5. Toți credincioșii sunt egali, cu drept de a prooroci, bărbați și femei; femeile pot vorbi în Biserică, pot chiar și sluji sau să devină lideri ai Bisericii;
6. Încurajarea unui stil de viață nonconformist, spartan, și evitarea încurcăturilor cu lumea fizică (separarea bisericii, de lume), deși montaniștii nu erau ascetici sau eremiți. (Să observăm însă că, dimpotrivă, alte izvoare istorice pretind că ei observau o disciplină penitențială riguroasă și un ascetism sever!);
7. Renunțarea la preoție. Bătrânii îi învățau pe cei tineri doctrina lor;
8. Practicarea zilnică a abstenenței, postului, mărturisirii păcatelor și părăsirea oricărei preocupări pământești inutile;
9. A doua căsătorie se respingea, iar prima nu era încurajată;
10. Științele și artele, toată educația lumii, orice formă de viață ornamentală (podoabele) sau homosexuală (deviaționismul comportamental) erau respinse;
11. Credința că Noul Ierusalim (v. *Apocalipsa*, 21/2) va coborî curând pe pământ în micul oraș frigidian Pepuza.

Astfel, Adrian Niculcea exagerează chiar prin faptul că, ignorând multiplele deosebiri față de montaniști, înfierează o atitudine destul de pașnică: așteptarea coborârii Ierusalimului ceresc. O proorocie biblică atât de clară („...și am văzut Cetatea Sfântă, Noul Ierusalim, pogorându-se din cer...“) (*Apocalipsa*, 3/12; 21/2) poate stârni asemenea împotriviri, în loc de a fi respectată, prin așteptarea cuminte a împlinirii ei? Adrian Niculcea ne dovedește că da: poate. Așa cum neîmplinirile „*noii profesii*“ a lui Montanus, privind iminenta revenire a lui Hristos, au adus grave prejudicii *Apocalipsei* lui Ioan, care a fost acoperită multă vreme de atunci, de un nor de suspiciune, tot așa neîmplinirea coborârii Noului Ierusalim la Pepuza este speculată de Adrian Niculcea pentru a umbri credibilitatea profeției în sine (v. *Apocalipsa*, 21/2) și împlinirea duhovnicească a ei la Pucioasa.

Răstălmăciri și jonglerii de cuvinte

În ceea ce privește al doilea aspect, legat de căsătorie, avem de-a face aici cu o suită de subtilități bazate pe confuzii voite, pe care Adrian Niculcea le folosește pentru a-și susține teza „*neomontanismului*“. Vom observa că Adrian Niculcea glisează lent, de la condamnarea concepției de „*așteptare a coborârii Ierusalimului ceresc*“, la condamnarea actelor conexe de pregătire, asociate acestei așteptări. Cităm din Adrian Niculcea: „*purificarea trupului până la abolirea căsătoriei, și adoptarea unei vestimentații pline de evlavie, ca cea purtată de cei vechi*“. Îndată, el ajunge la (cităm din nou): „*condamnarea definitivă la Sinodul de la Gangra din anul 343, care s-a ocupat de ereticii eustațieni*“. În felul acesta, ceea ce făceau eustațienii se transferă automat montaniștilor, și, prin ei, „*neomontaniștilor*“ secolului al XX-lea, inventați de Adrian Niculcea.

Adrian Niculcea operează aici voit o confuzie de termeni, exprimări și asocieri. În hrisovul amintit mai înainte, se precizează între cerințe, printre altele (cităm): „*Să păzească și să respecte curățenia trupezască, dimpreună cu puritatea simțurilor, [...] să respecte ținuta portului creștinesc, după rânduiala Sfintei Scripturi*“.

Unde a văzut Adrian Niculcea îndemnul la abolirea căsătoriei? Căsătoria rămâne o opțiune personală nealterată. În acest sens, *Cuvântul lui Dumnezeu* se exprimă deosebit de limpede: „*O, omule al bisericii! Zici că fiii cuvântului Meu sunt mincinoșii despre care scrie în Scripturi că vor fi și vor opri căsătoriile și folosirea bucatelor, pe care Dumnezeu le-a făcut să se ia cu mulțumire. Dar de ce zici așa? De ce nu te uiți bine care*

sunt cei ce seamănă cu această Scriptură? Cine este cel ce oprește căsătoriile? Ce înseamnă căsătorie? Oare, tu ești cel ce împlinești legea căsătoriei, de îl pui pe om să se căsătorească și, apoi, să-l faci preot slujitor pentru cele sfinte ale Mele și să-l pui păstor peste oameni? Ce înseamnă căsătorie? Oare, legea căsătoriei este pentru ca omul să se supună poftei trupului așa cum este astăzi căsătoria, care a ajuns lege a desfrâului și a adulterului pe pământ? Oare, prin legea căsătoriei puteți să-L înșelați pe Dumnezeu, Care a spus: fiți sfinți, precum Eu sunt sfânt? Oare, toți oamenii sfinți, care au lăsat familii și pe femeile lor și s-au dat legii sfințeniei, au oprit căsătoriile? Și dacă nu le-au oprit, de ce ziceți voi că fiii cuvântului Meu opresc căsătoriile? Iată, vă tâlmăcesc ce înseamnă Scriptura aceasta. Ea a fost rostită pentru poporul Israel, care nu avea voie, după legea iudeilor, la unirea cu alte neamuri de pe pământ. Dar Eu am venit de la Tatăl și am spus că nu sunt părtinitor și că nici un om care slujește dreptății nu este spurcat sau necurat, ci este primit de Dumnezeu, și este creștin cel ce se teme de Domnul și face dreptate înaintea lui Dumnezeu. Oare, Eu, dacă i-am făcut sfinți pe cei doi miri din Cana Galileii, am oprit căsătoriile și nașterea de fii? Ba au născut mulți fii pentru Dumnezeu cei doi miri din Cana.

Dar ce înseamnă căsătoria pentru om? Dar ce înseamnă căsătoria pentru Dumnezeu? Căsătoria pentru om e una, și căsătoria pentru Dumnezeu e alta. Pentru om, căsătoria este naștere de fii ai oamenilor, iar pentru Dumnezeu este naștere de fii ai lui Dumnezeu. (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 5/18 mai 1997).

Să observăm că montaniștii nici măcar n-au abolit căsătoria. Ei au exclus doar căsătoria a doua, iar pe prima n-au încurajat-o, deoarece nu se puteau contrazice: ei promovau, din motive lesne de înțeles, fecioria.

Cu toate acestea, dacă Adrian Niculcea simte că apare o incompatibilitate spirituală între căsătorie și cerința păstrării curățeniei trupești, împreună cu puritatea simțurilor, înseamnă că, totuși, a reușit să privească problema cu ochi duhovnicești, chiar dacă nu i-a găsit deocamdată soluția. Poate ar fi bine, totuși, să se întrebe: ce rost a mai avut pentru călugări opțiunea, devenită vot monahal, pentru fecioria de bunăvoie?

Este adevărat că pentru cei care-și călugăresc viața, căsătoria capătă valențe cerești, cei care-și aleg de Mire pe Hristos, fiind cu un ceas mai devreme angrenați în pregătirea pentru întâmpinarea Mirelui. Ei nu impun însă nimănui propria lor opțiune. În plus, în nici o mânăstire n-a fost vreodată ca vreun viețuitor să fie interpelat și admonestat că, alegând această cale, s-a și pronunțat (implicit) pentru abolirea căsătoriei altora.

Trist derapaj de la onestitate

În ceea ce privește ținuta creștinească, să remarcăm, mai întâi, că pentru prima dată în excursul său teologic, Adrian Niculcea se abate de la onestitatea sa obișnuită și alege calea citării trunchiate, cu omisiuni intenționate, în textul citat, pentru a-și netezi calea în argumentațiile pe care urmează a le face.

Iată textul citat de Adrian Niculcea: „Dacă vreunul din bărbați, din asceza părută întrebuițează haina învelitoare, și, ca și cum prin aceasta ar avea dreptatea, ar defăima pe cei ce întrebuițează îmbrăcămintea obștească, să fie anatema.”

Și iată textul adevărat al Canonului 12 al Sinodului de la Gangra: „Dacă vreunul dintre bărbați, din asceza părută întrebuițează haină învelitoare, și, ca și cum prin aceasta ar avea dreptatea, ar defăima pe cei ce cu evlavie poartă mătăsuri, și pe cei ce întrebuițează îmbrăcămintea obștească și obișnuită, să fie anatema.” (sublin. ns.).

De la început să observăm că toate cuvintele subliniate au fost eliminate intenționat, fără măcar a fi marcate prin puncte de suspensie. S-a bazat Adrian Niculcea pe faptul că cititorul „Vestitorului” nu se va grăbi să-l verifice, alergând la Biblioteca Facultății de Teologie, ca să scormonească în colecția de canoane? Foarte probabil. Procedul rămâne, oricum, condamnat. Adrian Niculcea a fost vădit incomodat de expresia „cei ce cu evlavie poartă mătăsuri”, simțindu-se, poate, vizat în mod direct.

Cert este că recomandarea din hrisov, ca aceia care pășesc pragul Casei Domnului „să ia aminte la portul creștinesc, după rânduiala Sfintei Scripturi”, nici măcar nu sugerează ca ei să-i defaimă pe ceilalți care nu înțeleg să asculte de îndemnul Scripturii.

Este aici o exagerare grosolană, la care Adrian Niculcea apelează fără scrupule. Cât privește referirea din Canonul 12 la „cei ce cu evlavie poartă mătăsuri”, și dintre care, poate, și dumnealui face parte, asocierea de termeni este atât de perimată și inoportună, încât, probabil, că Adrian Niculcea s-a rușinat s-o lase în text, și a preferat riscul omisiunii intenționate. Adrian Niculcea, ca și alți preoți moderni, s-a obișnuit, probabil, de mult ca să-i calce pragul bisericii lui „creștini” îmbrăcați ca la circ sau ca la plajă sau ca la prașilă sau ca la teatru sau ca la paradă sau, oricum, dar nu ca la biserică; și, probabil, că nu le zice nimic, și nici nu-i dă afară, ca nu cumva, îndepărtându-i, să „încalce” canonul 12 de la Gangra. Dar de ce n-a observat (sau s-a făcut că nu observă) Adrian Niculcea canonul 13 de la Gangra, care zice: „Dacă vreo femeie, din asceza părută, și-ar

schimba îmbrăcămintea și, în locul hainei femeiești obișnuite, ar lua îmbrăcămintea bărbătească, să fie anatema“ și, în consecință, să interzică oficial în „*biserica lui*“ accesul femeilor îmbrăcate în pantaloni? Sau de ce n-a observat Adrian Niculcea canonul 17 de la Gangra, care zice: „*Dacă vreuna dintre femei, din asceză părută, și-ar tunde părul ce i l-a dat Dumnezeu pentru aducerea-aminte de supunere, să fie anatema.*“?

Aici învățăturile eustațienilor, care cereau femeilor să-și tundă părul și să poarte haine bărbătești, nu mai sunt „*asceză părută*“ sau „*evlavie deplasată*“? Nu mai sunt! va zice Adrian Niculcea, ca să salveze atmosfera de circ din propria sa biserică. În schimb, el „*se năpustește ca surdul, cu capul în tobă*“ asupra acelor creștini care au înțeles să dea sens văzut și trăit cuvintelor Scripturii: „*Este, oare, cuviincios ca o femeie să se roage lui Dumnezeu cu capul descoperit?*“ (I Corinteni, 11/13);

„*Femeilor, [...] podoaba voastră să nu fie cea din afară: împletirea părului, podoabele de aur și îmbrăcarea hainelor scumpe.*“ (I Petru, 3/1-3);

„*Femeia să nu poarte veșminte bărbătești, nici bărbatul să nu îmbrace haine femeiești, că tot cel ce face aceasta, urâciune este înaintea Domnului Dumnezeului tău.*“ (Deuteronomul, 22/5).

Concluziile Sinodului de la Gangra, în armonie cu cerințele hrisovului de la Pucioasa

În fine, dacă Adrian Niculcea ar fi studiat atent toate canoanele Sinodului de la Gangra, ar fi observat că ultimul, care le sintetizează pe cele 20 precedente, trage câteva concluzii diferite de ale dumisale:

1. Să se prețuiască fecioria, împreună cu smerenia: „*Așadar, noi încă admirăm și fecioria cu smerenie...*“ (citată din Canonul 21, Sinodul de la Gangra).

2. Să se prețuiască înfrânarea, căci ea este bună dacă este lucrată cu demnitate, cu evlavie, cu sinceritate și cu bune intenții creștinești: „*...și primim înfrânarea ceea ce se face cu demnitate și cu evlavie...*“ (citată din Canonul 21, Sinodul de la Gangra).

3. Să se prețuiască abținerea de la îndeletniciri lumești și trăirea în retragere, dacă se face cu intenții bune, creștinești și cu smerenie: „*...și aprobăm retragerea cu smerenie, de la lucrurile lumești...*“ (citată din Canonul 21, Sinodul de la Gangra).

4. Să se prețuiască simplitatea și moderația în îmbrăcămintea: „*...și lăudăm simplitatea și cumpătul în îmbrăcămintea...*“ (citată din Canonul 21, Sinodul de la Gangra).

5. Să se condamne luxul în îmbrăcămintea: „*...iar de la năzuințele spre moliciune și lux în îmbrăcămintea, ne întoarcem...*“ (citată din Canonul 21, Sinodul de la Gangra).

Vedem aici o atitudine complet diferită de cea a lui Adrian Niculcea, care încearcă prin manevre de ascundere, lipsite de onestitate, să salveze ce se mai poate: măcar mătășurile... (purătate cu evlavie, neapărat!).

Asemănarea canonului 21 de la Gangra, cu cerințele hrisovului care stă la temelie Bisericii Noul Ierusalim, este izbitoare. De altfel, chiar Sfânta Scriptură trasează limpede învățătura privitoare la portul cuviincios: „*Bătrânele, de asemenea, să aibă în înfățișare simțită cuviință [...] și să fie cumpătate, curate...*“ (Tit, 2/3,5). Și copierea modei din lume și chiar amestecul cu lumea trebuie evitate: „*Ca să umblați cuviincios față de cei din afară (de biserică) și să nu aveți trebuință de nimeni...*“ (I Tesaloniceni, 4/12).

În fine, despre faptul că montaniștii învățau că Duhul Sfânt ar fi identic cu Montan, Adrian Niculcea nu suflă o vorbuliță. Aici n-a avut de ce să se mai lege: „*neomontaniștii*“ de la Noul Ierusalim învață că Duhul Sfânt este identic cu Duhul Sfânt și... atât.

Dar cum rămâne, atunci, cu neo-montanismul de la Pucioasa? Pe ce se mai bazează această juxtapunere de cuvinte?

Pe nimic.

Hemoragie de teologie. Despre responsabilitatea teologilor care scriu cărți peste cărți

Eșecul acestui articol, în încercarea de a incrimina o realitate ortodoxă care zguduie tiparele ruginite ale bisericii oficiale, ar trebui să trezească în autor și în toți cei care, citindu-l, i-au dat dreptate, o responsabilitate în care se face viu exercițiul smereniei. În acest mod, intuiția cronicarului care spune: „*Eu voi da sama de toate câte scriu*“ se va răsfărânge inexorabil, prin consecințele ei, asupra tuturor celor care cred că au ceva de scris, și apoi o fac.

În zilele noastre s-au înmulțit peste măsură cărțile scrise de om, încât *Cuvântul lui Dumnezeu* abia se mai strecoară printre ele. Au apărut sute și mii de titluri și de autori „*teologi*“, de la broșurile care-l pisează pe om cu teorii savante, propovăduind o dogmatică stufoasă și întortocheată, care despică firul în patru încât nu se mai vede pădurea, de copaci, până la cărțile de bucate, zise „*de post*“, care vor să-i îndulcească bietului creștin zilele de curățire, lăsate din moși-strămoși, cu surogate de

carne și lapte (ca nu cumva să le uite gustul!), aducându-l la performanța de a simți că în privința postului, toate zilele sunt la fel. Așa se ajunge, prin decret omenesc de încântare a gusturilor, să fie declarate „*de post*“ caracterele, scoicile, sepiile, melcii, căluții de mare, castraveții de mare (cei de grădină nu le mai ajung!) și alte lighioane care, zice-se, că nu au sânge în ele. De „*anticvele*“ lăcuste se pare că, deocamdată, au uitat.

„*Vai de cei ce scriu cărți peste cărți, căci nu sunt cărțile acelea!*“ zice Domnul într-un *Cuvânt* al Său; „*Vai oamenilor care se zic pe sine că sunt cu legea bisericii, și care au scris cărți peste cărți despre numele Meu și al legilor Mele, căci nu sunt cărțile acelea! Acelea sunt pământ, și în pământ se întorc, căci duhul cărților acelora, nu este duh cu viață, din pricina celor fără de viață care le-au făcut pe ele, și nu sunt cărțile acelea, și stau împotriva lor aceste făptuiri.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 21 noiembrie/4 decembrie 1992).

Iar pentru Adrian Niculcea și ceilalți teologi care n-au auzit încă de Cartea Adevărului, iată ce zice Domnul: „*Vai de cei ce scriu cărți peste cărți, căci nu sunt cărțile acelea! Cartea Adevărului nu încapă pe pământ, nu este iubită și crezută, și vai de omul care Îl face mincinos pe Dumnezeu! Dar Eu voi birui pe om prin Cartea Adevărului! Amin, amin, amin. Care este Cartea Adevărului? Ea este lucrată din cuvântul Meu, pe care Eu, Domnul, îl grăiesc peste omul cel ales de Mine ca să scrie. Nu toți oamenii care scriu sunt aleși de Mine ca să scrie; și aceștia au fost și sunt prea puțini, că nici nu trebuie degetele unei mâini ca să-i numere pe aceștia în fiecare vreme, că Eu așa am spus: «sunt până la sfârșitul veacului.»*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 29 august/11 septembrie 1998).

Când vorbește Dumnezeu atât de frumos, atât de cald, atât de adânc, atât de mult, nu este, oare, indecent să mai vorbească și omul de la el, și încă să fie atât de locvace? Și dacă, totuși, are ceva de spus (o interpretare personală, o teologumenă, o precizare punctuală, care vizează conexiuni cu lumea în care trăim, sau nedumeriri ale semenilor săi), atunci s-o facă discret, fără a mai aștepta laude sau recompense materiale. Prea mulți s-au îmbogățit cu bani și cu slavă omenească, vorbind și scriind și, apoi, vânzând în neștire cărți despre Dumnezeu, Cel inefabil prin excelență, astfel încât cei care mai îndrăznesc a face precizări punctuale asupra unor chestiuni controversate, ar fi bine să aibă decența de a-și promova în ultimul rând propriul lor nume, sau deloc. Nu numele lor contează, ci oportunitatea, sinceritatea și profunzimea punctului lor de vedere. În mod sigur, cei care citesc, vor fi în stare să judece mai bine atunci când nu sunt influențați de faima autorului (sau de puținătatea ei).

De la *Oastea Domnului*, la... Noul Ierusalim

Reprezintă poziția preotului Adrian Niculcea un punct de vedere unanim acceptat, o poziție oficială a instituției bisericii? El lasă să se înțeleagă că da, deși este binecunoscut că în anul în care a fost scris articolul, chiar și câțiva arhieri, pe lângă cei mai mulți preoți din județul Dâmbovița, erau favorabili Noului Ierusalim. Față de evoluția dramatică a lucrurilor, putem spune că între timp toți arhierii au fost reduși la tăcere, dar încă mulți preoți nu și-au plecat genunchii și grumajii în fața amenințării noului Baal. Faptul că astăzi unii preoți ai bisericii din lume se ridică și susțin că acest *Cuvânt*, care coboară din cer la Pucioasa, vine de la Dumnezeu, este proorocit chiar prin *Cuvântul Domnului*: „*Cântă în inima lor preoții cei credincioși și zic: «Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului în România!».* Nu mai plânge, o, Doamne! *Cuvântul Tău aduce bucurie și credință pe pământ, și mulți din preoții și arhierii vremii vor lua și vor mânca, și înțelepciunea Ta va crește, și legea Ta va trăi în ei, și ei vor pricepe taina Ta tot mai mult și o vor mărturisii pe pământ.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, vorbirea Sfântului Spiridon, 12/25 decembrie 1996);

„*Curând, curând se vor ridica mulțimi de preoți și se vor scutura de minciuna vieții și vor dori să slujească cerește și se vor umili înaintea Mea și vor îndemna mulțimile să se întoarcă la Mine. Și Îmi vor da viața lor ca să le-o dau pe a Mea, și vor călca cu ea peste minciuna vieții, și vor lua din cuvântul Meu de azi și îl vor face viu peste oameni, căci cuvântul Meu este darul vieții veșnice pentru omul care iubește viața cea din cer întru el.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 30 ianuarie/12 februarie 2000).

Biserica-instituție va accepta, mai devreme sau mai târziu, că orice mișcare de renaștere spirituală, care se ivește în sânul său, cu asistența tainică a Duhului Sfânt, este binevenită. Să ne reamintim poziția nuanțată, abordată de Biserică, față de *Oastea Domnului*. La început, preotul Iosif Trifa a fost privit cu răceală, ca un ciudat. Apoi, când roadele renașterii spirituale a românilor au început să apară, arhierii au căutat să acapareze capitalul de simpatie al maselor de creștini convertiți la duhul misionar; dar când au văzut că nu pot s-o facă prin directive trasate din scaunul episcopal, s-au îmbufnat și au trecut la stropșeli și chiar la represalii în masă, inclusiv prin asocierea cu regimul laic, totalitarist și ateu.

Preotul Trifa a fost ostracizat de noii „*parabolani*“ creștini, parcă în amintirea pățaniei episcopului Flavian de la Sinodul Tâlhăresc din Efes. Aceștia i-au grăbit „*mutarea disciplinară*“ în mormânt, iar *Oastea Dom-*

nului a fost risipită (care pe la casele lor, care prin niscai închisori, după norocul fiecăruia) și considerată sectă periculoasă, inclusiv în manualele de sectologie ale seminariștilor și studenților teologi. După anul 1989, biserica și-a reconsiderat radical poziția, declarând că „recuperează” mișcările creștine pietiste și radicale. Astfel, ea a integrat *Oastea Domnului* într-o lungă listă de asociații și ligi religioase „recunoscute”, dar cvasi-anonime. Apoi, cu sentimentul datoriei împlinite, nu i-a mai dat prea multă atenție.

Oare, se va întâmpla la fel și cu Noul Ierusalim? Foarte probabil că, într-un fel, da. Până acum, dacă alăturăm în mod imaginar evenimentele istorice și atitudinea Bisericii față de acestea, vom constata că evoluția pozițiilor oficiale, luate de Biserică față de *Oastea Domnului*, respectiv, față de Noul Ierusalim, este extrem de asemănătoare. A existat, deja, un vârf al ostracizării – este vorba de Sinodul din ianuarie 1993. În prezent, arhieriei (și în principal, episcopul locului) abordează o atitudine mai deferentă față de Noul Ierusalim, dezvăluind o potențială deschidere și poate chiar o înțelegere parțială a realităților de la Pucioasa. Este de dorit ca biserica să găsească puterea de a-și recunoaște șovăielile și greșelile trecutului (așa cum a mai făcut-o și în alte situații delicate), retractând inclusiv acest articol scris de Adrian Niculcea. Ea va trebui însă mai întâi să primească așa cum se cuvine *Cuvântul lui Dumnezeu* (care, de altfel, nu le cere arhierilor nimic altceva, decât să fie ceea ce ar trebui!), angrenându-se, apoi, în extraordinara misiune ce o așteaptă. Mai mult, este de presupus că Sfintei Virginia i se va recunoaște canonizarea pe care o merită.

O canonizare mult așteptată: cea a Sfintei Virginia

Va fi posibil acest lucru? Este adevărat că la acest capitol unii dintre capii bisericii nici nu vor să audă acum de așa ceva, dar Dumnezeu îi va lumina și îi va smeri. Oare, Sfântul Calinic a fost mai puțin sfânt în perioada dintre ieșirea sa din trup și canonizarea oficială? Ștefan cel Mare și Sfânt, deși era cinstit de popor ca atare, a așteptat câteva secole bune până când biserica a catadicsit să iasă din lăncezeală și s-a hotărât să-l canonizeze. Cu Constantin Brâncoveanu lucrurile stau la fel, chiar mai grav, având în vedere evidența vie a martiriului său și al familiei sale. Și mai sunt exemple destule de acest fel. Așa și Sfânta Virginia, care a fost asemenea rugului de foc din care Dumnezeu îi vorbea lui Moise: „*Eu eram în pieptul tău și ardeam în el, iar tu ardeai în Mine, și te-ai făcut rug aprins, rugul din care Eu, Domnul Iisus Hristos, Îmi slobozeam glasul, ca*

pe muntele unde Eu am vorbit cu Moise, din rug. Numai cu Moise am vorbit Eu din rug, și atunci rugul era înger, dar acum rugul erai tu, și din el am grăit la mulți.” (citad din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 1/14 decembrie 2001).

Neomontanismul – o găselniță pseudo-teologică ieftină

În concluzie, „*Neomontanismul de la Pucioasa*” este o găselniță pseudo-teologică ieftină, fără nici o acoperire de fond, exprimând doar disprețul visceral al unui preot obedient structurilor eclesiastice superioare, față de o opțiune clară, către sfințenie, a unei colectivități creștine, pe care el nu o înțelege, dar o atacă, folosind subtilități ne-ortodoxe, din poziția comodă a celui care este convins că simpla apartenență declarativă la ortodoxie sau, poate, scutul pe care i-l oferă biserica majoritară, îi conferă atât infailibilitate în gândire și în exprimare, cât și imunitate în fața judecății istoriei.

În istorie a existat și neomontanism, cu adevărat, și încă în mod repetat:

- La Edward Irving, în 1830, care a admis femeile la slujirea altarului;
- La John Alexander Dowie, în 1901, care se credea pe sine a fi „*Proorocul Ilie*”;
- La William Branham, în 1947, care se credea profet trimis de Dumnezeu, dar nega Sfânta Treime, predicând că această dogmă este o doctrină demonică.

Dacă aceste curente sunt pe drept numite neomontaniste, căci preiau și dezvoltă teze eretice ale lui Montanus și ale adeptilor lui, asocierea numelui de „*neomontanism*”, Bisericii de la Pucioasa, este nerealistă și tendențioasă.

Să analizăm preceptele montaniste, enumerate ceva mai înainte, pentru a vedea câte se regăsesc, și în ce măsură, în preocupările zilnice ale celor de la Noul Ierusalim:

1. „*Rezistență la persecuții, dusă până la martiraj*”: nu este cazul. Chiar și când au fost persecuții pe vremea comunistă, creștinii au preferat, pe cât posibil (și chiar au fost ajutați de către Dumnezeu), să evite conflictele cele mai dure, cu autoritățile;

2. „*Viziuni extatice, anunțând cea de a doua venire a lui Hristos*”: nu este cazul. *Cuvântul lui Dumnezeu*, privit ca fenomen în desfășurare, este, într-adevăr, o realitate supranaturală, dar nu afectează statura demnă și sobrietatea neutră a primitorilor;

3. „*Convingerea că toți creștinii căzuți din har nu se vor mai ridica vreodată*“: dimpotrivă, creștinii sunt chemați în mod repetat, fie laici, fie clerici, „*să se ridice odată!*“ la statura de bărbat desăvârșit a lui Hristos: „*Până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoașterii Fiului lui Dumnezeu, la starea bărbatului desăvârșit, la măsura vârstei deplinătății lui Hristos, ca să nu mai fim copii duși de valuri, purtați încoace și încolo de orice vânt al învățaturii, prin înșelăciunea oamenilor, prin vicleșugul lor, spre uneltirea rătăcirii.*“ (Efeseni, 4/13-15);

4. „*Orice credincios poate deveni profet*“: nu este la îndemâna oamenilor acest lucru. Dumnezeu a ales mereu prooroci, nu mulți la număr, ci după voia Sa. În nici un caz nu a existat și nu există prooroc care să se identifice cu Duhul Sfânt, așa cum făcea Montanus; sau cu Sfântul Ilie, așa cum mai târziu a făcut John Dovie;

5. „*Femeile pot conduce, pot sluji, pot vorbi în biserică*“: nu, pentru că astfel este contrazisă Scriptura, care prevede contrariul (v. *I Corinteni, 14/34,35*). Este bine să precizăm, pentru a evita o posibilă confuzie, că nu este vorba aici și de proorocie, căci proorocia înseamnă „*a transmite*“ Cuvântul lui Dumnezeu, nu „*a vorbi*“ din sine despre Dumnezeu: „*Pentru că niciodată proorocia nu s-a făcut din voia omului, ci oamenii cei sfinți ai lui Dumnezeu au grăit, fiind purtați de Duhul Sfânt*“ (II Petru, 1/21). „*A vorbi*“ în biserică, înseamnă exprimarea personală, care îmbracă toate aspectele afirmării publice, prin cuvânt, a sinelui: de la sporovăiala, bârfa, clewetirea, specific feminine, care creează dezordine și lipsă de cuviință formală, până la vorbirea consacrată, liturgică, încredințată numai bărbaților aleși, dăruiți slujirii pastorale și responsabilității de lideri ai bisericii.

Cu proorocia este altceva. Ea este o legătură tainică, suprafirească, dintre Dumnezeu și om. „*Răvniți, mai ales, să proorociți*“ spune Sfântul Apostol Pavel (*I Corinteni, 14/39*). Sfântul Prooroc Ioil arată că vor prooroci și femeile creștine: „*Și fiii și fiicele voastre vor prooroci.*“ (Ioil, 3/1; Faptele Apostolilor, 2/17). Sfânta Proorociță Ana, fiica lui Fanuel, lauda pe Dumnezeu și proorocea despre Mântuitorul născut în lume (v. *Ev. Luca, 2/36-38*). La nunta din Cana Galileii, Mântuitorul Iisus Hristos a ascultat de Maica Sa. (v. *Ev. Ioan, 2/3*). Sfântul Filip binevestitorul, unul dintre cei șapte diaconi, avea patru fiice fecioare, care prooroceau (v. *Faptele Apostolilor, 21/9*).

Așadar, montaniștii admiteau femeilor în biserică manifestări orale voluntare, care anulează smerenia și supunerea firească față de bărbați, în

timp ce creștinii ortodocși din Biserica Noul Ierusalim recunosc și respectă dreptul exclusiv al bărbaților consacrați (preoți și episcopi) la slujire, conducere și propovăduire;

6. „*Ascetism, disciplină penitențială riguroasă*“: nu este cazul la Biserica Noul Ierusalim. „*Aveți grijă de trup, că trupul este locașul Duhului Sfânt, și Duhului Sfânt Îi place casă și hrană după potriiva Lui. Nu căutați să vă slăbiți trupul de nemâncare, că postul vostru este ca cel așezat în Eden. Eu lui Adam nu i-am spus când și cât să mănânce. I-am spus ce să mănânce și ce să nu mănânce. Și vouă tot așa v-am spus, și v-am mai spus să ascultați spusele Mele.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu, 12/25 februarie 1996*);

7. „*Renunțarea la preoție*“: nu este cazul; dimpotrivă, Biserica Noul Ierusalim are preoți hirotoniți canonic, care slujesc după rânduiala tipiconală ortodoxă;

8. „*Practicarea zilnică a abstenenței, a postului, a mărturisirii păcatelor și părăsirea oricărei preocupări pământești inutile*“: da; parțial însă, atât cât se potrivește unei vieți normale mănăstirești. De exemplu, mărturisirea greșelilor se face doar dacă ele apar, iar postul urmează rânduialilor bisericesti obișnuite;

9. „*A doua căsătorie se respinge, iar prima nu este încurajată*“: nu este cazul; îndată ce toți au ales să-și călugărească viața, problema căsătoriei nu se mai pune ca opțiune primară;

10. „*Științele și artele, toată educația lumii, deșertăciunile și aberațiile comportamentale sunt respinse*“: da, cu excepția învățaturii cerești, primite de la Dumnezeu, a educației generale și pragmatice, și, în particular, a artei creștine, care este promovată la cote de înaltă ținută;

11. „*Credința că Noul Ierusalim se va coborî curând pe pământ în micul oraș frigian Pepuza*“: da; parțial însă, întrucât o proorocie atât de exactă ca aceea din *Apocalipsa, 21/2*, nu poate fi ignorată. Întrucât Frigia nu mai există, și poate nici Pepuza, Noul Ierusalim ceresc va coborî în alt loc, în care Dumnezeu a bătut un țărșuș de statornicire și a zidit, prin aleșii Săi, prototipul lui: Biserica Noul Ierusalim de la Pucioasa.

Teza neomontanistă: o erezie a unui teolog dogmatic

Așadar, din unsprezece precepte montaniste, se regăsesc doar trei la „*neomontaniștii de la Pucioasa*“ și acelea parțial. În plus, aceste trei precepte n-au nici o tangență cu învățătura dogmatică despre creștinism. La Noul Ierusalim de la Pucioasa nu poate fi deci vorba de vreo erezie

montanistă sau neomontanistă. Asocierea tendențioasă, făcută de Adrian Niculcea, cu erezia montanistă este ea însăși o erezie.

Eșecul lui Adrian Niculcea nu este surprinzător: „*Cel ce și-a strâns învățătură de pe pământ, e plin de sine și nu întinde mâna să ia de la Mine. Cel ce nu are umilință, nu poate să vadă, nu poate să se uite în taina aceasta, în cuvântul Meu, care vine să adune înaintea lui neamurile pământului.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 5/18 februarie 2001).

Adrian Niculcea a greșit (*errare humanum est!*) ca și alți înaintași ai lui, denigratori fervenți ai Noului Ierusalim (episcopul Vasile Târgovișteanul, diaconul Petre David ș.a.) care au avut curajul să se înfrunte cu Însuși Dumnezeu, asumându-și cu temeritate și consecințele proverbului: „*După faptă, și răsplată!*“.

Nu ar fi de mirare ca, dacă Adrian Niculcea și-a propus să calce pe urmele lor, s-o facă în continuare până la capăt, adică până când va hotărî Domnul ca și el „*să dea sama de toate câte a scris*“.

LA VÂNĂTOARE DE PROFETI

„*Cel mai greu păcat, veșnic fără iertare, este starea omului împotriva adevărului.*“

(Părintele Arsenie Boca)

Un neliniștit al fenomenologiei religiozității: Bogdan Neagota

„*Necredincioșii, spre rușinea noastră, își cred necredinței lor mai mult decât credem noi credința noastră.*“

(Părintele Arsenie Boca)

Apărută sub coordonarea lui Sandu Frunză, cârticica „PROFEȚIAI MILENIULUI: «Noul Ierusalim» de la Pucioasa și «Fiii Luminii»“ (Colecția Homo Religiosus – Dacia, Cluj-Napoca, 1998) ar fi trecut, probabil, total neobservată dacă nu s-ar fi vădit în ea, la o cercetare mai atentă, un conglomerat de neadevăruri și ineptii cu pretenție de tratat științific, despre lucruri, persoane și fenomene cercetate doar la suprafață, cu o suficiență de-a dreptul înspăimântătoare.

Considerat de către recenzorul Aurel Cordoban drept „*cercetător subtil al fenomenelor religioase vii*“ și, totodată, un „*eseist talentat*“, Bogdan Neagota se hazardează să explice într-un așa-zis „*eseu*“ de circa 50 de pagini, ce a înțeles el despre „*Noul Ierusalim de la Pucioasa*“, acesta fiind și titlul „*compoziției*“ sale. Ca prezentare editorială, aceasta este juxtapusă forțat și total neinspirat unei alte compuneri, intitulată „*Fiii luminii*“ – creație a altui autor. Împreună, aceste titluri formează cartea amintită mai sus, care încearcă, după părerea lui A. Cordoban, să se impună, cităm: „*specialiștilor într-o fenomenologie a religiozității actuale*“.

Pentru a-ți face o idee clară despre un fenomen religios, nu trebuie însă să fii „*specialist în fenomenologia religiozității*“, cum se consideră grupul de gânditori „*luminați*“ de la Cluj. Este suficientă o observație ascuțită, dublată de bunul simț comun și de o măsură decentă în aprecieri. Orice alte speculații făcute din birou, de la pupitrul calculatorului personal, nu fac decât să măgulească amorul propriu și să stimuleze imaginația SF a acestui gen de filozofi amatori, care, altminteri, ar fi putut să-și dozeze mai cu folos entuziasmul lor tineresc.

Trecem mai repede peste amănuntul, deloc neinteresant, că această carte (ISBN 973-35-0778-4) a fost realizată cu sprijinul financiar al Fundației pentru o Societate deschisă (Open Society Foundation – secția română, înființată în 1990 de George Soros), după cum mărturisesc autorii cu o remarcabilă sinceritate, pentru a ne întreba în ce direcție s-ar mai voi deschisă societatea noastră, căci ea, deja s-a dovedit a fi indecent de permisivă la tot felul de obiceiuri care violează legile firii, obiceiuri importate de peste hotare, din 1990 încoace (homosexualitate, lesbianism și alte asemenea blestemății). Dintr-o asemenea colaborare, nu putem să nu presupunem că o parte din obiectivele Fundației ar trebui atinsă și prin contribuția modestă a autorilor, pentru a respecta un spirit de minimă reciprocitate. Probabil că cei ce visează la noi și noi deschideri au uitat că românii au fost dintotdeauna deschiși și primitivi, dar nu și-au vândut niciodată până acum nici moralitatea, nici religia moștenită de la strămoși. Ei n-au așteptat să fie rugați de alții sau împinși din spate pentru a fi receptivi, „*destupați*“ (adică deschiși) sau „*europeni*“, cum se căznesc alții astăzi ca să-i promoveze (adică, zic ei, să-i „*primească*“ în Europa). Oare, de când Europa nu se mai întinde până la Urali? Când n-am fost noi în Europa? Ba, încă am fost înainte de mulți alții, care se cred astăzi mai europeni ca noi.

Bogdan Neagota, în paralel cu studiile urmate la Facultatea de Teologie Greco-Catolică de la Cluj (încheiată în 1997 cu dizertația *Demonologii tarde-antice*), s-a orientat să facă și masteratul între anii 1996-1997, cu tema: *Noul Ierusalim de la Pucioasa. Perspective antropologice*. De aceea, probabil că s-a considerat întru totul legitimat ca, în continuare, să scrie cartea de față, în care să trateze acest subiect la un nivel de finețe superior, trecând de la perspectiva antropologică, la cea profetică. Pe parcurs însă a constatat că este depășit de profunzimea spiritualității ortodoxe, fiind nevoit să-și justifice cu abilitate limitele. Astfel, încă din Prologul cărții, Bogdan Neagota se scuză, asigurându-ne că, cităm: „*Aparatul nostru conceptual rămâne la hotarul ei, ineficient*“ (sublin. ns.: remarcabilă această sinceritate! Aici este vorba de hotarul unei așa-numite, și de el inventate, dead-line; adică, pe românește, linie moartă;) *paradisul viziunilor lui* (este vorba de profetul lui Dumnezeu, numit aici „homo religiosus“) *ne este interzis și nu putem pătrunde dincolo* (sublin. ns.). *Tot ce ne rămâne de făcut e să analizăm ceea ce avem la îndemână, adică discursul, și să ne întoarcem cuminți la poziția dinainte. Numai întoarcerea* (da, însă întoarcerea la credință – n.a.), *dacă mai e*

posibilă, face cu puțință judecata de valoare și interpretarea autentică“ (op. cit., pag. 11).

Cine se scuză, se acuză. Ar fi fost bine să fie așa cum și-a propus autorul, cu o remarcabilă luciditate a începutului. Or, este evident că, dorind „*să ne întoarcem cuminți la poziția dinainte*“, aceea a necredinței în profeții și profeți, nu vom atinge niciodată „*judecata de valoare și interpretarea autentică*“. Credința nu o putem împrumuta de la alții, pe bucățele, până ce ne facem interesul editorial de a mai scoate o carte pe piață, pentru ca apoi s-o aruncăm la gunoi (credința, nu cartea). Credința este, sau nu este; și dacă este, face parte organic din ființa omului care o are, și lucrează din el, luminând totul în jur. Ce lumină poate aduce însă un necredincios, peste un „*fenomen*“ în care nu crede, și pe care el însuși îl consideră „*paradis interzis*“, cunoscându-și bine limitele?

Pluralismul empiriocritic al „*palierelor multiple*“

„*Religia nu face știință, ci conștiință.*“

(Părintele Arsenie Boca)

Totuși, făcându-și curaj, ca orbul care pleacă la drum fără toiag, și bazându-se, probabil, pe experiența căpătată prin studierea demonologiei, Bogdan Neagota pretinde că a încercat, cităm: „*o abordare plurală a fenomenului Noul Ierusalim, coroborând palierele multiple (fenomenologic, psihanalitic, sociologic, teologic, istoric) într-un discurs cu caracter antropologic*“.

„*Lauda de sine, nu miroase-a bine*“, zice o vorbă românească. Să vedem și noi dacă „*palierelor multiple*“ ale lui Bogdan Neagota fac față, cu minim de pretenții, unui asemenea „*discurs*“.

Ei bine, „*palierelor multiple*“ se desfășoară după o planificare de-a dreptul simplistă, limitată, care tratează doar subiecte de suprafață:

- prolog: 2 pagini
- viața Sfintei Virginia: circa 8 pagini
- creația artistico-religioasă a soților Zidaru: circa 23 pagini
- comunitatea Noului Ierusalim: circa 7 pagini
- referințe istorice la profetismul autohton și universal: circa 5 pagini
- spicuiuri tendențioase, din păreriile unor observatori ocazionali, neavizați sau la fel de tendențioși: circa 3 pagini
- epilog: 2 pagini

Exceptând prologul și epilogul, observăm că jumătate din acest studiu se focalizează cu insistență pe creația artistică a lui Marian Zidaru

și pe discursurile lui ocazionale, care au însoțit, inevitabil, această creație. Bogdan Neagota își propune astfel să abordeze și să dezvolte obiectivul pe care îl consideră cel mai vulnerabil, și, în speță, mai comod, pe care îl poate diseca apoi, având deplina convingere că „a pus degetul pe rană“.

O țintă la îndemână: Marian Zidaru

„Orbia răutății nu are leac, dar are pedeapsă.“

(Părintele Arsenie Boca)

Care ar fi însă esența, ocolită cu atâta grijă (sau poate cu teamă) de Bogdan Neagota? Ea este chiar *Cuvântul lui Dumnezeu*. În loc să se aplece cu umilință de duh asupra câtorva texte măcar, alese la întâmplare din colecția de mesaje cerești, care alcătuiesc moștenirea mereu actuală, intitulată „*Cuvântul lui Dumnezeu*“, într-o încercare firească de a-L înțelege pe Dumnezeu astăzi, aici și acum, Bogdan Neagota se năpustește asupra prăzii care-i stă la îndemână, neputincioasă în a se apăra: Marian Zidaru. Deși Zidaru este într-un tot un român verde, creștin-ortodox de toată isprava, nu putem să nu fugim cu gândul la proverbul care ne arată că Bogdan Neagota „n-a văzut pădurea, de uscături“. De aceea el constată cu o condamabilă superficialitate, făcând aluzie la Marian Zidaru, că „*Fenomenul Pucioasa [...] este, mai degrabă, creația unor indivizi ce nu aparțin clasei țărănești, ci se adresează lumii urbane*“ (B. Neagota, op. cit., pag. 53).

Este uimitor cu câtă ușurință transferă Bogdan Neagota o lucrare spirituală masivă, puternic ramificată, cu adânci rădăcini în istorie și mai ales în clasa țărănească (1923 – anul pregătirii; 1955 – anul de debut în comuna Maluri-Dâmbovița), unui artist creștin, fie el și celebru, și entuziast, și prolific, cum este Marian Zidaru, care „*apare în scenă*“ în peisajul acestei forme purificate a credinței creștin-ortodoxe abia în anul 1990! Pentru Bogdan Neagota, cei 35 de ani premergători „*fenomenului Zidaru*“ nu înseamnă mai nimic, în raport cu impresionanta creație vizuală și tactică și chiar auditivă, uneori (!) a lui Marian Zidaru, pe care însă Bogdan Neagota o numește „*metafizică artistico-mistică*“ (op. cit., pag. 50). Zidaru devine pentru Bogdan Neagota un obiectiv primordial, spre care își polarizează toată energia distructivă. Lui și creației lui le conferă Bogdan Neagota epetite și asocieri care mai de care mai bizare, voit elitiste: „*lider charismatic*“ (op. cit., pag. 20); „*simbolism religios convertit în discurs misionar*“ (op. cit., pag. 21); „*mitificare sublimată prin profetism*“, „*imaginație acti-*

vă“, „*estetic depășit și transfigurat în mistic*“ (op. cit., pag. 22); „*structură inițiatică*“, „*binomul ocultare-epifanie*“, „*autoritate legitimată divin*“ (op. cit., pag. 26); „*profetomanie*“, „*angelofilie*“, „*mistică*“, „*exclusivism charismatic – justificat divin*“, „*totalitarism al harului*“, „*tehnocrație harică*“, „*discurs divinofor*“ (op. cit., pag. 50); „*cultură sublimată într-un sistem profetic*“, „*profetism ca stare de spirit*“ (op. cit., pag. 51).

Zidaru devine, *volens-nolens*, un „*cal de bătaie*“, un „*paratrăsnet*“ care capacitează toate săgețile înveninate ale celor cuprinși de furia „*dezvăluirilor*“ și „*demistificărilor senzaționale*“, cum vrea să apară și Bogdan Neagota; pentru că dincolo de toate sintagmele pretențioase, arătate mai sus, cu care Bogdan Neagota îl săgetează pe Marian Zidaru, apar strecurate cu abilitate o serie de alte acuze, de-a dreptul mincinoase, care n-au nici măcar tangență cu realitatea. Să ne oprim doar la câteva dintre ele, alese din acest „*brainstorming*“ fantezist al lui Bogdan Neagota.

Fantezii plăsmuite în somnul rațiunii

„*Adevărul este ființă vie.*“

(Părintele Arsenie Boca)

La pagina 13, Bogdan Neagota inventează, printr-o subtilă deformare a adevărului, teza „*adopției animaliere*“: Verginica „*e alăptată de o capră*“, și imediat el concluzionează: „*... rol inițiatic, conferind exemplaritate biografiei incipiente a Virginiei*“.

Biografia Sfintei Virginia are, într-adevăr, exemplaritate, dar nu are nevoie de a fi împănată cu invenții frauduloase, provenind de la persoane colaterale, cum este și Bogdan Neagota. În dorința de a strecura în text paradigma „*rol inițiatic*“, de care el are mare nevoie pentru a face îndată multiple asocieri cu situații legendare asemănătoare, Bogdan Neagota minte pur și simplu, afirmând că Verginica „*e alăptată de o capră*“. Capra a existat, într-adevăr, și era singura avere a familiei Tudorache, iar din laptele ei beau toți ai casei; nicidecum să fie vreunul „*alăptat*“. Dar la Bogdan Neagota, scopul scuză mijloacele. El are convingerea că așa ne-a „*demonstrat*“ că și Verginica este o piesă oarecare din panoplia mitologiilor indo-europene, bogate în povestiri de genul aceleia cu „*Romulus și Remus*“, cu copii abandonați și hrăniți apoi de animale adoptive.

Sanitarul care ucide capra, devine, în viziunea lui Bogdan Neagota, „*agent demonic*“ (op. cit., pag. 13). Or, până la Bogdan Neagota, nu știu să mai fi afirmat cineva o asemenea ineptie. Măcar pentru motivul că sani-

tarul a fost cuprins de milă și de remușcări, iar apoi și-a corectat greșeala, oferind medicamente și vindecând copila bolnavă, Bogdan Neagota n-ar fi trebuit să se joace cu cuvintele așa cum îi vine lui bine.

Moartea naturală a tatălui Verginicăi este speculată în mod diform de către Bogdan Neagota, considerând-o platformă ideală pentru „tipologia orfanului divin“ (op. cit., pag. 14). Câți copii n-au rămas orfani de tată și nu li s-au mai deschis pentru asta, în compensație, porțile lumii nevăzute, așa cum a primit Verginica dar și har de la Domnul!

O minimă decență l-ar fi obligat pe Bogdan Neagota să nu folosească pentru Verginica determinativul „văcăriță“, dar el o face fără nici o jenă, motivându-se singur că nu poate să o numească păstoriță (deși, cu mare ipocrizie, vrea să lase impresia că ar dori), îndată ce ea păștea vacile! (op. cit., pag. 14). Este o răutate gratuită și prostească, de orășean îngâmfat, care n-a văzut în viața lui coada vacii. Mai ales că aici, culmea! el punctează „batjocura și răutatea celorlalți“ (op. cit., pag. 14), văzându-le pe ale altora, dar nu și pe ale sale. Bogdan Neagota ar fi putut să observe că „păstor“ vine de la „a paște“, și că așa cum sunt păstori de oi, sunt și păstori de capre, de găște și de vaci, și de oricare alte ierbivore domestice care pasc. Bogdan Neagota își demască nu numai neașteptate limite în sondarea etimologică a cuvintelor pe care le folosește, ci și caracterul, de o malițiozitate josnică. El știe exact că alții o consideră pe Virginia sfântă, și vrea să se delimiteze de aceștia cu orice preț, așa cum simte inima lui și cum îl duce mintea.

La pagina 15, încercând să asocieze Verginicăi sintagma: „profetism sibilinic“, afirmă, cităm: „lipsește total orice referință vizuală în timpul transei, spre deosebire de profetismul iudaic“. Inexplicabil însă, chiar trimiterea pe care o face la nota nr. 14 (la pag. 64) mărturisește contrariul (!): „În tot acest timp cât se vorbea, ea vedea un porumbel alb, din ciocul căruia porneau trei funii de lumină, împletite, care intrau în gura ei; acesta era semnul ei că s-a vorbit, dar nu știa ce s-a vorbit“. Or, asemenea contradicții flagrante între textul lui Bogdan Neagota și sursele folosite, pun sub semnul întrebării acuratețea cercetării efectuate și caracterul științific al tezelor lui.

Tot la pagina 15, această anomalie se repetă, de data aceasta în registru agravant. După ce relatează o realitate istorică: „Virginia a fost internată și la ospiciu (de 3 ori) din rațiuni politice“, nu rezistă ispitei de a adăuga și o părere personală: „deși nu este exclusă și o maladie de acest tip (epilepsia)“. Sigur că nu este exclus nimic, dar acest mod de a-ți strecura „păreri“ pseudo-medicale fără a fi medic, nefundamentate pe

nimic, este neștiințific, tendențios și imoral. El are darul numai să influențeze pe cititor, care rămâne cu o impresie deformată, de genul următor: „Ceva adevăr trebuie să existe acolo, pentru că de unde iese fum, mai este și foc. O fi fost și bolnavă de epilepsie, cine poate ști?“. Și scopul lui Bogdan Neagota este atins: discreditarea gratuită, dar interesată și temeinică, a Sfintei Virginia.

La pagina 16, în sfârșit, o dezvăluire: „Abia criteriile hermeneuticii patristice [...] sînt mult mai eficiente într-o tentativă de stabilire a mesianității discursului Virginiei. Dar nu acesta este scopul lucrării noastre“.

Păcat! Tocmai asta era mai important, ca cineva care se crede mare specialist, să abordeze cu curaj chestiunea cea mai dificilă și să clarifice odată pentru totdeauna, folosind fie și criteriile hermeneuticii patristice, dacă Virginia vorbea sau nu de la Dumnezeu. Dacă altul este însă scopul lucrării lui Bogdan Neagota, aceasta nu se motivează decât prin intenția probabilă de a macula, cu aparență de seriozitate științifică, tocmai acea linie de conduită religioasă pe care o regăsim trasată și în Sfânta Scriptură: creștinismul autentic, neformal, trăitor în esență și în duh.

Pentru Bogdan Neagota, „fenomenele luminoase (văzute de cei din jur) și care însoțesc în mod constant (sublin. ns.) experiențele extatice ale Virginiei și epifaniile ei post-mortem“ (op. cit., pag. 16) și „miresmele parfumate“ (op. cit., pag. 17) nu reprezintă mare lucru. El se rezumă să le consemneze fără comentarii, neavând încotro (ca simple adevăruri istorice). Când are însă ocazia, și anume la prezentarea „fotografiei divine“ (op. cit., pag. 17), nu se sfiește să se amuze copios, categorisind episodul drept „hilar“, dezvăluindu-și încă o dată incapacitatea de a fi sobru și imparțial. Minunile sunt minuni și nu pot fi cotate selectiv drept „serioase“, sau „grave“, sau „hilar“, după impresie și context, sau, mai degrabă, după bunul plac al celui care le cântărește.

Chiar și vindecările sunt tratate la fel (op. cit., pag. 17), printr-o consemnare indiferentă, silită. Când însă vine vorba de învierile din morți, atribuite Sfintei Virginia, Bogdan Neagota nu mai rezistă: astea sunt prea de tot! De aceea, el se grăbește să le consemneze în ghilimele: „învierile din morți“ (op. cit., pag. 17), pentru a sugera că se detașează net de cei care, pe proprie răspundere, ar fi dispuși să creadă că în zilele noastre mai există așa ceva.

O afirmație gratuită, falsă și periculoasă, întâlnim la pagina 18: „Virginia tinde să i se substituie Sfintei Fecioare sau cel puțin o concurează“.

Sfânta Virginia a fost de o rară modestie toată viața ei și n-a avut aspirații de mărire, nici măcar pământești, cu atât mai puțin cerești. Ea a fost un model de ascultare de Dumnezeu, iar pe Maica Domnului o iubea și o cinstea cu aceeași supravenerare cu care o cinstește orice creștin responsabil. Cuvintele: „*Virginia tinde...*“ sunt fie neinspirate, fie intenționat rău alese pentru a o discredita, sugerând *intenția* subiectului. Însă chiar dacă ea ar tinde spre această stare în mod indirect, prin atitudinea celor care o cinstesc astăzi ca pe o sfântă, ei bine, și aici lucrurile sunt foarte clare: creștinii Noului Ierusalim o cinstesc pe Sfânta Virginia ca pe oricare sfântă din calendar, neexcluzând evidențierea meritelor ei particulare de ocrotitoare, prin rugăciuni, a poporului românesc creștin; totodată, ei o preacinstesc pe Maica Domnului ca oricare alți practicanți ai ortodoxiei.

Toate celelalte speculații ale lui Bogdan Neagota, în ideea unei „*reiterări escatologice și sofianice (în sensul lui Serghei Bulgakov) a Fecioarei Maria*“ (op. cit., pag. 18), care ar apărea, chipurile, în ochii credincioșilor, sunt pure fantezii. Cei mai mulți creștini care o cinstesc pe Sfânta Virginia, n-au auzit în viața lor de Bulgakov și, probabil, nici unul nu l-a citit vreodată, dar cu asta, preacinstirea Maicii Domnului nu s-a diminuat cu nimic din viața lor religioasă. Asocieri de cuvinte de genul „*mamă divină arhetipală*“ sau „*Femeia – Soter din ideologiile gnostice*“ (op. cit., pag. 18), sunt gratuite și înjositoare, punând sub semnul întrebării caracterul creștin al persoanei sfinte vizate, dar dovedind, totodată, lipsa de onestitate a autorului, care, continuând linia presupunerilor, emite paradigme peste paradigme, fără a demonstra nimic din ipotezele sale, în afară de caracterul neștiințific și anticreștin al propriilor înșălări.

Subtilitatea imorală a autorului se dezvăluie adesea și în legătură cu alte persoane. De pildă, Bogdan Neagota consideră (fără a demonstra, ci doar așa, ca părere personală!) că „*sora Mihaela, reprezentant de frunte al mișcării, vizionară cu un trecut moral „îndoielnic“ [...] completează tabloul acestei feminități soteriologice...*“ (op. cit., pag. 18).

Două sunt țintele pe care le vizează această frază. Prima, aceea de a discredita pe cineva care probabil că l-a impresionat atât de mult pe Bogdan Neagota prin forța spirituală, încât el s-a simțit îndreptățit să lovească tot în forță, dar „*sub centură*“. Astfel, „*sora Mihaela*“ este cotată ca:

- „*reprezentant de frunte al mișcării*“ (fals! este o creștină adevărată, și atât);
- „*vizionară*“ (fals! vizionarismul include nu numai sensibilitatea de a comunica liber cu lumea nevăzută a îngerilor, ci și capacitatea

de predicție a viitorului, profetismul; or, „*sora Mihaela*“ n-a ghicit niciodată viitorul, nici pe al ei, nici pe al altcuiva);

– „*cu un trecut moral «îndoielnic»*“ (fals, și indecent de fals, totodată, pentru că a acuza de imoralitate un om, fără a aduce probe, este un delict penal, care transferă presupusa imoralitate, pe seama acuzatorului. Cei care o cunosc pe „*sora Mihaela*“ pot confirma oricând moralitatea ei ireproșabilă, în toate timpurile și împrejurările. Oare, Bogdan Neagota se îndoiește el însuși de ceea ce spune, punând cuvântul „*îndoielnic*“ în ghilimele, sau, mai degrabă, vrea să dea o conotație agravantă acestui cuvânt? Din context reiese că nu s-ar jena s-o facă, deși nu are nici un fel de dovezi. Iată o îndrăzneală care pe mulți i-a costat, căci a ucide cu sânge rece cinstea unui semen de al tău, este păcat strigător la cer. Și de când Bogdan Neagota s-a făcut „*frate*“ cu o „*soră*“ pe care nici măcar n-o cunoaște?

A doua țintă, lovită din plin prin cuvintele meșteșugite: „*feminități soteriologice*“, vrea să discrediteze ideea că femeile creștine ar putea fi chemate de Dumnezeu la slujiri mai înalte decât aceea de a pregăti de mâncare bărbaților lor. El uită probabil de rolul femeilor sfinte în toată istoria Bisericii, începând cu femeile mironosițe. De aceea, el construiește îndată, la pagina 20, noi asocieri, noi prețiozități verbale, ignorând faptul elementar că lipsa oricăror dovezi, sau măcar a demonstrației logice care urmează unei ipoteze, le lovește oricum de nulitatea absolută: „*Relația proorocei cu instanța divină inspiratoare e, de asemenea, ambiguă, trimițând la tipologia șamanismului feminin* (sublin. ns.) *în cazul căreia neofita e inițiată de către un daimon protector din lumea de dincolo*“.

Am văzut mai înainte că Bogdan Neagota se ferește să abordeze tema majoră, care ar merita principala preocupare, aceea de a demonstra dacă, într-adevăr, pentru acești creștini a vorbit și vorbește Însuși Dumnezeu. Deși n-a dovedit nimic, nici măcar contrariul, el se hazardează în a sugera analogii cu situații incompatibile cu ortodoxia: „*șamanismul feminin*“ și „*daimonul protector*“, care sunt sub controlul total al duhurilor rele, potrivnice lui Dumnezeu. Acum scopul lui Bogdan Neagota este atins, chiar dacă pe ocolite: oricare cititor neutru va trage singur concluzia că dacă este așa, atunci înseamnă că diavolul vorbește, nu Dumnezeu. Încă o dată se dezvăluie lipsa de onestitate și oportunismul de idei anume „*confeționate*“ pentru a atinge un scop subliminal: discreditarea Noului Ierusalim.

Tot la pagina 20, despre soții artiști Zidaru, el afirmă că au devenit „*liderii charismatici ai Mișcării*“. Încă o părere, nesusținută de nimic: Bogdan Neagota riscă din nou o afirmație gratuită, care, spre ghinionul lui, este un neadevăr absolut! Niciodată soții Zidaru n-au fost (și probabil nici nu vor deveni vreodată) „*lideri charismatici ai Mișcării*“. Această „*Mișcare*“, cum îi place să o numească Bogdan Neagota, nu are lideri și nici nu va avea vreodată, pentru că ea este condusă direct de către Dumnezeu. Dar acest adevăr minunat e greu de acceptat, tocmai pentru că e prea frumos, iar oamenii prea s-au obișnuit cu urâtul, cu minciuna și cu jumătățile de măsură, ca să mai creadă și în Bine, în Frumos și în Adevăr. Cred ei, dar numai până la un punct, după care nu mai cred. Pe aici, pe undeva, s-a poticnit și Bogdan Neagota în mistificările lui.

Este posibilă și varianta ca Bogdan Neagota să fi fost înșelat de aparențe. O sugerează abordarea tomografică, urmată imediat de o analiză minuțioasă, și apoi de o mediatizare virulentă și caustică, a creației artistice a lui Marian Zidaru, căreia îi rezervă jumătate din această carte. Motive, tipuri iconice, idei, proiecte, scheme, toate sunt „*luate la puricat*“ de Bogdan Neagota, pentru a-l putea desființa pe Zidaru, dacă se poate, nu numai ca artist, ci, eventual, și ca „*lider charismatic*“, așa cum el îl percepe.

Un lucru însă îl ignoră Bogdan Neagota: Marian Zidaru e prea mare, ca artist plastic, ca să poată fi desființat de pigmei în ale criticii de artă, de talia lui Bogdănel. Și tocmai pentru că e un artist mare, Marian Zidaru își permite nu numai să abordeze destins mijloace de exprimare artistică neconvenționale, ci și să facă gestul pe care artiștii mai mici nu-l îndrăznesc încă: să arunce o otheadă în grădina lumii nevăzute, acolo unde sunt frumuseți pe care „*ochiul nu le-a văzut și urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit*“ (I Corinteni, 2/9), și apoi să ne schițeze și nouă, cu puținele lui puteri omenești, ceea ce își mai aduce aminte.

Toți cei care am citit profeția lui Iezechiel, cea cu roțile de foc (*v. Iezechiel, cap.1*), ne-am căznit să o înțelegem și să ne facem o imagine a acelor obiecte cerești, care sfidau legile firii. Marian Zidaru a îndrăznit mai mult, chiar să dea formă văzută și palpabilă acestei profeții, într-o sculptură monumentală, reușind o magistrală operă artistică, intitulată chiar „*Viziunea lui Iezechiel*“. Asemenea împliniri se pare însă că nu cad bine unor hârțogari invidioși, dintre care unii poate că n-au bătut un cui în viața lor, și, atunci, ei se reped să demonteze cu mult zel – folosind sofisme bolnăvicioase, satanizante – acele formule estetice, care, chipurile, s-ar

îndepărta de la „*linia canonică, hermeneutică*“, și cu care ei, de fapt, s-au obișnuit până la plictiseală. Bogdan Neagota concluzionează, din loc în loc, cu năduf: „*Artistul activează până la exces ceea ce exista latent sau într-o tonalitate minoră în grupul din care s-a desprins*“.

Descoperim aici altă sugestie neadevărată. În realitate, Marian Zidaru nu s-a desprins niciodată nici de artiști, nici de creștini. Ca artist plastic, el și-a dezvoltat însă propriile sale idei, fără a se erija vreodată, prin acestea, într-un purtător de cuvânt al celorlalți creștini. Faptul că el și-a explicat opera în nenumărate interviuri și discursuri publice, este firesc, și nu angajează pe nimeni altul, decât pe artist. Bogdan Neagota se repede însă a generaliza contrariul: în viziunea sa, Marian Zidaru este un exponent, și în această calitate el potențează la maximum ceea ce ceilalți creștini nu pot face, „*din motive binecuvântate*“. Ba, mai mult, el devine, cităm: „*purtătorul de cuvânt al divinității*“ (op. cit., pag. 21). Nimic mai fals! Marian Zidaru a afirmat întotdeauna că nu el compune sau scrie *Cuvântul lui Dumnezeu*, ci, dimpotrivă, el însuși se străduiește să-l cunoască și, apoi, să se supună prin împliniri acestui *Cuvânt*. Dumnezeu este, așadar, propriul Său „*purtător de cuvânt*“, prin chiar *Cuvântul Său*. Dar paradoxul cel mai supărător este că tocmai acest *Cuvânt* este minimalizat de esești, critici, teologi, filosofi, clerici, și chiar de majoritatea creștinilor de rând. Lor li se pare mai firesc ca Marian Zidaru să fie un „*purtător de cuvânt*“, sau, eventual, chiar autorul disimulat al *Cuvântului lui Dumnezeu*, dar nu pot admite în ruptul capului că acest *Cuvânt al lui Dumnezeu* este într-adevăr chiar al lui Dumnezeu. De aceea, soluția este întotdeauna aceeași: evitarea subiectului, fuga de responsabilitate; adică: să vorbim mai bine de altceva, decât să dezbaterem dacă Dumnezeu poate sau nu poate cuvânta astăzi peste om, și mai ales, dacă ar fi cazul să o facă.

La pagina 26, Bogdan Neagota insistă în a-l prezenta pe Zidaru din nou (fără nici o acoperire!) drept „*conducător al comunității de la Pucioasa*“ și „*liderul charismatic prin excelență; el posedă într-un grad înalt acea putere care îi permite să mobilizeze oamenii, să-i stăpânească*“. Această apreciere, deși este ticluită cu o afișată deferență, este în totalitate falsă. Cei care-l cunosc pe Marian Zidaru știu că el este, mai degrabă, marcat de o bunăcuviniță nativă, izvorâtă dintr-o sfială sfântă, preferând el însuși mai curând supunerea decât să-i domine pe ceilalți.

Tot la pagina 26, Bogdan Neagota mai emite părerea personală că autoritatea lui Marian Zidaru este „*legitimată divin*“, ca în cazul suveranilor arhaici. Ne întrebăm cu legitimă uimire: cine l-a „*legitimat divin*“ pe

Marian Zidaru? Când, și pentru ce? Cine l-a uns ca pe suveranii arhaici, și când, și pentru ce? Un mister pe care Bogdan Neagota îl păstrează pentru sine. Partea hazlie este că Zidaru însuși habar nu are să fi fost „*legitimat divin*“ sau „*uns ca un suveran*“ vreodată, afară doar dacă în somn fiind, o fi îndrăznit cineva să o facă, uitând însă să-i mai spună după aceea și lui, după ce s-a trezit. Cei care-l cunosc de mulți ani pe Marian Zidaru, știu că acest lucru nu s-a întâmplat vreodată. Dar Bogdan Neagota se pare că a uitat ce înseamnă probitatea științifică a unui material cu pretenții, dacă își permite să inventeze din loc în loc formule care-i vin bine în demonstrațiile pe care le impune altora.

În fine, tot la pagina 26, Bogdan Neagota reușește să se încurce singur în confuzii voit concluzive: „*Marian Zidaru [...] nu are o origine divină, ci doar o charismă conferită de însuși statutul lui complex (artist, ideolog, profet, conducător)*“.

După trup, nici un om născut pe pământ din femeie, exceptând pruncul Iisus, nu a mai avut origine divină. Așadar, dacă se referă la trup, Bogdan Neagota nu are motiv să se mire – aparent cu dezamăgire – că Marian Zidaru nu are origine divină, pentru că nici nu putea să aibă. În schimb, după duh, toți oamenii au avut și au origine divină, căci duhul este de la Dumnezeu, și la Dumnezeu se întoarce atunci când haina lui, trupul, se întoarce în țărână. Așadar, dacă se referă la duh, Bogdan Neagota este într-o completă eroare, afirmând – aparent cu satisfacție – că „*Marian Zidaru nu are o origine divină*“, pentru că, totuși, o are, așa cum toți o avem. Oricum ai întoarce-o, Bogdan Neagota iese destul de șifonat dintr-o asemenea încurcătură „*teologică*“, în care a intrat singur. Ca să dregă însă situația, îl poleiește gratuit pe Marian Zidaru cu o „*charismă*“ pe care pretinde că i-o conferă, de fapt, „*însuși statutul lui complex*“.

Dar ce înseamnă „*charismă*“ la Bogdan Neagota? Un cuvânt preluat abuziv și folosit abuziv, îndată ce Biblia arată că „*harismă*“ este un cuvânt dedicat, nepermițând desacralizări ulterioare; este un cuvânt care înseamnă lucrare specială a harului, „*dar*“ consacrat al Duhului Sfânt. Dar, din dorința de a fi interesant, Bogdan Neagota se joacă adesea cu cuvintele, riscând până la limita în care ne trezim cu noi barbarisme în limba vorbită și scrisă. Dacă ar fi vorba de o harismă la Marian Zidaru (ceea ce nu e cazul), ea ar proveni de la Duhul Sfânt, și nicidecum de la „*statutul lui complex, de artist, ideolog, profet, conducător*“. Știm că Marian Zidaru este artist plastic, și chiar un mare artist. Admitem că este un ideolog, în măsura în care, ca fost cadru didactic universitar, are capa-

citarea reală de a exprima în mod elevat tot ceea ce ține de înțelegerea artei sale, dar și opinii critice pertinente, privind opere artistice ale colegilor lui de breaslă. Nu subscriem însă la afirmația că ar fi profet, pentru simplul motiv că până acum n-a făcut nici măcar o profeție. De asemenea, nu este și nici n-a fost vreodată conducătorul nimănui, exceptând, poate, familia sa.

Despre Victoria Zidaru, soția lui Marian, tot la pagina 26 Bogdan Neagota afirmă, de asemenea, fără nici un temei, că: „*e celălalt ideolog al mișcării. Influența sa în luarea deciziilor e esențială, dar ea rămâne mereu în umbră, conformându-se, cel puțin formal, modelului căsătoriei biblice, sublimată în «nuntă spirituală»*“. Din nou un val de inexactități, ca să nu le spunem pe nume: minciuni gogonate. Victoria Zidaru nu este ideolog al mișcării, ci artist plastic creștin, și atât. Acesta pare a fi, de fapt, principalul și marele ei merit, că a știut să aleagă: între a fi artist păgân și a fi artist creștin, ea a ales varianta care îi dă șanse de mântuire. Ea nu „*rămâne mereu în umbră*“, ci, dimpotrivă, este foarte activă, o prezență agreabilă și statornică în lumea artistică, dar în același timp un model de excepție, care rămâne în lume fără a fi *din lume*. Ea nu se sfiește să promoveze pe fond, nu numai formal, cum crede Bogdan Neagota, superioritatea modelului căsătoriei biblice, care are Mire pe Hristos; și tocmai de aceea nici n-a considerat necesar să se separe, de ochii lumii, de soțul ei legitim.

În ceea ce o privește pe „*sora Mihaela*“, Bogdan Neagota revine în forță la pagina 26, parcă nemulțumit de impactul răutăților strecurate până acum, pentru a le relua într-o formă și mai infamantă. Să observăm pentru început că „*sora Mihaela*“ de la pagina 18, devine subit „*sora*“ *Mihaela*, la pagina 26. Ghilimelele spun multe: acum, e un fel de „*soră*“, de parcă n-ar mai fi. Apoi, Bogdan Neagota afirmă că ea este „*personajul cel mai controversat*“ (de ce? de ce nu ne spune și nouă!? să știm și noi!). Asta explică însă întrucâtva de ce revine Bogdan Neagota cu aplomb: el e convins că acolo unde este mai mult de demolat, trebuie lovit des și tare, ca în final să puncteze sec: „*Mihaela e viziunara de serviciu, adevărata succesoare a Virginiei*“. Dacă ar fi, într-adevăr, succesoare a Sfintei Virginia, n-ar mai fi „*viziunară de serviciu*“, ci ar vorbi prin ea Dumnezeu, așa cum făcuse 25 de ani prin Sfânta Virginia. Succesoarea Sfintei Virginia a fost Maria, sora ei, prin care a vorbit în continuare Domnul, și încă ani buni, după 1980. Oare, de ce i-a scăpat acest amănunt lui Bogdan Neagota?

Dar pentru că Bogdan Neagota crede ce spune și spune ce crede, el toarnă îndată, pe deasupra, și o „*găleată cu noroi*“, preluând fără verifi-

care, fără confirmări, diverse zvonuri gratuite, culese de la „binevoitori“ care nu pot avea nici o valoare probatorie: „...unii consăteni îi atribuie un trecut moral îndoielnic...“. Nici nu-i de mirare: în pomul plin de roade, aruncă toți cu pietre. Cum ar putea însă „consătenii“ să cunoască trecutul Mihaelei, care este venită de pe alte meleaguri la Glodeni abia în anul 1979? De unde îi cunosc ei trecutul, cei 30 de ani anteriori? Bogdan Neagota însă nu se împiedică în astfel de mărunțișuri, ci continuă să relateze atmosfera creată de „consătenii“ Mihaelei: „...de la simpla bănuială până la declarațiile fulminante ale preotesei din Glodeni...“. Bogdan Neagota e harnic: a adunat toate bănuielile din sat și le-a pus capac ura deschisă a unei persoane care avea tot interesul să denigreze pe altcineva care incomodează prin simplul fapt că există; dar nu există oricum, ci duce o existență exemplară, un model de conduită creștină apostolică, pe care preoteasa din Glodeni nu avea de gând să-l împlinească vreodată. Spune un proverb: „Vulpea care nu ajunge la struguri, zice că sunt acri“.

„Cert este că posedă o aură charismatică...“. Îl felicit pe Bogdan Neagota că posedă această neobișnuită însușire de a vedea aura oamenilor. Eu o cunosc pe Mihaela de mai mulți ani și pot să afirm cu convingere că e un om obișnuit, poate mai slab uneori și mai bolnăvicios decât mulți alții; și nu i-am văzut vreodată vreo aură.

„...unii o suspectează de practicarea magiei – care conferă credibilitate discursului ei apocaliptic“. Asta-i bună! Să scrii într-o carte cu pretenții, că X îl suspectează pe Y că ar fi practicat magia, e prea de tot. Evident că oricare poate suspecta pe oricine de orice. Atâta superficialitate infantilă, care motivează credibilitatea prin suspiciune, poate sta alături de silogisme pretențioase, cu îngâmfarea de a „lămuri lucrurile“ exhaustiv și pentru totdeauna? Bogdan Neagota ne arată că da, se poate și așa ceva. El ignoră însă, aparent deliberat, că orice creștin adevărat nu va practica niciodată magia, din principiu, căci împlinește cu frică de Dumnezeu legea Scripturii și canoanele Sfinților Părinți, care au condamnat dintotdeauna vrăjitoria și toate formele de ocultism. Și de când practicarea magiei dă credibilitate unui discurs, și mai ales, unui discurs apocaliptic? Dacă ar fi citit *Apocalipsa*, Bogdan Neagota ar fi observat că, dimpotrivă, ea pronunță pedepse aspre pentru cei care practică magia: „Afară câinii și vrăjitorii și desfrânații și ucigașii și închinătorii la idoli și toți cei ce lucrează și iubesc minciuna!“ (Apocalipsa, 22/15).

Și când a ținut Mihaela „discursuri apocaliptice“? A auzit Bogdan Neagota vreunul? Mai plauzibil pare că Bogdănel s-a speriat de propria lui

umbră apocaliptică, realizând pe moment cu câte falsuri a împănat propriul lui discurs. Și atunci cine sunt „cei ce lucrează și iubesc minciuna“?

Biserica Noul Ierusalim: o apariție ingenuă, percepută însă ca o sfidare

„Iisus a tămăduit orbirea ochilor, dar n-a putut tămădui orbia răutății.“

(Părintele Arsenie Boca)

Bogdan Neagota reface în Capitolul II al cărții, cităm: „traseul inițiativ al lui Marian Zidaru“ pentru înălțarea unei biserici ieșite din comun. Deși dezvăluie mai multe intervenții suprafirești, trimise de către Dumnezeu și percepute succesiv de către diverse persoane, privind ridicarea unei biserici-model, al cărei reper distinctiv este acoperișul cu 33 de cupole, el sfârșește prin a-i atribui tot lui Marian Zidaru inițiativa și coordonarea construcției bisericii. Or, ceea ce Bogdan Neagota trece sub tăcere, fie din neștiință, fie din interes, este că Dumnezeu Însuși, prin *Cuvântul Său*, a coordonat pas cu pas această zidire. Așa cum Solomon a primit direct de la Cer planurile zidirii templului, tot astfel s-au primit reperatele esențiale, legate de forma, aspectul și zidirea propriu-zisă. Prin credință și ascultare, întreaga zidire s-a încheiat în numai trei luni, de către o mână de creștini harnici, printre care Marian Zidaru și-a adus și el obolul, prin cunoștințele sale de arhitectură și plastică imobiliară.

Mănăstirea, așa cum este ea zidită, oferă privitorului din exterior o perspectivă limitată, care nu-i permite să observe esențialul, și anume că planul ei este în formă de cruce. Toată lumea observă doar forma ei aparent rotundă, și cele 33 de cupole, care pe unii îi invită la unele asocieri gratuite, cu alte realizări arhitecturale asemănătoare. Bogdan Neagota nu scapă nici el de tentația de a-și demonstra erudiția, vorbindu-ne destul de încălcit despre Roza mistică, despre Mandala, despre Axis Mundi, Meșterul Manole și templul Baha'i din Delhi (v. pag. 28). Ca să fie mai clar unde „bate“ el cu acest ghiveci pseudo-artistico-filozofic, în final pune punctul pe „i“, asemuind-o cu „clădirile de tip Kokojniki din arhitectura rusă păgână“. Odată punctat cuvântul-cheie, „păgână“, sarcina e mai ușoară: lucrarea e numită acum „buricul pământului“, iar apoi „mișcarea“ devine „sectă“ (pe ce criterii?), pentru ca, în final, „membrii inițiați“ ai comunității de la Pucioasa să fie plasați definitiv, „mereu și fără efort, în Centrul Lumii“ (v. pag. 30).

Este aici o suită de sintagme subtil construite, care urmăresc să-l facă pe cititor să se scuture, și chiar să-l dezguste, ca și când marele rău, ținut până acum în mare secret, este descoperit tocmai de către Bogdan Neagota: „Cultura iudeo-creștină, altoită pe acest trunchi, dă ramificații noi întregului complex mitico-religios de la Pucioasa, fără a-i modifica însă substratul arhaic“.

Care e cultura iudeo-creștină? Să fie Biblia, în viziunea lui Bogdan Neagota? Ce ramificații noi ar putea oferi Biblia, o mostră vie de „unitate în diversitate“? Care e substratul arhaic? Bogdan Neagota nu ne mai spune, dar ce a spus, a spus, și pare convingător prin siguranța de sine. Din nou scopul scuză mijloacele: cei ce vor citi aceste rânduri, au la ce reflecta.

Și totuși, expresia „iudeo-creștinism“, cu derivatele ei (o asociere forțată de cuvinte care descriu două lumi care astăzi au prea puține în comun, față de prea multele deosebiri), este în ultima vreme din ce în ce mai uzitată. O folosesc unii extremiști ultra-religioși, care au declarat „război sfânt“ evreilor și creștinilor, considerați deopotrivă de vinovați în a-l fi ofensat pe dumnezeul lor. Să fie aceasta o simplă întâmplare, sau clișeul cu pricina s-a fixat fără discernământ și în arhiva de idei a unor teoreticieni ai filozofiei religiilor?

În continuare, se poate trece fără menajamente la afirmații care pulverizează și ultima fărâmă de simpatie pe care, eventual, cititorul și-ar fi păstrat-o pentru Noul Ierusalim: „Se creează astfel, pentru «locuitorii Noului Ierusalim», un spațiu închis, cvasi concentraționar, care frizează paradisiacul escatologic“ (v. pag. 32).

Miroase a lagăr de concentrare, nu-i așa? Care... care frizează... etc., etc. Ce ușor se joacă unii oameni mici, cu cuvinte mari, punându-le unele lângă altele ca să pară deștepți și mari în ochii altora!

Rezultatul nu va întârzia: „Manipularea lor este extrem de subtilă, atât la nivelul imaginilor cu care sunt impresurați, cât și la nivel verbal (discursurile profetice incoerente)“ (v. pag. 32).

Deci acum e clar pentru toată lumea: creștinii aceia nu stau acolo de bunăvoie, ci sunt subtil, extrem de subtil manipulați, mai ales cu „discursuri profetice incoerente“. Dar care vor fi fiind acele discursuri? Corect ar fi fost să se exemplifice măcar unul, sau să se dea o referință cât de scurtă, care să susțină această afirmație, care, altminteri, rămâne pe mai departe gratuită. Dar pe lângă atâtea gratuități acuzative, una în plus nu prea mai contează. De aici concluzia, voit deformată și în contradicție

flagrantă cu realitatea: „Omul care se construiește la Pucioasa, e departe de a-l reprezenta pe «homo christianus». E un ins decerebrat, lipsit de personalitate și voință proprie, un tip somnambulic, ce trăiește și lucrează ca sub impactul unei hipnoze colective“.

Să observăm subtilitatea extremă cu care Bogdan Neagota se acoperă în eventualitatea că afirmația sa: „hipnoză colectivă“ va fi cercetată pe toate fețele pentru a i se demonstra netemeinicia. Și se va apăra atunci, zicând: „eu n-am spus: «sub impactul», ci am spus: «ca sub impactul», deci am introdus o vocabulă cu caracter dubitativ. Am comparat doar, n-am dat cu barda!“.

Da, așa este, însă cititorul va rămâne marcat în subconștient de amprenta cuvintelor-cheie: „somnambulic“, „hipnoză colectivă“, „decerebrat“, și nicidecum de vocabula „ca“. Scopul este astfel atins: „daimonii inconștientului nu sunt exorcizați prin proiecția în afară, ci, grație ideologiei de la Pucioasa, ei devin un soi de idoli cu valențe magice și hipnotice“ (v. pag. 33). Eu aș păstra această frază, dar aș aduce-o la valoarea de adevăr prin înlocuirea „ideologiei de la Pucioasa“ cu „ideologia lui Bogdan Neagota“, mare specialist titrat în demonologie, pentru că această ideologie, bazată pe fals și intoxicare de cuvinte, creează dhuri rele (daimoni ai inconștientului), hipnotizând buna-credința a cititorului cărții.

O viziune formală, îngustă, despre „Comunitatea Noului Ierusalim“

„Nimic mai greu, mai periculos, decât să te lupți cu îngustimea și cu formalismul.“

(Părintele Arsenie Boca)

Nu se știe exact – din carte nu reiese – cât de meticulos a fost Bogdan Neagota în a cerceta, de la om la om, măcar starea de spirit a celor care s-au hotărât să se dedice cu totul împlinirii Cuvântului lui Dumnezeu, auzit de ei la Pucioasa. Se știe însă foarte exact rezultatul. El este ilustrat chiar în acest capitol al cărții, intitulat „Comunitatea Noului Ierusalim“. Din nou suntem nevoiți însă să constatăm cu dezamăgire cât de departe de realitate sunt concluziile lui Bogdan Neagota. Dincolo de jongleriile de cuvinte, în care se dovedește a fi un artizan talentat, dar din care puțini vor înțelege mare lucru, transpare aceeași încăpățănare de a dovedi cu orice preț că „acolo, la Pucioasa, e ceva care nu pare a fi în regulă“. Un singur exemplu: „O lume obiectivă, în măsura în care e localizabilă spațial, și subiectivă, prin deschiderea spre on-topic și caracterul ei «închis» (de Vorstellungskraft), trans-obiectivă și trans-subiectivă, un perimetru al

oglinzii (catoptrica mistică). Amestec ciudat de evidențe și irealitate, de pozitivitate și negativitate, un spațiu al oglinzii intermundice, de juxtapunere și întâlnire“ (v. pag. 37).

Mai clar, nici că se putea! Iar cine tot nu pricepe nimic, se subînțelege că este victima propriilor lui limite. De aici până la mistificare, nu mai e decât un pas. Și Bogdan Neagota pășește hotărât, punând punctul pe „i“: „Ieruselemiții, ca și esenienii, sînt «oameni ai viziunii», în calitatea lor de «miruiți ai duhului», situați într-o adversitate vădită cu clasa sacerdotală existentă“ (v. pag. 37).

Nimic mai neadevărat! Dintotdeauna creștinii Noului Ierusalim au respectat cu o deosebită grijă casta preotească, în general, și pe episcopi, în special. Acest lucru este notoriu în toată zona Dâmboviței, și însuși episcopul locului îl poate confirma oricând – dacă va fi de bună credință. Iar dacă a existat, totuși, un prag, o ruptură nefericită, care se jalonează undeva prin anul 1993, acest lucru este imputabil exclusiv unor clerici, angajați ai instituției Bisericii, care, mânați de ambiții omenești, au dat o turnură nedorită lucrurilor. Oricum, în prezent, între Biserica Ortodoxă Română și Noul Ierusalim, este o stare de nonbeligeranță și expectativă neutră, bazată pe îngăduință tacită și respect reciproc, iar creștinii Noului Ierusalim nu se consideră în afara bisericii creștine ortodoxe. Bogdan Neagota sugerează că, dimpotrivă, ei ar fi promovat starea de „adversitate vădită“ cu biserica oficială, ceea ce nu e adevărat.

Privind din exterior, Bogdan Neagota trage apoi concluziile, imaginându-și cum s-ar simți el dacă s-ar amesteca pentru totdeauna printre creștinii Noului Ierusalim. Este explicabil, de aceea, de ce nu suportă aspirația lor cotidiană către sfințenie, făcută după puterile fiecăruia: el simte că s-ar sufoca dacă ar îndrăzni să testeze pe sine sfințenia, și atunci transferă celor pe care îi monitorizează din umbră propriile lui angoase: „Patternul este cel al unei comunități paradisiace, în care viața e reglată strict după normele sacrului, până la sufocare“ (v. pag. 33).

Îl asigur pe Bogdan Neagota că până acum, în câțiva zeci de ani „experimental“, nimeni nu s-a sufocat de prea multă sfințenie, iar creștinii continuă să se lupte cu sinele, simțind că încă este loc de mai bine.

O concluzie absolut inexplicabilă trage Bogdan Neagota la pagina 40: „Comunitatea ieruselemită suferă intens de «complexul fratelui mai mic», al lui Abel, victima prin excelență. Există la membrii ei o adevărată voluptate a martiriului și dorința masochistă de a fi loviți și persecutați de majoritatea religioasă, căci asta le dă prilejul să-și asume existențial ideologia și să-și consacre sacrificial“.

Nici un exemplu, nici unul măcar, nu susține această acuzație, bogat aseasonată cu cuvinte explozive, care sugerează fie viciul („voluptate“), fie obscenitatea („dorința masochistă“). Nici n-avea de unde, căci această gogoriță e pur și simplu o invenție a lui Bogdan Neagota. Dimpotrivă, creștinii Noului Ierusalim sunt eliberați de orice complex de acest gen. Niciodată n-a fost căutată persecuția, ci evitarea ei. Când ea a devenit inevitabilă, creștinii au suportat-o însă cu bărbăție. Asta probabil i-a incitat atât pe persecutori, cât și pe observatorii externi, ce se pretind „neutri“, de talia lui Bogdan Neagota. Rezistența acelora la persecuție i-a tentat pe aceștia să creeze asocieri, dar este absurd să afirmi fără probe că martirajul a devenit un obiectiv, o plăcere, un viciu chiar (cel puțin, așa sugerează Bogdan Neagota). Pe o asemenea falsă premisă, nu putea să se grefeze decât o concluzie la fel de falsă: „Inșii charismatici au probleme serioase în ceea ce privește integrarea lor socială și instituțională (dincolo de sfera propriu-zis religioasă, viața nu este creditată ca autentică)“ (v. pag. 42).

Care sunt acele „probleme serioase“ care îi împiedică pe creștinii de la Pucioasa să fie cetățeni normali? Bogdan Neagota nu ne spune, dar ne invită să-l credem pe cuvânt, precum că așa este. Dar după atâtea minciuni pe care le-a debitat până acum, cel puțin o ezitare reflexivă, înainte de a-l crede, ar fi binevenită. Este adevărat că acești creștini se străduiesc să se raporteze permanent la Biblie în trăirea lor de zi cu zi. Acolo au citit ei undeva că „cel ce-și va îngriji cu neliniște viața, acela o va pierde, iar cel ce-și va pierde viața pentru Hristos și pentru Evanghelie, o va câștiga“. De aceea, li se pare firesc să se raporteze la acest îndemn. Probabil însă că acest paradox biblic e prea greu de digerat pentru unii ca Bogdan Neagota, care preferă să se mulțumească doar cu viața pământească, mai palpabilă, fie ea bună sau rea, pe principiul „Ce-i în mână, nu-i minciună“. Visătorii care cred și în viața de apoi, nu mai pot să crediteze viața pământească drept autentică, fapt constatat, ce-i drept, și de Bogdan Neagota.

Îl mai asigur însă pe Bogdan Neagota și de faptul că acești creștini sunt cetățeni onorabili, normali și responsabili. I-am observat și eu, de curiozitate, la ultimele 2-3 votări: nici unul nu a lipsit, iar unii au votat printre primii, fiind convinși de importanța și oportunitatea gestului lor.

„Religiozitate populară și escatologism“

„Credinciosul în Dumnezeu depășește limitele omului.“

(Părintele Arsenie Boca)

Am transcris *ad litteram* titlul acestui paragraf (al IV-lea) al cărții, pentru că el reflectă o neliniște a lui Bogdan Neagota, dezvoltată în continuare cu mult aplomb: „*Pe trunchiul unui creștinism folcloric, preluat și resemnificat în sens profetic, s-au constituit ulterior, prin discursurile și interpretările liderilor, celelalte niveluri*“;

„*Symbolismul discursurilor lui Marian Zidaru se centreză în jurul figurii paradisiace.*“ (v. pag. 45);

„*Elemente preluate din creștinismul popular sunt distorsionate și integrate în alt sistem de semnificații, întoarse de pe treapta intermediară, dintre „memorată“ și mit (fictional), dintre realul crezut și imaginarul pe jumătate luat în răspăr.*“ (v. pag. 50).

Să ne oprim, deocamdată, aici cu citatele din acest capitol al „operei“ lui Bogdan Neagota.

Întâi ne întrebăm: ce e creștinismul folcloric? Ce e creștinismul popular? Bogdan Neagota nu ne lămurește. Noi credeam că există un singur creștinism, după cum există un singur Dumnezeu. Creștinismul înseamnă viețuire în Adevăr, iar adevărul este unic. Da este da, și nu este nu, iar ce este în plus, este de la cel rău (v. *Ev. Matei, 5/37*). De aceea, nu putem admite că anumite obiceiuri populare, la care face referire Bogdan Neagota, sau unele trimiteri la folclor (Miorița, Meșterul Manole), aparțin „creștinismului popular“ sau celui „folcloric“.

Este adevărat că Marian Zidaru, în postura sa de artist plastic, se folosește și de zestrea folclorică românească pentru a explicita expozițiile sale: „*În expoziție, toiegele sunt fragmente din orizontul concret*“ (citată după Marian Zidaru, în carte la pag. 48).

Niciodată însă Marian Zidaru nu a emis pretenții că prin arta sa ar propune o nouă ideologie creștină, grefată pe zestrea folclorică românească. De aici până la „*distorsionare*“ și „*integrare în alt sistem de semnificații*“, așa cum le vede Bogdan Neagota, e cale lungă. Îl asigur pe Bogdan Neagota că Marian Zidaru nu are alte repere ideologice, decât creștinismul ortodox autentic, original, chiar dacă în opera sa artistică își permite reprezentări cu multiple valențe, urmărind prin acest procedeu, care folosește o paletă polimorfă de variante instrumentale, în special disciplina estetică și morală a gândirii și simțirii privitorului. Deși nu este

cu nimic justificat ca discursurile ocazionale ale lui Marian Zidaru, menite să susțină și să expliciteze lucrările sale artistice, să fie considerate suport al unei noi ideologii, Bogdan Neagota face sistematic această confuzie.

În realitate, Marian Zidaru nu s-a erijat niciodată în ideolog și nici măcar în „*purtător de cuvânt*“ al Noului Ierusalim. Toate discursurile sale sunt ocazionate de expoziții, simpozioane, vernisaje, tabere de creație etc., iar divagațiile pe aceste teme, chiar dacă sunt marcate de un pronunțat apetit pentru spiritualitatea creștină, rămân întotdeauna simple puncte de vedere personale.

Cât privește stilul confuz, dar bășcălios, de genul „*imaginarul pe jumătate luat în răspăr*“, cu care ne testează Bogdan Neagota coeficientul de inteligență... deja am început să ne obișnuim.

O diversiune grosolană: falsa apropiere dintre Noul Ierusalim și New Age

O derapare gravă de la adevăr, în contextul abandonării totale a bunului simț, face însă Bogdan Neagota, asociind Noul Ierusalim, cu ideologia *New Age* (Noua Eră): „*Între «fenomenul Pucioasa» și New Age există afinități profunde, în ciuda adversității retorice, manifestate de soții Zidaru față de orice paralelă de acest tip (v. interviul din 1994). Remarcăm aceeași relație ambiguă cu modernitatea diabolizată și folosită în același timp, criticată în virtutea unei ideologii arhaice (de factură șamanică) sau creștin-etnice și repudiată datorită iluminismului ei funciar*“ (v. pag. 54).

Dar ce linii de forță comune găsește Bogdan Neagota între Noul Ierusalim și *New Age*? Să le consemnăm pe rând:

1. „*confuzia între «psihic» și «spiritual», până la identificare*“ (v. pag. 54);
2. „*«psihologia transpersonală» New Age și ideea transformării conștiinței prin simbioza divin-cosmic-uman, în scopul formării unui homo noeticus sînt comune și vizionarilor de la Pucioasa*“ (v. pag. 54);
3. „*noua pedagogie creativă (de tip Waldorf) se aplică și la Pucioasa, până la exces (privarea copiilor sectei de dreptul de a frecventa școala, în vederea formării lor exclusiv ierusalimite*“ (v. pag. 54);

4. „*filonul ecologist, marcă a unei religiozități cosmice, ocultate sub un limbaj pseudoștiințific, este vizibil aici din plin, și e o altă trăsătură de bază a «Noii Ere»*“ (v. pag. 54);

5. „*de asemenea, problema suferinței și a răului este eludată și la Pucioasa, prin invocarea omniprezenței divine și recuperarea condiției edenice. Doctrina polimorfă New Age e incapabilă să integreze provocarea răului, din pricina aceluiasi sindrom paradisiac. Nici ea nu acceptă ideea – altminteri, extrem de arhaică – a necesității asumării durerii, în vederea «creșterii spirituale», a maturizării*“ (v. pag. 54-55);

6. „*ideologia „Noului Ierusalim” urmărește aceeași sacralizare a cosmosului ca și spiritualitatea New Age (paradigma «revăjirii lumii»)*“ (v. pag. 55).

Acum, să le analizăm pe rând:

1. În ceea ce privește așa-zisa „*confuzie*“ între psihic și spiritual, până la identificare, nu putem să nu observăm cât de mult se căznește Bogdan Neagota să facă „*din țânțar, armăsar*“, căutând, cu orice preț, „*nod în papură*“. Am văzut mai înainte că, pus în fața unor probleme de finețe, mai dificile în interpretare, Bogdan Neagota s-a eschivat, pe motivul că „*nu acesta este scopul lucrării noastre...*“ (v. pag. 16). Chiar dacă presupunem că observația lui privind „*confuzia*“, este exactă, aici problema e atât de minoră, încât nu prezintă nici cea mai mică însemnătate. În cântărirea valorii unei grupări creștine, dacă este sau nu pe calea adevărului, au greutate în special faptele. Bogdan Neagota nu se străduiește să sublinieze concordanța dintre faptele creștinilor de la Noul Ierusalim, și cerințele evanghelice, care definesc adevărata viață creștină. Dimpotrivă, când le observă, le pune sub semnul exagerării până la pericol, ca și când ar exista o măsură care limitează superior lucrarea binelui, frumosului și adevărului.

Dar este ea pertinentă, nemulțumirea lui Bogdan Neagota?

În *Webster's New World College Dictionary* găsim la etimologia cuvântului „*psihic*“, grecescul „*psychikos=al sufletului, spiritual, provenit de la psyche=sufletul omenesc*“. Pentru „*spiritual*“, același dicționar propune explicația: „*al spiritului sau sufletului, ca formă distinctă de trup sau substanță materială*“.

Dicționarul explicativ, *DEX*, la rândul lui, propune pentru „*psihic*“, printre altele, și explicația: „*structură sufletească proprie unui individ*“, iar pentru „*spiritual*“, câteva formule echivalente, de genul: „*sufletesc*“,

„*care aparține spiritului*“ etc. Cred că este suficient de limpede pentru oricine că atât *Webster's New World College Dictionary*, cât și *DEX*, duc și ele „*confuzia între «psihic» și «spiritual», până la identificare*“, fără prea multe menajamente pentru cercetătorii meticuloși, de talia lui Bogdan Neagota.

2. Bogdan Neagota se teme de o așa-zisă „*transformare a conștiinței*“ și crearea unui „*homo noeticus*“ printr-o „*psihologie transpersonală*“, de tip *New Age*. Să fi uitat el că Mântuitorul condiționează intrarea în Împărăția Cerurilor, de „*nașterea din nou*“? Faptul că unii oameni sau grupări, a căror orientare generală a fost sau este mai mult sau mai puțin malefică, și-au asumat și acest obiectiv, printre altele (nu numai *New Age*, ci și Ceaușescu voia un om „*de tip nou*“), nu demonetizează cu nimic cauza și nu-i maculează paternitatea divină. Măcar de s-ar reuși ca în urma unei campanii de educare, făcută în coordonatele bunului simț, cât mai mulți oameni să-și transforme conștiința, înnoind-o printr-o permanentă raportare la cerințele biblice. Din păcate, fenomenul apare ca fiind invers: tot mai mulți oameni derapează, smulgându-se din chingile conștiinței (atâta câtă mai aveau), alunecând apoi spre minciună, sperjur, delincvență și chiar crimă.

În ceea ce privește „*psihologia transpersonală*“, această sintagmă e necunoscută la Pucioasa, atât ca asociere de idei, cât și ca prezumtivă terapie spirituală, cu sau fără proceduri practice asociate.

3. Observația privind presupusa „*privare a copiilor sectei de drep-tul de a frecventa școala*“ și consecințele ei, este într-un totu inexactă. Nici un creștin nu a ocolit în mod voit învățământul obligatoriu, chiar dacă în învățământul organizat de astăzi balanța pare negativă: copiii mai mult pierd decât câștigă (e vorba aici de criza de moralitate acută din învățământ). Din nou asocieri neîntemeiate (Waldorf), menite să dea coloratură sumbră „*orientării*“ luate în colimator, pentru a sădi neîncredere și dezgust celui care citește și preia informația ca atare, neverificată. În realitate nu există și nu a existat vreodată vreo școală confesională privată sau vreo inițiativă similară „*experimentului Waldorf*“, la Pucioasa sau oriunde mai sunt creștini atașați de Noul Ierusalim, și nici un fel de demers care să promoveze sau să aplice „*noua pedagogie creativă*“. Aceasta este doar în imaginația bogată a lui Bogdan Neagota, care își închipuie că acești copii, de care a auzit el un zvon că n-ar mai merge la școală din motive confesionale, trebuie, totuși, educați cumva, în sânul comunității (pe care dintr-o dată, fără nici o justificare, o numește

„sectă“); și, atunci, golul se umple de la sine cu încă o presupunere la fel de inexactă ca și celelalte, dar care „cade bine“ la dosarul de acuzații gratuite, inventate de el.

4. Filonul ecologist – altă găselniță, alt „nod în papură“. Ecologismul este o mișcare naturală, cu ramificații emotive sau instituționalizate pe tot globul, până la ultimul cetățean responsabil. El apare ca reacție firească, atât la nepăsarea perenă a omului în a-și face curățenie în propria ogradă, cât și la tendința iresponsabilă a unora de a face distrugerii iremediabile în fizionomia naturii. Îndată ce viața planetei este amenințată grav de poluare, orice pământean cu capul pe umeri devine vrând-nevrând un ecologist și în această postură el luptă cum poate pentru eradicarea acestui flagel. Faptul că *New Age*, ca și atâtea mii de alte grupări, asociații sau instituții, religioase sau nu, și-a fixat inclusiv acest obiectiv în programele ei, nici n-o blamează, nici n-o laudă. Faptele vor vorbi în dreptul fiecăreia. Dar a admite că o banală similitudine între obiective (faptul că scopurile sunt pozitive, nu mai contează!?) este caracteristică pentru o prezumtivă interferență de interese între Noul Ierusalim și *New Age*, este fie un abuz (dacă e vehiculată cu un scop denigrator), fie o prostie sadea (dacă e motivată de o îngustime de bandă în procesul de gândire). În contextul celorlalte mistificări, confecționate după principiul „scopul scuză mijloacele“, înclin să cred că și aici este vorba de (încă) un abuz.

Dar în ce constă, oare, „limbajul pseudoștiințific“, care promovează o „religiozitate cosmică“? Bogdan Neagota „uită“ să se mai explice, sau măcar să exemplifice. Încă o dată, el aplică tehnica „lovește și fugi!“, în loc să vină cu exemple concrete, lămuritoare.

5. Bogdan Neagota pretinde că la Noul Ierusalim „problema suferinței și a răului este eludată“. Ca de obicei, el nu aduce nici un argument, cât de mic, pentru a-și susține acuzația. El o pronunță și gata, trece mai departe: „nici ea [New Age, n.a.] nu acceptă ideea necesității asumării durerii în vederea «creșterii spirituale», a maturizării“.

Dacă *New Age*, în doctrina sa, fuge de durerea care aduce maturizare, îl asigur pe Bogdan Neagota că la Noul Ierusalim, dimpotrivă, creștinii se străduiesc din răspuțeri să fie co-participativi zi și noapte la durerile Domnului, căci Domnul vrea să facă „cer nou și pământ nou“, după cum este scris (v. *Apocalipsa*, 21/1), dar omul Îi stă împotriva. Omul nu stă la făcut, și durerea Domnului de la om este asemenea durerilor nașterii. Creștinii de la Noul Ierusalim stau sub crucea Domnului, și Domnul

Însuși îi îndeamnă să se vindece de bucurii. Omniprezența divină, de care vorbește Bogdan Neagota, nu exclude suferința, ci, dimpotrivă, o potențează, pentru că Însuși Domnul este în suferință. Dar această suferință e neînțeleasă de cei mai mulți dintre oameni. Ei cred că Dumnezeu este un Dumnezeu fericit, Care are de toate și Căruia nu-I lipsește nimic; și pentru că are de toate, mai ales, El nu mai este privit ca fiind **Cel ce este**, ci ca fiind **Cel ce dă** (pentru că are El de unde!). Iar Celui ce dă, evident, I se cere. Și de aceea, omul cere, cere mereu de la Dumnezeu, dar nu-I dă și el în schimb o fărâma din dragostea sa. Surogate ocazionale de „jertfă“ nu-L pot scoate pe Dumnezeu din durerea despărțirii omului de El. Iar creștinii adevărați, așa cum fac și cei de la Noul Ierusalim, cred în această durere și nu fug de ea, ci, în măsura posibilului, și-o asumă, căci așa i-a învățat Scriptura: „Plângeți cu cei ce plâng“ (Romani, 12/15).

6. Ultima acuzație, aceea de a urmări „sacralizarea cosmosului“, ceea ce – observă cu ascuțime Bogdan Neagota – urmărește și spiritualitatea *New Age*, este, indiscutabil, cea mai gratuită. În Biblie găsim că Dumnezeu îl invită sistematic pe om la sfințenie (v. *Levitic*, 11/44,45; *Ev. Matei*, 5/48) și, întrucât El știe că oamenii, în majoritate, sunt delăsători și adesea neputincioși, anunță o sfințire cosmică: „Și am văzut cetatea sfântă, Noul Ierusalim, pogorându-se din cer, de la Dumnezeu, gătită ca o mireasă, împodobită pentru mirele ei.“ (Apocalipsa, 21/2).

Să nu fi auzit Bogdan Neagota despre cerul cel nou și pământul cel nou, profețite de Isaia (v. *Isaia*, 65/17), de Petru (v. *II Petru*, 3/10) și de Ioan (v. *Apocalipsa*, 20/11)? Se pare că nu, îndată ce el găsește sacralizarea cosmosului tocmai la... *New Age*. În schimb, nu ezită să răstălmăcească, folosind cuvinte caustice („paradigma «revrăjirii lumii»“), orice minim efort pe care omul l-ar putea angaja pentru a remodela lumea, făcând-o – dacă nu sfântă – măcar mai bună și mai dreaptă; dar nu „vrăjtită“, cum o vede Bogdan Neagota.

Iată că toate cele 6 capete de acuzare ale lui Bogdan Neagota, privind o așa-zisă „afinitate profundă a Noului Ierusalim cu *New Age*“, se dovedesc a fi răutăți gratuite, asocieri nefondate, menite de a-l induce în eroare pe cititor și a-l îndepărta, cu un gust amar, pentru totdeauna de șansa de a se apropia de *Cuvântul lui Dumnezeu*.

Ei bine, de fapt, tocmai acest *Cuvânt* îl deranjează pe Bogdan Neagota!: „Căci Dumnezeul de la Pucioasa suferă, cu siguranță, de o logoree profetică neobișnuită: el e pe cale să inspire corpusul evangheliar al unui creștinism de un alt tip decât cel tradițional – creștinismul Duhului Sfânt“ (v. pag. 55).

Era inevitabil ca, după propria lui logoree înșirată prin atâtea slalomuri pe lângă adevăr, Bogdan Neagota să derapeze în prăpastia blasfemiei. Biblia îl avertizează, dar Bogdan Neagota o fi citit în ea? „*Mai de folos i-ar fi dacă i s-ar lega de gât o piatră de moară și ar fi aruncat în mare, decât să smintească pe unul din aceștia mici.*“ (Ev. Luca, 17/2). Biblia însăși, prin dimensiunile ei (inclusiv spirituale), deși cuprinde o infimă parte din *Cuvântul lui Dumnezeu* (așa cum se mărturisește la Ev. Ioan, 21/25), nu este și ea o „*logoree profetică neobișnuită*“? Cine-L poate opri pe Dumnezeu să vorbească? Cine-I poate spune Lui cât și cum și când să vorbească? Dar Bogdan Neagota a căzut în ispita de care zice Domnul: „*Cel ce s-a apucat la ceartă cu Cel Atotputernic, se va da, oare, bătut? Cel ce judecă pe Dumnezeu, va răspunde ceva?*“ (Iov, 40/2). „*Cine este cel ce pune pronia sub obroc, prin cuvinte fără înțelepciune?*“ (Iov, 38/2). „*Da, Dumnezeu este nespus de mare prin puterea Lui! Cine poate să învețe ca El? Cine I-a dat învățătură cum să Se poarte? Și cine poate să-I spună: aceasta ai făcut-o rău?*“ (Iov, 36/22,23). Iată că Bogdan Neagota poate. Cât este de mare îndrăzneala omului nehibzuit! Dacă el n-a observat că Însuși Duhul Sfânt vorbește prin *Cuvântul lui Dumnezeu*, și dacă nu s-a putut apleca pentru a primi și el acest Duh, este de înțeles de ce i s-a părut că ar fi vorba de „*alt tip de creștinism*“ la Pucioasa, și nu de cel tradițional. Dimpotrivă, alți „*cercetători*“, care nici ei n-au înțeles Noul Ierusalim, dar au fost mai ponderați în acuzații decât Bogdan Neagota, au acuzat în diverse ocazii Noul Ierusalim de prea mult tradiționalism (!) și de încăpățănare obtuză (!) în a nu se alinia la capriciile lumii moderne. Cui să-i dai dreptate mai întâi?

Epilog la... Epilog. Dilema unui filosof amator: Bogdan Neagota

„Ateismul este o infirmitate și o eroare fundamentală a naturii umane. [...] Așa sunt gândurile de hulă: răbufniri de păcură în raza de soare.“

(Părintele Arsenie Boca)

Epilogul lui Bogdan Neagota, care se vrea a fi sinteza celor 50 de pagini anterioare, folosește același limbaj, împănăt cu prețiozități licențioase, infatuat, dar confuz, tendențios până la mistificare: „*Circumscrișă tipologiei lui Troeltsch, mișcarea de la Pucioasa aparține unei formule sectare, de sorginte ioaneică: comunitate de iubire în jurul Sf. Duh, izolată de lume, așteptând angoasată Parousia milenaristă*“ (pag. 60).

Am reprodus intenționat acest citat, pentru ca să afle și creștinii de acolo, de la Glodenii Pucioasei, când vor citi acest eseu, că ei sunt „*circumscriși tipologiei lui Troeltsch*“ (dacă nu știau până acum). Cred că se vor bucura când vor afla, cei care ar fi tânjit după această „*circumscriere*“, că ea s-a făcut de la sine, fără nici un efort și fără șpagă, numai prin condeiu inspirat al lui Bogdan Neagota. Cei care n-au tânjit niciodată însă, se vor mira întrebându-se cum de au ajuns ei membrii ai unei „*formule sectare*“, și care ar fi acea formulă:

– „*comunitate de iubire în jurul Sfântului Duh*“? Amin! (așa să fie!). Nimic mai laudabil, dacă până și Bogdan Neagota constată așa ceva;

– „*izolată de lume*“? Măcar de ar fi așa; dar nu e decât în duh, deocamdată. Biblia, chiar asta cere: „*Nu iubiți lumea [...] nici cele ce sunt în lume*“ (I Ioan, 2/15), „*fugiți de lume [...] Prietenia cu lumea este vrăjmășie cu Dumnezeu. [...] Pentru că oricine este născut din Dumnezeu, biruiește lumea*“ (I Ioan, 5/4), „*și lumea întreagă este sub puterea celui vicelnic*“ (I Ioan, 5/19). Câți sihaștri a dat poporul român în cursul istoriei! Dar i-a și iubit, și i-a cinstit cu mare evlavie, iar acum s-a ajuns la blamarea pustniciei, pe față, ca fiind o oarecare „*formulă sectară*“, de către ucenicii vrăjitori, samsari de cuvinte, ai filozofiei religiilor. Există și aici, la Noul Ierusalim, o „*ieșire din lume*“, adică din duhul lumii, după îndemnul biblic: „*ieșiți din mijlocul lor*“ (I Corinteni, 6/17; Isaia, 52/11; Apocalipsa, 18/4). Dar o izolare fizică de lume n-a fost și nici nu s-a încercat vreodată, și nici n-ar mai fi posibilă măcar, în zilele noastre. Este vorba doar de un refuz al răului care se revarsă din lume, după cum și Bogdan Neagota, parțial corect (în sfârșit, iată și ceva aproape corect!) observă: „*Ei refuză structurile lumii acesteia și o judecă aspru, pentru că nu sunt ai lumii*“;

– „*așteptând angoasată Parousia milenaristă*“? Poate că, dimpotrivă, cu bucuria pe care o aduce apropierea unei mult dorite întâlniri între cei ce se iubesc. Angoasa este lipită de păcat și de răul din lume, căci plata păcatului este moartea (v. *Romani*, 6/23), dar creștinii adevărați s-au desprins, cu hotărâre, de păcate, schimbând angoasa, cu pacea lui Hristos. De altfel, nici nu trebuie să fii creștin al Noului Ierusalim pentru a-ți exprima deschis o părere critică asupra răului din lume. Toți pământeni care au abandonat trăirea creștinească, nu mai conțin a se plânge de o degradare fără precedent a lumii, și sunt angoasați de un viitor incert, chiar dacă e plin de promisiuni de „*mai bine*“; căci asemenea promisiuni s-au înlănțuit, unele după altele, zeci și sute de ani, generații întregi, așteptând fără succes o schimbare, cât de cât, în bine.

În final (pag. 61), Bogdan Neagota își exprimă concludiv propria sa angoasă, pe care i-o provoacă... sfințenia omului: „*Se petrece la Pucioasa intoxicarea cu divin a omului...*“. Și când te gândești câți teologi și-au bătut capul să teoretizeze despre „*îndumnezeirea omului*“, căutând formule și căi pe cât posibil mai scurte și mai eficiente! Dar Bogdan Neagota se contrazice încă o dată pe sine, afirmând: „*Ideologia ierusalimită nu e originală decât prin caracterul ei poetic*“ (pag. 62 – sublin. ns.). După ce a încercat din răspuțeri să-i demonstreze, prin sugestii abil ticluite, caracterul nociv, care urmărește printr-o manieră subversivă să schimbe linia ternă a ortodoxiei majoritare, acum încearcă să o minimalizeze, amestecând-o printre alte profetii, alese de el pe criterii obscure, ale unor „*înainte-mergători ca Sundar Singh, Sf. Serafim de Sarov, etc, dar și a unor contemporani (Pavel Coruț, ideologii de la Universitatea de metafizică «Elta»*)“, pentru a admite, apoi, în mod paradoxal, citând concludiv dintr-un interviu, următoarea sentință: „*Noul Ierusalim este un model nou de existență...*“ (pag. 62 – sublin. ns.).

Greu de ales între „*a nu fi original*“ și „*a fi un model nou*“. Când se va hotărî Bogdan Neagota, lămurindu-se mai întâi pe sine, pentru ca apoi să ne lămurească și pe noi, cum este, de fapt, Noul Ierusalim? Probabil când va renunța definitiv la amatorism, trecând de la „*teribilismul cuvântului*“, la registrul cuviincios al contemplării tăcute, admirative, a lucrărilor lui Dumnezeu, care dintotdeauna au fost bune foarte.

DISJUNCȚIA DINTRE NOUL IERUSALIM ȘI NEW AGE (NOUA ERĂ)

„*Și precum haina cea din afară ascunde pe cel întinat, tot așa este și cu lucrarea lui Antichrist, care a cuprins totul, care s-a atins și a pus învățătura de a lui Dumnezeu peste întinarea sa, ca să nu se vadă înșelăciunea sa, și să tragă de pe cale pe cel ce merge cu Dumnezeu și nu știe că duhul lui Antichrist îl momește cu față ascunsă.*“

(citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993)

Filosofi amatori, avizi după „*teme șocante*“

Se observă în ultima vreme la unii filosofi amatori un apetit neobișnuit de a face asocieri gratuite pe seama Bisericii Noul Ierusalim, îndreptate, cu precădere, către o mișcare socială și religioasă, denumită, generic, „*New Age*“ (Noua Eră). Am văzut, deja, strădaniile lui Bogdan Neagota de a demonstra afinități de doctrină între Noul Ierusalim și *New Age*. În eseuul său, intitulat „*Noul Ierusalim de la Pucioasa*“, Bogdan Neagota crede că a găsit cel puțin șase linii de forță, comune, care stabilesc „*afinități profunde*“ între „*fenomenul Pucioasa*“ și *New Age*. Dar toate acestea s-au dovedit fie exagerări voite, fie derapări grave de la adevăr. În eseuul „*La vânătoare de profeți*“, am putut descoperi la Bogdan Neagota caracterul intențional de demolare a imaginii Noului Ierusalim și de împotrivire la lucrarea *Cuvântului lui Dumnezeu*. O poziție similară o întâlnim la Teodora Roșca, o tânără obedientă instituției bisericii, care în articolul „*Noua Eră în România*“ face confuzii grave, voite sau nu, încercând să asimileze cu forța Noul Ierusalim în rândul mișcărilor oculte moderne. Ea primește însă îndată, în noiembrie 2001, o replică pertinentă din partea Danielei Moga, care, bazându-se pe propria sa pregătire teologică universitară, o invită la atentă reculegere și la reflecție pe marginea citatului biblic: „*Luați seama să nu vă lepădați de Cel Care vorbește [...] Cel ce ne grăiește din ceruri*“ (Evrei, 12/25).

Un alt exemplu, dintre cele mai virulente, este site-ul de pe Internet,

intitulat „*New Age în România*“, realizat pe defunctul web www.ortodoxia.go.ro (între timp dispărut, probabil din lipsă de audiență) de către autori anonimi, care se anunță ca „*nemairăbdând batjocorirea Sfintei noastre Biserici Ortodoxe*“. Aceștia atacă deschis Noul Ierusalim, numindu-l „*erezie New Age*“, și, totodată, propunând sintagma „*cazul Pucioasa*“, pentru a-i da o coloratură enigmatică și pernicioasă. Cu o cunoaștere sincopată a fenomenului *New Age*, dar cu o propensiune evidentă spre macularea valorilor spirituale ale Noului Ierusalim, autorii fac conexiuni forțate și total nemotivate, cu „*Complexul ecumenic de la Vulcana Băi*“, cu „*Mișcarea de integrare spirituală în absolut*“ a lui Gregorian Bivolaru, cu tendințe imaginare spre sinergie spirituală și ecumenism („*Globalizare și catolicism*“), sau cu practici paramedicale ancestrale și moderne, care apelează la „*puteri vindecătoare*“ neconvenționale (radiestezie, acupunctură, bioenergie etc).

Se pune, de aceea, întrebarea firească dacă există vreo conexiune, măcar una, fie ea și tangențială, între aceste două entități, pentru a justifica măcar interesul de a crea juxtapunerea denumirilor lor. Pentru aceasta, este necesară trecerea în revistă a tuturor elementelor definitorii și analiza lor antitetică.

New Age: o lume alienată, ostilă creștinătății

Mișcarea New Age este o lume pseudo-religioasă, alienată și ostilă creștinătății, multi-orientată și multilaterală, care se prezintă ca o sinteză în variate nivele între religiile Extremului Orient (în special hinduismul, budismul, taoismul, zen, yoga) și ocultismul occidental, adaptat și influențat de cultura materialistă apuseană, putând însă apărea și sub forme secularizate. Ea are rădăcini adânci în istorie, până la Emanuel Swedenborg (†1772), iar apoi la transcendentaliști ai secolului al XIX-lea (Henry David Thoreau, †1862 și Ralph Waldo Emerson, †1882, cel care proclama că „*Dumnezeu a oferit revelația Sa tuturor religiilor lumii*“), teozofi ai secolului al XIX-lea (Helena Blavatskaia) și antropozofi ai secolului al XX-lea (Rudolf Steiner, care a avut o contribuție majoră la reînvierea ocultismului). La începutul secolului al XX-lea, Alice Bailey, prin scrierile sale, în care promovează „*pacea lumii*“, divinitatea neamului omenesc, unitatea tuturor religiilor și noua ordine mondială, devine renumită ca fiind cea mai prolifică autoare a scrierilor oculte prin care se fundamentează *Mișcarea New Age* modernă. În fine, anii '60 ai secolului

al XX-lea (când devin foarte la modă șamanismul lui Carlos Castaneda, muzica pop a trupei „The Beatles“, budhismul Zen și Meditația Transcendentală) aduc o nouă revigorare a interesului pentru *New Age*.

Mișcarea New Age constă într-o rețea tentaculară, incredibil de uriașă și bine organizată, formată din mii de grupări, trusturi, fundații, cluburi, loji și secte religioase, al căror scop principal declarat este „*să aducă pacea lumii*“ și „*să pregătească lumea ca să intre în așa-numita Eră a Vărsătorului*“. Această dorință va fi îndeplinită în principal sub conducerea unui „*Hristos*“, cunoscut și sub numele de „*Lord Maitreya*“, care se presupune că va veni să ne învețe cum să trăim în pace unii cu alții. De altfel, o altă formă de exprimare a scopurilor *Mișcării* este crearea de organisme universale, denumite pe rând: „*Autoritatea Mondială a Hranei*“, „*Autoritatea Mondială a Apei*“, „*Ordinea Economică Mondială*“, precum și o integrală „*Nouă Ordine Mondială*“. Un mic eșantion al câtorva organizații implicate, include: Amnesty International, „*Creșterea Zero a Populației*“, New World Alliance, World Goodwill, Biserica Universală și Triumfătoare, Societatea Teozofică, Forum, Inițiativa Planetară pentru Lumea pe care Noi o Alegem, Clubul de la Roma, Christian Science, Școala Unită a Creștinătății, California *New Age* Caucus, și demonstrează diversitatea de preocupări din sfera de influență politică, economică și religioasă. Trebuie notat și faptul că una dintre cerințele solicitate unei persoane care urmează să intre în *New Age*, este să urmeze așa-numita „*Inițiere Luciferică*“, un soi de angajament de supunere la „*Hristosul*“ Noii Ere și la „*Noua Ordine Mondială*“.

Pentru a simplifica analiza, este necesar să se aleagă doar trăsăturile distinctive esențiale, din sutele de caracteristici ezoterice ale *Mișcării New Age*, pentru a le confrunța apoi în antiteză cu orientările corespondente ale Noului Ierusalim.

Douglas R. Groothuis, autor al scrierilor „*Demascând New Age*“ și „*Înfruntând New Age*“, identifică șase caractere distinctive pentru *New Age*:

1. Totul este Unul;
2. Totul este Dumnezeu;
3. Omenirea este Dumnezeu;
4. O schimbare în conștiință;
5. Toate religiile sunt una;
6. Optimism evoluțional cosmic.

Dintre reperatele de mai sus, reținem că primele trei modifică fundamental și, totodată, eretic concepția creștină despre Dumnezeu. În schimb,

credincioșii creștini ai Noului Ierusalim păstrează nealterată învățătura Crezului ortodox, care-L prezintă pe Dumnezeu ca fiind Unul în Ființă și întreit în Persoane: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh: „*Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, Acesta înseamnă Dumnezeu, și Acești trei Una sunt mai înainte de toți vecii, și în vecii vecilor Una sunt. Amin, amin, amin. Ceea ce s-a lucrat, ceea ce a fost, ceea ce este și ceea ce va fi, pe toate le-a lucrat întru totul Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, Treimea Cea de o ființă și nedespărțită.*” (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 2001).

Reperul nr. 4 se aseamănă, ca principiu, cu învățătura creștină de schimbare radicală a conștiinței de sine, de lepădare de sine și de încopilărire a inimii, dar nu pleacă de la același obiectiv. În timp ce creștinii Noului Ierusalim promovează cu perseverență, ca țintă, sfințirea întregii lor ființe, practicanții *New Age* își risipesc energia în a găsi tehnici și programe alternative, care să potențeze până la epuizare rezervele ființei umane, în încercarea încăpățânată de a demonstra că omul își este suficient sieși, neavând nevoie de un Dumnezeu Stăpân, ci doar de colaboratori ocazionali din „*lumea de dincolo*”, puși în scenă prin diverse proceduri oculte și activități magice. Or, acestea sunt legături nedisimulate cu satana, care duc inexorabil la înrobirea definitivă a ucenicilor lui. Așadar, nu schimbarea de conștiință în sine, ci scopul și finalizarea ei trebuie să stea înaintea celui care face o analiză comparativă a acestui reper. Or, este evident că scopurile pentru *Noul Ierusalim* și *New Age* sunt aici diametral opuse: „*Omul care nu este sfânt cu viața trupului și a sufletului și a duhului său, acela nu poate fi înțelept pentru cer și pentru Dumnezeu și pentru viața cea veșnică, iar cuvintele lui nu prind viață în oameni și nu sunt bune pentru oamenii cei sfinți, căci înțelepciunea este pentru sfinți. Înțelepciunii îi trebuie trup sfânt, casă sfântă, loc sfânt, căci altfel, sămânța ei e stearpă și nu face fruct pentru nimeni.*” (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 26 octombrie/8 noiembrie 2001).

Reperul nr. 5 este o imagine a unui ecumenism împlinit, răscopt chiar, la care mai sunt de cules numai roadele. Or, Noul Ierusalim a dezaprobat cu desăvârșire orice tentativă săvârșită de reprezentanți ai bisericii oficiale de a se apropia, pe plan religios, de mișcări eretice, schismatice sau anarhice, promovând, în schimb, reînțoarcerea la reperele Sfintei Tradiții, caracterizate prin conservatorism moderat: „*O, țară Românie, nu mai este în tine fiu de al tău care să te iubească pe tine, căci cine nu Mă iubește pe Mine, acela nu știe ce este iubirea. Nu mai este om cu mintea întregă în tine, căci cine nu lucrează cu mintea lui în voile Mele cele sfinte, acela este*

fără de minte, știrbit la minte este. O, țară dulce pentru cei din cer, țara Mea de iubire! Nu te mai iubește nimeni în tine. Vin Eu să te iubesc. Vin Eu să te curăț de durere și de minciuna care te acoperă din tălpi și până în creștet. Vin Eu să te fac frumoasă și curată. Vin Eu. Amin, amin, amin. Vin în Grădina Cuvântului Meu și îți aduc alifie cerească pentru ranele tale, ca să-ți vindec trupul tău cel sănătos, iar ce este bolnav pe trupul tău, să dau de la tine și să fii sănătoasă și pe voia Mea. Amin.

Vin în grădina Mea cea din tine, țară a durerii, dar și țară a mângâierii de la Domnul. Vin și Mă vestesc mereu cu ziua Mea de biruință prin tine peste tot pământul. Vin, că mult ai plâns și mult plângi. Antichrist a fost viclean, și în toată vremea a prins de veste de planurile Mele cu tine, țară de români, și n-a mai avut pace niciodată, și a lucrat din fiu în fiu antichrist, ca să te aibă a lui, fiindcă tu ești plină de podoabele Mele cele puse peste tine de la nașterea Mea și a ta. Tatăl ne-a adus pe lume odată; pe tine te-a făcut popor nou, iar pe Mine M-a făcut începător al tău și Mântuitor al tău în toată vremea. O, ești plină de fii fățarnici, care te vând dușmanilor Mei pe nimic, căci cu nimic nu vor rămâne aceștia, nici măcar cu tine, căci Eu îi voi lua din tine. Mă scol în cuvânt și Mă vestesc Judecător peste proorocul mincinos, care și-a băgat capul său în tine ca să fii a lui și să se folosească, zice el, de binecuvântarea și de podoabele pe care le ai de la Mine peste tine, țară plină de daruri. Un picuț, și rostesc în tine judecata lui antichrist, și apoi împlinesc. Amin, amin, amin.

Eu, Domnul Iisus Hristos, cobor în grădina Mea și Mă fac sărbătoare de cuvânt pentru mama cea pururea Fecioară, care Mi-a fost ușă Mie din cer spre pământ, ca să fac lucrarea Tatălui Meu Savaot.

O, mamă, mamă cu durere ca și Mine, Fiul tău Cel ceresc! Nimeni pe pământ n-a născut fiu din cer, nimeni, decât tu, că Eu din cer M-am coborât în tine. Eu am fost cuvântul arhanghelului care a coborât din cer de M-a vestit ție, și cuvântul a luat trup de om în tine, ca să Mă nasc om din Fecioară, și cuvântul s-a făcut om. Cine s-a mai făcut om ca și Mine din cuvântul cel din cer și din trup feciorelnic? Eu n-am putut să fac de la Mine nimic, ci toate câte aud că-Mi spune Tatăl, aceea fac. Din cuvânt M-am făcut trup curat din trup curat. Toate câte fac Eu, de la Tatăl le fac, și prin cuvânt le întocmesc, și apoi le aduc spre vedere. Așa am lucrat din veac și până în veac, până azi. Iar azi, ce cuvânt întocmesc ca să împlinesc la vedere? Azi Mă pregătesc peste grădină și Mă vestesc Judecător peste proorocul mincinos, care și-a băgat capetele sale în țara Mea cea plină de darurile credinței sfinte, care este în ea de la Mine și de la părinți. Așa

e scris în Scripturile venirii Mele: «Un înger, stând în soare, strigat-a cuvânt puternic către toate păsările care zboară spre înaltul cerului: Veniți și adunați-vă la cina Dumnezeului Cel mare. Veniți și mâncați trupurile împăraților, trupurile căpeteniilor, trupurile vitejilor, trupurile cailor și ale călăreților, trupurile celor liberi și ale robilor, trupurile celor mici și ale celor mari, căci fiara și toți împărații pământului cu oștirile lor s-au adunat ca să se războiască cu Cel ce șade pe tron, pe cal alb, cu oștire. Dar fiara a fost răpusă, și cu ea, proorocul mincinos, care făcea semne înaintea fiarei cu care amăgise pe cei ce au purtat semnul fiarei, închinându-se chipului fiarei. Aceștia au fost amândoi aruncați de vii în iezerul cu foc unde arde pucioasă, iar ceilalți, uciși au fost cu sabia care iese din gura Celui ce șade pe cal alb. Și toate păsările s-au săturat din trupurile lor». Amin.

— *O, Fiule Emanuel, durerea de mamă e cea mai dureroasă, dar oamenii de pe pământ nu știu ce înseamnă mamă, mamă cu adevărat. Oamenii spun mamă la femeia care rodește om din fructul morții, din pomul morții, din care Dumnezeu a spus omului: «Să nu mănânci, omule, din pomul acesta, că vei muri când vei mânca!».* O, Fiule, n-a știut omul ce este acest cuvânt al Tău, pe care l-ai spus omului cel întâi zidit de mâna Ta, că Tu ești Cuvântul Tatălui și mâna Tatălui și Duhul Tatălui.

Biserica de pe pământ nu vrea să fie mamă. Iată ce păcat a făcut! S-a luat după cei străini de Tine biserica din țara Ta cea de la sfârșit. S-au sculat oameni cu inimă de fiară și s-au așezat mari peste biserici și au zis că Duhul Sfânt face ce vrea El și nu Te întreabă pe Tine ce face El, și că El suflă unde voiește El. S-au sculat oameni cu duh de fiară, Fiule scump, și au stricat dogma dumnezeirii și au spus că Duhul Sfânt al Treimii Dumnezeiești lucrează pe furiș de Tine, deosebit de Tine. Iată, aceasta este erezia cea de dinaintea venirii Tale, erezie cu care au venit în țara cuvântului Tău oameni cu duh de fiară. Dar Tu Te-ai despărțit de biserica cea omenească de pe pământ, că Tu ai strigat mereu la ea să nu facă erezie prin omul care a venit și a spus lepădare de credința cea din părinți, și a spus «ecumenism» acestei lepădări a bisericii creștine, căci fiara a venit cu forță pământească, adică cu bani, ca să cumpere pe cea care era cu credința din părinți, și, ca pe vremea răstignirii Tale, tot cu bani s-a ajuns la vânzarea Ta cea de azi, Fiule. Te-ai despărțit cu Duhul de biserica cea de pe pământ, care este pământească, și nu cerească. Te-ai despărțit, Fiule vândut pe bani, căci s-a făcut eretică biserica, și scris este în Scripturi: «De cel eretic, după întâia și a doua certare depărtează-te, știind că unul ca acesta s-a abătut și a căzut în păcat, fiind singur de sine osândit».

S-a despărțit, biserica, de sfinți și de părinți, și face pe gustul proorocului mincinos, care slujește fiarei cea cu capetele ascunse. Degeaba își spune ea «una singură sfântă și apostolească biserică», degeaba, Fiule al Tatălui și al meu, degeaba spune așa. Plâng apostolii Tăi în cer, în loc să fie fără durere și fără întristare și fără suspin în cer. Plâng, Fiule, apostolii Tăi cei de acum două mii de ani. Plânge ucenicul Tău cel iubit de Tine, Ioan apostolul, care a scris proorocia venirii Tale cu nou Ierusalim pe pământ. Plânge ucenicul Tău, Fiule, și spune ceea ce a spus și atunci. Așa a spus el atunci bisericii: «Oricine o ia înainte și nu rămâne în învățătura lui Hristos, nu are pe Dumnezeu; iar dacă cineva vine la voi în biserică și nu aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă și să nu-i ziceți: „Bun venit!“, căci cel care îi zice: „Bun venit!“, se face părtaș la faptele lui cele rele». Iată, așa a spus Ioan pentru cei ce sunt biserică a Ta, Doamne, Fiule al meu.

O, în cer e durere și întristare și suspin, că numele Tău e vândut pe bani, de două mii de ani și până azi, de la iudei și până la venirea Ta. Dar eu sunt îndurerată, și așa cum sunt intru în biserica cea de pe pământ, care și-a stricat numele. Intru, Fiule, că azi biserica trebuie să știe ce înseamnă sărbătoarea cea de azi, care se cheamă creștinește: intrarea în biserică a Maicii Domnului. Acum două mii de ani am intrat pruncă de trei ani, ca să mă pregătesc în Sfânta Sfințelor pentru ziua mântuirii neamului omenesc, pentru nașterea Ta pe pământ, Fiule ceresc. Iar acum intru mamă și ca mama grăiesc peste Biserica Ta cea vie, ca să ia din ea biserica cea fără de viață și să audă ce înseamnă cuvântul «mamă», căci durerea de mamă e cea mai dureroasă între dureri, dar oamenii de pe pământ nu știu ce înseamnă mamă, mamă cu adevărat. Oamenii spun «mamă» la femeia care rodește om din fructul pomului morții, din care Dumnezeu a spus omului să nu mănânce. Dar cine înțelege taina aceasta în biserică, Fiule?

O, scris a fost de la început: «Femeia va zdrobi capul șarpelui, iar el va împunge călcâiul ei». Mă scol, ca mama pentru Fiul ei Cel ceresc, și mă așez alături cu Tine și cu cei de pe pământ care-ți sunt Ție biserică vie, mamă vie pentru neamul omenesc, ca să zdrobim capul lui antichrist, așa cum l-am zdrobit acum două mii de ani când Ți-am fost ușă de venire la oameni. Iar azi din nou lucrăm, că avem ușă între cer și pământ, biserică vie, din inimi vii, care s-au așezat început nou, temelie nouă, Ierusalim nou, biserică mamă, biserică cu milă și cu durere pentru neamul omenesc, căci neamul omenesc este dorul Tău cel de șapte mii de ani,

Fiule venit din cer pe pământ o dată, și iarăși, încă o dată, cu zecile de mii de sfinți, așa cum este proorocia Scripturilor cele pentru vremea aceasta de sfârșit, căci toate sfârșitu-s-au.

Grăirea mea cu Tine va intra în biserică cea lumească, va intra prin fiii cei de azi, care sunt aleșii Tăi dintre oameni ca să Te audă pe Tine cuvânt peste pământ, căci Tu vii, fiindcă toate sfârșitu-s-au. Amin, amin, amin.

— Să fii fericită de toate neamurile cele credincioase și cele necredincioase, mamă Fecioară, mamă a Mea, care ai intrat în biserică prin cuvântul Fiului tău ca să rostești erezii peste fapta bisericii, care era să fie mamă pentru fiii Mei cei credincioși, ca să-i crească pentru Mine. Iată erezii căreia i se spune «ecumenism», erezii care și-a înfipt țărșul în țara românilor, țara Mea cea de la început și cea de la sfârșit, că la început l-am făcut din ea pe om, iar la sfârșit, iarăși fac om nou, Ierusalim nou, dar nu lucrez ca omul care vrea să facă Ierusalim din oameni păcătoși, și lucrez ca Dumnezeu, Care face nou Ierusalim din oameni vii și sfinți, care trăiesc trăirea Mea între cer și pământ. “ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 21 noiembrie/4 decembrie 1998).

În fine, față de un optimism, mai degrabă, nejustificat, prezentat în poziția nr. 6, având în vedere și erodarea rapidă în lume a valorilor morale tradiționale ale omenirii, creștinii Noului Ierusalim abordează virtutea nădejdiei, acționând permanent cu reținere și prudență, evitând răul și lucrând binele, conștientizând, totodată, că avertismentele apocaliptice nu recomandă nicidecum optimismul exaltat, ci, mai degrabă, o neconținută veghe, în sobrietate și decentă viețuire.

Lothar Gassman, în scrierea sa „New Age – Vine religia unitară mondială?” (Ed. Stephanus, București, 1996, pag. 14-15), consideră că cele șase repere (obiective, sloganuri) caracteristice ale Mișcării New Age sunt următoarele:

1. Religiiile sunt amestecate între ele;
2. Se proclamă autodivinizarea și automântuirea omului;
3. Este descoperită o „știință secretă”;
4. Vor fi create principii morale noi;
5. Va fi creată o nouă imagine cosmică despre lume;
6. Vor fi dezvoltate noi „forțe mărețe, puternice”, care vor fi aplicate sub diverse forme de magie, neagră sau albă.

Și aceste șase repere sunt inexistente în doctrina creștină ortodoxă, implicit și la creștinii Noului Ierusalim:

1. Noul Ierusalim reclamă că singura religie adevărată este cea creștin-ortodoxă; și, întrucât adevărul nu se poate amesteca în nici un chip cu minciuna fără să se piardă, nici religiile nu se pot amesteca între ele:

„Credința dreaptă este aceea care se hrănește cu faptele ei, care face faptă din duhul ei. Aceea este credința dreaptă, care se numește ortodoxie.” (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 25 martie/7 aprilie 1995).

2. Noul Ierusalim proclamă mântuirea prin Hristos, exclusiv. Omul poate ajunge la îndumnezeire, dar nu singur, ci prin Hristos și pentru Hristos, cu harul sfințitor al Duhului Sfânt: „M-am zidit în voi clipă de clipă, ca să fiu în voi și ca să Mă zidiți mereu în voi, după cum Eu v-am învățat. Să ia omul cuvântul Meu de la voi, și să-l pună peste el, și numai așa să creadă că Mă are, și iată ce cuvânt rostesc către tot omul: cine vrea să aibă în el pe Dumnezeu, acela să-L facă pe Dumnezeu în el, să-L zidească pe Domnul înăuntrul lui, ca să se vadă din afară că are pe Domnul în el, că are împărăția lui Dumnezeu într-însul. Amin.” (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 8/21 septembrie 1999);

„Te-am învățat să fii, și te voi învăța încă, până ce tu vei fi atât cât vei putea să-Mi spui tu Mie: «Eu sunt cel ce sunt».” (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 26 septembrie/9 octombrie 2002);

3. Creștinii Noului Ierusalim deplâng știința omenească, pe nedrept numită „știință”, și învață numai de la Dumnezeu, ceea ce primesc prin Cuvântul Său: „Știința era a lui Dumnezeu, și omul n-a ascultat să nu ia din pomul științei, și iată, de atunci omul este al științei, nu al lui Dumnezeu, și nu vrea omul științei să creadă că el nu este omul lui Dumnezeu.” (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 21 mai/3 iunie 1995).

4. Orice principii morale noi le desființează pe cele vechi, dacă acestea nu mai corespund; sau le perfecționează, dacă ele sunt depășite. Or, este cunoscut că principiile moralei creștine s-au putut strecura cu greu în istorie, în codurile de legi civile ale puternicilor vremii. Creștinii Noului Ierusalim promovează cu tenacitate valorile etice și de conștiință tradiționale românești și creștinești, așa cum au fost ele preluate de la părinți și de la strămoși: „...tu n-ai avut alt dumnezeu în afară de Mine și n-ai robit pe străin, și Eu îți dau plata pentru răbdarea ta, și îți dau frumusețea cea dintâi și te fac raiul venirii Mele, iubito. Și cine te va iubi, după dreptate te va iubi, iubita Mea, că nici un neam sub soare nu va avea strălucirea ta.” (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 8/21 noiembrie 2002);

„Omul pământului Meu n-a voit răul nimănui de pe pământ, n-a făcut rău nimănui, că Eu am fost suflând mereu cu duhul voii Mele peste neamul român cel credincios Mie. De peste tot, furul venea să-l biruiască pe român ca să-i ia pământul de sub el, ca să biruiască neamul român, dar neamul român a biruit cu Mine, și nu fără Mine.” (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 23 aprilie/6 mai 1998).

5. Noua imagine cosmică despre lume este un reper asemănător cu reperul nr. 6, tratat mai înainte, din cele identificate de Douglas R. Groothuis. Creștinii Noului Ierusalim știu însă din Biblie că lumea nu se va schimba, atâta vreme cât stă în vrăjmășie cu Dumnezeu. Este o utopie să crezi că fără Dumnezeu, omenirea va reuși să propășească într-un mod unitar. Să ne aducem aminte ce au pățit oamenii când au vrut să ridice turnul Babel până la cer. Dumnezeu le-a încurcat limbile, ca să-i aducă forțat la umilință, dar oamenii mai rău s-au învrăjbit. În plus, imaginea despre o lume edenică fără Dumnezeu, este o mare minciună. Chiar acum, deși se promovează principii mărețe și toată lumea strigă „*Pace, pace și liniște!*“, relațiile interumane și interstatale se bazează pe o exploatare mai mult sau mai puțin fățișă; inegalitățile în lume iau amploare și conflictele militare sunt cap de afiș printre noutățile lumii. Destabilizarea câștigă mai repede teren și este mai persistentă decât oazele de stabilitate din unele teritorii ale globului. Această perioadă a fost proorocită limpede de Scripturi: „*Atunci când vor zice: «pace și liniște!», atunci fără de veste va veni peste ei pieirea, ca și durerile peste cea însărcinată, și scăpare nu vor avea.*“ (I Tesaloniceni, 5/3).

6. Ajunși la acest reper, putem spune că ținuta morală își pierde orice rol, atâta vreme cât practicantii magiei se înrolează în armata lui satana. Dimpotrivă, despre creștinii Noului Ierusalim se poate spune că nu practică magia sau alte acte oculte, nici măcar ocazional. În schimb, în mod excepțional, ei primesc de la Dumnezeu Însuși, chiar *Cuvântul Său*, așa cum și alți prooroci au primit în toate timpurile. Această situație excepțională nu este speculată sau valorificată material sau financiar în nici un fel; dimpotrivă, ea le creează responsabilități sporite, față de care ei reacționează cu responsabilitate, prudență și altruism.

Norman Geisler detaliază mai adânc, formulând 14 principii doctrinare fundamentale pentru religiile *New Age*:

1. Un dumnezeu (o forță) impersonal(ă);
2. Un univers etern;
3. O natură iluzorie a materiei;
4. O natură ciclică a vieții;
5. Necesitatea reîncarnărilor;
6. Evoluția omului către Dumnezeire;
7. Revelații neîncetate de la ființe „*de dincolo de lume*“;
8. Identitatea omului cu Dumnezeu;
9. Necesitatea meditației (sau a altor tehnici de schimbare a conștiinței);

10. Practici oculte (astrologie, mediumi etc.);
11. Vegetarianism și sănătate holistică;
12. Pacifism (sau alte activități anti-războinice);
13. O singură ordine mondială;
14. Sincretism (unitatea tuturor religiilor).

Aceste repere nu au nimic comun cu principiile creștine ale vieții de zi cu zi ale creștinilor de la Noul Ierusalim. Aceștia știu și mărturisesc așa:

1. Dumnezeu nu este o forță impersonală, ci este chiar personal, și încă întreit în Persoane, pentru a fi El Însuși, prin Ființa Sa, un model perfect de iubire reciprocă a Persoanelor din sânul Sfintei Treimi.

2. Universul nu este etern, sub aspectul cunoscut de noi, ci se va schimba în curând, și va fi un univers nou: „*Și va fi cer nou și pământ nou, după cum Eu, Domnul, am făgăduit, iar între cer și pământ, omul drept, omul sfânt, poporul sfinților Mei, țara Mea pe pământ ca și în cer, căci cerul va fi pe pământ, iar cortul cerului va fi sus și va acoperi poporul sfinților.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 15/28 martie 1999).

3. Materia nu este iluzorie, decât în măsura în care omul o idolatrizează. Chiar dacă *New Age* pune pe plan secund materia, promovând tehnici spirituale, paranormale și extracorporale, nu uită să dea o atenție exagerată sănătății trupesti, căutând-o cu obstinație cu mijloace neconvenționale și arătându-se mai preocupat de aceasta decât ateii de rând.

4. și 5. Nu există o natură ciclică a vieții, ci una liniară. Orice început are și un sfârșit. Teoria reîncarnării neagă atotputernicia lui Dumnezeu, pune la îndoială iconomia Sa, cu care a creat toate făpturile, și contrazice flagrant Scriptura, care vorbește despre o singură moarte (nu mai multe!), cu care este datoare orice făptură, care tot o singură dată a venit în trup, așa cum și Domnul a venit o singură dată în lume, ca să pătimească pentru păcatele oamenilor: „*Altfel, ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori, de la întemeierea lumii; ci acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o dată, spre ștergerea păcatului, prin jertfa Sa. Și precum este rânduit oamenilor o dată să moară, iar după aceea să fie judecata, tot așa și Hristos, după ce a fost adus o dată jertfă, ca să ridice păcatele multora, a doua oară fără de păcat Se va arăta celor ce cu stăruință Îl așteaptă spre mântuire.*“ (Evrei, 9/26-28).

Și *Cuvântul lui Dumnezeu* mărturisește: „*Oamenii răstălmăcesc Scripturile, spre a lor pierzare, dar Eu vin să le spun oamenilor că **duhul este duh, și sufletul este suflet, și fiecare om își are sufletul său.** Amin.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 20 iulie/2 august 1998);

„Nici un trup muritor nu înviază în alt trup muritor. Nu. Fiecare suflet poartă numai o dată trup pe pământ, și apoi vine învierea numai o dată pentru trupul cel muritor. Omul este trupul și sufletul și duhul lui, și fiecare om este el, nu și un altul care a fost sau care este sau care va fi.“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 7/20 ianuarie 2000).

6. Evoluția omului către dumnezeire nu trebuie confundată cu aspirațiile sau chiar cu eforturile autentice care o preced. Nu orice efort orientat în acest sens înseamnă automat o evoluție. Fără o călăuză trimisă din cer (și nu un oarecare *guru* de pe pământ), nimeni nu poate avea garanția că este pe drumul desăvârșirii. Harul Duhului Sfânt, Care lucrează după cum voiește, este cel care dă această garanție. Credincioșii din *Mișcarea New Age* aspiră, probabil, sincer către dumnezeire, dar nu o vor atinge niciodată dacă se vor lăsa călăuziți de niște oameni adesea mai păcătoși chiar decât ucenicii lor. Creștinii Noului Ierusalim însă se lasă călăuziți exclusiv de către Duhul Sfânt, Care Își face cunoscute voile Sale prin *Cuvântul lui Dumnezeu*: „*Vai celor fără de călăuză, căci călăuză înseamnă Duhul Sfânt, și numai cei sfinți pe pământ Îl dobândesc pe El. Amin. Când Mi-am ales acum două mii de ani ucenicii, i-am curățit de toate păcatele lor, și apoi Mi-am dat viața pentru viața lor cu Mine, și apoi M-am dus la Tatăl și le-am trimis pe Duhul Sfânt Mângâietorul, pentru că ei erau sfinții Mei pe pământ. Așa Mi-am pregătit Eu și azi pe poporul Meu de ucenici din români, și i-am curățit de toate păcatele, și i-am sfințit, apoi, prin Trupul și Sângele Meu, dat de Mine lor în dar, prin harul Meu cel coborât din cer peste ei, la porunca Mea, și le-am dat pe Duhul Sfânt Mângâietorul, și mereu li-L dau și îi călăuzesc pe ei, că Eu n-am avut niciodată popor fără păstor, iar Păstorul poporului Meu este Duhul Sfânt Mângâietorul, Care din al Meu ia și Îmi învață poporul, călăuzindu-l pe el între pământ și cer. Amin.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 2/15 iunie 2003).

7. În ceea ce privește revelațiile neîncetate, primite din lumea nevăzută, trebuie să deosebim net cele două paradigme oferite lumii:

- caracterul căutat, speculativ și triumfalist al acestor revelații la *Mișcarea New Age*, venit din inițiativa oamenilor și lipsit de discernământul necesar de a sesiza dacă revelațiile vin de la Dumnezeu sau de la diavol;
- caracterul pasiv și discret al receptării *Cuvântului lui Dumnezeu* în Biserica Noului Ierusalim, în care Domnul are întotdeauna inițiativa, iar primitorii sunt doar ușieri destoinici, care-I deschid numai

Domnului porțile, căci cunosc glasul Lui, glasul Păstorului Cel Mare.

8. Identitatea omului cu Dumnezeu este același obiectiv ambițios care a dus la căderea îngerilor. Una este îndumnezeirea omului (la care aspiră și creștinii Noului Ierusalim), al cărui rezultat este viața veșnică, împreună cu Hristos; și alta este identitatea cu Dumnezeu, care semnifică, de fapt, detronarea și substituirea Acestuia. Cu alte cuvinte, *Mișcarea New Age* proclamă începutul erei în care omul devine singurul Dumnezeu, înlocuindu-L pe Cel Adevărat și Veșnic. Chiar dacă nu vor reuși s-o facă la modul concret, cel puțin vor încerca, printr-o totală și sfidătoare desconsiderare la adresa Lui.

9. Creștinii Noului Ierusalim nu-și propun și nici măcar nu simt nevoia unor tehnici de meditație speciale. Ei se mulțumesc cu rânduilele tradiționale creștinești, pe care le urmăresc cu conștiințiozitate după ceasloave, cărțile de rugăciuni și de slujbe. Singurele „*meditații*“ pe care le practică (dar nu ca tehnici de modificare a conștiinței, ci de stabilizare a ei) sunt asupra *Cuvântului lui Dumnezeu*, pe care, după citire atentă, îl comentează în obște și se străduiesc să-l înțeleagă cât mai exact, pentru a-l putea, apoi, transpune în viață.

10. Practicile oculte lipsesc cu desăvârșire din preocupările creștinilor Noului Ierusalim. Nimic nu mai poate fi adăugat aici, decât mirarea de a fi întâlnit asemenea afirmații de la persoane dezinformate (sau care promovau fără discernământ alte interese), și care și-au permis să susțină contrariul.

11. Conduita vegetariană nu este o noutate pentru nimeni; ea este veche de când e lumea (*v. Facerea*, 1/29). Puțini însă o înțeleg ca poruncă a lui Dumnezeu, și mai puțini știu că ea derivă din descoperirea vocii lui Dumnezeu de a nu amesteca trupurile creaturilor Sale: „*Nu toate trupurile sunt același trup, ci unul este trupul oamenilor și altul este trupul dobitoacelor și altul este trupul păsărilor și altul este trupul peștilor.*“ (*I Corinteni*, 15/39). Așa înțeleg și creștinii Noului Ierusalim conduita exclusiv vegetariană. Sănătatea este o consecință inevitabilă a acestei opțiuni, și nicidecum un scop în sine. *Mișcarea New Age* propune, în schimb, conduita vegetariană ca un adjuvant la eforturile proprii de a atinge o stare de sănătate și fericire prin promovarea sinelui, dar fără Dumnezeu. Creștinii, dimpotrivă, promovează lepădarea de sine. Ei acceptă medicația tradițională, pentru îngrijirea sănătății celor bolnavi, dar pun accent, mai degrabă, pe conduita profilactică, decât pe angoasa „*bolilor fără*

bolnavi“. Ei Îl consideră, totodată, pe Dumnezeu ca fiind Cel mai mare și mai eficient doctor și vindecător al tuturor celor care Îl ascultă.

12. Față de pacifismul militant de tip *New Age*, pacifismul Noului Ierusalim trebuie înțeles la modul nuanțat: pacea nu se poate face fără Dumnezeu. Chiar dacă, paradoxal, alți oameni și grupări religioase „*luptă pentru pace*“ sau, dimpotrivă, duc războaie „*în numele lui Dumnezeu*“, este vorba aici, evident, de alt dumnezeu decât cel adevărat. Pacifismul nu trebuie să mascheze un indiferentism păgubos și astfel să se transforme într-un adăpost călduț al păcatelor. Pacifismul adevărat presupune mai întâi un dialog de iubire cu cel păcătos, până ce acesta se angajează în lupta cu păcatul și îl învinge, după care vine și pacea. În orice caz, cei care „se luptă“ singuri pentru pace, fără ajutorul lui Dumnezeu, nu o vor putea atinge niciodată.

13. Nu poate fi asigurată o singură ordine mondială de către omul despărțit de Dumnezeu, fără a antrena, în numele „*sacrificiilor necesare*“, mari nedreptăți față de cei slabi. Țările sărace, în special, vor suferi mari traume pentru a se alinia forțat la „*civilizația*“ țărilor bogate (de fapt, pentru a se subjugă total intereselor acestora). Creștinii Noului Ierusalim anunță o singură ordine mondială posibilă și eficientă: cea care va fi consecutivă venirii Domnului întru slavă pe pământ. El va aduce o schimbare calitativă (esențial diferită de cea pe care și-o propun mișcările de tip *New Age*): cer nou și pământ nou (v. *Apocalipsa*, 21/1).

14. Deși punctul de vedere oficial al bisericilor ortodoxe majoritare (inclusiv cea românească) este de a cocheta prin dialoguri sterile cu varii asociații și credințe religioase, sub masca unui „*ecumenism modern*“, creștinii Noului Ierusalim se împotrivesc oricărui concesi, fie ele chiar formale, făcute erezilor și sectelor. Ei se ghidează după *Cuvântul lui Dumnezeu*, care avertizează asupra pericolului potențial al acestor acte aventuriste: „*Nu e voie să fie una cu păgânii biserica. Nu e de la Dumnezeu turmă amestecată. Eu n-am ce face cu oi amestecate cu capre. Mă uit pe pământ și citesc din cer cuvântul omului bisericii. Nu se poate biserică lumească.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 29 septembrie/12 octombrie 1997). Ei mai știu de la părinți că „*nu este bine să te joci cu focul*“ și că „*atunci când te amesteci în tărâțe, te mănâncă porcii*“. Mai știu și cuvântul Scripturii: „*Nu dați cele sfinte, câinilor, nici nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare și, întorcându-se, să vă sfâșie pe voi*“. (Ev. Matei, 7/6). Pericolul se insinuează în timp: chiar dacă actele de sincretism religios nu sunt deocamdată explicite, ele pândesc momentul favorabil de a se strecura în

viața celor care se cred a fi „*binecredincioși*“, fiind iubitori „*unii cu alții*“: „*Eu am spus: «iubiți-vă unul pe altul», n-am spus «iubiți-vă unul cu altul». Am spus să fie iubire între cei ce sunt ai lui Hristos. Eu pentru aceia vorbeam. N-am spus lumii așa ceva, ci am spus celor ce nu sunt din lumea aceasta. Iubirea nu este pentru lume, fiilor; nu este în lume. Iubirea nu este din lumea aceasta, pentru că iubirea, Eu sunt.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 13/26 iunie 1994).

O problemă de deosebit interes pentru *New Age*, dată fiind perspectiva sa formativă, de pepinieră a Mișcării, este problema educației. Agenda educației *New Age* este cel mai bine descrisă în cartea „*Educația în New Age*“, lansată de Alice Bailey la editura Lucis Trust. În această carte, „*Maestrul Tibetan*“ detaliază un program care, printre altele, include următoarele idei:

1. Copiii vor fi pregătiți să accepte un guvern mondial și o cultură mondială, fără resentimente;

2. O implementare completă a filozofiei educaționale anti-creștine a lui John Dewey, dar cu o mai mare apropiere de metafizica orientală;

3. Distrugerea ideilor de patriotism și mândrie națională, care ajută astfel copiii să devină „*cetățeni mondiali*“;

4. Punerea accentului pe hinduism și alte religii păgâne, în încercarea de a le amesteca în civilizația apuseană;

5. Creștinătatea ortodoxă trebuie înjosită și declarată învechită, iar copiilor le va fi promovată religia *New Age* „*O singură Lume*“;

6. Vor fi predate religiile pluralistice *New Age* (toate căile duc la Dumnezeu – toate religiile sunt în mod egal valide), ca fiind singurul sistem de credință valabil, excluzându-se teoria unui Iisus unic;

7. Adolescenții vor fi încurajați să impună părinților lor aceste doctrine și să se răzvrătească dacă părinții nu cooperează;

8. Doctrinile creștine fundamentale, ca: *iad, judecată* sau chiar *ceruri*, vor fi ridiculizate și negate. În schimb, vor fi predate noțiuni despre *karma* și *reîncarnare*;

9. Vor fi cultivate metode permissive de disciplină, iar concepte ca *vină* și *păcat* vor fi considerate neevoluate și contra-productive;

10. Copiii vor fi învățați că moartea nu este un inamic de care să te temi sau pe care să-l respingi, ci, mai degrabă, să o accepți ca parte integrantă din „*Plan*“;

11. Ei vor mai fi învățați că oamenii care nu acceptă învățăturile *New Age* (adică aceia care cred în Biblie), sunt o „*pedică*“ în evoluția umanității, și trebuie fie să capituleze, fie „*să moară ca o infecție bacteriană*“;

12. Modelul familiei tradiționale și moravurile ei sexuale trebuie să fie înlăturate, iar fidelitatea pentru o singură familie trebuie înlocuită cu fidelitatea față de lume.

Este teribil de alarmant cât de multe dintre aceste concepte, promulgate pentru prima dată cu câțiva zeci de ani în urmă, au devenit între timp trăsături standard ale educației actuale, acceptate în mod oficial de multe state ale lumii. Lumea a devenit, așadar, idolul unic și impersonal al omenirii moderne, care trebuie să-i ofere devotament și fidelitate, până la apariția personală a lui Antichrist, care se va instala ca stăpânul văzut al acestei lumi.

Având în vedere că miile de grupări *New Age* sunt, mai degrabă, eclectice, fiind emanate din câteva religii tradiționale orientale, pot fi evidențiate acum câteva trăsături caracteristice comune, care scot în evidență convingerile religioase fundamentale ale „credincioșilor” *New Age*:

1. despre sursa autorității;
2. despre Dumnezeu;
3. despre Mântuitorul Iisus Hristos;
4. binele și răul;
5. păcatul și mântuirea;
6. biserica;
7. Lucifer sau satana;
8. viața viitoare și reîncarnarea.

În paragrafele următoare, vom încerca să facem o paralelă între aceste repere, așa cum sunt promovate de către *Mișcarea New Age*, și felul cum sunt văzute ele din perspectiva creștin-ortodoxă a Noului Ierusalim.

1. *New Age* și sursa autorității

Credincioșii *New Age* pretind că nu există o sursă externă a autorității, ci numai una internă (dumnezeul personal, cel din inima omului). Ei consideră că individul este standard al adevărului și afirmă că „adevărul, ca realitate obiectivă, pur și simplu nu există” (citată după Shirley Mc. Laine, în „*It's All in the Playing*”). De aceea, *New Age* sugerează fiecărui individ să practice numai acea credință religioasă în care se simte cel mai confortabil, pentru că, în esență, toate religiile sunt bune. Dimpotrivă, creștinii Noului Ierusalim consideră că numai Iisus Hristos este Adevărul, Care Se revelează și astăzi prin *Cuvântul Său*, care aduce darul proorociei pe pământ: „*Pentru că niciodată proorocia nu s-a făcut*

din voia omului, ci oamenii cei sfinți ai lui Dumnezeu au grăit, purtați fiind de Duhul Sfânt.” (II Petru, 1/21). Iar *Cuvântul* spune: „*Scris este în Scripturi: «Cine va crede în Mine fără propovăduire? Și cine va propovădui, dacă nu va fi trimis?».* *Cel ce propovăduiește fără de trimiterea Mea, acela nu este primit de nimeni, și nu face rod cel netrimis. Omul care propovăduiește pe Hristos fără să aibă trimiterea lui Dumnezeu, acela nu aduce rod pentru Dumnezeu, și nici lui nu-și face fii, căci Hristosul, Eu sunt. Cel ce nu are trimiterea Mea, acela nu-Mi poate aduce nici un rod întru Mine, acela nu poate face din oameni, fii ai lui Dumnezeu. Uitați-vă, tată, peste pământ, uitați-vă la rodul celor ce propovăduiesc pe Dumnezeu, și înțelegeți ce înseamnă trimis sau uns peste oameni, căci ca să ridici dintre oameni un fiu al lui Dumnezeu, acela trebuie să facă voia lui Dumnezeu, dacă-l ridici, ca un trimis ce ești, căci cel trimis are rod viu.*” (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 29 iunie/12 iulie 1997).

Creștinii ortodocși ai Noului Ierusalim sunt îndemnați, prin *Cuvânt*, să nu se lepede de credința strămoșească, pentru că aceasta este singura adevărată, și aceasta este autoritatea care vine de la Dumnezeu: „*Israele, poporul Meu, nu schimba credința ta. Credința curată și nepătată este credința ortodoxă și religia ortodoxă. Amin.*” (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 21 mai/3 iunie 1974).

Tocmai de aceea, această lucrare a *Cuvântului* își găsește cu greu loc în inimile oamenilor, pentru că ea nu le propune o credință „confortabilă”, ci una adevărată, în care un loc primordial îl ocupă „incomoda” lepădare de sine.

2. *New Age* despre Dumnezeu

Credincioșii *New Age* confundă Creatorul, cu creația Sa și cred că Dumnezeu este o parte a creației, nefiind separată de ea. Ei au împrumutat din religiile orientale credința în monism (adică, „*totul este Unul*”): o singură esență în univers, din care face parte oricare, oricine și orice. Tot ce există este o formă aparte a acestei esențe (de exemplu: materia, energia, conștiința, puterea politică, iubirea, forța fizică etc.). Dar credința în monism este, în realitate, totuna cu panteismul hindus („*Totul este Dumnezeu*” – Dumnezeu imanent). Ei propun, totodată, un dumnezeu impersonal, ca o formă de viață, sau conștiință, sau o forță energetică impersonală (Dumnezeu transcendent), care se substituie unei Persoane.

Ei nu cred în viața veșnică: „*Creștinismul a pus accent pe nemurire, dar a făcut fericirea veșnică dependentă de acceptarea unei dogme teologice: să fii un creștin practicant adevărat, și să trăiești într-un cer oarecum fără rost, ori să refuzi a fi un creștin corespunzător [...], și să mergi într-un iad fără speranță – un iad construit pe teologia Vechiului Testament, care Îl arată pe Dumnezeu a fi plin de ură și de gelozie*“ (Alice Bailey, „*The Reappearance of the Christ*“, Ed. Lucis Publishing Co., New York, 1948, pag. 146). Ei cred că fiecare persoană și lucru sunt o „*împletire cu Dumnezeu*“ (care evoluează spiritual către starea de Hristos, ca ființă) și folosesc Scriptura (v. *Ev. Luca, 17/21*) pentru a demonstra această teorie. Ei mai pretind că fiecare ființă umană păstrează în sine o scânteie divină, întrucât toți oamenii aparțin esenței divine. Starea de dumnezeire este denumită diferit, după cum o percepe fiecare grupare *New Age*: Cunoștință de Dumnezeu, Iubire Universală, Realizare de Sine, EU SUNT, Sinele Superior, Brahman, Nirvana etc. În mod evident, ei sunt prizonierii unei religii idolatre și închinătoare la sine.

Creștinii Noului Ierusalim se închină Dumnezeului adevărat, Treimea Sfântă, Care S-a revelat prin profețiile Duhului Sfânt și prin întruparea Fiului lui Dumnezeu pe pământ: „*A fost cartea cea dintâi, pe care Eu am dictat-o lui Moise, alesul Meu. [...] Și au fost toți proorocii așezați în cartea aceea, căci s-a vorbit din cer și s-a așezat pe pământ tot cuvântul rostit de cer. Și toată cartea cea dintâi a vorbit de venirea întrupată a Fiului lui Dumnezeu din Fecioară, de începutul împărăției lui Dumnezeu peste oameni și în oameni.*“

„*Și a fost, apoi, cartea cea de a doua, pe care am dictat-o Eu, Domnul, apostolilor Mei, lăsând prin ea cuvântul Meu peste pământ. [...] că lumea era dată la idoli și nu știa de Dumnezeu, dar apostolii Mei s-au apucat, apoi, și au lucrat pe viu cu Mine peste lume, și s-a răspândit împărăția Mea din loc în loc atunci, și au recunoscut mulțimi de oameni, pe Dumnezeu, Creatorul și Stăpânul a toate. [...] Tot pământul, în lung și în lat, știe de Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Cel întrupat în Fecioară prin cuvântul Duhului Sfânt, și M-am zbuțuit cu Tatăl Meu și cu cerul tot, ca să fac izbăvire peste lumea care are numai idoli. [...] Și te-am ales pe tine, popor care erai scris ca să fii pentru Mine și pentru învierea ta și a lumii. [...] Și iată, așa am lucrat cartea cea de a treia, pe care v-am dictat-o vouă și pe care n-am sfârșit-o de dictat, căci acest izvor curge din tronul Treimii cerești și va să inunde pământul cu viață și cu împărăție de cer și de nestrăciune pe pământ.*“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 21 mai/3 iunie 1994).

3. *New Age* despre Mântuitorul Iisus Hristos

Pentru mulți credincioși *New Age*, începând cu Alice Bailey, Iisus Hristos a fost unul dintre mai mulți „*Maeștri Înălțați*“ („*Domni Înălțați la Ceruri*“, alături de Buddha, Ramtha, Mafu, Seth, Sfântul Germain ș.a.).

O idee fundamentală în *Mișcarea New Age* este denumită „*Conștiința lui Hristos*“. Pentru adepții *New Age*, Hristos este, mai degrabă, o demnitate decât o persoană, iar pentru creștini, dimpotrivă, Hristos este o Persoană, este chiar Mântuitorul Iisus Hristos. În acest sens, ideea de „*Conștiința a lui Hristos*“ postulează că Iisus n-a fost singurul Hristos, ci doar că S-a pregătit pe Sine ca să primească „*Conștiința lui Hristos*“, (adică a fost un „*maestru spiritual*“, care a atins „*Conștiința lui Hristos*“, așa cum se presupune că au atins-o și Buddha, Krishna și Mahomed). Aceasta este o învățătură gnostică, având rădăcini adânci în religiile de mistere ale anticului Babilon. Credincioșii *New Age* inventează, totodată, un Iisus istoric, care ar fi petrecut 18 ani în India, inițiindu-se în hinduism și în învățăturile lui Buddha. Ei mai cred că acel Iisus a primit „*Conștiința lui Hristos*“ la botezul din Iordan, dar a pierdut-o la răstignirea pe crucea Golgotei.

O altă viziune despre Hristos o au reprezentanții ezoterismului modern al lui Benjamin Creme. Ei afirmă că Hristos Se va întrupa în persoana lui *Maitreya* – „*Învățătorul lumii*“, care nu va crea o nouă religie, nici credincioși fideli, adunați în jurul lui, ci doar va învăța omenirea „*arta auto-realizării sinelui*“. Primii pași ai acestei „*arte*“ vor fi: onestitatea minții, sinceritatea spiritului și detașarea.

Creștinii Noului Ierusalim cred că Iisus Hristos este o Persoană sfântă a Sfintei Treimi, singurul Hristos adevărat, singurul Domn Care cu adevărat S-a înălțat la cer (ceilalți așa-zisi maeștri înălțați, au rămas „*adormiți*“ în mormintele lor), iar toți ceilalți care mai pretind a fi hristoși, sunt hristoși mincinoși, antichriști, care, așa cum ne învață pilda biblică, s-au vorbit între ei să jefuiască moștenirea primită de Hristos de la Tatăl: „*Iar lucrătorii, văzându-l, s-au vorbit între ei, zicând: Acesta este moștenitorul; să-l omorâm, ca moștenirea să fie a noastră.*“ (Ev. Luca, 20/14). Cât privește primii pași pe care creștinii trebuie să-i facă pentru a se apropia de Hristos, aceștia rămân legați de aceeași neschimbată învățătură evanghelică, despre lepădarea de sine: „*Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie.*“ (Ev. Matei, 16/24).

4. Binele și răul

Copiind fără discernământ preceptele religiilor orientale, credincioșii *New Age* distorsionează până la confuzie totală distincția firească dintre bine și rău. Ei cred că o persoană poate transcende propria sa conștiință dincolo de granițele distinctive ale moralei, așa încât se poate ajunge ca o crimă să fie motivată ca fiind „acceptabilă” pentru slujirea unui anumit dumnezeu. În filozofia *New Age* nu există loc pentru conceptul de „rău”, deoarece nu există un dumnezeu transcendent, împotriva căruia omul să se răzvrătească. De asemenea, nu există reguli sau cerințe imperative pentru o moralitate absolută.

Creștinii Noului Ierusalim au, în schimb, ca model, pe Însuși Fiul lui Dumnezeu, Care Se revelează prin *Cuvânt* ca fiind Binele absolut, care coboară pe pământ pentru înnoirea făpturii și pregătirea reîntâlnirii acesteia cu Hristos: „*Vin să te mângâi cu cuvântul mângâierii Mele ca să te ajut să vezi calea cea dreaptă, omule căzut din binele tău. Binele tău, Eu sunt. Eu sunt și calea. Eu sunt tot ce cauți tu, omule, dar dacă tu cauți pe căile tale, de aceea nu găsești ce cauți. Nici un om nu caută răul, că omul fuge de rău când vine peste el, că bietul om nu știe că răul este altceva, și omul zice că-și caută binele.*”

O, sărăcuțule omule, dacă tu nu știi cum să cauți ceea ce cauți tu, nu vei găsi binele așa cum cauți tu. Căutarea ta te duce la ceea ce nu cauți, te duce la rău, că dacă nu știi pe ce cale să cauți, găsești numai rău pe căile tale. O, caută viața, și ia învățătură de la Mine ca să știi să găsești viața. Viața este altceva decât ce cauți tu de viață. Eu sunt viața ta, Eu sunt calea, adevărul și viața.” (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 3/16 martie 1997).

5. Păcatul și mântuirea

New Age învață că „nu a existat păcatul original, prin care s-a transmis de la Adam tuturor urmașilor lui. Dimpotrivă, esența adevărată a omului ar fi divină și perfectă, neavând nimic comun cu păcatul. Întrucât păcatul nu există, nu apare ca necesară nici pocăința, nici iertarea, iar Iisus n-a murit pentru păcatele noastre. Singura nevoie a omului este aceea de iluminare; mântuirea apare deci ca nefiind necesară, și, în consecință, nici Mântuitorul nu este necesar. Sufletul este parte a universului și nu moare niciodată. El este renăscut (sau reîncarnat) în diferite corpuri fizice, într-o înălțare de vieți succesive. O «karma» bună

sau rea, achiziționată în decursul unei vieți, este determinantă pentru destinul reîncarnărilor viitoare. Oamenii trebuie să se ridice treptat la nivele tot mai înalte de conștiință și de planuri ale existenței. Există mai multe căi care duc la o aceeași perfecțiune spirituală. Nici o cale nu este o cale perfectă, nici una nu este singura corectă”.

Creștinii Noului Ierusalim cred că a existat păcatul original, care a venit în lume prin Adam, și că de atunci omul a devenit păcătos prin fire, iar Dumnezeu urăște dintotdeauna păcatul: „*Ești bătrân de șapte mii de ani, omule. Când erai în rai, grăiam cu tine și tu Mă auzai. După ce ai ieșit din rai pentru neascultare și pentru păcat, L-ai dat pe Dumnezeu pentru păcat și ai ascultat glasul păcatului. O, glasul păcatului îl auzi și îl crezi, dar glasul Meu nu-l mai auzi și nu-l mai crezi. Urechea ta e poartă a fărădelegii; la fel și ochii; la fel și credința; la fel și înțelepciunea, căci tu ai schimbat cursul înțelepciunii tale, odată cu ieșirea ta din rai, când te-ai împotrivit Făcătorului tău.*” (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 21 iunie/4 iulie 1999);

„*Omul cel născut din om nu mai știe ce înseamnă Dumnezeu în om, că păcatul i-a despărțit pe oameni de Tine, precum pe Adam și pe Eva, care erau amândoi același trup, i-a despărțit păcatul. Dacă ar fi fost de la Tine unirea bărbatului cu femeia sa, așa cum este peste oameni, de ce l-ai mai fi scos din rai și din cer pe omul cel făcut de Tine la început?*” (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, vorbirea Sfintei Virginia, 9/22 iunie 1997).

Ei cred că pocăința este cheia care deschide poarta împărăției cerurilor, iar iertarea obținută prin jertfa pe cruce a Mântuitorului Iisus Hristos, le-a adus mântuirea obiectivă. Iisus Hristos este Salvatorul și Mântuitorul întregului neam omenesc. Sufletul nu se reîncarnează, ci se întoarce la Dumnezeu, Care-l așează în locașurile Sale, pregătite de Domnul Iisus Hristos: „*În casa Tatălui Meu multe locașuri sunt. Iar de nu, v-aș fi spus. Mă duc să vă gătesc loc. Și dacă Mă voi duce și vă voi găti loc, iarăși voi veni și vă voi lua la Mine, ca să fiți și voi unde sunt Eu. Și unde Mă duc Eu, voi știți, și știți și calea.*” (Ev. Ioan, 14/2-4). Nu există „karma”; aceasta este o minciună omenească, nefiind fundamentată pe nimic. Există o singură cale care duce la perfecțiune și la mântuire: Iisus Hristos: „*Iisus i-a zis: Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu, decât prin Mine.*” (Ev. Ioan, 14/6). Toate celelalte căi sunt căi rătăcite, inclusiv *Mișcarea New Age*.

În concepția *New Age*, „salvarea lumii depinde exclusiv de ființele umane: dacă suficienți oameni își armonizează energiile pozitive și își

orientează gândurile către pace, lumea întreagă va fi curățată de elementele negative, iar idealurile New Age se vor împlini într-o lume iluminată spiritual. Întrucât omul este în mod intrinsec divin și perfect, singura lui problemă este de a nu ignora acest fapt, ci de a-l conștientiza“. New Age pretinde că salvarea omului constă în a deveni din ce în ce mai iluminat, prin gnoză (cunoștințe empirice). De aceea, New Age oferă din belșug o variată gamă de tehnici oculte, care țintesc la unificarea conștiințelor individuale și, în final, a lumii întregi. Aceste tehnici pot include stări modificate ale conștiinței (ca de exemplu, meditația transcendențială), yoga, cristale, channeling (călăuza spiritelor), psihoterapie, terapie past-life, acupunctură, presopunctură.

În concepția creștinilor Noului Ierusalim, salvarea lumii a fost săvârșită în chip obiectiv o singură dată, prin jertfa și învierea Mântuitorului Iisus Hristos, iar creștinii se străduiesc ca fiecare să-și aproprieze mântuirea, prin credință jertfelnică și prin fapte bune: „Eu spre aceasta am venit în lume, ca să Mă jertfesc pentru ea, și apoi, tot omul care crede în Mine, să nu mai piară, și să aibă viață veșnică, și păcatul să nu mai lase pată pe el. O, ce bine este de om să învețe să fie creștin, să moară pentru cele vechi ale lui și să învieze pentru cele din cer, căci cele pământești și trupești sunt toate deșertăciune și nu mai sunt apoi, fiindcă pe urma celor deșarte, nimic nu rămâne.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 17/30 aprilie 2000);

„...tot ce Hristos a dat lumii prin întruparea Sa, prin moarte, prin patimile dureroase, prin mormântul lui Iosif din Arimateea, împrumutat Lui pentru trei zile, prin Muntele Măslinilor, de unde S-a înălțat la Tatăl, sau prin evenimentul de pe Sion, care a fost culminația, când Duhul Sfânt S-a coborât peste umanitate să facă din ea un antreu al eternității, toate acestea s-au dat lumii, dar multe s-au dat în potență, virtual. Și din cauza păcatelor, din cauza ofensivei în care sunt angajați în mod neobosit agenții iadului și puterile întunericului, și din cauza pasiunilor biologice care colcăie în ființa omenească și în viața lumii, opera lui Hristos nu poate să-și arate floarea, este estompată, este blocată din cauza atâtor lucruri. Dar într-o bună zi, aici, pe pământ, nu numai în împărăția cerurilor (dincolo de nori), toate acestea trebuie să se vadă și lumea să se bucure și să-L aștepte cu aclamații și cu ovații, ca la intrarea în Ierusalim, pe Hristos ca Domn, ca Mântuitor, ca Suveran și ca Împărat atotputernic al universului, și credem că aceste vremuri se apropie, și dacă se apropie, e firesc să înceapă și surprizele. Atunci popoarele lumii care încă nu au cunoscut pe Hristos, și din păcate încă sunt foarte mulți care nu-L știu pe

Hristos, se vor converti (și evreii, și budiștii, și hinduiștii, și musulmanii) și Îl vor accepta pe Hristos, pentru că Hristos, chiar dacă ei nu-L acceptă, este Domn și Mântuitor al întregii omeniri și al întregului univers și cosmos. Dar ei, din păcate, din cauza refuzului de a răspunde la apelul Iubirii întrupate pe Terra în persoana a doua a Sfintei Treimi, coborâtă în Betleem, ei nu sunt părtași la roadele operei răscumpărării, dar sângele lui Hristos a fost vărsat și pentru ei. Ei nu vor să beneficieze de aceasta, dar într-o bună zi vor spune „da“, și vor spune „da“ pe pământ, nu dincolo de barierele mormântului. Și atunci bisericile se vor uni (pentru că lui Hristos nu-I place ca Biserica Sa, simbolizată acum 2000 de ani de cămașa pentru care s-a tras la sorți pe colina Golgotei, nu-I place să fie sfâșiată), și, atunci, va fi o turmă și un Păstor, și toate popoarele lumii, convertite, și de abia atunci se va dezlănțui gloria cea mare, și va fi pe pământ, și trebuie pregătită această epocă. Și în contextul acestei mari pregătiri pentru superba încoronare a veacurilor, este firesc să-și aleagă locuri cum Și-a ales pentru prima Sa venire, să marcheze anumite puncte pe pământ, unde să lucreze intensiv și într-un mod cu totul supranatural.“ (Irineu Bistrițeanul – 12 decembrie 1991, citat din predica sărbătorii tâmosirii Bisericii Noul Ierusalim).

Simplul fapt că toți oamenii din lume s-ar putea gândi simultan la îmbunătățirea vieții, nu este suficient ca aceasta să se și producă. Această scamatorie este o filozofie amăgitoare, care proiectează spre un viitor incert toate angoasele și neîmplinirile prezentului, fără însă a le și rezolva; ele rămân mai departe să-i chinuiască pe oameni. Și în comunism se proceda în mod asemănător, promițându-li-se oamenilor o viață mai bună, situată la un orizont care mereu se îndepărta de privitor, pe măsură ce acesta pășea înainte. Dacă omul ar fi divin și perfect, așa cum pretinde New Age, el ar avea măcar conștiința de sine limpede și ar ști în ce stare se află. New Age propune pentru ființa umană o antinomie bizară, între o perfecțiune divină, primită automat la naștere, și o incapacitate inexplicabilă de a-și conștientiza propria stare de divinitate.

6. New Age despre biserică

Deși unele aserțiuni ale credincioșilor New Age par a fi favorabile bisericii, ele ascund o poziție disprețuitoare sau chiar ostentativă, care devine fâțișă în unele afirmații ale liderilor lor. Spre exemplu, iată cum se pronunța Alice Bailey, la un moment dat, despre biserică: „Biserica astăzi

este mormântul lui Hristos, iar stânca teologiei a fost rostogolită peste ușa criptei“ (Alice Bailey, „*The Reappearance of the Christ*“, Ed. Lucis Publishing Co., New York, 1948, pag. 140).

Creștinii Noului Ierusalim sunt nevoiți să accepte realitatea că instituția bisericii s-a îndepărtat dramatic de obiectivele ei fundamentale, ajungând să fie în postura de neînvidiat a Bisericii din Laodiceea, proorocită în cartea *Apocalipsei*. Ei fac însă distincția netă între instituția vizibilă (cea făcută din voința omului) și Biserica lui Hristos, cea care nu va fi biruită în veci (v. *Ev. Matei*, 16/18). Adevărul Evangheliei a supraviețuit peste toate vremurile, oricât de grele au fost, și în care încă nu apăruseră învățăturile Aliciei Bailey. La sfârșitul veacurilor, Hristos va triumfa împreună cu Mireasa Sa, Biserica, pe care o păstrează „*slăvită și curată și sfântă și fără de prihană*“ (Efeseni, 5/27), și căreia i-a făgăduit că nu o va părăsi „*în toate zilele, până la sfârșitul veacurilor*“ (Ev. Matei, 28/20).

„*Mi-am luat mireasă din tine, neamule român, și nuntesc nuntă de veac nou în mijlocul tău, Mire din cer și mireasă de pe pământ, cuvânt și trup, căci mireasa este trupul Meu, Biserica Mea, cortul Meu, mădulare ale Mele este mireasa Mea, mireasă născută de sus pe pământ. Mireasa e de pe pământ, și Mirele este din cer, căci aceasta este nunta cea adevărată, iar cei doi vor fi amândoi un singur trup, Mire și mireasă pe veci. Mireasă înseamnă curată, trup al Mirelui ceresc pe pământ, nuntă de veac nou și ceresc pe pământ, viață fără de moarte pe pământ.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 9/22 decembrie 1996).

7. New Age și Lucifer

Literatura *New Age* nu face nici o referire la Lucifer ca fiind îngerul cel căzut, al întunericului, diavolul sau satana. Dimpotrivă, Alice Bailey, o efigie a gândirii ezoterice și a magiei, scriitoare proeminentă a Mișcării *New Age*, îl prezintă ca o ființă luminoasă și puternică, supranumit și „*Stăpânul Omenirii*“.

„*Gura păcătosului, adevăr grăiește*“, zice un proverb, căci deocamdată, satana stăpânește lumea, așa cum o stăpâna și înainte de Învierea Domnului, după cum spune proorocia Mântuitorului: „*Acum este judecata acestei lumi; acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară. [...] Nu voi mai vorbi multe cu voi, căci vine stăpânitorul acestei lumi, și el nu are nimic în Mine.*“ (Ev. Ioan, 12/31; 14/30). Pentru aceasta, ca să se împlinească Scriptura, după ce a fost învins prin învierea lui Hristos, sa-

tana a fost din nou dezlegat pentru o vreme: „*Și văzui înger pogorându-se den ceriu, având cheia celui fără fund, și lanțu mare în mâna lui. Și prinse pre bălaurul, pre șarpele cel de-nceput, carele este diavulul și satana, și l-au ținut pre el 1000 de ani. Și-l puse pre el în cel fără fund și l-au închis pre el și au pecetluit deasupra lui, ca să nu mai înșale limbile, până se vor plini 1000 de ani. Și după aceastea trebuie el să se dezlege puțină vreme. [...] Și când să vor săvârși cea 1000 de ani, dezlega-să-va satana den temnița lui și va ieși să înșale limbile ceale ce sânt în ceale patru unghiuri ale pământului...*“ (Apocalipsa, 20/1-3,7; Biblia, Ed. 1688). Asta nu înseamnă însă, așa cum cred adepții Mișcării *New Age*, că satana va rămâne stăpânul lumii pe veci, pentru ca să i ne închinăm lui.

Este interesant de remarcat că Alice Bailey este fondatoarea trustului de presă *Lucis Trust Publishing*, care s-a numit inițial *Lucifer Trust*, dar căruia i s-a schimbat ulterior denumirea, din motive strategice, pentru a evita orice asocieri, comentarii sau controverse incomode, cu aceia care știau că Lucifer este satana. Intenția rămâne însă încrustată în istorie, iar scopul diabolic al *Trustului Lucis* este același, acela de „*a stabili o Nouă Ordine Mondială*“. Sub masca unor bune intenții și a iubirii universale, această periculoasă organizație *New Age*, care număra recent peste 6000 de membri activi, promovează sub o formă atractivă filozofia și doctrinele oculte ale Aliciei Bailey.

În 1932, Alice Bailey înființează *World Goodwill*, o organizație care pretinde că pregătește o cale către o singură religie mondială și către un singur guvern mondial. Lucrând în strânsă legătură cu Națiunile Unite, această organizație promovează, prin simpozioane și literatură orientată selectiv, aceleași obiective ca ale *Trustului Lucis*. Scrierile ei sunt însă atent filtrate pentru a nu sugera prin nimic natura lor ocultă (care stă ascunsă în plan secund), făcând astfel din această literatură un material atractiv, un vehicul perfect pentru atragerea în *New Age* a persoanelor care din principiu resping filozofia ocultă sau alte religii decât cea pe care o practică ei în mod curent.

8. Viața viitoare și reîncarnarea

Credincioșii *New Age* cred în teoria hindusă a reîncarnării, prin care, în urma unor întrupări (nașteri) succesive, omul poate ajunge (eventual) la starea de perfecțiune spirituală. De aceea unii dintre ei plasează adesea drepturile animalelor deasupra drepturilor omului, fiind

convinși că animalele sunt și ele suflete de oameni, reîncarnate la un nivel de întrupare inferior. Ei învață, de asemenea, principiul hindus al așa-numitei „*karma*“: pe măsură ce sufletele trăiesc viața pământească, ele își măresc zestrea karmică (karma pozitivă), simultan cu datoria karmică (karma negativă). De aceea, ele trebuie să sufere sau să se muncească pentru karma negativă, acumulată prin faptele rele, săvârșite în această viață sau chiar în cele anterioare. În final, individul este reabsorbit în întregul universal, dumnezeul religiei *New Age*.

ECKANKAR, sau pe scurt ECK, o „*religie New Age*“, inventată de Paul Twitcell în 1964, pretinde că un suflet trebuie să treacă printr-o suită aparent fără de sfârșit de reîncarnări pentru a stinge toată karma negativă, acumulată în viețile anterioare, proces care poate atinge milioane de ani și milioane de reîncarnări, până ce sufletul urcă pe scara evoluționistă a vieții. ECK „*învață*“ pe ciracii ei că sufletul intră în univers ca mineral, apoi evoluează ca plantă, pește, reptilă, iar apoi se încarnează ca mamifer, eventual devenind om, situație în care trebuie să cheltuie un mare număr de vieți până ce atinge iluminarea spirituală. O teorie similară întâlnim și la un român, Scarlat Demetrescu, care pretinde că a fost inițiat cu dărnicie de înaintașii săi „*exoterici*“, cum îi numește el (*v. Scarlat Demetrescu, „Din tainele vieții și ale universului“, Ed. a 3-a, pag. 8-9*), pretinzând că aceștia i-au luminat calea vieții: Arjuna, Parsifal, Rasik, Melchisedek, Hermes, Moise, Osimandias, Khaladan și, în fine... Bogdan Petriceicu Hasdeu. (*S. Demetrescu, op. cit., pag. 6*). Mult mai probabilă pare o „*colaborare pasivă*“, ceva mai concretă, inspirată cu dărnicie din operele precursorilor săi *ezoterici*: Swedenborg, Blavatskaia, Bailey, Steiner ș.a.

Creștinii Noului Ierusalim sunt învățați de Dumnezeu prin *Cuvânt* că nu poate fi vorba în nici un chip de trecerea unui suflet dintr-un trup într-altul: „*Nici un trup muritor nu înviază în alt trup muritor. Nu. Fiecare suflet poartă numai o dată trup pe pământ, și apoi vine învierea numai o dată pentru trupul cel muritor. Omul este trupul și sufletul și duhul lui, și fiecare om este el, nu și un altul care a fost sau care este sau care va fi.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu, 7/20 ianuarie 2000*).

Cei ce susțin însă reîncarnarea, se folosesc chiar de Biblie pentru a se justifica. Ei pretind că Ioan Botezătorul este ființa reîncarnată a profetului Ilie, pentru că iată ce spune Biblia: „*Eu însă vă spun vouă că Ilie a și venit, dar ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el câte au voit; așa și Fiul Omului va pătimi de la ei. Atunci au înțeles ucenicii că Iisus le-a vorbit despre Ioan Botezătorul.*“ (Ev. Matei, 17/12,13);

„*Și va merge înaintea Lui cu duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților spre copii, și pe cei neascultători la înțelepciunea drepților, ca să gătească Domnului un popor pregătit.*“ (Ev. Luca, 1/17).

Domnul arată în *Cuvânt* că n-a fost așa, pentru că ei n-au înțeles ce înseamnă duhul și puterea lui Ilie: „*Duhul și puterea lui Ilie au fost iubirea și credința lui în Dumnezeu și lucrarea lui cea pentru Dumnezeu, și așa a fost și Ioan, despre care îngerul a zis lui Zaharia că el va merge înaintea Domnului, cu duhul și puterea lui Ilie. Dar Ioan este Ioan, și Ilie este Ilie, și amândoi au lucrat aceeași lucrare, și amândoi au întors pe mulți din Israel la căile dreptății, făcându-I Domnului cale peste pământ. Duhul sfinților e Duhul lui Dumnezeu, Care Se odihnește în sfinți. Duhul și puterea lui Ilie au fost iubire fără de moarte și faptă cu putere.*

...*Omul este din trup, din suflet și din duh. [...] Nu se poate să intre sufletul unui om în alt trup de om.*

...*Dar Eu vin și le spun oamenilor că duhul este duh și sufletul este suflet, și fiecare om își are sufletul său. Amin.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu, 20 iulie/2 august 1998*).

Într-adevăr, tot Biblia ne învață că Ilie s-a suit cu trupul la cer și n-a mai murit. Apoi, ca să ne încredințeze, Dumnezeu chiar îl readuce cu trupul pe pământ, așa cum citim în episodul biblic al Schimbării la Față a Domnului, Care-i aduce la vedere pe Moise și pe Ilie.

Dacă am accepta că Ilie s-a reîncarnat în persoana lui Ioan Botezătorul, ar însemna să-l facem pe acesta din urmă mincinos, pentru că el a negat categoric acest lucru: „*Și ei l-au întrebat: Dar cine ești? Ești Ilie? Zis-a el: Nu sunt. Ești tu Proorocul? Și a răspuns: Nu.*“ (Ev. Ioan, 1/21).

Din analizele comparative ale acestor repere, prezentate în ultimele opt paragrafe, rezultă fără nici o îndoială că între învățăturile ezoterice ale Mișcării *New Age*, și creștinismul de factură tradițional-ortodoxă al Noului Ierusalim, nu există nici cea mai mică afinitate. Toate speculațiile făcute pe această temă, de către „*teologi*“ de ocazie, au ca motivație reaua lor credință sau aderența interesată la voința imperioasă a unor persoane dornice să discrediteze această comunitate creștină, pe care ei nu o înțeleg, și nu o înțeleg pentru că n-au cercetat-o cu profesionalism, probitate și sinceritate.

Maitreya, Antichrist, și profeții mincinoși din Nairobi

Benjamin Creme, un obscur pictor britanic, cu veleități mesianice, comentator asiduu al operei teozofice a Aliciei Bailey (pe care el o

numește „*Înțelepciunea fără vârstă*“) și, totodată, un urmaș pe măsură, își dezvoltă propriile sale idei, în cel mai autentic stil *New Age*, în scrierea „*Stăpânii înțelepciunii*“. Totodată, el lansează o formă nouă de meditație, denumită „*Meditație de transmisie*“, în care o persoană își oferă „*trupul eteric*“ (mai precis, „*chakrele*“ lui) pentru a fi folosite de către „*Ierarhie*“ ca să coboare pe pământ o sporită cantitate de energie spirituală, folosite umane. Gazda se plasează, deci, într-o poziție de medium, pe care Creme îl aseamănă cu un transformator electric. El afirmă că „*a doua venire*“, profețită de mai multe religii, va fi împlinită prin persoana lui *Maitreya*. Deși *Maitreya* este numele buddhist, folosit pentru „*viitorul Buddha*“, Creme pretinde că, de fapt, *Maitreya* este „*Învățătorul lumii*“, spre care toate religiile arată și în care toate speră. Așa cum creștinii Îl așteaptă pe Hristos, musulmanii pe imamul Mahdi, buddhiștii pe un alt Buddha (denumit de ei Stăpânul *Maitreya*), hindușii așteaptă reîncarnarea lui Krishna, iar evreii pe Messiah, tot așa și noii adepți ai ezoterismului lui Creme așteaptă iminenta reîntoarcere a lui *Maitreya*, „*Învățătorul lumii*“, în fruntea grupului său de „*Maeștri ai Înțelepciunii*“. (Noi, românii, am fost ori cășcați, ori de-a dreptul ghinioniști: l-am avut pe „*Maitreya*“ ani buni printre noi, ca lider al grupării pseudo-religioase „*Fiii luminii*“, dar n-am știut să-l prețuim; l-am tot desconsiderat, l-am tot disprețuit, l-am tot ridiculizat, considerându-l un românaș de-al nostru, mai trăznit și dus cu pluta, până ce între timp l-am pierdut de tot, căci a murit de-a binelea). Creme, în schimb, spune că, de fapt, *Maitreya* este încă printre oameni, și că ar fi venit aici, pe pământ, de prin iulie 1977. Atunci el s-ar fi coborât din „*vechiul său refugiu*“, direct în munții Himalaia, iar apoi s-a ascuns în comunitatea indo-pakistaneză din Londra, unde a început să lucreze multidirecțional, pentru salvarea omenirii. Începând cu anul 1988, el și-a făcut prima apariție miraculoasă în public, în Kenya, în cartierul musulman Muslim Village, Kawangware, din Nairobi, în fața unei mulțimi de 6000 de persoane. Aici a avut loc o „*apariție*“ (pare-se, regizată; în realitate, un fel de repetiție generală a venirii lui Antichrist) a unui personaj îmbrăcat în haine albe, desculț și cu barbă neagră, într-o mare adunare de credincioși musulmani, dar și de „*creștini*“ ai „*Bisericii Bethleemului*“, strânși și coordonați la rugăciunile pentru vindecări, de către Mary Sinaida Akatsa. Despre Mary Akatsa, „*vindecătoarea din Nairobi*“, numai lucruri bune: denumită în mod curent de apropiații ei „*mama Mary*“, sau mai dulce, „*mami*“, ea s-a făcut cunoscută prin „*vindecări spirituale*“ și prin darul de „*profetesă*“. În ceea ce privește „*mobili-*

zarea“ maselor, nu este lipsit de interes faptul că Reinhart Bonnke, pastor evanghelist în *Uruhu park* din Nairobi, profețise încă de miercuri, cu trei zile înainte de apariția lui „*Maitreya*“, că „*acel dumnezeu l-a informat miercuri* [pe el, Reinhart Bonnke, n.a.] *că ei* [cetățenii musulmani din Nairobi, n.a.] *vor experimenta sâmbătă prezența lui Iisus și mari minuni*“.

Pe cine a profețit Bonnke? Pe Iisus? Pe *Maitreya*? Pe Antichrist, sau pe un actor care a jucat destul de bine rolul tuturor? Cert este că în timpul adunării, când spiritele erau încinse de cântece și de emoția așteptării, deodată Mary Akatsa i-a anunțat pe cei veniți la ședința de vindecări, că Dumnezeu i-a vorbit și i-a spus să se aștepte la un miracol, deoarece un oaspete foarte important va veni ca să-i dea ei un mesaj extrem de vital. Apariția personajului înveșmântat în alb i-a entuziasmat pe acești kenieni de limbă swahili, mai ales când au văzut că oaspetele le vorbește pe limba lor. Ei l-au aclamat cu strigăte de bucurie: „*Iisus, Iisus din Nazaret!*“. Vizitatorul misterios le-a vorbit într-o swahili curată, fără accent, anunțându-i că poporul Kenyei a fost binecuvântat, și în mod special cei ce erau adunați la locul de întâlnire în acea după-amiază. El a mai spus că Mary are o misiune importantă, de a unifica poporul de toate rasele și triburile, sub umbrela lui Dumnezeu, prin Iisus: „*Vă implor cu bunăvoință să țineți cu fermitate la credința voastră, căci lumea nu va mai fi. Ne apropiem de vremea împărăției cerurilor. Dar înainte de aceasta eu voi veni înapoi și voi aduce o vază de binecuvântări pentru voi toți. Vă rog s-o respectați pe Mary, căci ea este o reprezentantă adevărată a celui Preainalt*“, reamintind apoi mulțimii să trăiască după învățăturile Bibliei.

Această „*minune*“ (vizibil „*aranjată*“ cu complicitatea profetesei Akatsa și a profetului Bonnke) este imediat speculată de Creme și interpretată ca fiind o apariție autentică, dar nu a lui Iisus, ci a lui *Maitreya*. Creme comentează astfel neobișnuita „*apariție*“: „*1. Omul din Nairobi a fost Maitreya. Apariția sa s-a potrivit cu așteptările mulțimii de a-L vedea pe Iisus Hristos, în ce privește barba și veșmintele biblice. 2. «Găleata de binecuvântări» cu care Maitreya a promis că se va întoarce, este o aluzie la el însuși, ca «Aducătorul de Apă», simbol al Ereii Vărsătorului. 3. Transcrierea corectă a cuvântului Swahili, folosit de Maitreya, este «ulcior», nu «găleată». 4. Lumina sporadică stranie, care emana din capul și picioarele lui Maitreya, descrise de Job Mutungi, au fost de asemenea, în mod obișnuit văzute de cei care sunt acum în preajma lui Maitreya*“.

Creme se ferește să spună câți dintre cei 6000, în frunte cu realizatorii „*punerii în scenă*“, Akatsa, Bonnke și Mutungi, au fost atunci (sau

au devenit ulterior) conștienți că nu l-au primit pe „*Hristos*“, ci pe *Maitreya*. Inexplicabil rămâne însă de ce promisiunea revenirii lui *Maitreya* cu „*o vază de binecuvântări*“, sau măcar cu un ulcior, cum a interpretat Creme, se tot amână, iar „*aparitiile*“ lui *Maitreya* s-au întrerupt brusc, începând cu anul 2002 (ultima apariție consemnată de periodicul *Share International*, editat de Creme, este la data de 24 februarie 2002).

Din această întâmplare buclucașă, rezultă că ori Creme minte, spunând că a fost *Maitreya*, ori Akatsa, Bonnke și Mutungi mint, spunând că a fost Iisus, ori toți mint, și atunci înseamnă că a fost altcineva. Dacă minte Creme, înseamnă că teoria despre *Maitreya* este pură invenție, iar personajul misterios ar trebui să fie chiar Iisus. O asemenea supoziție este însă cu totul inacceptabilă, deoarece această „*venire*“ nu corespunde cu nimic celei anunțate de Biblie: „*Când va veni Fiul Omului întru slava Sa, și toți sfinții îngeri cu El, atunci va ședea pe tronul slavei Sale. Și se vor aduna înaintea Lui toate neamurile.*“ (Ev. Matei, 25/31,32);

„*Iată, El vine cu norii, și orice ochi Îl va vedea, și-L vor vedea și cei ce L-au împuns și se vor jeli din pricina Lui toate semințiile pământului.*“ (Apocalipsa, 1/7).

Deci, dacă „*orice ochi îl va vedea*“ că vine „*cu norii*“ și „*cu slava Sa*“ și „*cu toți îngerii*“, înseamnă că cifra de 6000 de primitori, deși semnificativă, este insuficientă; iar *norii* și *sfinții însoțitori* au lipsit cu desăvârșire la Kawangware.

Înseamnă că nu era Iisus; deci au mințit Akatsa, Bonnke și Mutungi. Rămân de analizat două variante: 1. era *Maitreya*; 2. era un om. Să le analizăm pe rând:

1. Dacă era *Maitreya*, atunci *Maitreya* este un mincinos și un înșelător, deoarece a fost anunțat de către Bonnke, și apoi de către Akatsa, ca fiind Iisus; mai mult, chiar el s-a străduit să apară în public cât mai asemănător cu Iisus, în vorbire și în port, și să predice sfaturi în acord cu Evanghelia. De asemenea, nu a corectat cu nimic aclamațiile mulțimii care striga: „*Iisus! Iisus din Nazaret!*“. Știindu-se pe sine că este *Maitreya*, și nu Iisus, ar fi trebuit, din onestitate, să o facă. Dacă n-a făcut-o, substituindu-se lui Hristos, înseamnă că el este Antichristul, și toată sceneta a fost doar o repetiție generală și, poate, un test de aderență la mase.

2. Dacă era om, atunci minciuna este o farsă ordinară, regizată la modul colectiv, de către niște pseudo-creștini care se pretind conducători spirituali ai „*Bisericii Bethleemului*“, dornici de a-și consolida poziția de

lideri, de publicitate și de prozelitism. Indirect sau inconștient, ei pregătesc terenul tot pentru primirea lui Antichrist.

În ambele cazuri, nu putem să nu constatăm cu tristețe că oameni ca Akatsa și Bonnke, care manipulează masele de credincioși pentru întâmpinarea lui Antichrist, sunt de-a dreptul extrem de periculoși și îndrăzneți, ei nesfiindu-se de a face și o largă mediatizare a isprăvilor lor. Sfânta Scriptură atenționează că vin și aceste vremuri: „*Atunci, de vă va zice cineva: «Iată, Mesia este aici sau dincolo», să nu-l credeți, căci se vor ridica hristoși mincinoși și prooroci mincinoși și vor da semne mari, și chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu puțință, și pe cei aleși. Iată, v-am spus de mai înainte.*“ (Ev. Matei, 24/23-25).

Iată, și *Cuvântul lui Dumnezeu* atenționează despre planurile lui Antichrist: „*Antichristul se va sui la cer, zice el, ca să se coboare, în locul Meu, din cer și să zică la tot omul că el este Hristos, Cel ce vine. Antichristul și-a pierdut de tot mintea. El s-a uitat în Scripturi și zice că s-a uitat bine și că a văzut; a citit în prooroci despre slava Mea și despre venirea Mea și s-a pus pe lucru. Ce a făcut dacă s-a pus pe lucru? A făcut dintr-ale lui, din mintea lui, a făcut din fier și din minciună slavă ca a Mea, zice el. A făcut din duh de om și din trup de om, om desfrânat, și s-a îmbrăcat cu puterea minciunii lui și a făcut făcătură ca să facă slavă ca a Mea, trup ca al Meu, zice el, trup care s-a înălțat la cer și care se coboară din cer.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 1/14 februarie 1999).

În ceea ce privește „*bisericele*“ inventate de Creme (*Maitreya and The Masters*), Akatsa (*Biserica Bethleemului*), Bonnke (Mișcarea charismatică „*Râsul Sfânt*“) și alți inventatori ca și ei, plini de imaginație, care înșeală oamenii și îi târăsc după ei pe calea cea largă a pieirii, iată ce spune *Cuvântul Domnului*: „*Și iată, lumea nu se trezește ca să vadă că străjerii ei nu străjuiesc de la Domnul, și străjuiesc de la ei. Să nu mai zică lumea că este cu Mine, că mai mare păcat are dacă zice așa. Și iar vă zic vouă: una este să zici biserică cu slujitori, și alta este să zici Biserică a lui Iisus Hristos, cu slujitori ca Iisus Hristos, ca Învățătorul ei, Iisus Hristos.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 27 mai/9 iunie 1994).

„*Maitreya*“ lui Creme n-a mai revenit niciodată la Nairobi, deși a promis că revine curând. Creme n-a fost aici la singurul lui eșec. Și alte profeții ale sale, care anunțau venituri și reveniri ale lui *Maitreya*, nu s-au mai împlinit niciodată. La 25 noiembrie 1997, la Los Angeles, Creme pretindea că *Maitreya* va apărea în maximum o lună pe posturile TV ale unei mari rețele americane, de unde, prin retransmisie generalizată prin satelit,

va vorbi lumii întregi, simultan în toate limbile celor care îl vor vedea.

Creme a mai pretins, ca vizionar, că este sigur că persoana capturată de SUA și judecată în prezent sub numele de Saddam Hussein... nu este Saddam Hussein (!), ci o dublură, o rudă apropiată a acestuia, care este victima unei mașinații în care se urmărește cosmetizarea imaginii SUA în lume. Interesant este însă că „*victima*“ nu s-a plâns niciodată că ar fi fost vorba de vreo confuzie, deci pare mai plauzibil că legătura lui Creme cu lumea de dincolo, care-l informează, este destul de defectuoasă.

De altfel, nici în scrierile sale Creme nu se sfiește să fabuleze, afirmând că „*Lucifer a venit de pe planeta Venus acum 18,5 milioane de ani; el este coordonatorul evoluției planetare, mielul de jertfă, dar și fiul risipitor. Lucifer a făcut un sacrificiu incredibil, un sacrificiu suprem pentru planeta noastră*“.

Mulți creștini de diferite confesiuni, se simt ofensați de învățăturile lui Creme, căci văd în persoana lui *Maitreya*, propovăduit de Creme, pe Antichrist, mai ales aflând că rolul pe care Creme I l-a rezervat lui Iisus, este de... servitorul lui *Maitreya*.

De fapt, trebuie să vedem aici cu câtă îndrăzneală obraznică se face Creme, el însuși, servitorul lui satana, jucându-i în strună prin teoriile aberante pe care le diseminează în lume. Iată de ce Domnul Se arată adesea, în *Cuvântul Său*, dezamăgit de persistența cu care omenirea se scaldă în minciună, și recomandă neabătut creștinilor să se lipească de adevăr și să fugă de minciună: „*Israele, ține minte că azi minciuna e lumină, și să știi să nu te folosești de minciună, că împotriva ei este Dumnezeu*.“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 21 mai/3 iunie 1974).

Dar, oare, *Mișcarea New Age* chiar nu are nici un merit?

Ba da. Singurul ei merit este că ne reamintește că vremea lui Antichrist venit în trup, este aproape.

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU ESTE MEREU ASTĂZI

„*Mergi, tată, cu pas drept, cu credință dreaptă, și învață pe om să calce drept, să creadă drept și să fie ortodox ca Avraam, căci seminția lui Avraam sunt sfinții cerului pe pământ și în cer*.“
(citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 30 ianuarie/12 februarie 1997)

Poate greși Însuși Dumnezeu?

În numărul 110 al revistei creștine *Cuvântul lui Dumnezeu*, se poate observa o situație care poate fi speculată cu ușurință de cei care contestă paternitatea acestui cuvânt. Mai exact, în *Cuvântul* din 1/14 octombrie 2004, se face referire la versetele biblice 22 și 23 din capitolul 5 al epistolei către Galateni, care enumeră roadele Duhului: „*dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credința, blândețea, înfrânarea și curăția*“. Referirea din *Cuvânt* nu numai că nu respectă *ad litteram* această înșiruire, ci aduce modificări vizibile în conținut. Aici, roadele Duhului sunt enumerate astfel: „*dragostea, bunătatea, cum-pătarea, răbdarea, blândețea, pacea, îndelunga răbdare, credincioșia, înfrânarea, curăția, și toate câte înseamnă Duhul Sfânt lucrător în om*“. Poate cea mai surprinzătoare este apariția în această înșiruire a două virtuți cvasi-echivalente, ceea ce sugerează fie o repetiție involuntară, fie o greșeală datorată editorilor: *răbdarea și îndelunga răbdare*. O scăpare de acest fel I se poate întâmpla chiar și lui Dumnezeu? Sau să îmbrățișăm varianta greșelii de editură, care ar salva oarecum situația?

Să excludem cu energie, de la început, această ispită de a ne îndoii de atotștiința și atotputernicia lui Dumnezeu. Să excludem și varianta atrăgătoare de a da vina pe semenii noștri editori, care, ca oameni, pot, într-adevăr, greși, din oboseală sau din neatenție. Mai degrabă, să ne aplecăm deasupra textului, cu răbdare și chiar cu îndelungă răbdare, dacă avem.

De la bun început să observăm că printre mesajele cerești, fenomenul nu este singular. În convorbirea cu tânărul bogat, fiind întrebat de acesta *ce să facă pentru a moșteni viața veșnică*, Mântuitorul Iisus Hristos îi reamintește poruncile lui Moise. Dialogul este extrem de concret. Tâ-

nărul, referindu-se la poruncile ce trebuiau împlinite, întreabă: „Care?“, deși foarte probabil că știa cele zece porunci. Iar Iisus i-a răspuns: „Să nu ucizi, să nu săvârșești adulter, să nu furi, să nu mărturisești strâmb; să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta; și să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși“ (Ev. Matei, 19/18,19).

Vedem aici o enumerare redusă la esențial, care reproduce simplificat tâlcuirea poruncilor lui Moise, făcută de Dumnezeu în Scriptură (v. *Levitic, cap. 19 și 20*). În plus, aici întâlnim reproducă pentru prima dată (v. *Levitic, 19/18*) porunca iubirii de aproapele, sub o formă care absoarbe porunca a zecea, și apoi le îmbracă pe toate celelalte. Lipsind însă din enumerare primele patru porunci, putem, oare, crede că Mântuitorul exclude intenționat din obligațiile firești ale oamenilor tocmai îndemnul care cuprindeau cinstirea ce trebuie adusă lui Dumnezeu? Nicidecum. Dimpotrivă, acestea, având un caracter indiscutabil și imuabil (căci nu suportau „negocieri“), nici n-au mai fost amintite. Observăm însă că restul poruncilor, care vizează obligațiile față de aproapele, sunt enumerate una câte una, tocmai pentru a fi înobilate în final cu porunca iubirii de aproapele.

Dacă în Scriptură (v. *Levitic, 19/18*), aproapele îi este precizat, fără greș, lui Moise, ca fiind dintre „fiii poporului tău“, adică de un neam cu „fiii lui Israel“ (v. *Leviticul, 19/2*), Mântuitorul desăvârșește această poruncă prin pilda samarineanului milostiv, generalizând: aproapele nu este, nu mai este neapărat cel de un neam cu Israel după trup, ci este cel ce iubește pe Dumnezeu, împlinind poruncile Lui cu iubire și devenind fiu al lui Israel după Duh.

În mod similar, roadele Duhului, enumerate în *Cuvântul* din 1/14 octombrie 2004, au înobilare prin generalizarea din final: „...și toate câte înseamnă Duhul Sfânt, lucrător în om“.

Cuvântul nu schimbă, ci îplinește

Cuvântul lui Dumnezeu este în pas cu vremea. El este mereu *astăzi*, adică actual și actualizat. Dintre roadele Duhului, enumerate în Biblie, două sunt preschimbate: *bucuria*, în *cumpătare*, și *facerea de bine*, în *răbdare*. Ceea ce pare a fi „schimbare“, este, de fapt, o împlinire, o desăvârșire. Este exact ceea ce se întâmplă în vremea petrecerii în trup, între oameni, a Mântuitorului Iisus Hristos: El, Cuvântul întrupat, desăvârșea legea, împlinind-o, iar împlinirea era mai cuprinzătoare decât înde-

plinirea. De aceea unele împliniri, adică desăvârșiri, păreau a fi, în ochii fariseilor, neîndepliniri, adică încălcări ale legii. Aceste „schimbări“ care sunt propuse astăzi, sunt necesare, întrucât reflectă o stare de lucruri gravă, extrem de actuală în viața creștinătății.

1. *Bucuria* se preschimbă în *cumpătare*, căci bucuria învierii, pe care o proclamă Domnul Iisus Hristos bisericii apostolice („*Bucurați-vă!*“, Ev. Matei, 28/9), a fost de mult estompată, pe măsură ce biserica s-a îndepărtat de bucuria cerească, adusă de înviere, și de conduita jertfelnică a martirilor ei din primele veacuri, pentru ca apoi să legitimizeze treptat o nouă bucurie, cea pământească: mâncare, băutură, distracții, însurat și măritat, precum și urări de multă sănătate și de viață lungă pe pământ, pentru a le putea gusta din plin pe toate celelalte. De aceea acum, când trăim vremurile cele de pe urmă, se impune întoarcerea la sobrietate, la austeritate chiar. Cum să ne mai bucurăm când Domnul plânge, plânge starea decăzută a creștinătății? Dimpotrivă, cumpătarea este recomandarea oportună clipei de față. Și aceasta rămâne abia o cerință minimală, pentru că oamenii sunt încă îmbătați de bucurii ieftine și trecătoare, și n-ar putea primi pe nimeni care să le spună fără menajamente: „*Întristați-vă și plângeți, pentru starea de decadență morală în care trăiți și mai ales pentru urmările ei tragice!*“. Tânărul bogat, amintit mai înainte, a fost și el chemat să renunțe la bunurile vieții și să aleagă cumpătarea, alături de Iisus Hristos, dar a plecat întristat, căci avea multe bogății; s-a întors la ele, căci ele îi aduceau bucurie.

2. *Facerea de bine* este înlocuită cu *răbdarea*. Cu *facerea de bine*, creștinătatea stă la fel de prost ca și cu *bucuria*. Aproape două mii de ani a lucrat fără greș proorocia: „*pe săraci îi aveți pururea cu voi...*“ (Ev. Matei, 26/11), până când societățile moderne au evoluat material, pentru ca apoi să promulge și legi de protecție socială, eficiente. Puțini mai sunt astăzi fără haine, fără pâine și fără adăpost. Facerea de bine ar fi trebuit să evolueze și ea, întorcându-se acolo unde ființa și-a luat, adică spre făuritorul ei, Dumnezeu. Omul trebuia, în sfârșit, să-I facă bine și lui Dumnezeu, după ce și-a făcut sieși bine două mii de ani, zicându-și că „*om pe om se ajută*“, și „*bogatul, pe cel lipsit*“, căci ce folos dacă îi trimiți pe săraci în iad, sături și bine îmbrăcați la trup, dar flămânzi și goi la suflet?

Răbdarea apare, așadar, ca o necesitate vitală a propovăduirii moderne, nu numai săracilor lipsiți de unele bunuri trupesti, zise „*de uz curent*“, dar chiar și nouă, celor ce avem cele necesare zilei de azi și pentru încă multe alte zile. Posturile exprimă trăirea voluntară a răbdării

în trup. Foamea, setea, somnul, oboseala, neputințele, anumite lipsuri materiale temporare, trebuie toate depășite prin răbdare, dar mai ales prin acceptare senină. Să nu răbdăm întristați, bodogănind și numărând câte zile de post au mai rămas. Să avem bucuria răbdării chiar și în suferințe. Suferințele concretizează în noi învățătura jertfei pe cruce a Mântuitorului. O formă evoluată este a răbda durerea pentru Dumnezeu; prin ea stăm sub crucea Domnului (ca Simon din Cirene), nu mai stăm sub crucea noastră, și așa Îi ușurăm lui Iisus Hristos purtarea crucii, așa, și prin renunțarea fermă la păcate Îi putem face bine și lui Dumnezeu.

De la răbdare, la îndelunga răbdare

Revenind la dilema formulată mai înainte, vom observa mai întâi că între *răbdare* și *îndelunga răbdare* există diferențe esențiale. Prima acționează cu precădere calitativ, și are caracter modal; a doua are caracter temporal și acționează cantitativ. Prima este localizată, punctuală, în timp ce a doua este generalizată.

Să le luăm pe rând. Răbdarea vizează neputințele sinelui și anume intensitatea lor. De exemplu: răbdăm de foame, dar numai până ce mâncăm. Atunci răbdarea dispăre; ea nu mai are obiect și nu mai poate deveni „*îndelungă*“. Însă cu cât ne-a fost mai foame, cu atât răbdarea a fost mai încercată, iar experiența a fost mai crâncenă. Cu suferința, lucrurile stau la fel. Cu cât suferința este mai mare, cu atât crește și intensitatea răbdării, adică virtutea ei.

În schimb, îndelunga răbdare este o însușire dumnezeiască, orientată către neputințele sau chiar răutățile semenilor noștri, care au un caracter permanent și generalizat. Ele nu dispar niciodată. Dumnezeu așa rabdă, din veac a răbdat și îndelung rabdă de la oameni (și ne învață să facem și noi asemenea) tot felul de atitudini reprobabile: dispreț, nepăsare, clevetiri, injurii, hule, necredință, bătăi etc. Fiecare păcat făcut de oameni, este văzut de Sfinții Părinți ca un nou cui bătut în palmele lui Hristos răstignit. Răstignirea este, așadar, perpetuă: până la a doua venire a lui Hristos, El îndelung rabdă, în chip tainic și neconținut, răstignirea pe cruce. De aceea au atâta valoare rugăciunile care cer grăbirea venirii cea de a doua, cu slavă, a Domnului: „*Vino, Doamne Iisuse!*“ (Apocalipsa, 22/20), căci ele sunt o expresie a milei creștine, față de durerea Domnului; ele cer curmarea suferințelor în trup ale Mântuitorului Iisus Hristos. Așadar, îndelunga răbdare a lui Dumnezeu este veche de două mii de ani

după înviere, și încă mai veche, de șapte mii cinci sute de ani după căderea lui Adam în neascultare.

Îndelunga răbdare a noastră țintește păstrarea unor raporturi firești cu acei semenii ai noștri care ne tratează în chip nefiresc. Se reproduce, la scară redusă, desigur, modelul de demnitate oferit de Însuși Domnul Iisus Hristos, prototipul îndelungii răbdări. În acest context, înțelegem și îndemnul de a ierta de șaptezeci de ori câte șapte pe cei care ne greșesc nouă (v. *Ev. Matei, 18/22*).

Caracterul generalizat este dat și de întreaga lucrare a bisericii apostolice, de îndelungă răbdare în fața prigoanelor de tot felul: „*Și stăruii în răbdare, și ai suferit pentru numele Meu și nu ai obosit*“ (Apocalipsa, 2/3); „*Aici e răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Iisus*“ (Apocalipsa, 14/12). Învățătura ortodoxă autentică, originală, păstrată în biserică în chip providențial de către cei mai umiliți, dar și cei mai iubitori de Hristos creștini, este ca un fel de ștafetă, lăsată din generație în generație și dusă prin timp mai departe. Când unii au căzut, ștafeta a fost preluată îndată de alții mai destoinici, și așa, din unii în alții, au dus-o până în zilele noastre.

O translație motivată: de la credință, către credincioșie

Apariția, în enumerarea menționată mai înainte, a cuvântului *credincioșie*, care înlocuiește cuvântul *credință*, așa cum apare în Biblie, este din nou expresia unei înnobilări de sensuri, care se armonizează perfect cu pregătirea celei de a doua veniri a Domnului.

Despre credință, Sfânta Scriptură spune că „...și demonii cred, și se înfioară“ (Iacov, 2/19). Apostolii se plâng adesea de puținătatea credinței lor și cer ca prin darul lui Dumnezeu să li se sporească lor credința (v. *Ev. Luca, 17/5*). Mântuitorul sugerează diferența dintre credința din fire și credința cea din darul lui Dumnezeu: cea din dar lucrează minuni mari, fie ea cât de mică, măcar cât o sămânță de muștar; cea din fire rămâne în coordonatele firești, ale firii căzute, nereditoare, ale cărei limite sunt adesea supărătoare. Textul biblic: „*Când va veni Fiul Omului, va mai găsi credință pe pământ?*“ (Ev. Luca, 18/8) se referă chiar la credința în venirea Lui la sfârșitul veacurilor. Această credință este din dar, și este un talant prețios pentru cei ce l-au primit și nu l-au îngropat. Mulți creștini au credință în Dumnezeu doar din fire, și Îl respectă după voia lor, zicând că ei atâta pot. Până și înțelesul propriei lor mărturisiri de credință (Crezul),

care vorbește despre a doua venire a Domnului, l-au uitat. Cu buzele, ei rostesc: „*Aștept învierea [...] Și iarăși va să vină...*“, dar cu inima ei zic: „*Ehei, mai e până atunci! [...] Nu știe nimeni clipa aceea, nici îngerii, nici Fiul, ci numai Tatăl*“. Aceasta este o expresie tipică a credinței lipsite de credincioșie. Credincioșia este credința însoțită de recunoștință și de responsabilitate prin iubire. Credința singură, dacă e din fire, nu valorează nimic, ci rămâne o simplă formă de cunoaștere, elevată, ce-i drept, a valențelor tainice ale lumii nevăzute.

Credincioșia o regăsim la ispravnicul cel credincios, care-și așteaptă stăpânul plecat departe, iar credința fără credincioșie, la acela care, zicând că stăpânul întârzie, se apucă de mănâncă, bea și chinuiește slugile stăpânului său (v. *Ev. Luca, 12/45*).

Credincioșia este și ea: din fire, și din dar. Credincioșia din fire, se rezumă la simplul respect neroditor și la frica de pedeapsă, și de aceea se limitează adesea tot la îngroparea talantului. Darul credincioșiei este puterea lăsată de Dumnezeu în noi de a crede în *Cuvântul* Său de viață dătător și de a-I mulțumi cu recunoștință pentru acest dar, făcându-l lucrător peste noi. Cei ce nu cred în *Cuvântul lui Dumnezeu*, au refuzat acest dar, fie din mândrie, fie din comoditate, fie din nepăsare. Ei au îngropat acest talant, pierzând șansa de a se pregăti cum se cuvine, ca fecioarele cele înțelepte, pentru întâlnirea cu Dumnezeu.

Treptele credinței

Textul din *Cuvântul lui Dumnezeu*, analizat mai sus, arată calea prin care creștinul înobilează zi de zi, cu învățătură cerească, conduita morală a vieții sale. De mare preț este atingerea celor mai înalte cote ale virtuților creștine, printre care la loc de cinste se află credința.

Într-o clasificare fără pretenții, am putea spune că deosebim mai multe trepte ale procesului de încolțire, creștere și rodire a credinței în om:

1. *Necredința*, care poate fi numită și „*credință negativă*“. Necredinciosul îl mărturisește și el, involuntar, pe Hristos ca fiind Cineva pe Care nu-L poate nici accepta, nici înțelege; aceasta vine cel mai adesea din mândrie.

2. *Reaua credință* este credința modificată, uneori până la alterare sau schimbare deplină. Ea vine adesea din încăpățănarea în păreri personale și din neumilință. Naște eresuri și schisme.

3. *Credulitatea* este credința prostească, amorfă, superstițioasă, ido-

latră, ruptă de duhul bisericii. Vine mai mult din comoditate, din lenea de a gândi prin imboldul inimii. Neagă chipul lui Hristos în om.

4. *Puțina credință* este credința înăbușită de grijile vieții. Adesea vine și se hrănește din lăcomie, din nesațiul pentru cele trecătoare.

5. *Buna credință* vine din umilință. Bincredincioșii acceptă darul credinței ca pe un talant pe care cu dragoste îl înmulțesc și îl întorc lui Dumnezeu.

6. *Credincioșia* vine din dragoste pentru Dumnezeu. Ea este rodul bune credințe, adăugând la ea iubire, recunoștință și devotament, duse uneori până la jertfă, la mucenicie.

CARE ESTE FÂNTÂNA CEA ADEVĂRATĂ?

*„Este în vremea aceasta un fel de satană care îi face pe creștini să se creadă creștini oricum ar fi ei.“
(citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 23 aprilie/6 mai 1995)*

Seceta de învățătură din cer, amenință izvoarele lumii

Este cunoscut faptul că în decursul timpului Dumnezeu a vestit prin robii Săi proorocii făgăduințele și blestemele pe care oamenii le atrăgeau prin faptele lor. În zilele noastre, deși seceta de învățătură venită din cer și coborâtă pe fir proorocesc, amenință izvoarele lumii, bisericile care au cucerit încrederea popoarelor se laudă că dețin, fiecare în parte, fântâna cu apa cea vie. Unele dintre ele, răspândind mesaje zise a fi de proveniență dumnezeiască, oferă oamenilor învățături și îndemnuri de trăire creștinească, dar după măsura puterii lor. Este o hrană pentru menținerea oamenilor cât de cât pe calea mântuirii, după cum și Sfântul Apostol Pavel le putea oferi celor din vremea lui, zicând: *„Și eu, fraților, n-am putut să vă vorbesc ca unor oameni duhovnicești, ci ca unora trupești, ca unor prunci în Hristos. Cu lapte v-am hrănit, nu cu bucate, căci încă nu puteați mânca, și încă nici acum nu puteți, fiindcă sunteți tot trupești.“* (I Corinteni, 3/1-3). Iar alte izvoare, fântâni plângătoare, care-i cheamă pe oameni spre ele, sunt numai curse meșteșugite de duhul cel rău, ca să-i amăgească pe cei însetați și *„duși de valuri, purtați încoace și încolo de orice vânt al învățaturii, prin înșelăciunea oamenilor, prin viclesugul lor, spre uneltirea rătăcirii.“* (Efeseni, 4/14).

Simularea sfințeniei este o metodă de înșelare mai eficientă decât contrazicerea ei, așa cum vrăjitorii lui Faraon imitau, cu puterea malefică, semnele pe care Dumnezeu le făcea prin Moise ca să-și dovedească legitimitatea. Este proorocit că *„în zilele din urmă [...] vor fi oameni [...] având înfățișarea adevăratei credințe, dar tăgăduind puterea ei“* (II Timotei, 3/5), și *„Însuși satana se preface în înger al luminii“* (II Corinteni, 11/14). Vorbind în spiritul învățaturii creștinești, el strecoară concepții greșite, care-i inspiră omului nepăsare, mulțumire pentru starea în care se află, având grijă să creioneze portretul unui „Dumnezeu“ aplecat la picioarele omului care se mulțumește cu iubirea și credința, așa-zis „nevăzute“, neconfirmate prin înnoirea interioară și exterioară. Este bine-

cunoscut, spre exemplu, acel imperativ al unor rătăciți de la calea cea dreaptă, caracterizat prin doctrina: *„Crede doar, și te vei mântui“*. Credința, în acest caz, constă numai în acceptarea jertfei lui Hristos pentru om: este suficient să crezi în ea, și mântuirea îți este asigurată; așteaptă doar să fii răpit la cer, ca acei „sfinți moderni“ din broșurile lor cu poze colorate, în care apar zburând prin văzduh, îmbrăcați impecabil, în costum nemțesc, la trei nasturi, și cu cravată la gât. În schimb, din cărțile ce istorisesc viețile sfinților, aflăm că Sfântul Macarie, după o viață de aspră nevoită, trecând prin vămile văzduhului, nu a crezut că a scăpat de războiul diavolilor, decât după ce a trecut de ultima vamă.

„Iubește-Mă așa cum ești!“

S-a accentuat din ce în ce mai mult în ultima vreme influența nefastă a curentului *New Age*, care promovează credința fără fapte, și, mai mult decât atât, până și în bisericile ortodoxe se pare că a pătruns această automulțumire față de propria stare. La icoana cu chipul Mântuitorului poți găsi, ocazional, parcă uitată acolo de cineva neatent, o „alocuțiune“ cu titlul *„Iubește-Mă așa cum ești“*. Iată textul ei, reproduș integral: *„Eu cunosc mizeria ta, luptele, suferințele sufletului tău. Cunosc și lașitatea ta, păcatele tale, și totuși îți spun: «Dă-Mi inima ta! Iubește-Mă așa cum ești!». Dacă aștepti să devii un înger pentru a te dărui iubirii, nu Mă vei iubi niciodată. Chiar dacă ești laș în îndeplinirea îndatoririlor tale și în practicarea virtuților, chiar dacă adesea cazi din nou în păcate pe care ai vrea să nu le mai săvârșești, Eu nu-ți îngădui să nu Mă iubești! Iubește-Mă așa cum ești! Eu vreau iubirea sărmanei tale inimi, căci dacă aștepti până devii desăvârșit, nu Mă vei iubi niciodată!*

Oare nu aș putea să fac din orice grăunte de nisip un serafim, strălucind de curăție, noblețe sufletească și dragoste? Nu sunt Eu Cel Atotputernic? Și dacă Îmi place să las acele ființe minunate în cer pentru a prefera iubirea sărmană a inimii tale, nu sunt Eu întotdeauna Stăpânul iubirii Mele?

Copilul Meu! Lasă-Mă să te iubesc. Eu vreau inima ta. Cu siguranță te vei transforma cu timpul, dar astăzi te iubesc așa cum ești și doresc ca și tu să Mă iubești așa cum ești. Vreau să văd înălțându-se din abisul mizeriei tale iubirea ta. Iubesc în tine și slăbiciunile tale, iubesc dragostea săracilor și sărmanilor. Vreau ca de la cei în mizerie să se înalțe neconștient marea strigare: «Iisuse, Te iubesc!» Vreau numai și numai cântecul inimii tale. Nu am nevoie de înțelepciunea ta și nici de ta-

lentele tale. Un singur lucru Îmi este important: să te văd muncind cu dragoste. Nu virtuțile tale sunt acelea pe care le doresc. Dacă ar fi să-ți dau din acestea, tu ești atât de slab, încât ele nu ar face decât să-ți hrănească amorul propriu. Dar nu te preocupă de aceasta. Aș fi putut să te hărăzesc pentru lucruri mari. Nu, tu nu vei fi decât sluga nefolositoare, și îți voi lua chiar și pușinul pe care-l ai, pentru că te-am creat numai pentru iubire.

Astăzi stau la poarta inimii tale ca un cerșetor, Eu, Regele inimilor. Bat și aștept. Grăbește-te să-Mi deschizi! Nu te gândi la mizeria ta. Dacă ai cunoaște pe deplin mizeria ta, ai muri de durere.

Ceea ce ar răni inima Mea, ar fi să văd că tu te îndoiești de Mine și că îți lipsește încrederea în Mine. Vreau ca și cea mai neînsemnată faptă să o faci din dragoste către Mine. Conțez pe tine că Îmi vei dărui bucurie.

Nu te preocupă de faptul că nu ai virtuți. Ți le voi da pe ale Mele. Dacă vei avea de suferit, Eu îți voi da putere pentru aceasta. Dacă tu Îmi dăruiești iubirea ta, Eu îți voi da atât încât să știi să iubești mult mai mult decât îți poți imagina. Dar gândește-te la aceasta: să Mă iubești așa cum ești.

Ți-am dat-o pe mama Mea. Lasă totul, dar totul, să treacă prin inima ei atât de curată.

Orice s-ar întâmpla, nu cumva să aștepti până vei deveni sfânt pentru a te dărui iubirii, căci în acest caz, nu M-ai iubi niciodată!

Și acum, mergi în pace, dar nu uita să Mă iubești așa cum ești!“.

Omisiunea principală a acestui text care pare a veni de la Dumnezeu, este tocmai numele „*proorocului*“ care a transmis acest mesaj, așa cum în Sfânta Scriptură găsim: de la Isaia, Ieremia etc., citire. Una este să vorbească omul din dreptul lui Dumnezeu, după închipuirea inimii lui, și cu totul altceva este când Dumnezeu grăiește despre Sine și din Sine prin proorocii Săi.

Textul expus mai sus pentru cunoștința cititorilor și mai ales a creștinilor, a fost găsit întâmplător într-o biserică, atașat unei icoane cu chipul Domnului Iisus Hristos, așa încât cei care-și pleacă genunchii pentru rugăciune, să-l poată citi și lua ca din partea Domnului. În text apare exclusiv persoana I singular, și pronume scrise cu majuscule, ceea ce sugerează că este un mesaj de la Dumnezeu.

Toate duhurile sunt de la Dumnezeu?

Sfânta Scriptură atenționează asupra pericolelor de a primi fără discernământ și fără o minimă cercetare învățăturile ce se pretind a fi de

la Dumnezeu: „*Iubiților, nu dați crezare oricărui duh, ci cercetați duhurile dacă sunt de la Dumnezeu, fiindcă mulți prooroci mincinoși au ieșit în lume*“ (I Ioan, 4/1); adică îi îndeamnă să nu urmeze orbește oricărui învățătură. Dacă ele sunt concordante cu cele apostolești și proorocești, insuflăte de Dumnezeu și lăsate nouă prin Sfânta Scriptură și prin Sfânta Tradiție, atunci ele sunt potrivite de citit și de urmat; dacă nu, sunt o uneltire a diavolului. Atenționând asupra perenității acestui pericol, Domnul spune în *Cuvântul Său*: „*Am spus să nu se mai aducă la această masă bucate străine de masa aceasta, ca nu cumva să-L micșorăm pe Iisus Hristos, Care S-a coborât la voi în toată plinătatea.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 13/26 noiembrie 1990).

Să reflectăm mai întâi asupra unui îndemn găsit în textul menționat: „*...dacă aștepti până devii desăvârșit, nu Mă vei iubi niciodată!*“. S-ar părea de aici că interdependența dintre desăvârșirea persoanei și capacitatea de a iubi, are un sens univoc: întâi iubești, și abia apoi devii (eventual) desăvârșit. Excursul biblic al acestei teme formulează însă separat aceste cerințe, lăsând, în aparență, la latitudinea omului să decidă modalitatea în care le va înlănțui temporal: „*Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău*“ (Ev. Matei, 22/37); „*Fiți, dar, voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este*“ (Ev. Matei, 5/48); „*Sfințiți-vă și veți fi sfinți*“ (Leviticul, 11/44,45).

Să observăm însă că Dumnezeu nu poate fi iubit oricum. Insistența cu care se accentuează că Dumnezeu trebuie iubit cu dăruire totală (din toată inima, din tot cugetul, din tot sufletul, cu toată puterea), arată că aici nu încap jumătăți de măsură. Iubirea însăși trebuie să fie desăvârșită. Numai inima desăvârșită poate iubi desăvârșit; numai cugetul desăvârșit poate gândi desăvârșit la Dumnezeu; numai vârtutea (puterea) desăvârșită poate lucra desăvârșit. Dar omul care are desăvârșit sufletul și inima și cugetul și vârtutea, oare, nu este el în toată ființa sa desăvârșit? Deci, ca să iubești desăvârșit, trebuie să fii mai întâi desăvârșit. Sensul univoc este dinspre desăvârșire spre iubire, și nu invers.

Poți iubi și fără a fi desăvârșit? Desigur, cu măsura nedesăvârșirii la care ai ajuns. Dacă ți se inoculează teama că nu vei iubi niciodată decât așa, în nedesăvârșire, atunci vei ajunge să-ți programezi această nedesăvârșire, și apoi să te complaci în ea. Este o atitudine de declin spiritual, pur defetistă.

Dependența dintre iubire și desăvârșire

Fraza analizată este întărită pe parcursul textului de încă alte fraze cu același îndemn. Întrebarea care se pune este dacă este vorba sau nu de aceeași relație de dependență între iubire și desăvârșire.

Există, în acest manifest religios, trei formulări aproape echivalente:

– „...dacă aștepti să devii un înger pentru a te dăruia iubirii, nu Mă vei iubi niciodată“;

– „...dacă aștepti până devii desăvârșit, nu Mă vei iubi niciodată!“;

– „Orice s-ar întâmpla, nu cumva să aștepti până vei deveni sfânt pentru a te dăruia iubirii, căci în acest caz nu Mă vei iubi niciodată!“ (sublin. ns.).

Aceste exprimări epuizează și, totodată, elimină toate variantele de perfecțiune relativă, care stau ca model tangibil în fața ființei omenești: îngerii, sfinții și cei desăvârșiți omenește. Totodată, sintagma repetată „pentru a te dăruia iubirii“ se traduce prin „pentru a te face locaș lui Dumnezeu“ sau „pentru a te oferi lui Dumnezeu, ca să te iubească El pe tine“, căci Dumnezeu este Iubirea și Desăvârșirea, în sens absolut, universal și veșnic.

Observăm că autorul anonim știe exact că nu te poți dăruia iubirii, decât într-o stare de curăție substanțial de avansată (desăvârșire, sfințenie, trăire îngerească – înger în trup). Este ceea ce condiționează și chemarea preotului atunci când acesta iese în fața credincioșilor, cu sfântul potir: „Să luăm aminte, Sfințele [urmează a se da] sfinților!“; sau, cum atenționează Sfântul Apostol Pavel: „Nu știți că voi sunteți lăcașul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu sălășluiește întru voi?“ (I Corinteni, 3/16); iar lăcașul lui Dumnezeu nu se poate păstra, decât în sfințenie: „Căci voința lui Dumnezeu aceasta este: sfințirea voastră, ca să vă feriți de desfrânare, ca să știe fiecare din voi să-și stăpânească vasul său întru sfințenie și cinste, căci Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție, ci la sfințire.“ (I Tesaloniceni, 4/3).

Cu toate acestea, este surprinzător caracterul de interdicție categorică (orice s-ar întâmpla!... nu cumva!... nu îți îngădui!...), aplicată condiționării actului iubirii, de lucrarea desăvârșirii omului. Cele trei fraze echivalente sunt construite astfel încât au doar aparența de a fi afirmative. În realitate, forma lor reală, mascată cu abilitate, este cea negativă: „*Niciodată nu vei ajunge să Mă iubești dacă aștepti ca mai întâi să devii desă-*

vârșit“. Decriptarea acestei fraze se poate face abia după transpunerea ei limpede în forma afirmativă: „*Ca să ajungi să Mă iubești, să nu aștepti ca întâi să devii desăvârșit*“.

Așadar, există în aceste fraze două îndemnuri, dar primul (îndemnul la iubire) maschează importanța neîmplinirii care zac în celălalt (îndemnul de a nu aștepta dobândirea desăvârșirii). Al doilea îndemn, odată acceptat și transformat în obișnuință, îl îndepărtează pe om de un alt deziderat biblic: „*Fiți, dar, voi desăvârșiți precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este.*“ (Ev. Matei, 5/48).

Întorcându-ne la forma inițială a acestor fraze, să mai remarcăm că singura certitudine este exprimată prin cuvintele „*nu Mă vei iubi niciodată*“, restul cuvintelor fiind asociate în sintagme care se află într-o interdependență relativă. În ce condiții „*nu Mă vei iubi niciodată*“? În condițiile în care „*vei aștepta [...] până ce vei deveni desăvârșit (sfânt)*“. Aici am ajuns la o construcție buclucașă: „*până ce*“. Textele biblice în care apare această sintagmă, se prelungesc temporal, și după consumarea evenimentului relatat: „*Noe [...] a dat drumul corbului. [...] Acesta, zburând, nu s-a mai întors până ce a secat apa de pe pământ.*“ (Facerea, 8/7). S-a mai întors corbul după ce a secat apa? Evident că nu. Altminteri, Noe n-ar fi trebuit să mai dea drumul porumbelului (Facerea, 8/7). „*Și Micol, fiica lui Saul, n-a avut copii până ce a murit.*“ (II Regi, 6/23) A avut copii Micol după aceea? Pare o glumă macabră.

Nu vom deveni sfinți niciodată?

Întorcându-ne la expresia „*până ce vei deveni sfânt*“, constatăm, deci, prelungirea temporală a efectului condițional: „*să nu aștepti până vei deveni sfânt [...] și nici după aceea*“. Cu alte cuvinte, „*să nu aștepti, căci nu vei deveni sfânt niciodată*“.

Observând și faptul că exprimarea „*să nu aștepti până vei deveni*“ este, oricum, improprie, pentru că sfințenia se lucrează, nu se obține prin așteptare pasivă (ea nu pică din cer!) și că formularea corectă ar fi „*să nu te aștepti să devii*“, deducem că mesajul integral, decriptat, este „*să nu te aștepti să devii desăvârșit (sfânt), căci nu vei deveni niciodată*“. În plus, îndemnul de „*a lucra sfințenia*“ nu este formulat niciodată, nici măcar asociat cu neîncrederea în împlinirea ei. Scoasă de sub orice condiționare, iubirea de Dumnezeu rămâne un act separat, capricios, o zburdălnicie oarecare, la îndemâna oricui.

În concluzie, aceste trei fraze au ca obiectiv concertat îndepărtarea omului de aspirația spre sfințenie, desăvârșire sau chip îngeresc. Acestea din urmă sunt prezentate ca adevărate piedici, care-l opresc pe om să-L iubească imediat pe Dumnezeu, în orice stare s-ar afla el. O concluzie logică este că ele trebuie evitate, fiind cel puțin responsabile de o nepermisă risipă de energie. Abia acum putem observa limpede caracterul defetist și retrograd al acestui îndemn. Creștinul este demobilizat să-și lucreze asiduu propria desăvârșire, pentru că, oricum, nu o va atinge niciodată. Un asemenea mesaj este, neîndoielnic, în contradicție flagrantă cu țelul învățaturii creștine: sfințirea noastră.

Muncind cu dragoste

Să analizăm acum amplasamentul frazei: „*Un singur lucru Îmi este important: să te văd muncind cu dragoste*“, în cadrul mesajului textului integral. Constatăm că seria de inconsistențe se prelungește și prin această frază. Întâi, ea are un aer sămănătorist-demagogic. Cine muncește cu dragoste? Munca este o pedeapsă dată de Dumnezeu omului (v. *Facerea, 3/17-19*). În rai, omul a avut (și va mai avea) o existență contemplativă (la adresa creației) și laudativă (la adresa lui Dumnezeu). Biblia recunoaște că munca trupului este o corvoadă inevitabilă, care aduce la lumină obiecte, zidiri, lucrări, care vor fi destinate pieirii: „*Truda omului e pentru blestemul cel pentru călcarea ascultării de Dumnezeu, și se bucură omul sub truda lui cea pentru trup, și de neascultarea lui nu-și mai aduce aminte omul.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu, 14/27 septembrie 2000*);

„*Amin, amin zic vouă: voi întinde mâna și voi lovi în lumina cea făcută de om și Mă voi răzbuna pe facerea omului, că omul face numai minciună în tot ce face, și stă împotriva Mea cu semeție și zice că Eu nu pot, și că poate el. Eu pot mai mult decât el, dar ca să vadă că pot, trebuie să-i arăt că pot. Și îi voi arăta într-o clipeală, căci voi întinde mâna și voi cuvânta și voi nimici într-o clipă toată facerea pe care omul o face ca să stea cu ea împotriva puterii Mele. Vin din prooroci cu acest cuvânt, nu vin de azi. Azi îl rostesc din nou, că e vremea să-l și împlinesc, căci cupa fărădelegii s-a vărsat și prinde în calea ei fărădelegea.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu, 9/22 iulie 1999*).

Cuvântul „*munci*“, la plural, înseamnă și chinuri, pedepse fizice, greu de suportat, iar aici, paradoxal, munca devine singurul obiect al dragostei omului. Nu mai este, așadar, Dumnezeu pe locul întâi la iubire?

căci tot restul mesajului pledează în acest fel. O contradicție atât de flagrantă cu restul manifestului, dar chiar și cu învățătura creștină în esența ei, nici nu s-ar putea imagina. Singura muncă sau lucrare care ar aduce folos omului, ar fi lucrarea de lepădare de sine și de creștere duhovnicească în virtuți. Dar virtuțile sunt văzute aici mai degrabă ca piedici. Iată un argument suficient că acest mesaj este o lucrare diavolească.

Virtuțile pot fi piedici în calea iubirii pentru Dumnezeu?

Influența pozitivă sau negativă a virtuților omului în calea iubirii lui pentru Dumnezeu, nu poate rămâne ambiguă. În acest context, să analizăm următoarele două fraze: „*Nu virtuțile tale sunt acelea pe care le dorești. Dacă ar fi să-ți dau din acestea, tu ești atât de slab, încât ele nu ar face decât să-ți hrănească amorul propriu*“; „*Nu te preocupa că nu ai virtuți; ți le voi da pe ale Mele*“.

Aceste fraze, luate în antiteză, sunt o nouă mostră de inconsistență șocantă.

Prima frază admite că virtuțile, dacă ar fi primite în dar de la Dumnezeu, ar putea stimula și hrăni amorul propriu (iubirea de sine, ca să folosim expresia consacrată). Iubirea de sine, fiind un lucru rău, rezultă că este de nedorit cauza ei: virtuțile. De aceea autorul anonim, sugerat a fi Dumnezeu, îi promite aici cititorului că nu-i va da virtuți; ba, mai mult, i le va lua și pe cele pe care le mai are: „*...și îți voi lua chiar și puținul pe care-l mai ai*“.

Cea de a doua frază exprimă exact contrariul: virtuțile sunt necesare și vor fi dăruite din plin celui îngrijorat că nu le are. În fața acestor promisiuni contradictorii: ba „*îți voi lua...*“, ba „*ți le voi da...*“, ce să mai creadă bietul creștin despre puținele lui virtuți? Va mai primi ceva în plus, sau le va pierde și pe cele care zice că le are?

Pericole ascunse sub promisiuni atractive

Totalizând corecturile pe care le-am punctat până aici pentru a ajunge la o gândire și o simțire corespunzătoare față de Ființa lui Dumnezeu, putem concluziona că acest manifest-pirat cu conținut religios, prezintă un grav pericol pentru înțelegerea cititorului, respectiv a credincioșilor creștini. În ultima vreme s-au accentuat activitățile concertate de racolare de adepti pentru mișcările parareligioase oculte, eretice sau sincretic-ecume-

niste, de tip *New Age*. Omul este tot mai mult atras spre variante de trăire spirituală facilă, lipsită de renunțări, dar bogat condimentată cu promisiuni și mai ales cu libertăți de tot felul. O invitație de acest gen, în care omul se face prieten cu Dumnezeu, și chiar Îl iubește după puterile lui, „*așa cum este el*“, pare fi cât se poate de atractivă. Omului i se distrage atenția de la datoriile conexe care, odată împlinite, ar putea justifica acea iubire declarativă, pe care o reclamă atât de duios acest manifest. El se cufundă în automulțumire și suficiență și se dedică unui „*Mântuitor*“ necunoscut, care nu prețuiește virtuțile și care le consideră, de altfel, inabordabile.

Iubirea e ca Dumnezeu

Dacă ceea ce am descris până acum, este imaginea falsă a iubirii cu care omul se înșeală pe sine însuși, să vorbim și despre iubirea pe care I-o putem dăruia lui Dumnezeu în curăția inimii, cea pe care Dumnezeu o poate confirma. În realitate, numai Mântuitorul Hristos, Cel ce este Calea, Adevărul și Viața, Se oferă mereu pe Sine ca model de iubire și de virtute. „*Iubirea e ca Mine*“, spune El, arătând prin aceasta că e inseparabilă de propriile Sale virtuți: „*Nu oricum este iubirea. Ea este ca Mine. [...] Voiesc să învățăm unii de la alții doina iubirii. Ea este iubirea dintre Mire și mireasă, doină care va rămâne pe chipul sfinților Mei și în glasul îngerilor, doina nunții Mele, doina veșniciei, care va fi pe pământ curând, curând.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 13/26 august 2001).

Așadar, modelul iubirii este Hristos. El Se descrie pe Sine „*blând și smerit cu inima*“ (Ev. Matei, 11/29). O iubire care nu se îmbracă măcar cu aceste două virtuți, blândețea și smerenia, nu este asemenea lui Hristos, căci iubirea însăși este cea mai mare virtute. De aceea, iubirea cere virtuți, căci altminteri nu este iubire cerească, ci diavolească. Câți știu că și diavolul iubește?

Și diavolul iubește...!?

O afirmație îndrăzneată, dar cât de adevărată! După Biblie, iată ce scrie la cartea lui Tobit. Tobie, fiul său, voia să se căsătorească cu Sara, dar nu putea, pentru că pe ea o iubea un demon. Și cu șapte bărbați fusese măritată Sara, dar pe toți îi omorâse demonul, din gelozie. „*Și demonul nu făcea rău nimănui, decât numai celor care se apropiiau de ea.*“ (Tobit, 6/14). Această iubire a îngerilor întunericului este periculoasă și molip-

sitoare. Domnul ne învață prin *Cuvântul Său* să iubim iubirea cerească, nu pe cea demonicească: „*Iubirea să fie între voi iubire duhovnicească, nu diavolească. Să nu iubiți faptele lumii, faptele rușinoase, faptele rele.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 14/27 decembrie 1988).

Iubirea fără virtuți este de la duhul cel rău. De aceea, pentru că omul nu știe ce este iubirea, el se joacă cu ea și crede că poate iubi oricum. Maica Domnului ne arată însă cum trebuie să-L iubească omul pe Fiul ei: „*...nu știe omul ce este acest cuvânt: «dor», așa cum nu știe ce este cuvântul «dragoste»*“;

„*O, nu-i de-ajuns să zici și să crezi că iubești pe Fiul meu. [...] Trebuie să te iubească și El pe tine, după ce te-a iubit atunci când S-a așezat să te răscumpere din păcatul din care vii și în care ești. Mă doare când te aud că Îl iubești pe Fiul meu și că El te iubește. Eu mă bucur atunci când Îl aud pe El spunând că Îl iubești și că El te iubește, fiindcă El este Cel ce vede. Iată, nu știi ce este dorul și iubirea și pe Cel ce poate vorbi despre acestea. Cel ce le-a făcut, le știe și poate vorbi adevărul despre ele în om.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 15/28 august 2000).

O aparență de pietate o aduce însăși implicarea Maicii Domnului, ca mijlocitoare, în acest discurs al „*manifestului-pirat*“. Diavolul cunoaște bine Scripturile. El știe că stă scris în ele despre Maica Domnului că, prin suflul ei, prin inima ei, va trece sabia durerii (v. Ev. Luca, 2/35). De aceea el zice acum, folosindu-se de cei care au scris acest text: „*Ți-am dat-o pe mama Mea. Lasă totul, dar totul, să treacă prin inima ei atât de curată*“. Dar a lăsa totul să treacă prin inima ei, înseamnă a împlânta în inima ei sabia durerii, adusă de păcatele oamenilor. Păcatele, lașitatea și mizeria sufletelor care se iubesc numai pe sine, aparțin celor care nu prețuiesc nici o virtute. Iată șarpele, care mușcă, prin cei amăgiți de el, călcâiul celei ce s-a jertfit pentru Cel jertfit! Iată viclenia satanei, săpând la temelia sfințeniei, pentru ca să o prăbușească! Scopul urmărit nu vizează nici pe departe preacinstirea Maicii Domnului, așa cum în aparență lasă să se înțeleagă, ci dă să lovească, cu vrăjmășia proorocită (v. *Facerea*, 3/15), în seninătatea de duh a Maicii Domnului și în pacea întregii oștiri cerești. Iată cum iubește diavolul: cu neîmpăcată ură față de tot ce este curat și sfânt.

Proba iubirii cerești

Vedem, așadar, cum se verifică iubirea omului care zice că Îl iubește pe Dumnezeu: el trebuie să renunțe la păcatul din care vine și în care

este, să se îmbrace în virtute, și așa să se facă din nou iubit de Fiul lui Dumnezeu, Care l-a iubit când S-a așezat pe cruce. Aceasta este proba că iubește cerește, și nu doar declarativ, din vârful buzelor. Altminteri, iubirea lui nu e din cer, ci de pe pământ, inspirată de duhul cel rău, care-i adoarme astfel conștiința păcatului în care se complăce.

Tot Maica Domnului ne învață: „*Cel ce are dor de Fiul meu, se face casă Lui, se face ca Fiul meu, și acela învață dorul, și apoi îl are ca și Fiul meu, nu ca omul, că omul nu știe ce este dorul, și de aceea zice omul că Îl iubește pe Dumnezeu și că îl iubește Dumnezeu pe el. Cel ce iubește și cel ce este iubit, acela nu spune că iubește și că este iubit, fiindcă adevărul acesta este cunoscut numai de Dumnezeu, Care vede pe cel ce iubește și pe cel iubit de El.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 15/28 august 2000).

Omul nu poate să-L iubească pe Dumnezeu dacă nu este învățat din cer cum să facă acest lucru, și nu poate s-o facă dacă nu se lasă ajutat din cer, după ce a cerut acest ajutor din toată inima sa și cu tot dorul. De aceea el nu poate fi îndemnat să-L iubească singur pe Dumnezeu, și încă „*așa cum este*“, fără a fi învățat și ajutat s-o facă: „*Omule scump! E bine să ajungă Dumnezeu la tine, nu tu la El. Fă-L pe El să ajungă la tine, că El știe să te poarte spre El, și nu știi tu mai bine ca El. El știe să te învețe dorul. El poate vorbi despre tine, nu tu. El poate să spună dacă Îl iubești și dacă te iubește.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 15/28 august 2000).

Așadar, doar Dumnezeu știe să-l învețe dorul pe om. Iar dorul este forma cea mai pură a iubirii.

Dorul: cea mai curată iubire

Dorul este în cer, și din cer, nu de pe pământ, căci casa dorului este inima lui Hristos: „*Când Dumnezeu pune în om darul sufletului, pune și dorul, și crește dorul odată cu creșterea omului și are suflet, iar sufletul are dorul, căci dorul este lucrarea sufletului.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 15/28 august 2000).

Deci, dacă sufletul nu crește odată cu trupul, ci rămâne meschin, pipernicit, fără roade cerești, tot așa va fi și lucrarea lui, care este dorul, iubirea pentru Dumnezeu; căci una este iubirea de Dumnezeu (cea din datorie și, eventual, din interes) și alta este iubirea pentru Dumnezeu (cea din dor, din milă, din dăruire jertfelnică): „*Iubirea de Dumnezeu o au mulți în felul lor și după măsura lor, dar iubirea pentru Dumnezeu e floare rară. [...] Toată iubirea și-o păstrează pentru el omul. Chiar și iubirea de*

Dumnezeu, tot lui și-o dă, căci omul dă să se folosească de Dumnezeu în nevoile lui omenești și trupești. [...] Cine are iubire de Dumnezeu, se hrănește cu ea și și-o cântă și și-o vestește, dar cine are iubire pentru Dumnezeu, acela și-o jertfește pentru Dumnezeu, la cererea lui Dumnezeu.“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 23 aprilie/6 mai 2001).

Dacă ești un om calculat și rece, și așa privești iubirea de Dumnezeu, ca pe o conduită profitabilă, în urma căreia Dumnezeu „*îți dă ceva*“ în schimb, nu vei ajunge niciodată la iubirea pentru Dumnezeu, prin care Dumnezeu „*primește ceva*“ de la tine; și, ca Dumnezeu să poată primi ceva de la tine, trebuie să ai ce să-I oferi. Ce să facă Dumnezeu cu necurăția ta, cu nepăsarea ta, cu meschinăria ta, cu disprețul tău cu care „*Îl iubești*“, zicând că „*atâta poți*“? Cum să-L iubești „*așa cum ești*“, când n-ai învățat încă, și nu știi cum să fii? Când „*nici nu ești*“, măcar!!! Și Îi zici: „*Mai mult nu pot*“. „*Cel ce zice «Nu pot», acela zice «Nu voiesc». Mai bine Mi-ar zice: «Doamne, atâta pot, căci atâta voiesc și tot atâta Te și iubesc». Aceasta este dreptatea pentru cuvântul celui care zice: «Nu pot, Doamne!».*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 9/22 februarie 1998).

Iisus, izvorul iubirii

În lucrarea sa, „*Mărturie atonită*“ (Editura Bizantină, 2000, pag. 148), Gheron Iosif Vatopedinul face distincție între porunca iubirii și lucrarea iubirii dumnezeiești: „*Altceva este porunca iubirii, împlinită prin fapte, spre iubire de frați, reciprocă, și altceva este lucrarea iubirii dumnezeiești. Pe cea dintâi pot toți oamenii să o împlinească dacă doresc și se străduiesc să o facă; pe cea de-a doua însă, nu. Aceasta pentru că nu se împlinește prin faptele noastre și nici nu este din voința noastră, când vrem și cum vrem noi, ci aceasta ține de izvorul Iubirii, preadulcele nostru Iisus, Care ne dăruiește, dacă voiește, cum voiește și când voiește El.*“ (sublin. ns.).

Am subliniat exprimarea: „*cum vrem noi*“, pentru a arăta că și alte surse afirmă că iubirea pentru Dumnezeu nu se poate exprima liber, capricios, particularizând concepții sau stări omenești, ci este în chip decent dependentă de izvorul Iubirii, care o învață, și o strunește, și o șlefuește până la strălucirea de brilliant, dată de sfiala sfântă. Ea se umple de harul Duhului Sfânt și așa iubește, și așa lucrează, iubind și jertfindu-se prin iubire.

Iubirea Mariei și jertfa Martei

Dar cum trebuie să iubim? Cum ne învață Dumnezeu să iubim? Ca Marta, sau ca Maria?

„O, ce frumos este omul care are harul Duhului Sfânt în el! Așa fel de frumusețe iubesc Eu în om. [...] Iubirea și jertfa sunt cele ce îl țin treaz pe cel dat Domnului. [...] Când Maria iubește, să nu stea, și când Marta se jertfește, să iubească.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 3/16 iunie 2003). Așadar, iubirea se probează prin jertfă și se confirmă prin darul iubirii cerești: „Nimeni nu poate lua ca să aibă de sus, dacă nu-i este dat de la Tatăl și de la Fiul și de la Duhul Sfânt, Care este Dumnezeuul celor ce iubesc calea, adevărul și viața, din viața Ta, pe care ai pus-o pe cruce, ca să-i arăți celui ce voiește să Te urmeze, cum să Te iubească și cum să se bucure, neținând seamă de ocară crucii prin care el Te mărturisește pe pământ înaintea oamenilor, iar în cer, înaintea sfinților Tăi și a îngerilor Tăi.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, vorbirea Sfintei Virginia, 9/22 iunie 2003). Din nefericire, chiar fără îndemnurile „grijului“ care vin din exterior, omul care se crede pe sine „credincios“, are grijă să-L „iubească“ pe Dumnezeu așa cum vrea el, așa cum știe el, așa cum zice că poate el, fără a-și da seama cât de mult se iubește, de fapt, pe sine, făcând el așa: „Cum Îl iubești pe Dumnezeu? Știi cum? Cu dreapta te închini și cu stânga faci păcat.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 19 octombrie/1 noiembrie 1974);

„Nu poate să Mă mărturisească pe Mine cel ce se iubește pe sine, cel ce nu se leapădă de sine.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 9/22 iunie 2003).

Cel ce iubește așa cum este el

Iubirea de sine a omului este mare durere pentru cer: „Iubirea cea de jos nu se poate sui la cer, dar iubirea cea de sus, vine și se așează pe pământ, ca să facă cer, cerul iubirii, cerul și pământul iubirii. Amin.“

O, iubirea cea de pe pământ nu e ca iubirea cea din cer ca să se poată sui la cer. Eu Mă dau omului cu iubirea cea din cer, și o aduc cu Mine pe pământ și o dau, dar omul nu poate duce la cer iubirea lui cea de pe pământ, căci cerul este sfânt, iar iubirea care se suie la cer este numai iubire sfântă, iubire ca a Mea, iubire care iubește fără să ceară, ci numai să se dea, și cu totul să se dea. Amin.

Omul se iubește pe sine, și tot pentru sine Mă iubește și pe Mine. Iubire care cere pentru sine, așa e iubirea omului.

Omul Îmi cere de șapte mii de ani. I-am dat totul omului, și el tot Îmi cere, de parcă nu are. De ce, oare, nu are omul tot ce i-am dat să aibă, tot ce i-am dat de iubire?“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 27 mai/9 iunie 2001).

Oare, nu credeau că-L iubesc pe Dumnezeu și că-L au în inima lor până și cei care-i ucideau cu pietre pe prooroci? Și iată că timpurile se repetă; ceea ce a fost, mai este încă: „Mă doare când Îmi spui că Mă iubești iubindu-te pe tine. Mă doare când Îmi spui că Mă ai avându-te pe tine. Chipul tău cioplit dovedește aceasta, iar Eu sunt adevărat în cuvânt. [...] Nu-Mi mai spune că Mă iubești, dacă porți chipul celui străin. Nu pot fi Eu înăuntrul tău dacă în afara ta se arată cu tine dușmanul Meu și al tău, lumea și fața ei, care s-a pus pe chipul tău și îl batjocorește cu chip străin de Dumnezeu. [...] Te adun din când în când lângă ieszlea Mea și îți dau din ea cuvântul Meu, care se naște în ea din gura Mea.“

O, învață-te să vorbești din cer, nu din inima ta, că nu e dreaptă cu Mine inima ta. Tu spui că Mă ai în inimă și nu e nevoie să Mă ai și în afara ta, în înfățișarea ta, iar Eu îți spun că și diavolii cred în Mine, dar nu să Mi se supună. Iată, cel ce nu Mă mărturisește, acela nu este de partea Mea. Cine Mă poate mărturisi? Cel ce seamănă cu Mine, cel ce este de la Mine. Amin.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 27 mai/9 iunie 2001).

Omul-copil este mângâierea cerului

Așadar, nașterea de sus schimbă ființa omului, făcându-l capabil de dragoste adevărată. Omul cel nou, renăscut din starea de păcat și încopălit, este mângâierea lui Dumnezeu și a cerului întreg: „Tu i-ai spus omului ales de Tine, i-ai spus să Te iubească cu toată ființa lui, și apoi i-ai spus să nu fure. [...] Oare, cine este cel ce Te mai iubește? Cine nu fură? Cine nu minte? Cine nu ucide? Cine nu e lacom? Cine mai e curat? Cine, Doamne, Te mai cinstește pe Tine, nefăcându-le pe acestea pe care Tu le-ai oprit și pe care omul le-a dezlegat peste el? O, cine se mai bagă la greu pentru Tine? Cine este cel ce nu se cruță pe sine ca să fii Tu adevărat în cuvânt peste om?“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, vorbirea Maicii Domnului, 1/14 octombrie 2000);

„Om-copil este cel ce Mă iubește și Mă mângâie pe Mine, Domnul, în toată clipa. Om-copil este mângâierea cerului.“ (citate din Cuvântul lui Dumnezeu, 1/14 octombrie 2000).

Dar omul cel vechi se încapățânează să rămână așa cum este el, învechit în rele, și așa vrea să fie luat în brațe și ocrotit cu nume de fiu, de către

Dumnezeu: „*Omul vrea să fie cu Mine, dar așa cum este el, și omul zice că este cu Mine așa cum este el. N-am cui să spun durerea Mea, care vine de la minciuna omului care stă scrisă peste numele Meu, căci cei ce nu fac voia Mea, și vor să poarte numele Meu, aceia stau sarcină peste slava numelui Meu.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 1/14 octombrie 1998; sublin. ns.).

Dragostea și celelalte virtuți fundamentale

În învățătura creștină, cele trei virtuți: nădejdea, credința și dragostea sunt zugrăvite ca trei surori nedespărțite, așa încât nu o putem dobândi pe cea de a treia fără a le avea pe celelalte două. Este cunoscut că aceste trei virtuți fundamentale, numite uneori (impropriu) teologice, se susțin una pe alta într-o treime duhovnicească, ziditoare de om. Există însă între ele și o interdependență orientată: „*Cel ce știe ce este nădejdea, acela primește darul credinței, și apoi lucrarea dragostei, și apoi el este fiul Tatălui Meu și împreună cu Mine prin nădejde, prin iubirea nădejzii, care știe să iubească fără capăt pe Dumnezeu.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 8/21 septembrie 2001; sublin. ns.).

Cele două virtuți care preced dragostea, sunt, așadar, în ordine, nădejdea și credința cea din dar ceresc. Așa au lucrat ucenicii și apostolii, așa au lucrat sfinții muceniciți pentru Hristos. Iată cum descrie Sfântul Apostol Petru, într-o revelație specială, propria sa evoluție: „*Eu, apostolul Tău, care mi-ai pus numele Petru, [...] m-am lepădat de mine însumi și Te-am luat pe Tine în mine, și așa Te-am cunoscut, și apoi Te-am iubit, și nu știam cum să Te iubesc, cum trebuia iubit, iar Tu m-ai învățat, și apoi am avut în mine Duhul Tău.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, vorbirea Sfântului Apostol Petru, 29 iunie/12 iulie 2003; sublin. ns.).

Este aici aceeași înlănțuire temporală, asemenea celei descrise mai înainte:

1. Petru se leapădă de sine, punând temelie transformării sale, din pescar simplu în pescar de oameni (apostol);
2. Apoi Îl ia pe Iisus Hristos întru sine, adică naște întru sine nădejdea: propria sa mântuire devenea posibilă și sigură;
3. Apoi L-a cunoscut, adică s-a încredințat de trimiterea Lui de la Tatăl și de puterea Lui dumnezeiască, și așa primește darul credinței în Acesta și în lucrarea Lui;
4. Apoi L-a iubit; L-a iubit așa cum putea el, așa cum știa el, așa cum era el, dar nu cum trebuia iubit, căci nu știa încă s-o facă așa cum trebuia;

5. Apoi a învățat iubirea de la Învățătorul său; și când a iubit așa cum a fost învățat, abia atunci a primit darul iubirii, Duhul lui Dumnezeu în om.

Și pentru că am văzut că după primirea virtuților pregătitoare (nădejdea și darul credinței), Petru a iubit așa cum era, dar nu cum ar fi trebuit, înțelegem că iubirea la această treaptă și în această formă este abia un început. De aceea, Domnul îl va întreba de trei ori: „*Petru, Mă iubești?*“ pentru a-i aminti cât de puțin L-a iubit pe vremea când Petru Îl iubea așa cum era el și așa cum putea.

Oare, Saul nu-L iubea pe Dumnezeu? Cu adevărat Îl iubea, cu toată râvna și cu toată ființa sa. Îl iubea însă așa cum era el, cu măsura nedesăvârșirii sale. Iar când Hristos i-a luat de pe ochi solzii orbirii duhovnicești, a putut Saul (numit de acum Pavel) să-L iubească pe Hristos așa cum era Hristos, cu iubirea lui Hristos, căci zicea despre sine: „*nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine*“ (Galateni, 2/20). Saul Îl iubea pe Dumnezeu, cu toată râvna sa de fariseu, dar a trebuit să fie orbit de strălucirea Adevărului, care i-a adus nădejdea împăcării cu Iisus Hristos, și apoi, darul credinței, și apoi, dragostea cu care Iisus Hristos a biruit lumea.

Modelul iubirii: dragostea lui Dumnezeu față de om

Credinciosul creștin poate să se orienteze în felul cum Îl iubește el pe Dumnezeu, luând ca model tocmai dragostea lui Dumnezeu față de om. Și totuși, în textul prezentat mai înainte, mai există o subtilă inadvertență. Chemarea: „*lasă-Mă să te iubesc*“ se prezintă ca o neputință și, totodată, o implorare pe care Dumnezeu o face omului. Este o condiționare ciudată, ca și când Dumnezeu a epuizat capacitatea Sa de iubire, din cauza păcatelor omului (căci adaugă: „*cu siguranță te vei transforma cu timpul*“, adică omul va deveni fără de păcat abia mai târziu, într-un viitor neprecizat, și abia atunci, demn de iubirea lui Dumnezeu). În realitate, iubirea lui Dumnezeu este nemărginită; cu adevărat este un etalon pentru om: „*Că așa de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât pe Unicul Său Fiu L-a trimis.*“ (Ev. Ioan, 3/16,17). De asemenea, ce altă dovadă de iubire nemărginită ne mai trebuie, când avem cuvintele Domnului, rostite pentru iertarea ucigașilor Săi: „*Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac!*“ (Ev. Luca, 23/34).

Așadar, din veci a fost și a rămas vie iubirea lui Dumnezeu față de oameni. Dumnezeu l-a iubit mereu pe om, fără să-i ceară voie. Este ceea ce apare, de altfel, în același text, cu un rând mai jos: „*te iubesc așa cum*

ești“. Și atunci, ce rost mai are invocarea „*lasă-Mă să te iubesc!*“? Cu ce L-ar mai putea omul împiedica pe Dumnezeu în hotărârea Sa neștrămutată de a-l iubi?

Cuvântul lui Dumnezeu este iubire

Ajunși aici, este normal să gândim că așa cum noi contestăm că acest manifest ar putea izvorî de la Dumnezeu, alții să conteste *Cuvântul lui Dumnezeu* de la Pucioasa, pe care tot aici noi l-am mărturisit. Ei se vor întreba, pe bună dreptate: „Cum facem distincție între glasul lui Dumnezeu (și acesta, auzit de alții!) și alte glasuri, care «*strigă în pustie*»? Marii duhovnici ai României, ce spun? Nu ar trebui și ei ascultați?“. Răspunsul este dezarmant de simplu: *Cuvântul lui Dumnezeu* se prezintă singur. Am văzut câte inadvertențe grave, față de duhul Scripturii, am găsit în acest manifest-pirat, analizat mai înainte, în doar 30-40 de rânduri, care încap pe o pagină. Sunt și unele repetiții sâcâitoare; nu ne-am mai oprit asupra lor. Or, cu *Cuvântul lui Dumnezeu* e altceva. Profunzimea, acuratețea, înțelepciunea cerească, dragostea de părinte, elocvența sunt doar câteva din calitățile acestei scrieri.

De obicei, scrierea unui om nu le poate cuprinde pe toate, ci doar pe unele, după cum este conturată personalitatea autorului. În plus, nimeni nu poate vorbi ireproșabil, ca un fluviu, cincizeci de ani la rând. În ceea ce privește mesajul acestor comunicări, el este eminentemente ceresc: obiectivul fundamental care se propune este **sfîntenia**. Poate duhul cel rău să facă acest lucru? Nu se va dezmina pe sine și propria lui împărăție a întunericului?

Mărturii autoritare

În ceea ce privește mărturiile autoritare ale marilor duhovnici, ele nu lipsesc, dar au fost sufocate de cerbicia vremurilor pe care le trăim. Părintele Ilie Cleopa, spre exemplu, a crezut de la început; chiar a binecuvântat această lucrare. Apoi a visat Biserica de la Pucioasa și, în jurul ei, 40000 de demoni. S-a scuturat și a zis: „*Locul acela nu este cu Dumnezeu*“. Din păcate, n-a mai apucat vremea redresării. Unde a greșit? Interpretând copilărește acest vis. Demonii erau afară, în jurul mănăstirii, nu înăuntru. Era normal să fie atâția adunați. Se pregătea o oaste de război mare, după cum au și urmat evenimentele cele împotriva Noului Ierusalim

de la Pucioasa, război condus din umbră de cei ce-și zic biserica României. Să ne amintim pilda aceea, cu demonul care picotea plictisit, într-un local de pierzare. Ce să mai facă, săracul, de plictiseală, că toți de acolo erau ai lui! În schimb, restul confrăților, legiuni întregi, erau la datorie în biserică. Ei îi derutau pe creștini de la trăirea pioasă a Sfintei Liturghii, și erau toți înăuntru bisericii, nu împrejurul ei.

Diferența este uriașă: să fi visat părintele Cleopa măcar un singur demon înăuntru și la Biserica din Pucioasa. Dar n-a visat așa, căci toți erau în afara zidurilor.

Părintele Dumitru Stăniloae, dimpotrivă. El n-a crezut la început, când au venit la el soli creștini, vestindu-l despre *Cuvântul lui Dumnezeu*. Mândria l-a doborât: „*Cine să mă mai învețe pe mine ceva despre Dumnezeu?*“. E drept, scrisese multe cărți despre Dumnezeu. Altfel ar fi răspuns dacă ar fi știut ce va zice mai târziu Domnul în *Cuvântul Lui* din 29 august/11 septembrie 1998: „*Vai de cei ce scriu cărți peste cărți, că nu sunt cărțile acelea! Cartea Adevărului nu încapă pe pământ, nu este iubită și crezută, și vai de omul care-L face mincinos pe Dumnezeu!*“, și n-a crezut. Dar S-a milostivit Domnul de el și i-a deschis ochii duhovnicești chiar înainte de moarte. Atunci a mărturisit: „*O să piară Ierusalimul prin români și o să fie altul nou. Un Ierusalim nou! O să piară, și va veni Domnul Iisus Hristos. Va pieri, va pieri...*“ (1 octombrie 1993, orele 22). Cu cuvintele acestea profetice părintele Dumitru Stăniloae s-a dus în mormânt. Dumnezeu n-a îngăduit să se piardă sufletul acestui preot, pentru câte a făcut el bune în cursul vieții.

Părintele Constantin Galeriu, plecat de curând la Domnul, și el a crezut. E drept că s-a temut să ia poziție publică, fățișă, căci era prea prominent. În plus, era monitorizat din umbră de colegii lui și pentru alte simpatii orientate către izvoare colaterale (Vassula Ryden, spre exemplu), izvoare minore, destinate unor categorii de oameni din lume, adesea ateii, lipsiți de statura duhovnicească a înaintașilor lor creștini.

Părintele Ștefan Gândiceanu, un alt mare duhovnic, cu o solidă cultură teologică, a avut entuziasmul apostolilor. Propovăduia pe față *Cuvântul lui Dumnezeu*, în biserică. Din păcate, enoriașii lui s-au împărțit în două tabere. Cei care n-au crezut, l-au vândut. Au urmat amenințările, iar părintele a cedat, retractând totul. A rămas cu enoriașii vânzători, dar L-a pierdut pe Dumnezeu și pe creștinii adevărați. Târziu, au apărut păreri de rău: părăsit de creștinii pravoslavnic, nu s-a mai putut ridica. Despre el, Domnul vorbește în *Cuvânt*: „*O, n-a fost preot care a venit spre*

cuvântul Meu ca să-l împlinescă și să nu-l lepede apoi. Mă uit cu durere mare la preotul care dă să-Mi smulgă din brațe pe cei pentru care am murit, pe cei care s-au folosit de moartea Mea pe cruce ca să învieze și ei. Mi-a trimis creștinii lui la izvor ca să bea, și acum le dă peste mână ca să nu mai bea. Inima lui a fost pământ pietros. În loc pietros, sămânța ține până la o vreme, și când se ivește strămtorare sau prigoană pentru cuvânt, îndată se smintește și se leapădă, după cum am grăit Eu despre locul pietros. O, nu voiesc să spun mai mult despre acesta, căci el a uitat Scriptura care spune: «cunoștința îngâmfă, iar iubirea zidește».” (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 26 septembrie/9 octombrie 1999).

O poziție cu totul aparte a avut episcopul Gherasim, singurul arhieru care, în afară de arhierul Irineu, s-a învrednicit să pășească în curțile Domnului, poate și pentru faptul că față de ceilalți episcopi era deosebit prin postirea îngrijită și nemâncarea de carne. De aceea a fost considerat cel mai potrivit de către confrății săi și a fost trimis să spioneze locurile și oamenii de la Mănăstirea Noul Ierusalim. A venit, a văzut și a plecat, iar după aceea a făcut un raport favorabil locului vizitat. Acesta a stârnit indignarea celorlalți, care i-au reproșat că nu l-au trimis acolo ca să scrie de bine despre cele văzute. Dar episcopul Gherasim „s-a spălat pe mâini”, spunând că n-a scris nimic de la el, ci numai ce a văzut cu ochii lui.

Părintele Ion Buga, o altă victimă a totalitarismului de breaslă, și-a exprimat în scris entuziasmul față de profunzimea teologice ale *Cuvântului*. Posesor al unei culturi teologice elevate, fin observator al viciilor slujitorilor bisericii și excelent scriitor, preotul Ion (deși profund derutat, atribuind *Cuvântul*, din greșeală, unui artist creștin mai proeminent) își compara cu nedisimulată uimire propriile dimensiuni spirituale, cu cele ale Autorului *Cuvântului*, pe Care-L numea, providențial, „*doctissimus angelicus*”. O ingenuă profeție, de care, cândva, când va afla tot adevărul, mult se va bucura.

Mai sunt mulți preoți și arhierii care au crezut și cred, dar în taină, pentru că se tem că își vor pierde scaunele și privilegiile, dacă și-ar mărturisii deschis convingerile despre *Cuvântul lui Dumnezeu* de la Pucioasa.

Credința practică în taină, într-un stat liber

Paradoxal, dar încă se mai crede în taină, de teama unor represalii ale ierarhiei bisericești. Problema aceasta, prin care credința devine încredințare, nu privește însă structurile administrative bisericești efe-

mere, create de om. Este o problemă vitală; ține de mântuirea lumii. Este firesc să existe și reticențe: nu te poți angaja acolo unde nu ai chemare specială. Anumite rigidități, împotriviri și chiar amenințări ale instituției bisericii, care s-au manifestat în ultimii ani, la adresa unor preoți „incomozii”, au creat această reticență colectivă. Dumnezeu însă, în iubirea Sa fără de margini, îi îndeamnă pe preoții care nu vor să se lepede de slava de la oameni și nu se pot despărți de minciună, să aleagă singura cale care le-ar mai putea aduce mântuirea: să-și ia o traistă în băț și să se ducă în pustie: „*Dacă preoții ar ști ce fel de vreme este aceasta, și dacă ar pricepe ce înseamnă să stai între om și Dumnezeu, dacă ar putea pricepe, [...] și-ar lua o traistă pe umăr și s-ar duce dincolo de cel mai mare pustiu, ca să scape de gheenă.*” (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 7/20 aprilie 1991).

„Semne de circulație”

Referitor la deruta cu care se confruntă cei care ar voi să aleagă calea cea adevărată, se pot imagina „*semne de circulație*”, care să se recomande cititorilor acestei cărți. Întotdeauna a existat o lucrare paralelă, dar potrivnică, a diavolului, la lucrările lui Dumnezeu, pentru a-l deturna pe om de la calea cea adevărată. Când Noe zidea corabia pe uscat, oamenii răi îl batjocoreau, încercând, prin intimidări, să-l determine să renunțe. Când Moise făcea minuni în fața lui Faraon ca să-l înduplece să elibereze poporul lui Israel, făceau minuni asemănătoare și vrăjitorii lui Faraon, pentru a-l discredita pe Moise. Când Sfântul Ilie proorocea, prooroceau și proorocii mincinoși ai Izabelei. Când creștinii aduceau cu bucurie toate averile lor la picioarele apostolilor, aduceau și Anania și Safira darurile lor mincinoase și pierzătoare de suflet și de trup.

Tot așa și în zilele noastre, când *Cuvântul lui Dumnezeu* curge din ceruri ca un izvor dătător de viață, se ivesc și alte izvoare, care aduc învățături înșelătoare, sub aparența unei evlavii contrafăcute, de care trebuie să ne ferim cu atenție. *Cuvântul lui Dumnezeu* de la Pucioasa este **SEMNU ATENȚIEI**: „...vom așeza pe pământ semnul atenției, și mulți se vor opri lângă el și vor vedea până la cer, și vor vedea durerea Mea, și vor căuta adevărul cel acoperit de om.” (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 1/14 octombrie 1998). Acest semn combină, acolo unde este însoțit cu luciditate responsabilă, semnificațiile pe care le au indicatoarele „*sens unic*” și „*obligatoriu înainte*” din circulația rutieră. **Aceasta este fântâna cea adevărată.**

Cuvântul de la Pucioasa: izvorul vieții

Acestea au fost câteva opinii privind subiectul delicat al iubirii pentru Dumnezeu. Ea izvorăște din Dumnezeu, căci Dumnezeu este iubire, iar iubirea lui Dumnezeu, din aceste timpuri, aceasta este: *Cuvântul lui Dumnezeu*, care muștră, învață, povățuiește, despecetluind tainele Scripturii, ascunse din veac: „*Pentru că în parte cunoaștem și în parte proorocim. Dar când va veni ceea ce este desăvârșit, atunci ceea ce este în parte, se va desființa.*“ (I Corinteni, 13/9,10).

Apostolii, căroră Hristos le-a dat trimiterea ca să răspândească Evanghelia Sa în lume, întrezăreau o vreme a desăvârșirii celor pe care ei le cunoșteau în parte, după cum a scris Sfântul Apostol Pavel în Epistola sa către Corinteni (v. *I Corinteni, 13/10*).

Față în față cu izvoarele de cuvânt (venit din cer) de pe tot pământul, izvorul *Cuvântului lui Dumnezeu* de la Pucioasa le covârșește prin abundența lui, care se revarsă, ca un râu al vieții, din anul 1955 până în prezent. În unul din mesajele Sale, Dumnezeu confirmă acest izvor, ca încununare a celorlalte: „*De ar curge pe tot pământul daruri de la Dumnezeu, toate și peste tot sunt în parte luate și date. Dar la voi, fii ai Noului Israel, Eu sunt măsura cea întreagă. Pic cu pic v-o dau vouă și Mă întregesc la voi întru desfacerea Scripturilor venirii Mele a doua oară pe pământ cu oamenii. Iar când voi fi cu plinul tot deșertat peste pământ, prin voi, cei care Mă primiți cuvânt din cer, atunci sfârșitu-s-au toate câte sunt scrise în Scripturi pentru ca să se împlinescă iotă cu iotă, și apoi vin văzut pentru începutul veșniciei văzute. Și nu vor mai fi în ziua aceea nici peșteri, nici stânci ca să se ascundă în ele cei ce vor da atunci să se ascundă de fața venirii Mele, de fața zilei Mele celei mari, zi cu bucurie pentru cei ce Mă așteaptă, și zi cu mânie pentru toți necredincioșii.*“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 23 aprilie/6 mai 1998).

Iar Maica Domnului, care a călăuzit pe mulți prin cuvânt la Fatima, la Lourdes și la Medjugorie, mărturisește acest izvor, căruia i se cuvine să i se plece toate celelalte izvoare: „*O, Fiule Mire! Nimeni pe pământ nu mai are de cine să asculte. Dar eu sunt mama Ta, și Tu m-ai ascultat mereu ca să Te faci pildă pentru mulți. Suntem la nuntă, și eu am adus călăuzind pe mulți spre nunta Ta, și le spun la toți așa: amin, amin zic vouă, cei chemați de mine la nunta Fiului meu: faceți tot ce vă va zice Fiul meu, că El poruncește slugilor nunții să pună vin nou în vasele spălării. Veniți și vă spălați în vasele spălării, că în ele se face vin nou, prin Fiul meu. Spălați-vă, curățiți-vă, albiți-vă în botezul cel nou, prin spălare, în*

vinul cel nou, care spală pe cei ce vor fi oameni noi, oameni sfinți, oameni fără de păcat. Cel ce vine după mine, să-și ia crucea și să urmeze Fiului meu, amin, amin, amin. Toți cei care m-ați ascultat când am strigat vestea nunții, ascultați de Fiul meu și fiți români ai Fiului meu și stați în România, precum și eu stau, că ea e țara Fiului meu, țara strălucirii, cea proorocită de Daniel, proorocul Scripturilor. Țara strălucirii va străluci de sfinți. Fiți sfinți, că Fiul meu e Sfântul Tatălui. El îi face fii ai Tatălui pe toți cei ce cred în El și în poporul Lui mireasă, mireasa Fiului meu.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu*, vorbirea Maicii Domnului, 17/30 august 1998).

Pentru cei necredincioși însă, Dumnezeu va rămâne mai departe un mister, iar cugetele lor vor fi veșnic tulburate de această întrebare: ***care este fântâna cea adevărată?***

ARTISTUL MARIAN ZIDARU: UN SIMBOLIST RELIGIOS DE EXCEPȚIE

„Copilul meu, care pleci către popoarele cele îndepărtate să duci lucrarea Preasfintei Treimi! Marian, merg cu tine. [...] Hai să mergem să ne cunoască tot pământul și să se umilească înțelepciunea acestui veac. Hai să semănăm pe pământ înțelepciunea lui Dumnezeu, că e mort pământul și ce e pe el. Hai să pășim picior de apostol al acestei lucrări prin lume. [...] Și caută să știi bine cum să-ți faci lucrul de apostol, că lumea e plină de val de mare agitată și e gata să se înece lumea toată, dar tu mergi pe deasupra, ca să te vadă lumea că ești al lui Dumnezeu. [...] Și presară tu apă sfințită de la Noul Ierusalim, și stropește-ți toate lucrările tale cu apă sfințită, căci ele vor vorbi despre Dumnezeu în lume [...], dar spune-L pe Dumnezeu la tot sufletul de pe pământ, că e vremea Domnului.“

(citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*,
vorbirea Sfintei Virginia, 27 august/9 septembrie 1990)

Calea purificării

Artistul plastic Marian Zidaru s-a născut într-un secol în care lupta dintre materialism și idealism s-a tranșat ferm în favoarea primului, care a reușit mai întâi să devină putere în stat, și apoi să exercite o influență despotică asupra omului. În statul comunist, artiștii au avut de ales: să devină adulatori de curte ai puterii, promovând o artă materialistă decadentă, sau să dezvăluie chipul urât al lumii în care trăiau, riscând închisorile sau spectrul zilei când vor muri de foame. Această alternativă s-a prelungit o vreme și după căderea comunismului, în acea tulburătoare perioadă de tranziție, care pare să nu se mai sfârșească.

Lui Marian Zidaru însă, Dumnezeu i-a oferit șansa de a alege o a treia cale, cea a purificării, dându-i ca model un grup de creștini ortodocși, a căror viață era modelată după *Cuvântul lui Dumnezeu*, care, coborând din cer la Pucioasa încă din anul 1955, îi povățuia ca pe niște copii cum

să aleagă și cum să păstreze calea, adevărul și viața. Marian Zidaru nu a irosit această șansă unică, ci a ales învierea în duh. El s-a renăscut pe sine creștin după acest model, oferit de Dumnezeu într-o lume în care ateismul și conformismul religios înghițiseră treptat, treptat, duhul bisericii și pe oamenii ei.

Marian Zidaru nu s-a mulțumit să se convertească în mentalitate, ci în întreaga sa ființă. De aceea, arta sa a înregistrat o cotitură radicală spre simbolismul religios.

Într-o lume contorsionată de spaime, învățată să vorbească despre Dumnezeu în șoaptă și să-și facă semnul crucii cu limba, Marian Zidaru a avut curajul să dea, prin obiectul de artă, chip văzut cuvântului Scripturii care spune că atunci când oamenii vor tăcea, pietrele vor striga și vor mărturisii pe Hristos Cel răstignit și înviat (*v. Ev. Luca, 19/40*).

Marian Zidaru a riscat de două ori. Întâi, și-a riscat liniștea, promovând o artă cu mesaj religios, într-o lume îmbibată cu doctrina materialist-atei. Apoi, și-a riscat credibilitatea, atât printre artiști, critici și oameni de cultură, cât și printre coreligionarii săi ortodocși, traducând într-o viziune proprie, prin obiectul artistic material (piatră, lemn, metal), inefabilul Scripturii. Acest act de curaj a stârnit unele împotriviri fâțișe, care cu timpul au căpătat o agresivitate acută. Cei care n-au înțeles simbolistica brâncușiană, pe care Marian Zidaru s-a străduit s-o adapteze la mesajul biblic, l-au acuzat de infantilism religios și erezie artistică. Detractorii lui mai vechi și mai noi au apelat la toată recuzita ieftină a defunctei propagande atee comuniste: „artă retrogradă“, „anticreștină“, „antidogmatică“, „antisocială“, „sectarism îngust“, „dispreț pentru erminia creștină“, „idolatrie“. Oare, cât și ce au înțeles acești calomniatori analfabeți artistici, din mesajul artei lui Marian Zidaru?

Pentru cei care au ochi de văzut, mesajul lui Marian Zidaru este însă cât se poate de limpede. El se străduiește să-i demonstreze omului că lumea nevăzută poate fi percepută cu simțurile despătimate, spălate de păcat. În arta sa, aripile traduc mângâierea Duhului Sfânt (*v. Ieșirea, 25/20*), iar ochii nenumărați reamintesc de omniprezența lui Dumnezeu (*v. Iezechiel, 1/18*).

Omul însă, într-atât s-a obișnuit cu existența ternă de demisol, încât, dacă i-ar oferi cineva gratuit aripi ca să zboare, probabil că ar refuza cu vehemență; în schimb, el modelează cu nepăsare duhurile rele, după chipul și asemănarea sa, prin exercițiul voinței libere. În acest context, artistul nu poate fi făcut vinovat că surprinde mentalitatea semenilor săi. În

Evul Mediu prototipul mental al frumuseții carnale (femei plinuțe, chiar grase, prunci rotofei) s-a transferat și în creația artistică. Artiștii nu s-au sfiit să reprezinte sfinte femei, îmbrăcate cu haine puține și purtate neglijent, pentru a le evidenția rotunjimea formelor, iar pe îngerași, ca pe niște prunci rozalii, goi-puşcă și plesnind de sănătate. Vina nu le aparține lor, ci duhului vremii aceleia.

Astăzi, omul contemporan a trecut cu totul din duh în trup. Lumea a rămas săracă și urâtă. Cei ce-și zic „creștini“ au redus credința lor la schișarea pe trup a unor cruci repezite și strâmbе, și la aprinderea ocazională a unui pumn de lumânări. Crucea strâmbă a devenit, așadar, o componentă obișnuită a vieții curente, ceva inseparabil de om. Ea poartă însă cu sine și o conotație simbolică: crucea este vie; ea simte suferința actuală a lui Hristos pentru păcatele omului și se încovoiaie de durere. Totodată, ea este părăsită; omul s-a desprins de ea, nevoind să se mai lepede de sine, să-și ia crucea și să-I urmeze lui Hristos. Când Marian Zidaru reproduce cu curaj și perseverență această tristă stare, de fapt vizibilă la orice pas, cei vizați indirect se aprind de spiritul inchizițional și se lansează în invective care țintesc în a-l desființa pe artist, redobândindu-și ei astfel dulcea liniște a automulțumirii dogmatice: „*Arta «ierusalemiților» este plină de simboluri care au prea puțin sau chiar nimic în comun cu arta creștină autentică [...] publicul nu știe nimic despre reprezentarea autentică, și nu judecă decât după criteriile unei estetici deformate de minciună; lucrările lor reușesc să se impună prin bizar, și nu prin mesajul comunicat.*“ (Citat din revista „*Catacombele Ortodoxiei*“, iulie 1999, pag. 23).

În realitate, acești ziși „*ierusalemiți*“ sunt creștini ortodocși autentici, care respectă canoanele ortodoxiei strămoșești și sunt organizați în comunitatea Bisericii Noul Ierusalim din Pucioasa, noul Betleem, unde s-a născut și se naște *Cuvântul lui Dumnezeu*.

După cum am spus deja, mesajul artei lui Marian Zidaru se descifrează cu ușurință acolo unde se renunță la preconcepții și dogmatism.

Orbirea celor mulți vine din inimă

Din păcate, orbirea celor mulți este fără leac, pentru că pornește din inimă. În viziunea lor, Marian Zidaru „*inventează licențe artistice*“, traducând în limbaj scris ceea ce ei, analfabeți artistic, nu pot înțelege: cuvânt, orizont, apă, cer, foc, pământ. Dar, cum era de așteptat, mesajele au fost receptate pe dos, nu ca o impotență a privitorului, ci a artistului.

La pictorul Sorin Dumitrescu, spre exemplu, invidia de breaslă eclozează impudic, și apoi irumpe în articolașe de subsol, marcate cu accente grosiere, carnale, care-i demască neputințele exoftalmice de a privi obiectele în sine și a distinge diafanul informal care se ascunde în arta lui Marian Zidaru: „*Acadelele plastice confecționate din materiale prolixе [...] obiectele lui Zidaru nu pot fi privite în sine, adorate unilateral, estetic [...] desene «mișto».* [...] *Obiectele și textele lui Zidaru sunt una, iar fiecare, luate în parte, sunt incongruente [...] eu le-am numit sectante [...], descrie un fel de Marian Zidaru hipoacuzic și incapabil să articuleze nici măcar o vorbuliță, dar în care charisma stă să plesnească.*“ (citată după Sorin Dumitrescu, din ziarul „*România liberă*“, 1995).

În mod firesc, criticii onești nu s-au sfiit însă să opereze în eseurile lor, cu superlative: „*...la ora actuală, Marian Zidaru este singurul artist complet pe care îl posedă cultura română.* [...] *El re-investește simbolic creștinismul cel mai autentic, în varianta sa ortodoxă.* [...] *Marian Zidaru înfățișează nu numai o artă care tinde spre perfecțiune, ci și pe el însuși ca un model uman, care, fără a fi ascetic, tinde către perfecțiune.*“ (citată după Erwin Kessler, din revista „*22*“, 1995).

O confuzie intenționată

Dar cea mai gravă confuzie, o confuzie voită de data aceasta, este între artistul Marian Zidaru și „*persoana harismatică*“ Marian Zidaru, așa cum și-au conceput-o mental denigratorii lui. Neputându-l înțelege ca artist, l-au atacat ca om. Sinceritatea de copil și bucuria propovăduirii *Cuvântului lui Dumnezeu*, atât cu sculele artistului, cât și prin viu grai în diverse împrejurări ocazionale, i-au fost speculate, atribuindu-i-se anumite veleități pe care, de fapt, el nu le-a avut niciodată, pentru ca apoi tot ei să poată să i le conteste ca fiind necanonice. Astfel, Marian Zidaru a fost „*uns*“ peste noapte de ponegritorii săi, drept „*întemeietor*“, „*organizator*“, „*călăuză*“ sau „*guru*“ pentru puținii creștini rămași autentici în trăirea ortodoxă strămoșească. Dimpotrivă, tocmai aceștia au fost cei care l-au înțeles așa cum era el și l-au primit între ei și l-au ocrotit și l-au iubit ca pe un frate mai mic. Demersul lor acesta, de toleranță și chiar de ocrotire a artei moderne, a fost răstălmăcit și înțeles pe dos de către defăimătorii lui Marian Zidaru, care s-au încăpățânat să-l promoveze, în viziunea lor, ca pe un „*înnoitor*“ și „*creator al unei secte noi*“, când, de fapt, această lucrare era deja veche, dinainte de Marian Zidaru: „*secta Nazari-*

neanului“ (v. *Faptele Apostolilor*, 24/5), Care S-a propovăduit pe Sine *Cuvânt al lui Dumnezeu*, încă din anul 1955, și Care a așezat pe pământul român Noul Ierusalim, cel proorocit prin Scripturi.

Tot ceea ce a creat Marian Zidaru, a fost folosit, de acum, nu numai împotriva lui, ci și împotriva creștinilor care l-au adoptat ca pe un frate. Invidia diavolului s-a prăvălit peste Biserică, aducând întunecare și ură, foame de Moloh, care-și devorează fiii. Instituția Bisericii, în loc să îmbrățișeze cea mai mare minune a tuturor timpurilor, *Cuvântul lui Dumnezeu*, care curge ca un râu nesecat, ziua și noaptea, l-au atribuit cu o seninătate impardonabilă, lui... Marian Zidaru, acuzându-l, totodată, de mistificare. Ea s-a încrâncenat apoi într-o împotrivire fără precedent, lepădându-se pe sine din brațele lui Dumnezeu și preferând singurătatea în pustie, o nouă captivitate babilonică, așa cum evreii o gustă și ei de două mii de ani, tot așteptându-L pe Mesia. De aceea, pentru cei ce încă n-au înțeles nimic din ce s-a întâmplat și se întâmplă în jurul acestei personalități artistice, se impune o precizare detaliată, fermă și definitivă:

1. Marian Zidaru a fost, **este**, și probabil va rămâne un mare artist, pentru care arta plastică este o manifestare existențială intimă, șlefuită în mulți ani de instruire, contemplare și muncă, de care nu poate, nu vrea, și nici nu este nevoie să se despartă. În această calitate, el se exprimă liber, angajând în nume personal creația sa, ca traducător al propriilor sale trăiri și viziuni, dar și ale semenilor săi din lumea văzută, despre lumea cea nevăzută. Nimeni nu are dreptul (deși unii au făcut-o în mod abuziv) să-i ia interpretările sale artistice și să i le transfere asupra întregii comunități de creștini, căreia îi aparține Marian Zidaru. Nimeni nu are dreptul să interpreteze tendențios arta lui Marian Zidaru, conferindu-i o altă nuanță simbolică decât cea strict personală, pentru a-l putea acuza, apoi, că ar propune un nou stil religios și o nouă mentalitate de viață creștină. Ortodoxia nu se legitimează prin creația singulară a unui artist plastic, ci prin viața comunitară, în biserică, dedicată și conformă cu Duhul Sfintei Scripturi. De aceea toate speculațiile anterioare, care încearcă să anatimizeze (folosindu-se de sintagma inventată: „*secta lui Marian Zidaru*“) deschiderea irenică, adoptată de creștinii ortodocși ai Bisericii Noul Ierusalim față de arta acestuia, sunt lovite de nulitatea pe care o conferă obtuzitatea și reaua intenție a denigratorilor lui. Dacă ar fi nevoie – dar nu este – ca să-i liniștească pe cei scandalizați fără rost, creștinii Bisericii Noul Ierusalim ar putea renunța oricând la toată creația artistică a lui Marian Zidaru (mai puțin la sfintele cruci și la sfintele icoane), dar la *Cuvântul lui Dumnezeu*, venit din cer, ei nu vor renunța în veac.

2. Marian Zidaru **nu este** nici întemeietor, nici mentor al vreunei secte creștine. El este un creștin ortodox obișnuit, asimilat uneia dintre comunitățile de creștini ortodocși care trăiesc autentic ortodoxia în duh de biserică: Biserica Noul Ierusalim. Aici el nu are nici o funcție, nici un rang; nu poate fi numit nici măcar „*primul între egali*“.

3. Marian Zidaru **nu este** autor sau coautor pentru *Cuvântul lui Dumnezeu*; nu este nici măcar un teoretician dogmatic, căci comunicările sale pe teme artistic-religioase sunt puține și ocazionale. *Cuvântul lui Dumnezeu*, acest „*fluviu*“ care inundă pământul și cerul, udându-le pentru ca sufletele uscate de dragostea pentru Dumnezeu, să poată odrăsli, nu aparține lui Marian Zidaru și nici măcar vreunui alt om. El vine din cer și *este ceea ce este* și se numește pe Sine: *Cuvântul lui Dumnezeu*. Cei care însă au asociat pripit această lucrare mai presus de fire, cu râvna, elocvența și posibilitățile formativ-educative ale lui Marian Zidaru, s-au înșelat.

Oare, să nu fi remarcat, spre exemplu, preotul Ion Buga că propriile speculații răutăcioase, la adresa persoanei lui Marian Zidaru, tind involuntar spre superlativul absolut, care aparține numai lui Dumnezeu? În viziunea lui Ion Buga, și anume în partea sa pozitivă: „...*geneza fenomenului de la Pucioasa [...] se intuiește a fi fost extrem de ortodoxă și de profundă. [...] Marian Zidaru [...] rămâne un teolog aproape fără egal, în toată ortodoxia actuală. Se mișcă în Scriptură în ambele ei laturi, cu o lejeritate și cu o familiaritate de doctissimus angelicus. [...] s-a ascuns definitiv în Scriptură, și tot ce face sau vorbește poartă amprenta inconfundabilă a duhului biblic. [...] El poate oricând să-l continue pe un Isaia, pe un Ieremia mai ales, pe un Pavel și chiar pe Hristos, în ceea ce privește modul de exprimare profetic-eshatologist. [...] El visează la o lume a iubirii pure, fără de păcat...*“.

Abia despre arta lui Marian Zidaru, preotul Ion Buga are o viziune onestă, lipsită de subînțelesuri ironice sau exprimări speculative: „...– *vezi pictura lui – cea mai subțire linie bizantină cu puțință...*“ (Citate din cartea „*Golgotă și Parusie*“, scrisă de preotul Ion Buga, pag. 27-28).

Ciudată miopie la acest preot, de altfel deosebit de doct, să-i atribuie lui Marian Zidaru calități aproape divine, incompatibile cu realitatea de fapt. Ciudat că el nu și-a prelungit raționamentul logic, pentru că mai avea de făcut un singur pas: întrucât cel ce propovăduiește și scrie îl poate continua, prin valoarea și calitatea mesajului său profetic-eshatologic, pe Hristos și, întrucât nici un om nu-L poate egala pe Hristos, nu rămâne decât că Hristos Însuși este Cel Care vorbește și scrie, continuându-și

astfel opera Sa. Să nu fi știut el că pe plan teologic Marian Zidaru este autodidact, el neprimind de la școlile vremii lui nici măcar pregătirea teologică elementară, darămite pe cea universitară?! Și atunci, nu este evident, oare, că sublimul, intrinsec *Cuvântului lui Dumnezeu*, depășește în persuasiune toate creațiile filozofice existente în prezent, elaborate chinuit de minți luminate, de personalități cunoscute în viață, care ar putea, la o adică (dar cu ce scop?), să însăileze cuvinte frumoase, în mesaje zise „cerești”? Cine ar putea s-o facă neobosit, de aproape cincizeci de ani încoace? În nici un caz Marian Zidaru, care încă nu a împlinit cincizeci de ani.

Cuvântul lui Dumnezeu nu este, așadar, conceput și răspândit de Marian Zidaru.

Cuvântul lui Dumnezeu a fost, este și va fi al Celui ce cu dreptate poate spune despre Sine: „*Eu sunt Cel ce sunt*“.

SFINȚEASCĂ-SE NUMELE TĂU!

Numele care va dăinui totdeauna

Martorii lui Iehova afirmă (v. revista „*Numele Divin care va dăinui pentru totdeauna*“, pag. 3) că Mântuitorul Hristos a acordat o atenție specială numelui lui Dumnezeu. Ei afirmă că acest nume „*a avut o importanță hotărâtoare pentru Isus (sic!) întrucât acesta l-a menționat în mod repetat în rugăciunile Sale*“ (idem, pag. 5). Într-adevăr, Domnul Iisus Hristos îi învăță pe ucenici să se roage: „*Tatăl nostru, Care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău!*“ (Ev. Matei, 6/9). Cu altă ocazie, El spune: „*Părinte, preaslăvește-Ți numele!*“, la care, glas din cer Îi răspunde: „*Și l-am preaslăvit și iarăși îl voi preaslăvi!*“ (Ev. Ioan, 12/28). În fine, în preziua răstignirii Sale pe cruce, Mântuitorul face o mărturisire repetată în legătură cu numele Tatălui: „*Arătat-am numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat Mie din lume [...] și le-am făcut cunoscut numele Tău și-l voi face cunoscut, ca iubirea cu care M-ai iubit Tu, să fie în ei și Eu în ei.*“ (Ev. Ioan, 17/6,26).

Ce concluzie trag de aici „*Martorii*”? Ei afirmă, făcând referire la cartea „*The New International Dictionary of New Testament Theology*“ (în vol. 2, pag. 649), că: „*Unul dintre cele mai fundamentale și esențiale aspecte ale revelației biblice constă în faptul că Dumnezeu nu este fără nume. El are un nume personal, prin care poate și trebuie să fie invocat*“, pentru ca apoi aceștia să concluzioneze în revista lor (v. pag. 4): „*Desigur că tocmai la acest nume s-a gândit Isus (sic!) când i-a învățat pe continuatorii Săi să se roage: «Tatăl nostru, Care ești în ceruri, să fie sfințit numele Tău»*“ (Ev. Matei, 6/9). O astfel de afirmație: „*Desigur că tocmai la acest nume s-a gândit Isus... (sic!)*“ rămâne o simplă speculație retorică, atâta vreme cât nu este probată cu argumente. Oare, într-adevăr, Domnul Iisus Hristos a acordat numelui în sine (YHWH), prin care evreii Îl recunoșteau pe Dumnezeu ca „*Dumnezeu adevărat, neschimbat, veșnic și personal [...] revelator pentru poporul israelit*“ (citată din „*Teologia Biblică a Vechiului Testament*“ – autor: preotul profesor Athanase Negoită, Ed. Credința noastră, București, 1992, pag. 14) o importanță ieșită din comun?

„Tatăl“: un nume sfânt

Să observăm de la bun început că deși Mântuitorul Se referă la numele lui Dumnezeu, El preferă să nu-l rostească textual, folosind, în schimb, denumirile echivalente de „Tată“ sau „Părinte ceresc“. Mai mult, El atrage atenția asupra faptului că sfințenia Ființei lui Dumnezeu se răsfrânge și asupra numelui Său, conferindu-i acestuia caracterul rezervat, care, începând de acum, se va recunoaște acestui nume nou (Tatăl), sub care este descoperit Dumnezeu: „*Și tată al vostru să nu numiți pe pământ, că Tatăl vostru unul este, Cel din ceruri.*“ (Ev. Matei, 23/9).

Așadar, venirea Fiului pe pământ a încununat descoperirea unui nume nou pentru Dumnezeu: Cel ce era YHWH pentru evrei, Se făcea cunoscut de acum ca Tată al tuturor oamenilor; o revelație nouă, care scoate în evidență iubirea universală a lui Dumnezeu, prin Fiul Său, întrupat pentru creația Sa. Cel Care era din veșnicie Dumnezeu Unic în Ființă, Se descoperă acum întreit în Persoane, iar Persoanele Își iau numele de **Tată**, de **Fiu** și de **Duh Sfânt**, și împreună, de **Treime Sfântă**: „*Drept aceea, mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.*“ (Ev. Matei, 28/19). Nu zice: în numele Tatălui și în numele Fiului și în numele Sfântului Duh, ci folosește ca factor comun un singur nume, arătând prin acest nume unitatea într-o singură Ființă a celor trei Persoane.

Dacă studiem frecvența de apariție a numelui acestuia nou, de „Tată“, atribuit lui Dumnezeu Creatorul, vom constata că în Evanghelia după Matei, spre exemplu, el apare rostit de către Domnul Iisus Hristos de 41 de ori, în timp ce numele de Dumnezeu (Elohim) apare rostit de 25 de ori, numele de Domnul (Adonai) apare de 11 ori, iar numele de Domnul Dumnezeu (Adonai YHWH) apare de trei ori (corespondența numelor și contorizarea aparițiilor lor corespunde sursei: *Traduction oecumenique de la Bible (T.O.B.)*, Ed. Alliance Biblique Universelle, 1992, pag. 10 și pag. 1433-1434). Cât privește numele YHWH, el este rostit de Mântuitorul, în Evanghelia după Matei, doar de trei ori, și acestea în referiri concrete, în care citează texte din Psalmul 109, vers. 1 și Psalmul 117, vers. 26. De asemenea, în adresările directe către Dumnezeu, fiind în rugăciune, Domnul Iisus Hristos preferă să I Se adreseze cu „Tată“, și nu cu „Yahve“ (Ev. Matei, 14/38,42). Toate aceste argumente contrazic teza formulată de „Martori“, că „*pentru Mântuitorul, numele YHWH a avut o importanță hotărâtoare [...] întrucât Acesta l-a menționat în mod repetat în rugăciunile Sale*“. Ele demonstrează, mai degrabă, contrariul: Mântuitorul Se

adresa în rugăciuni, cu precădere, cu apelativul „Tată“ (Ev. Matei, 11/25; 11/26; 26/39; 26/42) și în mod excepțional, cu numele Adonai (Ev. Matei, 11/26) sau Eli (v. Ev. Matei, 27/46). Dar, dacă Fiul lui Dumnezeu evită în mod sistematic numele „YHWH“, preferând, inclusiv în rugăciune, pe acela de „Tată“, atunci care este semnificația afirmației Sale: „*Descoperit-am numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume*“ (Ev. Ioan, 17/6)? În ce constă această descoperire și care este acest nume? Răspunsul este dat tot de Sfânta Scriptură: „*Și le-am descoperit numele Tău și-L voi descoperi, ca iubirea cu care M-ai iubit, în ei să fie și Eu în ei.*“ (Ev. Ioan, 17/26).

Dar care este iubirea cu care a fost iubit Domnul Iisus Hristos? Este iubirea de Tată, Tatăl fiind Dumnezeu. Pentru prima oară, omului i se descoperă dimensiunea iubirii lui Dumnezeu: aceea de Părinte, de Tată ceresc. La acest nume Se referă Mântuitorul, pentru că „*toți câți sunt mânăți de Duhul lui Dumnezeu, ei fiii lui Dumnezeu sunt*“ (Romani, 8/14). Bucuria înfierii aduce și confirmarea: „*Și pentru că sunteți fii, trimis-a Dumnezeu pe Duhul Fiului Său în inimile voastre, care strigă: Avva! Părinte!*“ (Galateni, 4/16). Așadar, aceasta este strigarea cu care suntem invitați a-L invoca pe Domnul. Acesta este numele: Părinte! cu care se roagă „*fiii lui Dumnezeu, fiind fiii învierii*“ (Ev. Luca, 20/36). El este un nume minunat și unic: „*Și să nu numiți tatăl vostru pe pământ pe nimeni, că Tatăl vostru unul este, Cel din ceruri.*“ (Ev. Matei, 28/9), aceasta fiind și o invitație indirectă de a-L numi pe Dumnezeu și a-L invoca în rugăciuni, cu numele de Tată ceresc, așa cum a făcut-o Însuși Fiul, Cel Care l-a moștenit numele cel mai presus de orice nume: „*Făcându-Se cu atât mai presus de îngeri cu cât a moștenit un nume mai deosebit decât ei. Căci căruia dintre îngeri i-a zis Dumnezeu vreodată: «Fiul Meu ești Tu. Eu astăzi Te-am născut»; și iarăși: «Eu Îi voi fi Lui Tată și El Îmi va fi Mie Fiu?»“ (Evrei 1/4,5).*

Cine cinstește pe Fiul, cinstește și pe Tatăl

Dumnezeu aduce, așadar, omului o nouă revelație: El Se descoperă pe Sine ca fiind Cel ce iubește sau Cel iubitor, dând o altă nouă strălucire numelui Său, cunoscut ca „*Cel ce este*“ (v. Ieșirea, 3/14). De aceea, fiind solicitat în rugăciune de către Fiul Său: „*Părinte, preaslăvește-Ți numele!*“ (Ev. Ioan, 12/28), Îi răspunde: „*Și l-am preaslăvit și iarăși îl voi preaslăvi!*“.

Mai concret, cum Și-a preaslăvit Tatăl numele Său? În primul rând, impunându-l în fața oamenilor ca pe o aleasă și cinstită moștenire dată

Fiului Său. În „*Dicționarul de Teologie ortodoxă A-Z*“, alcătuit de preotul profesor doctor Ion Bria (Editura Institutului Biblic și de misiune al B.O.R, pag. 204), găsim că „*Iisus este transcrierea în grecește a lui Ioshua*“ (sau Iehoshua, cum îl numesc „*Martorii*“ în revista lor, la pag. 9). Preotul Athanase Negoiță (op. cit., pag. 12) presupune că aceasta se face „*folosind vocalizarea Ieho, provenită din pronunția imposibilă Yahw, din care cauză VAV, pentru o mai ușoară pronunție se transformă lesne în o sau u, iar citat din iod (prima consoană) pierde vocala sa patach*“, iar preotul Ion Bria (op. cit., pag. 204) precizează: „*ceea ce în ebraică înseamnă «Ieho (Domnul) este mântuirea» sau «Mântuitorul», iar în grecește «Cel ce vindecă»*“. Este prima moștenire pe care Tatăl cereșc o lasă Fiului: numele cel sfânt al Lui. De aceea, grija cu care Îi atribuie acest nume nu este oarecare: El trimite pe îngerul Său, care în chip văzut binevestește Fecioarei Maria: „*Iată, vei lua în pântece și vei naște fiu și vei chema numele Lui, Iisus.*“ (Ev. Luca, 1/31).

În al doilea rând, generalizând la nivelul întregii creații moștenirea ce se dă Fiului: nu numai neamul omenesc, mântuit prin jertfă, ci chiar întreaga lume văzută și nevăzută preaslăvește numele Tatălui prin cinstirea numelui Fiului: „*Pentru aceea și Dumnezeu L-a preînălțat și I-a dăruit Lui nume care este mai presus de orice nume, ca în numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cerești și al celor pământești și al celor dedesubt.*“ (Filipeni, 2/9,10). Căci cine cinstește pe Fiul, cinstește și pe Tatăl, iar „*cel ce nu cinstește pe Fiul, nu cinstește nici pe Tatăl, Cel ce L-a trimis*“ (Ev. Ioan, 5/23). De aceea Mântuitorul preferă să Se adreseze Tatălui chiar cu acest apelativ, căci Tatăl este Părintele tuturor popoarelor, în timp ce Yahve este exclusiv Dumnezeuul poporului ales al Vechiului Testament; căci precum Yahve „*i-a dăruit lui Avraam moștenirea prin făgăduință*“ (Galateni, 3/18), tot așa și Tatăl I-a dăruit Fiului făgăduința Duhului, de a aduce peste veacuri binecuvântarea lui Avraam: „*Ca, prin Hristos Iisus, să vină la neamuri binecuvântarea lui Avraam, ca să primim, prin credință, făgăduința Duhului.*“ (Galateni, 3/14). „*Astfel că legea ne-a fost călăuză spre Hristos pentru ca să ne îndreptăm din credință, iar dacă a venit credința, nu mai suntem sub călăuză.*“ (Galateni, 3/24,25).

Cinstirea numelui lui Yahve făcea parte din Lege (v. *Ieșirea*, 20/7), călăuzind poporul lui Israel printre popoare politeiste, care se închinau la dumnezei mincinoși. Cinstirea numelui Fiului aparține întregii creații și este forma superlativă a cinstirii numelui Tatălui. Care să fie însă explicația întoarcerii Martorilor lui Iehova la cele începătoare, la cele „*de sub că-*

lăuza“ strămoșilor? Ce îi îndeamnă să refuze înfierea? Ce îi determină să se asemene galatenilor șovăielnici, despre care Sfântul Apostol Pavel scrie: „*După ce ați fost cunoscuți de Dumnezeu, cum vă întoarceți iarăși la înțeleșurile cele slabe și sărace, cărora iarăși voiți să le slujiți ca înaintea?*“ (Galateni, 4/9). Explicația rezidă în grava eroare dogmatică a Martorilor lui Iehova, privind Sfânta Treime. De fapt, „*Martorii*“ sunt antitrititari convinși și militanți. Ei nu cred că Fiul este Dumnezeu adevărat, ci doar Om adevărat, un Om deosebit, ce-i drept, inegalabil chiar, dar atât: un Om. Ei, care recunosc Biblia ca fiind *Cuvântul* inspirat al lui Dumnezeu, probabil că n-o citesc cu atenție, căci altminteri ar fi putut afla că Iisus Hristos Însuși zice despre Sine: „*Eu și Tatăl Meu una suntem.*“ (Ev. Ioan, 10/30); sau dacă ei nu înțeleg bine ce înseamnă „*una suntem*“, ar putea afla că Iisus Se făcea „*pe Sine deopotrivă cu Dumnezeu*“ (Ev. Ioan, 5/18); sau că, deși ca Om este născut din Fecioară, ca Fiu al lui Dumnezeu era „*mai înainte de a fi fost Avraam*“ (Ev. Ioan, 8/58).

„*Eu sunt întru Tatăl și Tatăl este întru Mine.*“ (Ev. Ioan, 14/10) zice Iisus, iar Sfântul Apostol Pavel afirmă că „*întru El locuiește trupește, toată plinătatea dumnezeirii*“ (Coloseni, 2/9). Sfântul Apostol Ioan, referindu-se la Dumnezeu Cel adevărat, precizează că Acesta este Domnul Iisus Hristos: „*...și noi suntem în Dumnezeu Cel adevărat, adică întru Fiul Său, Iisus Hristos. Acesta este adevăratul Dumnezeu și viața de veci.*“ (I Ioan, 5/20).

Pentru cine n-a înțeles acest adevăr copleșitor, din aceste limpezi, directe și neechivoce referiri la dumnezeirea Fiului, îi va fi mai greu să discece texte la fel de valoroase pe care Biblia le oferă cu generozitate pentru luminarea noastră, cum ar fi, spre exemplu, cel de la Evanghelia după Luca, 8/39: „*Întoarce-te în casa ta și spune cât bine ți-a făcut ție Dumnezeu. Și a plecat, vestind în toată cetatea câte îi făcuse Iisus*“. Repetarea aceasta intenționată a verbului „*a face*“ aduce cele două fraze într-o juxtapunere de sensuri. Iisus, Cel Care „*porunca duhului necurat să iasă din om*“ (Ev. Luca, 8/29), este Făptuitorul vindecării, și în această calitate mărturisește despre Sine în fața celui vindecat, zicând „*cât bine ți-a făcut ție Dumnezeu*“. Fostul demonizat, de acum vindecat, mărturisește, la rândul lui, că *Cel ce i-a făcut binele este Iisus*, deci dezvăluie că Iisus este Dumnezeu.

Încăpățănarea de a-L dezbrăca pe Iisus de dumnezeire, le provoacă „*Martorilor*“ o reacție în lanț. Pentru ei, cinstirea Fiului, ca Dumnezeu adevărat, apare ca o blasfemie, căci în ochii lor unicitatea lui Dumnezeu este nu numai în Ființă, ci și în Persoană. Ca atare, se creează un reflex in-

conștient de a respinge orice manifestare pioasă, orice rugăciune, orice cinstire a numelui lui Iisus Hristos, atunci când acestea depășesc (eventual) ceea ce ei înțeleg a fi o simplă atitudine deferentă față de „*Cel mai mare Om*“.

A fortiori, numele lui Dumnezeu, cel considerat de ei unic în Persoană, este „*redescoperit*“ din istorie de către Martorii lui Iehova ca fiind Yahve, Dumnezeu lui Avraam, al lui Isaac și al lui Iacov. Dincolo de pronunțarea stâlcită și incorectă, „*Iehova*“ (aceasta fiind „*îngăduită*“ de iehoviști în urma unor demonstrații savante, ca nefiind ofensatoare), „*Martorii*“ exacerbează folosirea acestui nume doar pentru a-și consolida o identitate proprie în lumea zisă creștină, care la rândul ei este considerată de alții ca alternativă rezonabilă la creștinismul autentic.

Acceptă Biblia acest lucru, sau ne învață să cinstim deopotrivă pe Tatăl și pe Fiul, și, în consecință, numele Acestora deopotrivă? Apoi, din punct de vedere practic, dacă Îl cinstim numai pe Tatăl (cum fac, în felul lor, „*Martorii*“), Îl cinstim implicit și pe Fiul? Sau invers: numai „*cine cinstește pe Fiul Îl cinstește (implicit) și pe Tatăl*“ (v. Ev. Ioan, 5/23)? *Apocalipsa* ne demonstrează încă o dată atât dumnezeirea Fiului cât și faptul că Fiul este de o Ființă cu Tatăl, pentru ca apoi să putem cinsti cu slavă egală numele Tatălui și al Fiului: „*Dumnezeu Atotțiitorul, Cel ce este (adică Yahve-Tatăl ceresc, Creatorul), Cel ce era și Cel ce vine*“ (Apocalipsa, 1/8), Se numește pe Sine *Alfa și Omega*, dar către sfârșitul proorociei Se descoperă prin Fiul, căci Cel ce vine este Fiul: „*Iată, vin curând...*“ (Apocalipsa, 22/12), „...*Amin! Vino, Doamne Iisuse!*“ (Apocalipsa, 22/20).

Într-adevăr, Alfa și Omega desemnează nu numai pe Tatăl, ci și pe Fiul: „*Eu sunt Alfa și Omega*“ (Apocalipsa, 22/13) și îndată versetul explicator: „*Eu, Iisus, [...] sunt rădăcina și odrasla lui David*“ (Apocalipsa, 22/16). Cum să mai înțeleagă, atunci, un „*Martor*“ cine este Alfa și Omega, dacă nu va citi atent toată Scriptura, ca să afle că „*Eu și Tatăl Meu una suntem*“ (Ev. Ioan, 10/30)?

Apocalipsa descrie, așadar, descoperirea lui Iisus Hristos (v. *Apocalipsa*, 1/1), Care îi apare lui Ioan ca fiind „*Cineva asemenea Fiului Omului*“ (Apocalipsa, 1/13), „*Care a fost mort, dar acum este viu în vecii vecilor și are cheile morții și ale iadului*“ (Apocalipsa, 1/18). El le vorbește Bisericii prin îngeri, și le arată care nume trebuie cinstit:

– Biserica din Efes este lăudată cu cuvintele: „...*și stăruii în răbdare și ai suferit pentru numele Meu și nu ai obosit*“ (Apocalipsa, 2/3). Domnul Iisus Hristos apreciază, așadar, mucenicia pentru numele Său și mai ales tenacitatea: „*nu ai obosit*“. Facem și noi la fel? Fac și „*Martorii*“?

– Biserica din Pergam este apreciată cu cuvintele: „...*și ții numele Meu și n-ai tăgăduit credința Mea*“ (Apocalipsa, 2/13), adăugând la loc de cinste și numele Mucenicului Antipa, martor credincios al lui Iisus. Ținem și noi numele Lui? Dar „*Martorii*“?

– Bisericii din Filadelfia îi arată dragostea (v. *Apocalipsa*, 3/9) pentru că „...*deși ai putere mică, tu ai păzit cuvântul Meu și nu ai tăgăduit numele Meu*“ (Apocalipsa, 3/8). Oare, noi tăgăduim numele lui Hristos? Sau „*Martorii*“?

Taina numelui lui Dumnezeu

Tot Sfânta Scriptură este cea care despecetluiește taina numelui lui Dumnezeu, proorocind:

a) caracterul izbăvitor al acestui nume; el are putere de a aduce mântuirea: „*Și oricine va chema numele Domnului se va izbăvi, căci în Muntele Sionului și în Ierusalim va fi mântuirea [...] și între cei mântuiți, numai cei ce cheamă pe Domnul.*“ (Ioil, 3/5). Această proorocie dezvăluie inclusiv ținuturile sfinte ale noului Sion și Noului Ierusalim, în care poporul ales, Israelul cel nou, va pregăti căile revenirii în trup a Domnului, prin invocarea numelui Său cel nou, *Cuvântul lui Dumnezeu* (v. *Apocalipsa*, 19/13), și prin intransigența absolută față de păcat: „*pentru mărturia lui Iisus și pentru Cuvântul lui Dumnezeu, care nu s-au închinat fiarei, nici chipului ei, și nu au primit semnul ei pe fruntea și pe mâna lor.*“ (Apocalipsa, 20/4). Răsplata lor este viața veșnică: „*Acestea am scris vouă, care credeți în numele Fiului lui Dumnezeu, ca să știți că aveți viață veșnică.*“ (I Ioan, 5/13);

b) caracterul universal al iertării lui Dumnezeu prin numele Său: „*ca să-L caute pe Domnul ceilalți oameni și toate neamurile peste care s-a chemat numele Meu asupra lor; zice Domnul.*“ (Faptele Apostolilor, 15/17);

c) caracterul ilustrativ de jertfă, care se apropiază prin iubire, și pe care ucenicii o vor gusta fiecare în parte, după modelul Învățătorului lor: „...*și veți fi urâți pentru numele Meu...*“ (Ev. Matei, 10/22); „...*iar toate acestea le vor face vouă din cauza numelui Meu, fiindcă ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis...*“ (Ev. Ioan, 15/21); „*Oamenii care și-au pus sufletele lor pentru numele Domnului nostru Iisus Hristos.*“ (Faptele Apostolilor, 15/26);

d) caracterul harismatic, care însănătoșește trupurile și duhurile dreptcredincioșilor: „...*au încercat [...] să cheme peste cei ce aveau duhuri rele numele Domnului Iisus Hristos.*“ (Faptele Apostolilor, 19/13);

e) caracterul apofatic, exprimat prin transcendența absolută a lui Dumnezeu, Care rămâne dincolo de posibilitățile de cunoaștere analitică: „...și aceasta este porunca Lui, ca să credem în numele lui Iisus Hristos, Fiul Său...” (I Ioan, 3/23). Nu este vorba de apofatismul absolut al lui Dionisie Areopagitul, exprimat în lucrarea sa, „Despre numele divin”, ci, mai degrabă, o deschidere spre îmbrățișarea mistică a numelui lui Dumnezeu: „Așadar, prin El să aducem pururea lui Dumnezeu jertfă de laudă, adică rodul buzelor, care preaslăvesc numele Lui.” (Evrei, 13/5);

f) caracterul majestic, care evidențiază atributele de Împărat al universului: „...se slăvea numele Domnului Iisus” (Faptele Apostolilor, 19/17); „...pentru aceasta și Dumnezeu L-a preînălțat și I-a dăruit Lui nume, ca în numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cerești și al celor pământești și al celor de dedesubt.” (Filipeni, 2/9,10);

g) caracterul de exclusivitate: numele lui Hristos este unicat; el cuprinde în sine făgăduința mântuirii: Iisus <= Ioshua <= „Domnul este mântuirea”: „Întru nimeni altul nu este mântuirea, că nu este sub cer un alt nume, dat între oameni, în care trebuie să ne mântuim noi.” (Faptele Apostolilor, 4/12);

h) caracterul de idempotență, prin care Tatăl Îi dăruiește Fiului slava Sa, iar Fiul o moștenește fără a o sustrage de la Tatăl: numele Lor se îngemănează, dar nu se confundă; se împart celor aleși, dar nu se despart de Purtătorii lor: „...o sută patruzeci și patru de mii, care aveau numele Lui și numele Tatălui Lui, scris pe frunțile lor...” (Apocalipsa, 14/1).

După o așa bogăție de izvoare și temeieri scripturistice, se impune o întrebare hamletiană: care este, acum, acest nume nou, proorocit de Scriptură? „Cine are urechi să audă ceea ce Duhul zice Bisericilor: biruitorului îi voi da din mana cea ascunsă, și-i voi da lui o pietricică albă și pe pietricică scris un nume nou, pe care nimeni nu-l știe, decât primitorul” (Apocalipsa, 2/17).

Răspunsul îl găsim în ultimele file ale *Apocalipsei*, respectiv în descrierea ultimelor file ale istoriei: „Și am văzut [...] Cel ce ședea pe el se numește Credincios și Adevărat și judecă și se războiește întru dreptate [...] pe capul Lui sunt cununi multe și are nume scris, pe care nimeni nu-l înțelege, decât numai El [...] și numele Lui se cheamă: Cuvântul lui Dumnezeu.” (Apocalipsa, 19/11-13). El se oferă ca răsplată pentru toți cei care au biruit lumea și pe diavol, și aceștia sunt creștinii Bisericii Noul Ierusalim: „Pe cel ce biruiește îl voi face stâlp în templul Dumnezeului Meu și afară nu va mai ieși și voi scrie pe el numele Dumnezeului Meu și

numele cetății Dumnezeului Meu, – al Noului Ierusalim, care se coboară din cer, de la Dumnezeul Meu – și numele Meu cel nou.” (Apocalipsa, 3/12). Este ceea ce, în mod excepțional, a fost revelat de ilustrul teolog preot Dumitru Stăniloae, ca un adevărat testament adresat Bisericii Ortodoxe Române (pe care a slujit-o întreaga sa viață, prin scris și prin cuvânt), rostit în ultimele sale clipe înainte de moarte: „O să piară Ierusalimul prin români și o să fie altul nou. Un Ierusalim Nou! O să piară, și va veni Domnul Iisus Hristos...” (1 octombrie 1993, orele 22); „...Ne sculăm din somn [...] Plini de har și de adevăr și de voința de a vorbi și de cuvântul adevărului! Hai să vorbim! [...] Hai, hai, haide, Doamne!” (4 octombrie 1993, orele 23,30).

Cuvântul lui Dumnezeu biruiește firea și îl trece pe om de la moarte la viață. El va străluci în veci deasupra Cetății Sfinte, Noul Ierusalim, în care vor intra „numai cei scriși în Cartea Vieții Mielului” (Apocalipsa, 21/23-27). Aceștia „Îi vor sluji Lui și vor vedea fața Lui și numele Lui va fi pe frunțile lor: Cuvântul lui Dumnezeu” (Apocalipsa, 19/13; 22/3,4).

POATE FI PUS LA ÎNDOIALĂ CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU DE LA PUCIOASA?

(60 dintre cele mai disputate obiecții formulate de necredincioși)

Este binecunoscut în lumea catolică fenomenul aparițiilor repetate ale Sfintei Fecioare Maria și chiar ale Mântuitorului Iisus Hristos, care se constituie în avertismente severe, aduse lumii, ajunsă într-o stare de decădere vrednică de pedeapsă.

La Fatima, spre exemplu, se revelează „*un avertisment și un plan de pace*“ al Sfintei Fecioare, care pregătește lumea catolică prin despeceluirea succesivă a celor „*trei secrete*“. Dintre acestea, ultimul va dezvălui, după o remarcabilă longevitate a așteptării, starea gravă de proliferare a decăderii morale, care a pătruns insidios în cele mai intime sanctuare ale trăirii creștine din biserica catolică. Refuzul papilor de a face public al treilea „*secret*“, se datorează tocmai previziunilor referitoare la biserică, la pierderea credinței, prin lucrarea diavolului insinuat în biserică, preoții devenind partizani fideli ai lui.

La Lourdes, în Franța, Bernadette Soubirous continuă dezvăluirile cerești, care cheamă pe credincioșii catolici înapoi, spre valorile originare ale bisericii strămoșești. Minunile și vindecările îngăduite aici de către Dumnezeu, sunt o opțiune particulară, menită să ofere în acest mod, unui număr cât mai mare de oameni, șansa cunoașterii și a lepădării de sine, și apoi a nașterii din nou, din apă și din Duh.

Akita, Garabandal și Medjugorje sunt cele mai noi manifestări supranaturale, care sensibilizează, prin viziuni și mesaje scurte, inimile celor care sunt dornici să se apropie cu trupul, cu sufletul și cu duhul de Dumnezeu. Aceștia sunt chemați în mod repetat să se roage simplu, din inimă, pentru salvarea lumii din deriva în care se află. Ei sunt invitați, de asemenea, la lepădarea de sine, la post moderat, evitarea bogăției, prețuirea Crucii și jertfei Mântuitorului, la credință, nădejde și dragoste.

Mesajele Maicii Domnului și semnele revelatoare de la Akita (Japonia) au fost făcute cunoscute la 115 milioane de japonezi, prin intermediul presei, radioului și televiziunii, în perioada 1975-1982. Iată un citat din aceste mesaje, care întărește ideea principală a celui de al treilea „*secret*“ de la Fatima: „*Rugați-vă zilnic rozariul. Odată cu rugăciunea rozariului,*

rugați-vă pentru episcopi și pentru preoți. Lucrarea satanei a pătruns chiar în biserică. Cardinalii se vor ridica împotriva cardinalilor, episcopii împotriva episcopilor. Preoții care mă vor cinsti, vor fi disprețuiți, înjosiți, combătuți de confracții lor. Altarul, biserica vor fi pustiite. Biserica se va umple de oameni compromiși: compromiși cu spiritul lumii, cu puterea politică, cu banul. Prin acțiunea satanei, mulți preoți și călugări își vor părăsi vocația lor. [...] Pierderea multor suflete este cauza durerii mele“.

Încă douăsprezece apariții ale Sfintei Fecioare Maria (dintre care ultima în 1995 în Italia, la Civitavecchia) sunt relatate în cartea „*Maria în aparițiile sale*“, editată de Arhiepiscopia romano-catolică din București (O remarcabilă inițiativă a arhiepiscopului Ioan Robu, care a binecuvântat această lucrare a autorului, preotul Claudiu Drumea, și care susține public și argumentat în prefață valoarea revelațiilor particulare).

Nimic spectaculos, așadar, nimic nou, nimic susceptibil de deviaționism anticanonic. Toate aparițiile minunate ale Persoanelor sfinte s-au consemnat ca desfășurându-se cu o blândă tenacitate, ca o mângâiere pentru cei care încă mai pot crede în adevăr.

O situație aparte o prezintă aparițiile Sfintei Fecioare Maria în biserica ortodoxă coptă de la Zeitoun din Cairo (Egipt). Desfășurate în mai multe nopți, succesiv, deasupra cupolei bisericii, aparițiile au fost însoțite de fenomene fizice neobișnuite: nori de lumină și corpuri cerești în formă de porumbei. Sfânta Fecioară nu a vorbit, ci a antrenat miile de privitori spre o stare de pietate. Ea a îngenuncheat cu adorație față de crucea bisericii, care a strălucit atunci într-o lumină intensă. Salutând cu mâinile și prin aplecarea capului, ea a binecuvântat mulțimile care se strânseseră să vadă miracolul.

În mod neobișnuit, s-a înregistrat aici o renaștere de necrezut a credinței multora, care au făcut acte de pocăință, și chiar de întoarcere a celor căzuți în apostazie sau în secte periculoase. S-au consemnat și multe vindecări, sute de bolnavi fiind vindecați spontan. Musulmani, copti, romano-catolici și protestanți au fost copleșiți de bucurie și au exteriorizat în rugăciuni sentimentele lor de recunoștință.

Se poate afirma că aceste apariții s-au constituit într-o pregătire fără precedent a creștinilor din lumea arabă, greu încercați, de altfel, prin secole de răbdare și suferință, pentru renașterea spirituală în credință și dragoste de Dumnezeu.

În acest context general, nu surprinde cu nimic trecerea la registrul particular grav, decisiv, care preia acumulările din plan sentimental, însu-

șite de omenire în atâția ani de proorocii repetate, și le transferă în concretul care aduce transfigurare și care înobilează duhul Bisericii. Dumnezeu hotărăște împlinirea tuturor proorociilor apocaliptice, înregistrate de veacuri pe această temă, renăscând din interior biserica cea strămoșească și alegând, la Pucioasa, în inima României – țară ortodoxă, prin tradiție apostolică neîntreruptă – locul unde urma să se înalțe Sfânta Sfințelor Noului Ierusalim (v. *Apocalipsa*, 21/10). Aici, prin poruncă cerească, s-a așezat, în anul 1992, chivotul Sfintei Sfințelor, pietricica albă, dată în dar bisericii lumii (v. *Apocalipsa*, 2/17). Aici s-a născut un popor de creștini ascultători ai *Cuvântului lui Dumnezeu*, care își pregătesc în duh „haine albe, fiindcă sunt vrednici” pentru întâmpinarea celei de a doua veniri a Domnului (v. *Apocalipsa*, 3/4,5). Aici se împlinește sub ochii noștri planul lui Dumnezeu cu omenirea, pentru a o trage la Tatăl: „Mă duc să vă pregătesc loc...” (Ev. Ioan, 14/2), „...și îi voi trage pe toți la Mine...” (Ev. Ioan, 12/32).

Mulți au aflat despre Noul Ierusalim, fie din presa scrisă, fie pentru că le-a căzut în mână cartea *Cuvântul lui Dumnezeu* sau ziarele cu același nume, care au continuat să țină actuală legătura de suflet dintre cei care au crezut, și tainica împărăție a lui Dumnezeu. Unii au crezut cu bucurie nespusă; alții s-au îndoit. În sufletele acestora din urmă, s-a așternut neliniștea și teama, iar în mințile lor s-au învolburat întrebări: „Oare, să fie adevărat? Oare, cerul este atât de aproape de noi? Parcă e prea frumos... Oare, Sfântul Siluan Athonitul nu ne sfătuia atât de atent, în scrierile lui, ca să nu ne încredem prea mult în puterea noastră de judecată, în ceea ce privește lucrările Domnului? căci nefiind cu totul curățiți de patimi, lesne ne putem înșela. Iar Sfântul Apostol Ioan ne învață să nu dăm crezare oricărui duh: «Iubiților, nu dați crezare oricărui duh, ci cereți duhurile dacă sunt de la Dumnezeu, fiindcă mulți prooroci minciñoși au ieșit în lume».” (I Ioan, 4/1).

Și așa s-a cuibărit îndoiala în inimile unora: „Oare, este adevărat *Cuvântul lui Dumnezeu*?”; iar în mințile lor s-au născut obiecții, iscate dintr-un duh străin, duh de împotrăvire la chemarea tainică a lui Dumnezeu. Aceștia au căutat în *Cuvântul lui Dumnezeu*, scormonind după „devieri de la dreapta credință”, punând cap la cap îndemnuri înțelese pe jumătate și răstălmăcind Scripturile. Vom căuta să răspundem la cele mai întâlnite obiecții, fără a avea vreo siguranță că vom reuși să fim pentru ei convingători, dar fiind încredințați că vom fi de folos pentru cei care, despovărați de prejudecăți, vor întâlni, în căutările lor, și aceste rânduri care urmează.

Obiecția nr. 1: „Textele din cartea *Cuvântul lui Dumnezeu nu au coerență. Logica scrierilor este funcțională doar pe porțiuni.*”

Răspuns: Această carte s-a editat cu mari eforturi, de către un grup de creștini entuziaști, coordonați de Marian și Victoria Zidaru, care au și girat, cu numele și cu cinstea lor, autenticitatea textelor selectate. Ei au încercat să sintetizeze din miile de pagini, manuscrise care păstrau *Cuvântul lui Dumnezeu* rostit începând cu anul 1955, ceea ce li s-a părut lor a fi mai relevant. Două greutăți obiective au stat de la început în fața lor: întâi, au fost puși în fața unui material din care lipseau multe, multe pagini, căci în vremea prigoanei comuniste, mult material scris a fost confiscat; în plus, caiete întregi au fost distruse, fie accidental, fie chiar intenționat, de teama perchezițiilor; apoi, chiar materialul existent era deosebit de eterogen, fiind scris în timpuri diferite, de către martori diferiți, cu puterile lor omenești. Deși adesea cei ce ascultau *Cuvântul* confruntau îndată textele scrise, pentru a fi corectată orice omisiune sau eroare omenească, în mod inevitabil au mai rămas și unele scăpări. Unii au recepționat mai exact *Cuvântul*; alții, ceva mai aproximativ. Unii aveau mai multă școală, și de aceea o mai mare ușurință la scriere; alții, mai puțină. Să nu ne mire, așadar, prezența unor dezacorduri sau a unor exprimări dialectale, deoarece ele reflectă un automatism al consemnării pe hârtie a cuvintelor auzite, niște clișee care confirmă, mai degrabă, autenticitatea textelor respective. Dacă textele ar fi fost „fabricate” de către persoane interesate, ele ar fi arătat cu totul altfel, fiind șlefuite cu mare grijă, ca să nu mai aibă nici un fel de erori și să pară, astfel, mai credibile. Editorii însă au acceptat riscul redării scrierilor cu cea mai mare acuratețe, fără chiar a face minime îndreptări, pentru că nu și-au permis să corecteze *Cuvântul lui Dumnezeu* fără a avea repere sigure înainte. Chiar și așa, este destul de vizibilă o evoluție pozitivă în timp a clarității mesajelor. La început, mesajele sunt fragmentate, fărâmițate, având o orientare particulară către durerile și neputințele auditoriului prezent la fiecare „lucrare”. Ele sunt consemnate lapidar, cu multe lacune, reflectând greutățile specifice vremilor de prigoană. Adesea, când Domnul vorbea noaptea, creștinii stăteau cu toate luminile stinse, de teama autorităților opresive. Sunt ani întregi când nu s-a putut păstra nimic din vorbirea lui Dumnezeu cu omul. Mai târziu, și în special după 1989, textele capătă o consistență vizibilă, impresionând prin forța de expresie, dar și printr-o neegalată dragoste. De acum, coerența și profunzimile teologice sunt coordonatele firești ale scrierilor, care depășesc orice înțelepciune pământească. Aparent, ele au înfățișarea unor predici,

legate de serbarea unui praznic împărătesc sau a unui sfânt din calendarul ortodox. În realitate, ele sunt cu mult mai mult decât niște texte: ele sunt hrană cerească, menită să dea viață de duh omului, așa cum Sfânta Împărătașanie îi dă creștinului viață de trup și de suflet. Trupul și Sângele și Cuvântul lui Hristos sunt legătura tainică a cerului cu pământul, ca să fie și pe pământ ca și în cer, și să fie noi cerul și pământul, după cum proorocește Scriptura: „*Și am văzut cer nou și pământ nou, căci cerul cel dintâi și pământul cel dintâi au trecut; și marea nu mai este.*“ (Apocalipsa, 21/1).

Aici se cuvine a mai consemna o observație, valabilă nu numai pentru obiecția de față, ci și pentru majoritatea celor care urmează. Adesea aceste construcții verbale, numite generic „*obiecții*“, abundă în acuzații generale, care nici nu sunt demonstrate, nici nu sunt însoțite de un singur exemplu, măcar. Când spui că „*textele nu au coerență*“, trebuie să și dovedești aceasta. Coerența trebuie urmărită pe fond, nu în forma de prezentare; adică trebuie văzut dacă apar contradicții: fie interne, între textele aceleiași cărți, fie externe, cu Sfânta Scriptură sau cu Sfânta Tradiție. Totuși, nici o obiecție n-a fost rejectată din aceste motive, ci toate au fost abordate, încercându-se risipirea tuturor nedumeririlor, indiferent cum au fost ele formulate.

Obiecția nr. 2: „*Contrazice iubirea universală a lui Dumnezeu, pentru că afirmă că doar o parte din oameni au acces la această «revelație».*“

Răspuns: Dimpotrivă, tocmai dintr-o prea mare iubire de oameni, Dumnezeu procedează diferențiat, adresându-Se oamenilor într-o perfectă concordanță cu puterea lor actuală de a recepționa, înțelege, și apoi primi Cuvântul lui Dumnezeu. Acest lucru nu este o noutate. Încă de la începuturile creștinismului, deși chemarea era universală, răspândirea Evangheliei s-a făcut treptat, într-o perioadă de timp de ordinul sutelor de ani. Nu numai mijloacele de răspândire a Cuvântului erau limitate, dar și lucrarea necredinței își făcea loc isidios pretutindeni unde se făcea propovăduirea, încercând noaptea să distrugă ceea ce apostolii zideau la lumina zilei. Iar lucrarea Duhului Sfânt, „*revelația*“, care a fost numită mai târziu cu sintagma „*Sfânta Tradiție*“, s-a plămădit și ea tot așa, în mai multe sute de ani.

Ce să mai zicem de faptul că apostolii chiar au fost opriți de Duhul Sfânt să propovăduiască în Asia (v. *Faptele Apostolilor*, 16/6)!? Să credem, de aici, că Duhul Sfânt nu avea iubire față de asiatici? Nicidecum, dar pare

plauzibil că înapoierea și lipsa de receptivitate erau acolo atât de severe, încât propovăduirea, la acea vreme, ar fi eșuat.

Multă vreme, Cuvântul lui Dumnezeu din România nu s-a putut răspândi, datorită prigoanei politice și a mijloacelor precare de multiplicare. Mai târziu, când prigoana laică a încetat, însăși biserica instituțională s-a împotrivit Cuvântului, văzând în el un concurent serios al învățăturilor ei teoretice despre mântuirea omului, în general, și despre sfințirea lui, în particular. De aceea, pentru a menaja sentimentele acelor care aveau încă o imagine edulcorată despre această instituție, și, totodată, pentru a-i proteja, ca să nu se facă și ei împotriviți ai lui Dumnezeu, a existat o perioadă în care Cuvântul se distribuia numai la cerere, sau doar la acei creștini în care ardea dorul întâlnirii cu Dumnezeu. În afară de arhieriei, care primeau Cuvântul prin poștă în mod regulat, pentru necesara și buna lor informare, nimeni nu a fost „forțat“ să citească aceste mesaje venite din ceruri. Dar când timpul s-a scurtat și mai mult, orice reticență a fost suspendată. În prezent, Cuvântul se regăsește pe Internet; deci oricine îl poate afla și studia până la ultima virgulă. Așadar, Dumnezeu nu ascunde nimănui calea spre mântuire, mai ales acum, când „*timp nu mai este*“, așa cum proorocește Scriptura: „*Căci mai este puțin timp, prea puțin, și Cel ce e să vină, va veni, și nu va întârzia.*“ (Evrei, 10/37);

„*Și s-a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, Care a făcut cerul și cele ce sunt în cer, și pământul și cele ce sunt pe pământ, și marea și cele ce sunt în mare, că timp nu va mai fi. Ci, în zilele când va grăi al șaptelea înger – când va fi să trâmbițeze – atunci va fi săvârșită taina lui Dumnezeu, precum bine a vestit robilor Săi, proorocilor.*“ (Apocalipsa, 10/6).

Obiecția nr. 3: „*Oamenii nu au dreptul să judece, iar ei judecă clerul.*“

Răspuns: Multe dintre obiecții sunt formulate dintr-o viziune rigidă și eronată, care nu admite decât faptul că, *a priori*, „*acest Cuvânt este creația omului*“. Este evident că, din această perspectivă, multe dintre acțiunile perfect compatibile cu demnitatea lui Dumnezeu, nu sunt îngăduite omului. De aceea, actul de a judeca pe preoți apare ca inacceptabil pentru om, într-un context mai larg, în care Sfânta Scriptură recomandă, de fapt, să nu judecăm pe nimeni: „*Nu judecați, ca să nu fiți judecați.*“ (Ev. Matei, 7/1).

Dumnezeu, însă, nici El nu are dreptul să judece? Și cu atât mai mult pe preoți, care ar trebui prin faptele lor să-L reprezinte. Tot Sfânta

Scriptură ne lămurește, arătându-L pe Cel ce este în drept să judece cele ascunse ale oamenilor: „*De aceea, nu judecați ceva înainte de vreme, până ce nu va veni Domnul, Care va lumina cele ascunse ale întunericului și va vădi sfaturile inimilor.*“ (I Corinteni, 4/5);

„*Dar, fiind judecați de Domnul, suntem pedepsiți, ca să nu fim osândiți împreună cu lumea.*“ (I Corinteni, 11/32);

„*Nu vă plângeți, fraților, unul împotriva celuilalt, ca să nu fiți judecați; iată, Judecătorul stă înaintea ușilor.*“ (Iacov, 5/9).

De aceea, nu trebuie să ne mire când vom găsi în *Cuvântul lui Dumnezeu* unele intervenții legitime ale Domnului față de abuzurile anumitor preoți, care, prin conduita lor necreștinească – sau, mai grav, potrivnică vieții creștinești din Biserică – pătează obrazul Bisericii, Mireasa lui Hristos: „*Cine îl pune pe preotul Ioan Mitrescu, cine îl pune pe preotul Vasile Didoacă, cine îl pune pe preotul Petre Nițescu să stea împotriva creștinilor Mei? Și câți, câți? Toată preoțimea e dușmană pe copiii Mei; dacă mai am unul la o sută, care să țină cu Mine și să iubească pe credincioșii Mei!*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 28 martie/10 aprilie 1974).

Dar Domnul judecă preoții cu blândețe, nu cu mânie, așteptând să se înțeleptească: „*Fiule Gheorghe Chivulescu, ai să ajungi preot, și ce ai să faci? Ai să dai în cap poporului Meu, pentru mânie, fiule Chivulescu. Dacă aș lucra și Eu așa, cu mânia, nu ai mai fi preot.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 26 august/8 septembrie 1974).

Preoții s-au îndulcit însă la deșertăciuni, iar pe creștinii cei râvnitori îi asupresc, dintr-o drăcească invidie: „*Uite pe Gheorghe, preotul de la Căprioru, care i-am dat har să fie un levit, a intrat la fotbal. Să vezi cum sare, zici că moare!*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 6/19 octombrie 1974);

„*Preotul Didoacă Vasile are cel mai mare păcat, că poartă ură de moarte pe partea creștinească; zice că sunt eretici.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 7/20 noiembrie 1974).

Domnul arată care sunt criteriile prin care se deosebesc preoții adevărați, de cei ce se prefac a fi preoți, dar nu sunt: „*Dacă preotul ar fi pe calea aceasta, dacă preotul ar sluji cu adevărat, tată, s-ar împlini toate slujbele care se fac. Dacă preotul ar sluji cu frică și cu cutremur, ar vindeca ologii, ar vindeca orbii și ar învia morții din morminte, dar vedeți, tată, că nu au credință. Nu îi judecăm, dar Eu spun: ferește-te de aceste păcate. Acești preoți se îngrijesc de burtă: beau și mănâncă bine.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 6/19 februarie 1975).

Pe de altă parte, nu trebuie înțeleasă această particularizare care se referă la judecată, ca o cădere a creștinilor într-un indiferentism reciproc,

la gradul absolut. Dimpotrivă, în obștile creștine trebuie să stea la mare preț îndemnul spre îndreptare, care nu poate fi separat de muștrare. Judecata presupune o cântărire cantitativă, valorică, a faptelor, echivalentă cu o sentință (fie ea pronunțată sau nu), pe când muștrarea este doar o apreciere calitativă a faptelor. Sfinții Părinți au folosit adesea muștrarea pentru a-i îndrepta pe eretici. Dar și Sfântul Apostol Pavel îi îndemna pe ucenicii lui să muștre cu toată tăria: „*Propovăduiește cuvântul, stăruiește cu timp și fără de timp, muștră, ceartă, îndeamnă, cu toată îndelungă-răbdare și învățătură.*“ (II Timotei, 4/2); „*Acestea grăiește, îndeamnă și muștră cu toată tăria. Nimeni să nu te disprețuiască.*“ (Tit, 2/15).

Este drept că aceste îndemnuri se făceau în direcția unor episcopi tineri, Timotei și Tit, care aveau nevoie de o îndrumare inițială pertinentă. Totuși, chiar dacă am admite că cineva dintre creștini și-ar permite să atenționeze cu deferență asupra unor greșeli ale preoților, acest gest trebuie înțeles ca unul de dragoste, pentru îndreptarea celor în greșală, și nicidecum ca unul de defăimare. Sfânta Scriptură face distincție netă între judecata celor din afara bisericii, care rămâne în seama lui Dumnezeu, și judecata (în sens de muștrare) celor din obștea creștină, care cade în seama obștii: „*Căci ce am eu ca să judec și pe cei din afară? Însă pe cei dinăuntru, oare, nu-i judecați voi? Iar pe cei din afară îi va judeca Dumnezeu. Scoateți afară dintre voi pe cel rău.*“ (I Corinteni, 5/12,13). Acest ultim îndemn: „*Scoateți afară dintre voi pe cel rău.*“ nu se poate aplica diferențiat. Chiar dacă față de preoți trebuie păstrată o atitudine de deferență și cinstire specială, aceasta nu înseamnă că trebuie cocoloșite greșelile lor. Această opțiune, toleranța rău înțeleasă, dusă uneori până la adulare, nu poartă în sine adevărata iubire, pe care însă o regăsim în muștrare; căci muștrarea dă șansa îndreptării, în timp ce toleranța răului împiedică vindecarea lui.

Obiecția nr. 4: „*Se spune în Carte așa: «Iubirea s-a făcut cuvânt și s-a lăsat peste România». Aceasta pare a fi o doctrină naționalistă. Oare, mântuirea e universală, sau e restrânsă la un singur popor?*“

Răspuns: Dumnezeu Și-a arătat în decursul istoriei preferința de a lucra intuitiv cu omul, lăsându-i lui libertatea de a alege. Pentru aceasta omul trebuia să aibă modele vii în față, la care să se raporteze permanent, în toate faptele sale, și de aceea Dumnezeu a rânduit ca în scrierile sfinte să se regăsească toate faptele celor aleși, și numele lor: Melchisedec, pentru preoția veșnică; Avraam, pentru credință și ascultare; Ilie, pentru

răvnă jertfelnică; Elisei, pentru duhul proorociei; Solomon, pentru înțelepciune; Pavel, pentru apostolie; Ioan, pentru dragoste. Dar și la un nivel mai complex, cu popoarele, Dumnezeu a lucrat la fel, alegând pe poporul Israel ca să stea model viu în fața celorlalte neamuri, ca toate să poată să urmeze calea pe care mergea Israel. Chiar dacă doctrina „alegerii” unui popor pare naționalistă, mântuirea n-a încetat să fie universală. Întrucât Israel nu și-a păstrat demnitatea de „popor ales”, vânzând-o pe treizeci de arginți, Dumnezeu rânduiește un nou Israel, și anume poporul creștin, care s-a dovedit cel mai tenace prin tăvălugul istoriei. Alegerea poporului român, ci implicit a României, este și ea perfect motivată istoric:

– este unul dintre popoarele care au primit încă de la începutul erei apostolice învățătura evangheliei și consacrarea martiriului;

– este unul dintre puținele popoare care n-au râvnit la pământurile și bogățiile țărilor vecine;

– este unul dintre puținele popoare care au rezistat presiunii de ateizare forțată, impusă de regimuri politice reacționare, sub masca unui populism ieftin, de fațadă;

– este unul dintre puținele popoare care au promovat o largă deschidere către viața monahală autohtonă;

– este unul dintre popoarele cele mai vechi ale istoriei, demonstrat de oamenii de știință ca fiind matcă (matrice) pentru zestrea etnică și etnografică a popoarelor Europei și poate chiar ale întregii lumi, dovedind prin aceasta o menire aparte, hărăzită lui de către Dumnezeu, Care Își cunoaște din veac planurile și lucrurile Lui, printre care cel mai de seamă este nașterea din nou a lui Israel și ridicarea cortului căzut al lui David, și cu aceasta se potrivesc cuvintele proorocilor, precum este scris: „După acestea Mă voi întoarce și voi ridica iarăși cortul cel căzut al lui David, și cele distruse ale lui, iarăși le voi zidi, și-l voi îndrepta, ca să-L caute pe Domnul ceilalți oameni și toate neamurile peste care s-a chemat numele Meu asupra lor, zice Domnul, Cel ce a făcut acestea. Lui Dumnezeu Îi sunt cunoscute din veac lucrurile Lui. De aceea eu socotesc să nu tulburăm pe cei ce, dintre neamuri, se întorc la Dumnezeu.” (Faptele Apostolilor, 15/15-19).

România este Betleemul vremii de apoi, în care curge izvorul cel viu al Cuvântului lui Dumnezeu, din care se vor adăpa toate neamurile, după cum este proorocit chiar prin acest Cuvânt, care despecetluiește această taină, ținută ascunsă din veac până în vremea aceasta: „Vin din cer pe pământ cu sărbătoare de cuvânt și Mă fac carte între oameni. Fericit

este cel care păzește cuvintele acestei cărți; ele sunt credincioase și adevărate. Amin. Cuvântul Meu din vremea aceasta este râul și apa vieții, care izvorăște din tronul lui Dumnezeu și al Mielului, așa cum scrie în Scripturi. De o parte și de alta a râului crește pomul vieții, care rodește mereu, iar frunzele lui sunt spre tămăduirea neamurilor. Dar rodul lui, pentru ce este? Rodul lui este pentru cei ce rodesc; rodul lui este în cei ce rodesc. Eu sunt rodul, și sunt viața omului cel credincios și adevărat, căci fericit este cel ce păzește cuvintele acestei cărți, că ele sunt credincioase și adevărate; sunt credincioase, căci se împlinesc, și sunt adevărate, căci se arată, și tot omul le va vedea că sunt adevărate. Amin, amin, amin.

Vin din cer cu sărbătoare de cuvânt la ieslea cuvântului Meu din România, că tu, Românie, ești Betleemul vremii de apoi, căci din tine iese cuvântul Meu, spre tămăduirea neamurilor. Eu sunt cuvântul acesta, iar obârșia Mea este dintru început, din zilele veșniciei. «Veselește-te, tu, cea care nu nașteai; dă glas și strigă peste neamuri, că mai mulți sunt fiii celei părăsite decât ai celei cu bărbat», precum este scris. «Lărgește-ți cortul tău și întinde acoperământul sălașului tău, că tu te vei lăși la dreapta și la stânga, și seminția Mea și a ta va lua în stăpânire neamurile și cetățile, căci bărbatul tău este Făcătorul tău; Domnul Savaot și Răscumpărătorul tău este Sfântul lui Israel; Dumnezeul a tot pământul Se numește El. Toți copiii tăi vor fi ucenicii Mei, căci vei fi întemeiată pe dreptate. Orice armă care este făcută împotriva ta, nu va putea, și orice limbă care grăiește judecată pentru tine, va fi osândită, că tu vei fi moștenirea slugilor Mele și vei fi dreptatea care vine de la Mine». Acesta este cuvântul Meu, care se naște în tine din Mine, căci tu ești taină nedeslușită până în vremea aceasta.” (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 25 decembrie 1998/7 ianuarie 1999).

Domnul va face din cei care Îl iubesc, moștenitori ai veșnicilor Lui bunătăți, iar din acest pământ al făgăduinței, locul de judecată a tuturor neamurilor: „Cuvântul Meu este Iordanul care curge de sus în jos și se împarte în patru brațe și botează pământul. Apa vieții este el, iar cine se apleacă să bea din el, nu mai însetează după nimic și stă întru venirea Mea. Fericit este cel ce-și stâmpără setea și căutarea, botezându-se în apa râului vieții, în cuvântul vieții. În zilele acestea, tot omul de pe pământ ar trebui să vină la Iordanul vieții, la apa cuvântului Meu, care curge din cer peste grădina Lui, ca să se facă botez cu Duhul Sfânt peste tot omul de pe pământ. Și iată, Eu sunt Cel ce trimit cuvântul Meu pământului, ca să tânjească după el popoarele și să zică: «Să ne suim în

muntele Domnului, ca El să ne învețe căile Sale și să mergem pe ele». *Scris este în prooroci: «În zilele cele de apoi, muntele templului Domnului va fi mai înalt decât toate vârfurile munților, și piscul lui va fi ridicat peste culmi, și spre ele vor veni noroadele, căci pe el va fi Domnul, Care va judeca popoarele și va împărți dreptate la neamuri tari, până la margini. Domnul va face din cei șchiopi o rămășiță, și din cei trudiți un neam tare. Și Eu voi împărți peste ei în numele Sionului în veci.»*“ (citad din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 6/19 ianuarie 2000).

Obiecția nr. 5: „*Scrie în carte că «Împărăția cerurilor nu e nicăieri, nu mai e nici în biserică». Aceasta contrazice învățătura Scripturii, care arată că «Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, împărăția cerurilor se ia prin străduință, și cei ce se silesc pun mâna pe ea» (Ev. Matei, 11/12).*“

Răspuns: Această constatare nu are caracter universal, ci se referă exclusiv la biserica instituționalizată, care a monopolizat prerogativele oficiale de reprezentare a lumii zise creștine, și care își arogă dreptul și pregătirea și capacitatea de a conduce viața de zi cu zi a credincioșilor, dar care practică, în realitate, un creștinism teoretic, de fațadă, lipsit de profunzimea trăirii practice a ortodoxiei, în duh și în adevăr: „*Iar Eu vorbesc mult și îi răspund omului prin vorbire multă, ca să-l îmbrac în cuvântul Meu ca în haina pocăinței și a umilinței, și să nu mai umble omul peste mări și țări ca să caute împărăția Mea și Biserica Mea, căci ea nu se mai găsește pe nici o cale.*“ (citad din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 17/30 ianuarie 2000).

Este condamnată aici o percepție greșită despre împărăția lui Dumnezeu, înțeleasă de cei mai mulți ca o lucrare văzută, care va umili, prin bogăție și strălucire, toate împărățiile pământului, ridicate de oameni ambițioși ai tuturor timpurilor. Dar ea nu este pe nicăieri la îndemâna celor care ar dori să o cucerească folosind arme convenționale, căci împărăția lui Dumnezeu stă ascunsă în inimile celor credincioși: „*Și iată, umblă omul să caute biserica, și ea nu este pe nici o cale; umblă să caute împărăția Mea, împărăția păcii, și ea nu este pe nicăieri și nu se găsește nici prin școli, nici pe drumuri bătute lung, nici peste oceane, nici prin văzduh; pe nicăieri nu se zărește ea. Iar cei ce o au pe ea, nu mai umblă, nu mai caută, căci ea este înăuntrul lor; și pentru ea ei nu mai bat cale după cale, cum fac cei înțelepți, care, mereu învățând, nu au nici un bob.*“ (citad din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 17/30 ianuarie 2000).

Obiecția nr. 6: „*Preoții nu pot fi acuzați de pierderea harului, așa cum rezultă din cartea Cuvântul lui Dumnezeu, pentru unii preoți. Se*

afirmă aici că puterea sfințitoare nu mai e în biserică, deși la Sinoadele ecumenice IV și V s-a stabilit că valabilitatea Tainelor nu este condiționată de vrednicia preotului. Ceea ce Sfântul Simeon Noul Teolog a spus despre Taina Spovedaniei, este un caz singular în biserică.“

Răspuns: Problema harului preoției este deosebit de complexă și importantă în același timp, necesitând o tratare mai amănunțită. Vom sublinia aici doar câteva aspecte, care clarifică întrucâtva nedumeririle formulate în această obiecție:

1. Coordonatele condiționale ale harului preoției;
  2. Ascunderea și pierderea harului;
  3. Ucenicia practică – o condiție a conservării succesiunii apostolice;
  4. Actualizarea legăturii tainice cu Hristos.
- Vom aborda acum pe rând aceste aspecte:

1. Coordonatele condiționale se referă la anumite condiții minimale, pe care orice episcop responsabil și cu frică de Dumnezeu trebuie să le ia în calcul atunci când se află în fața unei noi candidaturi la preoție. În primul rând, ar trebui să-și reamintească de fiecare dată și să fie puternic marcat de avertismentul Sfântului Apostol Pavel, dat lui Timotei, dar care este perfect valabil pentru orice episcop din orice vreme, aflat într-o situație similară: „*Nu-ți pune mâinile degrabă pe nimeni, nici nu te face părtaș la păcatele altora. Păstrează-te curat.*“ (I Timotei, 5/22).

Din examinarea atentă a acestei porunci (căci poruncă este, nu doar o recomandare oarecare) reiese că riscul nerespectării ei este multiplu: pentru candidat, plasarea într-o postură nemeritată, punct de plecare pentru un lanț de nelegiuiri; pentru episcop, starea de necurăție, adusă de propria nepăsare, urmată de încărcarea cu păcatele ce vor fi săvârșite în decursul anilor de către păstorul nevrednic pe care l-a hirotonit; pentru cetate, un șir de neîmpliniri, tulburări și sminteli, care au ca motivație o păstorire defectuoasă, incompetentă, sau, de-a dreptul, invalidă; pentru Hristos, o durere în plus, încă un piron bătut în crucea Golgotei, pe care de veacuri o duc în spate.

Dar dacă episcopul încalcă din lene sau cu bună știință această poruncă?

Dincolo de efectele multiple și grave amintite mai sus, se cuvine a reflecta serios și asupra validității hirotoniei, în cazul în care ea este marcată de vicii de procedură, care favorizează aceste disfuncții, și care vor fi analizate mai departe.

Pentru a nu se ajunge însă aici, episcopul ar trebui să se întrebe cu seriozitate:

– dacă îl cunoaște suficient de bine pe candidatul la preoție, atât în ceea ce privește pregătirea lui teologică, dar și (mai ales!) ca moralitate;

– dacă viitorul preot este originar din cetate (cum ar fi normal) sau din afara ei (cu riscul asumat de a fi perceput – temporar sau permanent – „ca un corp străin“, care, comportându-se cu lipsa de delicatețe a unui străin, va declanșa un „fenomen de respingere“. În caz extrem, acest preot ar putea opta chiar pentru statutul de navetist, ceea ce ar fi o „soluție“ inacceptabilă);

– dacă se conjugă dorința candidatului de a fi preot, cu cea a cetății și cu cea a episcopului, sau voința candidatului le subjugă pe celelalte două;

– dacă există vicii de procedură, în fața cărora este tentat să cedeze;

– dacă promovează simonia prin dialog, negocieri sau troc, în care se pun în balanță bani, atenții, promisiuni, avantaje, cadouri:

– presiuni de sus în jos, de la colegii de ierarhie;

– presiuni colaterale (politice, administrative);

– presiuni de jos în sus (candidatul poate profera șantaje, amenințări);

– interese de familie (nepotism, cumetrie);

– afinități nefirești sau chiar patologice (simpatie, favoritism, relații mai presus de fire).

Oare, câți episcopi își mai pun astăzi cu seriozitate problema responsabilității în fața lui Dumnezeu, pentru hirotoniile pe care le săvârșesc? Câți conlucrează cu cetatea înainte, dar și după hirotonie, pentru a face o bună încredințare a păstoririi „oilor“ cetății? Câți îi întreabă, măcar în al doisprezecelea ceas, pe creștinii cetății, dacă „vrednic este?“ cel adus pe solee, rezistând tentației de a-l impune cu forța, cu strigarea abuzivă, adesea mincinoasă: „vrednic este!“?

2. Ascunderea harului este o stare potențială de tranziție, în care harul „este însăși Persoana lui Hristos, stă în intimitatea noastră, disponibilă cu toată iubirea ei, dar așteaptă ca să ne deschidem și noi acestei iubiri, ca să începem dialogul iubirii și să începem să ne umplem de bunătatea Lui“. (Pr. Dumitru Stăniloae, „Teologia Dogmatică Ortodoxă“, Vol. 2, pag. 353, Editura I.B.M. al B.O.R., 1978).

Vorbind despre potențialitatea harului, care devine lucrare efectivă abia când există un răspuns pozitiv, pe măsură, din partea preotului, Sfân-

tu Simeon Noul Teolog afirmă că „virtuțile sunt ca niște foi de aur sau de argint, care, sudate de Sfântul Duh, alcătuiesc un vas în care e vărsat harul Duhului Sfânt. Lipsind o foaie, tot harul va curge prin spărtura produsă în vas.“ (Sfântul Simeon Noul Teolog, „Cateheza a XXVIII-a“).

Așadar, iată că harul preotului se poate pierde. El nu este, așa cum sugerează (interesată în a-și conserva în orice împrejurări și cu orice preț imaginea) instituția Bisericii, un bun câștigat pentru totdeauna, o pecete indelebilă. De aceea creștinul în general, și preotul în special, trebuie să cultive toate virtuțile, deoarece absența uneia singură le întunecă pe toate celelalte. Virtuțile fac aceeași lucrare de urcuș duhovnicesc, printr-un liant de iubire, care provine simultan atât de la iubirea lui Dumnezeu pentru om, cât și de la duhul iubirii omului pentru Dumnezeu, adică de la dorul pentru Dumnezeu, sădit încă de la naștere în inima omului: „...omul nu știe ce este dorul, și de aceea zice omul că-L iubește pe Dumnezeu și că îl iubește Dumnezeu pe el. Cel ce iubește și cel ce este iubit, acela nu spune că iubește și că este iubit, fiindcă adevărul acesta este știut numai de Dumnezeu, Care vede pe cel ce iubește și pe cel iubit de El.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 2000).

Toate virtuțile creștinești sunt legate unele de altele, pe principiul „iubire pentru iubire“: „Voi însă, trebuie să lucrați și mai mult, că nimic nu se dă de-a gata, ci trebuie să fie măsură pentru măsură, iubire pentru iubire; dar învățați și iar învățați, și tot mereu să învățați ce înseamnă Dumnezeu și cum să-L iubiți pe El.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 21 noiembrie/4 decembrie 2005).

Părintele Dumitru Stăniloae admite că „după Marcu Ascetul, virtutea iubirii încheie progresul omului în virtuți cu ajutorul harului ascuns în inimă“ (op. cit., pag. 360). Totodată, el îl citează pe Diadoh al Foticeii, care spune că „harul se ascunde din însăși clipa în care m-am botezat, în adâncul minții. Dar își acoperă prezența fără de simțirea minții. Din moment ce începe însă să iubească cineva pe Dumnezeu cu toată hotărârea, o parte din bunătățile harului intră într-un chip negrăit în comunicare cu sufletul prin simțirea minții [...] și pe măsura înaintării sufletului (în renunțarea la plăcerile lumii), își deschide și harul dumnezeiesc bunătatea lui în minte“ (op. cit., pag. 360).

Din acest motiv, Sfântul Marcu Ascetul pretinde ca necesară jertfirea gândirii noastre din toată clipa, exclusiv către și pentru Hristos. Neamestecarea gândurilor cu orice alte alunecări spre preocupări rele, este singura cale de a le păstra curate, și abia așa ne putem uni deplin cu

Hristos. Părintele Stăniloae concluzionează: „*Aceasta e importanța slujirii de preot a omului. Numai așa se poate aduce omul pe sine curat lui Hristos: dacă aduce toate gândurile sale referitoare la lucruri de la început, lui Hristos, ca să le aducă Arhiereul Cel mare Tatălui, sfințindu-ne.*“ (op. cit., pag. 360).

Privirea încărcată de dragoste pătimașă sau, dimpotrivă, cea dușmănoasă, îndreptată asupra lucrurilor și a persoanelor, întunecă gândirea omului și o dezbracă de simplitate și curățenie. În schimb, cel curat vede, prin toate și prin toți, pe Dumnezeu. Curățirea de patimi, luată ca lucrare personală în sine, va trebui susținută în continuare de lucrarea virtuților, care vor ajuta curăția ca să nu se întunece sau să cadă. Într-un așa templu poate sălășlui Duhul Sfânt, iar harul lui Dumnezeu trece din potențialitate, în lucrare vie, dătătoare de viață. El nu se mai ascunde în om, ci, dimpotrivă, se desfășoară atât în plan teoretic și contemplativ, ca model de Evanghelie vie pentru întreaga creștinătate, cât și în planul practic, prin care omul se ridică la cunoașterea lui Dumnezeu Însuși și la împărtășirea cu Ființa Lui, și astfel ajunge la îndumnezeirea prin har. Abia acum harul poate lucra în toată deplinătatea lui, aducând peste creștin bucurie și viață: „*Harul Domnului trebuie să se facă bucurie și viață în voi, și pentru această lucrare va trebui să dați Domnului răspuns, fiilor. Unde lipsește lucrarea harului, lipsește și rodul frăției cerești dintre voi. Harul are înțelepciune fără de margini, și de la el luați ca să aveți.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 21 noiembrie/4 decembrie 2005).

3. O condiție *sine qua non*, pentru conservarea puterii sfințitoare a harului, este conservarea succesiunii apostolice. Frângerea legăturii „*din uns în uns*“, indiferent de motive, are consecințe dezastruoase pentru Biserică. Invocarea harului devine insuficientă, oricâte merite personale ar avea preotul care îl solicită, dacă în lucrarea de consacrare a sa, ca slujitor al altarului, a intervenit un accident de acest gen. Apostolii au lăsat ca succesori ai lor, pe episcopi, iar aceștia au transmis preoților harisma sigură a adevărului, făcându-i, în acest mod și pe aceștia, posesori ai succesiunii apostolice. De aceea biserica se cere a fi păstrătoare, cu cea mai înaltă grijă, a atributelor de „*apostolică*“ și „*sobornicească*“. Succesiunea apostolică garantează conservarea învățaturii apostolice în integralitatea ei, respectiv Sfintele Scripturi ale Noului Testament și Sfânta Tradiție. Ei bine, tocmai aici, la păstrarea Sfintei Tradiții în forma ei originală, trebuie acordată o mare atenție punerii în valoare a succesiunii apostolice, nu numai în forma ei orală, ci și cea aplicată. Părintele Stăniloae apreciază

că „*Bogăția acestui tezaur oral și aplicat nu și-o pot însuși de la antecesori decât cei ce au stat timp îndelungat cu ei. Succesiunea apostolică a ierarhiei implică și această împreună petrecere a celor mai tineri cu cei mai bătrâni, această ucenicie practică*“ (Pr. Dumitru Stăniloae, „*Teologia Dogmatică Ortodoxă*“, Vol. 3, pag. 165, Editura I.B.M. al B.O.R., 1978).

Se conturează, așadar, o școală a harului, în care prezbiterul, care are și calitatea de „*gheron*“ (bătrân), îi formează pe ucenici ca viitori binevestitori ai Tradiției Apostolice. Nu putem să nu ne întrebăm câți episcopi au avut grijă ca, în afară de hirotesia noului preot în treapta de duhovnic și de instalarea lui pripită la parohie, să cerceteze după aceea măcar felul în care acesta se descurcă, îndată ce a intrat cu plugul în ogorul lui duhovnicesc. Mai grav este că nici măcar episcopii nu au primit toți ucenicia practică din școala harului. De exemplu, despre episcopul Nifon Mihăiță al Târgoviștei, se știe că nu a stat în mănăstire nici măcar o zi, ca monah!! (v. „*Evenimentul Zilei*“, din 25 ianuarie 2005, în care, în articolul „*Fără o zi de mănăstire*“, mai citim: „*A fost hirotont în aceeași zi Ieromonah și Arhimandrit*“, pentru ca imediat să fie trimis „*în misiune bisericească*“ tocmai în Canada).

4. Pentru a ne încredința că lucrarea lui Hristos are deplină eficacitate în persoana preotului, trebuie să vedem dacă acesta păstrează o legătură tainică, înnoitoare, cu Stăpânul pe Care Îl reprezintă în fața turmei sale. Nu poate fi slujit corect stăpânul care nu este cunoscut bine de către slujitorii lui. De aceea preotul trebuie să știe exact cine este Hristos și ce cere El de la noi. Abia când se conjugă harul lui Hristos cu învățătura Lui despre Persoana Sa, atunci se poate considera că Hristos este înțeles în deplinătatea Sa, vie și rodnică. Succesiunea apostolică asigură o stabilitate potențială concretă, vie, a lui Hristos în biserică, adică același Hristos cunoscut de toate generațiile anterioare. Dar Hristos Cel viu nu poate fi primit, decât fie prin cei care trăiesc în Hristos, primindu-L și ei cu un oarecare timp înaintea vremii noastre, fie prin lucrarea Duhului Sfânt, *Cuvântul lui Dumnezeu*, care se revarsă asupra bisericii prin darul proorociei – dacă biserica a avut grijă să păstreze cu grijă acest dar. Actualizarea legăturii tainice a preotului cu Hristos se face numai prin împărtășirea lui deasă, dar responsabilă, în care trupul lui se unește cu Trupul lui Hristos, cel care zidește, sufletul lui se unește cu Sângele lui Hristos, care are viață în el, iar duhul lui se unește cu *Cuvântul*, cel care întreține viața. Încă o dată vedem cum lucrează modelul superlativ al legăturii de dragoste dintre Persoanele Sfintei Treimi, aplicat la tainica

legătură de dragoste dintre Dumnezeu și om. Iar pentru a ajunge aici, curăția, vrednicia și veghea preotului trebuie să tindă permanent către coordonate absolute: „*Preotul trebuie să fie om vrednic, om curat și neobosit în slujire, om ales de iubirea creștinilor, de iubirea lor, care se hrănesc cu Dumnezeu. Așa se cade să fie ales preotul, și se cade să fie cel mai bun, mai bun și mai sfânt decât toată biserica; mai bun, ca să fie pildă bisericii. Oare, știți voi cum se așezau și cum erau preoții în vremea bisericii de la început? O, ce mult voiesc să știți și să credeți că preotul trebuie să fie curat și să se asemene cu Mine, că scris este: «Nu este ucenic mai mare ca învățătorul său, dar orice ucenic desăvârșit va fi ca învățătorul său».* Așa și numai așa înseamnă biserică a lui Hristos. E lumea moartă, și nu o pot învia și nu Mă pot strecura s-o trezesc, că preoții ei fac altceva, nu slujesc lui Hristos. Ei au tocmnit darul pe bani, și nu răsar din cetate, și vin necunoscuți de cetate, și nu se mai știe rânduiala cea din început, când apostolii Mei intrau prin cetăți și era ales cel mai vrednic din cetate și era așezat peste cetate, prin descoperire cerească era ales.” (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 18 aprilie/1 mai 1994).

În ceea ce privește Taina Spovedaniei, luată ca un caz particular al lucrării harului preoției, trebuie să observăm că dezlegarea dată de duhovnic nu trebuie percepută ca o directivă trasată Cerului, care ar urma să se conformeze îndată și necondiționat, și nici ca un act magic, cu urmări miraculoase. Taina Spovedaniei doar disponibilizează harul, însă nu-l impune cu forța, strivind liberul arbitru al omului. Este necesară mai întâi o pocăință adâncă și sinceră, ca apoi harul iertării să devină efectiv. De aceea unii teologi ortodocși apreciază că, de fapt, prin Taina Spovedaniei, credinciosul se auto-iartă.

Cei care pun la îndoială lucrarea de iertare prin harul preotului atunci când observă carențe grave în conduita morală sau în credința acestuia, trebuie să facă distincție netă între două stări care par a se apropia, în optica unora, până la suprapunere: „nevrednicia” și „păcătoșenia”.

Orice om face mai întâi greșeli; apoi, dacă persistă în nepăsare, face chiar și păcate, datorate firii omenești, slabe și limitate. Dar există păcate de moarte și păcate care nu sunt de moarte. Sfânta Scriptură, vorbind despre cei ce fac păcate de moarte, arată că pentru aceștia nici măcar nu trebuie să ne rugăm: „*Dacă vede cineva pe fratele său păcătuind – păcat nu de moarte – să se roage, și Dumnezeu va da viață aceluia frate, anume celor ce nu păcătuiesc de moarte. Este și păcat de moarte; nu zic să se roage pentru acela.*” (I Ioan, 5/16).

Un preot cu păcate de moarte și nepocăite, mai are, oare, dreptul să intre în biserică și să slujească în Sfântul Altar? Este adevărat că Sfântul Ioan Gură de Aur a afirmat că „*harul nu e oprit de nevrednicia preotului*”, dar preoții erau pedepsiți atunci, în anumite situații grave, cu caterisirea, în timp ce laicii care aveau păcate mari pe conștiință, erau opriți cu anii, de la Sfânta Împărtășanie. Așadar, încă de atunci se făcea distincție clară între nevrednicie, care nu oprea harul preotului, și păcătoșenie, care aducea cu sine caterisirea acestuia. De aceea, este total greșită părerea unora că preoții, fiind o castă aparte, ar fi exonerati de observarea riguroasă a acestor canoane, ca și când ele ar fi date de Sfinții Părinți exclusiv laicilor. Alteori se insinuează (nu fără unele scopuri ascunse) că aceste canoane sunt depășite și de mult nu se mai aplică, considerându-le fie prea drastice, fie că ele au avut cândva un simplu rol educativ, fiind lăsate pe vremuri tocmai pentru a-i înspăimânta pe creștini și a-i face să nu mai păcătuiască. Alteori se sugerează că nu mai trebuie respectată litera lor, ci doar duhul lor. Dacă cei care pun la îndoială actualitatea canoanelor se referă aici la Duhul Sfânt, atunci trebuie spus că tocmai pentru că El este Sfânt, aceste canoane îi obligă și pe creștini la sfințenie, și nicidecum la delăsare.

În realitate, cei care construiesc asemenea „*șabloane*” acoperitoare și le strecoară altora în discursurile lor, sunt tot preoții (unii dintre ei), pentru a-și acoperi propriile lor neîmpliniri, prea evidente, încât pot duce uneori la scandal public.

Cuvântul lui Dumnezeu nu spune că harul e ridicat de la toți preoții, ci numai de la aceia care, în afară de greșeli, sunt încărcăți și cu păcate: iubire de arginți, mândrie, desfrânare, beție, simonie, invidie etc. Pentru un preot de mir, desfrânare este însă și atunci când nu păstrează curăția trupească, absolut necesară înaintea săvârșirii Sfintei Liturghii. Canonic, el nu mai are dreptul să intre în Biserică, și cu atât mai puțin în Sfântul Altar. De aceea, cunoscând delăsarea actuală în rândul slujitorilor Bisericii, Dumnezeu le recomandă creștinilor, în *Cuvântul Său*, să nu se mai împărtășească la preoții căsătoriți, ci numai la preoți călugări îmbunătățiți. Cei care însă sunt siguri de curăția unui preot de mir, pot fi siguri și de faptul că harul este încă lucrător în el.

Obiecția nr. 7: „*Se spune că «cei de la Pucioasa au o misiune», însă noi, prin noi înșine, nu putem mântui pe cineva.*”

Răspuns: Aici se face o apropiere până la limita confuziei, între „*a avea o anumită misiune*” și „*a mântui pe cineva*”. Despre misiunea creștinilor din poporul *Cuvântului*, aflăm din *Cuvânt* că:

– trebuie să împartă și să răspândească acest *Cuvântul lui Dumnezeu* pe întreg pământul: „*V-am așezat înaintea venirii Mele ca să împărțiți cuvântul Meu, și să se strângă lângă el cei ce iubesc să-l împlinescă pe el.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 15/28 noiembrie 2005);

– trebuie să asculte și să împlinescă tot *Cuvântul lui Dumnezeu* de peste el, ca prin aceste lucrări să se facă pildă tuturor oamenilor: „*O, poporul Meu, ascultă și împlinește cuvântul Meu de peste tine, ca să îl împlinescă apoi fiii oamenilor.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 6/19 ianuarie 2005);

– trebuie să lucreze sfințenia asupra ființei lor, ca să aibă model întreg poporul român și să aibă Dumnezeu popor sfânt pe pământ: „*O, popor român, tu ești scris să fii poporul sfinților de pe pământ!*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 6/19 ianuarie 2005);

– trebuie să se roage fierbinte la Dumnezeu, cu rugăciune adevărată, care cere pentru Dumnezeu, nu pentru om, rugăciune care aduce Duhul Sfânt pe pământ: „*Tu, popor al cuvântului Meu din vremea aceasta, să te rogi fierbinte înaintea lui Dumnezeu, să te rogi cu durere și cu credință, căci rugăciunea cea adevărată cere pentru Dumnezeu, și nu pentru om [...], și ea îl face iubit de Dumnezeu pe om. [...] Duhul Sfânt este răspunsul rugăciunii fierbinți, care are în ea credință și durere și stăruință.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 13/26 iunie 2005);

– trebuie să se roage cu credință și pentru cei adormiți din toate veacurile, pentru a le ușura starea în care se află, și chiar a îndupleca mila lui Dumnezeu spre a scoate din suferință pe cei care nu au făcut păcate împotriva Duhului Sfânt (fără a înțelege în mod simplist că această lucrare omenească ar fi echivalentă cu mântuirea acelora, sau că ar substitui, chiar și în parte, atributul de Mântuitor, care aparține, de drept și în întregime, Domnului Iisus Hristos): „*O, creștinii acestui popor, aceasta era menirea lor: să scoată din morți până la al miilea neam din neamul fiecărui petec de pământ, al fiecărui creștin care s-ar fi lăsat lucrat și înviat; și iată, aceasta este menirea și tâlcul Scripturii care spune că în zilele acelea pământul va da înapoi pe morții de sub el și marea va da înapoi pe cei morți ai ei, fiindcă iată încă o taină, căci fiecare suflet de creștin are o seminție și în trup, și aceasta este Scriptura care spune despre marea care va da înapoi pe cei morți din ea, ca să se facă împlinit cuvântul: «Unde îți este, iadule, biruința ta și boldul tău?»»“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 4/17 ianuarie 1992). Așa se adevărește marea milostivire a lui Dumnezeu, Care dorește ca prin rugăciunile stăruitoare ale unui singur drept, să Se*

înduplece și să mântuiască pe cât mai mulți din neamul acestuia: „*Vreau, creștine, să fac din tine cer; vreau să fac din tine scaun de odihnă pentru Dumnezeu; vreau să fac din tine Biserică neîntinată și curată, prin care să se mântuiască toată seminția ta care nu vrea cu Domnul. Vai de cetățile și de neamurile cetăților care n-au biserică în mijlocul lor, că aceia, ca și orbul, nu văd calea și nu umblă pe ea. Vai de seminția ta, creștine, dacă nu va avea nici un salvator, că ai și neamuri plecate din trup, care suspină după vremea răscumpărării lor, și ai și neamuri în trup, copilul meu, care nu iubesc calea luminii.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, vorbirea Sfintei Virginia, 11/24 decembrie 1990).

Obiecția nr. 8: „*Cei de la Pucioasa, care cred în această «revelație» numită Cuvântul lui Dumnezeu, sunt numiți sistematic «poporul ales»; nu se mai vede pe nicăieri smerenia în această ideologie.*“

Răspuns: *Alegerea* este o lucrare dumnezeiască, inevitabilă, în încercarea lui Dumnezeu de a Se apropia de om, pe măsură ce omul se tot îndepărtează de Dumnezeu. Dumnezeu nu poate și nici nu vrea să ascundă această alegere, așa cum a făcut și când l-a ales la început pe poporul Israel: „*Tăinui-voi Eu, oare, de Avraam, sluga Mea, ceea ce voiesc să fac? Din Avraam cu adevărat se va ridica un popor mare și tare, și printr-însul se vor binecuvânta toate neamurile pământului, că l-am ales ca să învețe pe fiii și casa sa după sine să umble în calea Domnului și să facă judecată și dreptate, pentru ca să aducă Domnul asupra lui Avraam toate câte i-a făgăduit.*“ (Facerea, 18/17).

Din toate timpurile, alegerea a stat sub voința și plăcerea lui Dumnezeu de a separa binele de rău și lumina de întuneric. Istoria biblică ne consemnează zeci de cazuri, de anverguri diferite, în care *alegerea* a stat sub semnul proniei dumnezeiești:

– Moise a ales conducători destoinici peste popor: „*A ales, deci, Moise din tot Israelul oameni destoinici și i-a pus căpetenii în popor: peste mii, peste sute, peste cincizeci, peste zeci.*“ (Ieșirea, 18/25);

– Domnul i-a ales pe leviți ca să facă slujbe la cortul adunării: „*În vremea aceea a ales Domnul seminția lui Levi, ca să poarte chivotul legământului Domnului, să stea înaintea Domnului, să-I slujească, să se roage și să-I binecuvânteze numele Lui, cum face până în ziua de astăzi.*“ (Deuteronom, 10/8);

– Saul a fost ales primul rege al lui Israel, prin tragere la sorți, iar sorții au arătat voia Domnului: „*Și a zis Samuel către tot poporul: «Vedeți*

pe cine a ales Domnul? Asemenea lui nu este în tot poporul». *Atunci tot poporul a strigat și a zis: «Să trăiască regele!»* (I Regi, 10/24);

– David a fost ales de Dumnezeu să fie rege peste Israel în veac, iar pe Solomon, fiul său, l-a ales pentru zidirea templului sfânt și l-a numit fiu al lui Dumnezeu, nu după trup, ci după alegere: „*Cu toate acestea m-a ales Domnul Dumnezeul lui Israel, din toată casa tatălui meu, ca să fiu rege peste Israel în veci, pentru că pe Iuda l-a ales El domn, iar din casa lui Iuda a ales casa tatălui meu, și din casa tatălui meu și dintre fiii tatălui meu a binevoit a mă pune pe mine rege peste tot Israelul; iar din toți fiii mei – căci mulți fii mi-a dat Domnul – a ales pe Solomon, fiul meu, să șadă pe tronul regatului Domnului, peste Israel. Și mi-a zis: Solomon, fiul tău, va zidi locașul Meu și curțile Mele, pentru că Mi l-am ales pe el de fiu, și Eu îi voi fi lui tată.*” (I Cronici, 28/4-6);

– Domnul Iisus Hristos i-a ales pe cei doisprezece apostoli, iar apoi pe cei șaptezeci, trimitându-i pe aceștia la propovăduire. Și, deși se știau aleși, au primit și umiliința de a merge fără pungă și fără toiag și fără încălțăminte în picioare: „*Iar după acestea, Domnul a ales alți șaptezeci (și doi) și i-a trimis câte doi înaintea feței Sale, în fiecare cetate și loc, unde Însuși avea să vină.*” (Ev. Luca, 10/1);

– Apostolii au ales și ei pentru propovăduire, pe cei mai vrednici și râvnitori dintre ei: „*Și a plăcut cuvântul înaintea întregii mulțimi, și au ales pe Ștefan, bărbat plin de credință și de Duh Sfânt, și pe Filip, și pe Prohor, și pe Nicanor, și pe Timon, și pe Parmena, și pe Nicolae, prozelit din Antiohia.*” (Faptele Apostolilor, 6/5);

– Sfântul Apostol Pavel dezvăluie că alegerea bărbaților sfinți, pe care o face Dumnezeu, este hotărâtă înainte de întemeierea lumii. „*Pre-cum întru El ne-a și ales, înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără de prihană înaintea Lui, mai înainte rânduindu-ne în a Sa iubire, spre înfierea întru El, prin Iisus Hristos, după buna socotință a voii Sale, spre lauda slavei harului Său, cu care ne-a dăruit pe noi prin Fiul Său Cel iubit.*” (Efeseni, 1/4-6);

– Pavel însuși este ales și chemat la apostolie, deși era pe atunci un aprig prigonitor al creștinilor: „*Și a zis Domnul către el: «Mergi, fiindcă acesta Îmi este vas ales, ca să poarte numele Meu înaintea neamurilor și a regilor și a fiilor lui Israel.»*” (Faptele Apostolilor, 9/15). Iar în Epistola către Galateni, Pavel dezvăluie taina că el a fost ales apostol al neamurilor încă din pântecul maicii sale (v. Galateni, 1/15).

Dintotdeauna alegerea făcută de Dumnezeu a depășit puterea de înțelegere a omului care s-a obișnuit să dea cinstire celui bogat și puternic,

prețuind mai puțin meritele personale ale celor umiliți: „*Ci Dumnezeu Și-a ales pe cele nebune ale lumii, ca să rușineze pe cei înțelepți; Dumnezeu Și-a ales pe cele slabe ale lumii, ca să le rușineze pe cele tari.*” (I Corinteni, 1/27); „*Au nu Dumnezeu i-a ales pe cei ce sunt săraci în ochii lumii, dar bogați în credință și moștenitori ai împărăției pe care a făgăduit-o El celor ce Îl iubesc?*” (Iacov, 2/5).

Cu toate că Dumnezeu Însuși i-a ales și i-a numit „*aleși*”, aceasta nu l-a făcut pe nici unul să se mândrească pentru această alegere, dar nici să se lepede de ea. Dimpotrivă, ei s-au jertfit pentru a împlini chemarea lui Hristos la „*secerișul holdelor*” pe care alții, înaintea lor, le-au pregătit.

E de la sine înțeles că, având în față atâtea exemple ziditoare de suflet, nici „*aleșii*” poporului Noului Ierusalim nu se mândresc cu alegerea lor, ci sunt preocupați, cu deplină sobrietate, de responsabilitatea ce le-a fost încredințată de Domnul pentru vremile pe care le trăim astăzi.

Obiecția nr. 9: „*Cum de au curajul să interpreteze Apocalipsa? Nici unul din Sfinții Părinți nu a avut această îndrăzneală; ba chiar au interzis interpretarea Apocalipsei.*”

Răspuns: Apocalipsa ocupă o poziție aparte în Biblie, nu numai fiindcă se află la sfârșit, ci mai ales pentru că este singura carte care se referă exclusiv la evenimente viitoare, sub forma unui lanț de proorocii, care adesea se întrepătrund. Deși aceste proorocii fuseseră anunțate și mai înainte (în special în cartea lui Daniel), ele au stârnit acum mari frământări, încât cartea *Apocalipsei* a fost cu greu acceptată în canonul Sfintei Scripturi. Chiar și așa, interpretarea proorociilor nu putea să prezinte nici o garanție, fiind exclusiv rodul minților omenești; deci o interdicere a interpretării ei literale este întru totul justificată. De aici însă, până la a ajunge să eviți această carte în mod sistematic, așa cum se procedează astăzi în biserica din lume, este o cale destul de lungă. Mai profitabil ar fi fost ca ea să fie, totuși, citită, extrăgându-se toate îndemnurile care sunt indiscutabile, în favoarea unei atitudini de sfială sfântă față de *Cuvântul lui Dumnezeu*. Nepăsarea, oricum nu poate duce la nimic bun; dimpotrivă, cunoașterea textului biblic favorizează o poziție receptivă atunci când Dumnezeu hotărăște despecetluirea tainelor apocaliptice, căci era simplu de presupus că Domnul, așa cum a tâlcuit ucenicilor Săi pildele, așa cum i-a luminat pe Luca și pe Cleopa pe drumul către Emaus, tot așa va face și cu aceste scrieri. Dar pentru aceasta nu trebuia să ne așteptăm la încă o apariție în trup a lui Hristos, premergătoare celei de a doua veniri. Moti-

vația este simplă: El Și-a întocmit un trup în istorie, din Sfânta Fecioară Maria, și de aceea nu-Și mai poate întocmi altul. În schimb, Dumnezeu vine în Duh, vine prin *Cuvânt*, așa cum a venit la Saul pe drumul Damascului; vine El Însuși, căci Hristos este *Cuvântul* Care a fost, este și va fi; vine ca să-i propună omului o ultimă încercare de a se salva de la despărțirea veșnică de Dumnezeu. Și pentru că vine în Duh, Dumnezeu nu-i poate vorbi omului – care este cu trup și are simțuri trupești – decât prin alt trup, fie direct, fie indirect, căci aceasta este cea mai naturală soluție. Vorbirea indirectă, prin prooroci, este cea mai cunoscută în istorie: proorocii ascultă cuvântul și îl reproduc, apoi, cu fidelitate. Dar nici vorbirea directă nu este neobișnuită. În acest caz, Dumnezeu Își alege un vas a cărui umilință este uneori de neegalat pe pământ, și prin acesta cuvintează oamenilor. Să ne amintim doar de vorbirea asinei lui Valaam (v. *Numerii*, 22/28): „*Domnul a deschis gura asinei, și aceasta a grăit.*“ (II Petru, 2/16).

Tot așa și în zilele noastre, alegând cea mai naturală și mai simplă cale, Domnul a vorbit prin Sfânta Virginia, prin vocea acestei creștine, a cărei comportare era așternută din copilărie pe calea sfințeniei. Apoi Domnul a vorbit cu Duhul, prin îngerul Său, prin Mihail, „*cel asemenea lui Dumnezeu*“, care poartă trup inefabil, trup îngeresc, trup de lumină, așa cum vorbise și cu Moise, din rugul de foc, trupul îngerului: „*Când S-a pogorât în muntele Sinai Marele Dumnezeu, vrând să dea lege evreilor, prin slujirea și mijlocirea ta, mare Mihaile, pe aceasta lui Moise o ai descoperit, și l-ai învățat să cânte: Aliluia!*“ (Acatistul Sfinților voievozi Mihail și Gavriil, Condacul al 6-lea).

La rândul lui, *Cuvântul* se face înger (sol, vestitor) prin înger, peste poporul său și peste îngerii săi, după cum însuși Arhanghelul Mihail mărturisește în *Cuvânt* despre sine: „*Dacă Tu poruncești, Doamne, eu împlinesc, și Te slăvesc în cer și pe pământ, cuvântând. Glasul Tău cel românesc este în cuvântul meu, iar eu sunt îngerul Tău, cuvântul Tău, care se face înger peste poporul Tău și al îngerului Tău. Amin.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, vorbirea Sfântului Arhanghel Mihail, 8/21 noiembrie 2005).

Îngerii sunt fără de trup material, dar au trup de lumină, căci „*sunt și trupuri cerești, și trupuri pământești; dar alta este slava celor cerești, și alta a celor pământești*“ (I Corinteni, 15/40).

Legătura dintre om și Dumnezeu nu se poate face fără îngeri, căci îngerii sunt cei care sunt purtători de Dumnezeu, și așa Îl împart oamenilor de pe pământ, iar Dumnezeu Se împarte prin *Cuvânt* rostit din cer, acoperindu-Se pe Sine cu trupurile cerești, de lumină, ale îngerilor, așa

cum S-a acoperit când S-a întors la Tatăl, înălțându-Se pe îngeri: „*Glasul Meu cel românesc umple văzduhul de slava cuvântului Meu, cel purtat de îngerul Meu, căci Eu, fără înger nu pot să fiu înaintea omului. Îngerii sunt fără de trup, și Îmi acoperă trupul între Mine și om, așa cum l-au acoperit când M-am așezat în Tatăl, înălțându-Mă pe îngeri, după ce am înviat din răstignire.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 8/21 noiembrie 2005).

Dumnezeu a vorbit oamenilor și indirect, pe vremea când încă nu venise în trup, și le vorbea atunci prin prooroci, oameni pe care i-a ales din veci ca să-I fie Lui „*trâmbițe*“. Dar chiar și cei prin care vorbește indirect în vremurile noastre, tot prooroci se numesc, pentru că Domnul i-a ales ca să vorbească oamenilor și prin ei, fără a fi stânjenit de puterea lor de înțelegere sau de personalitatea lor sau de gradul lor de instruire.

În ceea ce privește despecetuirile tainelor *Apocalipsei*, pe care le întâlnim adesea în *Cuvânt*, nu trebuie să ne mire faptul că Domnul Însuși face aceste dezvăluiri, deoarece în mila Sa pentru om, El îl ajută să cunoască urmările păcatelor lui, să înțeleagă ce are de făcut și să se pocăiască, pentru ca Domnul să-l poată, apoi, ierta și primi în grădinile Sale. Totodată, prin *Cuvântul* Său, Domnul răspunde acelor credincioși, care în repetate rânduri se roagă Lui cu cuvintele: „*Învață-ne pe noi îndreptările Tale!*“.

Obiecția nr. 10: „*Dumnezeu este veșnic și nu este circumscris unui timp sau unor locuri, așa cum se pretinde în cartea Cuvântul lui Dumnezeu. La Dumnezeu nu contează timpul omului.*“

Răspuns: Aici se face aluzie la unele locuri și timpuri referite concret în *Cuvânt*: comuna Maluri, orașul Pucioasa, orașul București, Moldova, anul 1955 etc. Și în Sfânta Scriptură găsim consemnate din abundență locuri și timpuri, la care Dumnezeu Se raportează cu intervențiile Sale, pentru că Dumnezeu nu l-a părăsit niciodată pe om, chiar dacă omul l-a părăsit mereu pe Dumnezeu. Asta nu înseamnă că cineva L-ar circumscrie pe Dumnezeu vreunui spațiu sau unor timpuri. Dumnezeu însă cunoaște evoluția evenimentelor, având pre-știința lor, și de aceea poate interveni în mod excepțional, dacă omul cere în mod stăruitor această intervenție, și dacă cererea lui este pertinentă. Dumnezeu apreciază de asemenea și statornicia omului în cinstirea *Cuvântului* Său, și a sărbătorilor hotărâte de biserică în vederea cinstirii sfinților, pentru a se putea statornici o armonie desăvârșită între cer și pământ, între Biserica triumfătoare și cea luptătoare.

Obiecția nr. 11: „*Se spune în cartea Cuvântul lui Dumnezeu că cel ce e scris acolo, va avea viață veșnică. Nu se compară scrierea într-o carte, cu nașterea din nou, din apă și din duh, care aduc după sine viața veșnică.*“

Răspuns: Și aici se face o confuzie, între cartea editată în anul 1995, cu titlul *Cuvântul lui Dumnezeu* (luată ca obiect fizic, material), și întreaga vorbire a lui Dumnezeu, care este nematerială, dar își poate avea un suport corespondent în ceruri – evident, tot nematerial. În sfera preocupărilor din domeniul informaticii, conceptul de memorie virtuală dă un oarecare contur ideii de păstrare a informației în alt mod, complet diferit de cel convențional. Există în mod cert în lumea nevăzută un suport nematerial, care înregistrează exact și inalterabil toate evenimentele istoriei, fie ele cât de mărunte sau de risipite în spațiul cunoscut al universului. Acesta poate foarte bine să fie asimilat cu o carte, fără a ne mai gândi la ceva care are două coperti, un cotor și, între ele, un anumit număr de pagini. De altfel, în antichitate, „*cărțile*“ nici nu aveau pagini, căci se prezentau sub formă de suluri. *Apocalipsa* vorbește în mod repetat despre o asemenea „*carte*“, care, se vede limpede că se construiește în pas cu istoria, încă de la începuturile lumii: „*Și i se vor închina ei toți cei ce locuiesc pe pământ, ale căror nume nu sunt scrise, de la întemeierea lumii, în Cartea Vieții Mielului Celui înjunghiat.*“ (Apocalipsa, 13/8);

„*Fiara pe care ai văzut-o, era și nu este, și va să se ridice din adânc și să meargă spre pieire. Și se vor mira cei ce locuiesc pe pământ, ale căror nume nu sunt scrise de la întemeierea lumii în Cartea Vieții, văzând pe fiară că era și nu este, dar se va arăta.*“ (Apocalipsa, 17/8);

„*Și am văzut pe morți, pe cei mari și pe cei mici, stând înaintea tronului, și cărțile au fost deschise; și o altă carte a fost deschisă, care este Cartea Vieții; și morții au fost judecați din cele scrise în cărți, potrivit cu faptele lor.*“ (Apocalipsa, 20/12).

Desigur că și cartea *Cuvântul lui Dumnezeu* stabilește o corespondență tainică între împlinitorii acestui *Cuvânt* și cei care se răzvrătesc la auzirea lui, iar Sfânta Scriptură avertizează limpede că nu Dumnezeu îl judecă pe om, ci *Cuvântul* rostit de către Dumnezeu și nesocotit de către om: „*Căci n-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca să se mântuiască, prin El, lumea.*“ (Ev. Ioan, 3/17);

„*Cine Mă nesocotește pe Mine și nu primește cuvintele Mele, are judecător ca să-l judece: cuvântul pe care l-am spus, acela îl va judeca în ziua cea de apoi.*“ (Ev. Ioan, 12/48).

Iată însă că am ajuns să fim contemporani atât cu „*ziua cea de apoi*“, în care se precipită semnele sfârșitului, cât și cu *Cuvântul* rostit de Dumnezeu. Acesta este, deci, cel ce judecă, iar oamenii care se răzvrătesc împotriva *Cuvântului*, au și fost judecați prin faptele lor de neîmplinire și rătăcire. El este cartea judecății făpturii, și tot el este Cartea Vieții Mielului, în fiecare din cazuri înțelegându-se nu suporturi fizice distincte, ci colecții de informații distincte, aparținând aceluiași Autor: Cel ce rostește *Cuvântul*. Fiecare om se plasează singur pe sine în cartea în care se regăsesc faptele sale, urmând ca la judecată să se regăsească fie în ceata celor mulți, care și-au făcut rost de osândă veșnică, fie în ceata celor puțini, care și-au făcut locaș de viață veșnică.

Obiecția nr. 12: „*Cuvântul lui Dumnezeu e o persoană, iar aici se confundă cu cartea. Există alt Cuvânt în afară de Mântuitorul? Atunci e clar că e un Hristos mincinos.*“

Răspuns: Din nou se face confuzie între „*carte*“ ca obiect fizic, sau chiar ca realitate duală, suport+informație, și *Cuvântul lui Dumnezeu* ca mesaj, ca învățătură a Sa. Trebuie remarcat că există o afinitate între Persoana Domnului Iisus Hristos și învățătura Sa, care tinde către identitate. Învățătura Sa este copleșită de Persoana Sa, ca realitate supremă, care reflectă Adevărul absolut. Iar Adevărul se identifică cu Hristos-Cuvântul: „*Iisus Hristos nu e un Învățător ca oricare alt om. [...] Întrucât El este unic, învățătura Lui este și ea unică. El este identificat cu învățătura Sa, și învățătura Lui nu poate izvorî decât din El. [...] Iisus Hristos e Învățătorul și Proorocul prin Sine, nu printr-un dar venit din altă parte. [...] El e Învățătorul în sensul suprem prin Însăși Persoana Sa, pentru că din Însăși Persoana Sa decurge învățătura Sa. [...] El e ca atare «Învățătorul» și «învățătura» în persoană, dacă este «lumina» în persoană. El e Cel ce propovăduiește și «Cel ce Se propovăduiește» pe Sine. În El se identifică Subiectul învățăturii cu «obiectul» ei. [...] Dar El este și Învățătorul prin Persoana Lui însăși, pentru că noi nu medităm la învățătura pe care a dat-o ca la o învățătură detașată de El, pe care ne silim s-o împlinim singuri. În cazul acesta ea ar fi o altă «lege». Noi învățăm privind la Persoana Lui și putem păși pe urmele Lui stând în legătură cu El.*“ (Pr. D. Stăniloae, „*Teologia Dogmatică Ortodoxă*“, Vol. 2, pag. 115-117, Editura I.B.M. al B.O.R., 1978).

De aceea, *Cuvântul lui Dumnezeu*, care este numele cel nou al lui Iisus, „*Mielul lui Dumnezeu*“ (v. *Apocalipsa*, 19/13), este expresia sensibilă a manifestării Persoanei Lui, care este izvorul *Cuvântului*.

În Biblie mai sunt consemnate și alte împrejurări în care „*sulul de carte*“, perceput ca suport material, prefigurează cartea duhovnicească, intitulată *Cuvântul lui Dumnezeu*: „*Fiul omului, hrănește-ți pântecele și satură-ți lăuntrul tău cu această carte pe care ți-o dau Eu! Și eu am mâncat-o, și era în gura mea dulce ca mierea.*“ (Iezechiel, 3/3);

„*Atunci am luat cartea din mâna îngerului și am mâncat-o; și era în gura mea dulce ca mierea, dar, după ce am mâncat-o, pântecele meu s-a amărât. Și apoi mi-a zis: tu trebuie să proorocești încă o dată...*“ (Apocalipsa, 10/10,11).

Deci, gustând din *Carte*, gustăm din duhul proorociei și ne umplem de duh, iar duhurile proorocilor se supun proorocilor (v. *I Corinteni*, 14/32). Prin împărtășirea duhului nostru cu *Cuvântul lui Dumnezeu*, opțiunea creditată pe calea mântuirii este statornică și eficientă.

Obiecția nr. 13: „*Nu locul trebuie schimbat ca să te mântuiești. Poți să te mântuiești oriunde în lume. Nu trebuie să ajungi la Pucioasa ca să te mântuiești.*“

Răspuns: Nu există nicăieri formulată o astfel de recomandare expresă: aceea de a părăsi lumea, venind la Pucioasa. Este adevărat că ieșirea din lume, înțeleasă ca o părăsire fermă și definitivă a obiceiurilor ei, este reiterată adesea în *Cuvântul lui Dumnezeu*, tocmai pentru că puțini se grăbesc să o facă: „*Să nu înțelegi greșit că cine iubește lumea, moare. Cine iubește faptele lumii, acela moare.*“

Nu iubiți ce iubește lumea, că lumea nu iubește cu iubire sfântă. Iubirea să fie între voi iubire duhovnicească, nu diavolească. Să nu iubiți faptele lumii, faptele rușinoase, faptele rele.“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 14/27 decembrie 1988).

Acest îndemn nici măcar nu este o noutate: Sfânta Scriptură îndeamnă în mod repetat să nu iubim faptele lumii, ba mai mult, să ne răstignim pentru lume și lumea să fie răstignită pentru noi (v. *Galateni*, 6/14). Dar chiar dacă ne separăm în chip radical, de obiceiurile lumii și de desfrânații acestei lumi, ieșind din mijlocul lor și oșebindu-ne (v. *II Corinteni*, 6/17), nu trebuie să și ieșim fizic din lumea aceasta: „*V-am scris în epistolă să nu vă amestecați cu desfrânații. Dar nu am spus, desigur, despre desfrânații acestei lumi, sau despre lacomi, sau despre răpitori, sau despre închinătorii la idoli, căci altfel ar trebui să ieșiți afară din lume.*“ (I Corinteni, 5/10). De aceea, cei care înțeleg această cerință, părăsind obiceiurile lumii, dar fără a ieși din ea, sunt ca niște făclii în întuneric, repere

vii pentru cei care ar dori și ei să meargă pe calea care duce la lumină.

În ceea ce îi privește pe cei care sunt deja la Pucioasa, nu a fost alegerea lor aceasta, ci a lui Dumnezeu. Ei sunt poporul Domnului, care se pregătește să-L întâmpine la a doua Sa venire, ca o gardă de onoare de pe pământ, similară cu cea din ceruri, a îngerilor.

Obiecția nr. 14: „*Împărăția cerurilor nu are nevoie de un spațiu material ca să fie localizată. Cei de la Pucioasa plasează împărăția cerurilor în afara omului, într-un spațiu localizat pe pământ.*“

Răspuns: Afirmatia este inexactă. Dimpotrivă, *Cuvântul lui Dumnezeu* arată că așteptarea așezării împărăției lui Dumnezeu în afara inimii omului, este o concepție specifică omului din lume, nu a creștinilor care aderă la poporul *Cuvântului lui Dumnezeu*: „*O, nu știe omul ce înseamnă împărăția Mea! El o așteaptă să cadă din cer, să vină în chip văzut, și nu știe că viața Mea în el este împărăția Mea în el.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 3/16 iunie 2003).

Este întărită, așadar, învățătura Sfintei Scripturi, care arată că împărăția lui Dumnezeu nu va veni în chip văzut, până nu se zidește mai întâi înăuntrul omului: „*Și fiind întrebat de farisei când va veni împărăția lui Dumnezeu, le-a răspuns și a zis: Împărăția lui Dumnezeu nu va veni în chip văzut. Și nici nu vor zice: Iat-o aici sau acolo. Căci, iată, împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru.*“ (Ev. Luca, 17/2). Aici, în inima omului, ea rodește pace și iubire cerească: „*Pace cu iubire, că nu este pace fără iubire din cer, căci iubire este cerul care se slăvește în om, iar cerul este locașul lui Dumnezeu, și cu el stau în cel ce Mă poartă cu împărăția Mea în el, și Mă dau ca să fiu, căci Eu sunt Cel ce sunt în cei ce Mă poartă pe pământ, și din ei Mă dau...*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 3/16 iunie 2003).

Obiecția nr. 15: „*Cei de acolo au mereu frică de oameni, ca aceștia să nu împiedice lucrarea lui Dumnezeu. Mântuitorul și Apostolii nu s-au temut de oameni.*“

Răspuns: Dintotdeauna a existat o împotrivire a omului față de Dumnezeu, față de tot ce înseamnă lucrare a lui Dumnezeu peste oameni. Acest tip de om s-a remarcat prin aroganță și nesupunere, iar în forme mai agravante, prin răzvrătire și chiar prin război deschis cu Dumnezeu și cu îngerii Lui din cer și de pe pământ. Dumnezeu a respectat însă întotdeauna libera alegere și voință a omului, chiar când era îndreptată spre rău. În același timp, a fost alături de poporul Său în toate grelele lui încercări, ajutându-l adesea cu lucrare de îngeri. Pe cei aleși ai Săi i-a îndemnat să

aibă duhul prevederii și să evite confruntarea directă cu răul: „*Iată, Eu vă trimit pe voi ca pe niște oi în mijlocul lupilor; fiți, dar, înțelepți ca șerpii și nevinovați ca porumbeii.*“ (Ev. Matei, 10/16).

Iosif a fost îndemnat să ia pruncul și pe Maria și să fugă în Egipt, departe de mânia dezlănțuită a lui Irod. Ucenicii au fost preveniți de Mântuitorul că vor suferi prigoniri, bătăi și închisori pentru numele Lui, dar ei vor rezista în încercări, prin credință, iar Duhul Sfânt va vorbi în numele lor (v. *Faptele Apostolilor*, 13/11). Tot în *Faptele Apostolilor* (16/6) stă scris despre apostoli că au fost opriți de Duhul Sfânt să propovăduiască în Asia. Oare, asiaticii din Extremul Orient nu aveau nevoie și ei de vestea mântuirii, de acest *Cuvânt de la Dumnezeu*? Ba da, însă cruzimea lor și înapoierea spirituală erau probabil de neînchipuit și încă de netrecut în acele vremuri. Peste multe secole, când misionarii catolici s-au încumetat să-i evanghelizeze, aceștia au plătit scump temeritatea lor, căci Asia Orientală a dat mulți martiri Bisericii lui Hristos în acele timpuri târzii.

Lucrarea lui Dumnezeu, oricum nu va putea fi împiedicată, dar împotrivorii ei vor avea de suferit pentru a se fi răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. De aceea, dacă există o oarecare teamă în poporul lui Dumnezeu în legătură cu oamenii din lume, ea are ca obiect tocmai dorința de a nu le facilita sau stimula propensiunea acestora de a se crede infailibili în lupta cu Dumnezeu. Mai degrabă, ei se angajează în lucrarea delicată de a-i preveni pe acești răzvrătiți, chiar cu riscul de a le fi percepută greșit prevenirea, ca o amenințare.

Obiecția nr. 16: „*Cine vorbea prin Proorocița Virginia? Diavolul, sau Dumnezeu?*“

Răspuns: Problema delicată a „*înșelării*“, prin care diavolul încearcă să-l corupă pe om, nu este nouă. Adam și Eva au fost primii înșelați, și prin ei păcatul a intrat în lume, întunecând-o. După ei, generații întregi, începând cu Cain, au suferit o degradare rapidă a valențelor cerești, care au fost înlocuite cu altele, pământești. Mintea omului s-a stricat, și apoi s-a stricat și expresia ei, cuvântul. Oamenii au suferit încurcătura limbilor, ajungând să nu se mai înțeleagă între ei și să nu mai priceapă voia lui Dumnezeu, asemănându-se dobitoacelor. De aceea a fost nevoie ca Dumnezeu să restaureze valoarea de adevăr a cuvântului prin însuși *Cuvântul Său*, trimițând în lume prooroci, care au înlocuit decadența cuvântului omenesc, cu perfecțiunea cuvântului ceresc: „*Cuvântul zidește și dăruie în ordinea spirituală.* [...] *Degenerarea cuvântului, ca slăbire*

a puterii lui creatoare de adevărată realitate, este semnul degenerării anticipate a subiectului ce-l rostește. [...] *Dată fiind decadența cuvântului în gura oamenilor îndeobște, puterea, în fapt, a cuvântului omenesc și mijlocul prin care se dobândește această putere, ni se arată în toată evidența doar la profeți. Cuvântul profeților are o gravitate și o putere de penetrație și de determinare în bine, cum nu are cuvântul nici unui alt om. E un cuvânt care arde ca focul, care taie ca sabia, care te scoate din comoditate și amorțire aruncându-te în teamă și neliniște, în deciziunea de a-l urma sau în vrăjmășie neînduplecată împotriva celui ce-l rostește. Cei mai mulți profeți au sfârșit uciși.* [...] *Dată fiind degenerarea subiectelor omenesti și, deci, slăbirea cuvântului lor, era necesară această intervenție a cuvântului dumnezeiesc prin profeți, pentru restabilirea omului.*“ (citare din „*Iisus Hristos sau restaurarea omului*“, pr. Dumitru Stăniloae, pag. 238-240).

Așadar, venirea în lume a *Cuvântului* este o necesitate puternic motivată teologic și etic. Ea se obiectivizează însă abia când se ivește în istorie vasul care culege și păstrează roadele iubirii care se revarsă dinspre Dumnezeu către om. Iisus Hristos, ca Fiu al lui Dumnezeu, a fost în cel mai înalt grad vasul iubirii, Care a grăit omului față către față. Proorocii, la rândul lor, au fost și ei vase de cinste, după măsura în care i s-a dat fiecăruia să proorocească. Sfânta Virginia a fost și ea un astfel de vas. Tot *Cuvântul* primit de ea a fost spre ridicarea și zidirea omului din căderea lui. Diavolul nu ar fi putut lucra prin ea cu atâta forță și tenacitate împotriva lui însuși, fără să se surpe pe sine, așa cum nici pe vremea Mântuitorului n-a putut: „*Cărturarii, care veneau din Ierusalim, ziceau că Iisus are pe Beelzebul și că, cu domnul demonilor, alungă demonii. Cum poate satana să alunge pe satana? Dacă o împărăție se va dezbină în sine, acea împărăție nu mai poate dăinui. Și dacă satana s-a sculat împotriva sa însuși și s-a dezbinat, nu poate să dăinuie, ci are sfârșit.*“ (Ev. Marcu, 3/22-26).

Sfânta Virginia a proorocit neobosit pe pământ, timp de 25 de ani. Cum ar fi putut satana, fără să se surpe pe sine, să propovăduiască prin Sfânta Virginia atâta vreme despre Sfânta Treime și dumnezeirea deplină a lui Iisus Hristos, despre cinstirea Sfintei Cruci, a icoanelor și a preoților, sau despre necesitatea practicării fără preget a Spovedaniei și a Împărtășaniei? Cum ar fi putut diavolul să-i îndemne pe creștini la rugăciune și la preacinstirea Maicii Domnului, tocmai el, care nu scapă nici un prilej ca s-o ponegrească? Cum ar fi putut el să se bucure când

omul aleargă la biserică pentru a se sfinți, și își sfințește casa și agoniseala cu aghiasmă și cu tămâie? Dimpotrivă, de peste 2000 de ani, el n-a avut odihnă în zbaterile neîncetate de a destrăma ortodoxia și adevărurile ei de credință. El atacă biserica ortodoxă, încercând s-o dezbină prin așa-zisele „argumente raționale“, care neagă sau strâmbă învățătura Mântuitorului, a Apostolilor, a Sfinților Părinți, ademenindu-i, totodată, pe creștini, cu noi standarde ale bunăstării materiale și cu împlinirea poftelor trupului. Cei care s-au lăsat înșelați, au promovat un dialog tainic cu duhurile cele înșelătoare, care le dădeau impresia de siguranță și de putere. În omul care nu s-a lepădat de sine și de păcate, nu putea sălășlui Duhul Sfânt, și de aceea omul păcătos nu putea face parte din trupul lui Hristos, adică din biserică. Acest adevăr îl cunoșteau și creștinii primelor secole, și de aceea preoții îi canoniseau pe credincioșii care aveau păcate grele, cu obligația de a rămâne în afara ușilor bisericii, ca să înțeleagă și să simtă că s-au despărțit de biserică prin păcate, și așa să se pocăiască.

Dar adevărata biserică ortodoxă creștină este trupul lui Hristos, în care nu sălășluiește păcatul, iar oamenii sfințiți și uniți cu Hristos prin Sfintele Taine, și cu Duhul Sfânt prin *Cuvântul lui Dumnezeu*, sunt mădularele ei. Sfânta Virginia nu s-a despărțit niciodată de biserica strămoșească, urmărind cu multă atenție respectarea tuturor obligațiilor creștinești, în special împărtășirea cu Sfintele Taine.

Obiecția nr. 17: „În *Apocalipsă* este vorba de o biserică spirituală, situată în cer, nu pe pământ: «Și am văzut cetatea sfântă, Noul Ierusalim, pogorându-se din cer de la Dumnezeu» (Apocalipsa, 21/2). *Atunci, de ce au biserica lor construită sub formă de lotus? Vor să atragă atenția prin ceva material? Moise a primit de la Dumnezeu, prin revelație, cum să construiască cortul sfânt. Bisericile au urmat o tradiție arhitecturală. Ei se rup de tradiția arhitecturală ortodoxă și mai pretind că sunt cei mai ortodocși dintre ortodocși.*“

Răspuns: Problema aceasta este deosebit de complexă. Un răspuns detaliat poate fi consultat în eseul „*Montanism și neomontanism*“ din această carte. Vom relua însă aici câteva aspecte mai importante.

Sfânta Scriptură ne învață că biserica este trupul lui Hristos, stâlp și temelie a adevărului, câștigată cu însuși Sângele Său: „*Acum mă bucur de suferințele mele pentru voi, și împlinesc, în trupul meu, lipsurile necazurilor lui Hristos, pentru trupul Lui, adică Biserica.*“ (Coloseni, 1/24). În ea s-au adunat toți cei care s-au sfințit prin baia nașterii de sus, din apă și din

Duh: „*Și venind și adunând Biserica, au vestit câte a făcut Dumnezeu cu ei și că a deschis păgânilor ușa credinței.*“ (Faptele Apostolilor, 14/27).

Biserică se mai numește însă și casa lui Dumnezeu, în care se adună, pentru a petrece în același duh, toți cei ce s-au făcut un trup cu Hristos, împărtășindu-se cu El: „*Ca să știi, dacă zăbovesc, cum trebuie să petreci în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului Celui viu...*“ (I Timotei, 3/15).

Așadar, este un chip spiritual al bisericii, și este și un chip material. Despre chipul material al bisericii scrie în *Apocalipsă* că „...s-a deschis templul lui Dumnezeu, cel din cer, și s-a văzut în templul Lui chivotul legământului Său...“ (Apocalipsa, 11/19), iar despre chipul spiritual, că „...Mielul este templul ei“ (Apocalipsa, 21/22), iar biserica este „mireasa, femeia Mielului“ (Apocalipsa, 21/9). Trecerea de la o stare la alta este jalonată de un eveniment istoric excepțional: „*Și am văzut cer nou și pământ nou. Căci cerul cel dintâi și pământul cel dintâi au trecut, și marea nu mai este. Și am văzut cetatea sfântă, Noul Ierusalim, pogorându-se din cer de la Dumnezeu, gătită ca o mireasă, împodobită pentru mirele ei.*“ (Apocalipsa, 21/1).

La scara timpului cosmic, împlinirea acestei proorocii este iminentă. Tocmai de aceea, Dumnezeu a rânduit o repetiție generală, o împlinire duhovnicească, menită să trezească la realitate în al doisprezecelea ceas – dacă mai este posibil – pe cei care au adormit așteptând, asemenea fecioarelor celor neînțelepte. Cetatea Sfântă Noul Ierusalim, zidită după poruncă cerească în numai trei luni, apare în peisajul bisericesc ca un semn al atenției, un proiect al celei cerești, despre care proorocește *Apocalipsa* la capitolul 21, versetul 1. Ea este îngrijită de către creștini iubitori de viață sfântă (v. *Apocalipsa*, 21/3); are douăsprezece porți (v. *Apocalipsa*, 21/12); este ocrotită prin legământ de orice spurcăciune și minciună (v. *Apocalipsa*, 21/27); este hărăzită a deveni Chivotul Bisericii cerești, tronul lui Dumnezeu și al Mielului (v. *Apocalipsa*, 22/1).

În ceea ce privește „*forma de lotus*“, am putea spune că este, mai degrabă, o iluzie optică, dată fiind eroarea de paralaxă care însoțește orice privire piezișă. Puțini știu că, de fapt, planul construcției, la nivelul solului, are formă de cruce, așa cum au majoritatea bisericilor ortodoxe. Restul construcției îmbină referințe biblice (legate de proporții, numărul de uși etc.), cu precizări de finețe, vizând amănunte arhitecturale, primite direct de la Dumnezeu, prin *Cuvântul Său* (spre exemplu, numărul de 33 de cupole care alcătuiesc acoperișul). În nici un caz cei ce au construit

această biserică nu au avut în intenție nici să epateze, nici să sugereze vreo simpatie oarecare cu vreun curent religios sau artistic. Asocierile stupide (care s-au făcut în decursul timpului, pornind de la așa-zisa „formă de lotus“), cu case de adorație Baha'I, temple *New Age* sau vile „stil Kokojniki“, nu pot trezi decât o sinceră compătimire la adresa celor ce au avut imaginația atât de pulverizată.

La acuzația că acest sfânt locaș „s-a rupt de tradiția arhitecturală ortodoxă“, reamintim că amănuntul esențial (planul în formă de cruce) a fost respectat, iar forma arhitecturală a bisericii de la Pucioasa a fost revelată (v. *Apocalipsa*, 21/10-27), de data aceasta, de Însuși Dumnezeu. De asemenea, și construcția ei a fost dirijată pas cu pas, prin mesaje sfinte, revelate prin *Cuvântul lui Dumnezeu*: „*Sfânta Treime este și dă putere peste lucrul care se săvârșește în hotarele acestui loc, loc care poartă în mijlocul lui piatra de început a lucrării de mântuire care va cuprinde tot pământul, căci România va fi lumină peste pământ, va fi făclia lui Dumnezeu peste cei adormiți ai acestei vremi, peste cei de sub întunericul acestei vremi.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 9/22 august 1991);

„...nu se putea crede îndeajuns atunci când am fost cu voi și am așezat piatra cea de început și am spus că vom fi gata în curând. Iată, mai este un pic de lucru și vom sfârși și vom fi și vom pecetlui această lucrătură de piatră, această cetate coborâtă din cer, căci din cer este pogorâtă. Este prin cuvânt coborâtă, și cuvântul s-a întrupat, și este din cer cetatea aceasta și se numește cetatea Noului Ierusalim. Și de la ea va răsări cetatea cea întreagă și va fi Ierusalim ceresc pe pământul României.“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 1/14 octombrie 1991).

În ceea ce privește sintagma „tradiția arhitecturală ortodoxă“, este de remarcat, pe de o parte, că ea vizează un aspect colateral, a cărui semnificație eshatologică este minoră, iar pe de altă parte, confuzia voită, care se intenționează a se face cu Sfânta Tradiție. Bisericile ortodoxe au avut dintotdeauna o diversitate impresionantă de forme, printre care n-a lipsit forma rotundă. Mai mult, unele locașuri de cult s-au sfințit prin reabilitarea anumitor construcții care avuseseră anterior o destinație cu totul diferită, și deci nu corespundeau deloc așa-zisei „tradiții arhitecturale ortodoxe“. N-a fost nici un impediment în a se recupera, spre exemplu, resturile unui templu păgân (Biserica de la Densuș), o sală de mese a unei întreprinderi (Biserica Sfântul Nicolae-Uzinele Malaxa din cartierul 23 August, București), o casă de locuit (Biserica Sapienței, ca și încă alte câteva în București). Nimeni nu s-a scandalizat reclamând respectarea

„tradiției arhitecturale ortodoxe“, când un preot mai îndrăzneț a improvizat o biserică într-un garaj din prefabricate, iar altul, într-un cort luat cu împrumut de la o unitate militară, și nici când, după surparea parțială a Bisericii Mătășari (consecință directă a neglijenței preotului paroh Constantin Cornițescu), aceasta a fost complet demolată și apoi reconstruită alături, din tablă; toate, evident, sub acoperirea „provizoratului“, care se întinde, în fiecare caz, pe mai mulți ani de zile.

Lipsa de respect față de revelațiile biblice este, poate, singura explicație a acestei obiecții vădit tendențioase. În orice caz, ortodoxia nu stă în forma bisericilor, nici în materialele de construcție folosite la zidirea lor, ci în săvârșirea Sfintei Liturghii în comuniunea credincioșilor. Iar în vremuri de restriște, când Sfânta Liturghie se săvârșea în aer liber, biserica-locaș era pământul și cerul.

Obiecția nr. 18: „O definiție spune că «Biserica este comunitatea tuturor celor botezați, fie ei sfinți sau păcătoși». Deci biserica nu e formată numai din sfinți, așa cum se propune la Pucioasa, ci și din păcătoși; ei toți se numesc creștini și toți sunt frați de credință.“

Răspuns: Sfânta Scriptură arată că „*Hristos este cap Bisericii, iar Biserica este trupul Său, al cărui Mântuitor și este*“ (Efeseni, 5/23). Pornind de la acest citat, părintele Dumitru Stăniloae susține că „...*cei doi factori, Hristos și umanitatea, sunt atât de uniți în Biserică, încât în Biserică nu poate fi văzut unul fără altul, și nu se poate vorbi despre unul fără celălalt*“ (Pr. D. Stăniloae, „*Teologia dogmatică ortodoxă*“, Ed. I.B.M. al B.O.R., București, 1978, vol. II, pag. 209).

Putem vorbi, oare, de unitate între Cap, Care este Hristos, și trup, care este biserica, proclamând, totodată, o distincție netă între sfințenia absolută a lui Hristos, Cel fără de păcat, și un conglomerat de sfinți și păcătoși, care se pretind a fi biserică? Unde mai este, atunci, unitatea? Unitatea ar deveni posibilă abia atunci când fie Hristos Și-ar pierde sfințenia, fie biserica ar deveni „*Biserică slăvită, neavând pată sau zbârcitură ori altceva de acest fel, ci ca să fie sfântă și fără de prihană*“ (Efeseni, 5/27).

Întrucât prima variantă este exclusă, căci Hristos este prin fire „*Sfântul lui Dumnezeu*“ (Ev. Luca, 4/34), rămâne ca biserica, ce se pretinde a fi a lui Hristos, să devină sfântă și fără de prihană. Dar cine este biserica? Oare, sunt zidurile sau altarul? Nu este ea obștea creștină, turma lui Hristos? Iată, deci, cine este chemat la sfințenie, nu dintr-o pretenție exagerată, ci dintr-o cerință vitală, demonstrată matematic. Sfințenia nu

este nici o infatuare, nici un moft, așa cum consideră unii care declamă ca absolut necesară o armonie convențională între puținii sfinți și mulții păcătoși; ea este voia lui Dumnezeu: „*Căci voia lui Dumnezeu aceasta este: sfințirea voastră.*“ (I Tesaloniceni, 4/3).

Dar pentru a atinge sfințenia, creștinii trebuie să moară păcatului, care zace ascuns în plăcerile lumești și trupești: „*Când auzi de Biserică, să știi că se vorbește de mulțimea sfântă a celor ce cred, care, murind vieții lumești și trupești, sunt pe cale spre sporirea viețuirii în Hristos.*“ (Sfântul Chiril din Alexandria: Glaphyra, P.G., 69, col. 225).

Părintele Stăniloae apreciază că nu numai apropierea sfințeniei, ci și asumarea infinității lui Dumnezeu (care poate fi asimilată cu îndumnezeirea omului) ne vor fi accesibile, dacă vom alege deschiderea către orizonturile în care a fost ridicată umanitatea lui Hristos: „*Sf. Chiril din Alexandria a insistat mult asupra acestui fapt, spunând că numai însușindu-ne starea de jertfă a lui Hristos putem intra și noi la Tatăl.*“ (Pr. D. Stăniloae, „*Teologia dogmatică ortodoxă*“, Ed. I.B.M. al B.O.R., București, 1978, vol. II, pag. 220).

Biserica devine nu numai obiectul sfințirii, ci și locul unde se cultivă virtuțile: „*Jertfa noastră, ca renunțare la păcate – formele variate ale egoismului – ia forma virtuților. De aceea Biserica este și locul în care se cultivă virtuțile, cu deschideri iubitoare spre Dumnezeu, după asemănarea lui Hristos, Care este «ființa virtuților», după Sfântul Maxim Mărturisitorul.*“ (Pr. D. Stăniloae, op. cit., pag. 221).

Inexorabil, sfințenia trupului nu se poate realiza, decât simultan cu sfințenia fiecărui membru în parte; căci dacă ochiul este bolnav, cum putem spune că trupul vede bine și e sănătos? De aceea creștinii, membrii bisericii, trebuie toți să aspire către sfințenie și să și-o aproprieze: „*Noi știm că, nefiind ai lumii acesteia, ai păcatului, suntem ai împărăției învierii.*“ (Pr. D. Stăniloae, op. cit., pag. 226);

„*Numai pentru că Biserica e un trup format din astfel de mădulare, pe cale de pnevmatizare, binevoiește să locuiască în ea Hristos Cel înviat, sau numai în vederea acestei pnevmatizări a mădularelor ei, ca cei ce sunt preocupați de aceasta, fapt propriu îndeobște membrilor Bisericii, vrea să locuiască Hristos ca într-un locaș adecvat sau pe cale de a se face cât mai adecvat.*“ (Pr. D. Stăniloae, op. cit., pag. 228).

Folosirea ușuratică a expresiei „*frați în credință*“, atât pentru sfinți cât și pentru păcătoși, este deliberată, urmărindu-se ascunderea faptului că aceștia au și practică fiecare câte un crez diferit: sfinții își proclamă deschis credința într-o biserică sfântă, sobornicească și apostolească, pe

când ceilalți pun la îndoială că sfințenia este posibilă la ființa umană. Despre sobornicitatea acestora din urmă, știm că ea s-a oprit pe la anul 787, ca să-și tragă răsuflarea. Cât despre apostolicitatea lor, ea a rămas ancorată undeva, în istoria antică. De asemenea, numele de creștini nu-l pot purta decât cei ce poartă chipul lui Hristos până la asemănarea deplină cu El, despre care Apostolul Pavel spunea: „*M-am răstignit împreună cu Hristos; și nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăiește în mine.*“ (Galateni, 2/20).

Obiecția nr. 19: „*Hristos a venit pentru cei păcătoși, nu pentru cei sfinți. Cei bolnavi au nevoie de doctor, nu cei sănătoși. Cei care se cred pe ei înșiși «sfinți», nici nu pot fi sfinți, pentru că stau în păcatul părerii de sine, al mândriei. Oare, cei care merg la biserică și se împărtășesc, nu sunt pe cale spre sfințire? Cine poate ști eforturile lor și inima lor, ca să-i judece? Chiar și numai prin faptul că vin la biserică în fiecare duminică și se spovedesc, ei se curățesc de păcate. Cine îi poate judeca și aprecia că sunt păcătoși și, deci, nu sunt mădulare ale bisericii? De aceea biserica e formată din păcătoși pe cale de sfințire, nu din sfinți. Ce nevoie ar mai fi atunci ca Dumnezeu să-și facă o biserică separată, formată numai din «sfinți»?*“

Răspuns: Este aici o încercare încăpățânată, dar neputincioasă, de a promova cu forța același mare neadevăr, care pretinde că sfințenia este opțională, neadevăr dezbătut deja pentru obiecția precedentă. Răspunsul nu poate fi decât același, indiferent cum l-am formula: **nu se poate ajunge la Dumnezeu fără sfințenie; nu se poate atinge sfințenia fără jertfă.** Cine nu vrea să dea nimic de la el, așteptând mereu ca să primească el de la Dumnezeu, va trebui să aștepte în zadar, mult și bine; altminteri, jertfa lui trebuie să fie renunțarea la păcate: „*La starea Lui de jertfă continuă și de jertfitor continuu, ne atrage Hristos și pe noi. [...] Jertfa noastră constă într-o viețuire curată, în rugăciune și în alte daruri pentru semenii noștri lipsiți, și pentru întreținerea lucrării în Biserică în vederea mântuirii. Jertfa noastră constă, în esență, în renunțarea la noi, pentru a intra în relația iubitoare cu Dumnezeu Cel înfinit.*“ (Pr. D. Stăniloae, op. cit., pag. 233-234).

Să remarcăm aici și curajul laudabil, lipsit de ifose și de teama de a nu fi taxați drept „*plini de îngâmfare*“, cu care primii creștini se numeau unii pe alții **sfinți**, fiind chiar convinși că și sunt: „*Tuturor celor ce sunteți în Roma, iubiți de Dumnezeu, chemați și sfinți: har vouă și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Iisus Hristos!*“ (Romani, 1/7).

Sfinții se ajutau unii pe alții în mod preferențial, fără a se teme că vor fi acuzați de spirit îngust, de castă, care refuză deschiderea către „ecumenism“: „...ajutorul meu la Ierusalim să fie bine primit de către sfinți.“ (Romani, 15/31); „Cât despre strângerea de ajutoare pentru sfinți,...“ (I Corinteni, 16/1).

Numai cei ce s-au sfințit în numele lui Iisus Hristos pot fi numiți sfinți: „Bisericii lui Dumnezeu, care este în Corint, celor sfințiți în Iisus Hristos, celor numiți sfinți...“ (I Corinteni, 1/2).

Până și copiii creștinilor pot deveni sfinți: „Altminterea, copiii voștri ar fi necurați, dar acum ei sunt sfinți.“ (I Corinteni, 7/14).

În fine, tot din Sfânta Scriptură aflăm ce înseamnă cu adevărat „frați în credință“, părtași ai chemării cerești: „Pentru aceea, frați sfinți, părtași chemării cerești, luați aminte la Apostolul și Arhiereul mărturisirii noastre, la Iisus Hristos.“ (Evrei, 3/1).

Simpla frecventare a bisericii, făcută chiar mulțumitor de des, nu ajută în chip necondiționat la sfințirea omului, căci biserică înseamnă altceva decât s-au obișnuit creștinii din lume să creadă: „...una este cuvântul bisericii, și alta este cuvântul Bisericii a lui Iisus Hristos, întru ascultare de Iisus Hristos. Oamenii bisericii își bat joc de Dumnezeu, iar Eu le voi cere cont numaidecât și le voi arăta rodul lor; le voi arăta cu degetul lumea cea păstorită de ei, care n-are post, n-are rugăciune, n-are sfială, n-are acoperământ creștinesc, și are podoabe păgânești. N-are pocăință lumea și nu se dă din calea păcatelor. Toată lumea și-a făcut împărăție și tronuri pe pământ și veșmânt pe pământ, și se duce lumea la biserică să ia Trupul lui Hristos. O, ce blasfemie! că și porcii au fugit dinaintea Mea când am intrat în cetatea păzitorilor de porci, dar lumea cea iubitoare de păcate vine și cere de la biserică trupul Meu ca să-l bage în iad, că nimeni nu mai face lucrarea adevărată de străjer al celor sfinte, că zice că cele sfinte nu se spurcă. Nu așa se folosește Dumnezeu.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 25 aprilie/8 mai 1994).

E adevărat că Hristos a venit pentru cei păcătoși, dar rugăciunea Tatăl nostru a dat-o numai ucenicilor, nu lumii. De aceea, numai cei ce se fac ucenici ai lui Hristos au dreptul s-o rostească. Iar de împărtășit, nu i-a împărtășit, decât pe apostoli, care, în afară de Iuda, erau curați prin Cuvântul lui Hristos, adică prin învățătura cerească pe care o primiseră și o lucraseră timp de trei ani de zile. Iar Iuda, care nu era curat, căci nu se îmbrăcase cu Cuvântul lui Hristos, s-a împărtășit cu nevrednicie, și pentru aceasta și-a atras osânda. Biserica este trupul lui Hristos, dar numai dacă

membrii ei se împărtășesc cu vrednicie cu Trupul lui Hristos. Cei ce se spovedesc și se împărtășesc mecanic, și nu trăiesc în viața lor învățătura lui Hristos, o fac spre osândă, precum Iuda. Despre ei, Sfânta Scriptură arată că nu mai pot sta în trupul lui Hristos, căci sunt mlădițe uscate, care se taie din viță și se aruncă în foc: „Dacă cineva nu rămâne în Mine, se aruncă afară, ca mlădița, și se usucă; și le adună și le aruncă în foc și ard.“ (Ev. Ioan, 15/6).

Dar despre cei care nici măcar nu se împărtășesc la Sfânta Liturghie, ci vin doar ca spectatori (și uneori toți, biserica întreagă, fac așa!), ce să mai zicem?

Dumnezeu n-are nevoie să-și formeze o biserică separată, de sfinți, pentru că El Și-a păstrat mereu o rămășiță sfântă, ca să poată fi credincios Cuvântului Său spus de peste veacuri: „...și iată, Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.“ (Ev. Matei, 28/20). El a păstrat-o însă în taină până la sfârșit, așa cum îi ținea în taină pe cei 7000 de bărbați aleși, din vremea Proorocului Ilie (v. III Regi, 19/18), căci știa că atunci când o va scoate la lumină, va stârni mare pizmă și împotriviri – lucru care s-a și întâmplat.

Obiecția nr. 20: „Duhul Sfânt lucrează pretutindeni în lume, chiar și la păgâni; așa spun și ortodocșii. Dovadă sunt frânturile de adevăr care se găsesc în religiile lor. Toate religiile susțin pacea, căci acesta e un adevăr comun, deci Duhul Sfânt lucrează în toate religiile lumii pentru a aduce pacea, înțelegerea, toleranța între oameni. De aceea, Duhul Sfânt nu Se poate localiza, preferențial, într-o comunitate creștină anume, în care să facă lucrare de pastorație și de revelație specială (în speță, în mănăstirea de la Pucioasa).“

Răspuns: Este tulburător să aflăm că o poziție atât de neortodoxă stă ascunsă chiar la noi acasă. Dar iată că așa este: Înalț Prea Sfințitul Serafim Joantă, la a XII-a întâlnire internațională „Oameni și religii“, care a avut loc la București între 30 august și 1 septembrie 1998, pledând pentru sincretismul religios, afirma: „Cine poate fi atât de orb sufletește ca să nu vadă în aceasta mâna lui Dumnezeu, lucrarea Duhului Sfânt, Care nu încetează să conducă lumea în mod misterios, spre unitatea ei în Hristos?“ (sublin. ns.).

Să nu fi citit ÎPS Serafim ce scrie în Biblie despre raporturile dintre Dumnezeu și „lume“? Nu știe el cine conduce lumea?

„...Eu nu sunt din lume.“ (Ev. Ioan, 17/16);

„Împărăția Mea nu este din lumea aceasta.“ (Ev. Ioan, 18/36);

„...vine stăpânitorul acestei lumi și el nu are nimic în Mine.“ (Ev. Ioan, 14/30).

Iată și replica lui Dumnezeu, dată imediat după ce această adunătură de „oameni și religii“ (în speță, de „eretici și apostazii“) s-a risipit în toate colțurile lumii, pentru a le oferi tuturor „credincioșilor“, supuși lor, fructele otrăvite ale ecumenismului: „S-au sculat oameni cu duh de fiară, Fiule scump, și au stricat dogma dumnezeirii și au spus că Duhul Sfânt, al Treimii Dumnezeiești, lucrează pe furie de Tine, deosebit de Tine. Iată, aceasta este erezia de dinaintea venirii Tale, erezie cu care au venit în țara cuvântului Tău oameni cu duh de fiară. Dar Tu Te-ai despărțit de biserica cea omenească de pe pământ, că Tu ai strigat mereu la ea să nu facă erezie prin omul care a venit și a spus: «lepădare de credința cea din părinți», și a spus: «ecumenism» acestei lepădări a bisericii creștine. [...] S-a făcut eretică biserica.“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, vorbirea Maicii Domnului, 21 noiembrie/4 decembrie 1998).

În concepția creștinismului apusean, biserica își diminuează drastic rolul în mântuirea omului, îndată ce aceasta este percepută doar ca o reconciliere juridică între Dumnezeu și om. Catolicii au păstrat biserica, dar i-au deformat până la schimonosire chipul, transformând-o într-o instituție-mamut, asemănătoare celorlalte concerne multinaționale din lumea laică. Protestanții au mers mai departe, slăbind caracterul văzut al bisericii, până la dispariție. Nici ortodocșii n-au stat degeaba, mergând cu instituționalizarea bisericilor naționale în urma catolicilor, cu pași grăbiți, dornici, probabil, să-i prindă pe aceștia din urmă. Dar ceea ce dă viață cu adevărat creștinismului, este prezența Duhului Sfânt în biserică.

Este adevărat că Duhul Sfânt este asemenea vântului, care suflă unde voiește, dar niciodată El nu este despărțit de Hristos. De altfel, însuși înființarea văzută a bisericii la Cincizecime este un act prin care Duhul Sfânt preia și, totodată, înlocuiește lucrarea văzută a lui Hristos pe pământ. În același timp, nu trebuie să considerăm că Duhul Sfânt și Hristos își schimbă succesiv rolurile, din prim-plan în planul secund, și invers, nici că Se transformă în intermediari Unul pentru Celălalt: „De fapt, Duhul Sfânt trebuie socotit totdeauna ca Duhul lui Hristos, deci nu trebuie văzut în nici un fel despărțit de Hristos. E falsă imaginea unui Hristos în cer, și a Duhului Sfânt în Biserică (sau mai larg, în duh ecumenist, pe pământ oriunde, în orice religie), pentru că nu ia în serioasă unitatea Persoanelor treimice. Aceasta duce sau la raționalism, sau la

sentimentalism, sau la amândouă ca atitudini paralele, ducând fie la instituirea unui locțiitor al lui Hristos, ca în catolicism, fie la afirmarea unui individualism, inspirat de capriciile sentimentale, considerate ca impulsuri ale Duhului Sfânt și neținute în frâu de prezența unui Hristos Care ne înfățișează o umanitate de model bine conturată.“ (Pr. Dumitru Stăniloae, op. cit., pag. 197).

Iată, deci, de unde a preluat ortodoxia această mentalitate care desparte ceea ce este de nedespărțit (unitatea de ființă și de voință a Persoanelor Sfintei Treimi): de la „frații creștini“ catolici și protestanți. Din nefericire, acesta nu este singurul împrumut pe care ortodoxia modernă și l-a permis de la ceilalți „creștini“, care au abandonat de mult sfaturile duhovnicești și canoanele lăsate de către Sfinții Părinți.

Preluarea acestor mentalități, și în general tendința către o conduită din ce în ce mai relaxată, a fost posibilă tocmai prin deschiderea spre dialog, pe care au promovat-o în ultima vreme, cu excesivă permisivitate, unii ierarhi ortodocși față de ceilalți „creștini“, sub naiva acoperire că vor putea astfel să-i aducă și pe aceia la adevărul ortodoxiei. Istoria mai consemnează câteva încercări eșuate de acest gen, ale căror consecințe au fost dintre cele mai grave. Spre exemplu, încercarea de a propune monofizitismul ca o concesie, pentru a-i întoarce pe nestorienii la ortodoxie; sau introducerea adaosului „filioque“ în Simbolul de credință al bisericii apusene, pentru a-i atrage pe arieni la „dreapta credință“, care înceta însă a mai fi dreaptă tocmai prin acest adaos.

În același timp, nu putem să nu remarcăm și verticalitatea unor creștini ortodocși, cum ar fi călugării de la Sfântul Munte Athos, sau ieromonahul Serafim Rose, care au scris cu curaj împotriva ecumenismului modern, demascându-l ca **erezie și lucrare demonică**.

Cei care au îmbrățișat această cauză au ajuns să răstălmăcească Scripturile, în încercarea de a-și motiva acțiunile lor dezbinătoare. Ei își motivează cameleonismul prin cuvintele „M-am făcut tuturor toate“ (I Corinteni, 9/22), uitând că prin aceste cuvinte, Sfântul Apostol Pavel nu spune că s-a făcut păgân ca să-i atragă pe păgâni la Evanghelia lui Hristos, ci că s-a potrivit cu ei în vorbire și i-a așteptat cu răbdare, eventual amânând abordarea unor chestiuni mai delicate, pentru a nu face ca prin „hrana cea tare“ aceștia să-și zdrobească „dinții de lapte“. În ceea ce privește păcatele lor, Pavel însuși le spune ceea ce și el știe de la Domnul: „Ieșiți din mijlocul lor și vă osebiți, zice Domnul, și de ce este necurat să nu vă atingeți, și Eu vă voi primi pe voi.“ (II Corinteni, 6/17).

Are, aşadar, Duhul Sfânt tendința de a Se localiza preferențial, îndată ce pe unii creștini, care persistă în păcate, inevitabil îi ocolește? „Sfințenia, devenită prin participare însușirea Bisericii și a membrilor ei, constă în primul rând în curățirea de păcate și în puterea menținerii în ea și a înaintării într-o viață de virtuți. [...] Biserica este laboratorul în care Duhul lui Hristos ne face sfinți, sau chipuri tot mai depline ale lui Hristos.” (Pr. Dumitru Stăniloae, op. cit., pag. 274-275).

Aşadar, pentru cel care intră în biserică, sensul este univoc: întâi trebuie să facă alegerea potrivită, găsind acea biserică în care sfințenia este însușirea definitivă a ei și a membrilor ei, și abia după aceea, intrat în „laboratorul” Duhului Sfânt, să-și aproprieze pentru sine sfințenia bisericii pe care a ales-o. Cei care se cred mântuiți, fiind încă în afara bisericii, sau cei care se grăbesc să intre în prima biserică pe care o întâlnesc în cale și acolo să rămână, gândind că „toate bisericile au pe Duhul Sfânt, deci sunt ale lui Dumnezeu”, vor avea mari și multe dezamăgiri.

Obiecția nr. 21: „Visele acelea ale Virginiei, cu proorociri, sunt asemenea celor ale lui Mahomed și Mormon. Ei, în urma viselor avute, au răstăcit populații întregi; așa și această proorociță.”

Răspuns: Referirile la Mahomed și Mormon sunt cu totul neinspirate. Mahomedanismul este un curent religios mai nou decât religia creștină, cu care intră îndată într-o competiție neloială, deoarece își propune să-l dizloce prin forță. Visele de mărire ale lui Mahomed, care s-au vrut cu orice preț profet, au însemnat începutul unui război religios surd, care va dizloca popoare, va stârpi triburi și națiuni întregi, va face milioane de victime, dar și creștini martiri anonimi, cu nume mare la Dumnezeu. „Visele” atribuite Sfintei Virginia n-au avut niciodată – nici măcar tangențial – îndemnuri pentru a părăsi sau a deforma ortodoxia tradițională.

Despre Mahomed s-au scris multe fantezii, dar el rămâne realmente un personaj istoric. Nimic din legendele țesute în jurul lui nu-l poate atinge. Toate scrierile rămase de la el nu reprezintă decât, aproape cuvânt cu cuvânt, discursurile pe care le-a ținut în cursul vieții sale. Viața lui, de asemenea, o descoperim descrisă de biografi responsabili, fiind ca oricare alta, fără minuni și fără exagerări, dar, în egală măsură, fără nici o chemare profetică autentică, mărturisită de Dumnezeu și de îngeri. Vorbind despre Mahomed, Ernest Renan scrie: „Mahomed n-a voit să fie taururg; el n-a voit să fie decât profet, și încă un profet fără miracole. El repeta fără încetare că este un om ca și ceilalți, muritor ca și ceilalți, ținând

pentru păcat și având nevoie, ca oricare altul, de mila lui Dumnezeu.” (Ernest Renan, „*Études d'histoire religieuse*”, Ed. Michel Lévy freres, Paris, 1864, pag. 231).

Cauzele pentru care legendele musulmane din lumea arabă (excepând Persia) au rămas atât de puține și sărace, se datorează faptului că aici elementul mitic lipsește aproape cu desăvârșire. Fără îndoială că viața lui Mahomed, ca și a celorlalți mari fondatori de religii omenești, este descrisă astăzi cu mare fast și împănată cu miracole, dar în ceea ce-l privește pe Mahomed, acestea provin aproape fără excepție de la șiiți, dominați de imaginația lor persană. Arabia din vremea lui Mahomed ajunsese la un prea mare rafinament intelectual pentru a se mai putea lăsa încântată de legende supranaturale de cea mai grosieră speță. Mult timp Mahomed s-a rezumat să repete că Dumnezeu l-a trimis să predice legea Sa, fiind zgârcit și sobru în declarațiile publice. O singură dată a încercat să fabuleze, tentativă care s-a dovedit a fi un mare eșec: „Singura dată când Mahomed a vrut să-și permită o imitație a fanteziilor transcendente ale altor religii, în călătoria sa nocturnă la Ierusalim, călare pe un animal fantastic, lucrurile au luat o turnură proastă: această povestire a fost însoțită de o furtună de proteste; mai mulți dintre discipolii săi abjurară, iar profetul a fost silit să-și retragă afirmațiile inițiale, declarând că această miraculoasă călătorie, prezentată la început ca reală, n-a fost decât un vis. Toate legendele arabe despre Mahomed, așa cum sunt regăsite la Aboulfedā, spre exemplu, se rezumă la câteva povestiri inventate cu multă sobrietate.” (Ernest Renan, op. cit., pag. 239).

Elementele legendare ale islamismului nu reprezintă, aşadar, cu nimic spiritul arab, marcat de pragmatism și sobrietate. A pune pe seama lui Mahomed toate exagerările ulterioare, care au împrumutat, de fapt, gustul persan, este o incontestabilă eroare.

Dar pentru că s-a încercat o paralelă, pe anumite planuri, cu Sfânta Virginia, trebuie să specificăm foarte clar că nu pot fi comparate două persoane incomparabile. Numai simplul motiv că Sfânta Virginia a avut o viață curată, de o moralitate ireproșabilă, iar Mahomed a excelat printr-un comportament extrem de labil în viața matrimonială, face ca aceste personaje ale istoriei să fie plasate *a fortiori* în două lumi complet diferite. Ernest Renan reamintește și unele informații mai puțin convenabile pentru imaginea lui Mahomed: „Biografia săi nu-și fac prea multe griji, după cum nici el nu-și făcuse pentru a-și ascunde pasiunea dominantă: «Două lucruri pe lume, zicea el, au putut să mă atragă: femeile și parfumurile; dar

eu nu găsesc fericirea pură decât în rugăciune». *Acest punct a fost singurul pentru care el a făcut derogare de la propriile sale legi și a reclamat privilegiul său de profet. Contrar tuturor prescripțiilor sale, el a avut cincisprezece soții; alții spun că douăzeci și cinci. Episoadele cele mai delicate nu puteau lipsi într-un asemenea menaj. [...] Scandalul cel mai grav a venit odată cu mariajul lui Mahomed cu Zeynab. Ea era deja măritată cu Zeyd, fiul adoptiv al profetului. [...] Cu toată tradiția, care interzicea Arabilor să se căsătorească cu soțiile fiilor lor adoptivi, după mai puțin de o lună Zeynab primea rang între soțiile profetului...*“ (Ernest Renan, op. cit., pag. 246-248).

În ceea ce îl privește pe Mormon, acesta n-a fost un personaj real, ci unul inventat de americanul Joseph Smith, autorul legendei numită „Cartea lui Mormon“, și care s-a vrut cu orice preț să fie întemeietorul unei noi religii „creștine“. Nu Mormon, ci Joseph Smith a rătăcit generații întregi de mormoni, și nu prin visele sale, ci cu bună știință.

Visele sunt o manieră indirectă de a primi mesaje de la Dumnezeu, întâlnită destul de des în Sfânta Scriptură. Cel ce visează, se trezește, își aduce aminte ce a visat și comunică visul și tălmăcirea lui celorlalți oameni. Sfânta Virginia primea proorociile într-o manieră directă: ea se făcea vas prin care Duhul lui Dumnezeu comunica direct oamenilor prezenți, iar când se trezea, nu știa ce se promisese de la Domnul printr-însa. Despre această manieră de comunicare prin buzele proorocilor, ne vorbește și Sfânta Scriptură: „*În Lege este scris: «Voi grăi acestui popor în alte limbi și prin buzele altora, și nici așa nu vor asculta de Mine, zice Domnul.»*“ (I Corinteni, 14/21).

De aceea, în acest caz, responsabilitatea nu mai revine primitorului, așa cum se întâmplă în cazul intermediarilor voluntari, cum ar fi Mahomed sau Joseph Smith. Cine are de obiectat asupra autenticității mesajelor, trebuie să-și asume riscul de a-L contesta, eventual, pe Însuși Dumnezeu, și în acest caz ar fi bine să aibă argumente solide înainte de a o face; căci ce va fi cu el dacă, într-adevăr, chiar Dumnezeu este Cel Care vorbește prin Sfânta Virginia? Oare, nu se va face el împotrivor și hulitor al Duhului Sfânt? Gamaliel a avut o poziție mai înțeleaptă, căci fiind pus într-o împrejurare similară, i-a învățat de bine pe semenii săi: „*Feriți-vă de oamenii aceștia și lăsați-i, căci dacă această hotărâre sau lucrul acesta este de la oameni, se va nimici; iar dacă este de la Dumnezeu, nu veți putea să-i nimiciți, ca nu cumva să vă aflați și luptători împotriva lui Dumnezeu.*“ (Faptele Apostolilor, 5/38).

Nu putem decât să le recomandăm un sfat similar, la cei care se simt îndrăzneți, dar nu sunt suficient de bine informați. În orice caz, îi asigurăm, după toate cercetările întreprinse de noi până în prezent, că mesajele primite de Sfânta Virginia n-au avut cum să rătăcească pe cineva, deoarece nu conțineau recomandări care ar aduce atingere învățaturii creștin-ortodoxe.

Această obiecție se încheie cu o constatare seacă, dar mincinoasă: „*Așa și această proorociță*“ . Adică, și ea ar fi „*rătăcit populații întregi*“, cum se apreciază în fraza anterioară. Care să fie acele „*populații întregi*“? Sfânta Virginia și-a făcut lucrarea în ținutul Dâmboviței. A mai făcut vizite sporadice în Muntenia și, cu totul excepțional, în Moldova. Aici n-a rătăcit pe nimeni; dimpotrivă, a adunat multe oi rătăcite și le-a adus în staulul ortodoxiei. Încă o dată se evidențiază caracterul răuvoitor, concretizat în exagerări și răstălmăciri ale autorului acestei obiecții.

Obiecția nr. 22: „*Vechiul Testament și Noul Testament sunt istorii ale relației dintre Dumnezeu și oameni și sunt în egală măsură istoria revelației lui Dumnezeu. Istoria mântuirii este zbaterea lui Dumnezeu de a-l scoate pe om din starea de cădere și a-l aduce la starea lui firească, de normalitate.*“

Cartea de la Pucioasa, numită «cea de a treia Scriptură», nu seamănă cu celelalte două, pentru că ea nu cuprinde istorie, ci doar «vorbirea» lui Dumnezeu. Unii ar putea spune că această carte e chiar mai sfântă decât Vechiul Testament, pentru că în ea nu sunt descrise ucideri, desfrânări, jefuiri ș.a..

De aici rezultă că, întrucât nu seamănă cu Vechiul Testament și cu Noul Testament, această carte nu poate fi inclusă printre revelațiile supranaturale.“

Răspuns: Criteriul asemănării cu Noul sau Vechiul Testament, pentru a include o nouă revelație consemnată în scris în rândul Sfintelor Scripturi, are, mai degrabă, conotații sentimentale, decât valoare de argument. Chemarea lui Saul, făcută pe când el plecase pe drumul Damascului la vânatoare de creștini, este într-un total neconvențională, și nu seamănă deloc cu felul în care vorbea Dumnezeu cu proorocii Vechiului Testament. Cu toate acestea, ea și-a găsit loc cu ușurință în Cartea Sfântă. *Apocalipsa*, atât de contestată de unii, și încă în toate timpurile, încă mai rezistă între coperțile Sfintei Scripturi, deși mulți ar dori să dispară de acolo; într-atât de incomodă a devenit în ultima vreme, pentru că îl demasca pe Antichrist, omul fărădelegii.

Cartea de la Pucioasa conține și ea istorie, o istorie a poporului lui Dumnezeu, care însă nu este dezvoltată explicit în text. În orice caz, nu caracterul istoric conferă autenticitate și canonicitate unui text sacru. Criteriul esențial este proveniența, izvorul, care conferă sau nu credibilitate și respect. Or, colecția de texte adunate sub numele generic *Cuvântul lui Dumnezeu*, este chiar *Cuvântul lui Dumnezeu*, și deci merită o respectabilitate în cel mai înalt grad. Iar acceptarea acestui minunat adevăr este un act de credință, o virtute care nu se poate substitui cu nimic altceva.

Obiecția nr. 23: „În istoria creștină ortodoxă nu există nicăieri un text atât de lung, dictat de Dumnezeu. Când Dumnezeu vorbește către om, i Se adresează în puține cuvinte; nu vorbește nimic de prisos. Dumnezeu nu dictează omului scrisori lungi, pentru ca nu cumva omul, obișnuindu-se cu ele, să nu devină receptiv și pentru dictarea diavolului. Domnul nu Se supără dacă unii, din teama de a nu fi înșelați, Îi resping intervenția Sa directă către om. Să reflectăm și la următoarea pildă: un stăpân pleacă de acasă și îi spune slugii să nu deschidă în lipsa lui, până dimineața. Între timp, el se răzgândește și se întoarce acasă în toiul nopții. Sluga, neputând să-l vadă bine în întuneric, deși recunoaște vocea stăpânului, care îi cere imperios să-i deschidă, nu-i deschide acestuia până dimineața. Acea slugă va fi laudată de stăpân pentru prevederea sa, și nicidecum pedepsită pentru că l-a ținut afară, în frigul nopții.

Argumentele și pilda de mai sus pun sub semnul întrebării fie sinceritatea celor care atribuie aceste texte lui Dumnezeu, fie originea divină a acestor texte.“

Răspuns: Să începem cu pilda. Interpretarea ei dovedește necunoașterea Scripturii. Sfânta Scriptură ne arată că furii și tâlharii n-au obiceiul să strige la ușă ca să intre, ci sar pe aiurea, și o fac pe furios, „iar cel ce intră prin ușă, este păstorul oilor“ (Ev. Ioan, 10/2). Portarul cel înțelept își recunoaște stăpânul după voce și îi deschide (v. Ev. Ioan, 10/3), iar stăpânul intră și „oile merg după el, căci cunosc glasul lui“ (Ev. Ioan, 10/4). Stăpânul este Domnul, oile sunt credincioșii, glasul stăpânului (vocea) este *Cuvântul*, iar portarii cei înțelepți sunt cei ce primesc acest *Cuvânt*. Portarii neînțelepți sunt cei care se aseamănă în scrupulozitate cu slujitorul care l-a ținut noaptea afară pe stăpânul lui, sau cu acela care a îngropat talantul în pământ. Deși recunosc glasul Domnului, ei se încăpățânează să nu-l deschidă, argumentând că nu l-au văzut și fața ca să fie mai siguri. Ei uită că simplul fapt că stăpânul bate la ușă, Îl legitimează: „Iată,

Eu stau la ușă și bat; de va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el și el cu Mine.“ (Apocalipsa, 3/20). Aici se vede clar că deschiderea ușii se face fără verificări minuțioase, ci doar la auzirea glasului stăpânului. Drept este însă și faptul că numai oile cele credincioase recunosc glasul stăpânului, pe când celelalte, nu. Iar furii și tâlharii sunt toți aceia care s-au făcut pe sine păstori, în locul adevăratului Păstor, doar ca să se folosească silnic de jertfelnicia oilor, și nu ca să le păstorească, și de aceea, adevăratele oi, care nu sunt capre, nu-i ascultă pe păstorii mincinoși: „Toți câți au venit mai înainte de Mine, sunt furii și tâlharii, dar oile nu i-au ascultat.“ (Ev. Ioan, 10/8). În ceea ce privește posibilitatea „înșelării“, *Cuvântul* este cel care se legitimează pe sine: oile ascultă de *Cuvântul* Domnului, pentru că-l cunosc; dar nu ascultă de cuvântul mincinos, pentru că pe acela nu-l recunosc: „Iar după un străin ele nu vor merge, ci vor fugi de el, pentru că nu cunosc glasul lui.“ (Ev. Ioan, 10/5).

Oare, cum de a primit Fecioara Maria chemarea îngerului Gavriil cu atâta ușurință? Cum i-a cunoscut vocea? Nu s-a temut de înșelare duhovnicească? Iată însă că ea a simțit cu inima că a venit clipa împlinirii dorului ei după întâlnirea cu Dumnezeu, și a rostit cuvintele izbăvitoare pentru omenire: „Iată, roaba Domnului sunt. Fie mie după cuvântul tău.“ (Ev. Luca, 1/38), Domnul a răspuns dorului ei după Dumnezeu, cu dorul Lui după om, căci bătaia la ușă este dorul cu care Dumnezeu îl cheamă pe fiecare om ca să-i deschidă poarta ferecată a inimii lui, și să-i dea *cuvântul* vieții: „Cu *cuvântul* vieții vin. El este puterea Mea pentru cei ce se mântuiesc prin el de păcate și de cele din lume, iar pentru înțelepciunea lumii, el este nebunie. Omul înțelept lumește, își pune întrebarea: «Cum poate să vorbească Dumnezeu atât de mult?»». Cel ce zice aceasta, Mă numește neputincios și Îmi mărginește puterea. Eu însă aș vorbi o veșnicie și n-aș mai tăcea, căci sunt Cel ce pot. Omul nu poate, dar Eu pot, numai ca să se vadă minunea puterii Mele, minunea *cuvântului* Meu, întru care Eu nu obosesc, căci am de așezat cer nou și pământ nou, cu *cuvântul* și cu fapta *cuvântului* Meu cel creator, și am de zădărnicit pe înțeleptul și pe cărturarul acestui veac, căci iată, lumea, prin înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu întru înțelepciunea lui Dumnezeu.“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 17/30 ianuarie 2000).

Dar omul nu este mulțumit. El se crede înțelept și cunoscător al tainelor cele adânci ale lui Dumnezeu, pe care numai Duhul lui Dumnezeu le cercetează și numai El le cunoaște și numai El le descoperă (v. I Corinteni, 2/10): „Nu-i place omului *cuvântul* vieții. O, nu-i place omului

vorbirea Mea cea multă, căci ea este pentru cei ce se mântuiesc de păcat și de lume, și omul numește nebunie propovăduirea vieții și caută să se ascundă, zicând că nu sunt Eu Cel ce grăiesc atât de mult, că nu sunt Eu Cel ce grăiesc românește din cer peste pământ. Dar iată, Eu sunt, Eu, Cuvântul vieții veșnice, iar cel ce nu învață de la Mine, acela rămâne repetent, căci lumea, prin înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu întru înțelepciunea lui Dumnezeu, căci scris este în Scripturi: «Pierde-voi înțelepciunea înțelepților și știința celor învățați o voi nimici și voi zice nebunie peste înțelepciunea lumii și voi întreba: unde este înțeleptul și cărturarul veacului acesta?».” (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 17/30 ianuarie 2000).

Domnul Se explică pe Sine, arătând că îndelunga Sa răbdare, cu care a așteptat în tăcere ca omul să învieze din moartea păcatelor, a luat sfârșit. Acum Dumnezeu cuvintează cu putere, căci este ziua Domnului, ziua învierii făpturii: „Își pune omul înțelept întrebarea: «Cum poate să vorbească Dumnezeu atât de mult?»». *O, dacă oamenii au stricat toate lucrările Mele ca să le facă pe ale lor, oare, Eu, Domnul, să nu Mă ridic, ca un Creator ce sunt, și să lucrez?*

Am stat două zile în mormânt și a treia zi am înviat și M-am sculat și am lucrat și am înființat împărăția Mea pe pământ. Dacă omul Mi-a stricat-o și Mi-o strică mereu, oare, Eu să nu Mă ridic, ca un Făcător ce sunt, și s-o lucrez la loc? Oare, n-a venit vremea să așez la loc împărăția Mea, cea zidită acum două mii de ani? Și iarăși zic: am stat două zile în mormânt, iar a treia zi am înviat și am așezat împărăția Mea. Am stat două mii de ani așteptând învierea făpturii pentru care am murit Eu, iar a treia mie de ani este ziua învierii, ziua Domnului. Amin.

Iată taina cea despre veacuri, că la Dumnezeu o zi este ca o mie de ani. Această taină nu mai este ascunsă, că o zi înaintea Mea este o mie de ani, și o mie de ani, ca o singură zi, și Eu nu zăbovesc cu făgăduința Mea, dar am răbdat mult, după socoteala omului, căci am voit ca tot omul să vină la pocăință. I-am dat timp omului, dar omul s-a tot depărtat de început și a ajuns la sfârșit, căci el a mers înainte, în loc să se întoarcă la Mine și să aștepte învierea. Iată de ce Eu, Domnul, vorbesc mult, de i se pare omului că n-oi fi Eu Cel ce grăiesc.

Două mii de ani am tăcut ca în mormânt, iar a treia mie de ani este învierea, iar Eu sunt începătura învierii, precum este scris despre Mine și despre înviere, în Scripturi. Două mii de ani sunt ca zilele cele două, în care Eu am stat ascuns în mormânt, iar a treia mie de ani este ca ziua a treia, în care Eu am înviat și M-am arătat ucenicilor Mei.

*Aceasta este taina vorbirii Mele lungi și fără de capăt, căci Eu, Domnul, am suflat și am cuvântat peste pământ, și cuvântul Meu a înviat și dă viață celor din morminte, căci scrie în cuvântul Meu cel de acum două mii de ani: «vine ceasul când morții din morminte vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, iar cei ce vor auzi, vor învia». Aceasta este taina cuvântului Meu și a glasului Meu din zilele acestea, iar cei ce îl aud, înviază pentru nestrucăciune și se îmbracă în nemurire, pentru întâmpinarea Mea.” (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 17/30 ianuarie 2000).*

Nici măcar argumentul că Dumnezeu n-a vorbit vreodată la anvergura unor pagini întregi nu este valabil. Sfânta Scriptură păstrează suficiente exemple în acest sens. Astfel, Iezechieel primește vedenie și cuvânt de la Dumnezeu pentru zidirea templului, iar acestea se întind pe opt capitole (*v. Iezechieel, cap. 40-47*). Sfântul Ioan Teologul primește vedenie și cuvânt de descoperire, care se întinde pe douăzeci și două de capitole (*v. Apocalipsa, cap. 1-22*). Iată că aceste texte dictate din cer, sunt substanțial de lungi.

Întrucât Domnul a proorocit că oile Lui Îi vor recunoaște vocea și Îl vor urma, rezultă că riscul înșelării este minim. De aceea, oile Îl vor urma pe Cel pe Care-L recunosc de Păstor, călăuzindu-se după glasul Lui, pe care îl aud cu urechile, și după glasul cel tainic al inimii lor, pe care îl aud cu duhul.

În schimb, oile care au refuzat să cerceteze al cui este glasul, sau l-au cercetat cu superficialitate și cu idei preconcepute, vor cădea ele însele într-o grea și dureroasă înșelare, ale cărei consecințe pe termen lung, vor fi dramatice.

Obiecția nr. 24: „*De ce acești oameni care-și declară credința în Lucrarea de la Pucioasa, nu au întrebat mai întâi pe marii duhovnici ai României dacă aceasta este de la Dumnezeu sau nu? Se temeau de un răspuns negativ? Atunci înseamnă că ei se încred mai mult în puterea lor de discernământ, decât în cea a duhovnicilor, dând astfel dovadă de o nemăsurată mândrie. Fără susținere din partea duhovnicilor lor, cei care susțin că la Pucioasa vorbește Dumnezeu, dau dovadă de viclenie și mândrie. Chiar dacă-și justifică convingerile, apelând la citate din Sfinții Părinți, ei sunt în mod cert în înșelare. La fel procedează și ereticii și toți sectarii evangheliei din zilele noastre, extrăgând din Biblie pasajele care le susțin părerile lor și interpretându-le în sensul dorit de ei.*”

Răspuns: Cine a calificat vreo categorie oarecare de duhovnici, ziși uneori și „mari”, să surclaseze prin har (!?) pe ceilalți duhovnici, cei „de rând”? Toți duhovnicii au aceleași responsabilități în fața lui Dumnezeu,

iar creștinii care susțin că la Pucioasa vorbește Dumnezeu, au, firește, și ei, duhovnicii lor. Numai că, spre deosebire de ceilalți, aceștia **cred în Cuvântul lui Dumnezeu**. Așadar, aici este vorba de credință sau necredință în Dumnezeu, și atât. Iar credința nu se cere a fi demonstrată niciodată, căci altminteri, n-ar mai fi credință. Ea așteaptă însă cu răbdare dumnezeiască, împlinirile proorociilor. Avem aici însă privilegiul de a vedea cu ochii noștri, împlinindu-se cuvântul Scripturii: „*Zis-a cel nebun întru inima sa: «nu este Dumnezeu!»*” (Psalmi, 52/1).

Dar sunt ei, oare, acești duhovnici, ziși „*mari*” de către oameni, mari și la Dumnezeu? Iată ce zice Domnul în *Cuvântul Său*, despre duhovnicii ziși „*mari*”: „*Duhovnicii bisericii din lume, cărora lumea le zice mari și sfinți, aceia au primit duhul slavei deșarte peste ei, și sunt pătați în sângele lui Antichrist, care-și are locul în biserică, și de aceea lovesc în numele Meu care este cu voi. [...] Ei s-au ridicat mai presus de Mine și au judecat după voia lor, că nu cunosc prin Duhul Sfânt, Care pe toate le judecă după dreptatea cea din cer.*” (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 14/27 septembrie 1998).

Și iată ce le zice Domnul chiar lor, duhovnicilor: „*Vai vouă, că alergați după sufletele oamenilor ca să-i faceți ucenici credincioși vouă, și nu Mie, căci oamenii care vă caută pe voi, rămân în păcatele lor și se fălesc cu numele Meu așa cum sunt ei, dar ei sunt fii ai gheenei. [...] Sunteți mari, dar pentru oameni, nu pentru Dumnezeu, că la fața omului căutați.*” (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 14/27 septembrie 1998).

Și cu toate acestea, pentru cei care nu cunosc, se cuvine să precizăm că Domnul Însuși, prin *Cuvântul Său* S-a vestit „marilor duhovnici” ai României, și în primul rând Sinodului Bisericii. Domnul Și-a trimis soli la cunoscuții duhovnici: Ilarion Argatu, Ioan Iovan, Ilie Cleopa, Constantin Galeriu, Sofian Boghiu, Visarion Iugulescu, Visarion de la Clocociov. Domnul i-a vorbit patriarhului. Domnul i-a vorbit în mai multe rânduri episcopului locului, Vasile Târgovișteanul. Dar glasul Domnului a răsunat în pustie, căci pământul în care a căzut sămânța *Cuvântului*, s-a dovedit a fi neroditor, pietros. Puțini au crezut până la o vreme, iar, apoi, când au venit asupra lor încercări și prigoană din partea „fraților” lor, s-au lepădat fără remușcare.

Obiecția nr. 25: „*Se spune în cartea Cuvântul lui Dumnezeu: «ce este prin piețe, e mâncare spurcată de oameni, prin păcatele lor». Cum adică? Să ne temem acum și de mâncare? Oare, nu Dumnezeu este Cel ce*

dă roade pământului și viață animalelor? Iar preoții se roagă permanent în biserici pentru binecuvântarea roadelor pământului.”

Răspuns: Iată cât de superficial a ajuns să fie creștinul cu ce bagă în gură, așa cum este și cu cele ce-i ies pe gură. Oare, cum de a uitat el că „*suntem ceea ce mâncăm*”? Dumnezeu însă n-a uitat să-l povățuiască pe om să fie atent o dată în plus, acum, când răutatea celui viclean a ajuns să întineze într-un mod de-a dreptul periculos hrana de zi cu zi a omului. Nu numai obișnuita lipsă de igienă de prin piețe a negustorului (care aduce în saci murdari produsele lui, le bălăcește în găletoșe pline de zoaie și apoi le șterge una câte una pentru a le da „*față comercială*”), trebuie să dea de gândit cumpărătorilor, ci și întinarea duhovnicească, mai ales aceasta, căci s-a înrădăcinat, la mai toți, slobozi la gură, să-și drăcuiască, să-și dăruiască diavolului nu numai soția și copiii, dar și pământul, animalele, culturile și tot ce le cade sub simțuri. Numai aerul a rămas nedrăcuit, că pe acesta nu-l vede românul nostru. Și așa ajung pe masa omului legume, zarzavaturi și fructe, nu din grădina lui Dumnezeu, ci din grădina diavolului. Întinarea materiei aduce cu sine hepatită, salmoneloză, trichinoză, diaree, dizenterie, viermi intestinali, leptospiroză, antrax. Infestarea solului cu pesticide, insecticide, ierbicide, îngrășăminte sintetice, aduce cu sine boli grave, cum ar fi intoxicațiile, cancerele sau „*boala albastră*” a copiilor, care apare ca urmare a infestării apei fântânilor cu nitriți. Medicamentele și derivatele hormonale, folosite pentru creșterea rapidă în greutate a animalelor și păsărilor, ajung în sângele consumatorilor, determinând modificări morfologice și de fizionomie. Ingineria genetică aduce pe tarabe soiuri noi, poliploide, mari și fără gust, tari ca piatra, care fie că nu se strică deloc, fie că se strică văzând cu ochii – depinde cu ce otrăvuri au fost tratate. Ce a mai inventat agricultorul secolului XXI, pus pe negustorie? Coacerea pripită, artificială, în atmosferă de etilenă sau prin cufundare în zemuri otrăvite; injectarea fructelor pentru coacerea lor rapidă; ardei injectați cu apă, ca să atârne la cântar; boia de ardei amestecată cu miniu de plumb (otravă periculoasă!), tot ca să atârne la cântar; pătlăgele și mere înroșite ca focul, prin scufundarea în anumite chimicale; făina amestecată; mierea falsificată; brânza telemea, închegată cu aracet; laptele preluat de la vaci bolnave de TBC; vinul contrafăcut, din prafuri chimicale; rachiuri, votci și țuici făcute prin distilări de reziduuri și zoaie de orice fel (oare, se mai practică obiceiul de a mai da „*tărie*” la țuică, prin adăugarea detergenților, sau găinașului de pasăre, în alambic?); câinii vânduți drept miei, și pisicile, drept iepuri, și câte alte multe blestemății

pe care omul-neom le-a putut imagina! Iar creștinii crescuți de mici în fața televizorului, se mai întreabă cu candoare: „*Cum, adică, să ne temem acum și de mâncare?*“. Nici n-am apucat să mai amintesc de alimentele „*industrializate*“, care par mai „*sigure*“. Cât de sigure? Zahărul se albește cu praf de oase preluate de la mortăciuni; uleiul se winterizează (sună frumos, nu-i așa?) și se rafinează cu chimicale; produsele finite gem de îndulcitori sintetici, coloranți artificiali, afânători, fixatori, conservanți, stimulatori de gust (glutamați), aromatizanți industriali extrași din petrol, toate fiind potențial cancerigene, dar mascate sub denumiri înșelătoare sau coduri anonime (E-uri), care la prima vedere nu spun nimic, și nici nu trebuie să spună, căci altminteri, nu le-ar mai cumpăra nimeni. Să mai amintim de măslinile conservate în apa sărată a mării, de peștii marini răpitori, care se hrănesc ocazional cu cadavrele celor înecați în cataclisme sau accidente maritime, de preparatele la cuptorul cu microunde, cu urmări necunoscute încă pe termen lung? Iată o listă (incompletă) de motive serioase de a ne teme realmente de ceea ce ni se oferă astăzi de semenii noștri *neguțători*, pe piață, spre mâncare. Așa că întrebarea retorică „*Oare, nu Dumnezeu dă roade pământului și viață animalelor?*“ trebuie reconsiderată din temelii. Este adevărat că Dumnezeu a dat roade pământului, cu sămânță în ele, dar oamenii au luat sămânța și i-au stricat rostul, secătuiind, totodată, și pământul de dulceața lui, prin culturi intensive și excesive. Este adevărat că Dumnezeu a dat viață animalelor – dar nu ca omul să le îndoape cu hormoni și antibiotice ca să crească de trei ori mai repede, și cu concentrate care să le facă de două ori mai mari și mai grele – pentru ca apoi să le ucidă și să se facă omul mormânt al lor. Se mai mângâie creștinul cu gândul că „*preoții se roagă permanent în biserici pentru binecuvântarea roadelor pământului*“. Cui se roagă ei? Lui Dumnezeu? Dar Dumnezeu nu e cu nimic vinovat de toate acestea. Ce să facă Dumnezeu? Să iasă la război cu omul? Dimpotrivă, oamenilor ar trebui să se roage preoții, și să le spună că trebuie să redevină firești și curați, ca niște copii. Oare, nu spune un proverb: „*Cum îți așterni, așa dormi*“? Nu poate Dumnezeu să tragă așternutul omului de sub el, căci ar sări omul la bătaie. Așa că Dumnezeu rabdă. Și mai face ceva: le aduce aminte oamenilor dispuși să-L asculte, ce și cum și când și cât să mănânce, și să nu uite de aghiasmă, și de mirul sfințit, și de dezlegări, iar cine are urechi de auzit, aude și ascultă ce aude. Mai sunt și unii care ascultă, dar nu aud nimic, iar alții care aud, dar nu vor să asculte, căci sunt împotrivitori. Dar pentru aceștia, nici Dumnezeu nu mai are ce face, căci le-a spus

din vreme: „*Cine are urechi de auzit, să audă!*“, și în chip repetat le-a spus. În Biblie, această frază apare de douăsprezece ori.

Obiecția nr. 26: „*Ce se interesează atât de sfârșitul lumii?* «Nici îngerii din ceruri nu știu», și nici Hristos, când este sfârșitul.“

Răspuns: Oare, ce i-a mai rămas de împlinit viitorului, din toate proorociile mesianice ale trecutului? Pare-se că numai una dintre ele: venirea Domnului; căci așa mărturisesc creștinii în fiecare zi: „*Și iarăși va să vină cu slavă [...]* aștept învierea morților și viața veacului ce va să fie“. Trei verbe (va să vină – aștept – va să fie) aflate într-o strânsă interdependență, se conjugă într-o predicție magistrală, dar ordinea lor temporală le așează într-o altă succesiune:

– prezentul (aștept) este în grija creștinului, iar dacă grija lui este fără scăderi sau fisuri, așteptarea îl transformă într-un prezent continuu. Iar dacă vorbim de continuitate, nu putem cădea în nepăsarea de a uita că Stăpânul trebuie să vină, iar slugile credincioase, să-L întâmpine;

– viitorul imediat este în grija lui Hristos, Care va să vină. Spunem: „*imediat*“ (deși el apare gramatical ca „*viitor II*“), pentru că au trecut, deja, aproape 2000 de ani de la formularea Crezului creștin, deci orizontul s-a apropiat și Soarele-Hristos stă gata să apară;

– viitorul îndepărtat (va să fie) s-a apropiat și el, fiind consecutiv venirii Domnului. El se constituie, mai degrabă, într-o mărturisire a existenței veacului viitor, care îi va lua locul celui care se stinge sub ochii noștri. El nu mai este în grija nimănui, căci va veni ca de la sine, tot așa de sigur ca ivirea zorilor după noaptea de șapte mii de ani a omenirii izgonită din rai.

Cei care se încăpățânează să rostească aceste cuvinte ale Crezului fără a crede în ele, sunt într-o stare mai rea, mai de plâns decât cei care nu le rostesc deloc. Ei sunt asemenea celui care a luat talantul stăpânului și s-a grăbit să-l îngroape în pământ. Iar când venirea stăpânului se apropie, el se încurajează cu cuvintele: „*Cine zice că va să vină? Așa ziceau și strămoșii noștri, și uite că n-a venit. Poate nici n-o să mai vină, mai știi?*“. Și când îi mai văd și pe alții așteptând cu înfrigurare și bucurie venirea Domnului, dau să plesnească de invidie: „*Ce se interesează atâta de sfârșitul lumii?*“. Ar vrea, adică, să fie toți la fel de neinteresați și neinteresanti ca ei, mângâindu-se cu cuvântul Scripturii care spune că nici îngerii nu știu. Păi, îngerii nu știu pentru că nici n-au nevoie să știe, îndată ce sunt ființe cerești, întru totul ascultătoare de Dumnezeu. Dar oamenii

ar trebui să știe, ca să-L primească pe Dumnezeu cum se cuvine, ca pe un Împărat al lumii, nu ca pe un Stăpân îndurerat de nepăsarea supușilor Lui.

În ceea ce privește afirmația că „*Hristos nu știe*“, ea arată cu câtă superficialitate au citit autorii ei Biblia, care arată că Tatăl și Fiul „*sunt una*“, dar și cuvintele Crezului, care Îl mărturisește pe Fiul a fi „*de o ființă cu Tatăl*“. Și dacă sunt de o ființă, ce ascunderi ar putea avea Unul față de Altul? Iar dacă scrie, într-adevăr, că despre „*ziua aceea*“ nu știe decât Tatăl, aceasta s-a scris ca să îndemne la neobosită veghe pe creștini, în așteptarea Stăpânului lor. Și s-a mai scris ca să arate cât de deplină și curată este ascultarea Fiului de Tatăl, căci Tatăl hotărăște ceea ce și I-o destăinuie Fiului, fără să fi fost timp în care Fiul să nu fi știut de hotărârea Tatălui, căci pe toate le-a descoperit Tatăl, din veșnicie, Fiului: „*Descoperirea lui Iisus Hristos, pe care i-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi cele ce trebuie să se petreacă în curând*.“ (Apocalipsa, 1/1).

Și atunci, cum trebuie să aștepte robii Domnului venirea Stăpânului lor? Tot Dumnezeu, în marea Sa grijă de Părinte, îi învață: „*O, Israele, tu să zici mereu că vine Domnul și să aștepti mereu slava cea văzută, ca să nu fii luat pe neștire, că fericit este cel ce așteaptă îmbrăcat și veghind [...] și mereu să zici: «Vino, Doamne!»; după cum este scris că Duhul și mireasa zic: «Vino!»; și cel ce aude să zică și el: «Vino!». Să zică după tine: «Vino, Doamne, vino!». Israele fiule, să zici mereu că vine Domnul, ca să se împlinească venirea Mea cea cu slavă și să stai mereu în hăinuță sfântă, în hăinuță albă și să zici: «Vino, Doamne!».*“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 30 ianuarie/12 februarie 1997).

Obiecția nr. 27: „*În proorocia lui Daniel, unde se vorbește despre despecetuirea cărții («Iar tu, Daniele, ține ascunse cuvintele și pecetluiește cartea până la sfârșitul vremii» – Daniel, 12/4), propriu-zis nu este vorba de o carte, ci de Duhul Sfânt, pe Care Hristos Îl aduce oamenilor. Iar cele 7 pecetei sunt cele 7 daruri ale Duhului Sfânt. Deci nu poate fi nicidecum vorba despre cartea Cuvântul lui Dumnezeu, pe care ei au scos-o în 1995.*“

Răspuns: S-a mai spus că nu trebuie confundată Cartea ca obiect fizic, cu mesajul ei, care este eminentemente spiritual. Din această perspectivă mesajul se confundă cu personalitatea Autorului, iar la limită, cu Autorul însuși. De aceea se și afirmă în Sfânta Scriptură că „*Dumnezeu era Cuvântul*“ (Ev. Ioan, 1/1) și „*Cuvântul S-a făcut trup*“ (Ev. Ioan, 1/17). În plus, pentru timpul bisericii, care începe cu Pogorârea Duhului Sfânt la

Cincizecime, Iisus Hristos lucrează pe pământ prin Duhul Lui Cel Sfânt, Care pe toate le cercetează și le descoperă, până și adâncurile ființei lui Dumnezeu (v. *I Corinteni*, 2/10). Descoperirile pe care le face *Cuvântul lui Dumnezeu*, privitoare la aceste taine, sunt perfect compatibile, ca obiectiv și ca perspectivă, cu cele promise în proorocia lui Daniel. În ceea ce privește cele 7 pecetei, ele rămân și pentru cartea *Cuvântul lui Dumnezeu* tot un simbol, căci nici un exemplar al acestei ediții n-a fost împodobit, fie măcar și artistic, cu vreo pecete, cu toate că asta n-ar fi fost o idee rea.

Obiecția nr. 28: „*Se spune în cartea Cuvântul lui Dumnezeu că «Dumnezeu își varsă mânia pentru păcatele oamenilor, asupra Virginiei». De aceea este ea tot timpul bolnavă. Aceasta este o viziune protestantă asupra lui Dumnezeu. Dumnezeu nu e mânios. Mânia vine de la diavol. Dumnezeu n-ar mai fi sfânt dacă ar fi mânios. Cuvântul «mânie», folosit în Vechiul Testament, este o exprimare cu mijloacele noastre limitate, omenești, de înțelegere a simțămintelor lui Dumnezeu.*“

Răspuns: Și în această Carte se folosește cuvântul „*mânie*“ tot din cauza sărăciei de vocabular a omului, care nu poate exprima în cuvinte nici simțămintele lui Dumnezeu, nici imagini din lumea nevăzută, descoperite în mod excepțional sfinților, care mărturisesc că ele depășesc puterea lor de exprimare: „*Cele ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit și la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El.*“ (1 Corinteni, 2/9). Există însă și o „*mânie sfântă*“, cea împotriva păcatului, pe care o întâlnim și la Iisus Hristos în templu, atunci când l-a curățit de schimbătorii de bani și de vânzătorii de porumbei, folosind un bici de ștreanguri. Legătura dintre alesul lui Dumnezeu și poporul pe care îl păstorește, o regăsim adesea și în Biblie. Moise, spre exemplu, a suferit adânc de pe urma răzvrătirii poporului, până la a-l cere lui Dumnezeu să-l steargă pe el din Cartea Vieții (v. *Ieșirea*, 32/32), iar când a fost războiul cu amaleciții, de puterea răbdării lui a depins soarta luptei: „*Când își ridica Moise mâinile, biruia Israel; iar când își lăsa el mâinile, biruiau Amaleciții*“ (Ieșirea, 17/11).

Iezechiel a stat trei sute nouăzeci de zile culcat pe partea stângă, purtând nelegiuirile casei lui Israel, ca semn care arăta câți ani au durat ele; și apoi a stat culcat pe partea dreaptă, purtând nelegiuirile casei lui Iuda, timp de patruzeci de zile, câte o zi pentru fiecare an de neleguire, dezvăluit de Domnul. Și a mâncat în toată această vreme pâine cu măsură, coaptă la foc făcut cu balebă de bou, iar apă a băut tot cu măsură. (v. *Iezechiel*, cap. 4).

Mai sunt și multe alte exemple în care se vede cum suferea întregul popor de la greșelile unui singur om. Aceste întâmplări nu sunt acte de nedreptate gratuită din partea lui Dumnezeu, ci, mai degrabă, pilde vii, cu mare impact educativ. Nici păcatele oamenilor nu pot fi tratate cu nepăsare sau superficialitate, căci Dumnezeu este milostiv, dar este și drept; iar milostivirea și dreptatea, numai Dumnezeu le poate reconcilia.

Obiecția nr. 29: „*Postul foarte aspru al Virginiei, de 40 de zile, aproape până la moarte, nu este recomandat de nici un Sfânt Părinte. Iar postirea fără rugăciune este dăunătoare și spiritual. Ea a încercat să imite postul Mântuitorului, însă Hristos, după cele 40 de zile și patruzeci de nopți de post în pustie, a fost ispitit de diavol. Deci Virginia a fost ispitită și, nerezistând, a intrat diavolul în ea.*”

Răspuns: Concluzia din această obiecție pare, mai degrabă, o invenție pură, căci nu se bazează pe un silogism, ci pe o părere gratuită. Cine a spus că Virginia a fost ispitită de diavol după postul de 40 de zile? Aceasta e doar în imaginația celui care a formulat obiecția. El continuă să fabuleze, proclamând încă două faze, tot din imaginație: 1. că ea n-a rezistat; și 2. că a intrat diavolul în ea. Acest mod oniric de a aborda probleme serioase, aproape că demobilizează intenția de a da un răspuns. Vom consemna însă, lapidar, câteva observații:

– au mai postit și alții (spre exemplu: Moise, Sfântul Prooroc Ilie, și chiar Arsenie Boca, a treia trâmbiță apocaliptică) 40 de zile, și chiar mai mult, fără să pățească nimic rău;

– este imposibil să credem că Sfânta Virginia, o creștină devotată și dedicată Domnului din copilărie, ar fi stat fără rugăciune pe perioada postului. Și afirmația „*postirea fără rugăciune*” este tot rodul imaginației, dar plasamentul ei este ales cu discernământ, pentru discreditarea gratuită a Sfintei Virginia;

– asemenea posturi nu le recomandă nimeni, pentru că ele însoțesc unele decizii majore, electivă, pe care puțini sunt chemați să și le asume. Comparația cu postul Mântuitorului este corectă din această perspectivă, dar este tendențioasă prin cuvintele special alese: „*Ea a încercat să imite...*”. O asemenea formulare sugerează o neliniște competitivă, chiar și ceva invidie, ceea ce nu putea fi cazul, la cât de modestă era Sfânta Virginia (fapt confirmat de cei ce au cunoscut-o); și mai sugerează un eșec, sau măcar semieșec; or, postul Sfintei Virginia a fost o adevărată izbândă, căci ea primise chiar de la Dumnezeu îndemnul de a posti

patruzeci de zile, iar ea, în modestia ei, s-a îndoit că-l va putea ține: „*Doamne, nu voi putea atât de mult!*”; la care, Domnul îi răspunde: „*Vezi putea, Verginico, vei putea, căci Duhul Sfânt te va umbri pe tine, ca să așez peste tine un mare dar dumnezeiesc, o lucrare cerească așa cum n-a mai fost pe pământ, și despre care scrie în cartea coborâtă din cer.*” (citate din Cartea Cuvântul lui Dumnezeu, ediția 1995, pag. 13);

– prin ce se confirmă că a intrat diavolul în ea? Toate textele rămase de la Sfânta Virginia sunt de o acuratețe canonică ireproșabilă, chiar dacă stilul în care sunt reproduse reflectă particularitățile zonale, culturale și dialectale ale vorbirii creștinilor care primeau aceste mesaje, căci Dumnezeu nu le ținea discursuri academice, ci le vorbea „*pe limba lor*”.

În concluzie, argumentele acestei obiecții n-au consistență pentru a o legitima nici măcar ca o părere „*discutabilă*”. Ea nu este lipsită însă de importanță, deoarece reflectă o mentalitate și, totodată, o manieră destul de des folosită în legătură cu această lucrare a lui Dumnezeu, în scopul de a o ataca pe Sfânta Virginia, de a discredita cu orice preț, chiar cu mijloace nelioale, pe principiul machiavelic: „*scopul scuză mijloacele*”.

Obiecția nr. 30: „*Parabola nunții, cu care este asemănată Lucrarea de la Pucioasa, nu este spusă doar pentru timpul acesta, ci este spusă pentru tot timpul, de la învierea Mântuitorului, până la a doua Lui venire.*”

Răspuns: Dumnezeu cheamă la nunta Mielului pe oricine, iar chemarea este veșnică și universală: „*Ieși îndată în piețele și ulițele cetății, și pe săraci, și pe neputincioși, și pe orbi, și pe șchiopi adu-i aici.*” (Ev. Luca, 14/21).

Dar dacă cei chemați au refuzat să intre la nunta Mielului, zicând că „*este înșelare*”, cu ce este vinovat Dumnezeu? El nu poate să nu constate cu durere că a fost refuzat. Iar când Își face publică durerea Sa, arătând și cât de puțini L-au recunoscut și L-au urmat, nici așa nu e bine, căci se ridică invidioși care reclamă că Dumnezeu a făcut o alegere preferențială. De fapt, Dumnezeu i-a ales pe cei care s-au ales, voind ei să stea de-a dreapta Sa. Ceilalți s-au ales și ei, dar le-a plăcut locul din stânga, iar masa nunții este Cuvântul cel proorocit să fie, acum, la sfârșit, și nu vin la masa nunții cei ce-și zic „*chemați*”, ci vin cei ce au dor de Dumnezeu.

Obiecția nr. 31: „*Se spune în cartea Cuvântul lui Dumnezeu că «România înlocuiește Biserica». Lauda de sine nu miroase a bine. În plus,*

propovăduirea lui Hristos este îndreptată către toate popoarele. Nu există un popor ales, ci creștinii, din orice neam ar fi, au devenit urmașii lui Avraam. Doctrina asta naționalistă nu se potrivește deloc deschiderii lui Dumnezeu spre orice neam.“

Răspuns: Nu este vorba de „*laudă de sine*“, îndată ce nu România își face singură reclamă, ci Dumnezeu a ales-o. Am mai arătat în această carte criteriile care au stat la baza alegerii poporului român, ca să renască spiritual și apoi să fie un model pentru celelalte popoare, garda de onoare a lui Dumnezeu pe pământ, la revenirea Sa cu slavă, ca Împărat al întregii creații. România nu este ceva concret, ci un simbol care concentrează în el tot ce înseamnă românism, și care este necesar pentru a capacita toată atenția și respectul din partea celorlalte popoare. Nu este o doctrină naționalistă, ci reflectarea unei realități: România există, ca etalon de conservare (cu limitele cunoscute) a tradiției creștinismului ortodox. Ca și propovăduirea făcută de Hristos în trup, și *Cuvântul lui Dumnezeu* este îndreptat spre toate popoarele; dar ele nu se pot transforma peste noapte, din păgâne, în creștine, și mai ales fără un viu model înaintea ochilor.

Obiecția nr. 32: „*Proorocița Virginia adormea, și altcineva vorbea prin ea. Acesta este un semn clar de posedare demonicească, pentru că Dumnezeu nu ne ia conștiința niciodată, ci ne lasă voia liberă, și nu ne folosește precum un obiect. Nici un prooroc n-a fost folosit în felul acesta de Dumnezeu; doar diavolul îți poate subjuga voia atât de mult încât să vorbească el prin tine.*“

Răspuns: Dacă am admite că visele primite de la Dumnezeu, de către prooroci, nu le afectează conștiința, aceasta rămânând liberă („*pentru că Dumnezeu nu ne ia conștiința niciodată*“), ar însemna că proorocii erau conștienți în timp ce visau, ceea ce este absurd. Chiar și în aparițiile de îngeri, proorocii nu rămân neafecțați de emoția puternică a acestor întâlniri. Astfel, relatând despre întâlnirea cu un înger, Proorocul Daniel mărturisește pierderea temporară a conștiinței: „*Și când vorbea cu mine, am căzut în letargie, cu fața la pământ.*“ (Daniel, 8/18, Biblia T.O.B., ediția LE CERF, 1992). Așadar, proorocul se disponibilizează total, devenind un simplu „*vas*“ care va fi umplut cu hrana duhovnicească din cer (mesajul dumnezeiesc).

Proorocul Ieremia primește direct de la Dumnezeu investirea cu darul proorociei: „*Și Domnul mi-a atins gura și mi-a zis: «Iată, am pus cuvintele Mele în gura ta!»*“ (Ieremia, 1/8,9). Chiar dacă proorocul își păstrează

ză în acest caz conștiința trează, asta nu înseamnă că ea mai poate fi și participativă, îndată ce primește în gura lui cuvintele lui Dumnezeu, pe care urmează apoi să le comunice oamenilor. La ce-i mai folosește conștiința trează, reclamată cu atâta îndârjire și la Sfânta Virginia? Oare, prin gura proorocului vorbește omul, sau Dumnezeu? Pretenția aceasta: „*conștiință trează*“, rămâne un simplu pretext pentru cei care se împotrivesc ideii că Dumnezeu Se poate folosi de un om ca de un simplu vas, fie el și de cinste, dar ca un vas care nu mai poate avea pretenții asupra „*olarului*“.

Sfânta Scriptură mai consemnează și alte evenimente similare, prin care mult reclamata „*voie liberă*“ a proorocului este în mod vădit încălcată. Astfel, Sfântul Prooroc Iezechiel relatează (v. *Iezechiel, cap. 3*) că, fiind așternut cu fața la pământ și auzind glas (de la cineva necunoscut!), a intrat în el un duh care l-a obligat să mănânce o hârtie, și apoi l-a ridicat, l-a luat și l-a dus la Tel-Aviv, unde a rămas șapte zile în extaz. Să admitem, din această încălcare flagrantă a voii libere a lui Iezechiel, că aceasta a fost o „*posedare*“ de la acel duh necunoscut? Sau, mai mult, că era chiar duhul diavolului?

În *Faptele Apostolilor* (v. 8/39,40), se relatează că Apostolul Filip este purtat cu trupul de către Duhul Domnului și mutat din fața famenului etiopian, până la Azot. Dar Filip n-a mai fost rugat să-și dea și acordul pentru această „*mutare*“. Putem spune că este vorba și aici de altă „*posedare*“? Fiind aici vorba în mod explicit despre Duhul Domnului, ar trebui să admitem că „*posedarea*“ vine când de la Dumnezeu, când de la diavol, ceea ce este absurd.

Obiecția nr. 33: „*Confundă căsătoria, cu desfrânarea. Se cunosc sfinți care erau căsătoriți. Cine neagă Taina Căsătoriei lovește în har, în Duhul Sfânt, Care a stabilit prin Sfinții Părinți această Taină în biserică.*“

Răspuns: Problema căsătoriei comportă o analiză de mare amplitudine și finețe, pentru a se elimina orice confuzie consecutivă interpretărilor. Pe scurt, însă, trebuie arătat că punctul de vedere al Scripturii este cu totul altul decât cel cu care s-au obișnuit oamenii. Sfântul Apostol Pavel, vorbind despre căsătorie, spune că într-adevăr este o taină, dar nu orice fel de taină: „*Taina aceasta mare este, dar eu zic: în Hristos și în Biserică*“ (Efeseni, 5/32). Ce au înțeles oamenii de aici?

1. Că nunta se face neapărat printr-o slujbă la care Hristos trebuie chemat sau adus, și apoi obligat ca s-o blagoslovească în taină (indiferent de curăția candidaților, căci asta e treaba lor!);

2. Că se face neapărat în clădirea bisericii (dacă se poate, cu surle și cu tobe, ca să se vadă și să se audă cât mai departe bucuria nuntașilor).

În ceea ce privește taina curăției sau a necurăției trușesti, înainte sau după nuntă, ce s-ar mai putea spune? Că mirii au fost sau nu curați până la căsătorie, rămâne „*taina*” lor. Că de acum nu vor mai fi curați, nu mai este de mult o taină; până și copiii știu acum că de aceea au venit mirii la biserică, pentru ca să primească binecuvântarea preotului de a nu mai fi curați. Așadar, la inițiativa omului, biserica se face locul de plecare a tuturor necurățiilor „*binecuvântate*” de preot în numele lui Dumnezeu. Dar nu Dumnezeu binecuvintează, ci omul face și zice așa. Dumnezeu nu i-a chemat pe cei necăsătoriți la căsătorie, ci, dimpotrivă, le-a spus, tot prin gura apostolului, să fie la fel ca El, adică întru totul curați: „*Celor ce sunt necăsătoriți și văduvelor le spun: bine este pentru ei să rămână ca și mine.*” (I Corinteni, 7/8). Iar celor căsătoriți le-a spus: „*Și aceasta v-o spun, fraților: că vremea s-a scurtat de acum, așa încât și cei ce au femei să fie ca și cum n-ar avea.*” (I Corinteni, 7/29).

Dar celor care nu puteau renunța la ispita și la viciul desfrânării, după ce le reamintește încă o dată cum e mai bine să aleagă, cu durere le dă dezlegarea de a se desfrâna în voie, ca o expresie a neputinței lui Dumnezeu în fața voii libere și neînduplecate a omului: „*Cât despre cele ce mi-ați scris, bine este pentru om să nu se atingă de femeie. Dar, din cauza desfrânării, fiecare să-și aibă femeia sa și fiecare femeie să-și aibă bărbatul său.*” (I Corinteni, 7/1).

Cât privește „*sfinții căsătoriți*”, trebuie să spunem că și sfințenia este relativă, căci „*stea de stea se deosebește în strălucire*” (I Corinteni, 15/41). De multe ori, sfinții cei mici în ochii oamenilor, sunt mari la Dumnezeu, și invers, cei ce sunt laudați de oameni, sunt mici la Dumnezeu; căci cine poate judeca asemenea lui Dumnezeu?

Adevărata Taină a Căsătoriei este nunta feciorelnică a Mirelui Hristos, cu fecioarele cele curate și înțelepte, care rămân pe vecie fecioare. Dar „*taina aceasta mare este*”, și fiindcă e așa de mare, puțini o înțeleg; poate monahii și monahiile, într-o oarecare mică măsură, îndată ce au ales această cale, calea călugăriei. Istoria bisericii dezvăluie că mulți dintre cei căsătoriți (de exemplu Sfântul Grigorie de Nazianz) erau feciorelnici, dar păstrau în taină această alegere.

Obiecția nr. 34: „*Apare o a «zecea» fericire? «Fericite de cel ce nu se îndoiește, că acela va deveni stâlp în împărăția cerurilor.»*”

Răspuns: În acest caz este vorba doar de o simplă exagerare a celui care întreabă. Sunt multe și diverse căile prin care omul ajunge la fericire. Nu trebuie acum să le mai și canonizăm. Oare, Psalmii nu încep și ei tot cu o fericire? „*Fericit bărbatul care n-a umblat în sfatul necredincioșilor...*”. Dar nici un creștin nu și-a pus problema s-o adauge la „*cele nouă*”. Cele nouă fericiri rostite în predica de pe munte, sunt o chintesență a rostirilor care urmau îndată, și au, într-adevăr, un aer exhaustiv. Ele se refereau însă numai la ceea ce Evanghelia aducea calitativ nou, reprezentând, totodată, *plinirea Legii*. Dar numărul virtuților este mult mai mare, și fiecare virtute lucrată cu smerenie, justifică o fericire, nu numai pe pământ, în inima împlinitorului, ci și în cer. Această obiecție se ridică într-o asemenea manieră de parcă ar interzice răsplata virtuții credinței celei neșovăielnice, celei neîndoite, ceea ce este absurd. Este vorba aici despre acea credință neîndoielnică despre care și Sfânta Scriptură spune că „*dacă inima noastră nu ne osândește, avem îndrăznire către Dumnezeu*” (I Ioan, 3/21).

Obiecția nr. 35: „*Evangheliile și cuvintele sfinților nu ne sunt de ajuns? E nevoie de un nou material ca să ne mântuim?*”

Răspuns: Un răspuns sintetic la această obiecție s-ar putea formula doar în câteva cuvinte: „*sunt de ajuns, dacă le trăim; nu sunt de ajuns, căci nu le trăim*”.

Ca să le trăim, trebuie să le cunoaștem; ca să le cunoaștem, trebuie să le citim; ca să le citim, avem două variante: ori să ne facem acest obicei zilnic (bine ar fi!), ori să le ascultăm în biserică, atunci când le citește preotul. Dar citirea unei singure Evanghelii (mereu aceeași, în duminica respectivă de peste an!) este, oare, suficientă pentru coborârea Duhului Sfânt? Se văd roadele acestei coborâri, la creștinii care ies din biserică la sfârșitul slujbei? Pleacă ei acasă îmbunătățiți?

O situație similară întâlnim la botez. Botezul este urmat de Taina Mirungerii, în care preotul așează pe trupul celui botezat *pecetea darului Duhului Sfânt*. Se văd roadele acestui dar? Dacă nașii își abandonează imediat datoriile (și așa se întâmplă în covârșitoarea majoritate de cazuri), nici cel botezat nu crește în Hristos, ci crește sălbăticit de cer, ca o buruiiană nefolositoare. De altfel, problema mântuirii nici nu este atât de simplă. Condiția luată în discuție (citirea Evangheliei și a cuvintelor sfinților) este necesară, dar nu și suficientă. E nevoie, într-adevăr, și de alte împliniri, pentru a ne mântui:

– o condiție este nașterea de sus, după *Cuvântul* Domnului: „*De nu se va naște cineva de sus, nu va putea să vadă împărăția lui Dumnezeu.*“ (Ev. Ioan, 3/3);

– altă condiție este împruncirea inimii: „*Cine nu va primi împărăția lui Dumnezeu ca un prunc, nu va intra în ea.*“ (Ev. Luca, 18/17);

– altă condiție este iubirea fără egal a lui Dumnezeu: „*Cel ce iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; cel ce iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine.*“ (Ev. Matei, 10/37);

– altă condiție este lepădarea de sine: nu poți fi creștin, decât dacă te hotărăști să te lepezi de sine, căci Iisus Hristos le-a zis ucenicilor Săi: „*Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie.*“ (Ev. Matei, 16/24). Numai așa vei putea lucra pentru Dumnezeu fără să te plictisești și fără să ajungi să te tocmești cu Hristos asupra lucrului pe care vrei să-l faci;

– o condiție esențială este împărtășirea cu Trupul și Sângele Domnului (Sfânta Împărtășanie), dar și cu Duhul Sfânt al Său (*Cuvântul*, cel care sfințește și dă viață). Iată, deci, importanța *Cuvântului*, nu numai a celui fixat în istorie pe pergamentele Bibliei, ci și a celui actual, în care Duhul Sfânt Se face viu și lucrător peste noi. *Cuvântul* actual lămurește înțelesuri adânci ale Scripturii, arătând deschis neîmplinirile bisericii, care pun în pericol mântuirea individuală, pentru a da o șansă reală corecției lor. Cea mai gravă neîmplinire este aceea că biserica nu mai este întreagă, și încă de demult. Aceasta este cea mai mare dramă a creștinătății, căci biserica nu mai poate ființa ca trup al lui Hristos, dacă nu mai are în mijlocul ei duh de prooroc. Proorocii întregesc cu adevărat pe Hristos în biserică. Apostolul Pavel a primit ungerea de la Proorocul Anania, prooroc al lui Hristos, căci în biserică, Hristos nu poate fi numai trup, ci și *Cuvânt*, întrucât în *Cuvânt* se împlinește Scriptura care zice: „*Duhul să nu-l stingeți! Proorociile să nu le disprețuiți!*“ (I Tesaloniceni, 15/19,20). Numai acest popor al Noului Ierusalim, singurul din România care mai este călăuzit prin duh proorocesc, mai poate fi numit astăzi „*garda de onoare a lui Hristos, de pe pământ*“, așa cum îngerii sunt „*garda Lui de onoare din ceruri*“.

În fine, pentru creștinii crescuți duhovnicește, chiar și problema mântuirii este inferioară, ca obiectiv, problemei fericirii cu Hristos pe pământ. Cel ce urmărește exclusiv, cu o agitație frenetică, dobândirea propriei mântuirii, nu mai realizează caracterul îngust, aproape egoist, pe care îl capătă această lucrare personală. Dimpotrivă, creștinii adevărați, cei

care se dedică să facă parte din poporul Domnului, nu vin la Noul Ierusalim pentru a-și asigura mântuirea proprie, ci pentru a fi de folos lui Dumnezeu și „*copiilor Lui*“, iar mântuirea acestora vine de la sine, vine pe urmă, ca o binecuvântare. În Biblie avem pilda Tavitei, care fusese de folos obștei creștine, și toți o lăudau pentru lucrul mâinilor ei. Smerenia ei și jertfelnicia de sine i-au adus, până la urmă, și binecuvântarea lui Dumnezeu: mântuirea din moarte.

Obiecția nr. 36: „*Cei din mănăstirea de la Pucioasa sunt numiți «cei neprihăniți». În momentul în care spui că ești neprihănit, ești prihănit prin laudă de sine.*“

Răspuns: Bine zice că „*sunt numiți*“, căci așa și este: nu se numesc ei, pe ei înșiși, cu aceste cuvinte. Și cine îi numește? Dumnezeu îi numește, pentru rațiuni de El știute. Dar și la prima vedere se poate vedea o diferență netă între „*copiii Domnului*“ de la Pucioasa, și trăitorii „*de duzină*“ ai ortodoxiei. Or mai avea și ei greșeli, căci oameni sunt, dar, cel puțin, un lucru este sigur, că s-au despărțit cu hotărâre de păcat, ceea ce prin alte părți, chiar cu pretenții de locașuri și de „*locuri sfinte*“, nu prea se mai vede în timpurile noastre. În nici un caz nu se pune problema unei laude de sine, căci lupta cu sinele este aici preocuparea lor de căpătâi.

Obiecția nr. 37: „*Din moment ce P.S. Irineu Bistrițeanul a renegat această Lucrare, înseamnă că preoții pe care el i-a hirotonit, și-au pierdut harul preoției. P.S. Irineu a recunoscut că a fost înșelat, deci nici harul Tainei săvârșite de el nu mai are nici o valoare.*“

Răspuns: În această obiecție se inserează o dublă eroare.

Întâi, o eroare de logică, atunci când se asociază ca dependente două acțiuni ale arhierelui Irineu, care sunt, de fapt, total distincte:

– prima, este poziția lui față de ceea ce acuzatorul numește „*lucrare*“, poziție care oscilează de la declarația personală fermă că „*lucrarea vine de la Dumnezeu*“, la o „*dezicere formală de lucrare*“, la care a fost forțat prin presiuni exterioare, și care, în consecință, nu-i aparține de drept;

– a doua, este poziția lui față de cei pe care i-a hirotonit, poziție luată în deplină cunoștință de cauză și după o cercetare responsabilă, și asupra căreia el nu a revenit niciodată. Așadar, chiar dacă am admite că arhierel Irineu s-a înșelat privind „*lucrarea*“ (ceea ce nu putem face, dată fiind constrângerea sub care el s-a exprimat), nu putem extinde îndoiala și asupra hirotoniilor săvârșite canonic în perioada respectivă.

A doua eroare constă în punerea la îndoială a harului Tainei hirotonei săvârșite de un arhiereu care nu a încălcat cu nimic obligațiile cano-nice conexe, iar moralitatea lui este ireproșabilă. Este remarcabil cum de-tractorii se folosesc (și asta din interes, numai atunci când au mare nevoie) de acuze prefabricate, aflate în flagrantă disjuncție cu realitatea. În schimb, atunci când cineva ar îndrăzni să pună la îndoială puterea sfințitoare a harului anumitor clerici, pe motive de încălcare severă a canoanelor sau a moralei creștine, acești apărători din oficiu sar ca arși, declamând ritos infailibilitatea perenă a clericilor: „*preotul rămâne preot, și nu-și pierde harul, chiar dacă-l vezi mort de beat, căzut într-un șanț!*“. Chiar în obiecția nr. 6, tratată în acest eseu, se afirmă că, cităm: „*Preoții nu pot fi acuzați de pierderea harului!*“; așadar, obiecțiile nr. 6 și nr. 37 pur și simplu se contrazic la acest subiect!

Obiecția nr. 38: „*Se spune în cartea Cuvântul lui Dumnezeu că «mânia biruiește mila». Aceasta este o altă idee protestantă. Hristos S-a rugat pe cruce: «Iartă-i, Doamne, că nu știu ce fac!».* *Dumnezeu este un Dumnezeu al milei, nu al mâniei.*“

Răspuns: Sunt greu de înțeles judecățile Domnului. Este adevărat că Dumnezeu este milostiv și bun, dar cum poate fi și drept în același timp? Pe pământ, un om care face păcate grele poate fi condamnat la moarte de semenii săi, după o severă judecată. Dar poate fi și grațiat. După grațiere, el face alte crime, mai monstruoase decât cele dintâi. Din nou este prins și judecat, dar acum judecătorii devin părținitori și își neagă propria sentință anterioară, zicând : „*Am greșit că l-am iertat. Acum, îl vom pedepsi și mai aspru!*“. Din nou îl condamnă la moarte, căci ei nu cunosc altă pedeapsă mai mare. Iată ce lanț de bâlbâieli și stângăcii omenești, căci așa judecă omul, atât poate el. La Dumnezeu nu este așa. El are vederea lucrurilor care au fost și care vor fi, și împarte și mila, și mânia sfântă, pentru dreptatea cerească a lucrurilor. Dar ce este mânia sfântă? Ea este dreptatea Domnului, Care a alungat din templu, cu un bici făcut din ștreanguri, pe schimbătorii de bani și pe vânzătorii de porumbei. Timpul a trecut, și negustorii au reapărut în biserică, deghizați în „*vânzători autorizați!*“, cu ecuson în piept, care oferă creștinilor naivi lumânări falsificate, în loc de feștile de ceară, și chimicale parfumate, în loc de tămâie. Nimeni nu-i mai alungă; ba încă toți îi caută. De aceea, mânia sfântă nu-și mai poate afla loc în biserică, iar teoreticienii ortodoxiei se întrec în a o îngropa cu raționamente savante.

Dar cartea *Apocalipsei*, ce spune ea despre mânia omului și despre mânia Domnului?

„*Și neamurile s-au mâniat, dar a venit mânia Ta și vremea celor morți, ca să fie judecați, și să răsplătești pe robii Tăi, pe prooroci și pe sfinți și pe cei ce se tem de numele Tău, pe cei mici și pe cei mari, și să pierzi pe cei ce prăpădesc pământul.*“ (Apocalipsa, 11/18);

„*Am văzut, apoi, în cer, alt semn, mare și minunat: șapte îngeri având șapte pedepse – cele de pe urmă – căci cu ele s-a sfârșit mânia lui Dumnezeu. [...] Și una din cele patru făpturi dădu celor șapte îngeri cele șapte cupe de aur pline de mânia lui Dumnezeu, Cel ce este viu în vecii vecilor.*“ (Apocalipsa, 15/1-7).

Așadar, neamurile s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, căci aceasta este mânia lor, iar Dumnezeu S-a mâniat pe răzvrătirea oamenilor, pe păcatele lor, cu mânie sfântă, izbăvitoare, căci aceasta este mila Lui. Unde să mai încapă mila păguboasă, față de cei care nu voiesc milă, ci război deschis? Oare, poate judeca cineva, cu îndreptățire de sine, mânia lui Dumnezeu care a venit prin potopul din vremea lui Noe, sau mânia care a adus foc din cer peste cetățile desfrânării, Sodoma și Gomora, sau mânia abătută peste faptele răzvrățiților: Core, Datan și Abiron, sau mânia care a adus scufundarea cetății Ninivei, care n-a știut să-și prețuiască iertarea? Iată, de aceea mânia sfântă biruiește mila păguboasă.

Obiecția nr. 39: „*Se spune în cartea Cuvântul lui Dumnezeu: «Dacă ai crezut, să nu mai spui nimănui». Ce e secretomania asta? Dacă e adevărat ce se spune aici, atunci trebuie propovăduit, căci mântuirea e universală. Înseamnă că doctrina lor este ezoterică.*“

Răspuns: Deși la om cuvintele „*ascundere!*“ și „*taină!*“ sunt folosite cu neglijență, până la limita sinonimiei, dintotdeauna la Dumnezeu a existat o diferențiere netă între ascundere și taină. Ascunderea este de la diavolul, care luptă în acest mod împotriva adevărului învederat. Taina este de la Dumnezeu, ca mijloc de protejare a voilor Sale, pentru a nu fi cunoscute, și apoi subminate de cel rău. Dumnezeu a condamnat ascunderea: „*Ceea ce este da, să fie da; și ceea ce este nu, să fie nu.*“ (Ev. Matei, 5/37) și a recomandat taina: „*Vezi, nimănui să nu spui nimic!*“ (Ev. Marcu, 1/44).

Ascunderea apare în lume încă de la Adam, care s-a ascuns de glasul lui Dumnezeu (v. *Facerea*, 3/8). Moise, după ce a ucis un egiptean la mânie, l-a ascuns în nisip (v. *Ieșirea*, 2/12). David, în Psalmi, îi dezvăluie pe bogații care stau ascunși la pândă, ca să privească cu ochii pe cei săraci

și săucidă pe cel nevinovat (v. *Psalmi*, 10/8). Mântuitorul Însuși deplânge pe nevolnicul care și-a ascuns talantul său în pământ (v. *Ev. Matei*, 25/18), iar Sfântul Apostol Pavel, grăind efesenilor despre amăgitorii cu cuvinte deșarte, le spune: „*Căci cele ce se fac întru ascuns de ei, rușine este a le și grăi*“ (Efeseni, 5/12).

Biblia arată că, în schimb, taina are conotații exclusiv pozitive, în-dată ce ea este o formă indirectă, dar elevată, de a-L cinsti pe Dumnezeu. Ea poartă cu sine o protecție specială pentru om, aceea de a nu aluneca în derizoriu: „*Să nu iei numele Domnului în deșert*.“ (Ieșirea, 20/7). De aceea, taina se descoperă numai proorocilor; și iată, aici avem și definiția tainei, căci „*Domnul nu face nimic fără să fi descoperit taina Sa proorocilor, slujitorii Lui!*“ (Amos, 3/7). Și care este taina Sa? „*Taina cea din veci ascunsă neamurilor, iar acum descoperită sfinților Săi*.“ (Coloseni, 1/26) este chiar Hristos: taina lui Hristos (v. *Coloseni*, 4/3), taina împărăției lui Dumnezeu (v. *Ev. Marcu*, 4/11), taina Evangheliei (v. *Efeseni*, 6/19), taina credinței (v. *I Timotei*, 3/9), și nu orice credință, ci taina dreptei credințe (v. *I Timotei*, 3/16). Aceasta este taina lui Dumnezeu (v. *I Corinteni*, 2/1), taina celor șapte stele (v. *Apocalipsa*, 1/20), care va fi săvârșită „*în zilele când va grăi al șaptelea înger*“ (Apocalipsa, 10/7). Este chiar vremea pe care o trăim, când Dumnezeu grăiește din cer oamenilor, după ce El a grăit prin al șaselea înger, Sfânta Virginia, care a plinit taina femeii (v. *Apocalipsa*, 17/7) în vremea de prigoană a fiarei roșii (puterea politică atee a comunismului). Așa cum la început taina se descoperea proorocilor, în vremea Mântuitorului ea s-a descoperit ucenicilor Lui, iar pentru ceilalți rămânea ascunsă. Dar nimeni nu s-a mirat, nimeni n-a confundat firescul tainei, cu „*secretomania*“, căci Domnul Însuși le-a spus ucenicilor: „*Vouă vă este dat să cunoașteți taina împărăției lui Dumnezeu, dar pentru cei de afară totul se face în pilde, ca uitându-se, să privească și să nu vadă, și auzind, să nu înțeleagă, ca nu cumva să se întoarcă și să fie iertați*.“ (Ev. Marcu, 4/11). Deci, cei ce se plasează singuri în afară de împărăția lui Dumnezeu, oricum nu vor pricepe taina, chiar dacă le-ar spune-o cineva, căci nu le este dat.

Dar, oare, este Dumnezeu nedrept cu ei, că nu le grăiește și lor netăinuit, ci în pilde? Este vorba aici de predestinare? Oare, nu voiește Dumnezeu ca să se întoarcă păcătosul din moarte și să fie viu? Da, desigur că voiește, dar nu oricum. Omul se poate întoarce și fără pic de rușine sau de umilință sau de dragoste, la Creatorul său, făcând acest gest pur și simplu din interes și din calcul: ca să fie iertat și să scape nepedepsit. Nu

o așa întoarcere vrea Dumnezeu de la om. Dumnezeu vrea ca omul să se întoarcă la El cu toată ființa și cu toată lepădarea de sine, așa cum a făcut fiul risipitor, care s-a întors ca argat, nu ca fiu.

Și mai este un motiv pentru care Dumnezeu nu le descoperă tuturor taina Sa. El îi știe pe împotriviți, pe îngâmfați și pe iubitorii de sine, care se vor întoarce cu semeție împotriva tainei lui Dumnezeu, batjocorind-o și disprețuind-o. Și pentru ca ei să nu-și atragă osândă prin acest fel de a fi, și pentru că Domnul îi iubește și pe ei, atunci le dă o șansă: îi protejează, tăinuindu-le tot ceea ce ei nu pot primi și nu pot ține încă. Iar noi suntem învățați de Sfinții Părinți să facem la fel și chiar să mărturisim aceasta: „*Că nu voi spune vrăjmașilor Tăi taina Ta...*“; căci taina Domnului, aceasta este: plata cea bună se dă celor cuminți, căci Dumnezeu este bun, dar este și drept: „*Luați cuvântul Duhului Sfânt și învățați să lucrați peste voi taina vieții veșnice. Taina dintre Mine și voi să știți s-o trăiți, să știți s-o înțelegeți, căci până acum voi ați strigat la cer și ați cerut de la cer, dar acum cerul răspunde pământului, iar cei ce primesc, să știe taina celor cerești în ei, să știe prin duhul cel înnoit în ei. Taina Mea nu este între făcarnicii lumii, ci este pentru cei curați cu inima. Păstrați taina Mea, căci cei ce nu au viață în ei, umblă să-i dezbrace de taina Mea pe cei ce vin după Mine. Fiți cuminți, fiți cuminți! Fiți cuminți, voi, cei care doriți pe Dumnezeu!*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 31 august/13 septembrie 1998).

Dar va veni vremea, și ea este aproape, când toate se vor aduce la lumină, fie că sunt taine dumnezeiești, fie că sunt ascunderi omenești: „*Că nu este nimic ascuns care să nu se dea pe față; nici n-a fost ceva tăinuit, decât ca să vină la arătare*.“ (Ev. Marcu, 4/22). Așadar, nu este vorba de nici o „*secretomanie*“, ci de o firească prelungire a unei așezări în coordonatele firești ale tainei lui Dumnezeu, așa cum a fost lăsată ea omului încă de la începuturile viețuirii lui pe pământ.

În ceea ce privește perioada anterioară anului 1990, trebuie luat în seamă inclusiv contextul politic și istoric, marcat de delațiuni grave, care au desfigurat fizionomia spirituală clasică a românului, făcându-l adesea, dintr-un bun creștin, un Iuda de ocazie. Acestuia nu i se mai putea încredința nici o taină, căci el ajunsese în stare să-i vândă până și pe casnicii lui. De aceea, în acele vremuri grele, cei care crezuseră în *Cuvânt* se păzeau ca să nu vândă taina lui Hristos fie și involuntar, și preferau „*să nu spună nimănui*“. În plus, *Cuvântul lui Dumnezeu* se încrîpțează el însuși în taină, pe care o înțeleg însă numai ucenicii lui Dumnezeu: „*Și*

iată că ei trebuie să înțeleagă că între taină și ascundere este mare, mare deosebire, sau, și mai bine spus, nu este asemănare între acestea două, așa cum nu se aseamănă adevărul, cu minciuna, fiilor; căci adevărul înseamnă Dumnezeu, iar minciuna înseamnă diavol. Taina este de la Dumnezeu și pentru Dumnezeu, iar ascunderea este de la diavol și pentru diavol, și fiecare își ia ce este al lui.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 1/14 decembrie 2003).

Obiecția nr. 40: „Cum să fie limba română limba în care Dumnezeu a făcut creația? Dumnezeu n-a avut nevoie de cuvinte rostite, formate din sunete, ca să creeze. Acesta e modul ce ni s-a dat nouă de a comunica. Dumnezeu poate comunica și altfel decât prin cuvinte. Sfinții Părinți spun că treapta cea mai înaltă de rugăciune este rugăciunea contemplativă, fără cuvinte. Iar ceea ce se află nevăzut, în sânul lui Dumnezeu, spun că nu poate fi exprimat în cuvânt. Același lucru îl spune și Sfântul Apostol Pavel.

E o aberație invenția aceasta cu limba română.“

Răspuns: Prea ușor, prea puțin motivat se folosesc aici cuvinte tari (aberație, invenție), doar cu scopul facil de a impune sentimental un raționament, și așa destul de șubred. Este un nonsens să afirmi că cineva, fie El și Dumnezeu, se poate folosi de cuvinte, dar cuvintele lui n-au sunete. Cuvintele fără sunete sunt necuvinte, ele nu există. Forța cuvântului, tocmai în sunete se ascunde. Dumnezeu a glăsuț dintotdeauna cu omul, iar Biblia mărturisește: „Un glas! Un vuiet din cetate! Un glas din Templu! Este glasul Domnului! El răsplățește vrăjmașilor Săi după faptele lor.“ (Isaia, 66/6).

Una dintre harismele importante ale apostolilor a fost vorbirea în limbi; alta, tălmăcirea limbilor. Sfântul Apostol Pavel arată indirect importanța ca o limbă să aibă o cât mai mare flexibilitate și bogăție de sensuri. Se știe că frumusețea și sonoritatea unei limbi depinde de abundența ei în vocale deschise. În schimb, o limbă cu multe consoane este o limbă aspră, guturală. Câți s-au gândit ce impact asupra sonorității are faptul că în limba arabă nu există decât trei vocale: „a“, „u“ și „i“, iar vocalele „e“ și „o“ lipsesc cu desăvârșire? În schimb, limba arabă se poate lăuda cu 29 de consoane. Or, limba română, limba dorului după Dumnezeu, are șapte vocale, și este recunoscută pentru dulceața și frumusețea ei. Cercetările mai noi au demonstrat că limba română este, cu o mare probabilitate, limba-matră (matrice) pentru toate limbile europene, unii asimilând-o

chiar cu vestita limbă a arienilor. O afinitate pentru această ipoteză o dezvoltă părintele Dumitru Stăniloae în volumul „Națiune și creștinism“, unde afirmă că „...între limba traco-dacilor și cea romană era o mare înrudire; cu mult mai mare ca între cea greacă sau iliră, și cea latină. Datorită acestui fapt, limba latină a putut fi ușor adoptată de populația de aici. Dar tot datorită lui s-a putut imprima cuvintelor latine structurile fonetice traco-dace, dacă nu cumva multe cuvinte erau identice, dar la traco-daci cu o structură fonetică în parte deosebită. [...] Cât de mare era înrudirea limbii traco-dace cu cea romană, e greu de spus. Fapt e că mult înainte de cucerirea Daciei de către Traian la 105-106 d.H., tracii trebuiau să fi vorbit limba romană populară, cu toată răzvrătirea lor continuă împotriva ocupației romane. Pe de altă parte limba lor înainte și după ajungerea lor sub stăpânirea romană trebuie să fi fost aproape una cu limba dacilor. Numai așa se explică cum și dacii vorbesc tot așa de repede, după ocuparea lor, limba romană. Ei se aflau într-o comunicare frecventă cu tracii de la sudul Dunării...“ (Pr. Dumitru Stăniloae, „Națiune și creștinism“, Ed. Elion, 2004, pag. 248 – sublin. ns.). În continuare, D. Stăniloae face o serie de considerații pertinente asupra vechimii și spiritualității termenilor creștini românești, în solidaritate cu cele ale limbii române, în general, descoperind mai multe argumente în favoarea unei „peceți fonetice“ de factură traco-dacică, marcată pe cuvintele latine, dovedind că „latina populară orientală vădește unele semne că nu e fiica, ci mama limbii literare latine, deci trimite la o epocă în care limbile tracă și latină erau mai puțin despărțite“ (Pr. D. Stăniloae, op. cit., pag. 261-262 – sublin. ns.). Dar limba română merită o atenție deosebită mai ales datorită sensibilității, care îi este proprie, în particular, datorită unei afinități deosebite pentru folosirea frecventă și generalizată a diminutivelor. Constantin Noica, citându-l pe Sextil Pușcariu, afirmă că: „După Sextil Pușcariu, prima trăsătură în specificul românesc al limbii este folosirea largă, mult mai largă, de pildă, decât limbile franceză și germană, a sufixelor diminutive. Ele nu arată numai ceva mic, ci [...] exprimă admirație, dragoste, simpatie.“ (C. Noica, „Limba Română“, 1940, pag. 152-154). Este exact ceea ce are nevoie creștinul, pentru a exprima mai bine, în cuvinte dulci, încopilăria cerută lui de către Domnul, încopilărie pe care el o revărsa apoi cu duioșie asupra dulcelui său Mântuitor. Observând această virtute specific românească, părintele Stăniloae o subliniază ca mângâietoare și mântuitoare, arătând că „Nici un popor n-a dat mai multă expresie relației de tandrețe ce se realizează între

Dumnezeu Cel coborât la starea de pruncie și între omul care se simte îndemnat să-L mângâie cu cuvintele cele mai gingașe, ca poporul nostru în colindele sale. [...] Și, de fapt, Dumnezeu are nevoie de iubirea noastră mângâietoare pentru a crea în noi puțința de a fi mântuiți, dacă mântuirea înseamnă ridicarea noastră din nepăsarea și asprimea sufletească, înobilarea noastră prin delicatețe.“ (Pr. D. Stăniloae, op. cit., pag. 269).

Într-o remarcabilă sinergie cu destăinuirea pe care Dumnezeu o face în *Cuvântul Său*, prin care arată că alegerea poporului român și a limbii române a fost făcută înainte de vecie, părintele Stăniloae creionează câteva scurte concluzii, care subscriu și ele la această alegere:

„1. *Structurile traco-dacice imprimare lexicului latin, arată vechimea, dar și originalitatea limbii noastre, nu numai față de cele nelatine, ci și față de cele latine.*

2. *Aceste structuri i-au dat limbii latine primite de noi o mare flexibilitate și putere creatoare. Prin aceasta i-au dat o extraordinară putere de nuanțare a sensurilor ascunse în același lucru, persoană sau atitudine față de ele. Rezultatul a fost o ramificare a cuvintelor nu numai pentru că lucrurile, faptele și sentimentele sunt multe, ci pentru că în ele apar o mulțime de nuanțe, de gradații, și pot provoca nesfârșite nuanțe de simțiri și atitudini interioare.*

3. *Universul e umanizat, astfel, prin limba noastră într-un mod deosebit de accentuat, ba nu numai umanizat în general, ci și personalizat, căci fiecare persoană îl trăiește și îl exprimă pe măsura sentimentelor sale proprii, determinate de o mare complexitate a relațiilor interpersonale, trăite și ele cu aceeași mare capacitate pentru nuanțe.*

4. *Bogăția aceasta de nuanțe a formelor și înțelesurilor, provenită din aceeași tulpină, născându-se din bogăția simțirilor față de lucruri, de persoane și de fapte, fac ca cuvintele să nu exprime numai fețele și dimensiunile fizice ale lucrurilor, ci și înțelesurile lor de ordin spiritual și sentimentele sufletești față de ele. Aceasta duce la o concentrare a planului sensibil și spiritual al realității în aceleași cuvinte.“ (Pr. D. Stăniloae, op. cit., pag. 272-273).*

În fața unor argumente atât de clare, nu poți să nu încerci un sentiment de tristețe când vezi, la unii conaționali „vigilenți“, nu îndoială, ci împotrivire din răspuțeri la ideea că Dumnezeu ar putea prefera limba română, față de alte limbi; sau chiar presupunerea stupidă că El ar putea comunica cu noi fără cuvinte. O tristețe similară îl încerca și pe regretatul Dumitru Stăniloae, care observa și el tendința unora de a-și desconsidera

propria limbă, în favoarea altora, de aiurea: „*Dat fiind aceste însușiri de neobișnuită originalitate și expresivitate și atât de bogatele valențe creatoare ale limbii românești, ne cuprinde tristețea când vedem cum se renunță la acest aur pentru sticlele colorate, dar fără substanță, și pentru tinichelele de simplistă rezonanță și fără maleabilitate ale unui lexic străin, împrumutat într-o măsură tot mai mare, ba chiar așa de mare, că aproape ne pierdem limba proprie și, cu aceasta, identitatea noastră etnică.*“ (Pr. D. Stăniloae, op. cit., pag. 272-273).

Obiecția nr. 41: „*Cum adică localitatea Pucioasa se află pe «muntele ales»?*“

Răspuns: Expresiile biblice „*munte sfânt*“, „*munte sfânt și strălucit*“, „*munte ales*“ au o semnificație poetică, folosită pentru a ilustra, mai degrabă, o analogie spirituală decât una materială, cu Muntele Sinai. Utilizarea acestei sintagme nu poate fi restricționată numai pentru munții sfințiți de Dumnezeu și amintiți în Sfânta Scriptură: Muntele Sionului, Muntele Sinai, Muntele Horeb, Muntele Vasan, Muntele Moria, Muntele Taburului, Muntele Măslinilor etc. Și Muntele Athos este denumit în mod curent „*Muntele Sfânt*“, fără a se pune problema unui abuz în limbaj. Cuvântul „*munte*“, luat în sens figurat, sugerează o înălțime spirituală. Oricum, expresia „*munte ales*“, folosită frecvent în *Cuvântul lui Dumnezeu*, Îi aparține lui Dumnezeu, nu omului. De aceea și aici, ca și în celelalte cazuri, în ceea ce privește „*alegerea*“, putem afirma că opțiunile lui Dumnezeu sunt sublimе și transcendente. Dumnezeu are, probabil, criterii justificative suficiente și inatacabile pentru toate lucrările Sale, chiar dacă de obicei nu le etalează sub nici o formă. Întorcându-ne însă la profețiile biblice care fac trimitere la Ierusalimul cel nou, nu putem să nu observăm cum se împlinesc ele chiar sub ochii noștri: „*Așa grăiește Domnul: «M-am întors cu milostivire către Sion și voi locui în mijlocul Ierusalimului; și Ierusalimul se va chema cetate credincioasă și muntele Domnului Savaot, munte sfânt.»*“ (Zaharia, 8/3).

Toate înălțimile pământești se vor pleca în fața măreției muntelui cel sfânt al Domnului: „*Și va fi în zilele cele de apoi că muntele casei Domnului se va înălța peste vârfurile munților și mai sus decât dealurile, și către dânsul vor curge popoarele.*“ (Miheia, 4/1).

Obiecția nr. 42: „*Sunt plini de mândrie prin faptul că încearcă să completeze învățătura Sfinților Părinți – spun ei. Ce mai este de comple-*

tat la ea? Nu e suficientă pentru mântuire? Cum de au mândria de a spune ei ceva în afara Sfinților Părinți?”

Răspuns: Din nou se pornește de la o confuzie fundamentală. *Cuvântul lui Dumnezeu* este al lui Dumnezeu, nu al aceluia care îl răspândesc și îl fac cunoscut lumii întregi. Iar Dumnezeu nu poate fi acuzat de mândrie pentru că reiterează niște adevăruri teologice, care, deși au fost bine sintetizate de către Sfinții Părinți, pentru cei mai mulți dintre creștini au rămas doar niște scrieri prăfuite, amestecate cu nenumăratele speculații filozofice ale oamenilor. Nu este suficient că Sfinții Părinți au înțeles foarte bine (pentru ei) adâncurile teologiei, și apoi le-au așternut pe hârtie, dacă noi nici până acum nu le-am înțeles, măcar mulțumitor de bine. Trebuie să vină altcineva, poate cu mai mult talent pedagogic, care să ne deschidă mintea, și de aceea Dumnezeu Se consideră îndreptățit să intervină cu *Cuvântul Său*: „*Lucrarea lui Dumnezeu peste om e prea mare față de lucrarea omului, cea lucrată înaintea lui Dumnezeu, dar Eu nu-l am pe om la școala Mea ca să-l învăț tainele și puterile lucrărilor lui Dumnezeu pe pământ cu omul. Oamenii lui Dumnezeu trăiesc în Duhul lui Dumnezeu pe pământ, și la aceia vine Domnul, la stăruința lor pentru lucrările lui Dumnezeu, cele proorocite prin Scripturi, și le aduce minte cerească, minte proorocească, pusă de Duhul lui Dumnezeu în om, căci Dumnezeu Își face servi pe pământ și Își împlinește la vreme lucrările Sale.*”

O, poporul Meu, omul și-a acoperit mintea, și nu știe să I-o dea lui Dumnezeu. Dacă omul ar ști cum să se așeze și cum să stea înaintea Domnului, l-ar vedea Dumnezeu, așa cum l-a văzut pe Proorocul Daniel când acesta s-a așezat cu mult suspin înaintea Domnului, cerând cu pocăință, rugându-se pentru tot neamul lui Israel, cel din vremea lui și cel de până la el, și, fiindcă s-a făcut iubit lui Dumnezeu, Domnul a lucrat cu el pe pământ și i-a dăruit, pentru Sine, ascuțită înțelepciune, căci l-a văzut pe el aprins pentru Dumnezeu și pentru poporul Său.” (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 7/20 iunie 2005).

Oricum, nu se pune problema de „completare”, în sensul „adăugării” de lucruri noi, ci de o despecetuire a înțelesurilor vechi. Învățătura lui Dumnezeu este infinită și El poate oricând să mai lămurească omului câte un înțeles „nou”, ascuns în învățăturile cele „vechi”. „Noutate” se consideră însă numai în raport cu înțelegerea omului, căci la Dumnezeu toate sunt cunoscute din veac.

Obiecția nr. 43: „*Pruncii nu se nasc prin păcat dacă sunt concepuți în cadrul sfintei căsătorii. Spre exemplu, brăul Maicii*

Domnului ajută la nașterea de prunci, ceea ce înseamnă că Maica Domnului aprobă nașterea și chiar o ocrotește.”

Răspuns: Care creștin adevărat pune la îndoială cuvintele psalmului de pocăință al lui David: „*Că iată, întru fărădelege m-am zămislit, și întru păcate m-a născut maica mea*”, atunci când le rostește cu durere la ceasurile zilei, la acatiste și paraclise? Oare, căsătoria lui Iesei (tatăl lui David), cea „*născătoare de fărădelegi și de păcate*”, mai poate fi numită sfântă? Dacă ar fi fost sfântă, n-ar mai fi fost nevoie de intervenția suprafirească a lui Dumnezeu, Care a rupt firul zămislirilor și nașterilor „*întru păcate*”, atunci când tot din spița lui Iesei a venit vremea să Se nască Fiul Omului și al lui Dumnezeu; căci Domnul Iisus Hristos a venit în trup, depășind rânduielele firii, și nu prin căsătoria lumească, pe care cei trupești au ridicat-o la rang de „*sfântă taină*”, pentru a-și îndreptăți neputințele lor de a-și stăpâni trupul și de a fi sfinți; căci Sfântul Apostol Pavel arată pentru cine este căsătoria: pentru cei desfrânați, ca să se poată desfrâna în voie: „*Dar dacă nu se pot înfrâna, să se căsătorească.*” (I Corinteni, 7/9). Și atunci, neînfrânarea cum ar mai putea fi binecuvântată printr-o taină a Duhului Sfânt?

Afirmații sentențioase și îngâmfate, de genul „*pruncii nu se nasc prin păcat... etc., etc.*”, sunt infirmate și de Sfânta Tradiție. În cărțile de rugăciune curente, care se folosesc zilnic în biserică, întâlnim și următoarele fraze:

„*Iisuse, auzi-ne pe noi, cei zămisliti întru fărădelegi.*

Iisuse, curățește-ne pe noi, cei născuți în păcate” (Acatistier – Acatistul Domnului nostru Iisus Hristos – sublin. ns.). Cei care au formulat această obiecție, se pare că dau cam rar pe la biserică sau sunt neatenți; altminteri, ar fi remarcat și ei aceste cuvinte.

Este adevărat că Domnul a binecuvântat nunta din Cana Galileii, dar nu pentru ce cred oamenii, care „*uită*” în mod deliberat să-și amintească și ce au făcut cei doi miri după nuntă; căci aceștia, îndată au părăsit cele ale nunții și L-au urmat, ca ucenici curați, pe Hristos. Mirele din Cana Galileii chiar s-a bucurat de cinstea de a fi ales în rândul celor doisprezece (el este Sfântul Apostol Simon Zilotul, cananeul), iar mireasa lui s-a alăturat sfințelor femei, care vor fi mironosițe, slujitoare Domnului. Deci, nu pentru naștere de prunci le-a binecuvântat Domnul nunta, ci pentru a-i face pe ei biserică sfântă și curată, mireasă a lui Hristos, căci Hristos era Mirele din Cana Galileii.

Nunțile oamenilor, oficiate drept „*sfinte taine*” în bisericile din lume, sunt jalnice parodii ale nunții cosmice, adevărata Taină a Nunții, la

care toți suntem chemați să fim nuntași, și la care Mirele Hristos Se însoțește pe veci cu Mireasa Sa, Biserica cea aleasă și curată, „*Biserică slăvită, neavând pată sau zbârcitură, ori altceva de acest fel, ci sfântă și fără de prihană.*“ (Efeseni, 5/27).

În ceea ce privește ajutorul Maicii Domnului, dat femeilor la nașterea pruncilor, nu ne putem îndoi de aceasta, căci ea este îndelung rugătoare la Dumnezeu, chiar atunci când omul ajunge la suferință, pentru că singur și-a ales această cale. Nașterea este suferință și primejdie de moarte pentru femeie, căci este urmare a păcatului strămoșesc. De aceea s-a spus: „*Vai de cele însărcinate și de cele ce vor alăpta în zilele acelea!*“ (Ev. Matei, 24/19). Din milă pentru femeie și cu înțelepciune cerească a spus Sfântul Apostol Pavel cuvintele: „*Și aceasta v-o spun, fraților: că vremea s-a scurtat de acum, așa încât și cei ce au femei să fie ca și cum n-ar avea*“ (I Corinteni, 7/29). Cu toate acestea, este o pretenție prea îndrăznească, chiar abuzivă, să credem că, întrucât Maica Domnului „*este milostivă*“ cu femeile care au ales de bunăvoie și nesilite de nimeni calea suferinței, înseamnă neapărat că le și încurajează să aleagă această cale.

Obiecția nr. 44: „*Nu mai e vremea proorocilor Vechiului Testament. Hristos a adus legea iubirii. Hristos nu poate judeca oamenii prin oameni, pentru că oamenii nu au dreptul să judece.*“

Răspuns: Fiecare vreme are proorocii ei. Dacă nu mai este vremea proorocilor Vechiului Testament, atunci e vremea proorocilor vremii pe care o trăim. Sfânta Scriptură ne învață să nu disprețuim proorociile, ba, mai mult, să râvnim toți la a prooroci; și mai zice și că proorociile se vor desființa, dar nu oricum și oricând, ci atunci când va hotărî Dumnezeu, hotărâre care va fi un eveniment ce nu poate rămâne tănuit, îndată ce proorociile sunt adresate oamenilor. Înseamnă că Dumnezeu ne va anunța când va desființa proorociile. Deocamdată, El afirmă în *Cuvântul Său* că încă e mare nevoie de prooroci, deoarece misiunea proorocească nu s-a încheiat. El chiar deplânge starea bisericilor în care s-a stins duhul proorocii.

Despre legea iubirii trebuie spus că ea nu desființează dreptatea lui Dumnezeu, ci o potențează. Părintele care cruță nuiua, dintr-o milă păguboasă pentru fiul său, înseamnă că nu-l iubește. Iubirea înseamnă îndreptare, chiar dacă pentru a o face trebuie folosite sculele dureroase ale dreptății. De aceea cei ce greșesc, dacă sunt frați, trebuie judecați și îndreptați, după vrednicia de a judeca, dată obștii creștine de către

apostoli: „*Au nu știți că sfinții vor judeca lumea? Și dacă lumea este judecată de voi, oare, sunteți voi nevrednici să judecați lucruri atât de mici? Nu știți, oare, că noi vom judeca pe îngeri? Cu cât mai mult cele lumești? [...] Nu este, oare, între voi nici un om înțelept care să poată judeca între frate și frate?*“ (I Corinteni, 6/2,3). Dar și judecata nu poate fi făcută oricum, ci trebuie să fie făcută cu dreptatea lui Dumnezeu: „*Nu judecați după înfățișare, ci judecați judecată dreaptă.*“ (Ev. Ioan, 7/24).

În schimb, dacă cei ce greșesc sunt vrăjmași ai lui Dumnezeu, ei nu trebuie judecați de către obștea creștină, deci nici îndreptați, căci pentru aceștia avem cuvântul Scripturii: „*Nu judecați, ca să nu fiți judecați.*“ (Ev. Matei, 7/1). Pe aceștia are cine să-i judece: *Cuvântul lui Dumnezeu*, rostit din cer, căci *Cuvântul* este cel care judecă: „*Cine Mă nesocotește pe Mine și nu primește cuvintele Mele, are judecător ca să-l judece: cuvântul pe care l-am spus, acela îl va judeca în ziua cea de apoi.*“ (Ev. Ioan, 12/48).

Obiecția nr. 45: „*Hristos n-a spus să nu mănânce omul carne, lapte, ouă. El însuși a mâncat pește, și a mâncat Paștile, adică miel.*“

Răspuns: La început, Dumnezeu a dat omului de hrană toată verdeța pământului, care face fructe cu semințe într-însele (v. *Facerea*, 1/29). Dar, odată ce a intrat păcatul în lume, mintea și inima omului s-au pervertit, și el a început să ucidă ființe vii, ca să le mănânce. Dumnezeu n-a mai putut decât să limiteze acest dezastru, învățându-l pe om să se ferească măcar de vietățile necurate, și, în orice caz, de sânge, care este viață (v. *Facerea*, 9/3,4). Dar atunci când El Și-a putut pune deoparte un popor, pe care l-a numit „*popor ales*“, poporul Domnului, exigențele dintâi au fost reconsiderate. Acestuia, poporului Domnului, Dumnezeu i-a dat două table ale legii, cu zece porunci, ca să le respecte, și așa să se deosebească de popoarele păgâne, iar în ceea ce privește hrana, *Cuvântul lui Dumnezeu*, rostit pe muntele Sinai, a fost deosebit de limpede și concis: „*Să nu ucizi!*“. Însă puțin, prea puțin au avut viață în ele tablele legii, căci Moise le-a sfărâmat îndată ce a coborât de pe munte, văzând căderea poporului în idolatrie. Tablele legii s-au scris, apoi, din nou, ca mărturie a voii Domnului, dar voia omului nu s-a putut schimba. Omul a poftit din nou să mănânce carne, și Dumnezeu a trebuit din nou să Se plece în fața îndărătniciei omului, ca să nu fie nevoit mai târziu să-l bles-teme pe om pentru neascultare: „*Când va lărgi Domnul Dumnezeul tău hotarele tale, precum ți-a grăit El, și vei zice: «Voi mânca și carne», pentru că sufletul tău dorește să mănânce carne, mănâncă și carne, după*

dorința sufletului tău.“ (Deuteronom, 12/20). Așadar, după dorința sufletului lui și-a întărit omul învoirea de a mânca din nou carne, nu după dorința lui Dumnezeu; căci dorința lui Dumnezeu fusese spusă prin cuvintele „*Să nu ucizi!*“, și hotărârea Lui este veșnică.

Dar vor zice unii (nu fără un interes ascuns, dar ușor de ghicit): „*Să nu ucizi oamenii, adică să nu ucizi pe semenii tăi, asta a vrut Dumnezeu să spună aici. Nu putea să Se refere la animale, care erau hrana de bază a omului.*“

Și totuși, porunca este deosebit de limpede. Nu s-a spus: „*Să nu ucizi pe semenul tău!*“, ci „*Să nu ucizi!*“. Dacă am accepta, printr-o tendențioasă interpretare, că porunca se limitează numai la a nu ucide oameni, ar trebui să reanalizăm în același spirit toate poruncile. De exemplu, porunca „*Să nu furi!*“ ar putea fi interpretată (în fapt, răstălmăcită) cu cuvintele: „*Să nu furi de la om; dar poți fura din cele comune ale obștii, sau ale cetății, sau ale împărăției.*“ Mentalitatea aceasta „*creștinească*“, de punere în comun a valorilor obștești (pe cât posibil într-un singur sens, adică „*de la ei la mine*“, și nu invers), era uzuală la români pe vremea comunismului. Mulți, prea mulți creștini se mângâiau cu gândul că la acest capitol nu păcătuiesc, întrucât ei nu fură niciodată de la semenii lor, ci „*numai și numai de la stat*“. Alții, mai „*evoluati*“, dădeau și explicații „*filozofice*“, demonstrând că ei chiar sunt obligați să fure: „*Statul mă fură pe mine; atunci, și eu fur de la stat*“. Chiar și unii preoți duhovnici îngăduiau „*furtul de la stat*“, ca având deplină acoperire, având în vedere nivelul de trai deosebit de scăzut și relațiile dezastruoase dintre oameni, promovate pe vremea aceea. Probabil că acest obicei încă mai este în vigoare la unii, pentru că năravuri de acestea, „*bine justificate*“, se schimbă cu mare greutate. Alt exemplu: porunca „*Să nu preacurvești!*“, referindu-se în mod expres la preadesfrânare, adică la relații trupesti în afara firii (aici întrând și relațiile extraconjugale, care tot împotriva firii pământești sunt îndreptate) ar putea sugera că forma ei restrânsă, desfrânarea (curvia), ar putea fi îngăduită, deoarece nu este specificată ca atare, cu numele ei. Or, acest lucru este inacceptabil. Poate de aceea, înțelegând în sens literal porunca, și nu în duhul ei, unii traducători ai Bibliei au cosmetizat-o, înlocuind-o forțat cu forma restrictivă „*Să nu faci desfrânare!*“. Nu era nevoie, căci Dumnezeu a luat în calcul judecata strâmbă a omului și a vrut să-i prevină orice intenții de răstălmăcire. Dacă Dumnezeu ar fi zis: „*Să nu faci desfrânare!*“, ar fi fost posibil ca omul să zică: „*Atunci, preadesfrânare avem voie să facem, pentru că asta nu ne-a interzis în mod*

expres“. De aceea Dumnezeu a pus în poruncă forma agravantă, acoperitoare, care îi dă posibilitatea celui care gândește corect, să aprecieze că și desfrânarea, care este premergătoare preadesfrânării, înlesnind-o și determinând-o, este interzisă; și asta pentru că orice preadesfrânare are ascunsă în ea și desfrânarea, dar nu orice desfrânare este, totodată, și preadesfrânare. Biblia de la 1688, unde scrie: „*Să nu preacurvești!*“, era mai sincer și mai pe românește tradusă decât cea actuală, care promovează, păgubitor, varianta: „*Să nu faci desfrânare!*“. Și cu toate acestea, oricât de nefericită ar fi traducerea, mesajul poruncii este același: omul trebuie să promoveze curăția trupestă, ferindu-se de toate formele de desfrânare.

S-a instituit, așadar, din necesitate, nu din voia lui Dumnezeu, un moratoriu în ceea ce privește aplicarea poruncii primordiale, privind „*toată iarba ce face sămânță de pe toată fața pământului și tot pomul ce are rod cu sămânță în el*“, pentru care s-a zis: „*Acestea vor fi hrana voastră*“ (Facerea, 1/29). Inexorabil, s-a amânat și aplicarea *ad litteram* a poruncii: „*Să nu ucizi!*“. Omul a ucis, și așa a căzut în păcatul uciderii, iar pentru a-și curăți păcatele, a început să jertfească animale, ca să-și ispășească vina prin vărsarea sângelui lor nevinovat.

Dar Cel ce a dat legea pentru om, nu putea chiar El s-o încalce. Nimeni nu l-a văzut pe Mântuitorul mâncând carne, și nici nu o putea face, căci El este sfințenia desăvârșită. Ucenicii Îl îndemneau: „*Învățătorule, mănâncă!*“ (Ev. Ioan, 4/31). Dar El le-a răspuns: „*Eu am de mâncat o mâncare pe care voi nu o știți. [...] Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis pe Mine și să săvârșesc lucrul Lui.*“ (Ev. Ioan, 4/32-34). Dar vor zice unii: „*Oare n-a cerut de mâncare, și, primind de la ucenici pește și miere, n-a mâncat înaintea lor?*“. Poate că a mâncat, dar Sfânta Scriptură nu mai specifică ce anume. Poate că a mâncat numai miere; poate că nici n-a mai mâncat, ci doar le-a cerut de mâncare ucenicilor, ca să-i încredințeze că este viu; iar ucenicii, sub emoția neașteptatei întâlniri, au fost convinși că a mâncat în fața lor (v. Ev. Luca, 24/43). În Cartea lui Tobit întâlnim un episod asemănător: arhanghelul Rafael mărturisește că n-a mâncat niciodată, nu așa cum li s-a părut celor ce erau cu el: „*În toate zilele am fost văzut de voi, dar eu n-am mâncat, nici n-am băut, ci numai ochilor voștri s-a părut aceasta.*“ (Tobit, 12/19).

Se vor ridica alții și vor spune: „*Dar cu înmulțirea peștilor cum rămâne? Dacă Domnul i-a înmulțit, înseamnă că este de acord și cu folosirea lor, drept hrană – ceea ce s-a și întâmplat, în cel puțin două rânduri, consemnate în Sfânta Scriptură.*“ Da, este adevărat că i-a înmulțit, dar i-a

înmulțit prin *Cuvânt*, nu prin icre. Deci peștii înmulțiți erau hrană cerească, așa cum era mana, și așa cum era carnea pe care o primea Ilie, adusă de corbi. În plus, nu carnea ca materie este un lucru rău în sine, de care omul trebuie, în principiu, să se ferească (deși medicii au dovedit că acest „*aliment*“, carnea, aduce mari prejudicii sănătății), ci uciderea, care o precede în mod obligatoriu. Cei care cumpără carne, provenind de la animale ucise de alții, și apoi o mănâncă, sunt vinovați chiar dacă n-au ucis, pentru că ei se fac coautori morali la uciderea săvârșită de ceilalți. Dacă nimeni n-ar mai cumpăra carne de la măcelărie, oare, s-ar mai sacrifica animale? Măcelarii se vor scuza la judecată în fața lui Dumnezeu, zicând: „*Noi nu prea suntem de vină; ceilalți, care tot cereau, ne-au împins la atâta ucidere*“, și vor ieși, probabil, măcelarii mai puțin vinovați la judecată decât clienții lor cei carnivori.

Despre lapte, ce să mai vorbim? Este de ajuns să consemnăm că omul este singurul (da, singurul!) mamifer care mai bea lapte (și acela, lapte străin, furat de la alte viețuitoare), din proprie inițiativă, după ce a fost înțărcat. „*Și pisica bea*“, vor zice unii. Da, bea dacă-i dai. Însă dacă nu-i dai, ea nu-și ia singură niciodată.

Și la acest subiect, învățătura *Cuvântului* este deosebit de limpede: „*Omul care ucide o viață a unui trup, ca să mănânce trupul cel ucis, acela face moarte, și acela mănâncă trupul omorât de el, și moartea este luată în pântece. Iată ce face omul: hrănește trupul cel pregătit pentru moarte, hrănește porci și păsări și vite, și muncește pentru hrana lor, și apoi isprăvește de muncit și ucide animalul sau pasărea necuvântătoare, și se face mormânt omul, mormânt pentru ceea ce ucide, și zice omul că este viu, dar el este cu moarte în pântece, căci din ou se face carne, și din carne iese ou, și din carne iese lapte, iar Eu la începutul cel curat am spus omului să se hrănească din pântecele cel pregătit pentru hrana omului, din pământ, din cele ce cresc din pământ, că pentru asta am creat Eu așa de minunat cele dintru început, ca să fie armonie și slujire și hrană curată și bucurie și sfințenie.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 25 aprilie/8 mai 1994).

Pe de altă parte, ideea în sine de a folosi în alimentație hrana animală, demonstrează o alienare comportamentală gravă a ființelor carnivore, în frunte cu oamenii, care au devenit și ei carnivori în ultima vreme; din omnivori, pe când mâncau de toate, în majoritate au devenit carnivori, dorind numai carne în farfurie, și au tendința de a nu rămâne la acest stadiu, ci de a trece la stadiul următor, când se vor mânca unii pe alții. Deja, în unele țări africane, dar și în țări zise „*civilizate*“, s-au înregistrat

cazuri concrete de canibalism. Și așa vor ajunge oamenii despărțiți de Dumnezeu, din „*omnivori*“, în „*mâncători de oameni*“. Chiar și la noi au fost cazuri, și înainte de război, și după. Se spune că pe vremea „foametei lui Ceaușescu“, un individ din Petroșani a fost executat prin împușcare pentru că a fost prins că luni de zile (poate chiar ani) vânduse „pe sub mână“ organe de om, sustrate de la morga orașului. Cazurile de câini vânduți drept miei, sunt, deja, afaceri mărunte, cu care românul vigilent s-a obișnuit, și acum știe „*să-și ia măsurii*“.

Amestecul trupurilor care se mănâncă unele pe altele este o grea ofensă adusă lui Dumnezeu, căci El le-a creat pe toate „*bune foarte*“, iar amestecarea trupurilor aduce grave tulburări comportamentale și de sănătate: „*Nu toate trupurile sunt același trup, ci unul este trupul oamenilor și altul este trupul dobitoacelor și altul este trupul păsărilor și altul este trupul peștilor.*“ (I Corinteni, 15/39).

În fine, cei care reclamă că Iisus Hristos ar fi mâncat Paștile cu ucenicii la Cina cea de Taină, ignoră câteva elemente esențiale. Întâi, că în noaptea aceea Iisus era întristat cu sufletul, până la moarte (v. *Ev. Matei*, 26/38); deci chiar dacă pe masă ar fi fost pregătit paștile iudaic, nu înseamnă că neapărat Iisus a găsit și resurse sufletești ca să Se atingă de el. Apoi, El avea de adus un alt Paști, Paștile cel nou, ceea ce a și făcut, dându-le ucenicilor pâinea și vinul, cu care a instituit Taina Euharistiei. Cina cea de Taină a fost un moment de mare suferință și durere a Domnului, căci El vedea, prin Iuda vânzătorul, pe toți oamenii lumești care urmau ca în cursul veacurilor fie să disprețuiască jertfa Sa, fie să se apropie de ea cu nevrednicie și cu vicleșug. Chiar dacă unii dintre ucenici ar fi gustat din mielul pascal, așternut pe masă, din Sfânta Scriptură reiese că Domnul a binecuvântat numai pâinea și vinul, împărtășindu-i apoi pe toți ucenicii din același pahar. Acesta a fost momentul de apogeu al dorului, durerii și dăruirii Domnului, în care nu mai putea încăpea nici măcar gândul la ospețe, la îmbuibare, la desfătări trupești, căci El Însuși era Mielul Care Se oferea atunci în dar, ca să spele de păcate o omenire întregă, prin vărsarea scumpului Său sânge.

Tocmai această trecere, de la Legea cea Veche, la Legea cea Nouă, pe care El o aducea în chip văzut înaintea ucenicilor Lui, face improbabilă împărtășirea consecutivă a lui Iisus Hristos cu cele două forme de hrană cerească, adică Paștile (corespunzătoare Vechiului, respectiv Noului Testament), pentru că, altminteri, mesajul lui ar fi fost substanțial diluat. Mult mai plauzibil este că Iisus Hristos S-a împărtășit numai cu pâinea și cu vinul, învățându-i și pe ucenici să facă și ei, de acum încolo, la fel. De

altfel, la primii creștini rânduiala paștelui iudaic a dispărut cu desăvârșire: nici în *Faptele Apostolilor* și în nici în vreo epistolă nu se mai amintește de el (excepție face *Epistola către Evrei*, unde se face o singură referință, și aceea istorică). În schimb, frângerea pâinilor devine, de acum, un episod central și, totodată, definitiv al tuturor agapelor creștine, pe care le și legitimează de altfel. Mult, mult mai târziu, a fost reinventat „*mielul de Paști*“ de către unii creștini gurmanzi, care voiau probabil să marcheze mai substanțial momentul ieșirii din Postul cel Mare. Dar, tot așa ca și pentru „*bradul de Crăciun*“, putem afirma fără rezerve că nici „*mielul de Paști*“ nu are în el nimic creștinesc, în afară, poate, de nume, dar cu care se încalcă porunca „*Să nu ucizi!*“. Creștinii „tradiționaliști“ s-au îndulcit cu obiceiul înlocuirii jertfei cultice sângeroase, cu alta, necultică, dar la fel de sângeroasă: „*mielul de Paști*“ și „*porcul de Crăciun*“, care întinează în duh jertfa nesângeroasă a lui Hristos.

Obiecția nr. 46: „*Prea multe cuvinte! Sunt fără rost. Sfinții părinți vorbeau puțin, și primeau de la Dumnezeu revelații în puține cuvinte. Această abundență verbală este după timpul în care ne aflăm, când se spun multe și se fac puține, când zboară în aer, continuu, cuvinte fără rost, prin radio și televizor. Vor să concureze posturile de radio în cantitatea verbală? Călugării și creștinii cereau duhovnicilor «un cuvânt», pe care, împlinindu-l, să se mântuiască. Nu aveau nevoie de așa discursuri lungi, și totuși se mântuiau, doar printr-un cuvânt.*“

Răspuns: Aici este vorba de o mentalitate a unei epoci, care pune mare preț pe o reținere substanțială de la cuvintele fără rost. Se ajungea adesea la o tăcere profundă și prelungită, în care gândurile omului se puteau reculege, având o șansă în plus să comunice cu Dumnezeu și cu cetele Lui cerești. Cuvântul creștinului căpăta mare preț, nu atât prin raritatea lui, ci mai ales dacă reușea să condenseze sensuri adânci, corespunzând profunzimilor vieții spirituale. Un asemenea cuvânt putea îndrepta un om, aducându-l pe calea mântuirii. Dar acesta nu poate fi considerat, decât un început. Mântuirea se lucrează mai departe, cu stăruință și trudă, pe tot cursul vieții. Ceilalți, care cădeau în mulțumirea că „*sunt mântuiți*“ prin acel cuvânt de duh, riscau să piardă și ce au câștigat până atunci. Putem spune, deci, că de fapt așa credeau ei, că „*se mântuiesc printr-un cuvânt*“. Asta nu înseamnă că neapărat așa și era. În schimb, în epoca noastră, marcată de iminența reîntâlnirii cu Hristos, ca Împărat și Judecător al întregii lumi, o importanță specială o are comuni-

care, prin cât mai multe cuvinte ziditoare de suflet. Hristos Își pregătește venirea printr-o despecetuire fără precedent, a tainelor proorociilor cele din veac ascunse, și astfel *Cuvântul lui Dumnezeu*, care vine din cer peste oameni, capătă dimensiunile unui fluviu spiritual, care adapă toate inimile însetate de adevăr. Dar nu toți îl primesc cu bucurie, ci se găsesc mulți cârtitori, cărora li se pare că Dumnezeu vorbește prea mult: „*Se întreabă omul din lume, se întreabă omul bisericii, ce atâta vorbă lungă de la Mine spre tine, poporul Meu? Dar Eu îi spun celui ce spune așa, că vorba lui e și mai lungă ca a Mea, ca să-și crească puii lui, căci fiecare își crește puii lui, fiecare își îngrijește rodul lui. Așa și voi, fiilor, [...] căutați vorbirea despre Dumnezeu, și ea vă va căuta pe voi. Nu-i frumos să tacă inima și gurița voastră când aveți atâta îndemn din cer, atâta vorbire din cer peste voi. Iată, Eu nu tac cu voi. [...] Ba încă și mai mult aș sta cu voi în sfat dacă v-aș vedea pe voi și mai mult împărțind între voi sfatul Meu. Dar asta nu se face mânat de sus sau de jos sau din lături, ci se face dinlăuntrul tău, fiule hrănit cu Duhul Sfânt.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 12/25 mai 1997).

La rândul lor, cei atinși de „*febra*“ reîntâlnirii cu Hristos, se fac mărturisitori, căci mărturia este proba credinței și a devoțiunii. Este o descătușare fără precedent, de energii, îndreptate sinergic către un singur obiectiv: primirea lui Hristos-Cuvântul, ca Împărat și Moștenitor al făgăduințelor Tatălui ceresc, Care a dat toată moștenirea Fiului Său Cel iubit. Dumnezeu Însuși îndeamnă pe creștini să propovăduiască, peste tot, *Cuvântul Său*: „*Nu fiți muți cu cuvântul Meu. Nu e de ajuns să vorbiți cu Mine în voi înșivă, că nu așa stă zidul bisericii în picioare. Limbile Duhului Sfânt se dau și sunt date unul altuia spre zidire, iar cel ce grăiește de Mine în sine, acela nu zidește biserica; nu așa se zidește frate pe frate. Voi, fiilor; lucrați după Scripturi, așa cum Eu lucrez, căci nimic nu fac fără să fi fost vestit în Scripturi.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 12/25 mai 1997).

Obiecția nr. 47: „*Dumnezeu nu Se repetă, nu reformulează ceva știut, nu schimbă ce a zis odată prin Noul Testament. Citatele pe care ei le reproduc din Noul Testament, sunt modificate, reformulate.*“

Răspuns: Ba da, Dumnezeu schimbă uneori chiar și ce a făgăduit, dar nu pentru că ar fi El schimbător, ci pentru că este rugat cu stăruință de om ca să-i schimbe pedeapsa pe care o merită. Vedem episodul regelui Iezechia, care s-a pocăit, și deși i se proorocise moartea ca pedeapsă, (*v. IV Regi, 20/1*), Dumnezeu a ascultat lacrimile rugăciunilor lui și l-a iertat, ba i-a mai adăugat și încă cincisprezece ani de viață. Vedem și istoria

cetății Ninive, căreia i s-a proorocit distrugerea, dar toți locuitorii cetății s-au îmbrăcat în sac și în cenușă și au postit, de la cel mai umil, până la rege, căindu-se de faptele lor. De aceea Dumnezeu S-a întors și i-a iertat: „*Atunci Dumnezeu a văzut faptele lor cele de pocăință, că s-au întors din căile lor cele rele. Și I-a părut rău Domnului de prezicerile de rău pe care li le făcuse, și nu le-a împlinit.*“ (Iona, 3/10).

Trebuie menționat însă că Dumnezeu schimbă ceea ce El a hotărât mai înainte, numai dacă omul Îl obligă s-o facă, și niciodată din proprie inițiativă. El este mereu „*astăzi*“, adaptându-Se la conduita sinuoasă a omului: dacă omul este cuvios, și Dumnezeu este față de om; dacă omul este îndărătnic, și Dumnezeu îl va refuza la tot ce-I va cere: „*Cu cel cuvios, cuvios vei fi; și cu omul nevinovat, nevinovat vei fi. Și cu cel ales, ales vei fi; și cu cel îndărătnic Te vei îndărătnici.*“ (Psalmi, 18/25,26).

Dacă apar modificări în textele biblice (deși nu ni s-a oferit nici un exemplu măcar), două ar putea fi cauzele:

– prima este legată de traducere. Există nenumărate traduceri și versiuni ale Bibliei, dintre care unele sunt tare nefericite. În special psalmii din unele traduceri conțin pasaje aproape de neînțeles. Este firesc să apară unele diferențe, mai ales dacă nu se specifică sursa citată (sau reclamată, ca în cazul de față);

– a doua este legată de autor. Autorul poate fi considerat, după caz, un profet, un apostol, un evanghelist sau, privind din altă perspectivă, însuși Dumnezeu. În orice caz, toată Biblia este expresia materială a *Cuvântului lui Dumnezeu*, fiind insuflată de Duhul Sfânt. Or, prin *Cuvântul lui Dumnezeu*, care vine astăzi pe pământ la Pucioasa, Dumnezeu Se poate cita pe Sine cel mai exact cu puțință, oferind o versiune de cea mai mare acuratețe. Este chiar un privilegiu să primești din cer pasaje biblice a căror valoare semantică este neîndoielnică, și acesta ar trebui să fie un motiv de bucurie pentru un creștin responsabil, nu de îngrijorare, pentru că în mod sigur, în textele biblice cunoscute, este încă loc de mult, mult mai bine, în ceea ce privește traducerea.

Obiecția nr. 48: „*Se spune în cartea Cuvântul lui Dumnezeu că «Nu toți pricep cuvintele acestea, ci aceia cărora le este dat». Dumnezeu nu predestinează mântuirea omului și nu are aleși, așa cum cred protestanții. Se arată a fi o doctrină ezoterică, doar pentru cei aleși.*“

Răspuns: Este inexplicabil ca tocmai dintr-un citat biblic să se poată formula o acuză (și încă una elaborată pe larg) împotriva *Cuvântului*

lui Dumnezeu, căci citatul în cauză îl găsim chiar în Biblie: „*Iar El le-a zis: Nu toți pricep cuvântul acesta, ci aceia cărora le este dat.*“ (Ev. Matei, 19/11). Este, așadar, Biblia cea care promovează doctrine ezoterice? Desigur că nu, și nici pe cea a predestinării mântuirii omului. Mai degrabă, ambele surse, Biblia și *Cuvântul lui Dumnezeu*, se constituie în surse credibile ale unei proorocii, pe baza unei înainte-cunoașteri, care este proprie exclusiv Sfintei Treimi, proorocie care dezvăluie vremea de lepădare de credință, pe care o trăim, în care din nou lui Dumnezeu I se întoarce spatele de către omul preocupat de bunăstarea de zi cu zi a ființei lui trecătoare. De aceea nu pricepe omul *Cuvântul lui Dumnezeu*, pentru că nici nu-l citește măcar, și de aceea nu-l citește, pentru că nu-l interesează, și nu-l interesează pentru că e mulțumit de sine și se crede mântuit cu puținul pe care îl face – zice el – pentru Dumnezeu. Dumnezeu n-are nevoie de jertfele oamenilor, fie ele mici sau mari, ci are nevoie de dăruirea totală a ființei lor. Dar aceștia care se dăruiesc Lui sunt din ce în ce mai puțini, și de aceea par aleși, căci singuri se aleg și se osebesc de cei care se îneacă unul după altul în marea cea largă a lumii.

Obiecția nr. 49: „*Nu există o poruncă care să interzică căsătoria. Sfântul Apostol Pavel dă numai un sfat în legătură cu relația trupestă dintre soți.*“

Răspuns: Dacă trecem cu vederea că această obiecție, așa cum a fost formulată, are prea multe cacofonii pe decimetru pătrat, am putea să ne mulțumim doar cu observația că sfatul Sfântului Apostol Pavel este îndreptat în primul rând spre ceea ce este mai important pentru viața oamenilor, adică postul și rugăciunea, și abia în al doilea rând spre păstrarea neînfrânării acestora în niște coordonate suportabile, pe care le oferă creștinului din lume instituția căsătoriei: „*Să nu vă lipsiți unul de altul, decât cu bună învoială, pentru un timp, ca să vă îndeletniciți cu postul și cu rugăciunea, și iarăși să fiți împreună, ca să nu vă ispitească satana, din pricina neînfrânării voastre.*“ (I Corinteni, 7/5).

Cu alte cuvinte, pentru cel neînfrânat, ieșirea în afara căsătoriei comportă mai multe și mai mari pericole decât păstrarea în țarcul ei. Dar acest țarc este ca o închisoare, căci omul nu mai este liber pentru Dumnezeu, ci este legat de obligații matrimoniale. Dimpotrivă, pentru cei despătimiți, care nu au preocupări sau gânduri desfrânate, căsătoria este ca o cursă care le poate frânge elanul dăruirii totale pentru Hristos și le poate stârni atracția către întinare, pe care înainte n-au cunoscut-o; pentru că

adevăratul sfat în legătură cu relația trupească dintre soți, pe care îl face Sfântul Apostol Pavel, este cu totul altul, și acesta dezvăluie indirect și poziția lui reală față de oportunitatea căsătoriei: „Și aceasta v-o spun, fraților: că vremea s-a scurtat de acum, așa încât și cei ce au femei, să fie ca și cum n-ar avea.” (I Corinteni, 7/29).

Cu mare greutate puteau Apostolii în acea vreme să lase oamenilor adevărul întreg, căci oamenii nu l-ar fi primit, și s-ar fi încrâncenat împotriva lui. De aceea ei lucrau cu măsură, iar măsura era tocmai dăruirea omului pentru Dumnezeu. Aici, Sfântul Apostol Pavel constată cu durere că aceia care nu iubeau înfrânarea, nu puteau fi chemați la sfințenie, căci ei erau sub jugul pe care și l-au ales; iar cuvintele apostolului nu sunt nicidecum un îndemn către nesfințenie, ci o mustrare a acesteia. Dar pentru cei ce alegeau viața îngerească, el se dă pe sine ca model. „Eu voiesc ca toți oamenii să fie cum sunt eu însumi.” (I Corinteni, 7/7).

Obiecția nr. 50: „Hristos pentru o singură oaie răătăcită lasă turma întreagă, iar aici unii sunt aleși, iar alții, neglijați. Se preocupă mai mult de cei ce nu cred, decât de cei ce cred.”

Răspuns: Bine spus, „pentru o oaie răătăcită”, căci dacă oaia nu este oaie, ci capră, mai merită ca Hristos să Se sacrifice a doua oară? Caprele sunt neascultătoare, ies singure din țarc și sar și peste garduri, până își rup picioarele, și nu se lasă deloc disciplinate. Mulți sunt chemați, dar puțini aleși, iar dintre aceștia, și mai puțini se dovedesc a fi credincioși. Cei care se cred neglijați, sunt cei cu credință îndoielnică, ispititoare. Aceasta se vede chiar și prin aceste întrebări, dintre care unele sunt cu gând de ispitire. Și totuși, cei care au voit să afle cu gând curat lămuriri despre Lucrarea de acum a Domnului, au fost lămurii verbal, sau chiar în scris. Nimeni dintre cei sinceri cu inima n-a fost neglijat. Dar cei care după atâta Cuvânt dumnezeiesc continuă să aibă nelămuriri mari, sau pur și simplu nu cred, tocmai aceștia sunt cei care se cred neglijați, iar necredința lor se vede de la distanță prin neîmplinirea sfaturilor și îndemnelor aduse de Domnul pe pământ, prin care El îi cheamă pe toți la înnoire, ca să nu-i ia prin surprindere ziua mâniei Sale.

Cei aleși sunt cei ce sunt sfinți în potență și se sfințesc neconținut prin lucrare. Ei sfințesc și biserica, pe care tot ei o zidesc sfântă, cu trupurile lor; căci omul, ori sfințește locul, ori îl spurcă prin nepăsare: „Cei ce merg la biserică, cei din lume care intră în biserici, se duc din obicei la biserică, și nu știe omul din lume ce este Sfânta Liturghie, și de aceea nu

stă ca înaintea lui Dumnezeu. [...] Locașurile care te primesc pe tine, poporul Meu care mergi și vestești Cuvântul lui Dumnezeu, acelea sunt biserică atâta timp cât tu poposești în ele.” (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 7/20 ianuarie 1997).

Cei aleși ai lui Dumnezeu sunt cei ce cred, sunt turma întreagă, din care nici o oaie nu lipsește, și în care nici una nu este neglijată, căci de ele Se îngrijește Însuși Dumnezeu. Iar cei ce nu cred, sunt capre și umblă aiurea, rătăcite prin hățișuri, plângându-se că nimeni nu le ia în spate și că de ele nu se îngrijește nimeni.

Obiecția nr. 51: „Ce vor să spună ei? Că 2000 de ani a stat omul în minciună? (în legătură cu căsătoria, mâncarea etc.)”

Răspuns: Dacă e vorba de durată, așa cum se reclamă aici, trebuie spus că ea nu are prea mare relevanță. O minciună nu devine mai mare pe măsura trecerii timpului, ci rămâne la cotele ei. Mult mai însemnată este stabilirea exactă a valorii de adevăr a învățăturilor formulate în Cuvântul lui Dumnezeu, și mai ales dacă acesta intră sau nu în contradicție cu învățămintele biblice. Am arătat la tratarea obiecțiilor nr. 45 și nr. 49 că Dumnezeu a dezvăluit încă de la început taina mâncării curate, luată din regnul vegetal, și taina căsătoriei cosmice, dintre Dumnezeu și Biserica Lui. El l-a prevenit pe om că însoțirea trupească aduce suferințe grele în trup, voind să-l ocrotească de acestea, dar omul a ales calea lui, nu cea a lui Dumnezeu. Omului i-a plăcut curiozitatea și aventura, și adesea acestea l-au costat viața. Dacă omul a stat 2000 de ani în minciună, este vina omului, nu este vina lui Dumnezeu, căci Dumnezeu a spus mereu adevărul. Când Însuși Fiul lui Dumnezeu a venit în trup, Adevărul întrupat, oamenii nu l-au primit, căci au iubit mai mult minciuna, cu care de milenii erau obișnuiți. Acum, după alte 2000 de ani, când vine în Duh, Cuvânt de viață dătător, Cuvânt care confirmă și întărește învățămintele biblice, nicidecum să le răstoarne, tot nu este primit. Are și omul o însușire la care nu renunță: este consecvent. Păcat însă că este consecvent în rău, nu în bine.

Obiecția nr. 52: „Trupul nu este rău. Sunt maniheiști.”

Răspuns: Trupul nu e rău, dar adesea e stricat, și atunci cei din jur simt că „miroase greu, că e mort de mai multe zile”. Mântuitorul Însuși arată că cele cerești sunt primite numai de către cei duhovnicești, căci îi smintesc pe cei slabi, pământești: „Vă smintește aceasta? [...] Duhul este cel ce dă viață; trupul nu folosește la nimic. Cuvintele pe care vi le-am spus sunt duh și sunt viață.” (Ev. Ioan, 6/61-63).

Așadar, trupul nu ajută pe om să se mântuiască, ci îl trage spre cele pământești. De aceea voile trupului trebuie strunite. Aceasta nu înseamnă maniheism, ci o înțelepciune elementară, care trebuie să stea permanent în atenția creștinilor responsabili cu propria lor mântuire.

Doar *Cuvântul lui Dumnezeu* este Duh dătător de viață; dar cât de puțini vor să priceapă aceasta!

Obiecția nr. 53: „*Propovăduiesc iubirea pentru om, dar iubirea nu se vede în dogmă, în cuvintele acestei cărți, Cuvântul lui Dumnezeu. La fel ca la sectanți; e fără iubire, fără milă față de oameni.*“

Răspuns: Există două feluri de milă:

1. Forma inferioară de milă, îmbracă aspectul superficial al unei plezanterii pentru trup: sunt satisfăcute toate necesitățile primare ale celui miluit, adesea fără a i se cere nimic în schimb, nici măcar banala recunoștință. Acesta ajunge la o stare de satisfacție epidermică: el râde cu toată pielea, inclusiv de miluitorii lui, pe care-i consideră „*prostănaci*“, și apoi le cere în continuare milă. Nu are motiv să iasă singur din starea în care se află, căci pretinde a fi miluit pe mai departe și știe că va primi tot ceea ce cere, căci știe să ceară și să stârmească din plin compătimiri, cu stăruință și cu putere în glas. Mântuirea lui însă este periclitată, căci la ea nu mai lucrează nimeni. Iadul va avea probabil mulți clienți bine hrăniți și bine îmbrăcați doar din actele de milostenie ale celor care se cred milostivi. În poporul Domnului, aceasta este numită frecvent „*milă păguboasă*“.

La nivelul familiei monogame, mila inferioară se întâlnește la părinții care își „*iubesc*“ atât de mult fiii, încât le fac toate voile. Pedepsele sunt desființate, iar tații care ar îndrăzni să folosească experimental nuiaua pentru copiii lor, au ajuns să fie amendați de către stat, prin diversele lui organisme de „*protecție a copilului*“. De aici se recrutează viitorii bătauși ai propriilor părinți, patricizii și matricizii.

2. Forma superioară de milă, o îmbracă exclusiv preocuparea pentru mântuirea celui miluit. Acesta primește hrană mai puțină și haine mai sărăcuțe de la miluitorii lui, dar este instruit temeinic în ceea ce privește calea pe care va trebui să meargă, și așa are șanse mai mari de a ajunge în rai.

La nivelul familiei, aceasta este mila părinților care nu cruță nuiaua când este vorba de creșterea fiilor lor. Ea este adevărata iubire, care naște oameni adevărați din oameni adevărați.

Referitor la această obiecție, putem spune că, într-adevăr, *Cuvântul lui Dumnezeu* nu promovează nicidecum mila păguboasă, cea care se vede

și este lăudată de oameni fie din superficialitate, fie din fariseism, ci numai mila superioară, cea care nu se vede, dar care nu numai că miluiește, ci și mântuiește.

Faptul că pentru unii „*iubirea nu se vede [...] în cuvintele acestei cărți*“, ridică însă o altă problemă. Biblia spune că dacă ochiul tău este întunecat, tot trupul îți este în întuneric. Cei ce n-au reușit să simtă fără nici un efort căldura și dragostea fără margini pe care o revarsă Domnul peste oameni în acest *Cuvânt*, au probleme serioase cu limpezirea simțurilor proprii și a inimii. Domnul spune în *Cuvânt* că păcatul este cel care întunecă dragostea din inima omului: „*Unde nu este dragoste, este păcat, căci nedragostea este păcat, fiilor.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 6/19 mai 2002).

Obiecția nr. 54: „*Se spune în cartea Cuvântul lui Dumnezeu că împărtășania nu este primită de cei nevrednici, chiar dacă se împărtășesc. Dar pentru Iuda? Faptul că era nevrednic nu a anulat Sfânta Împărtășanie.*“

Răspuns: Ba a anulat-o, căci dacă n-o anula, nu se mai spânzura. Sfânta Împărtășanie este putere și sfințenie pentru cei dreپți și sfinți, și este osândă și moarte pentru cei nevrednici, dar lipsiți de simțul măsurii și de sfială sfântă în fața lui Dumnezeu: „*Astfel, oricine va mânca pâinea aceasta sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, va fi vinovat față de trupul și sângele Domnului. Să se cerceteze însă omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar, căci cel ce mănâncă și bea cu nevrednicie, osândă își mănâncă și bea, nesocotind trupul Domnului. De aceea, mulți dintre voi sunt neputincioși și bolnavi, și mulți au murit.*“ (I Corinteni, 11/27-30).

Așadar, însăși Biblia spune că cei nevrednici sunt vinovați dacă se împărtășesc, și chiar sunt în pericol de moarte, ca și Iuda. Cartea *Cuvântul lui Dumnezeu* îi sensibilizează pe cei nepăsători, ca să nu cadă în osândă din neștiință; deci, le face un mare bine, arătându-le ce-i așteaptă dacă se împărtășesc fără pregătirea prealabilă, așa cum se obișnuiește astăzi în biserica din lume: împărtășirea „*pe bandă rulantă*“.

Obiecția nr. 55: „*Când citești Noul Testament, ai sentimentul clar că ți se adresează Dumnezeu ție direct. Când citești această carte, cartea Cuvântul lui Dumnezeu, nu ai acest sentiment. Se adresează altora, numiți «poporul». Deci, ce rost are să citești ceva ce nu e pentru tine?*“

Răspuns: Aici este pur și simplu o chestiune de optică personală. Nu cumva ochiul tău este rău, și de aceea nu poți vedea ceea ce văd alții și mărturisesc? Biblia atenționează asupra unor întâmplări similare: „*Au nu mi se cuvine mie să fac ce voiesc cu ale mele? Sau ochiul tău este rău pentru că eu sunt bun?*“ (Ev. Matei, 20/15).

De aceea, mai profitabil ar fi să cercetezi de ce alții simt și văd altfel lucrurile, diferit de simțirile tale. Poate ochiul tău este întunecat, și atunci trebuie intervenit asupra ochiului, nu asupra peisajului pe care îl cercetează acesta: „*Luminătorul trupului este ochiul tău. Când ochiul tău este curat, atunci tot trupul tău e luminat; dar când ochiul tău e rău, atunci și trupul tău e întunecat.*“ (Ev. Luca, 11/34).

Dacă însă cauza este alta, aceea că destinatarul este „*poporul lui Dumnezeu*“, atunci pentru a și simți cu inima ceea ce, eventual, ai priceput cu mintea, nu-ți rămâne decât să te străduiești să faci și tu parte din acest „*popor*“.

Obiecția nr. 56: „*Care e rolul Duhului Sfânt în această doctrină?*“

Răspuns: Obiecția, formulată laconic, sugerează că, la prima vedere, Duhul Sfânt n-ar mai avea nici un rol. În mod indirect, pune la îndoială unitatea de voință a Persoanelor Sfinte Treimi în această lucrare, suport suficient pentru a putea concluziona în continuare că aceasta este „*străină ortodoxiei*“.

În realitate, lucrurile nici pe departe nu stau așa. Duhul Sfânt, numit și Mângâietorul și Sfințitorul, și Împărtășitorul, reactualizează acum, în primul rând, harisma Cincizecimii, numită *darul proorociei*, care avea și atunci, pe vremea apostolilor, însemnătatea cea mai mare: „*Căutați dragostea. Râvniți însă cele duhovnicești, dar mai ales ca să proorociți. [...] Așa că, frații mei, râvniți a prooroci, și nu opriți să se grăiască în limbi.*“ (I Corinteni, 14/1,39).

În același timp, Duhul Sfânt lucrează prin *Cuvântul lui Dumnezeu*, Care Se împărtășește oamenilor, făcându-Se grăitor și împărtășitor din cer peste pământ, peste toate neamurile pământului. Așadar, la Pucioasa, Duhul Sfânt își desfășoară lucrarea Sa sfințitoare, pe două planuri:

– pe de o parte, *duhul proorociei* este o harismă care dezvăluie pas cu pas planul de mântuire a omului, în etapa de sfârșit de drum în care ne aflăm, împlinind lanțul de prooroci, din uns în uns, care se sprijină și se ascultă și se supun unii prin alții: „*Și duhurile proorocilor se supun proorocilor.*“ (I Corinteni, 14/32);

– pe de altă parte, *Cuvântul lui Dumnezeu*, luat ca suport pentru învățatura cerească, echivalează, prin efect, cu harisma *grăirii în limbi*, limbile Duhului Sfânt, care despecetluiesc tainele cele din veac ascunse: „*Iar tu, Daniele, ține ascunse cuvintele și pecetluiește cartea până la sfârșitul vremii. Mulți vor cerceta-o cu de-amănuntul, și va crește știința.*“ (Daniel, 12/4).

Aceste două lucrări ale Duhului Sfânt, de la sfârșitul veacurilor, sunt complementare, căci se adresează și pentru cei ce cred, și pentru cei ce nu cred, ca pe toți să-i atragă la Hristos și pe toți să-i mântuiască: „*Așa că vorbirea în limbi este semn nu pentru cei credincioși, ci pentru cei necredincioși; iar proorocia, nu pentru cei necredincioși, ci pentru cei ce cred.*“ (I Corinteni, 14/22).

Aceasta este și explicația faptului că Dumnezeu a răspândit acum *Cuvântul Său* pe toată fața pământului, dând aceeași șansă de mântuire oricărui necredincios, dar și a faptului că proorocii Săi rămân neînțeleși de ierarhii și de preoții bisericii din lume, care refuză să mai creadă în duhul proorociei. Este și motivul pentru care proorocii se limitează la a fi călăuză exclusiv pentru *poporul Cuvântului lui Dumnezeu*, așa cum îi învață Domnul. Rămâne doar ca atât credincioșii, cât și necredincioșii să prețuiască așa cum se cuvine nemărginita dragoste a lui Dumnezeu, mărturisită de aceste lucrări mântuitoare ale Duhului Sfânt, datorite în numele Sfinte Treimi: harul, dragostea și împărtășirea cu Aceasta: „*Luați în voi adevărarea cuvintelor cu har în ele, când harul se dă vouă prin cuvântul preotului atunci când el rostește peste voi, spunând: «Harul Domnului nostru Iisus Hristos, și dragostea lui Dumnezeu Tatăl, și împărtășirea Sfântului Duh, să fie cu voi cu toți!»; iar voi, la aceste dăruiri, răspundeți cu «Amin». Iată, fiilor, harul, dragostea și Duhul Sfânt Împărtășitorul, acestea trebuie să fie lucrarea voastră, căci voi singuri le spuneți lor: «Așa să fie!».*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 21 noiembrie/4 decembrie 2005).

Obiecția nr. 57: „*Dacă spun că Virginia are moaște, de ce n-o scot la lumină, să le vedem și noi?*“

Răspuns: Aceasta ar trebui să fie preocuparea bisericii instituționale, să-i canonizeze pe sfinți și să-i prezinte poporului. Dar biserica oficială s-a lăsat greu până și pentru martiri, precum Constantin Brâncoveanu, care a trebuit să aștepte cuminte câteva sute de ani, „*până ce i-au putrezit bine oasele*“. Or mai fi și alții la rând, cine știe?... Mecanismele

bisericii din lume au ruginit și se mișcă acum din ce în ce mai greu. Deocamdată, Sfânta Virginia se odihnește cu trupul în cimitirul satului, și singurii care îi mai îngrijesc cu dragoste mormântul sunt creștinii din poporul Domnului. Moaștele ei au putut fi văzute însă de mulți localnici atunci când i s-a făcut deshumarea, după șapte ani (în anul 1987). Ei au mărturisit că o mireasmă neobișnuită a umplut tot cimitirul și împrejurimile. Doar atât a fost de ajuns pentru unii ca să se convingă că Virginia a fost nu un om obișnuit, ci o sfântă.

Obiecția nr. 58: „*De ce s-au întors la stilul vechi? Contează cum este sărbătorit, nu când este sărbătorit un sfânt. Dumnezeu nu este legat de timpul omenesc.*“

Răspuns: S-a arătat la tratarea obiecției nr. 10 că timpul contează chiar și la Dumnezeu, chiar dacă El, ca Treime de Persoane, este deasupra și în afara timpului. De aceea nu este lipsit de importanță să arătăm că Însuși Dumnezeu a cerut poporului creștin întoarcerea la cinstirea sfinților după vechiul calendar, pentru a se reface astfel unitatea de duh a ortodoxiei, cea din cer (triumfătoare) și cea de pe pământ (luptătoare): „*Să se caute calendarele vechi ca să se vadă cum se țin sărbătorile cu adevărat. Să vă luați după ceaslovuri, că acelea au mai rămas după voia Domnului. În calendar scriu comuniștii ce vor.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 1/14 septembrie 1984).

În acest mod, toți creștinii și dreptii și îngerii vor fi într-un singur duh, Duhul Sfânt, împlinindu-se, deocamdată pe acest plan, cuvintele rugăciunii *Tatăl nostru*: „*precum în cer, așa și pe pământ*“. De aceea, contează și *când*, nu numai *cum* este sărbătorit un sfânt. Domnul Însuși, după ce recomandă prin *Cuvânt* revenirea la vechiul calendar, arată și cine se face vinovat de încălcarea lui atâta vreme: „*Hai, de-acum încolo, înainte cu împlinirea! Dar ca să nu vă descoperiți, țineți și una și alta în ochii lumii; și stilul cel nou, dar cu inima fierbinte pe cel vechi, românesc, iar pentru ceea ce s-a călcat, răspunde acela care a stricat așezările. Răspunde el, pentru că voi n-ați știut până acum...*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 29 mai/11 iunie 1989).

Obiecția nr. 59: „*Să cred în cei 14 neprihăniți care spun Cuvântul lui Dumnezeu?*“

Răspuns: Din toate timpurile, Dumnezeu S-a folosit de oameni sfinți pentru a-Și prezenta cu demnitate *Cuvântul* Său, oamenilor. Se știe

că solii trimiși de un împărat către altă împărăție, trebuia să-l reprezinte cu demnitate, cu cinste și cu fidelitate pe stăpânul lor. Alegerea acestora era, așadar, inevitabilă, și se făcea pe criterii foarte severe. Tot așa, și Dumnezeu nu poate arăta lumii, decât slujitori drepti și sfinți, și de aceea ei sunt percepuți (nu fără o nedisimulată invidie, dusă până la limita aluziilor răutăcioase) ca „*neprihăniți*“, de către omul din lume. Și pentru că au fost aleși de Dumnezeu, Care crede în ei că-L vor reprezenta cu cinste, cu atât mai mult trebuie să credem și noi în ei, dacă, într-adevăr, avem credința în Dumnezeu, pe care o mărturisim. Acești „*vorbitori din partea lui Dumnezeu*“ ne fac nouă un serviciu, asemănător translatorilor din lume, care tâlmăcesc vorbirile oamenilor dintr-o limbă într-alta, căci noi nu suntem pregătiți a vorbi cu Dumnezeu, și nici măcar să înțelegem exact înțelesurile adânci, călăuzitoare, ale limbajului Duhului Sfânt: „*Cel ce nu vorbește cu Dumnezeu, nu are Dumnezeu, nu are stăpân cu care să vorbească și care să-l călăuzească.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 30 ianuarie/12 februarie 1997).

Faptul însă că Dumnezeu ne-a lăsat călăuze pe pământ, este un mare dar: „*Nu este dar mai mare între daruri, decât cuvântul lui Dumnezeu, purtat de om, ca să aibă omul călăuză.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 30 ianuarie/12 februarie 1997).

În fine, darul credinței, oricum este o virtute, care scapă oricărei analize: ori îl ai, ori nu-l ai. *Tertium non datur*. Nu putem impune nimănui să creadă în sinceritatea unor oameni, chiar dacă îi numește (un pic în derâdere) „*neprihăniți*“. Le putem însă recomanda călduros, să-i caute și să încerce să-i cunoască, pentru a-și forma singuri o părere despre ei.

Obiecția nr. 60: „*Dacă respectarea calendarului vechi este o virtute atât de prețioasă la Dumnezeu, de ce nu a ales El Biserica Ortodoxă de Răsărit (zisă și «de stil vechi») pentru a o promova ca adevărată păstrătoare și continuatoare a Ortodoxiei? De ce în Cuvântul lui Dumnezeu nu se amintește niciodată nimic despre ea?*“

Răspuns: Este adevărat că Biserica Ortodoxă de Răsărit respectă calendarul pe stil vechi, dar în afară de aceasta, mai are ea vreo virtute deosebită de Biserica Ortodoxă Română? „*Cu o floare nu se face primăvară*“, zice un proverb. Principala lipsă a ortodoxiei instituționale românești, ruperea firului din uns în uns pentru harul preoției, zace ascunsă adânc în istorie, cine știe unde; noi am descoperit-o abia la timpul reformelor bisericești ale lui Cuza. Ei bine, pe ea o moștenesc ambele

B.O.R.-uri, căci Biserica Ortodoxă de Răsărit (de stil vechi) este tot un B.O.R. mai mic și mai ambițios, care a moștenit cam toate lipsurile „bisericii-mamă“, căci așchia nu sare departe de trunchi. Chipul cezarului (banul) a pătruns și în această biserică, adesea deghizat în „euro“ sau „dolar“, care, vorba românului nedus la biserică, „tot un drac este“. Nu lipsesc nici aici dezordini în conduita curentă a preoților și a credincioșilor practicanți. Dar în primul rând, și aici regăsim abandonarea, fără prea multe griji, a duhului proorociei. Toate acestea fac ca aceste două biserici să se asemene foarte mult, ca o mamă cu fiica sa. Dar ceea ce le deosebea foarte mult, cântărind greu în alegerea bisericii care urma să fie trezită din somn, periată și împodobită ca o mireasă, prin cele 7 trâmbițe apocaliptice, era temelia sfinților. Cele două biserici ortodoxe au fiecare istoria sa, dar numai biserica strămoșească stă pe temelia sfinților martiri. Dumnezeu nu putea să șteargă cu buretele istoria, dând uitării miile de sfinți români, dați de către biserica majoritară, chiar dacă ea a fost confiscată la un moment dat, iar apoi revendicată public, și prin care se legitimează astăzi instituția Bisericii Ortodoxe Române. Cealaltă B.O.R., adică instituția Bisericii Ortodoxe de Răsărit, prin aceeași mediocritate încropită, n-a reușit să dea o imagine convingătoare (dovadă stă chiar și numărul mic de aderenți pe care îi are, după atâția zeci de ani!), adică să demonstreze că este desprinsă de principalele tare ale „bisericii-mamă“, și de aceea ea nu se poate ascunde în spatele acelor câțiva sfinți martiri pe care pretinde că îi are ca întemeietori.

Ajunși aici, să nu facem confuzia și să zicem că zecile de martiri ortodocși, din perioada furiei anticalendaristice a anilor '20 din secolul precedent, ar aparține Bisericii Ortodoxe de Răsărit. Aceasta este și ea o instituție bisericească la fel ca și instituția Bisericii Ortodoxe Române și, ca instituție, își poate revendica doar pe creștinii săi instituționalizați (adică cei 2-3 episcopi și preoți fondatori, atâția câți au existat și au suferit ca martiri; deși, chiar și aceștia au fost născuți și botezați tot în biserica strămoșească). Restul creștinilor prigoniți și martirizați aparțin ortodoxiei majoritare, fără a admite însă prin aceasta că ar aparține celeilalte instituții bisericești, Biserica Ortodoxă Română.

Să nu uităm că ortodoxia majoritară a fost confiscată abuziv de către instituția B.O.R., chiar atunci când aceasta s-a autoînființat și s-a instalat ca stăpân, în locul Stăpânului din ceruri. De atunci, ortodoxia majoritară nu mai aparține lui Hristos, ci aparține de Biserica Ortodoxă Română, căci are stăpânire pe pământ, care o păstorește după placul inimii ei, nu

după placul lui Dumnezeu. Așa a fost posibil ca ierarhii să-i mutileze duhul și mintea și inima și simțirea, într-atâta încât o mare parte a creștinilor ortodocși practicanți, a ajuns să-I întoarcă spatele lui Dumnezeu, lepădându-se de Hristos-Cuvântul lui Dumnezeu, Care le vorbește astăzi.

În plus, această biserică autointitulată „...de Răsărit“, pe criterii artificiale, numai de ea știute, a avut și ea „darul“ superbiei, a părerii de sine, căci când i s-a adus Cuvântul lui Dumnezeu, ca o mână întinsă, din mila lui Dumnezeu, și nu pentru oarecare merite, ea n-a primit așa cum se cuvenea, cu umilință și cu bucurie, acest Cuvânt care coboară astăzi din cer la Pucioasa. Ba chiar s-a împotrivit fățiș lui, publicând și câteva articole de lepădare, defăimătoare la adresa Noului Ierusalim, în primele numere ale revistei proprii, intitulată: „Catacombele Ortodoxiei“. Acestea au cântărit greu în talerul necredinței, mai ales că acele articole erau împănate cu exagerări și neadevăruri.

Iată de ce Dumnezeu nu vorbește niciodată despre această mică și ambițioasă biserică, pentru că ar trebui s-o mustre, nicidecum s-o laude; și încă, să facă această muștrare separat de toate celelalte biserici, ceea ce ar fi o atenție specială, nemeritată. Nici despre biserica catolică, așa cât e ea de mare și tare, nu vorbește Dumnezeu, afară poate doar de cele câteva cuvinte profetice, care anunță că „toată puterea papală va dispărea și va rămâne una singură: Dumnezeu“ (v. Cuvântul lui Dumnezeu, 6/19 ianuarie 1975). Și totuși, dacă această bisericuță s-ar trezi la adevăr și și-ar curăța solzii de pe ochi și s-ar spăla de păcatul defăimării, punându-și cenușă pe cap și îmbrăcându-se cu sacul pocăinței, Dumnezeu ar primi-o și pe ea cu dragoste, ca pe fiul rățăcitor, din pilda Evangheliei.

ÎNCĂ O TAINĂ VÂNDUTĂ: TAINA CĂSĂTORIEI (interviu)

Recent am parcurs cu deosebit interes eseul părintelui Nicodim, intitulat „*Poate fi pus la îndoială Cuvântul lui Dumnezeu de la Pucioasa?*“. Pe de o parte am fost impresionată să constat că în afară de revelațiile publice și oficiale, care s-au încheiat odată cu Înălțarea la cer a Mântuitorului, Pronia dumnezeiască a continuat să țină treaz spiritul profetic, printr-un număr remarcabil de revelații particulare (în intenția de a reaminti adevărurile de credință, uitate sau abandonate), culminând cu *Cuvântul lui Dumnezeu de la Pucioasa*, care pregătește omenirea pentru Parusia Domnului. Pe de altă parte, deși aceste revelații sunt semne ale îndurării lui Dumnezeu și ale dragostei Lui față de noi, este surprinzător să constatăm, totodată, câtă împotrivire, câtă obtuzitate încăpățânată zace în unii dintre semenii noștri, care, în afară de unele neînțelegeri ale lor, care se înscriu în normalitate, se agață de argumente facile, în dorința de a promova cu orice preț obiecții împotriva voinței lui Dumnezeu. Mi-am propus să-i solicit părintelui Nicodim să continue seria de dezbateri pe marginea acestor obiecții, pentru o mai deplină înțelegere a „*fenomenului*“ Noul Ierusalim. Părintele Nicodim a acceptat să studiem împreună, în chip amănunțit și cu multă răbdare, taina căsătoriei, folosindu-ne de scrierile sfinte care ne stau la îndemână (Sfânta Scriptură, Sfânta Tradiție, *Cuvântul lui Dumnezeu de la Pucioasa*) vis-a-vis de poziția bisericii oficiale a României.

(Irina Tone, reporter)

Reporter: Părinte Nicodim, Mântuitorul Hristos a încredințat Bisericii Sale, întemeiată la Cincizecime, întreg tezaurul revelației publice. Nimeni, nici proorocii, nici chiar biserica, nu poate adăuga ceva la această revelație. Sfântul Apostol Pavel amenință cu anatema pe cei care ar îndrăzni să schimbe revelația publică, moștenită prin Evanghelie (v. *Galateni, 1/8*). Și totuși, revelațiile particulare au continuat în biserică în toată vremea și până astăzi. Sfântul Apostol Petru proorocește la Cincizecime, actualizând duhul proorociei lui Ioil, că „...*fiii voștri și fiicele voastre vor prooroci și cei mai tineri ai voștri vor vedea vedenii și bătrânii voștri vise vor visa.*“ (Faptele Apostolilor, 2/17).

Se poate vorbi aici de o eventuală neconcordanță între înțelesurile adânci ale Scripturii?

Părintele Nicodim: Nu există incongruențe în Sfânta Scriptură, ci doar insuficiențe relative, exterioare ei, determinate de limitele omenești ale tălmăcitorilor acesteia. La fel cum Fiul lui Dumnezeu n-a venit să strice Legea, ci s-o împlinească (în sensul înnobilării ei), tot așa revelațiile particulare se limitează la a aduce o lumină nouă peste toată învățătura Scripturii. Este ceea ce numim, îndeobște, Sfânta Tradiție (care înglobează însă în plus și alte izvoare întregitoare). Sunt lumini supranaturale, care îl smulg pe om din întunericul părierii de sine și din apatia convenționalismului, îndreptându-l spre pocăință, spre convertire, și apoi spre adevărata credință, cea probată de fapte. Ele nu schimbă nimic din adevărurile de credință fundamentale, ci *plinesc Legea harului*.

Rep.: În eseul dumneavoastră, intitulat „*Poate fi pus la îndoială Cuvântul lui Dumnezeu de la Pucioasa?*“, ați prezentat și ați combătut, printre altele, o serie de obiecții aduse la cea mai puternică, cea mai consistentă și cea mai longevivă revelație înregistrată după Cincizecime: *Cuvântul lui Dumnezeu*, prin care Domnul Își pregătește un popor de întâmpinare pentru a doua venire a Sa. Lista de obiecții a rămas și, probabil, va rămâne mult timp deschisă. V-aș propune să abordăm împreună un subiect care îi frământă pe cei care au îndoieli în autenticitatea acestui nou și neobișnuit dialog dintre Dumnezeu și om. Vi se pare oportun acest lucru?

P.N.: Desigur. Preoții nu pot fugi de răspunderea pe care o au, de a lămuri, atât cât le stă în putință, orice problemă teologică controversată.

Rep.: Iată, una dintre cele mai sensibile chestiuni, care a suscitat o vie emoție mai ales printre creștinii tineri, este problema căsătoriei. Unele proorocii primite la Pucioasa, și care se referă la acest subiect, au fost interpretate literal, în sensul că, la un moment dat, Dumnezeu ar fi interzis căsătoria. Mai mult, opțiunea trăitorilor de la Pucioasa, care, ca oricare alți monahi de pe pământ, și-au asumat în mod liber votul castității, a fost interpretată ca o punere în practică a acestei interdicții. Voi cita una din formulările scrise, pe care am selectat-o dintre obiecțiile inventariate de mine în legătură cu acest subiect: „*Sfânta Scriptură spune la Epistola către Tit, cap. 1, versetul 15, că «Toate sunt curate pentru cei curați; iar pentru cei întinați și necredincioși, nimeni nu este curat, ci li s-au întinat lor și mintea și cugetul». Deci cel necurat pe toate le vede necurate, și de aceea consideră cei de la Pucioasa unirea trupească ca fiind «necurată». Apostolul Pavel mai spune în altă epistolă că «patul e neîntinat» și «nunta e cinstită.»* (v. Evrei, 13/4)“.

Iar argumentele care susțin această obiecție au fost formulate astfel: „Dacă Dumnezeu n-ar vrea să mai facem copii, ne-ar fi făcut sterpi. Motivația cu care săvârșești un act, schimbă natura actului. Oare, Dumnezeu ne lasă să ne înmulțim cum vrem noi? Nu, El are grijă de fiecare prunc apărut. El creează fiecare nou suflet și acesta intră în planul Său. Altfel, vorbim de filosofia deistă, în care Dumnezeu e închipuit ca un Creator Care, apoi, a lăsat lumea să se miște după legile pe care le-a pus în ea, caz în care pronia permanentă a lui Dumnezeu și lucrarea Lui continuă de creație, ar fi înlăturată. Însă Dumnezeu vrea să fim cât mai mulți în Împărăția Sa; de aceea ne lasă să ne înmulțim.“

Ce părere aveți despre această obiecție și argumentele ei? Încercând să le sintetizăm, ne întrebăm dacă este motivat și corect pentru cei de la Pucioasa să considere „necurată“ unirea trupească între bărbat și femeie.

P.N.: Problema căsătoriei comportă atât de multe subtilități, încât nu le vom putea cuprinde într-un interviu. Să încercăm măcar să răspundem obiecției, așa cum a fost ea formulată.

Aceasta pornește intenționat, încă de la început, nu cu ipoteza, ci cu concluzia: „*Cel necurat, pe toate le vede necurate*“, sugerând (fără a demonstra) că motivația unei presupuse atitudini ostile față de căsătorie, a celor de la Pucioasa, este fundamentată nu atât pe o analiză profundă, cât pe o stare de „*necurăție*“, care le-ar fi proprie. Este o acuzație minci-noasă, grosolană și indecentă, care nu se bazează pe nimic. În schimb, ea dezvăluie o atitudine preconcepțată, care întunecă imaginea de neutralitate pe care s-ar fi convenit să o îmbrace persoana care a formulat această obiecție. Afirmatia: „*de aceea consideră ei unirea trupească, necurată*“, se bazează pe o minciună: „*...pe toate le vede necurate*“. Cum ar putea demonstra acest lucru? Sunt nenumărate cele pe care cei de la Pucioasa le văd curate: postul, rugăciunea, fecioria, preoția, sfintele icoane, sfintele moaște, aghiasma, biserica etc., etc. Așa că, iată, după cum este ea formulată, de la început se întrevede lipsa de onestitate din această obiecție.

Apoi, se aduce îndată ca argument citatul din Epistola către Evrei, cap. 13, vers. 4, care este lipsit intenționat de completarea lămuritoare: „*Iar pe desfrânați îi va judeca Dumnezeu*“.

Să observăm mai întâi că mai multe ediții ale Bibliei dau o nuanță imperativă acestui verset, și nicidecum constatativă: „*Cinstită să fie nunta întru toate și patul nespurcat. Iar pe desfrânați îi va judeca Dumnezeu*.“ (Biblia, ultima ediție a B.O.R.);

„*Căsătoria să fie cinstită de toți și patul la toți să fie neîntinat! Iar*

pe desfrânați și rădesfrânați îi va judeca Dumnezeu.“ (Biblia, ediția 1944 a B.O.R.);

„*Căsătoria să fie ținută în toată cinstea și patul să fie nespurcat, căci Dumnezeu va judeca pe curvari și pe preacurvari*.“ (Biblia „britanică“ – trad. Cornilescu).

Este vorba, așadar, mai degrabă, despre un îndemn de a fugi de desfrânare și de rădesfrânare, decât despre o apologie a căsătoriei, ca instituție a familiei monogame.

În ceea ce privește căsătoria, deosebim mai multe vremuri ale istoriei omenirii, și, potrivit cu acestea, diferite atitudini față de căsătorie, pe care le recomandă Dumnezeu oamenilor, și care evoluează substanțial, de la o vreme la alta. *Prima vreme* este cea a petrecerii strămoșilor noștri, Adam și Eva, în rai. În această etapă, căsătoria era sublimată într-o nuntă cosmică, spiritualizată, în care comunicarea dintre Dumnezeu și oameni aducea acestora o fericire negrăită. Ei trăiau fără căsătorie, iar viața lor era împodobită de feciorie și veșnicie: fără dorințe de apropiere trupească, fără zămislire, fără durerile nașterii, fără naștere de copii, fără orice fel de stricăciune. Înmulțirea lor rămânea doar potențială, și rămânea în grija totală și exclusivă a lui Dumnezeu, Care, de altfel, găsisse și pentru aducerea pe lume a Evei o soluție neobișnuită, neconvențională. Când au ajuns însă robiți de diavol, Adam și Eva s-au dezbrăcat și de podoaba cerească a fecioriei, iar peste ei au venit durerile, greutățile și spaimetele, și apoi stricăciunea morții. Odată cu acestea, a apărut în viața oamenilor această îmbrăcăminte a necurăției, această haină de rob, care este căsătoria. „*Unde este moarte, acolo este și căsătorie; dacă nu există moarte, nu urmează nici căsătoria. Fecioria nu are urmări; e totdeauna folositoare, totdeauna bună, totdeauna fericită; și înainte de moarte, și după moarte, și înainte de a exista pe lume căsătorie, și după ce a venit pe lume căsătorie*.“ (citată din „*Despre feciorie*“, de Sfântul Ioan Gură de Aur, Editura I.B.M. al B.O.R., București, 2001, pag. 8).

Să observăm că durerile nașterii apar abia după căderea Evei în păcat, ca act de dreptate, pe care Dumnezeu nu-l poate evita: „*Voi înmulți mereu necazurile tale, mai ales în vremea sarcinii tale; în dureri vei naște copii; atrasă vei fi către bărbatul tău și el te va stăpâni*.“ (Facerea, 3/16).

Să comparăm acum cu ce i-a dorit Dumnezeu omului: „*Și Dumnezeu i-a binecuvântat zicând: Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l supuneți, și stăpâniți [...] peste tot pământul!*“ (Facerea, 1/28).

Așadar, l-a binecuvântat Dumnezeu pe om cu cuvintele „*creșteți*“ (duhovnicește, căci la trup erau maturi) și „*vă înmulțiți*“ (dar nu prin unire

trupească, fiindcă aceasta aduce dureri și scârbe, ci prin puterea lui Dumnezeu, care i-a scos și pe ei din nefființă). Iar când a descris căsătoria, după căderea celor doi în păcat („*atrasă vei fi către bărbatul tău și el te va stăpâni*“), n-a mai binecuvântat-o, căci nu poate fi numită binecuvântare proorocia „*în dureri vei naște copii*“, nici cea care arată greutățile și neputințele celor nouă luni de sarcină: „*Voi înmulți mereu necazurile tale, mai ales în vremea sarcinii tale*“. Seamănă, mai degrabă, cu un blestem, decât cu o binecuvântare; dar nu e blestem, căci Dumnezeu nu l-a blestemat pe om; l-a blestemat pe șarpe, (v. *Facerea, 3/14*), a blestemat pământul (v. *Facerea, 3/17*), dar pe om doar l-a pedepsit, după dreptate.

Cei care zic cu ușurință „*Dumnezeu a binecuvântat nunta din Cana Galileii*“, ar trebui să știe că Dumnezeu nu Se contrazice pe Sine. El nu binecuvintează voința omului de a gusta cu orice preț din dureri, neputințe și scârbe. Altfel binecuvintează Dumnezeu nunta, iar mirii din Cana Galileii au înțeles foarte bine acest lucru, încât îndată au devenit ucenicii Săi, păstrându-și fiecare cununa fecioriei neștirbită (vezi în *Sinaxarul din 10 mai, viața Sfântului Simon Zilotul-Cananeul*). Domnul nu le-a zis: „*De acum sunteți căsătoriți; mergeți la casa voastră și faceți copii*“, ci i-a păstrat pentru Sine, apostoli feciorelnici. Dumnezeu, așadar, a binecuvântat nunta, dar nu pe cea pământească, ci pe cea cerească, în care El era Mirele, iar cei doi tineri erau o Biserică, adică Mireasa. Deci Dumnezeu n-a voit ca omul să se înmulțească prin căsătorie, căci El n-a dorit omului suferințe și scârbe și neputințe trupești, ci seninătatea și bucuria și fericea îngerilor.

Sfântul Maxim Grecul, în al său „*Cuvânt împotriva celor care spun că neamul omenesc urma să se înmulțească prin unire trupească și prin naștere, chiar dacă n-ar fi păcătuit protopărinții lui*“, spune: „*Eu i-am auzit pe unii spunând că, dacă protopărinții noștri ar fi păzit porunca dată lor la început de Făcătorul și Stăpânul nostru, înmulțirea neamului omenesc s-ar fi înfăptuit prin același mijloc dobitocesc ca și astăzi, numai că n-ar fi existat pofta, patima, și bolile femeiești*“.

El arată apoi că, întrucât primii oameni au fost creați de la început nesticăcioși și nemuritori pentru veșnicie, Dumnezeu a avut în vedere înmulțirea oamenilor prin alte mijloace decât cele dobitocești, și care întrec mintea omenească: „*Este nedrept să înțelegem și să spunem că omul, creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, adică nemuritor, nepătitor și nesticăcios, s-ar fi înmulțit tot prin această unire ticăloasă și dobitocească, dacă ar fi păzit neîntinată porunca Creatorului său*.“ (op. cit., Sfântul Maxim Grecul).

Creatorul, având atotștiință și înainte-cunoaștere, a știut că va urma să aibă loc căderea omului și a știut și cauza acestei căderi: mândria omului și dorința de a fi el în locul lui Dumnezeu. De aceea, Dumnezeu a dat omului organele înmulțirii dobitocești și le-a înzestrat cu ardoarea chemării trupurilor unul spre celălalt, ca prin aprindere să subjuge voința potrivnică, și așa, unind trupurile stricăcioase, să se poată da naștere pruncilor. Altminteri, omul, în egoismul lui, propriu stării căzute, s-ar fi împotrivit unirii trupești, punând mereu înainte mulțimea chinurilor fără seamă care însoțesc nașterea, dar și greutățile, lipsurile și grijile care urmează pentru creșterea celor născuți.

Omul însă a fost creat spre nesticăciune și, chiar dacă a căzut în păcat, tot spre nesticăciune este chemat. „*Căci tot ce își are începutul în stricăciune, este, obligatoriu, supus stricăciunii și morții. Prin urmare, neamul omenesc ar fi trebuit să se înmulțească printr-un alt mijloc, minunat și nepătruns de mintea noastră, nu prin intermediul unirii dobitocești așa cum cred unii, judecând în mod nepotrivit chipul dumnezeiesc*.“ (op. cit., Sf. Maxim Grecul).

Rep.: Există vreo legătură ontologică între necurăția trupească, în sens larg, și simțul răului? Am întâlnit și părerea că simțul răului s-a dezvoltat chiar înainte de crearea omului și de căderea îngerilor.

P.N.: Simțul răului trebuie înțeles, mai degrabă, ca o valență lăsată de Dumnezeu în om, care previne și protejează pe posesorul ei, de o insinuare concretă a răului în existența acestuia. Totodată, în chip antinomic, el constă și într-o atracție irezistibilă spre cunoașterea necunoscutului, spre aventură. De aceea, el nu putea apărea ca o categorie filozofică abstractă, anterioară aducerii la existență a posesorului ei. Simțul răului nu a fost făcut înainte, ci odată cu crearea omului, după cum reiese din următorul text: „*Om, când a fost făcut de mâna lui Dumnezeu și de Duhul lui Dumnezeu, a fost făcut să aibă în el și simțul binelui, și simțul răului, ca să nu fac din el un rob, și să fac din el un liber. [...] Dacă aș fi construit în el numai simțul binelui, n-ar mai fi trebuit să-l atenționez să nu mănânce din pomul neascultării*.“ (cit. din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 30 iunie/13 iulie 1997).

Și acum să urmărim cum i Se adresează Dumnezeu lui Adam: „*O, tu, cel zidit de mâna Mea din pământ! Eu am scos pe femeie din tine ca să scot răul din tine, dar tu ai luat și ai mâncat din el, și apoi M-ai judecat. [...] și-am dat-o, dar nu și-am spus s-o ascuți pe ea, ci și-am spus să mănânci din toți pomii Raiului, și nu din ea*.“ (cit. din *Cuvântul lui*

Dumnezeu, 24 februarie/9 martie 2003 – sublin. ns.). Iar Adam Îi răspunde, printre altele: „*Duhul meu cunoștea binele și răul, care intraseră în ființa mea după ce luasem știință. [...] Eu singur mi-am grăbit ieșirea din rai. [...] Duhul voii libere este moarte peste om.*“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu*, vorbirea lui Adam, 24 februarie/9 martie 2003). Așadar, cuvintele „*ca să scot răul din tine*“ arată că simțul răului este legat de femeie. Nu femeia în sine este răul, ci atracția fizică voluntară și comportamentul ei marcat de suficiență de sine, de superbie și de imprudență, toate la un loc exercitate asupra bărbatului ca să-l smulgă din părinții cerești și s-o asculte pe ea: „*Va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va uni cu femeia sa și vor fi amândoi un trup*“ (Facerea, 2/24). Adică, se va desprinde de Dumnezeu și se va lipi fizic de femeie; căci cuvintele „*ai mâncat din el*“, care marchează mai sus împărtășirea omului cu răul concret, fizic, arată că răul este acesta: abandonarea fecioriei, lucrare care face din doi, unul, și atunci omul, fiind unul, este singur, și „*nu este bine să fie omul singur.*“ (Facerea, 2/18).

Intrarea răului în lume, aduce acest paradox: femeia, ca rezolvare a problemei singurătății omului, îl împinge pe om din nou în singurătate. Omul Îl pierde pe Dumnezeu, câștigând iluzia ieșirii din singurătate, și această iluzie este chiar femeia, care fusese scoasă ca soră geamănă, din coasta sa, printr-o creație specială, făcută în afara primelor șapte zile ale creației și menită să-l mulțumească pe Adam, care, fiind prea pretențios, nu-și găsisese nici un alt ajutor pe potriva lui (v. *Facerea*, 2/20). Cu timpul, oamenii se vor lămuri de-a binelea, ce a adus, de fapt, femeia în lume, după ce multe împărțiri pământeste și trupești vor fi ruinate de capriciile femeii, iar înțelepții pământului vor izvedi maxime care să arate acest lucru: „*Și am găsit femeia mai amară decât moartea, pentru că ea este o cursă, inima ei este un laț și mâinile ei sunt cătușe.*“ (Eccleziastul, 7/26). Așadar, simțul răului, în faza primordială, este strâns legat de acea disponibilitate potențială, pe care Dumnezeu o lasă în om, de a se lepăda de feciorie și de a se uni fizic cu femeia. Evident că această unire nu era voită de Dumnezeu, Care interzisese omului să mănânce din pomul cunoștinței binelui și răului. Mâncând însă, Adam descoperă în sora sa, Eva, altceva: femeia. Lui Adam i se descătușează lucrarea simțului răului, și el trece brusc din puritatea copilăriei, în incest. Biblia nu relatează acest lucru, din delicatete și pudoare, dar este evident că cei doi au cunoscut răul, căzând în experiența cunoașterii reciproce, îndată ce s-au descoperit unul pe altul cu alți ochi decât cu cei ai fecioriei. Apoi, s-au trezit la

realitate, goi și rușinați, și au simțit pentru prima oară frica: simțurile descătușate descopereau răul în amploarea, consecințele și diversitatea lui. De aceea, simțul răului se diversifică la rândul lui, căpătând disponibilitate pentru receptarea tuturor formelor derivate ale răului primordial. Spre exemplu, monahii zilelor noastre, deși nu au o experiență conjugală, rămân involuntar receptivi la ispitele cărnii și sunt agresati uneori cu acestea: ele vin aievea, sau din văzduh, sau din închipuire, sau din vise, sau din experiențe colaterale ale semenilor lor, propagate cu „*dărnicie*“ prin mijloacele mass-media. Aici trebuie să vedem și de ce a lăsat Dumnezeu să fie așa. Motivația principală este ca să nu fie omul rob neputinței sale (cum este, spre exemplu, un famen născut așa: famen), ci să fie liber să aleagă, și să poată alege. Din păcate, atracția e atât de mare, iar firea căzută se moștenește atât de bine „*din tată în fiu*“, încât puțini înțeleg ce înseamnă cuvintele „*a se face famen pentru împărăția cerurilor*“. Adică, a inhiba atât de eficient simțul primordial al răului (împreunarea trupească, privită ca aventură a cunoașterii), care este cuibărit adânc în ființa sa, încât să fie curat și ușor ca un copil, care, prin firea sa, nu este preocupat nici măcar să afle, darămite să experimenteze în ce constau patimile adulților!

Rep.: Părinte Nicodim, un proverb latin spune: „*Naturalia non sunt turpia*“ (Cele naturale nu sunt rușinoase). Mai putem vorbi, în acest context, de „*patimi ale adulților*“?

P.N.: Se gândește, oare, omul „*modern*“, de ce stă în firea omului, de milenii, ascunderea împreunării trupești? De ce nu se săvârșește în public? Timp de aproape 1900 de ani din era creștină, nici sărutul nu era public. Omul era din fire rușinos să săvârșească păcatul. Abia în secolele XIX – XX diavolul l-a „*emancipat*“ pe om, dându-i libertatea de a păcătui fără frică și fără rușine. Apoi a devenit mai îndrăzneț, colaborând public cu supușii lui pentru a promova în lume cele mai inimaginabile perversiuni posibile, pentru ca apoi să-l acuze pe om că l-a întrecut în îndrăzneală și mai ales în imaginație. Lumea este, la acest capitol, într-o derivă fără precedent. Până și căsătoria a ajuns să fie batjocorită în unele țări, care încă se mai pretind și civilizate, ca acoperire „*legală*“ a legăturilor trupești mai presus de fire.

Rep.: Această „*primă vreme*“, în raport cu care analizăm poziția omului față de căsătorie, se sfârșește, așadar, odată cu păcatul primilor oameni?

P.N.: Exact. Cunoașterea reciprocă prin păcat, aduce în istorie *a doua vreme* a căsătoriei, căsătoria furată, experimentală, aventuristă, prin

care primii oameni amestecă, pentru prima dată în viața lor, bucuria, cu amărăciunea. Îndată după păcat, omul gustă din plin atât din libertatea de exprimare trupească, cât și din consecințele ei. Păcatul primordial capătă însă dimensiuni cosmice, prin toate consecințele lui, ceea ce atrage după sine, la scurtă vreme, pedeapsa potopului.

A treia vreme a căsătoriei este cea post-diluviană. Atunci Dumnezeu a zis: „*Nașteți și vă înmulțiți și vă răspândiți pe pământ și-l stăpâniți!*“ (Facerea, 9/7), și a fost văzut ca o binecuvântare acest cuvânt al lui Dumnezeu (v. *Facerea*, 9/1).

Omul alesese calea: de la „*a crește și a se înmulți*“ prin Dumnezeu, a ajuns la „*a naște și a se înmulți*“ fără Dumnezeu, căci n-a voit să se înmulțească așa cum a lăsat Dumnezeu, și în toate s-a împotrivit Lui, iar Dumnezeu a trebuit să-l rabde pe om, și a fost chiar nevoit ca să-l binecuvinteze, nu ca să-l confirme sau să-l laude pentru alegerea sa, ci ca să-l protejeze, cât de cât, prin binecuvântare, tocmai pentru că alegerea omului era nefericită și rea: „*O, poporul Meu, Mă tângui și Eu ție, că omul zice că așa a lăsat Dumnezeu, nu zice că omul a lăsat așa, că omul a făcut așa, și că Dumnezeu l-a răbdat pe om și îl rabdă de șapte mii de ani și îl binecuvintează așa cum este el, de șapte mii de ani, doar se va lipi de om binecuvântarea Mea. Ce să-i fac? Să-l blestem? Dar omul e blestemat prin ceea ce face pe pământ și peste trupul lui. Să-l mai blestem și Eu?*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 13/26 iunie 1994).

Acum, căsătoria căpătase două justificări: nașterea de copii și potolirea poftelor trupești. Pământul s-a umplut, într-adevăr, de oameni, dar poftele trupești nu s-au potolit.

Rep.: Se poate afirma că, pentru această vreme, dezideratul curățeniei trupești era prematur?

P.N.: Dimpotrivă! Dintotdeauna, unii dintre înaintașii noștri au aspirat la curățenia trupească la neîntinare, chiar fiind căsătoriți. De exemplu, iată cum se comportă Tobie atunci când se căsătorește cu Sara, pe care o numește „*soră*“ încă din noaptea nunții: „*Iar când au rămas numai amândoi în cameră, Tobie s-a sculat din pat și a zis: scoală, soro, să ne rugăm, ca să ne miluiască Domnul.*“ (Tobit, 8/4). Și, rugându-se Domnului, Tobie a zis: „*Și acum, Doamne, nu plăcerea o caut, luând pe sora mea, ci o fac cu inimă curată.*“ (Tobit, 8/7).

Este aceasta o aspirație spre sfințenie desăvârșită la cei plăcuți lui Dumnezeu, care, cu riscul de a nu fi înțeleși de semenii lor, au dus-o mai apoi, în creștinism, la împliniri surprinzătoare. Spre exemplu, peste vea-

curi, Sfântul Alexie, pe care biserica îl va numi *omul lui Dumnezeu*, va fugi de căsătorie în chiar noaptea nunții. Oare, câți creștini apreciază astăzi în mod sincer acest gest al Sfântului Alexie, și câți îl vorbesc de rău?

Rep.: V-am întrerupt... erați la vremea a treia a căsătoriei...

P.N.: Da! Și așa a venit cea de *a patra vreme*: vremea Evangheliei. În această vreme, poziția față de căsătorie se nuanțează substanțial: „*Hristos dorește îndepărtarea noastră de căsătorie. Ascultă ce spune: «Cel ce poate să o primească (fecioria), să o primească.»* (Ev. Matei, 19/12). *Nu te mira dacă Dumnezeu n-a poruncit asta de la început! Nici doctorii nu prescriu aceeași dietă bolnavilor tot timpul cât stau la pat. [...] Dumnezeu a spus: «Nașteți și vă înmulțiți». Timpul cerea ca Dumnezeu să dea o astfel de poruncă; pe vremea aceea trupul omenesc era cuprins de nebulie, nu putea suporta furia patimilor și nici nu avea în tulburarea aceea un alt liman decât căsătoria, în care să se refugieze omul. Ce poruncă trebuia să-i dea Dumnezeu? Trebuia să-i poruncească să trăiască în înfrânare, în feciorie? Dar o astfel de poruncă ar fi făcut și mai mare cădere, și mai puternică flacăra. Singura hrană potrivită pruncilor este laptele.*“ (citată din „*Despre feciorie*“, Sfântul Ioan Gură de Aur, pag. 32).

În vremea aceasta, pentru că pământul se umpluse, deja, de oameni, căsătoria nu mai avea decât o singură pricină de a exista: limitarea, îngrădirea desfrânării: „*Dar din pricina desfrânării, fiecare să-și aibă femeia sa.*“ (I Corinteni, 7/2).

Iată că, de acum, căsătoria nu mai era pentru naștere de fii și, totodată, pentru înmulțirea oamenilor în lume. Sfântul Apostol Pavel poruncește celor care ard de patimi, să se căsătorească, dar nu ca să aibă copii, ci ca să nu-i ispitească satana din pricina neînfrânării lor (v. *I Corinteni*, 7/5).

Așadar, din pricina neînfrânării oamenilor, urma ca fiecare să-și aibă femeia sa, cu care să se desfrâneze în voie, pe ascuns. Așa s-au stăvilat întrucâtva desfrânările, care ajunseseră să se săvârșească și în locuri publice: în băi, în lupanare, în dumbrăvi amenajate. Altminteri, cine se putea înfrâna, nu avea nevoie de femeie, așa cum era Pavel: „*Celor ce sunt necăsătoriți și văduvelor le spun: Bine este pentru ei să rămână ca și mine*“ (I Corinteni, 7/8). Dar „*nu toți pricep cuvântul acesta, ci doar aceia cărora le este dat.*“ (Ev. Matei, 19/11).

Așa se înțelege îndemnul de „*a cinsti nunta*“: prin „*patul neîntinat*“, căci nu stă în puterea căsătoriei să facă sfinți oamenii, ci stă în puterea fecioriei: „*«Fecioara, spune Pavel, se îngrijește de cele ale Dom-*

nului, pe când femeia măritată, de cele ale lumii.» (I Corinteni, 7/34). *Pavel îngăduie celor căsătoriți să trăiască împreună, dar ascultă cum îi ține de rău când le face acest hatâr: «și iarăși să fiți împreună, ca să nu vă ispitească Satana.»* (I Corinteni, 7/5). *Dar vrând să arate că nu se datorește totul ispitei diavolului, ci că cea mai mare parte de vină se datorește trândăviei noastre, Pavel a adăugat pricina principală, spunând: «Să fiți iarăși împreună, din pricina neînfrânării voastre.»* (I Corinteni, 7/5). *Cine n-ar roși la auzul acestor cuvinte? Cine nu s-ar strădui să scape de defăimarea neînfrânării? Sfatul lui Pavel nu este adresat tuturor oamenilor, ci numai celor căzuți de tot. Pavel spune: Dacă ești atât de rob plăcerilor, dacă ești atât de ușuratic, încât ai nevoie mereu de femeie, încât pofta ți-i mereu trează, fii împreună cu femeia! Îngăduința aceasta nu pornește din gura unui om care încuviințează, a unui om care laudă, ci din gura unui om care nu încuviințează, a unui om care osândește. Dacă n-ar fi avut de gând să atace cumplit sufletul iubitorilor de plăceri, n-ar fi întrebuințat cuvântul «neînfrânare»; cuvântul acesta e tare, este defăimător. Într-adevăr, de ce n-a spus Pavel: din pricina slăbiciunii voastre? Pentru următorul motiv: dacă Pavel ar fi întrebuințat cuvântul «slăbiciune», ar fi însemnat că iartă pe cei robiți plăcerilor; dar când întrebuințează cuvântul «neînfrânare», înseamnă că arată cât de mare e trândăvia lor.»* (citată din „Despre feciorie“, Sfântul Ioan Gură de Aur, pag. 54-55).

Așadar, formularea lui Pavel: „să fiți iarăși împreună“, este, de fapt, o îngăduință, nu un îndemn, o ingenunchere a voinței lui în fața celor căzuți de tot, pentru a nu se risipi ultima fărâmbă de dialog cu aceștia; căci „trupul nu este pentru desfrânare!“ (I Corinteni, 6/13), iar îngăduințele nu aduc întotdeauna rezultate bune: „Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate îmi sunt de folos.“ (I Corinteni, 7/12).

Căsătoria rămâne un „rău necesar“, un blocaj al „mai răului“. Spre exemplu, Sfântul Apostol Pavel vede un pericol în văduvele tinere, căci „când poftele le îndepărtează de Hristos, vor să se mărite.“ (I Timotei, 5/11). De aceea el este silit să accepte următoarea soluție: „Vreau, deci, ca văduvele tinere să se mărite, să aibă copii, să-și vadă de case, și să nu dea potrivnicului nici un prilej de ocară, căci unele s-au și abătut, ca să se ducă după satana.“ (I Timotei, 5/14,15). Iată, așadar, coroana răului, care îndepărtează pe om de Hristos și îl atrage spre satana: poftele trupului.

De aceea, îndeamnă Pavel: „Fugi de poftele tinereților..“ (II Timotei, 2/22), căci pofta este păcat: „Tot bărbatul s-a dus la femeie pentru

poftă, dar să știi că pofta te duce în iad. Să te duci la femeie la timp potrivit și să zici: «Mă duc la femeie, dar nu cu poftă, ci să zămislesc prunc și să-l dăruiesc lui Dumnezeu».

Poporul Meu, postiți mereu, ca să piară pofta. Poporul Meu, poporul Israel a trecut prin apă, iar noi vom trece prin foc.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 11/24 noiembrie 1974).

Rep.: Există și o a cincea vreme a căsătoriei?

P.N.: Da! *A cincea vreme* este chiar vremea pe care o trăim: vremea apocaliptică, pe care o proorocește Sfântul Ioan Hrisostom, cu o deosebită clarviziune: „*Timpul acesta nu-i timp de îmbrățișări, nici de plăceri, ci de lacrimi și amare suspine, de metanii și de mărturisire a tuturor păcatelor. [...] Poate exista o robie mai mare decât robia plăcerilor trupului?*“ (citată din „Despre feciorie“, de Sfântul Ioan Gură de Aur, pag. 48-49).

Este o vreme a încercărilor: „*Vai de cele însărcinate și de cele ce vor alăpta în zilele acelea!*“ (Ev. Matei, 24/19). Este, de asemenea, o vreme în care se actualizează îndemnul Sfântului Apostol Pavel de a pregăti întâlnirea cu Hristos prin apropierea strânsă de Hristos, până la îngemănare: „*Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.*“ (Galateni, 2/20); „*Iar voia lui Dumnezeu aceasta este: sfințirea voastră; să vă feriți de desfrânare [...] nu în patima poftii cum fac neamurile care nu cunosc pe Dumnezeu.*“ (I Tesaloniceni, 4/3-5).

Este vremea când căsătoria redobândește valențele cerești, primite ca binecuvântare la nunta din Cana Galileii, despre care Sfântul Apostol Pavel zice: „*Taina aceasta mare este, iar eu zic: în Hristos și în Biserică*“ (Efeseni, 5/32), iar în altă traducere a Bibliei: „... *iar eu zic despre Hristos și despre Biserică*“. Așadar, Taina se referă la nunta cerească, între Mirele Hristos și Biserica Sa, ceea ce în Cana Galileii a fost pentru prima dată prefigurată, căci acolo Hristos era prezent în chip de Mire, iar mireasa era reprezentată chiar prin *cei doi tineri*, care îndată au părăsit făgăduințele apropiierilor trupești și L-au urmat ca apostoli, pe Hristos. Simon Cananeul (Zilotul) și sora sa soție, ei sunt primii care au împlinit, cu anticipație, cerințele acestei vremi: „*Nu mai este parte bărbătească, nici parte femeiască.*“ (Galateni, 3/28), ci toți sunt una în Hristos; ei se fac model și îndemn chiar și pentru cei căsătoriți, care sunt, de asemenea, chemați la curăție trupească: „*De acum, cei ce au femei, să fie ca și cum nu ar avea.*“ (I Corinteni, 7/29), căci „*poftele îndepărtează de Hristos.*“ (I Timotei, 5/11).

Rep.: Deci, a cincea vreme a căsătoriei este ultima?

P.N.: Nu, mai este una, *a șasea vreme*; ea este ultima: vremea nunții cosmice, momentul împlinirii Scripturii: „*Iată, Mirele vine! Ieșiți întru*

întâmpinarea Lui!“ (Ev. Matei, 25/6), moment marcat prin cuvintele: „*la miezul nopții*“, care semnifică apogeul păcatului în lume.

Dar va putea, oare, stricăciunea să moștenească împărăția cerurilor? Spune Sfântul Apostol Pavel la Epistola I către Corinteni: „*Aceasta însă zic, fraților: carnea și sângele nu pot să moștenească împărăția lui Dumnezeu, nici stricăciunea nu moștenește nestricăciunea.*“ (I Corinteni, 15/50), căci nunta este pentru cei neprihăniți: Mirele (Hristos) este neprihănit, iar mireasa (biserica) trebuie să fie și ea neprihănită, adică să aibă feciorelnice toate mădulele ei (creștinii): „*Și m-am uitat și iată, Mielul stătea pe muntele Sion și cu El o sută patruzeci și patru de mii, care aveau numele Lui și numele Tatălui Lui, scris pe frunțile lor [...] care fuseseră răscumpărați de pe pământ [...] Aceștia sunt care nu s-au întinat cu femei, căci sunt feciorelnici [...] sunt fără prihană.*“ (Apocalipsa, 14/1-5). Hainele lor sunt curate și albe: „*Cel ce biruiește va fi astfel îmbrăcat în veșminte albe.*“ (Apocalipsa, 3/5); „*și fiecăruia dintre ei i s-a dat câte un veșmânt alb.*“ (Apocalipsa, 6/11).

De aceea, la nuntă nu vor putea rămâne cei nefeciorelnici, ale căror haine sunt pătate și rupte, căci aceștia vor fi pe rând întâmpinați cu mustrarea: „*prietene, cum ai intrat aici fără haină de nuntă?*“ (Ev. Matei, 22/12). Cine va putea să se dezvinovățească în fața acestor cuvinte? Nimeni, căci cel interpelat astfel în pildă, „*a tăcut*“ (v. Ev. Matei, 22/12).

Dimpotrivă, cei care Îl întâmpină pe Mirele Hristos, venit ca Împărat și Judecător al lumii, sunt „*îmbrăcați în veșminte albe*“ (simbol al neprihănirii lor) și au „*în mână ramuri de finic*“ (simbol al împăcării cu Hristos) (v. Apocalipsa, 7/9). Mirele Hristos îi primește cu iubire, stând pe Muntele Sion, iar cu El sunt cei o sută patruzeci și patru de mii care fuseseră răscumpărați de pe pământ (număr simbolic, reprezentând câte douăsprezece mii aleși din fiecare seminție a lui Israel), care au „*numele Lui și numele Tatălui Lui scris pe frunțile lor.*“ (Apocalipsa, 14/1).

Un amănunt esențial, consemnat aici de Sfânta Scriptură, este: „*aceștia sunt cei care nu s-au întinat cu femei, căci sunt feciorelnici*“ (Apocalipsa, 14/4). Vedem aici, într-o antiteză foarte clară, că opusul fecioriei (care, înțeles în sens lumesc, se consideră a fi căsătoria) este, de fapt, în înțelesul ceresc, întinarea. Pentru creștinii tradiționaliști ai bisericii din lume, care se mai consideră pe deasupra și puritani, va fi greu de suportat ideea că însăși Biblia afirmă despre căsătorie că este „*întinare cu femei*“, dar realitatea este indubitabilă și trebuie să ne supunem ei.

Rep.: Sunt aceste „*vremuri*“, de care ați vorbit, o împărțire rigidă a timpului istoric?

P.N.: Eu nu am pretenția de a-mi promova paternitatea acestei împărțiri a timpului. Ea este artificială și slujește exclusiv acestei discuții-interviu. Oricine poate încerca o împărțire mai bună. Personal, am simțit nevoia așezării unor repere în timp, pentru a sublinia mai bine schimbările de concepție și cauzele lor istorice, vis-a-vis de tema abordată: căsătoria.

Rep.: Părinte Nicodim, la începutul acestui reportaj am înțeles că această revelație a timpurilor noastre, numită generic *Cuvântul lui Dumnezeu*, aduce o lumină nouă, împlinitoare, asupra înțelesurilor adânci ale Sfintei Scripturi. Bănuiesc că și acest aspect, atât de important al vieții, care este căsătoria, nu a fost neglijat. În lumina acestei revelații, ce ne puteți spune despre poziția actuală a căsătoriei în rândul celor șapte Taine ale bisericii? Mai este căsătoria considerată o taină sfântă, în înțelesul clasic al cuvântului?

P.N.: Să observăm că această revelație, care are consistența și forța motrică a unui fluviu de învățătură cerească, stă așezată la cumpăna a două „*vremuri*“ din cele recenzate mai înainte: „*vremea a patra*“, cea a Evangheliei, și „*vremea a cincea*“, cea a Apocalipsei. Este de așteptat să găsim îndemnuri potrivite pentru ambele vremuri, aflate însă, evident, într-o evoluție calitativă, corespunzătoare trecerii de la o „*vreme*“ la alta.

Într-adevăr, vom observa, pentru început, că Dumnezeu recunoaște poziția clasică a bisericii, care consideră căsătoria ca fiind una din cele șapte Sfinte Taine: „*Nunta creștină este o mare taină a Bisericii Mele.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 18 iunie/1 iulie 1956). De aceea, poziția față de căsătorie se păstrează în îngăduință, care pune stavilă desfrânării, îngrădind-o la cei care nu se puteau înfrâna: „*Tată, pe cel ce vrea să se căsătorească, nu-l opriți. Pe cel ce nu vrea, nu-l obligați, ca să nu fiți judecați, căci căsătoria va merge până la judecată, până la sfârșit.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 1/14 mai 1957). Vedem aici, pe de o parte, proorocia care arată că legătura căsătoriei nu va dispărea până la sfârșit. Aceasta poate îi va liniști pe cei care se tem că li se va impune renunțarea la acest jug, care este căsătoria, sau se tem că le va fi furată pur și simplu. Pe de altă parte, se deschide cu blândețe un alt subiect, cel care vizează poziția alternativă: renunțarea la căsătoria trupurilor și trecerea din trup în duh, pentru a gusta sublimul căsătoriei în Duhul lui Hristos: întâi înfrânarea, și apoi sfințenia: „*...lăsați poftele trupului. Nu este opriță căsătoria, dar cine are dragoste și hotărâre să ajungă la sfinți, aceia se opresc. [...] Într-un cuvânt, înfrânați-vă!*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 21 aprilie/4 mai 1958).

Libertatea căsătoriei este, așadar, net subliniată și respectată în *Cuvântul lui Dumnezeu*, ca expresie a voinței libere a omului. În același timp însă, este arătată limpede și voia lui Dumnezeu: „*Cine vrea să se căsătorească, e liber să se căsătorească. Cine vrea să se mărite, să se mărite, nu sunteți opriți, dar cine vrea să rămână așa, bine face, că așa vrea Tatăl Meu; că voia Tatălui Meu e să fiți ca Mine. Fiți sfinți [...]*.” (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 19 iunie/2 iulie 1959).

Omul însă și-a luat libertăți peste libertăți. Este știut că, la fel ca orice altă taină, pentru a merita calificativul (și acela destul de relativ) de „*sfântă*”, căsătoria trebuia cu multă strictețe să urmărească rânduielele canonice și prescripțiile ceremoniale, lăsate de Sfinții Părinți. Din nefericire, s-a generalizat în biserici o intolerabilă nepăsare din partea preoților, față de unele obligații minimale. Astfel:

– preoții nu mai fac publică, pe ușa bisericii și la slujbele duminicale curente, intenția tinerilor de a se logodi. Dispare astfel cu desăvârșire o etapă esențială, cea a cercetării publice, care este menită să dezvăluie eventuale intenții frauduloase sau greșeli. Un bărbat se poate căsători cu ușurință cu mai multe femei, din interes material, devenind bigam sau poligam. Au fost mai multe cazuri de astfel de „*gineri de profesie*”. De asemenea, unele înrudiri apropiate ale logodnicilor, mai puțin cunoscute (sau eventual tănuite), pot fi mediatizate printr-o asemenea publicitate locală, pentru a se putea evita însoțirile nepermise, între rude de sânge. Despre înrudirile spirituale, ce să mai vorbim? Ele nu mai interesează aproape pe nimeni.

– preoții nu-i mai spovedesc, de regulă, înaintea logodnei, pe tineri, iar pe nași, nici atât. De aceea, ei nu mai pot afla viața intimă a acestora, riscând să administreze o „*sfântă taină*” unor tineri pentru care de mult nu mai există *taine* în relațiile lor intime. Cât despre sfințenie... ce să mai vorbim? Mai poate fi vorba de punerea cununiiilor biruinței, unor tineri deja biruiți de păcatul desfrânării? Mai are rost ca mireasa să se îmbrace în albul neprihănirii, înșelând asistența? Mai are rost, până la urmă, ritualul din Molitfelnic? Sau, mai degrabă, li s-ar cuveni să li se citească slujba intitulată „*nunta a doua*”? căci ei au furat, deja, prima nuntă!

– preoții nu mai cercetează voința părinților tinerilor, ignorând că nunțile făcute fără voia părinților, sunt ca și curvia (*v. canonul 38 al Sfântului Vasile cel Mare*).

– preoții (cu acordul tacit al arhierilor, care au binecuvântat ultimele ediții ale Molitfelnicelor) au modificat grav rânduiala canonică a

slujbei căsătoriei, introducând un obicei nou: în loc de a administra Sfânta Împărtașanie, la momentul potrivit, tinerilor de curând căsătoriți (dacă nu au oprire canonică), ei au introdus, în mijlocul slujbei căsătoriei, o rânduială păgânească, vârându-le pe gât mirilor câte un pișcot (spre veselia desfrânată a nuntașilor) și dându-le să soarbă din așa-zisul „*pahar de obște*”, plin cu vin sau șampanie. Ca o încununare a acestei blestemății, ei cântă împreună cu strana: „*Paharul mântuirii voi lua și numele Domnului voi chema!*”. Ce ofensă mai mare poate fi adusă Trupului și Sângelui Domnului, la care nu se mai gândește nimeni în aceste clipe?!

Rep.: Dar acest lucru este cutremurător! Cum s-a putut strecura în biserică acest obicei? Și, de altfel, cum ar trebui să decurgă această slujbă pentru a se evita această barbarie?

P.N.: În biserică s-au strecurat multe „*îngăduințe*”, ca urmare a lipsei de interes și de veghe din partea arhierilor. Această slujbă n-a fost mereu așa. În primul rând, nunta era nedespărțită de Sfânta Liturghie. Astăzi, în unele biserici, nunțile se țin lanț până sâmbătă seara la orele 21 sau 22, tot la o jumătate de oră câte una, deși, canonic, sunt interzise în ajunul praznicelor bisericești.

Ar trebui ca dimineața, după ce preotul a săvârșit Sfânta Proscomidie, să iasă afară din altar și, așa, cu toate veșmintele, să săvârșească în mijlocul bisericii slujba însoțirii tinerilor (mai puțin episodul cu pișcoturile și cu paharul de șampanie), iar după ce îi încununază, să-i așeze la loc de cinste în naosul bisericii și, intrând în altar, să dea binecuvântarea de începere a Sfintei Liturghii. Iar în cursul slujbei, la cuvintele preotului „*Cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste să vă apropiați!*”, să vină mirele și mireasa, primii, și să se împărtașească. După Sfânta Liturghie, să meargă cei încununați, la casa lor (nu la restaurante lumești), însoțiți de preot și de nuntași. Aici se cuvine să se veselească cu cântări duhovnicești, cu tropare și irmoase, potrivite nunții, nu cu muzici, jocuri și (ne)orânduielei curvești.

Rep.: V-am întrerupt din lista de obligații legate de căsătorie.

P.N.: Da! Să continuăm:

– preoții să nu mai îngăduie în biserici atmosfera de circ, care însoțește alaiul mirilor: femei aproape dezbrăcate, sau îmbrăcate curvește, filmări ca la teatru, cu proiectoare și alte asemenea bazaconii, încât nu știi dacă mai ești în biserică sau pe un platou de filmare; aruncare cu bomboane și grăunțe prin biserică, fără nici un respect față de locașul de cult și sugerând o concepție păgână a fertilității, care nu are nimic comun cu credința în Dumnezeu.

– preotul să îndemne mirele și mireasa spre castitate, în răstimpul care urmează, fiindcă s-au împărtășit cu dumnezeieștile Taine.

– preotul să cerceteze cu grijă, înainte de toate, orice impediment canonic (și sunt destule, vreo treisprezece!) care ar putea împiedica nunta, având grijă să nu o programeze în ajunul sărbătorilor, sâmbăta, ci numai în duminicile de peste an, aflate în perioadele permise. Nu se admit dispense! Dispensele sunt viclesuguri diavolești, pentru a-L mâhni și a-L mânia pe Dumnezeu.

Rep.: Există urmări ale acestor acte de nepăsare, observate astăzi în biserică?

P.N.: Ar fi bine să știe creștinii că din cauza neorânduiei cele pentru nunți canonice, se nasc copii bolnavi și betegi: ciungi, urâți, însemnați pe trup și risipiți la minte. Iată ce zice dreptul Iov despre ziua nașterii sale: „*Piară ziua în care m-am născut și noaptea care a zis: un prunc de parte bărbătească s-a zămislit!*“ (Iov, 3/3); căci socotea că moartea crâncenă a fiilor și fiicelor lui s-ar datora unor păcate și neorânduiei făcute de cei chemați să se bucure, mâncând și bând, la nașterea sa. Din nefericire, multe nunți zise „*creștine*“ sfârșesc cu cântece curvești, beții, desfrânări și chiar ucideri.

Rep.: Care ar fi explicația atâtor neorânduiei, adunate la o singură slujbă? Există vreo motivație ascunsă, care le propulsează, cu sau fără voia oamenilor?

P.N.: Poate cea mai autentică motivație stă ascunsă în lăcomia după bani a preoților. Pentru unii preoți, care s-au „*aranjat*“ într-o biserică mai mare și mai arătoasă, slujbele căsătoriilor au devenit o adevărată industrie. Aici nunțile se țin lanț, chiar și în perioadele de post, pentru că biserica este, de fapt, „*decorul*“ în care are loc un „*spectacol*“ numit, impropriu, „*nuntă*“. Preoții aceștia n-au nici un interes să-și diminueze veniturile împiedicându-se de nu-știu-mai-care canon și amânând, de aceea (sau chiar oprind definitiv, dacă e cazul), o căsătorie programată deja, cu toate pregătirile făcute și cu avansul plătit la restaurantul unde va avea loc petrecerea. Episodul cel mai grotesc se consumă îndată după slujbă. Preotul se retrage strategic în altar, unde îl așteaptă pe naș să vină cu „*onorariul*“. Contrar rânduiei canonice, nașul pătrunde fără nici o sfială în altar, uneori însoțit de mire, pentru a aduce „*mulțumirile*“ preotului, și astfel, chipul cezarului, banul (pe care românul simplu, dar înțelept, îl numește „*ochiul dracului*“), pătrunde nestingherit în altar, spurcând locul în care ar trebui să fie cea mai mare sfințenie.

Căsătoria nu mai este o taină; ea devine o marfă negociabilă, care se vinde la mezat; căci fiecare „*biserică*“ are tarifele ei. Cei care nu pot suporta tarifele piperate ale unor biserici „*de lux*“, ca „*Domnița Bălașa*“ sau „*Sfântul Elefterie*“, din București, trebuie să se mulțumească cu bisericuțele modeste, de cartier, unde prețurile cu care se vinde și se cumpără nunta, sunt ceva mai suportabile.

Rep.: Cuvântul lui Dumnezeu cum califică aceste neorânduiei?

P.N.: Dumnezeu le califică drept „*nelegiuiri*“, după cum El Însuși spune: „*Fii desăvârșit, că astăzi, pe pământ, se vede lucru de jale. Se văd femeia măritate când îmbracă rochița de mireasă. Femeia măritată, cu copil, care se îmbracă cu rochița de mireasă, se duce în foc. Să se ducă vestea aceasta! Nici fecioara care nu este curată și e pătată, nu are voie să se îmbrace cu rochița de mireasă. Plânge cerul și suspină când vede atâta nelegiuire. La ce îi mai folosește să se îmbrace ca mireasă? Nu e voie! [...] Să se ducă vestea aceasta că femeia măritată sau femeia desfrânată sau cea care nu este fecioară, nu are voie să se îmbrace în rochie de mireasă, că albul înseamnă nevinovăție, nu tâlhărie, și în iad vei merge; că în vremea de demult, femeia desfrânată era îmbrăcată în haine de desfrânată, dar acum, dacă s-ar mai respecta legea aceea, toate ar fi îmbrăcate în haine de desfrânată [...].*“ (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 22 martie/4 aprilie 1974).

Rep.: Referindu-vă la „*vremea a patra*“, a Evangheliei, ați afirmat că (vă citez acum): „*nu mai era pentru naștere de fii și, totodată, pentru înmulțirea oamenilor în lume*“. Cu toate acestea, creștinii, în special cei mai înduhovniciți, pretind că acesta este motivul unirii lor, și nu altul. Ce părere aveți? Este o formă abilă, de disimulare a patimilor trupești, chiar și pentru creștinii cu pretenții? Cuvântul lui Dumnezeu lămurește această dilemă?

P.N.: Nenumărate sunt intervențiile Domnului în Cuvântul Său, pe această temă. Vom trece și noi în revistă doar câteva, și acelea spicuite. Nașterea de fii trebuie văzută nu ca o obligație brută, animalică, „*pentru perpetuarea speciei*“, cum zic unii. Copiii sunt pentru Dumnezeu și sunt ai lui Dumnezeu. Întrebarea care se pune este următoarea: cei care zic că și-au propus să nască fii, au evaluat cu sinceritate șansele lor de a-i crește și de a-i educa întru totul curați și dăruți lui Dumnezeu pe acești fii? Nașterea de prunci, dacă pruncii nu pot fi educați creștinește (și timpurile de astăzi arată că nu mai pot!), este o iluzie și o minciună care maschează pofta și plăcerea trupească. Preoții nu sunt mai puțin responsabili de acs-

te neîmpliniri ale tinerilor căsătoriți: „Unde sunt păstorii, de nu mai îngrijesc de această lume nebună? [...] Dacă Domnul vă ursește căsătoria, doresc din partea ta să fie ca și când nu ai fi căsătorit, că mai bine e ca femeia să se culce într-un pat, și bărbatul, într-un pat, căci copiii care se zămislesc, vine «lupul» și îți ia copilul de la piept și îl duce să îl crească el [...]“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 28 martie/10 aprilie 1974).

Aici apare motivația principală, care ar trebui să-i îndemne pe tineri la curăție: scopul lor declarat, acela de a zămisli copii pentru Dumnezeu, este în realitate o falsă acoperire a plăcerilor trupești, căci șansele de a-i putea educa pe copii creștinește într-o lume secularizată, în care ateismul este mascat cu abilitate, prin false credințe de fațadă sau prin așa-zisul „ecumenism“, sunt practic nule. Odată dezvăluit acest aspect dramatic, îndemnul spre curăția trupească, abundă în Cuvântul lui Dumnezeu: „Fericită este nunta, dar patul să fie neîntinat. [...] Să nu vă certați pentru această faptă [...]“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 23 mai/5 iunie 1974);

„Nu face Dumnezeu lucruri ca să nu se mai nască pruncul. Dar cine voiește să fie pentru Dumnezeu, să respingă căsătoria. Cununia voastră și nașterea pruncilor voștri să nu fie în poftă și în păcat [...]“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 22 iulie/4 august 1974);

Acest lucru nu este imposibil, așa cum ar putea reclama unii: „Am tineri și tinere căsătoriți de Mine să fie familie sfântă, să nu se întineze niciodată [...]“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 7/20 noiembrie 1974).

Dacă ne gândim la tinerii din Cana Galileii (Simon Zilotul și mireasa lui) sau la Sfântul Alexie – omul lui Dumnezeu – despre care am mai vorbit, vedem că nici măcar nu este o noutate acest lucru în creștinism. De aceea, miresele sunt îndemnate de Cuvântul lui Dumnezeu să rămână mirese ale lui Hristos: „O, fiica Mea, o, fecioară, nu te încânta de un mire pământesc, nu te încânta de portul pământesc, nu te încânta de vremea de acum. Prin curăție îți faci rochița de mireasă. [...] Voi sunteți cheia veacului, care mai faceți binele. [...] Mai sunt copii ca voi. [...] Și vine ziua să-i unesc pentru ziua cea mare. Credeți că sunt fii și fiice necăsătorite și care postesc cu zilele?“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 17/30 ianuarie 1975).

Așadar, pregătirea celor feciorelnici este pentru „ziua cea mare“, care-i va uni cu Hristos, desăvârșind ei făgăduința făcută la Sfântul Botez: „Mă unesc!“ . Până atunci însă, este de trecut marea încercare, „vremea a cincea“, vremea apocaliptică. Pentru cei aleși, mesajele cerești capătă o

valoare imperativă, în timp ce toți ceilalți rămân să consume mai departe căsătoria ca pe un condiment amar, anume lăsat pentru îngrădirea desfrânării: „Opresc căsătoria! După Anul Nou, trimit un număr de fecioare la mănăstire. Nu voiesc să mai căsătoresc. Din toate familiile creștine, să fie o fiică la mănăstire, și feciori [...]“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 21 noiembrie/4 decembrie 1975).

Rep.: Această interdicție pare extrem de brutală. Oare, nu va fi speculată de cei care formulează acuzații privind „desfiișarea Tainei Cununii“?

P.N.: Interdicția este, după cum am mai spus, pentru cei aleși, pentru a fi făcuți credincioși. Știți că mulți sunt chemați și puțini aleși; iar dintre cei aleși, doar o parte devin cu adevărat credincioși. Este o vrednicie care nu stă la îndemâna oricui, ci numai pentru cei care capătă o demnitate superioară: *poporul Domnului*. Ceilalți, care nu-L ascultă pe Dumnezeu, cad înapoi în păgânie, și apoi în răzvrătire: „Cât puteți, căutați să fiți vrednici de ceea ce se pregătește pentru *poporul Domnului*, care mai este astăzi pe pământ. Fiți pregătiți și alungați de la voi orice poftă.

Uitați-vă, și nu mai doriți, fecioarelor, căsătorie, că Dumnezeu S-a supărat și nu mai face căsătorii. Că am luat pe mulți tineri și i-am băgat în grădină și le-am poruncit să fie curați, nepătați, și nu M-au ascultat, și astăzi s-au îmbrăcat în haine de păgâni și s-au repezit ca leul împotriva Mea.

Sunteți rugați, cu viața curată să Mă așteptați [...]“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 10/23 februarie 1976).

Iată, așadar, și scopul chemării la viața curată: cei aleși și credincioși, *poporul Domnului*, este rugat să-L aștepte pe Mire cu candela împodobită și aprinsă, ca fecioarele cele înțelepte. Este, așadar, un popor de întâmpinare, popor-mireasă, asemenea Mirelui. Dacă Mirele este neprihănit, și mireasa Lui va trebui să-L întâmpine la fel de curată. De altfel, nu este nici o contradicție cu mesajul Scripturii: „... este bine pentru om să nu se atingă de femeie. [...] Că vremea s-a scurtat de acum, și cei ce au femei, să fie ca și cum nu ar avea.“ (I Corinteni, 7/1; 7/29);

„Astăzi e vremea de pe urmă și sunteți rugați să fiți ca și cum nu ați fi căsătoriți. Fiți pregătiți!“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 2/15 octombrie 1976).

Cei aleși devin credincioși prin ascultare de Dumnezeu: „Dacă ai fi credincios, n-ai mai dori să te căsătorești, și nici fii și fiice n-ai mai dori. Pentru că ți-i ia vremea aceasta. Te-ai înscrie în cartea unor fii: feciori și fecioare [...]“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 10/23 iunie 1977).

Transpare, de aici, și făgăduința răsplătii pentru cei ce se dedică fecioriei: vor fi ca îngerii din ceruri, fii ai lui Dumnezeu, îndumnezeiți prin har. Celorlalți însă, nu li s-a știrbit nici un „drept“, cu condiția să fi respectat fecioria măcar până la căsătorie: „Am căsătorit ca să nu ziceți că am scos ceva din lege, și nu am ținut tineri necăsătoriți. Ferice de cine a stat până la ziua păstrată și și-a păstrat fecioria. Vai de acela ce nu și-a păstrat fecioria!“ (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 1/14 iulie 1978).

Omul continuă însă să ignore voia lui Dumnezeu, atribuindu-I tot Lui chiar propria sa voință de a se băga sub jugul căsătoriei: „Nu te mai căsători, fecioară, și tu, fecior! [...] Că: «dacă mi-a dat Dumnezeu nevastă...», așa zice cineva. Cuvântul acesta este scris de duhul necurat. Crezi? Nu ți-a dat «d'ăia». Ți-a dat tovarăș de viață, ca omul să nu fie singur pe pământ și să aibă tovarăș de ajutor, de viață [...]“ (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 30 noiembrie/13 decembrie 1977).

Cei care au fost, deja, căsătoriți, pot și ei să aleagă castitatea: „Păstrați căsătoria neîntinată, că la mulți dintre voi căsătoria e ca o masă când hrănește trupul cu bucate și îl hrănește și cu păcate. Cine are femeie, este rugat să fie ca un apostol, să fie ca un levit, să fie ca un ales sfințit; seminția lui să fie cu plăcere Domnului. [...] Te-aș ruga, creștine, să nu stai tu în casă niciodată cu femeia ta singur, că te îndeamnă să faci păcat.“ (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 25 iulie/7 august 1978).

Și încă o dată se face diferența între creștinii din poporul lui Dumnezeu, și cei care nu vor să-L asculte; între îndemnurile către primii, și libertățile celorlalți: „Eu aș zice către poporul Meu: oprți-vă de la căsătorie! Căsătoria din vremea de azi nu mai e duhovnicească. Cine vrea, să ia aminte aceste cuvinte. Cine nu vrea, e liber să se căsătorească. Cine nu vrea să asculte aceste cuvinte, este rugat să nu încurce ceea ce Domnul grăiește.“ (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 13/26 august 1978).

Copiii ieșiți din căsătoriile nebinecuvântate, vor lua calea cea largă a pierzării: „Eu, să fiu ca voi, fecior sau fecioară, nu aș mai dori căsătorie, și aș sta așa; ca să nu se mai nască pentru Gog să-i pună la numărătoarea lui.“ (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 11/24 septembrie 1978).

Motivul interzicerii căsătoriei este dezvăluit: păcatul, născut din pofta trupezască, dar disimulat prin așa-zisa dragoste de prunci: „Copilașii Mei, Dumnezeu a interzis căsătoria cea pentru păcat.“ (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 12/25 iunie 1979);

„Tată, sunt oameni de nouăzeci, și peste suta de ani, care se tăvălesc ca porcii, în curvie, până mor; și după ce mor, le face preotul o

slujbă, două, și s-a terminat. Fiilor, nu vorbim de păcatele acestora, dar feriți-vă de acest păcat, că din pricina a ce este în lume astăzi, Dumnezeu a hotărât să nu mai fie căsătorie. Acum, ce facem noi? Stricăm legea? Dar cu ce să împlinim legea dacă nu am cu ce?“ (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 19 iulie/1 august 1979).

Așadar, legea nu se strică prin interzicerea căsătoriei, ci prin neîmplinirea ei: însoțirea, până la moarte, cu păcatul. Căsătoria rămâne însă o opțiune duhovnicească: „Iubiți duhovniceasca purtare și lepădați lumeasca purtare. Dacă cineva vrea să se căsătorească, în Domnul să se căsătorească, să primească duhovniceasca viață. Pentru că nu mai sunt mânăstiri, nu veți putea duce viața ca mirii. Cine vrea să-și țină viața sa, Domnul o primește cu bucurie, căci mai bine să fii fecior, decât să dai demonilor fii.“ (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 27 iulie/9 august 1979).

Vreme după vreme trece, și se apropie sfârșitul, despre care spune Scriptura că: „vremea s-a scurtat de acum“ (I Corinteni, 7/29) și trebuie folosită cu înțelepciune cerească, nu în risipire dobitocească: „Domnul a oprit căsătoria, pentru că nu mai e timp de întinare și de poște trupezști.“ (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 18 aprilie/1 mai 1982).

În împărăția cerurilor nu poate intra stricăciunea, ci numai cei cu purtare îngerească: „Astăzi nu mai e timp de însurat și de măritat, cum face lumea care se întinează până moare. În patria cerească nu intră nimeni întinat și nepregătit.“ (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 25 aprilie/8 mai 1982).

Cei care sunt cu adevărat creștini, sunt și destinatarii acestui îndemn; ceilalți se aglutinează în lumea cea nepăsătoare și deșartă: „Am oprit căsătoria și întinarea la creștini. Prin aceasta îi voi deosebi de lumea cea deșartă, care se întinează până moare.“ (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 22 octombrie/4 noiembrie 1984).

Lumea rămâne tributară unor legi conservatoare idolatre, care ignoră mersul rapid al istoriei mântuirii: „Legea lumii este însurat și măritat și mâncărică bună și un pic de băutură bună și de rostuire bună, până ce le iei pe toate la rând; că după una și după încă una, vin toate și te prind sub ele și zici că așa a lăsat Domnul. Da de unde, tată?! că legea lui Dumnezeu este iubirea de Dumnezeu, și nu de idoli.“ (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 14/27 februarie 1994).

Domnul îngăduie cu durere ieșirea din ascultare a fiilor poporului Lui: „Nu vă duceți la nunți și nu ajutați nunții, că nu se duce pentru curățenie și pentru sfințenie și pentru iubire de Domnul; și se duce pentru

patimi și pentru poftă și pentru păcate grele, tată. [...] Domnul n-a îngăduit la nici un fiu al acestui popor, dar dacă omul a cerut, Eu i-am înlesnit ieșirea din binecuvântarea Mea, chiar dacă cu binecuvântare i-am înlesnit ieșirea de sub acoperământul acestei lucrări cerești, și nu pământești. [...] Căci trupul tău, măi Israele, trebuia să servească Duhului Sfânt, și nu firii, tată. Și spune-Mi tu acum, pentru ce te-am binecuvântat și ți-am spus Eu să crești și să te înmulțești? [...] Iată pentru ce: pentru ceea ce ți-ai ales tu, tată, că dacă era pentru ceea ce-ți alegeam Eu, tu trebuia să fii acum cu trupuri cerești, măi Israele.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 14/27 februarie 1994).

Chiar și în poporul ales s-au înregistrat căderi și eșecuri și neascultări, care L-au îndurerat pe Domnul. El îi îndeamnă pe aceștia la pocăință: „Căsătoria celor mari din poporul Meu trebuia să fie taină sfântă, și nu jug pentru cel ce și-a ales căsătorie. [...] Și dacă cei mari nu și-au ales altceva și dacă nici căsătoria nu și-au păstrat-o în toată legea cea rânduită căsătoriei, iată, Domnul lucrează cu darul înțelepciunii peste poporul Său, peste cei mici și peste cei mari, tată. [...] Darul pocăinței, Israele, pe acela ți l-am dat, și voiesc să te găsesc în lucrarea acestui dar. [...] O, Israele, n-am și Eu în mijlocul tău o căsătorie curată, tată. Ce durere grea, măi Israele! Cum n-ai înțeles tu cele cerești?! Cum n-ai avut tu dragoste de sfințenie, așa cum au avut atâtea trupuri în a căror inimă a bătut dragostea lui Dumnezeu?! Nici măcar legea n-ai împlinit-o, tată, nici măcar atât. Nu ți-a ajuns, tată, să fi născut fii, dacă ai ales căsătorie, dar să mai fi avut în tine căsătorii curate, tată! [...] Și de aceea rezultatul este dureros, și de aceea rodul trupului tău este trupesc, măi Israele; că iată, copiii tăi se duc să fie trup.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 21 februarie/6 martie 1994).

Domnul dezvăluie și intenția Sa de la început, de a înmulți pe om prin Duhul Sfânt și prin Cuvântul Său, de viață dătător: „Eu n-am binecuvântat nunta și patul nunții, și tu vei spune, poate, că Eu vin și stric legea ta. Dar Eu, de la început, nu așa aveam să înmulțesc făptura, ci prin Duhul Sfânt și prin cuvânt. În loc să fi mers și tu cu Mine așa cum a mers mirele de la nunta din Cana Galileii, tu zici că nu sunt Eu Domnul Iisus Hristos, Cel Care vorbesc cu tine.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 21 mai/3 iunie 1994).

Cei care rămân și acum, la sfârșitul veacului, sub jugul căsătoriei, nu pot deveni ucenici ai lui Hristos, fii ai lui Dumnezeu, mădulare ale poporului lui Dumnezeu: „Iată, acum, la sfârșitul veacului, pot să spun

cu libertate de cuvânt, că nu mai am pe cezarul, nici pe Anna și Caiafa de care să Mă furișez, pot să spun că e greu de omul care se căsătorește, greu de tot, că un astfel de om e legat, este rob și nu este liber, este plin de griji, este greu de el. Iată, nu este de folos omului să se căsătorească, dar pe cine mai vezi că înțelege această Scriptură a Mea, pe care am lăsat-o prin apostolii Mei? Nici un folos nu vine de la această lege, că lege este, măi copii. [...] omul căsătorit este rob legii acesteia și este păcătos și nu are cum, nu are libertatea să fie al lui Hristos, ucenic al lui Hristos.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 13/26 iunie 1994).

Creștinul trebuie să devină liber pentru a se putea uni cu Hristos. Pentru aceasta, el trebuie să renunțe la legăturile lumii și să fie apoi veghetor, pentru a nu amesteca iubirea pentru Dumnezeu, cu iubirea de lume și din lume, cu care s-a obișnuit el „din tată în fiu“: „Eu n-am venit să unesc omul cu omul, și am venit să unesc pe om cu Mine, Care sunt din cer, nu din lumea aceasta. [...] scris este de ce am venit: am venit să despart pe om, de femeia sa, nu de femeie; de femeia sa, tată; pe mamă, de fiică; pe soacră, de noră; pe frate, de soră; pe creștin, de lume și, iată, pe creștin, de creștin, tată, că nu toți creștinii s-au lepădat de lume. [...] Eu am spus: iubiți-vă unul pe altul, tată. N-am spus iubiți-vă unul cu altul. Am spus să fie iubire între cei ce sunt ai lui Hristos. Eu pentru aceia vorbeam. N-am spus lumii așa ceva. Am spus celor ce nu sunt din lumea aceasta. Iubirea nu este pentru lume, tată, nu este în lume. Iubirea nu este din lumea aceasta, pentru că iubirea, Eu sunt.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 13/26 iunie 1994).

Creștinul trebuie să devină din trupesc, duhovnicesc, și din duhovnicesc, ceresc, îngeresc, și abia așa va fi liber: „Cei ce sunt trupești, degeaba își dau sufletul și trupul pentru alții, căci nu este tot la fel, măi copii. [...] Omul legat de femeie sau femeia legată de bărbat, nu poate fi pentru Hristos. De aceea ți-am spus demult, măi poporul Meu, și te-am povățuit s-o ai ca pe o soră curată pe soția ta și să fii ucenic Mie, tu și toată casa ta, și să fii poporul Meu cu tot ce ai tu, măi creștine, și să devii liber, tată.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 13/26 iunie 1994).

În paralel cu căsătoria cerească, cea care se pregătește pentru mireasa lui Hristos, merge pe pământ până la sfârșitul veacurilor și căsătoria pământească, cea dorită de omul fără de Dumnezeu, dar care a intrat sub judecata cuvântului care s-a rostit și se va mai rosti până la sfârșit: „Căci precum căsătoria va merge pe pământ până la sfârșitul de acum, tot așa cuvântul Meu cel dulce și cel amar va merge până la sfârșit,

până la pragul celor ce sunt nesfârșite.“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 2/15 februarie 1995).

Modelul miresei curate și neîntinate este Ierusalimul ceresc, poporul lui Dumnezeu, care-L iubește cu ascultare și dăruire: „*E dragostea Mea cu tine, Ierusalime, mireasa Mea; e dragostea dintre Mire și mireasă. [...] Vine lumea, tată, și Mă întreabă de tine; vine în curând, și va fi să-ți arăți veșmântul și statura și lucrarea ta; [...] vine ca să se uite la tine și ca să facă ce faci tu și ca să facă ce fac Eu; vine să învețe lecția vieții fără de moarte.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 2/15 februarie 1995).

Creștinismul însuși este invitat să se întoarcă la copilăria uceniciei, la puritatea dintâi: „*Până acum, îi ziceam creștin poporului Meu. De ce îi ziceam creștin? că era sub legea trupului, legea însuratului și a măritatului; era sub lege, și nu sub har. Dar acum, poporului Meu îi voi zice popor de ucenici și de ucenițe, care-și slujesc unii altora în iubire. De aceea, am învățat, prin fiii grădinii Mele, pe tinerii și pe tinerele din popor, să nu-și aleagă pe careva la care să țină cu sufletul, și să țină la toți la fel, și să țină la Iisus Hristos, așa cum a fost lucrarea celor dintâi ucenici ai Mei, care mergeau unde era nevoie în slujba Domnului și, nefiind legați de nimeni și de nimic, puteau răspunde lucrărilor cerești.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 24 aprilie/7 mai 1995).

Nașterea de fii este ea însăși spiritualizată. Cei ce nu mai nasc fii după trup, nasc fii lui Dumnezeu, după duh: „*...la început a fost facere, iar la sfârșit este naștere. Naște și omul fii, naște și Dumnezeu fii, dar cel veșnic, veșnic va rămâne, și veșnicia e biruitoare prin cei născuți pentru ea.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 30 ianuarie/12 februarie 1997).

Nașterea de fii ai lui Dumnezeu este, așadar, scopul căsătoriei. De aceea căsătoria n-a fost oprită niciodată, iar când s-a rostit cuvânt de oprire, acesta a fost pentru desfrâu și pentru adulter. Preoții sunt datori ca ei înșiși să se facă model de sfințenie, ca fiind chemați să fie slujitori ai cerului: „*O, omule al bisericii, zici că fiii cuvântului Meu sunt mincinoșii despre care scrie în Scripturi că vor fi și vor opri căsătoriile și folosirea bucatelor pe care Dumnezeu le-a făcut să se ia cu mulțumire. Dar de ce zici așa? [...] Oare, tu ești cel ce împlinești legea căsătoriei, de-l pui pe om să se căsătorească, și apoi să-l faci preot slujitor pentru cele sfinte ale Mele și să-l pui păstor peste oameni? Ce înseamnă căsătorie? Oare, legea căsătoriei este pentru ca omul să se supună poștei trupului așa cum este astăzi căsătoria, care a ajuns lege a desfrâului și a adulterului pe pământ? [...] Căsătoria pentru om e una, și căsătoria pentru Dumnezeu e*

alta. Pentru om, căsătoria este naștere de fii ai oamenilor, iar pentru Dumnezeu, este naștere de fii ai lui Dumnezeu. [...] Nici un om nu mai este curat în căsătoria lui. Nici măcar preoții n-au voit să nu calce peste legea căsătoriei lor. Ba, mai mult, prin căsătoria lor calcă legea lui Dumnezeu, legea sfințeniei unui slujitor al cerului. Și iată că biserica ta, omule al bisericii, nu este Biserica Mea, ci este a ta; nu este turma Mea, ci este a ta, că dacă ar fi a Mea, ar face voia Mea, nu a ta.“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 5/18 mai 1997).

Cuvântul lui Dumnezeu despecetluiește taina nunții din Cana Galileii, arătând-o model pentru cei care doresc să se căsătorească: „*La nunta din Cana Mi-a spus mama Mea să Mă duc cu ea, și M-am dus. Mama Mea îi știa pe cei doi miri și îi voia miri să fie, căci mirii care iau apoi păcatul de la unul la altul după nuntă, aceia nu se cheamă miri. [...] Și l-am luat în ziua aceea ucenic pe mirele din Cana și l-am numit între cei 12 apostoli ai Mei și l-am binecuvântat, iar pe mireasă am făcut-o uceniță curată, și slujea ea lui Dumnezeu, împreună cu celelalte iubitoare de Dumnezeu. [...] Așa și azi lucrez, și fac nuntă curată și despart omul de păcat și îl fac mireasă curată, om fără de păcat fac prin slava Mea, prin slava cuvântului Meu, prin învățătura Mea, vinul cel nou. Amin, amin, amin.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 17/30 august 1998).

Dumnezeu îl rabdă însă îndelung pe omul care s-a îndulcit cu păcatul trupului, și chiar îl binecuvintează, ca să înlocuiască păcatul din el, cu lucrarea binecuvântării: „*Iată, biserica cea lumească de pe pământ nu pricepe venirea Mea cea de azi. [...] Eu, nu se putea să binecuvintez păcatul și peste păcat, dar am dat mereu să rabd și să binecuvintez cu răbdare pe om, ca să înlocuiesc păcatul din om, cu lucrul Meu în om.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 31 mai/13 iunie 1999).

Omul s-a despărțit de Dumnezeu și s-a făcut rob femeii sale. Dar cei cu dor de Dumnezeu Îl caută și Îl găsesc și învață să-și recapete libertatea în Domnul: „*Învățați-i pe cei ce caută pe Dumnezeu, învățați-i să-și capete libertatea în Domnul, că pe pământ nu este lege pentru libertate, și este lege numai pentru robie. [...] O, nu este de folos omului să se însoare, dar cine este cel ce pricepe aceasta?*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 21 iunie/4 iulie 1999).

Căsătoria pe pământ, rămâne legea trupului și lucrarea trupului; lege omenească, nu cerească. Iar omul care este numai trup, nu mai are Duhul lui Dumnezeu: „*Eu am venit din cer ca să-l învăț pe om lucrarea răstignirii, nu lucrarea căsătoriei, căci căsătoria este lege omenească,*

este lucrarea trupului, nu lucrarea Duhului. Ea nu este libertate cu Hristos; ea este legătură peste om, căci cei căsătoriți, în care s-a trezit iubirea cea pentru cer, au fost din cei ce în toată vremea s-au smuls din această legătură ca să-și răstignească pornirile trupului și să trăiască în Duhul și să umble în Duhul.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 26 octombrie/8 noiembrie 1999).

Domnul vine cu nunta cerească pe pământ, îndemnându-i pe oameni să-și călugărească viața: „Aceasta este taina cuvântului Meu și a glasului Meu din zilele acestea, iar cei ce îl aud, înviază pentru nestrăciune și se îmbracă în nemurire pentru întâmpinarea Mea, căci vin cu nunta cea din cer pe pământ, cu taina cea adevărată a nunții, taina pe care omul pe pământ a închis-o sub păcat atâtea mii de ani, numind-o taină și asemănând-o cu adevărata taină a nunții. Nunta este mântuirea, care se plătește cu viața, și altceva nu înseamnă nuntă. [...] Dar acum, iată, înviază de sub taina sa cuvântul vieții, cuvântul judecății fărădelegii care a stat ascunsă sub taina bisericii, prin lucrarea omului ascuns și semeț, care și-a ascuns păcatul sub față sfântă.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 17/30 ianuarie 2000).

În schimb, omul se încăpățânează să-și facă familie pe pământ, nu în cer, și așa cade el în nepăsare de Dumnezeu și în robia obiceiului lumii, zicând că așa e lăsat pe lume: „Iată, tot omul e învățat să-și facă o familie, că zice că așa e lăsat pe lume, în loc să zică să-și facă un cer în el omul, un locaș în care să locuiesc Eu cu sfinții și cu îngerii Mei, familie cerească în om, în inima omului, în trupul omului, în viața omului. [...] De patruzeci și cinci de ani grăiesc și iar grăiesc peste om, ca să-l trag de pe calea morții și să-i dau calea Mea. [...] Dar iată, omul este stăpânit de femeie, de șapte mii de ani, căci femeia pune slăbiciune peste om, cu slăbiciunea ei. [...] Omul însă s-a deprins cu nepăsarea de Dumnezeu și cu toate cele pentru trupul lui, iar sufletul suspină în om ca într-o închisoare.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 30 ianuarie/12 februarie 2000).

Căsătoria a liberalizat desfrânarea, făcând din aceasta, pentru omul robit de patimi, un scop în sine. Dar orice început are un sfârșit, și sfârșitul veacului desfrânării este aproape: „Curând, curând, nu va mai fi însurat și măritat, fiindcă ceea ce este acum pe pământ, se numește desfrânare, nu însurat și măritat. [...] Iată veacul acesta, și iată veacul acela. Veacul acela va avea în curând sărbătoarea învierii, căci acolo sunt fiii învierii, sunt fiii lui Dumnezeu și sunt la fel cu îngerii. Amin.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 3/16 aprilie 2001), căci la Dumnezeu nu mai încapă îndreptățirea celui desfrânat: „Mi-e milă de voi când văd cum vine omul la voi și vrea

de la voi și de la Mine dreptate pentru desfrânarea cea din trupul lui. La Mine și la voi nu încapă cel desfrânat, dar cel ispitor dă să rădă la voi pentru desfrânarea lui.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 26 mai/8 iunie 2001).

Dumnezeu așează pe pământ nunta cerească, în Cetatea Sfântă Noul Ierusalim, nuntă la care cheamă pe toți oamenii în Grădina Întâlnirii: „Iată vinul cel bun, vin nou, vinul nunții Mele! Veniți la nunta Mea, voi, doinași ai poporului român! Nunta lumii vă face cu mâna, iar nunta Mea se uită după voi. [...] Iată, chem la nuntă. Voiesc să rămână numai o nuntă pe pământ și în cer, și în hora ei să se prindă cei ce învață iubirea, iubirea dintre Mire și mireasă, miri curați, căci unde este iubirea, nu mai este păcatul.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 27 mai/9 iunie 2001).

Aceasta este nunta Cuvântului lui Dumnezeu, venit în lume, care prefigurează nunta cosmică, la care în curând se vor aduna cei chemați, din toate colțurile lumii, veniți să-L întâmpine pe Domnul la a doua Sa apropiată venire: „Din nou voi face serbare cerească, și vom chema omul la serbare, și vor fi nuntași, și vor fi lăutari, ca să știe lumea și de nunta Mea, nu numai de nunta ei. [...] Hai să ne gătim pentru zile de nuntă, fiilor de la iesle! Ascultați cuvântul Meu și puneți-l peste poporul Meu ca să se gătească pentru Mine, că iarăși Mă arăt cu slava Mea peste pământ, ca să schimb omul la față pentru serbările Mele cu voi. [...] Chemați la nuntă, fiilor! Chemați în lung și în lat, că Eu vă voi ajuta ca să puteți și ca să aveți.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 16/29 iulie 2001).

Rep.: Pilda din Sfânta Scriptură arată că nunta cosmică Îl are pe Mire prezent în trup, alături de mireasa Sa, Biserica. Dar, din câte am înțeles, deocamdată Domnul Se face prezent la aceste sărbători doar prin Cuvântul Său, care, de altfel, vine și cu alte prilejuri. Este un motiv de îndoială sau îngrijorare?

P.N.: Aceste sărbători se arată a fi prilejuri de generalizare a chemării Mirelui, chemare adresată oamenilor, prin ucenicii Săi: „Chemați la nuntă, fiilor!“ Totodată, fiecare sărbătoare în parte este o nouă repetiție generală pentru însușirea în poporul creștin a unei conduite corespunzătoare pentru marea întâlnire cu Hristos, și o întâlnire în răbdarea așteptării acestei clipe. Pe vremea lui Noe, toți oamenii au avut în fața ochilor chemarea repetată de a se curăți pentru a putea intra în corabie. Și acum este la fel: creștinii care se nasc din nou, din apa vie a Cuvântului și din Duhul Sfânt, sunt numiți fii ai lui Dumnezeu, și în această calitate se pregătesc de întâmpinarea Mirelui ceresc.

Rep.: Cum va primi biserica instituțională aceste critici aspre, aduse căsătoriei din lume, privită, oarecum, ca un prilej de desfrânare, și nu de îndepărtare a acesteia?

P.N.: Sper că este o ocazie bună de a-și putea ea reaminti poziția Sfinților Părinți, care gândeau la fel, fiind necruțători cu neorânduilele. Să cităm, spre exemplu, un pasaj din „*Hristoitia*“ lui Nicodim Aghioritul: „*Organele, jocurile și cântecele din gură vatămă iubita unire într-un suflet a bărbatului și a femeii. Deoarece mirele, văzând alte femei acolo și jucând cu ele, se trage cu sufletul și cu inima la dragostea și pofta acelor; și mai cu seamă când acestea se întâmplă să fie mai tinere și mai frumoase decât femeia sa. Asemenea și mireasa, văzând alți bărbați și jucând cu ei, se trage cu sufletul și cu inima spre dragostea și pofta lor, când aceștia se întâmplă să fie mai tineri și mai frumoși decât bărbatul ei. Și așa, acolo unde nunta este spre unirea sufletelor a bărbatului și a femeii, cu drăceștile muzici și cu jocurile, se face despărțirea sufletului acestei uniri a bărbatului și femeii.*”

*Muzicile, jocurile și cântecele din gură, care se fac la nuntă, se împotrivesc și vatămă închipuirea duhovniceștii uniri a lui Hristos cu biserica. Iar cum vatămă aceasta, ascultă tu, orișicare vei fi mire la orice nuntă: Hristos a sfințit și a curățit biserica cu Sfântul Botez, precum zice Pavel: «Ca s-o sfințească, curățind-o cu baia apei prin cuvânt» (Efeseni, 5/26); iar tu, bărbat mire, chemând la nunta ta fluiere și trâmbiți, și lăsând a se face jocuri și cântece din gură la casa ta, în loc să curățești și să sfințești femeia și mireasa ta, tu o întinezi și o faci necurată la suflet, ba chiar și tu te întinezi și te faci asemenea necurat. [...] Și ca să zic în scurt, câte beții, câte neorânduiele, câte răutăți lași să se facă la nunta ta, omule, toate acestea se abat și se aduc la duhovniceasca nuntă a lui Hristos și a Bisericii, a cărei nuntă, chip și icoană este nunta ta.” („*Hristoitia*“, pag. 63-64).*

Nicodim Aghioritul vede în nuntă un prilej de angajament în sfințenie, de depărtare a bărbatului și femeii de păcatul curviei. Or, comportamentul lipsit de sfială sfântă, care s-a înrădăcinat cu prilejul nunților, arată o propensiune generalizată spre desfrânare: „*Organele și jocurile și cântecele din gură, care se fac la nuntă, strică și se împotrivesc darului ce-l are Taina nunții, al cărei scop este a dezlega și a depărta de la păcatul curviei pe bărbat și pe femeie. Pentru că aceste drăcești organe, jocuri și cântece silesc nunta să se facă, nu deslegarea curviei și a păcatului, ci chiar înlesnire, pricină și prilej curviei, precurviei și altor*

*păcate. Și nu se fac din acestea la nunți atâtea curvii ascunse, atâtea tainice precurvii în inimă? [...] Las să zic pe celelalte păcate care se fac la nunți din cauza acestor organe și a danțurilor, a necuviințioaselor cuvinte, zic, a celor nerușinați glumeți, nerușinoaselor cuvinte ale bețivilor, curveștile împodobiri ale hainelor, muierasca ungere a mirurilor și a parfumurilor și a celorlalte mii de orânduiele, pe care dacă va voi cineva să le scrie cu amănuntul, poate să umple o carte întreagă. Și mai ales când nunțile se întind nu numai într-o zi sau două, ci până la opt zile, iar în multe locuri și până la 15 zile, atunci, cine poate să mai numere răutățile și păcatele care se fac?” („*Hristoitia*“, pag. 65).*

Așadar, orice analiză sinceră și serioasă a nunții zisă „*creștină*“, o vedește a fi o înșiruire de rânduiele, fapte și obiceiuri, mai degrabă, păgânești, înclinate spre dezlănțuirea celor mai josnice patimi. Adesea, preoții nu numai că tolerează aceste lucruri, prefăcându-se că nu le cunosc sau nu le văd, ci participă efectiv la ele, considerându-le „*obiceiuri*“. Mai poate fi vorba aici de o sfântă taină? Există vreo legătură între cele două episoade consecutive, primul consumat la biserică, iar celălalt, în salonul nunții? Care este nunta, de fapt? căci aceste episoade se exclud reciproc. Nicodim Aghioritul concluzionează: „*Pentru aceea, ca să împreună într-un cuvânt cele zise mai sus, nunțile creștinilor celor de astăzi, pentru nepotrivatele și necuviințioasele lucruri care se fac la nunți, se primejduiește să nu mai fie Taină Sfântă, Taină plină de dar și cinstită – precum și este cu adevărat – precum hotărește Sfânta Biserică a lui Hristos; ci să fie o ceremonie păgânească și elinească, necuviințioasă și necinstită, sau ca o meșteșugire și mreajă a vrășmașului de obște, cu care adună pe oameni spre a-i face să păcătuiască și să se muncească. O! Și cine nu va plânge? O! Și cine nu se va tângui văzând cum diavolul a întors lucrurile pe dos, și Tainele cele mântuitoare ale creștinilor le-a întrebuițat organe ale răutății și pierzării lor, și mai ales nunta, care trebuia păzită de orice neorânduială?” („*Hristoitia*“, pag. 65-66).*

Consecințele sunt la fel de grave: „*...iar dacă nunta și rădăcina se fac necurate și sălbatic, necurate vor fi și ramurile, adică cei născuți din nuntă. Și aceasta socotesc că este pricina, pentru care cei mai mulți din oamenii cei de astăzi sunt plecați spre păcat, deoarece se nasc din nunți păcătoase și necurate.*“ („*Hristoitia*“, pag. 66).

Rep.: Cum se poate corija o asemenea stare de lucruri? Dar, mai întâi, este posibilă o astfel de corijare?

P.N.: Teoretic, este posibilă. Pentru aceasta ar fi două căi:

– prima, depinde de om. El trebuie să renunțe la „*obiceiuri*“ și să revină la rânduielile curate, autentic creștine. Din păcate, istoria ultimilor zeci de ani și neimplicarea programatică a preoților în corectarea unor „*obiceiuri ale pământului*“, arată că această cale nu prea are cum să aibă sorti de izbândă. Dimpotrivă, chiar dacă am admite că unii preoți vor încerca unele ameliorări, cred că oamenii vor găsi noi „*soluții*“ ingenioase, pentru ca dezmățul la astfel de ocazii să fie și mai mare;

– a doua, ține de Dumnezeu. El poate hotărî stoparea acestor mascarade, numite căsătorii, dar se vede că Dumnezeu încă îl mai așteaptă pe om să-și vină singur în fire și să-și schimbe purtările. Îndelunga Sa răbdare a mai adăugat la timpul așteptării aproape două secole, de la prima ediție a cărții „*Hristoitia*“ (1799), care face publice aceste blestemății, până în 1975, când rostește în *Cuvânt*, pentru prima dată, „*Opresc căsătoria!*“, interdicție cu aplicare limitată la poporul creștin autentic, pentru a-l proteja de declinul moral nebunesc, în care se scufundă omenirea.

Ceea ce la om nu este cu putință, la Dumnezeu este, în mod sigur, căci Dumnezeu nu Se lasă nesocotit și batjocorit la nesfârșit.

Rep.: Prin această atitudine față de căsătorie, de evitare a promovării ca taină, a păcatului conjugal, nu se știrbește, oare, structura formală a învățăturii bisericii, cei „*șapte stâlpi*“, cunoscuți ca fiind cele șapte Taine ale bisericii?

P.N.: Nicidecum. Să ne amintim procesul continuu de *plinire a legii*, în sensul înobilării ei: Circumcizia, spre exemplu, luată ca reper major al existenței umane în poporul lui Dumnezeu, nu dispăre, ci se înobilează. Ca procedură însă, ea a fost înlocuită, pur și simplu, cu Botezul, fără ca această manieră directă de rezolvare să mai scandalizeze astăzi pe cineva. Este adevărat că la început, această schimbare a fost primită cu dificultate. Chiar unii apostoli au avut probleme; de pildă, Sfântul Apostol Petru: „*Și când Petru s-a suit în Ierusalim, credincioșii tăiați împrejur se împotriveau, zicându-i: Ai intrat la oameni netăiați împrejur și ai mâncat cu ei.*“ (Faptele Apostolilor, 11/2). De aceea, Apostolul Petru a primit în extaz glas din cer, *Cuvântul Lui Dumnezeu*, Care îl îndemna să nu le numească spurcate pe cele ce Dumnezeu a curățit: „*Și iarăși, a doua oară, a fost glas către el: cele ce Dumnezeu a curățit, tu să nu le numești spurcate.*“ (Faptele Apostolilor, 10/15). Nu se referea la mâncare, așa cum simplist interpretează unii pentru a-și justifica poftele de a mânca tot felul de carne de dobitoace, de târătoare și de păsări, ci se referea la curățirea prin botez, care-i aștepta pe cei netăiați împrejur.

Tot așa și astăzi, Dumnezeu, prin *Cuvântul Său*, hotărăște împlinirea proorocii „*nu este de folos omului să se însoare*“ (Ev. Matei, 19/10). După două mii de ani de pregătire, oamenii pot primi plinirea legii harului, trecând din trup în duh. „*Iar cei ce se vor învrednici să dobândească veacul acela și învierea cea din morți, nici nu se însoară, nici nu se mărită. Căci nici să moară nu mai pot, căci sunt la fel cu îngerii și sunt fii ai lui Dumnezeu, fiind fii ai învierii.*“ (Ev. Luca, 20/35,36). Abia acum putem vorbi de împlinirea rugăciunii „*Tatăl nostru*“: „*...precum în cer, așa și pe pământ*“.

Taina căsătoriei nu dispăre, ci se înobilează. Ea devine taina fecioriei. Biserica rămâne cu numărul deplin al celor șapte Taine. În realitate, tocmai în biserica din lume, Taina căsătoriei nu mai este de mult o taină pentru miri. Câți preoți mai spovedesc astăzi pe tineri înainte de ziua nunții? Și dacă află că au trăit, deja, în desfrânare, au curajul să oprească nunta? Sau în virtutea atributului de „*taină*“, tănuiesc față de popor și față de Dumnezeu prihănirea celor doi miri? Oare, nu este o blasfemie să minți pe Duhul Sfânt în fața altarului, asemuind-o cu Sarra pe cea desfrânată, care s-a deghizat în „*mireasă*“: „*Și tu, mireasă, mărită să fii ca Sarra, [...] păzind rânduielile legii...*“? Păi dacă Sarra ar fi încălcat rânduielile legii, așa cum a făcut această desfrânată „*mireasă*“, de mult ar fi fost ucisă cu pietre de către popor.

De ce îndrăznește preotul să mintă, asemuind mascarada lui, cu nunta din Cana și cerând în ectenii „*...să se binecuvinteze aceasta ca și cea din Cana Galileii*“? Dumnezeu arată în *Cuvântul Său* că El nu S-a dus la Cana ca să binecuvinteze nunta și patul nunții: „*Eu la Cana Galileii nu M-am dus să binecuvintez nunta și patul nunții. Eu nu pentru asta am venit de la Tatăl. M-am dus să despart pe mire, de mireasă, și așa am făcut. I-am scos de sub lege pe cei ce erau gata să ia jugul robiei. [...] Am spus că i-am știut mai dinainte pe cei doisprezece, și printre ei era ales de Tatăl Meu și mirele de la Cana Galileii, și M-am dus să-l iau cu Mine ucenic, și l-am luat, iar pe mireasă am trecut-o între cei ce slujeau lui Hristos și împărăției cerurilor.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 13/26 iunie 1994).

Noi știam și din Mineie că mirii din Cana au fost curați și au rămas curați și după nuntă, și de aceea Domnul i-a rânduit apostoli ai Săi. De ce se mai roagă preotul ca Dumnezeu să le dea „*cununa nesfârșită a măririi*“, celor care vin să se cunune după ce s-au cunoscut, deja, unul pe altul, când știe că ei au veștejit-o de mult, iar dacă nu, oricum o vor veșteji în chiar aceeași zi sau noapte? Cui îi cântă corul: „*Vino, vino din Liban, mireasă!*“? Unei desfrânate!?

Ce înseamnă Taina nunții? Oare, ascunderea complice a desfrâului mirilor, pe care ei și cu preotul o tănuiesc prin Taina Spovedaniei? Ce taine mai au ei, căci de mult au experimentat pe viu toate curiozitățile apropierei trupești, unele chiar împotriva firii? Ce mai caută ei în biserică? Ce le aduce nou, „tănuit“, biserica? Doar iluzia binecuvântării, pe care preoții o vând cu bani buni, înmormântând-o, totodată, cu lumânări aprinse, bogat împodobite; căci înmormântare este această slujbă, și nu nuntă; asta pentru cei care, eventual, și-au păstrat până atunci castitatea. Ei își înmormântează fecioria, ignorând avertismentul biblic: „*De nu vă veți întoarce și nu veți fi precum pruncii, nu veți intra în împărăția cerurilor.*“ (Ev. Matei, 18/3).

Rep.: Ce ne puteți spune despre a doua nuntă?

P.N.: Dacă prima nuntă, în biserica din lume a ajuns confirmarea și „consfințirea“ desfrânării, cea de a doua nuntă este apoteoza răsdesfrânării. Să ne raportăm mai întâi la cuvântul biblic: „*Oricine va lăsa pe femeia sa, în afară de pricină de desfrânare, și se va însura cu alta, săvârșește desfrânare; și cine s-a însurat cu cea lăsată, săvârșește desfrânare.*“ (Ev. Matei, 19/9). De aceea, văzând cât de adâncă e orbirea omului, încât se complăce în ofensarea deliberată a lui Dumnezeu, ucenicii concluzionează: „*nu este de folos omului să se însoare*“ (Ev. Matei, 19/10). Câți preoți îi analizează cu responsabilitate pe cei care se căsătoresc a doua, a treia sau a șaptea oară?! (cunosc personal un asemenea caz, rezolvat cu „pogorământ“ chiar de către episcop!) pentru a-i opri, apoi, pur și simplu, arătându-le că nu le este îngăduit să păcătuiască învederat, și încă sub oblăduirea bisericii!?

Există în cărțile de slujbă mai vechi (oare, de ce s-au scos din cele noi? desigur, ca să nu mai „deranjeze“ pe nimeni!) câteva explicații care preced slujba numită „A doua nuntă“. Iată acest text preluat dintr-un Aghiasmatar din anul 1914:

„Capete pentru a doua nuntă

Cap al lui Nichifor Mărturisorul, Patriarhul Constantinopolului, care zice: Cea de a doua nuntă nu se cunună, ci încă se și oprește de prea curatele Taine doi ani, iar cea de a treia nuntă, cinci ani. Din răspunsurile fericitului Nichita Mitropolitul de la Eraclia, pentru cele ce s-au întreat de Constantin Episcopul: Cuvântul cel iscodit cu adevărită, n-are obicei să cunune pe cei de a doua nuntă; iar obiceiul Bisericii cei mari, pe aceștia nu-i oprește,

ci le dă voie să se cunune, pentru că nu s-a certat nimeni pentru acest lucru, numai se oprește un an sau doi de la Sfânta Împărtășire; și Preotul care le-a citit cununia, nu este slobod să mănânce cu dânșii, precum zice canonul al 7-lea al Soborului ce s-a făcut la Neochesaria“.

Vedem din acest text cum a „evoluat“ în trei etape atitudinea față de cea de a doua nuntă: de la interdicție (v. Ev. Matei, 19/9,10), la pedepsire (oprirea pe doi ani de la Împărtășire) și apoi la dezlegare, pe motivul invocat că „*nu i-a certat nimeni pentru acest lucru*“. Este adevărat că Dumnezeu este îndelung-răbdător și nu ne ceartă imediat când greșim, dar acest lucru nu trebuie interpretat ca o invitație de a permanentiza și chiar a instituționaliza greșeala. Cei vechi însă, cercetând cu atenție *Cuvântul lui Dumnezeu*, au sesizat că, cităm: „*Cuvântul cel iscodit cu adevărită, n-are obicei să cunune pe cei de a doua nuntă*“. Cu toate acestea, în slujba celei de a doua nunți nu s-a renunțat nici măcar la ritualul punerii cununiilor pe capul „mirilor“, deși cununiile ar trebui să simbolizeze semnul biruinței asupra păcatului trupesc, și să arate tuturor rangul împărăției cerești. Mai mult, se ajunge și aici la asocieri nepotrivite, cu nunta din Cana Galileii, unde mirii erau curați. În final, culmea tupeului o constituie însemnarea care apare în Molitfelnicele aflate astăzi în uz: „*Această slujbă se face neschimbată și la a treia nuntă*“. Va să zică asta trebuie s-o știe preotul, dar faptul că trebuie să le interzică Sfânta Împărtășire timp de cinci ani, „mirilor“ profesioniști, nu mai trebuie s-o știe!

Rep.: Putem trage o concluzie, sintetizând cele de mai sus, vis-a-vis de obiecția referitoare la căsătorie?

P.N.: Ajunși aici, ne putem întoarce, în sfârșit, de unde am plecat. Obiecția abordată suna cam așa: „*Este corect ca cei de la Pucioasa să considere necurată unirea trupească între bărbat și femeie?*“.

Iată și răspunsul, dat de Biblie, și nu de noi sau de cei de la Pucioasa: măcar pentru vremurile din urmă, cele ale întâlnirii cu Hristos (dar Hristos, iată-L, este deja venit în *Cuvânt*, și promite că venirea Sa în trup este foarte aproape), și măcar că dintotdeauna a fost așa, opusul fecioriei este întinarea (v. *Apocalipsa*, 14/4); „*Căci Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție, ci la sfințire.*“ (I Tesaloniceni, 4/3).

Toți cei care, dintr-un motiv sau altul, mai mult sau mai puțin „binecuvântat“, au pierdut fecioria, specifică Grădinii Edenului, au căzut în întinare, în necurăție. Unirea trupească dintre bărbat și femeie, a fost dintotdeauna necurată în fața lui Dumnezeu, dar tolerată multe veacuri ca

inevitabilă, fiind caracteristică stării de decădere a omului, după păcatul strămoșesc al protopărinților lui.

Rep.: Vă mulțumesc.

*A consemnat Irina Tone,
La praznicul Adormirii Maicii Domnului, 28 august 2003*

OPORTUNISMUL MEDIOCRU AL BISERICII LUMII ȘI ELITA ORTODOXIEI

(interviu)

Reporter: Părinte Nicodim, ne pregătim cu febrilitate, zilele acestea, să întâmpinăm praznicul slăvitei Învierii a Domnului nostru Iisus Hristos. Teoretic, învierea Domnului înseamnă și învierea noastră. Poate duce însă acest concept la automatism? Aduce *Cuvântul lui Dumnezeu*, din Biserica Nouă Ierusalim, un suflu nou acestei speranțe, încărcate de 2000 de ani de tradiționalism?

Părintele Nicodim: Automatismul este inevitabil la acei creștini care se complac într-o mediocritate păguboasă, vizibilă chiar prin prezența lor fugitivă, „*din An în Paști*“, la biserică. Însă chiar și prezența lor în biserică, nu înseamnă nimic, inclusiv în aceste zile deosebite de sărbătoare, dacă Hristos nu Se actualizează în ei, Trup și *Cuvânt*. Împărtășirea cu Hristos, în forma materială (Trupul și Sângele Său), și spirituală (*Cuvântul Său*), este esențială pentru ca Hristos să trăiască în noi. De aceea și *Cuvântul lui Dumnezeu* – care nu desființează nimic, ci împlinește – nu aduce nimic nou, în afară de faptul că este garanția transformărilor rugăciunilor oamenilor, dintr-un monolog plictisitor, la care Dumnezeu nu răspunde niciodată, într-un dialog al creștinului cu Cerul, încărcat de responsabilități pentru om. Există dovezi clare că acest dialog s-a purtat neîntrerupt în bisericile în care *Cuvântul lui Dumnezeu* și-a putut găsi ascultători sfinți, căci sfințenia primitorului a fost întotdeauna o condiție *sine qua non*. *Viețile sfinților* ne arată că Dumnezeu a vorbit mereu oamenilor sfinți: Pahomie, Arsenie, Carp, Calinic de la Cernica, vorbeau cu Dumnezeu în rugăciune și primeau răspuns prin *Cuvânt*, așa cum se aude astăzi *Cuvântul lui Dumnezeu* la Pucioasa. Iar cei ce primesc *Cuvântul* au garanția palpabilă că Dumnezeu nu este doar un personaj al istoriei, ci El este mereu astăzi: aici și acum. Or, așa cum preoții reactualizează, nu degeaba, la fiecare Liturghie jertfa Mântuitorului, tot așa trebuie reactualizată și legătura de dialog dintre Dumnezeu și om, săvârșită prin *Cuvântul Său* de viață dătător. Dacă Dumnezeu n-o reactualizează, ea se amână; dacă omul n-o reactualizează, ea se pierde. Iar reactualizarea depinde în ambele cazuri de pregătirea specială, întru

sfîntenie, a omului. Dumnezeu Se oferă Trup și *Cuvânt* omului sfânt, ca să-i pecetluiască astfel ridicarea din moarte, la viață.

Oamenii la început au primit de la Dumnezeu îndemnul de a se hrăni cu tot ce are rod cu sămânță în el, din lumea vegetală (v. *Facerea*, 1/29), dar ei au dorit să mănânce carne, și așa au devenit morminte vii pentru animalele ucise de ei. Oamenii, mâncând moarte, și-au făcut trupurile morminte chiar și pentru duhurile lor. Așadar, deși trăiesc, ei sunt morți în păcatele lor și trupul lor le este mormânt. Dumnezeu le-a redus drastic durata vieții, de la aproape 1000 de ani (Adam, Matusalem), mai întâi la 120 de ani (v. *Facerea*, 6/3), iar apoi la 70 de ani (v. *Psalmul*, 89/10), pentru că i-a aflat fără duh, și a zis: „*Nu va rămâne Duhul Meu pururea în oamenii aceștia, pentru că sunt numai trup.*“ (Facerea, 6/3).

Dar vine vremea, și a și venit, „*când morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, și cei ce vor auzi, vor învia.*“ (Ev. Ioan, 5/25). De aceea, *Cuvântul lui Dumnezeu* este nu numai o realitate vie, ci și o necesitate, pentru împlinirea Scripturii. El este *Cuvânt* pentru învierea morților din mormintele trupurilor lor: „*Treceți din trup în duh!*“ îi învață astăzi *Cuvântul* pe oameni.

Rep.: Se observă, în ultima vreme, în societatea noastră, o proliferare a unui indiferentism religios, sub masca unei afișate, dar false bunăvoințe față de biserică, față de preoți, față de Sfânta Tradiție bisericească. Este acesta un fenomen inevitabil, specific post-modernismului? Se datorează el, oare, măcar în parte, unei stări de mediocritate vizibilă în instituția bisericii, care „*cocoloșește*“ adesea erorile individuale, înregistrate în dreptul unora dintre slujitorii bisericești?

P.N.: Indiferentismul religios este o boală a secolului, o boală spirituală, puternic contagioasă, din păcate. Când ți se oferă „*distracții*“ la pachet, care de care mai atractive, tentația (de a le gusta, măcar) este pentru unii de nestăvilit. Și atunci, renunțarea la sine, sau măcar postul pentru o vreme, se amână *sine die*. Totodată, unele erori grave, chiar dacă le putem considera singulare, care au fost descoperite în biserică și, apoi, intens mediatizate de ziariști, nu au rămas fără urmări în conștiința colectivă, care s-a deteriorat vizibil. Aceasta cu atât mai mult cu cât instituția bisericii, în loc să se desolidarizeze cu energie de asemenea cazuri, pedepsindu-i exemplar pe cei în culpă, a făcut tot ce a fost posibil să mușamalizeze răul și să-i „*recupereze*“ pe cei care i-au întinat obrazul, minimalizându-le forțat vina. Aici trebuia procedat altfel: cu curajul chirurgului care extirpă răul, pentru a salva trupul întreg. Evident că, procedându-se exact

invers, s-a creat o stare de confuzie și de dezamăgire între mulți dintre conaționali. Cinstirea bisericii s-a știrbit, iar imaginea de *biserică-mamă*, integră și virtuoaasă, s-a deformat în conștiința colectivă a societății.

Rep.: Dar această cinstire nu a continuat să se exercite prin tradiție?

P.N.: Ea se păstrează, într-adevăr, în conștiința poporului, prin tradiție, dar biserica trebuie să o motiveze prin faptele ei, confirmând că este conformă percepției noastre. Noi o receptăm, prin consecvență, ca meritorie, dar o facem din respect, sau din simpatie; din bun simț chiar procedăm în felul acesta, dar biserica trebuie să demonstreze că ceea ce receptăm noi este adevărat, că nu o facem din simplă rutină, așa cum, de fapt, mulți oameni simpli continuă să facă. Ei respectă din rutină biserica și preoții, pe care îi cinstesc, dar nu neapărat în raport cu faptele acestora. Asta pentru că ei cunosc faptele lor, și atunci când sunt rele, nu sunt de acord cu ele. Chiar și atunci ei continuă să respecte biserica și preoții, căci rutina aduce și teama de a-și schimba atitudinea, pentru vreun oarecare motiv. Dar dacă cineva ar veni și i-ar întreba: „*Sunteți de acord cu faptele lor?*“, atunci ei ar răspunde fără șovăială: „*Nu!*“. Iată, aici se dovedește discrepanța dintre minte și inimă la omul respectiv, omul împărțit. Deci, el gândește într-un fel și simte în alt fel. Este o reminiscență a perioadei comuniste, când oamenii erau împinși forțat spre disimulare, spre fățarnicie. Acesta este și motivul pentru care încă bisericile sunt pline (duminica): oamenii nu prea se sinchisesc că păstorii lor sunt necorespunzători; ba unora le convine, ca să poată să fie și ei la fel, fără să-și mai facă procese de conștiință. De altfel, se zice că bisericile sunt „*pline*“, dar ele nu sunt așa de pline cum ar trebui să fie. Dacă ne raportăm la populația recenzată drept „*creștină ortodoxă*“, realitatea este cu totul alta: bisericile doar în aparență sunt pline, dar ele ar trebui să fie neîncăpătoare; nici în curtea bisericii n-ar mai fi loc dacă ar veni toți la biserică.

Rep.: Și noi, de fapt, suntem cei care, prin nepăsare, îi motivăm pe preoți să aibă același comportament neschimbat.

P.N.: Între *credincioși* și *lume* n-ar trebui să stea semnul egalității. Credincioșii sunt cei care trebuie să motiveze tocmai această alegere pe care preotul a mărturisit-o la hirotonia sa: ori cu Hristos, ori cu lumea! și a ales cu Hristos. Să-i determinăm pe preoți să împlinească Scriptura care spune: „*Ieșiți din mijlocul lor și vă osebiți [...].*“ (II Corinteni, 6/17); să aleagă calea cea strâmtă a sfînteniei, nu lumea. Dar pentru asta, ei trebuie să aibă ce alege: o turmă de păstorit, cu credincioși adevărați, fie ea cât de mică. Astfel se selectează elita ortodoxiei.

Rep.: Să fie ei înșiși niște „aleși“ din biserica aceea, biserica lumii?

P.N.: Această alegere este valabilă nu numai pentru preoți, ci și pentru mireni. Ea trebuie dovedită ca fiind autentică, mereu astăzi, că nu a fost numai odată, și, apoi, după ce au optat pentru ea, au rămas doar cu această dulceagă bucurie, ascunsă în inimă, că „Dumnezeu ne-a ales“ și că „suntem mai buni decât alții“. Trebuie să și demonstreze asta în fiecare zi.

Rep.: Dar cum ar putea creștinii Bisericii Noul Ierusalim să demonstreze că după alegerea lor – căci ei au ales *sfințenia vieții* – sunt tot ortodocși, și nu o nouă sectă, așa cum alții insinuează? Cum ar putea explica aceasta oamenilor?

P.N.: Aceasta nu se poate demonstra, pentru că nu poți să-l convingi pe un om că nu faci parte din categoria din care el vrea cu tot dinadinsul să faci parte.

Rep.: Măcar prin mărturisire...

P.N.: Este singura posibilitate, să mărturisești, dar nu poți să demonstrezi niciodată, pentru că celălalt insistă, de fapt, să te plaseze unde vrea el, și nu dorește sincer să-i demonstrezi, eventual, contrariul. De fapt și de drept, împărțirea aceasta în secte și fracțiuni, se face, de regulă, în urma unor opțiuni personale. Toate sectele au avut curajul și puterea de a-și afirma, și apoi de a-și demonstra propria lor identitate și chiar dorința de a se rupe de învățătura din care proveneau. Or, aici nu se pune problema așa. Nimeni dintre membrii acestui popor creștin al Noului Ierusalim nu a spus vreodată, în ultimii 50 de ani, că se rupe de învățătura ortodoxă creștină, primită din strămoși.

Rep.: Învățătura străbună creștinească... tocmai ea să constituie o motivație sectară?

P.N.: Aparența de sectă sau de ruptură vine numai din exterior, adică exprimă păreri singulare, emise în sânul bisericii oficiale din lume, de către persoane cu funcții și responsabilități interesate. În viziunea proprie, lor nu le convine, de fapt, că „*ierusalemiții*“, sau „*ceilalți creștini*“, cum le mai zic ei în derâdere, sunt prea tradiționaliști, prea conservatori. Ei ar vrea ca toți creștinii să fie mai moderați și mai moderni, mai elevați, mai nonșalanți în raporturile personale cu păcatul. „*Toți suntem păcătoși*“, mai zic ei, ca să se motiveze pe sine, parcă și cu o oarecare satisfacție în glas.

Rep.: Creștinism modern... Asta se dorește, de fapt?

P.N.: Tocmai faptul că ei îi percep pe acești creștini că sunt prea

autentici, prea conservatori, îi determină să forțeze acceptarea propriilor lor concluzii de către toți ceilalți.

Rep.: Și care ar fi acele concluzii?

P.N.: Anume că respectivii creștini ar fi aparținând unei secte, sau măcar că „*ar fi ei creștini buni, dar sunt prea îngâmfați*“ sau chiar „*pătrunși de păcatul mândriei*“, cu alte cuvinte, că ar fi ruși de majoritate. Ei ascund însă în mod deliberat faptul că restul creștinilor, care reprezintă acea majoritate, merge într-o derivă vizibilă, spre oportunism și spre decadență.

Rep.: Să ne referim la un caz concret, întâmplat chiar aici, la Pucioasa, în cartierul Glodeni Vale. Recent, primarul a făcut, față de unii vizitatori aduși chiar de el la „*Casa Întâlnirii*“, unele afirmații care îi discreditează pe creștinii Noului Ierusalim, punând sub semnul întrebării dăruirea lor sinceră, și chiar sfințenia acestor locuri. Vi se pare normal?

P.N.: Pentru un om cu studii puține, dar care a ajuns, purtat de valul istoriei, drept în fruntea bucatelor, și mai ales având și rădăcini adânci în trecutul acestei comune (trecutul cel scris în perioada comunistă), conduita lui nu aduce nici o surpriză. Îmi pare rău că n-am fost de față; a fost o scăpare de-a mea; pur și simplu am avut o scurtă evadare în comoditate, auzind că iar vine primarul cu oameni străini... dar aici, obrăznicia trebuia retezată din scurt. Trebuie uneori depășită reticența față de cei ce se exprimă neadecvat; trebuie spus cu multă tărie că nu oricine e capabil să emită judecăți de valoare, despre lucruri suprafirești, pe care nici măcar nu le înțelege. Respectul față de vizitator nu trebuie să prevaleze în fața respectului față de adevăr.

Rep.: O atitudine de umilință a creștinilor nu este preferabilă?

P.N.: Umilința a fost de multe ori greșit înțeleasă în creștinism. Una este când te umilești tu însuși, învingând iubirea de sine, și alta este când te umilește altcineva. Și mai este o situație, a treia, când Dumnezeu Însuși este umilit, atunci când sunt umiliți slujitorii Lui. Să luăm aceste situații pe rând:

– întâi, când te umilești singur, lucrezi la propria ta statură duhovnicească, la nașterea din nou, din Duh Sfânt și din foc, pentru că păcatele, începând cu mândria, sunt curățite ca prin foc, și așa îți se purifică ființa spirituală. Această umilință este poarta raiului, căci prin ea se lucrează în chip autentic toate virtuțile. Altminteri, oricâte virtuți ai lucra, dar cu îngâmfare și mulțumire de sine, la nimic nu-ți folosește;

– în al doilea rând, umilințele care vin din exterior (și ne referim aici cu precădere la cele neîntemeiate) sunt doar probe ale răbdării tale,

căci umilința, așa se încearcă. Acela care suportă cu stoicism umilințele exterioare, dar o face numai din calcul, pentru a-și înregistra la Cer „*indulgențe*“, iar în sine să se comporte total diferit (fie spumegând de mânie, fie mângâindu-se cu o minunată părere de sine), nu va avea prea mult de câștigat. Mai bine i-ar spune cu blândețe umilitorului unde greșește acesta prin exagerare sau neadevăr. Asta pentru că, deși răbdarea este o virtute, dragostea este o și mai mare virtute. Spunând adevărul, chiar cu riscul de a părea lipsit de umilință, oferi celui care greșește în aprecieri, șansa de a se corecta pe sine, și așa îți probezi dragostea ta față de el;

– a treia situație este cea mai subtilă, pentru că pune în ecuație însăși cinstirea lui Dumnezeu, care trebuie să rămână, în orice situație și necondiționat, neștirbită. De aceea, situațiile în care Dumnezeu este ofensat prin jignirea supușilor Lui, sunt întotdeauna intolerabile. Este cazul și aici, în episodul amintit de la Glodeni Vale. Desigur că celor jigniți le vine greu să se apere singuri, în mod deschis, deoarece gestul lor se poate imediat interpreta ca lipsă de umilință (aici intervine confuzia dintre „*tipurile diferite de umilințe*“, despre care tocmai am vorbit), și de aceea, cea mai corectă soluție este ca să fie sprijiniți din exterior. Așa se explică, deci, și părerea mea de rău că n-am fost de față, pentru a spune eu, ca persoană din afară, lucrurilor pe nume. Să ne amintim de Hanun, regele Amoniților, care a umilit pe slugile lui David, trimise de acesta în solie, căci le-a ras, la fiecare, jumătate din barbă, le-a tăiat hainele pe jumătate, până la șolduri, și apoi le-a dat drumul (*v. II Regi, 10/4*). Deși David îi arătase milă lui Hanun, în amintirea unei binefaceri primită de la tatăl său, Nașaș, acesta i-a răspuns printr-o umilire indirectă, lucrată prin înjosirea slujitorilor acestuia.

Rep.: Sunt informată că primarul orașului Pucioasa a jignit, pe toți de aici i-a jignit. A folosit un limbaj neadecvat...

P.N.: Aceste locuri sunt ale lui Dumnezeu, și deci pe El L-a jignit procedând așa. Primarul trebuia pus la punct cu naturalețe, dar cu fermitate, pentru că mulți se erijează în persoane care, chipurile, ar avea capacitatea de a discerne un adevăr teologic de o teologumenă, când, de fapt, ei nu au studii teologice de nici un fel (și nici măcar nu sunt auto-didacți la acest capitol) pentru a se putea pronunța în cunoștință de cauză. În cazul de față, primarul nu cunoștea bine nici măcar ceea ce vedea cu ochii – o expoziție de artă creștină – dar se erija în mare cunoscător.

Rep.: El spunea că a fost prin zeci de mănăstiri, și în toate a fost primit bine...

P.N.: Da, dar el avea o percepție greșită. Adică, văzând o sală în care existau niște opere de artă, care aveau o anumită conotație religioasă, a tras o concluzie eronată: că acestea ar putea avea, eventual, o semnificație majoră în cult, ceea ce ar însemna, automat, și o inovație tipiconală. Or, nu dintr-o simplă vizită se poate face o părere fundamentată. Realitatea este alta: aici arta creștină este găzduită, tolerată chiar. Ea nu condiționează cu nimic cultul creștin, care este tradițional-ortodox. Primarul ar fi putut observa, de exemplu, că toate icoanele păstrează cu judicioasă rigurozitate erminia creștină ortodoxă, în cel mai curat stil bizantin.

Rep.: Spunea că de ce nu poate intra împreună cu vizitatorii în mănăstirea aceasta ca în celelalte.

P.N.: Pentru că nu a înțeles un lucru esențial: prin descoperire dumnezeiască, Mănăstirea Noul Ierusalim este proiectată și construită pe principiul consacării ei în dimensiunile spiritualizate ale unui altar, corespondent, în simbolism, Sfintei Sfintelor din Vechiul Testament. Poarta principală simbolizează ușile împărătești, iar cele laterale, ușile diaconești. Și atunci, ei, acești vizitatori, trebuia să fie întrebați: au intrat vreodată într-un altar de biserică? N-au intrat niciodată, și nici nu vor intra, pentru că în altar nu intră oricine și oricum. Dar creștinii nu s-au stresat niciodată pentru aceasta; cred că nici nu și-au pus problema să încalce această interdicție, nici măcar de curiozitate.

Rep.: Ba da!...a intrat! Primarul a intrat anul trecut, de Paști, s-a învârtit cu lumânările prin altarul bisericii!

P.N.: Ei, dacă-i așa, atunci s-a făcut un abuz. Eu i-aș fi spus: „*Domnule primar, dumneavoastră ați făcut un abuz, pentru că nu aveai voie să intrați în altar; nici măcar dacă vă dădea preotul voie, nu aveai dreptul să o faceți, pentru că acolo nu intră oricine, ci intră numai anumite persoane, care au o îndreptățire aparte: preoții, diaconii, personalul ajutător, care primește pentru aceasta o consacrare anume (paraclisieri), și regele, pentru că e unsul lui Dumnezeu. Atât!*“.

Rep.: Și dacă n-au această consacrare?

P.N.: Și dacă n-au, fac un sacrilegiu intrând în acest loc sfânt. Și Moise, când a fost chemat de către Dumnezeu, i s-a spus: „*scoate-ți încălțăminte din picioare, căci calci pe un loc sfânt!*“.

Dacă afară, pe pământ, i s-a cerut omului lucrul acesta, cu atât mai mult în locul care a fost sfințit (și, eventual, resfințit, prin punerea pietrei de temelie, sau după renovări, sau după înnoiri ale picturii, de mai multe ori), în nici un caz nu trebuia să se intre așa: „*încălțat*“, fără consacrare și fără pic de sfială sfântă.

Rep.: Ce ar trebui să înțeleagă cei care pun în balanță adevărul creștinismului nostru ortodox, așezat, ipotetic, în două talere: pe unul, biserica oficială din lume și, pe celălalt, Biserica Noului Ierusalim?

P.N.: Ei ar trebui să înțeleagă că adevărul nu este decât unul. Talerele ar trebui să stea în echilibru, deoarece ambele biserici au primit de la Duhul Sfânt același tezaur de credință: câte cinci talanți. Din păcate, cu trecerea timpului, biserica din lume a îngropat câțiva dintre ei, dorind din toată inima ca astfel să-i păstreze mai bine.

Rep.: Așadar, adevărul este același, văzut fie de un cleric, fie de un laic...?

P.N.: Aici trebuie să admitem, ca punct de plecare, această axiomă: Adevărul este Dumnezeu. Deci, acolo unde este Dumnezeu, este și adevărul. Unde nu este Dumnezeu, adevăr nu există. De asemenea, adevărul are însușirea de a fi unic. Nu pot fi mai multe biserici adevărate (ne referim aici la învățătura lor, nu la instituții, sau clădiri, sau familii de creștini circumscrise în același areal).

Rep.: Evident că toate bisericile pretind că dețin adevărul. Cum s-ar putea, atunci, înțelege că aici, în Biserica Noul Ierusalim, învățătura este adevărată, și nu în biserica instituționalizată, a lumii?

P.N.: Pentru că despre acest loc s-a proorocit prin proorocul Iezechiel: „*Acolo este Domnul!*“, pentru că aici învățătura vine de la Dumnezeu, și pentru că această Biserică a fost desemnată și confirmată de către Dumnezeu ca având această calitate, de a scoate la lumină adevărul. Iată doar trei motive, dar mai sunt. În ceea ce privește această confirmare repetată la nesfârșit prin *Cuvântul lui Dumnezeu*, ea seamănă cu confirmarea Fiului lui Dumnezeu: glas din cer, de la Tatăl, a spus: „*Acesta* (și nu altul! – n.a.) *este Fiul Meu Cel iubit!*“. Și a mai spus: „*...pe Acesta să-L ascultați!*“. Dar nu L-a ascultat nimeni, în afară de ucenici. Nici acum această Biserică, prin glas din cer confirmată, nu e ascultată de nimeni, decât de ucenici. Ceilalți nu vor să fie ucenici.

Rep.: Și ei nu cred, nu vor să creadă... De ce nu vor să creadă?

P.N.: Dumnezeu a vorbit în multe rânduri, cu mulți, de-a lungul istoriei, și a existat un permanent dialog cu oamenii; nu a existat o ruptură, așa cum se pare la prima vedere că ar exista acum. Într-adevăr, la ora actuală, așa s-ar părea: Dumnezeu, dacă (mai) există, stă undeva izolat și nu intervine cu nici un chip ca să schimbe mersul lucrurilor, deși unii cred că ar fi mare nevoie de așa ceva. Acest lucru nu este adevărat. Dumnezeu Și-a păstrat permanent o tainică legătură cu omul, și asta o vedesc

dialogurile Lui cu sfinții, sau cu cei care urmau să devină sfinți. A vorbit din cer cu Saul din Tars, care a devenit, apoi, Sfântul Apostol Pavel; a vorbit cu Sfântul Arsenie și cu mulți alți sfinți, până în zilele noastre; a vorbit cu Sfântul Calinic de la Cernica, descoperindu-i proorocii însemnate. Aceste dialoguri sunt consemnate în sinaxare și sunt zeci de astfel de intervenții supranaturale, care intră, de fapt, prin intermediul Sfintei Tradiții, în Canonul învățaturii noastre ortodoxe. Aceste dialoguri probează că Dumnezeu este în permanentă legătură cu omul sfânt. Acest dialog nu a fost întrerupt, și dacă n-a fost întrerupt, înseamnă că se continuă și astăzi. Noi trebuie să-i dăm crezare, chiar dacă știm că virtutea teologică a credinței nu aparține tuturor. Mai mult decât atât, trebuie să ne bucurăm că Dumnezeu este în mijlocul nostru, că vorbește în limba română, că nu este în altă parte, la alții... căci El putea foarte bine să aleagă un alt popor, că doar mai sunt creștini în lume care se străduiesc să facă voia Lui. Fără îndoială că aici a voit Dumnezeu să-Și arate răsplata Sa pentru jertfele și nevoițele strămoșilor noștri, care s-au străduit să păstreze credința neștirbită, fie prin mănăstiri, fie prin sihăstria, peșteri și alte locuri tainice. Dumnezeu S-a milostivit să prelungească în aceste locuri binecuvântate, această comunicare cu oamenii sfinți, lucru care nu poate fi ignorat prin încăpățânarea obtuză a câtorva care se cred „*aleși!*“.

Rep.: S-ar putea spune – dacă nu de către mireni, măcar de către clerici – că este de ajuns tot ce este în biserica instituțională, și nu mai e nevoie de nimic altceva.

P.N.: În principiu, e de ajuns, dar se împlinește, oare, ce este propovăduit acolo? sau totul rămâne doar la nivel de principiu? Nu se împlinește. Atunci, vine Dumnezeu, pune El degetul pe rană și arată ce nu se împlinește.

Rep.: Ce lipsește acolo? Duhul proorociei?

P.N.: Da, în ceea ce privește structurile bisericești, adică mădulele bisericii; dar în ceea ce privește învățătura, lipsește trăirea, în toate formele ei originare. Totul este adaptat, modernizat, simulat. Dar proorocia, într-adevăr, e o mare lipsă, căci de la ultimii sfinți consacrați (Sfântul Calinic de la Cernica, sau Sfântul Ioan Iacob Românul), ea nu a mai fost prezentă în biserica oficială. Acesta ar fi unul dintre talanții îngropați, de care vorbeam mai înainte. Și mai sunt...

Rep.: Și, în afară de ei, n-au mai fost prooroci?

P.N.: Și mai înainte de ei au fost prooroci.

Rep.: Când au fost? Între apostoli și între noi, cei de azi? Și de unde știm că au mai fost?

P.N.: A zis Domnul, prin apostolii Săi: „*Duhul să nu-L stingeți; proorociile să nu le disprețuiți.*“ (I Tesaloniceni, 5/19,20). Deci, proorociile niciodată n-au încetat; ele au lucrat prin înseși vocile marilor duhovnici ai noștri, cum a fost Sfântul Daniil Sihastrul; dar noi mult timp nu l-am venerat pe acest sfânt, nu l-am considerat sfânt. Iată că-l reconsiderăm, dar abia atât de târziu! Întrebarea se pune: până la data la care biserica a luat în mod oficial poziție și a spus „*Daniil Sihastrul a fost sfânt*“, oare, acesta era mai puțin sfânt, sau deloc? Oare, credinciosul care l-ar fi considerat sfânt pe Daniil Sihastrul (dintr-o pioșenie personală „*exagerată*“) înainte de această dată, săvârșea un păcat? Probabil că da, în viziunea bisericii oficiale, care ar fi zis: „*Da, face un păcat! Nu trebuie să-l venereze, pentru că nu l-am declarat noi sfânt. Dacă, totuși, o va face, va trebui să-l afurisim, pentru neascultare canonică, iar dacă e cleric, îl caterisim*“. „*Dar de ce atâta asprime?*“ ar putea întreba cineva. „*Pentru că nu l-am canonizat noi! Avem destui sfinți. Să-i cinstească pe aceia!*“. Și acest lucru se spune astăzi despre Sfânta Virginia: „*De ce o venerați? Pentru că noi nu ne-am hotărât încă să o canonizăm; ne mai gândim, mai studiem cazul...*“. Iar în momentul când se va ajunge la acest lucru, la canonizare – probabil că tot se va ajunge odată! – cei care au cinstit-o mai înainte și au fost persecutați pentru aceasta, vor primi scuze (eventual) de la om, însă de la Dumnezeu, în mod sigur vor primi răsplata răbdării și a credinței lor; pentru că și aceasta este o probă de credință: să-l cinstești pe acela pe care Dumnezeu l-a ales și l-a așezat alături de tine (dar, în același timp, mai mare ca tine), fără să aștepti să se ia o poziție oficială în dreptul lui și, mai ales, fără să aștepti până ce moare, pe motivul neîntemeiat că sfântul nu poate fi declarat sfânt, decât neapărat după moartea sa.

Rep.: Credința nu poate fi oficială?

P.N.: Credința este un dar, o emanație a cerului, numită *darul credinței*, care este de la Dumnezeu. Pe acesta nu poate să-l dea instituția bisericească, ci trebuie să-l dea doar Dumnezeu. De aceea ucenicii se rugau Domnului: „*Sporește-ne credința!*“ (Ev. Luca, 17/5). Dar și Domnul le cere ucenicilor de astăzi, să aibă credință, însă nu oricum, ci credință ca a lui Avraam.

Rep.: Ce știți de preotul Buga, care este din biserica lumii? Când a trăit?

P.N.: Buga Nicolae, sau Buga Ion?

Rep.: Buga Ion.

P.N.: El trăiește, e printre noi, dar este o victimă a propriului său

curaj de a se împotrivi unor erori vizibile și împovărătoare, din biserică – lucru laudabil, chiar dacă el, ca preot, poate nu s-a putut ridica la înălțimea trăirii pe care o găsim la acest popor al Noului Ierusalim, pentru că n-a cunoscut-o. El a avut, totuși, simțământul și sensibilitatea de a descoperi că în acest *Cuvânt al lui Dumnezeu* este o profunzime care nu s-a mai întâlnit până în prezent. El, care este un teolog foarte cult, cu studii înalte, la Atena și în alte părți, a sesizat valoarea neobișnuită a Celui Care scrie acest *Cuvânt*, chiar dacă i-a atribuit în mod eronat paternitatea, nu lui Dumnezeu, ci altcuiva: unui om. A crezut că l-a scris altcineva. Totuși, vorbind despre acest Cineva, Care a scos la lumină *Cuvântul* (și pe Care el Îl identifică la un moment dat, cu superficialitate, în persoana sculptorului Marian Zidaru), s-a arătat de-a dreptul impresionat, afirmând că Acesta este un teolog desăvârșit, „...*care se mișcă cu o lejeritate fără egal atât în Vechiul, cât și în Noul Testament*“, dovedind o cunoaștere profundă a Scripturii. Or, cine ar putea să facă așa ceva, dacă l-a impresionat într-atâta pe un teolog așa de prominent ca preotul Ion Buga, încât să afirme că are în fața ochilor o lucrare suprafirească, copleșitoare, ca un fluviu uriaș? Cine poate s-o facă? Cred că numai Însuși Dumnezeu. El este Cel Care cunoaște Scriptura, într-adevăr, cu o lejeritate fără egal, căci El a scris-o, prin mâna aleșilor Lui, proorocii. Omul niciodată n-o să poată cunoaște adevărul sub această formă, care să impresioneze pe cei mai erudiți dintre noi.

Rep.: Dar el, pentru îndrăzneala lui a fost pedepsit?

P.N.: Da, a fost o răzbunare personală; așa o percep eu, pentru simplul motiv că a avut curajul să se ridice împotriva unor dezordini grave din biserică la nivel foarte înalt. El, fiind cam poet, a crezut că poate face ca în basme: tăind un cap al Hidrei, poate Hidra se va retrage. Dar capul nu numai că n-a putut fi tăiat, ci s-a întors împotriva lui. Și a pățit ce a pățit: într-o primă fază, a fost „*desfiițat*“ ca profesor, căci preda la „*Facultatea de Teologie*“ din Constanța. Apoi i s-a interzis să slujească, și după aceea i s-a pronunțat suspendarea, pentru a i se putea jefui în voie postul de paroh de la Biserica Sfântul Gheorghe-Vechi, din București, râvnit de alții mai lacomi. Pentru aceasta i s-au înscenat niște nereguli administrative, cu concursul unor „*enoriași*“ fără scrupule, lipsiți de cea mai elementară recunoștință față de binefăcătorul lor, și predispuși la orice delațiune. A fost îndepărtat cu forța, din biserică și au venit alții, trimiși să slujească în locul lui. După aceea, el a început să slujească pribeag pe la alte biserici, pe unde era primit de milă. Nu știu care e situația lui. Știu că voia să zidească o mănăstire prin locurile natale, prin Vrancea, dar și acolo

i s-au pus multe piedici, de parcă o zidea pentru el, ca proprietate privată. În orice caz, e rușinos ca un om, preot, profesor universitar, care a adus bisericii atâtea servicii, să fie la un moment dat pedepsit cu răutate, într-un mod disproporționat față de realitatea faptelor, scos din învățământul universitar și din propria sa biserică și aruncat ca o măsea stricată, ca și cum n-ar fi făcut nimic pentru biserică. Chiar pentru patriarh personal, el a făcut foarte mult bine: l-a sprijinit, a fost de multe ori alături de el, ca traducător, în multe întâlniri de nivel înalt, internațional, căci cunoaște bine multe limbi, iar limba greacă, la perfecție. Chiar așa, tare mult mă mir de lipsa de recunoștință a patriarhului Teoctist, care nu l-a ajutat să iasă cu bine din această „*lucrătură*“ murdară, țesută de dușmanii lui.

Rep.: A avut studii teologice înalte? Sau...

P.N.: Da, mi se pare că e doctorand, și dacă nu greșesc, chiar și-a luat între timp doctoratul la Atena. În orice caz, este un om deosebit, și afirm cu certitudine acest lucru, întrucât îl cunosc personal, deși n-am avut (încă) ocazia să slujim împreună. El trebuia însă, în orice caz, recuperat, dacă admitem că ar fi greșit. Este aici aceeași gafă pe care biserica a făcut-o cu preotul Iosif Trifa, lăsându-l la discreția răzbunătoare a unui ierarh. Acum, biserica ar trebui să-l reabiliteze pe preotul Trifa și să-și recunoască vina de a-l fi caterisit pe nedrept. Este, de asemenea, aceeași gafă care s-a făcut cu acest popor al Noului Ierusalim, pe care din invidie l-a categorisit gratuit, ca având „*manifestări străine de ortodoxie*“. Biserica, în loc să-l remarce ca fiind o elită, un etalon pentru toți ceilalți creștini, a preferat să promoveze, fără verificări, acuzații mincinoase, aduse la adresa lui. Era mai bine să spună cam așa: „*Totuși, acești creștini, chiar dacă au anumite manifestări radicale, care nouă nu ne convin, sunt oi din staulul nostru. E mai bine să analizăm aceste manifestări, să le rezolvăm, și, în orice caz, să-i recuperăm. Aceștia sunt de recuperat, pentru că sunt cei mai buni pe care îi avem la ora actuală. Trebuie neapărat reintegrați în sânul bisericii, în cazul în care unii clerici i-au marginalizat sau i-au risipit pentru motivul că nu le-a convenit lor de ei.*“ – dacă s-ar constata, sau cumva se constată că într-adevăr sunt în afară, așa cum se pretinde.

Rep.: Deci, de ce teama aceasta, părinte, la ei, la mai-marii bisericii?

P.N.: Dintr-o siguranță prea mare că la ei în biserică stau bine pripornite în chingile teoriei, Adevărul și Dreptatea. Această siguranță aduce cu sine o satisfacție, și apoi o infatuare, o mulțumire de sine, un fel de „*pace*“ pe care se tem să n-o piardă atunci când alții mai iscoditori le descoperă

multele nereguli de pe tărâmul practicii, al vieții de zi cu zi, pe care ei s-au căznit să le ascundă cu multă grijă. Există la unii clerici o mulțumire de sine, care îi conduce la o manifestare mereu aceeași, egală, fără suișuri, fără coborâșuri, un automatism sec, o rutină a slujbelor, fără nici o simțire interioară, care aduce treptat în inimă necredința. Acești preoți se obișnuiesc atât de mult cu sacralul, cu proximitatea acestuia, și chiar cu conlucrarea cu sacralul, cu Duhul Sfânt, încât nu-l mai percep deloc. Ei ajung să se mire admirativ, dar și cu neîncredere, atunci când în parohia lor se mai găsesc câțiva creștini aprinși de credință, și își zic în sine: „*Aceștia ne mai țin pe noi și credința!*“. În schimb, când văd aceeași credință, sau chiar mai aprinsă, la alți creștini din afara parohiei lor, îi apucă invidia și chiar teama: „*Oare, degeaba cred oamenii aceia atât de neabătut? Dacă, cumva, Dumnezeu există cu adevărat, așa cum propovăduim noi de la amvon?*“. Și așa se ajunge la teamă, teama că alții ar putea fi mai aproape de Dumnezeu și, deci, de mântuire. Oare, fariseii și cărturarii nu știau că Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu? Ba, știau foarte bine, că aveau Scripturile la îndemână și citeau mereu din ele, dar nu le convenea deloc schimbarea care se prefigura, și au încercat să o oprească, cu orice preț. Așa și cei de azi: din cauza păcatelor ascunse, chiar și unii arhieriei nu mai speră și nu mai pun nici un preț pe propria lor mântuire; de aceea se și tem, și îi invidiază fățîș pe preoții credincioși, și uneori le fac greutăți, chiar gratuite...

Rep.: Și ce au obținut? Preoți de duzină?

P.N.: Da, rangurile acestea, slava deșartă, cinstirea pe care și-o dau unii altora... Ei simt că vor pierde aceste lucruri în momentul în care se va ajunge la generalizarea cinstirii lui Dumnezeu la adevărata valoare de cinstire care se cere, adică nu cu buzele, ci cu inima. Atunci ei vor fi scoși din inimile multor oameni, care încă le aduc slavă deșartă, și vor fi înlocuiți, în sfârșit, chiar cu Dumnezeu, Cel întreit în Persoane. Atunci ei vor fi coborâți, de voie, de nevoie, în rândul celor care Îl cinstesc pe Dumnezeu, și nu vor mai fi tratați ca niște persoane „*alese*“...

Rep.: Cinstite de popor...

P.N.: ...persoane cinstite de popor, cu o cinste disproporționată, care se cuvine numai lui Dumnezeu, căci ei sunt chemați să fie slujitori ai poporului în cele duhovnicești, și să-i învețe pe credincioși să dea slavă lui Dumnezeu, nu oamenilor. Deci, dacă ei se numesc pe sine „*slujitori ai altarului*“, de fapt ar trebui să fie slujitori ai poporului, pentru altar, și, în afară de Dumnezeu, ei nu ar avea nevoie de nimic. El le este suficient. Oamenii au nevoie de Dumnezeu, și ei trebuie conduși spre Dumnezeu. Deci

oamenii trebuie slujiți de preoți, și nu invers. Oamenii trebuie dirijați, așa cum păstorul își mână oile spre pășunea cea bună, cea grasă. Și ar mai fi de discutat despre niște avantaje materiale, care, în acest caz, probabil că s-ar diminua drastic. S-ar ajunge însă la normalitate, în ceea ce privește donațiile pe care credincioșii le fac conducătorilor lor spirituali. Implicarea episcopilor în problema financiară, ar fi benefică. Nu s-ar mai face abuzuri de nici un fel, nu ar mai fi preoți excesiv de bogați (deja sintagma „*preot bogat*“ are în multe cetăți rezonanțe de pleonasm), care cad, inevitabil, în păcatele lăcomiei și arghirofiliei, dar nici preoți care să fie foarte săraci, în unele sate de necredincioși, care să nu aibă cu ce să-și crească, fără mari greutate, copiii. Se pare că încă mai sunt și astfel de cazuri.

Rep.: Ce părere aveți despre Preasfințitul Irineu, care a înființat Biserica de la Pucioasa?

P.N.: Cred că este impropriu să spunem „*a înființat-o*“, căci ea exista, ca lucrare a Duhului Sfânt, încă din 1955. El doar a validat-o, în sensul că a constatat că este în mod autentic creștin-ortodoxă, și apoi a sfințit-o; de fapt, a con-sfințit-o, căci sfințenia venea în primul rând de la Dumnezeu. Chiar și locașul de cult, el doar l-a consacrat, l-a pecetluit cu pecetea harului Sfântului Duh, căci avea această putere a arhieriei de la Duhul Sfânt, să lege și să dezlege. Și a legat – să citiți cu atenție hrisovul de mărturie, copia celui îngropat sub sfânta masă a altarului, ca să vedeți cum a legat el. Dar, vor zice unii: „*Da, dar ce a legat, tot el a dezlegat, ceva mai târziu*“. Fals, complet fals acest raționament. Lepădările ulterioare ale arhieriei Irineu nu au izvorât dintr-o convingere interioară, cum că ar fi greșit, ci din amenințări și șantaje venite din exterior, de la „*confracții*“ lui ierarhi. În acest caz, constrângerea lovește cu nădejde absolută orice formă publică de abjurare. După părerea mea, lui nu i se poate reproșa nimic, nici măcar această lipsă de statornicie în declarațiile verbale. Nimeni nu poate cântări exact presiunile inumane la care a fost supus în acele zile de iarnă, ale anului 1993, când a fost pentru prima dată somat să se separe de poporul *Cuvântului lui Dumnezeu*. Iar în ceea ce privește faptele lui, de asemenea, nu i se poate reproșa nimic. Tot ce a făcut el aici, la Pucioasa, este canonic. El a fost dintotdeauna un om corect, credincios și cu frică de Dumnezeu, așa cum greu mai găsești azi printre arhierii. El l-a ascultat pe Dumnezeu și a făcut tot ce El i-a cerut, mergând pe principiul „*se cuvine să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni*.“ (Faptele Apostolilor, 5/29). Totuși, el a fost credincios și față de instituția bisericii, căci și pe ea a ascultat-o; pentru că atunci când i

s-a cerut să se lepede de lucrarea pe care i-a cerut-o Dumnezeu s-o facă, el a preferat să sacrifice latura văzută a lucrării sale, adică să se despartă de ceea ce făcuse, fiind convins că, pentru că este de la Dumnezeu, lucrarea *Cuvântului* va merge înainte, chiar și fără el. Ceea ce, de fapt, s-a și întâmplat. Conștient, dar forțat cu duritate din exterior de câțiva arhierii mai exaltați, el și-a asumat de acum riscul de a proceda invers, adică de a asculta mai mult de oameni decât de Dumnezeu. De aceea, el îndată s-a retras, dar s-a retras într-o dureroasă așteptare, până când adevărul va ieși la iveală, atunci când Dumnezeu va hotărî să-l ridice pe Preasfințitul Irineu la cinstirea pe care o merită și la lucrarea pe care El a proorocit că o va face, și atunci sunt convins că el va găsi putere, cum se zice, „*să renască din propria lui cenușă*“.

Rep.: ...la cinstea pe care o avea?!

P.N.: El a dat toată cinstea, lui Dumnezeu, iar colegii săi de eparhie, emulii săi, se bucură din plin de această situație, și nu pierd nici un prilej ca să profite, scoțând-o în evidență, și asta fiindcă, pentru ei, slava deșartă este ca hrana de zi cu zi. De ce ar împărți-o cu alții?

Rep.: Dar oamenilor care încă îi reproșează că „*n-a avut putere mai multă, mai mult curaj față de această ispită*“, adică „*să fi pus piciorul în prag*“, acestor oameni ce le-ar putea răspunde? Ce ar fi putut să facă?

P.N.: Prin promovarea ascultării necondiționate, de Dumnezeu (Care-i soma pe arhierii să renunțe la bogății, la slavă deșartă și să se întoarcă la smerenie și chiar la sfințenie), poate că el nu era pregătit să provoace o fractură în sânul bisericii, și să-i suporte apoi consecințele, în calitate de inițiator; asta pentru că el e un om sensibil, și i-ar fi fost milă până și de cei care ar fi sărit să se războiască cu Dumnezeu. Nu orice om sensibil poate fi trimis în linia întâi, ci e mai bine să se aștepte, iar în linia întâi să fie trimiși alții, care sunt mai puternici; o avangardă, care să înfrângă încăpățânarea arhieriei de a nu-L primi pe Dumnezeu așa cum Se revelează astăzi prin *Cuvânt*.

Rep.: Cine? Preoții?

P.N.: Păi, preoții, dar cei care au curajul să o facă; preoți care să se ridice și să spună arhieriei, cu orice risc: „*Ajunge! Aici s-a greșit!*“. Preasfințitul Irineu, având inima curată, n-a calculat riscul de a nu fi sprijinit de către preoți, și așa s-a pomenit atras într-o luptă inegală.

Rep.: Care preoți? Există asemenea preoți?

P.N.: Mai sunt preoți care-L înțeleg pe Dumnezeu și apoi se hotărăsc să fie apostoli, iar cei care nu doresc să fie apostoli, rămân robii

propriilor lor interese și ai comodității de a trăi de pe o zi pe alta – o existență cenușie. Cel care dorește să fie autentic slujitor al lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să se lepede de sine. Preoții, la ora actuală, nu s-au lepădat de sine; dimpotrivă, ei merg înainte cu sinele lor, și și-l mai și promovează. Atunci însă, când se vor lepăda de sine, unul, doi, zece preoți și vor avea curajul să spună: „*Adevărul este de partea Preasfințitului Irineu!*“, arătând că până acum s-a făcut nedreptate cu el așa cum s-a făcut și cu preotul Iosif Trifa (pentru care biserica a găsit curajul să retracteze – deși indirect, doar prin reconsiderarea poziției sale față de Oastea Domnului), atunci biserica va găsi putere să facă din nou la fel și să spună: „*Da, am greșit față de Preasfințitul Irineu, pentru că l-am ostracizat și l-am chinuit și l-am marginalizat, pentru că am plecat urechea, mai degrabă, la niște bârfe, la niște răutăți personale, decât la adevăr. N-am vrut să cercetăm cu sinceritate și ne-am lăsat induși în eroare*“. În acest fel el ar putea să se ridice: făcându-i-se mai întâi dreptate, tocmai de către cei care l-au nedreptățit. Altfel, nu, pentru că el este un om sensibil și supus și plin de bun simț, și de aceea nu se poate ridica singur.

Rep.: În calitate de preot al Bisericii Ortodoxe Române, ce îndemn le puteți da preoților României, vis-a-vis de adeziunea pe care v-ați exprimat-o față de *Cuvântul lui Dumnezeu*, și de împlinirea lui chiar?

P.N.: Să cerceteze *sine ira et studio* acest *Cuvânt*. „*Cercetați și veți afla; bateți și vi se va deschide*“, spune Domnul. Să cerceteze cu sinceritate și cu inimă curată acest *Cuvânt* și să tragă singuri concluzia dacă este de la Dumnezeu sau nu. Să urmeze îndemnul Scripturii: „*Cercetați duhurile [...] orice duh care mărturisește că Iisus Hristos e venit în trup, este de la Dumnezeu*.“ (I Ioan, 4/2).

Rep.: Dar dacă le este teamă că vor fi scoși afară din „sinagogile“ lor?

P.N.: Păi, chiar acest lucru trebuie să se întâmple. Este o proorocie care zice: „*veți fi scoși afară din sinagogi, veți fi huliți pentru numele Meu [...]*“. Și care este numele lui Dumnezeu, acum, la sfârșitul veacurilor? Îl găsim în *Apocalipsă*: „*...și numele Lui se cheamă: Cuvântul lui Dumnezeu*“. Și iată ce mai zice despre cei cărora li s-au ucis cinstea și numele, așa cum i-au făcut arhierelui Irineu: „*...am văzut, sub jertfelnic, sufletele celor înjunghiați pentru Cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia pe care au dat-o*“ (*Apocalipsa*, 6/9). De aceea, cei care acceptă să fie huliți pentru numele lui Hristos, aceia sunt slujitori adevărați ai bisericii; dacă nu, sunt năimiți. Apostolia nu e un lucru care...

Rep.: Nu e de la amvon...

P.N.: Nu, nu este un concept perimat, despre care se amintește din când în când în unele predici la amvon, cum că apostolia „*aparține trecutului, zis apostolic*“. Apostolia este veșnică, este un duh, nu o lucrare care piere; ea trebuie să lucreze până la sfârșitul veacurilor.

Rep.: Păi, toți preoții spun că prin lucrare sunt și apostoli.

P.N.: Eu nu cred... Apostol înseamnă *următor al lui Hristos*, și numai cei care Îi urmează lui Hristos, purtând crucea Lui, nu pe a lor, numai aceia sunt apostoli.

Rep.: Ei așa spun, că sunt următori ai lui Hristos.

P.N.: Nu, ei sunt următori ai înaintașilor lor, episcopii care i-au hirotonit. Ei se urmează unii pe alții, și fiecare merge după cel care l-a învățat și i-a pus în mână cartea și epitrahilul. Dacă au avut șansa să aibă ca înaintași episcopi capabili, trăitori, de mare valoare, sunt și ei ca înaintașii lor, căci „*orice ucenic desăvârșit, va fi ca învățătorul său*.“ (Ev. Luca, 6/40). Dacă nu, nu. Orb pe orb poate să se călăuzească? Nu vor cădea amândoi în groapă?

Rep.: Se mai întâmplă și așa ceva?

P.N.: Se mai întâmplă... Biserica însă n-a fost vreodată văduvită de sfințenie, căci Domnul i-a promis că o va însoți până la sfârșitul veacurilor. Probabil că și la noi în biserică este cum era pe vremea lui Ilie proorocul, când Domnul i-a descoperit că-și pusese deoparte 7000 de bărbați curați, care nu-și plecaseră genunchii în fața lui Baal. Poate că la noi n-or fi 7000, dar poate 70 or fi. Dacă n-or fi 70, poate sunt 30. Dacă nu sunt 30, poate sunt 20, sau poate măcar 10.

Rep.: Puteți specifica genealogic câteva nume de episcopi de acest gen, prin care s-ar fi putut păstra ortodoxia din pilon în pilon până în zilele noastre, și chiar din zilele noastre?

P.N.: Eu n-aș putea să stabilesc către începuturi o legătură neștirbită între ei, dar în mod cert există exemple, începând de la acest episcop al zilelor noastre, Irineu Bistrițeanul, care este un model de renunțare la sine. Apoi, episcopul Roman Ialomiteanul a fost un om deosebit, de o mare probitate...

Rep.: ...care ar fi putut înțelege Lucrarea Domnului de la Pucioasa?

P.N.: ...care ar fi putut ajunge patriarh, dacă l-ar fi lăsat... Mai mult ca sigur că ar fi ajuns, dacă nu s-ar fi tras niște sfori politice în vremea respectivă și dacă n-ar fi fost el atât de smerit, încât s-a tras singur deoparte,

ca să facă loc altuia. Probabil că smerenia lui a fost speculată și n-a mai ajuns patriarh, cum poate ar fi fost bine să ajungă. Ca patriarh, sunt convins că ar fi înțeles că această lucrare vine de la Dumnezeu și s-ar fi bucurat s-o sprijine, făcând-o cunoscută lumii.

Rep.: Între episcopii care sunt astăzi în funcțiune, ar fi cineva mai pios, mai receptiv, care ar putea înțelege, dar este împiedicat din cauza colegilor din Sinod?

P.N.: Da. Eu îl apreciez pe actualul patriarh, Teoctist, care merită să fie ajutat, să i se deschidă ochii, dar care nu este lăsat liber; este păzit și încorsetat de niște „*cerberi*“ care stau pe lângă el și nu doresc să-l scoată din bunăvoința care îi este caracteristică și care poate fi speculată de ei. De aceea, el nu face atât cât poate, cât ar putea. Din păcate, chiar el s-a înconjurat de sfătuitori oportuniști și incapabili, pe care Domnul îi numește „*lupi*“, care pândesc prilejul de a-i lua locul; poate chiar îi doresc să moară mai repede. Dacă i-ar fi sfetnici credincioși, l-ar fi îndemnat să se dea el, primul, pildă a lepădării de sine, renunțând la slava deșartă, pe care i-o aduc titluri sforăitoare, ca „*Doctor honoris causa*“ sau „*Preafericirea Sa*“, sau „*Beatitudinea Sa*“, care, într-adevăr, îmbată cu apă rece; sau la nu știu ce medalie ecumenistă, care-l așează într-o lumină nefavorabilă, în aceste timpuri de încercare și de întristare pentru oameni și pentru Dumnezeu. Așa s-ar închide gura și unor ziariști obraznici, care n-au scăpat ocazia de a-l numi, recent, într-un ziar de mare tiraj, „*indecent de fericitul patriarh Teoctist*“.

Ce știu însă sigur este că Însuși Domnul, în *Cuvântul Său*, îl vorbește de bine pe patriarh și îl întărește să stea pe tronul său, arătându-ne nouă că, deocamdată, nu există altul mai bun dintre cei care pândesc să-i ia locul.

Rep.: Atât? Doar acest exemplu puteți da dintre toți episcopii României?

P.N.: Nu. Mai sunt... sunt cei pe care îi consemnează istoria bisericii românilor...

Rep.: Dar dintre cei de azi, cei în funcțiune, contemporani nouă?

P.N.: Da. Mie personal mi-a făcut o impresie bună și episcopul Ioan al Covasnei și Harghitei, dar despre care nu mai știu ce a mai făcut în ultima vreme. L-am cunoscut; ne-am întâlnit în câteva rânduri și mi-a făcut o impresie bună; adică e o persoană jertfitoare, caldă, care ar putea fi aleasă de Dumnezeu ca să înțeleagă și să lucreze ogorul Lui de la sfârșit de veac. Episcopul Teofan, de asemenea, ar putea fi; și el e un om deosebit, sensibil, pios...

Rep.: Calinic!?!...

P.N.: Pe Calinic nu-l cunosc personal. Din câte am aflat însă, cred că este superficial. Mi s-a spus că a făcut cu ușurință mulți preoți, fără să simtă responsabilitatea acestei lucrări sfințitoare; de asemenea, că ar fi și el marcat de „*boala*“ aceasta care îi roade astăzi pe mai mulți, și de care se îmbolnăvesc aproape toți, mai devreme sau mai târziu: aceea de a obține „*ceea ce se mai poate obține*“: rang de mitropolit, dacă nu chiar de patriarh. Ce-și mai poate dori un episcop, decât scaunul de mitropolit sau de patriarh? Deci, aceasta este boala de care, veți trăi și vedea, se vor molipsi, treptat, toți episcopii...

Rep.: Dar cel mai „*bolnăvicios*“ pentru creștinismul românesc, care dintre arhieriei ar fi? Bolnăvicios sufletește peste turma ortodoxă.

P.N.: Vă referiți la cea mai periculoasă alegere pentru creștini, în persoana următorului patriarh?

Rep.: Da. Cel mai „*bolnăvicios*“ dintre arhieriei, cât privește turma ortodoxă, ca s-o scoată la liman pe drumul crucii, care ar fi dintre arhieriei?

P.N.: Cred că, indiscutabil, Bartolomeu Anania. Omul acesta e capabil de mari surprize. Din informațiile pe care le-am cules, am căpătat convingerea că este o persoană vanitoasă și dură, care și-a dorit puterea cu orice preț, și s-a luptat s-o obțină, „*lucrând*“ cu abilitate acolo unde a constatat el că poate răzbate cu ușurință, gândind că „*alți*“ candidați nu pot fi mai buni ca el. Din câte știu, înainte de a fi episcop, scria romane științifico-fantastice, sub numele de Valeriu Anania. Am citit și eu unul în tinerețe, și tot ce rețin este că, în afară de o debordantă imaginație și o înclinație clară spre exotism – acțiunea se petrecea undeva, în America – mai mult îl îndepărta pe cititor, decât să-l apropie, de credința în Dumnezeu, căci aducea o atingere clară asupra valențelor imuabile, sădite adânc în om, în ființa care poartă chipul lui Dumnezeu, lucrarea mâinilor Lui, despre care Biblia spune că era „*bună foarte*“. Asta spune ceva, cam câtă credință avea el pe atunci. Totuși, a reușit să se impună, și-a dorit să ajungă episcop, să aibă titlu, și l-a obținut. Odată ce l-a obținut, a redevenit el însuși. *Lupul își schimbă părul, dar năravul, ba* – zice un proverb. A început să-și dea pe față caracterul: vanitos, răutăcios, nesuportând sfințenia „*exagerată*“ în proximitatea lui. Unii îl acuză și de nepotism, sau că fumează pipă pe ascuns, dar ar trebui să verifice mai întâi. Cert este că doar aceste zvonuri, care se vehiculează, sunt suficiente ca să creeze credincioșilor o stare de disconfort, de neîncredere. Noi am avut mari duhovnici, despre care întotdeauna s-a vorbit de bine. Până și dușmanii lor îi respectau. Despre părintele Cleopa, sau despre Visarion, sau

despre Ghelasie, sau despre Galeriu, sau despre părintele Argatu, niciodată n-a spus careva: „*Domnule, fumează pe ascuns*“; n-am auzit, și nici că ar avea alte slăbiciuni. Numai lucruri bune s-au auzit despre ei. Bine – o să spuneți – doar n-o să dăm crezare acum la toate zvonurile! Așa este, dar când auzi mereu lucruri rele despre cineva, și mai ales despre un episcop, începi să te îndoiești și să ai un gust amar despre această persoană. Dar că e ambițios și lacom, că nu e mulțumit cu ce are, asta e sigur. O să vedeți, dacă se va opri aici, sau va copia apetitul lui Mihai Vodă : „*Pohta ce am pohtit io: Ardealul, Moldova, ...*“ și apoi, toată Țara Românească.

Rep.: Ce părere aveți despre puterea bisericii, ca instituție în stat? Sondajele au arătat întotdeauna o simpatie neegalată a poporului către instituția bisericii. Este ea o forță? Este o forță politică?

P.N.: Biserica Ortodoxă Română este un concept relativ modern, care apare în urmă cu circa o sută și ceva de ani. Înainte de ea, existau mitropolii, episcopii, sau biserici cvasi-independente, care, în general, recunoșteau scaunul patriarhal de la Constantinopol. Însă în momentul în care peste Țările Române se prăvălește acest suflu spre „*neatârnare*“ și „*modernism*“, care vine dinspre Apus cu toate relele lui, românii încep să copieze mecanic și anumite structuri și mecanisme administrative, care, la prima vedere, par o formă de emancipare, o formă de inovare, dar care reînvie, de fapt, o nouă formă de cezaro-papism. Putem bănui că Apusul a lucrat cu invidie, ca, dacă tot n-a putut să atragă de partea sa țările ortodoxe, măcar să le scoată de sub ascultarea Constantinopolului, Noua Romă, etern rivală celei vechi.

„*Independența*“ bisericilor ortodoxe răsăritene, numite, de acum, „*autocefale*“, adică, pe românește, „*de capul lor*“, a redus la o caricatură Biserica Ecumenică de la Constantinopol, care astăzi nu mai îndrumă pe nimeni, decât pe sine, căci nu mai are cine să o asculte. Românii n-au devenit nici mai credincioși, nici mai ortodocși, sub conducerea Bisericii Ortodoxe Române, decât erau mai înainte. Dimpotrivă, autocefalia a întărit dependența bisericii față de statul laic ateu, și așa s-au putut strecura unele slăbiciuni, cum ar fi neputința de a bloca promulgarea Legii pentru regimul general al cultelor, din 1928 (patriarhul Miron Cristea fiind pe atunci regent!), lege care aducea mari nedreptăți ortodocșilor, în raport cu celelalte culte. Cezaro-papismul românesc a fost suficient de bine disimulat, puterea politică amestecându-se cu cea bisericească și făcându-se transferuri încrucișate, de atribuții și drepturi. S-a ajuns, pe de o parte, la controlul și dirijarea vieții bisericești și chiar mănăstirești, prin

intermediul legilor laice, ticluite de politicieni necredincioși, iar pe de alta, la imixtiunea persoanelor clerului în politică. Biserica a pierdut o parte din atribuțiile civile care îi reveneau de drept, prin tradiția pământului, dar și din autoritatea ei morală asupra credincioșilor.

Aceste forme de „*modernism*“ ating paroxismul când capul bisericii ajunge prim-ministru: este vorba tot de patriarhul Miron Cristea. Deși această manevră politico-bisericească a fost un accident al istoriei, cu totul și cu totul anormal, și astăzi se mai găsesc unii care încă o laudă, spunând că la vremea respectivă a fost o mare realizare. Alții visează la scaune parlamentare din oficiu, pentru capii bisericii; alții visează la titlaturi, cum ar fi aceea de Biserică Națională, ca și când titlul schimbat al bisericii ar spori credința românilor; alții visează la Catedrala Neamului, în orgoliul lor de a semăna la exterior cu superbia bisericilor apusene. Dar nimeni nu atrage atenția asupra unui fapt: cât sunt de goale acele catedrale. Cu cât sunt mai mari, cu atât par și chiar sunt mai goale. Biserica trebuie zidită pe dinăuntru, nu pe dinafară. Înăuntru trebuie să fie ea mare. Ce i-a folosit Bisericii Sfânta Sofia că era cea mai mare, nu numai în înălțime, dar și în fastul spectacular? Dumnezeu a umilit-o pentru veșnicie, în tragicul an 1453.

Rep.: Nu s-a învățat nimic din greșelile istoriei?

P.N.: Din păcate, chiar nimic. Această formă de amestec sau măcar de colaboraționism între conducerea politică, și cea bisericească, a mai fost experimentată de Biserică în Bizanț, iar rezultatele ei au fost dezastruoase. Luptele dintre împărați și călugări, pe teme religioase controversate (cinstirea icoanelor, de pildă), au alternat cu perioade de fast nesăbuit, festivism formalist, și apoi iar neînțelegeri, ivite din orgolii personale, care au culminat cu marea schismă din anul 1054, când trupul bisericii a fost sfâșiat în două.

Rep.: Din ce cauză?

P.N.: Din cauza vanității omenești, nicidecum din cauza diferențelor locale dintre doctrine, căci acestea, deși erau o tristă realitate, fuseseră suportate până atunci cu o remarcabilă tenacitate. Aceste diferențe se agravează și se multiplică abia după scindarea în două: Biserica de Răsărit și Biserica de Apus.

Al doilea reper foarte grav, care este marcat în istoria bisericii, este anul 1453, când Constantinopolul este pur și simplu lăsat pradă turcilor, în urma neînțelegerilor și invidiei dintre cele două biserici. Biserica Apuseană și cea Răsăriteană n-au putut să înțeleagă pericolul ideologic, care

venea din răsărit (islamismul) și nu s-au putut pune de acord în a-l stăvili, în a stopa marea tragedie care a urmat: căderea Constantinopolului.

A mai fost și un eveniment intermediar. Poate e bine să-l menționăm și pe acesta, pentru că și el este eminamente tragic: este vorba de una dintre cruciadele organizate de către Biserica Apuseană, în intenția declarată de a dezrobi Locurile Sfinte. Cruciada n-a mai ajuns la destinație, ci s-a oprit la Constantinopol, pe care l-a jefuit în anul 1204, măcelărindu-i pe creștinii ortodocși. Agresorii s-au purtat mai rău ca niște barbari. Cruciada aceasta a demonstrat că puterea politică nu se poate pune de acord cu cea religioasă, în a face voia lui Dumnezeu. Mai devreme sau mai târziu, puterea politică este cea care precumpănește, cea care are capacitatea de a înghiți scopul sau mobilul religios și a-i da o formă sau fațetă convenabilă, convențională. Cam același lucru se întâmplă și astăzi: se încearcă legitimarea unei puteri religioase la nivel național sau zonal, prin care, eventual, să se manevreze pe dedesubt forțele sau persoanele care ocupă poziții în stat. Unii episcopi reușesc realmente să conducă treburile eparhiei, nu numai pe față, în problemele duhovnicești, dar și din umbră, prin influență directă asupra persoanelor cu funcții politice. Poate de aceea, conducerea bisericii a avut recent o reacție de a interzice oficial ascensiunea clericilor la funcții politice, văzându-se apetitul unora dintre ei de a face politică civilă.

Rep.: Este o intervenție salutară, cu efecte „sanitare“ vizibile?

P.N.: Mă tem că această încercare este numai exterioară, de fațadă, pentru că, în mod sigur, vor continua să se exercite influențe subterane, iar în multe dintre biserici se va continua propaganda pentru diverse fracțiuni politice. Îmi amintesc de un episcop (de altfel, bine cotate printre creștini), cum susținea public, la televizor, un candidat la președinție. Spre nenorocul lui – sau, cum zic unii, „Dumnezeu nu i-a ajutat“ – candidatul susținut de el, a pierdut alegerile. De altfel, în biserici se vor putea face în continuare campanii electorale, mascate, ca și până acum, profitându-se de posibilitatea de a se vorbi convingător și convenabil – din poziția de „păstor de suflete“ – unor adunări relativ omogene de cetățeni.

Rep.: Sunt toți preoții de acord cu asemenea practici?

P.N.: Pot să vă spun un secret: nu toți preoții sunt de acord cu mersul actual al lucrurilor din structurile bisericii. Unii preoți se simt exploatați financiar, și permanent amenințați cu spectrul pedepsei „cârjei“ episcopale, pentru „neascultări“, reale sau inventate. De aceea, există preoți tineri care pledează foarte serios pentru înființarea unui sindicat al

preoților. Ei se întreabă, pe bună dreptate: „Pe noi cine ne apără de abuzurile episcopilor? Nimeni, pentru că episcopia este privită de unii arhieri ca «stat în stat»“. Mulți preoți sunt nemulțumiți de episcopii lor, dar nu au curajul nici măcar să afirme în public acest lucru, darămite să-și ceară drepturile, fiind timorați de puterea discreționară a „stăpânilor“ lor. Știați că ei le zic „stăpâni“ arhierilor, nu „frați“; așa-i că știați?

Rep.: Știam, dar nu mi-am pus problema dacă e normal sau nu. E normal?

P.N.: E un bizantinism păcătos. Hristos a spălat picioarele ucenicilor Lui și le-a zis să facă și ei, mai departe, tot așa. Și le-a mai zis: „voi toți sunteți frați“. Să-mi arătați și mie vreun episcop care a spălat picioarele unuia, măcar unuia dintre preoții pe care i-a hirotonit, ca să vadă și el ce înseamnă umilința. Așa ceva e de neimaginat. Dimpotrivă, preotul îi sărută și mâna, și bedernița, și mitra, și mai zice și „bogdaproste“ dacă „stăpânul“ nu-l are „de rău“ la inimă.

Rep.: De aceea vor preoții să aibă și ei un sindicat, care să-i apere de episcopi? Dar atunci e normal să te întrebi: ce le fac lor, de fapt, episcopii?

P.N.: Îi tratează fie cu mult, mult dezinteres – adică, dezinteres în sens de dispreț, pentru că, altminteri, îi monitorizează foarte atent, de la distanță – fie că le impune dări împovărătoare, cu mult mai mult decât s-ar cuveni să ceară. Dar cel mai adesea, le combină cu abilitate pe amândouă, folosindu-se de o rețea bine organizată, de vicari, protoierei, secretari și alte soiuri de sfetnici și trepăduși cu cumul de funcții. Este cunoscut că există anumite transferuri firești de valori, cel mai adesea de jos în sus: de la parohie, la protopopiat; de aici, la episcopie, toate justificate de anumite necesități care se centralizează. Dar aici, la acest nivel, adesea s-a exagerat. Odată mi s-a plâns un preot de țară, care avea până în 200 de familii, că lui i s-au dat spre vânzare, obligatoriu, i s-au dat 300 de calendare; iar banii trebuia să-i dea înainte. Pe deasupra, câteva zeci de Almanahuri bisericești, care erau și cam scumpe, dar care la țară nu se grăbește nimeni să le cumpere.

Rep.: Asta pare chiar greu de crezut. Și cum s-a descurcat preotul?

P.N.: Acela le-a cumpărat din banii lui, și apoi le-a făcut cadou țărănilor. Aceste lucruri par, într-adevăr, absurde, dar sunt triste realități, care dovedesc obtuzitatea celor care conduc administrativ, dar pur birocratic, în biserică. Și mai e și lipsă de respect reciproc, lipsă de omenie, până la urmă. Ce să mai vorbim de „dragoste“? La ei, dragostea a rămas

teorie pură. Preotul, în loc să găsească în persoana episcopului un sprijin, un sfătuitor, iar la modul ideal chiar un duhovnic iubitor, găsește o persoană incomodă, acră, de care nu știe cum să se ascundă mai bine. Nu mai poate fi vorba de o bucurie când vine episcopul în vizită pastorală, ci un prilej de mari griji, alergături și cheltuieli pentru mese întinse, care se lasă cu golirea pușculiței din casă, și chiar cu împrumuturi de pe la vecini.

Rep.: Acesta nu este tot un semn al decăderii bisericii: faptul că preocuparea lor este concentrată pe adunarea de bani?

P.N.: Aici cred că biserica iar a greșit în timp, conceptual vorbind. N-a fost în stare sau nu s-a sinchisit să găsească o formă firească de rezolvare a lucrurilor, așa cum în *Cuvântul lui Dumnezeu* se spune clar: că ar trebui să existe epitropi de o mare probitate morală, care să administreze valorile financiare ale bisericii și să asigure după necesități tot ce este necesar atât preotului și familiei sale, cât și văduvelor, săracilor, orfanilor, năpăstuiților soartei, plus contribuțiile normale către protoierie, iar preotul să nu se atingă de bani. Atunci preotul n-ar mai fi veriga de legătură cea slabă, ușor șantajabilă de episcopie. Dacă el nu s-ar mai atinge de bani, atunci, în mod automat, ar deveni foarte liber, și în plus ar fi degrevat de orice bănuială. Dar în primul rând ar fi degrevat de orice responsabilitate financiară. El n-ar trebui să mai stea să facă tot felul de hârtii justificative, bilanțuri, contabilitate, ci ar putea să se dedice misiunii lui, adică să se ocupe exclusiv cu păstoria credincioșilor. Or, în maniera actuală, preotului îi trec prin mână toate valorile financiare, și este evident (conform proverbului: „*dacă mănânci miere, musai trebuie să-ți lingi degetele*“) că mai devreme sau mai târziu tot va ajunge să facă greșeli. Dacă nu va face acte intenționate de evazionism, măcar manevre incorecte, de transferuri de fonduri dintr-o parte în alta, tot va face.

Rep.: Cum a fost cazul cu episcopul Andreicuț...

P.N.: Sau cum a fost cu episcopul Târgoviștei, care, când a plecat de la Slobozia, a plecat cu mobilă cu tot, cu mașini, cu lumânări și cu banii strânși de enoriași pentru construirea catedralei. Cel puțin, așa relatau ziarerele. Apoi a aranjat să le dea înapoi ciment de la Fieni – și acela sponsorizat – ca să se compenseze, să le închidă gura „*reclamanților*“. Aceste lucruri, după ce că stârnesc scandal public – și lumea desigur că e tare sensibilă la astfel de situații – aduc celor credincioși întristare, și chiar smin-teală, iar după aceea e greu de reparat acest fel de asemenea imagini deformate.

Rep.: Ziariștii incită...

P.N.: Ziariștii abia așteaptă să descopere greșeli care se întâmplă în biserică, și să le prezinte, eventual, într-o formă exagerată.

Rep.: Să ne întoarcem la subiectul *elita ortodoxiei*...

P.N.: Da!

Rep.: Cum ați defini-o pe ea, în ceea ce privește raporturile cu poporul Noului Ierusalim?

P.N.: Am spus de la început că elita presupune alegere, dar alegere făcută de Dumnezeu, nu de om. Deci, nu eu ca persoană mă erijez în etalon pentru alții, sau ca membru al unei elite, ci va trebui să fiu ales, și să fiu ales pe merit, să fiu ales de cineva care are calitatea de a alege. Cu alte cuvinte, dacă la o masă mă așez singur în locul cel mai de frunte, s-ar putea să vină cineva și să-mi spună: „*prietene, așează-te mai înapoi, ca să vină altcineva în acest loc, cineva care-l merită*“, și de aceea trebuie să aștept mai întâi să fiu aflat demn de locul de cinste și să fiu așezat de altcineva acolo. În această situație se află acest popor. Acest popor al Noului Ierusalim nu a crescut dintr-o dată, peste noapte, ci a crescut pe îndelete, în zeci de ani, și a avut răbdare să crească. Sunt aproape 50 de ani de creștere, deci aproape un praznic, un jubileu, o cincizecime care se împlinesc în curând. În tot acest răstimp, alegerea a fost continuă, și alegerea nu este lipsită de o selecție: cei ce n-au avut răbdare s-au întors în marea lumii și nu s-au mai aflat după aceea.

Rep.: Prin ce duh se face alegerea?

P.N.: Am spus că alegerea se face de către Dumnezeu: Dumnezeu alege.

Rep.: Cineva ar putea, totuși, să pună întrebarea: cine i-a ales?

P.N.: Iar eu insist în a răspunde la fel: Dumnezeu, așa cum l-a ales pe Avraam și cum i-a ales și pe alți bărbați sfinți, încă din pântecul maicilor lor: Moise, Samuel, David, Ilie, chiar și Saul – numit apoi Pavel; Sfântul Nicolae, dar și Preasfânta Fecioară Maria, ca parte femeiască. Toți au fost aleși înainte de veci. Tot așa, Dumnezeu îi alege și îi cheamă la Sine pe cei care urmează să fie poporul Său. Dumnezeu a mai avut un popor pe care l-a ales, poporul numit Israel, și acel popor a fost, la rândul lui, un model pentru celelalte popoare. Când au ascultat, israeliților le-a mers bine și au propășit. Când au făcut neascultare, fie chiar și printr-un singur om, au avut toți de suferit. Ei bine, în același fel a avut loc și selecția acestui popor, în cursul acestor 50 de ani. Mulți s-au dezamăgit văzând întârzierea împlinirii proorociilor, și au preferat să se întoarcă din drum, înapoi în lume, la o atitudine mediocră; deci au intrat în rândul celor

„căldicei“, despre care Domnul spune că-i va „vărsa din gura Lui“ (v. *Apocalipsa*, 3/16). Alții însă au continuat să fie dârji și să meargă în continuare, chiar și în genunchi, dacă apăreau greutăți, și greutăți n-au fost puține. Odată ce alegerea aceasta este validată de Dumnezeu Însuși, se impune ca ea să fie mereu reconfirmată de către cei care au fost aleși, adică ei să împlinească voia lui Dumnezeu, care se actualizează prin fiecare *Cuvânt* al Său. Aceasta este principala grijă și preocupare care ar trebui să fie pentru membrii acestui popor creștin: să împlinească în duh, și nu neapărat în literă, *Cuvântul lui Dumnezeu*.

Rep.: Acesta este creștinismul adevărat?

P.N.: Această împlinire este, de fapt, expresia creștinismului adevărat, pentru că am mai spus: *Cuvântul lui Dumnezeu* nu aduce **esențial nimic nou**, ci împrăștează ceea ce s-a uitat de către om, și corectează înțeleșurile pe care omul le-a deformat; împlinește, deci, și nu desființează. Evident, sunt și aspecte care țin de înobilarea tâlcurilor adânci ale Sfintei Scripturi. Este ca un fel de piatră de hotar, stâlp de aducere-aminte; este un reper viu. Multe înțeleșuri s-au uitat, sau, odată cu trecerea timpului, unele porunci au căpătat interpretări eronate, și atunci se impunea ca înțeleșurile lor să fie din nou șlefuite. Alteori, omul a forțat interpretări după dorința lui. De exemplu: deși Domnul ne învață în mod repetat și insistent „*să nu ne jurăm nicidecum*“, în manualele de Morală creștină ortodoxă se face o demonstrație sofisticată, dar în același timp și sofistică, a faptului că, „*uneori, jurământul este permis*“. Iată cum face omul din alb, negru, fără să clipească, atunci când are el nevoie!

Rep.: Mă gândesc că majoritatea oamenilor se întreabă: „*De ce nu este confirmat Noul Ierusalim de către Biserica Ortodoxă Română, dar nici nu este negat oficial!*“. Nu este îngrijorător că poporul Noului Ierusalim nu este recunoscut ca popor creștin ortodox?

P.N.: Este, mai degrabă, un lucru întristător, decât îngrijorător, pentru că fenomenul nu este singular. Întotdeauna, cei care au avut de purtat lupta de a păstra nealterată credința, au fost priviți cu neîncredere sau cu ostilitate, și unii dintre ei chiar au avut de suferit. Există și înaintași vrednici de toată admirația, care au pățit la fel; am vorbit mai înainte despre ei.

Rep.: Și dacă Domnul, acum 2000 de ani, n-a fost recunoscut de „*biserica oficială*“ de atunci, de iudei, care L-au numit, pe El și pe ucenicii Săi, sectă, secta Nazarineanului...

P.N.: Acea a fost ca o proorocie. Lucrurile acestea, întotdeauna se

repetă; deci, „*ceea ce a fost, va mai fi*“. Nici nu putea să fie altfel, pentru că Dumnezeu întotdeauna a fost negat de către diavol și de către slujitorii lui, iar negarea lui Dumnezeu s-a făcut prin această luptă cu ucenicii Lui, prin negarea sau chiar prin uciderea celor care erau în prima linie a acestui război nevăzut. De aceea auzim, uneori, expresia aceasta ușuratică și neînțemeiată: „*Secta Noului Ierusalim*“, căci a zis Domnul: „*dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni*“.

Rep.: Deci, interesul sau dezinteresul Bisericii Ortodoxe Române, despre care am putea vorbi aici, cum afectează comportamentul general al preoților și credincioșilor bisericii, față de acest popor? Ce se poate spune despre lucrul acesta?

P.N.: O recunoaștere oficială din partea arhieriei că această lucrare este de la Dumnezeu, ar presupune radicale schimbări în însăși conduita și structurile actuale, osificate, ale bisericii oficiale. Or, tocmai această înnoire din interior a bisericii o așteaptă cu sufletul la gură întreaga societate civilă. Deci, biserica ar trebui să-și revizuiască nu numai comportamentul, ci și instituția însăși, așa cum și-a conceput-o: cu portari, șoferi, conțopiști, contabili, casieri, secretari, inspectori, consilieri, directori... care, mă rog, sunt denumiți altfel; nu le zice directori, dar sunt...

Rep.: Manageri!

P.N.: Așa..., mai degrabă, vicari... Deci, este ca o instituție civilă, așa este concepută: cu ștate de plată, se semnează condica la episcopie; acolo, fiecare funcționar, civil sau cleric, vine și semnează de venire, și semnează și la plecarea...

Rep.: Ca și sfinția voastră...

P.N.: Nu, eu am preferat să găsesc mai degrabă o variantă alternativă decât să mai fiu un funcționar administrativ al episcopiei. Am auzit că există acum un episcop care îi pune pe preoți să facă zilnic câte o dare de seamă asupra activității depuse. Iată unde a ajuns formalismul! Dar și lipsa de încredere reciprocă. Episcopul a ajuns să se teamă ca nu cumva preoții să stea degeaba, dar în loc să-i educe cu blândețe, îi pune să facă hârtii justificative; hârtii fără valoare. În felul acesta, pentru a arăta că nu stau degeaba, preoții vor fi siliți, uneori, să spună minciuni.

Rep.: Așadar, o întreprindere care are de toate, dar n-are Duh Sfânt.

P.N.: Duhul Sfânt este rugat de preoți ca să Se coboare...

Rep.: Materia principală a creștinismului, care ar trebui să fie? Duhul Sfânt?

P.N.: Duhul Sfânt nu este materie, ci o Persoană a Sfintei Treimi.

Rep.: Există în biserică lucrarea Duhului Sfânt? În Biserica Ortodoxă Română? Că noi vorbim despre români acum.

P.N.: Există o dorință, exprimată textual, de a fi mereu prezent Duhul Sfânt în biserică. Este exprimată de fiecare dată prin rugăciunea pe care o face preotul în timpul Sfintei Liturghii.

Rep.: „Împărate Ceresc“!

P.N.: Și mai târziu, când spune: „*Duhul Tău Cel Sfânt nu-L lua de la noi*“. Deci, preoții, prin aceste cuvinte, recunosc implicit posibilitatea teoretică, dar și practică, de a Se îndepărta de la ei Duhul Sfânt; și mai recunosc acest lucru în însuși canonul de pregătire al preotului, care precede Sfânta Liturghie. Indicațiile din Liturghier reamintesc preotului că trebuie să îndeplinească anumite cerințe de pregătire și de curăție, fără de care el n-ar trebui să îndrăznească a sluji la altar. Și în acest caz, chiar i se interzice, textual, să o facă. Întrebarea care se pune este: și dacă, totuși...? Și dacă îndrăznește și vine nepregătit și slujește, oare Se mai pogoară Duhul Sfânt? Dacă Se coboară, înseamnă că nu mai era nevoie să respecte acele cerințe, și atunci degeaba s-au mai pus ele în Liturghier, și degeaba le respectă cu sfială sfântă alți preoți, prin alte biserici. Dacă nu Se coboară, înseamnă că degeaba face slujba: aceasta devine un simplu act ceremonial, o înlănțuire de scene de teatru medieval, în care împlinirea cererilor se amână *sine die*, căci ea nu mai are nici o legătură cu cele rostite de preot, întrucât rugăciunea primită este cea care se împlinește.

Rep.: Un ritual...

P.N.: Cuvintele nu mai au rezonanță, forță vitală, n-au corespondență cu realitatea, ci rămân niște simple cuvinte. Deci, când preotul Îl cheamă pe Duhul Sfânt, nu înseamnă că Acesta Se și coboară, necondiționat, cum se supune soldatul la ordinul superiorului său. Ea rămâne o simplă chemare, fără ecou. Cum le zicea Sfântul Ilie preoților mincinoși ai lui Baal? „*Strigați mai tare, căci doar este Dumnezeu! Poate doarme; strigați tare, să se trezească!*“ Și ei strigau tot mai tare, dar degeaba.

Rep.: Ați spus ceva despre preoți: preoții, ce ar trebui ei să fie?

P.N.: Preoții ar trebui să-I slujească lui Dumnezeu și să-L aibă de model pe Hristos.

Rep.: Și ei, pe cine urmează acum? Cu cine seamănă ei prin faptul că vin dintr-unul în altul din episcopi? Cu episcopul care-l formează ca preot, sau cu Hristos, pe Care ar fi trebuit să-L urmeze? Ați spus ceva mai înainte...

P.N.: Da, ei ar trebui să fie chiar hristoși, iar Hristos să lucreze prin ei.

Rep.: Și dacă ar semăna cu Hristos, ar păți ca Preasfințitul Irineu?

P.N.: Da, pentru că n-ar mai semăna cu ceilalți, cu episcopii care nu seamănă cu Hristos, și, atunci, ar apărea fenomenul de respingere. Deci, ei înțeleg repede că trebuie să semene cu superiorii lor, să ajungă asemenea lor, căci numai cine se aseamănă se adună; dar chiar sunt obligați să semene cu cei din jurul lor. Mai mult decât atât, sunt pedepsiți dacă încearcă să evadeze din aceste rigori.

Rep.: Sau, aleg să sufere, semănând cu Hristos.

P.N.: Da! Mai mult decât atât: ei sunt tentați, într-o etapă imediat următoare, să nu mai semene nici măcar cu episcopii lor (ceea ce este și mai grav, în cazul în care la modul ideal episcopii ar mai păstra în ei ceva pozitiv), ci să semene cu oamenii din lume, tânjind după „*libertățile*“ acestora. Veți vedea, în consecință, preoți care vin la biserică având reverenda ascunsă în servietă, și pe care o îmbracă abia în altar, sau vin cu ea răsucită pe sub palton, și în altar le dă drumul la poale să cadă în jos.

Rep.: Și așa vin și la poartă, aici, la mănăstire?

P.N.: Ei se rușinează, de fapt, să iasă în haină de preot, în văzul lumii. De ce? Pentru că...

Rep.: Au nevoie de lume.

P.N.: Da! Pentru că ei vor să fie *ca lumea* și nu vor să se lupte *cu lumea* și s-o biruiască așa cum a biruit-o Hristos.

Rep.: De ce se mai fac preoți dacă vor să fie „*ca lumea*“?

P.N.: Pentru că au fost greșit îndrumați, la vârsta lor mică, atunci când li s-ar fi putut recomanda o cale potrivită cu aptitudinile lor. Au fost trimiși într-o direcție care nu li se potrivea, pentru care nu erau pregătiți și nu aveau chemare. Odată intrați pe un făgaș, nici n-au mai fost lăsați să iasă. Acesta este un lucru mai puțin cunoscut: tinerii care ajung la seminarii, aproape că nu mai pot să iasă, dacă descoperă pe parcurs că n-au chemare. Nu că ar fi constrânși să rămână, dar sunt împinși de la spate, spre absolvirea forțată a școlii. Școala trebuie să iasă bine la raportări, cu rezultate frumoase... Profesorii le dau note nemeritate, fiind obligați sau rugați sau tentați cu plocoane, fie de părinți, fie de persoane cu poziții mai înalte, din biserică. Promovabilitatea este integrală; în schimb, la admiterea în facultate, seminariștii absolvenți sunt întrecuți de absolvenții de liceu. Te și întrebi: de ce mai fac unii 5 ani de seminar, ca să fie întrecuți, la admiterea în facultate, de alții care au făcut 4 ani de liceu? Deci, iată că aici e altă absurditate în biserica ortodoxă.

Din câte am auzit, în biserica catolică e cu totul altfel: seriozitate maximă, încă din anul I de seminar, după care vine la elev preotul-

spiritual, și dacă elevul n-are vocație, sau rezultatele lui la învățătură și la disciplină sunt proaste, îi spune pe șleau: „*Măi băiete, nu te supăra, tu nu ai chemare spre preoție. Caută-ți altă școală*“, și este rugat să plece, spre binele lui, ca nu cumva să facă un rău mai târziu, și lui însuși, dar mai ales bisericii. Și e mai bine așa, să existe curajul de care spunea Domnul: „*dacă ai un mădular care te smintește, mai bine să-l tai de la tine*“, dacă e vătămat, ca să nu se îmbolnăvească tot trupul, și, atunci, tânărului i se spune de la început că nu este potrivit pentru această cale, și el înțelege acest lucru. Poate foarte bine, și chiar mai bine, să se mântuiască acesta și în alt fel, făcând, spre exemplu, o meserie, cu mai multă tragere de inimă.

Rep.: Alături de voia lui Dumnezeu.

P.N.: Da, fiind un bun creștin în altă parte. Mai bine să fii un bun creștin în lume, decât să fii un preot ticălos, căci atunci nu mai ești nici măcar creștin.

Rep.: Prea de tot!?

P.N.: De ce? Păi, *creștin* ce înseamnă? Nu înseamnă *numele lui Hristos*? Dacă ești creștin, nu trebuie să fie Hristos în tine? Să Se vadă prin tine? Dacă nu Se vede...?

Rep.: Preoții care doresc și tânjesc după acest *Cuvânt* și după acest loc, dar se tem de cei mai mari de peste ei, cum ar putea scăpa de aceste fire nevăzute, de aceste liane, fără să fie pedepsiți sau „*atinși*“ administrativ?

P.N.: Cunosc un astfel de caz: un preot care nu a putut să facă acest pas (să se desprindă tainic, pentru voia Domnului) tocmai din cauză că păienjenişul administrativ a avut grijă să-l încorseteze, încât el să nu poată face nici o mișcare, decât în direcția „*clasică*“.

Rep.: Eu v-am întrebat de soluții, dacă există... Cum s-ar putea? Masa de preoți care cred și doresc să-și exprime liber credința în *Cuvântul lui Dumnezeu*, ce ar putea să facă pentru biruința întru Hristos?

P.N.: Afară de jertfă și lepădare de sine, nu există soluții. Scris este: „*cei ce sunt ai lui Hristos, aceia și-au răstignit trupul și poftele și sunt liberi față de lege*“.

Rep.: Și acestea, prin ce s-ar putea manifesta ca să ducă la aderarea la lucrarea de nou Ierusalim a tuturor preoților din România, care măcar cred și tânjesc?

P.N.: Ei, cel puțin să aibă demnitatea să spună adevărul la cei credincioși care vin la ei și îi întreabă. Deci, dacă vine un creștin și întreabă: „*Părinte, ce părere aveți sau ce ați auzit, ce știți despre Noul*

Ierusalim de la Pucioasa?“, măcar să aibă curajul să le spună adevărul. În nici un caz să nu facă greșea de a se împotrivi lui Dumnezeu, zicând: „*Să nu cumva să te duci pe acolo*“, sau: „*Nu e nevoie să afli mai multe; e suficient ce știi de la mine din biserică*“; sau, și mai grav, să-i spună: „*Să nu crezi că e ceva de la Dumnezeu acolo, căci e din altă parte*“, sau: „*Acolo e o sectă*“, sau, „*E altceva decât ortodoxie*“... mărturii mincinoase, care vor atârna greu la judecată, și își atrag plata lor la vremea convenită, cum s-a și întâmplat cu alți câțiva care s-au dat prea îndrăzneți: Antonie Plămădeală, Vasile Târgovișteanul, Nestor Vornicescu, Ilarion Argatu, Petre David...

Rep.: Un și mai mare curaj ar fi o unire între ei?

P.N.: Unirea nu se poate face așa de ușor, pentru că există precedente de „*acte de curaj*“ eșuate, despre care noi am vorbit, deja, mai înainte (cum ar fi cazul preotului Ion Buga), care, tocmai pentru că au fost intens mediatizate, și sunt de acum bine cunoscute, paralizează din start orice inițiativă. Cazul dramatic „*Ion Buga*“ este un exemplu care a demonstrat prin evoluția lucrurilor că nu se poate face o schimbare în bine nici în viața preotului, darămite în viața bisericii, fără renunțări radicale, de care am mai amintit. Întâi trebuie promovată renunțarea. Preotul trebuie să renunțe la sine și să spună: „*Eu nu mai am nevoie de nimic! Nu am nevoie, decât de Dumnezeu!*“. Așa au plecat apostolii la propovăduire: fără traistă, fără toiag, fără bani la cingătoare, fără încălțăminte în picioare. Doar asemenea oameni pot să-și declare aderența. Cei care sunt încă dependenți de banii de la cingătoare (pe care i-au transferat în conturi la bancă), sau de traistă (pe care au înlocuit-o cu geanta-diplomat), sau de asin (pe care l-au înlocuit cu Mercedesul), nu pot face gestul de eliberare fără a le pierde pe acestea.

Rep.: Sunt dependenți și de familie...

P.N.: Și de familie, evident. Familia, care își cere drepturile ei.

Rep.: Deci, care ar fi condiția ca să apară un foc, ieșit din mijlocul bisericii, care să ardă vreascurile, chiar dacă vreunul dintre vreascuri ar fi chiar episcop, sau dacă ar fi mai mulți episcopi?... Cum s-ar putea? Un foc, o emanație...

P.N.: Nu cred. Numai puterea lui Dumnezeu ar reuși.

Rep.: Prin ce?

P.N.: Printr-o intervenție supranaturală, de mânie sfântă...

Rep.: De selectare? De minuni? De semne de la Duhul Sfânt?

P.N.: Nu, nu, nu! Printr-o schimbare radicală, interioară, a celor care sunt vizați.

Rep.: Prin schimbarea inimii? Intervenția lui Dumnezeu să le pună o inimă nouă, de carne, în locul celei vechi, de piatră. Și trebuie să avem răbdare, nu?

P.N.: Da, trebuie multă răbdare.

Rep.: Răbdarea e dovada că iubim biserica din care facem parte, nu?

P.N.: Da, după cum și episcopul Irineu, tot așa, a avut iubire și răbdare. Frecvența nașterii unor creștini care sunt gata de renunțare la sine, este încă foarte mică, și chiar aceasta invită la răbdare. Șanse mai mari de înțelegere ar putea avea episcopii necompromiși, preoții din mănăstiri, preoții necăsătoriți, și celibatarii, cu condiția ca mănăstirile respective sau obștile unde trăiesc ei, să aibă o autentică viață duhovnicească; pentru că acolo unde nu mai există viață duhovnicească, ci este la fel ca în lume (amestecătură, un fel de „*turism monahal*“, în care modernismul pătrunde prin televizoare, prin casetofoane sau prin alte mijloace din acestea de divertisment), acolo nici ieromonahului nu mai poți să-i ceri mare lucru, pentru că nu mai are ce-ți da, nu mai are putere, sau chiar are comportamentul deja alterat.

Rep.: Și dacă ar afla episcopul unei asemenea mănăstiri că acolo se mănâncă mâncare cu carne, necălugărească, ce ar face el? N-ar interveni?

P.N.: Nu știi dacă ar interveni. Cred că un stareț ar putea, totuși, să se impună. Îmi povestea o creștină cum a văzut ea la o mănăstire din Moldova că tinerele călugărițe se ascundeau în cimitir ca să poată mânca pe furiș carne, ca să nu le prindă stareța. Eu cred că un stareț ar putea face dintr-o mănăstire o oază în care să fie din nou prezent Duhul Sfânt. Și cred că asta ar fi soluția: fiecare la locul lui să se schimbe radical, să sfințească locul. Nu cred că este o soluție aceea pe care am văzut-o mocnind în ultima vreme la câțiva tineri care s-au aprins de dor de Dumnezeu, zicând: „*Las totul și mă duc la Pucioasa!*“. Nu aceasta este soluția. Nu. Altceva este însă când te cheamă acolo Dumnezeu Însuși. Omul trebuie, de regulă, să rămână acolo unde este, și acolo să lase totul, adică obișnuințele lui învățate de la lumea necreștină, și apoi să învieze și să fie ca un far călăuzitor pentru ceilalți, ca o flacără, și în jurul lui să se creeze lumina spirituală care să-i adune pe toți ceilalți, să-i polarizeze în jurul lui, și în felul acesta să fie totul ca la început. Înainte, apostolii lăsau prin cetăți câte o biserică mică, formată, pentru început, doar din 2-3 oameni, sau câțiva, puțini; și tot așa trebuie făcute Biserici ale Duhului Sfânt, în diverse locuri, nu neapărat într-un singur loc.

Rep.: Se poate vorbi și așa. Dar când este vorba de *Cuvântul lui*

Dumnezeu, care cheamă sub cupolă, și care cheamă la izvor... ce putem vorbi despre acest lucru?

P.N.: Bine, sunt, într-adevăr, două situații. Domnul cheamă în două situații:

– ori îi cheamă pe toți, periodic, creștini și necreștini, la o sărbătoare pe care noi o numim „*Sărbătoarea Creștinătății Românești*“, la care cei ce cunosc *Cuvântul lui Dumnezeu* vin din toată țara și reîmprospătează între ei iubirea frățească, iar cei ce nu-l cunosc, atunci îl află;

– ori cheamă doar o anumită persoană, și aici e vorba de o chemare-unicat, în care acel om va avea, probabil, un rol deosebit în acest popor, doar Dumnezeu știe!

Rep.: Deci, aici numai de selecție este vorba.

P.N.: Absolut! Eu cred că trebuie respectată în continuare alegerea pe care o face Însuși Dumnezeu. Să nu greșim și noi cum a făcut biserica din lume, adică să nu ne alegem noi pe noi înșine. Nu e bine, dacă-l vedem pe unul mai pios – deși poate se preface – să ne placă de el și să zicem: „*Hai să-l luăm și pe acesta la mănăstire, în cetatea Domnului, că pare un om plăcut și de ispravă. Poate îl facem și preot; pare potrivit.*“; sau, alt gen de situație, în care, cineva vrea el, de data aceasta, cu orice preț să devină preot, și se duce la episcop și îi spune deschis: „*Dau oricât, numai să mă faceți preot.*“. Asta e o mare ispită, iar dacă episcopul acceptă, avem de-a face cu păcatul simoniei. Dar nici să-L întrebăm pe Dumnezeu, nici așa nu e bine, că e un fel de a-L forța să Se aplece la dorința noastră, pe care, astfel, o formulăm în mod implicit. Dacă Dumnezeu are ce face cu omul, El Însuși îl va chema, iar noi doar trebuie să-l primim ca pe un ales al lui Dumnezeu. Oare, nu învață Scriptura ca episcopii să nu-și pună mâinile degrabă pe oricine? Aici se referă la hirotoniile pripite, lipsite de o cercetare atentă în prealabil.

Rep.: Atunci, rămânem la ideea Sfintei Scripturi, care spune: „*cei necredincioși vor pieri prin foc*“, iar cei aleși vor fi culeși și aduși la liman – „*unde-i stârvul, acolo vor fi și vulturii*“.

P.N.: Aceasta este etapa finală. Dar până la etapa finală există...

Rep.: Virtutea răbdării!

P.N.: Da, această perioadă a răbdării, în care trebuie să așteptăm să se împlinescă *Cuvântul lui Dumnezeu* și prin ceea ce facem noi. Adică, să nu greșim, să nu ajungem să facem și noi ce a făcut biserica din lume; să nu începem să ne promovăm pe noi înșine, sau propriile noastre păreri, sau propria noastră voință.

Rep.: Trebuie să așteptăm intervenția Duhului Sfânt?

P.N.: Duhul Sfânt este ca vântul, care suflă unde voiește, nu unde și cum vrea omul.

Rep.: În încheiere, aș vrea să revenim la un subiect dureros: cum vă explicați faptul că biserica oficială (mă refer aici la instituția bisericii, nu la masa amorfă de creștini ortodocși) s-a lipsit cu atâta ușurință de cei mai buni dintre credincioșii săi – și asta în repetate rânduri – categorisindu-i cu nonșalanță, de fiecare dată, sub denumirea de „sectă”, pentru simplul motiv că insistau pe aplicarea în viață a unui rigorism impus de însăși relația specială dintre Dumnezeu și om? Rigorism pe care biserica oficială încearcă din răspuneri să-l substituie cu o așa-zisă „flexibilitate”, prin care modernismul, cosmopolitismul, ecumenismul, globalizarea își fac loc insidios. Ce e mai trist este că e vorba de o recidivă: la fel a procedat și cu Oastea Domnului, ca până la urmă să fie nevoită să o „reintegreze” în biserică (în biserica din care „ostașii” nu ieșiseră, de fapt, niciodată), fără însă să-și ceară scuze pentru răul făcut creștinilor-ostași în perioada colaboraționismului bisericii, cu securitatea comunistă.

P.N.: Să vă spun o pildă, și așa veți înțelege mai bine cum a fost posibil să se întâmple acest lucru: *o mamă avea două fiice. Cea mai mică era harnică și cuminte și stârnea admirația tuturor celor ce o cunoșteau. Cealaltă era ușuratică și superficială și adesea cădea în dezmaț și în desfrânări, încât toți vecinii și cunoștii erau dezgustați de ea. Dar mama lor o iubea nespun pe aceasta, că îi semăna, în timp ce pe fata cea cuminte o supunea la rele tratamente și la munci grele și înjositoare. Văzând la ea acest comportament părtinitor, vecinii o dojeneau, laudând-o pe fata cea cuminte și amărându-se de faptele fiicei celei căzute.*

Și a zis mama lor: „M-am săturat să tot fiu săcâită cu muștrări din pricina fiicelor mele”. *Și a găsit cu cale s-o alunge de acasă pe fiica cea cuminte, rămânând numai cu cea pe care o iubea. Dar aceasta făcea mereu fapte rele pe mai departe, încât vecinii erau acum și mai aprigi în muștrările lor, zicând:* „Ai îndepărtat-o pe fata cea cuminte, care ne era atât de dragă, și ai rămas cu poama asta, care ne face tot satul de rușine! Mai bine făceai invers!”

Dar mama fetelor le-a răspuns lor: „Acea nu mai e fiica mea, nu o mai recunosc de fiică, fiindcă nu-mi seamănă. Să se ducă unde-o ști! Iar pe aceasta mai mare, o iubesc pentru că este ca mine, os din osul meu și sânge din sângele meu, și, chiar dacă mai greșește, eu tot o voi ierta. Cine este fără de păcat dintre oameni?”

Și a rămas printre străini fiica cea fără de păcat, și le-a fost acelor lumină și exemplu viu și adevăr. Iar fiica cea desfrânată a rămas să-i amărască mai departe pe cei care o cunoșteau, ocrotită fiind de mama sa cea părtinitoare.

Rep.: Iisus Hristos tâlcuia ucenicilor Săi pildele. Veți avea amabilitatea de a face la fel?

P.N.: Eu nu am ucenici, dar fiindcă mă rugați, o voi face. Mama reprezintă instituția bisericii. Fiica cea mare este oricare dintre bisericile locale, atinse de convenționalism searbăd, cochetărie cu lumea necreștină și sete după bani. Fiica cea mică este Biserica cea curată, aleasă de Dumnezeu să promoveze sfințenia de trup, de suflet și de duh. Vecinii muștrători sunt îngerii. Străinii care o primesc pe cea alungată, sunt neamurile, care vor primi în curând cu entuziasm vestea că Dumnezeu a adus din nou sfințenia pe pământ, și se vor împărtăși primii din ea. Și, după cum mama cea denaturată și-a alungat fiica cea mică, în loc să se îmbrace și ea în faptele ei, tot așa și instituția bisericii a preferat de fiecare dată să se lepede de sfințenie și să-i îmbrățișeze pe păcătoși, făcându-se un trup cu ei și îndreptățindu-se prin cuvintele: „*Cine este fără de păcat? Toți suntem păcătoși. Păcătoșii sunt ogorul nostru: pentru ei trăim, pentru ei murim!*”

Rep.: Vă mulțumesc pentru acest interviu.

*A consemnat Irina Tone,
La Praznicul Bunevestiri, Pucioasa, 7 aprilie 2004*

partea a doua

QUO VADIS, ECCLESIA ?

ÎNCEPUTURILE BISERICII

„Până când, leneșule, vei mai sta culcat? Când te vei scula din somnul tău? «Puțin somn, încă puțină așipire, puțin să mai stau în pat cu mâinile încrucișate!»“

(Pilde, 6/9,10)

„O, ortodoxie, fiică a credinței celei dintâi, pe care am dat-o s-o poarte apostolii Mei cu care am cutreierat pământul lui Israel! La Israel am venit cu trupul, și la tine sunt venit cu Duhul, după cum am făgăduit că vin. O, fiică a credinței celei de atunci, ai dus, tată, solia Mea până azi, și, când să-ți dau plata și strălucirea ta și sfințenia când să-ți-o dau, ai făcut și tu ca jidovii. Nu M-ai primit, nu M-ai cunoscut. [...] Iată, Mă gonești, Mă dai afară din sinagoga ta. [...] Nimic nu ți-am cerut, decât să te lași de păcatele tale și să fii curată, Biserică a Mea...“
(citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 14/27 septembrie 1995)

În numele Tatălui, și al Fiului, și al Sfântului Duh, acesta este numele Domnului, și Aceștia trei, una sunt. Amin.

Dumnezeu a dat oamenilor credință; o singură credință a dat El sfinților, pentru totdeauna. Pe această credință Și-a zidit El Biserica Sa, mireasă curată, fără pată și fără zbârcitură, dar omul, potrivnicul lui Dumnezeu, n-a fost mulțumit nici când i s-a oferit în dar mântuirea. Îndată s-au sculat oameni mincinoși și s-au îmbrăcat în haine de slujitori ai lui Dumnezeu, ca să răstălmăcească adevărurile de credință și să rătăcească pe mulți. Dar Dumnezeu, vorbind în mesaj proorocesc, cu episcopii bisericilor din toate timpurile, neconținut îi muștră, îndemnându-i la pocăință și la rodnică slujire. Încă de la început, în biserica primară, a fost așa. Episcopul Bisericii din Efes a fost încercat de cei răi și de cei ce se numeau pe sine apostoli, dar nu erau (v. *Apocalipsa*, 2/2), și așa a părăsit el dragostea dintâi (v. *Apocalipsa*, 2/4), iar Domnul l-a prevenit că va muta sfeșnicul lui din loc, dacă nu se va pocăi (v. *Apocalipsa*, 2/5). Episcopul Bisericii din Smirna a fost încercat prin hula celor ce ziceau despre ei înșși că sunt iudei, dar nu erau, ci erau sinagogă a satanei (v. *Apocalipsa*, 2/9), și de aceea a avut biserica necaz „zece zile“ (v. *Apocalipsa*, 2/10); dar Domnul i-a făgăduit lui, cununa vieții, dacă va fi credincios până la moarte (v. *Apocalipsa*, 2/10). Episcopul Bisericii din Pergam a fost ispitit de unii ce țineau învățătura lui Valaam, ca să mănânce carne jertfită idolilor și să se dea desfrânării (v. *Apocalipsa*, 2/14); și, pentru nepocăința lui, Dum-

nezeu i-a făgăduit război, cu sabia gurii Sale (v. *Apocalipsa*, 2/16). Episcopul Bisericii din Tiatira, din slăbiciune îngăduia ca o femeie, pe nume Iza-bela, să facă proorocii mincinoase, care amăgeau pe creștini la desfrânări și mâncăruri jertfite idolilor (v. *Apocalipsa*, 2/20), și i-a făgăduit Domnul că va da boală și moarte pentru toți cei ce nu se vor pocăi (v. *Apocalipsa*, 2/22,23); și l-a mai învățat Domnul pe episcop să nu pună peste creștini altă greutate (v. *Apocalipsa*, 2/24), și să țină până la a doua Sa venire învățătura dintâi, pe care a primit-o (v. *Apocalipsa*, 2/25). Episcopul Bisericii din Sardes și-a zidit nume, dar n-a avut fapte depline înaintea lui Dumnezeu (v. *Apocalipsa*, 3/2); și de aceea Domnul l-a considerat „mort” și i-a făgăduit că va veni ca un fur asupra lui (v. *Apocalipsa*, 3/3). Dar în această biserică s-au găsit și oameni vrednici și curați, care nu s-au mânjit cu păcate; pe aceștia Domnul i-a scris în Cartea Vieții și le-a pregătit veșminte albe, de biruință (v. *Apocalipsa*, 3/4,5). Episcopul Bisericii din Laodiceea n-a fost nici rece, nici fierbinte, și pentru că era căldicel, Domnul l-a prevenit că-l va lepăda (v. *Apocalipsa*, 3/16), căci zicea episcopul despre sine că este bogat și s-a îmbogățit și de nimic nu are nevoie (v. *Apocalipsa*, 3/17). Dar Domnul, în marea Lui bunătate, îl sfătuiește să cumpere de la El aur lămurit în foc (*Cuvânt* ceresc, de viață dătător), veșminte albe (curățenie trupească și sufletească) și alifie de ochi (modelul călăuzitor al îngerilor și al sfinților) (v. *Apocalipsa*, 3/18). Doar episcopul Bisericii din Filadelfia, deși avea putere mică, a păzit cuvântul Domnului și nu a tăgăduit numele Lui (v. *Apocalipsa*, 3/8). De aceea, Domnul l-a iubit (v. *Apocalipsa*, 3/9) și i-a făgăduit că în ceasul ispitei care va veni peste toată lumea ca să-i încerce pe cei ce locuiesc pe pământ, Domnul îl va păzi și îi va da cunună și îl va face stâlp în templul lui Dumnezeu și va scrie pe el numele Domnului și numele cetății lui Dumnezeu, al Noului Ierusalim (v. *Apocalipsa*, 3/12), și numele Lui cel nou: *Cuvântul lui Dumnezeu* (v. *Apocalipsa*, 3/12; 19/12,13).

Sunt acestea toate doar realități istorice, îngropate adânc în negura vremii? Oare, nu sunt acestea proorocii pentru toate bisericile și pentru toate timpurile?

Cele șapte Biserici simbolizează toate bisericile, din toată vremea. Cifra șapte a fost folosită dintotdeauna în Biblie pentru a arăta deplinătatea. Starea bisericilor primare reflectă însă și ceea ce a urmat. Episcopii și-au făcut nume și renume; au pierdut treptat dragostea dintâi; au arătat îngăduință nepermisă, la desfrânare și idolatrie (dusă până la nelegiuirea îndrăzneală de a dărâma locașuri de cult); au tolerat în biserică prooroci mincinoși; s-au crezut bogați în Dumnezeu, dar s-au îmbogățit pe ascuns

și pe față cu cele trecătoare și, așa, faptele lor n-au mai fost depline în fața lui Dumnezeu, iar ei au devenit căldicei, zicând că au de toate și nimic nu le mai trebuie, și, din căldicei, s-au răcit de-a binelea și s-au întors de la învățătura primită întâi.

Dar s-au găsit, în decursul vremii, și creștini curați, ascunși în biserică al cărei episcop era „mort” pentru Dumnezeu; și acestora le-a pregătit Domnul haine albe, de biruință (v. *Apocalipsa*, 3/4,5) și i-a scris în Cartea Vieții.

O singură Biserică și un singur episcop au rămas până la sfârșit pe placul lui Dumnezeu. De aceea, Domnul i-a proorocit acestei Biserici un nume nou: Noul Ierusalim, (v. *Apocalipsa*, 21/2) în care va sălășlui Însuși Domnul, cu numele Său cel nou: *Cuvântul lui Dumnezeu* (v. *Apocalipsa*, 19/3).

CREȘTEREA ȘI DESCREȘTEREA BISERICII UNIVERSALE

„...Biserica Mea a tot căzut, de la începutul ei și până azi, prin mâna lui Antichrist, cel ce a stat în numele Meu peste biserică, chinându-i pe sfinți și punându-le mâna la gură ca să nu Mă mărturisească în trupul lor de sfinți ai Mei, căci Antichrist e gelos pe sfinții Mei.“

(citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 14/27 octombrie 1998)

La început, biserica era una: sfântă, sobornicească și apostolească. Sfântă era, căci primise peste ea pe Duhul Sfânt și stătea în acest Duh și Duhul lucra prin ea și peste slujitorii ei. Sobornicească era, pentru că trăia în duh de biserică, în care fiecare se făcea celorlalți slujitor, și nimeni nu era stăpân, căci capul bisericii era Hristos. Apostolească era, pentru că Îl urma pe Hristos, prin duhul proorociei și al pocăinței (v. *I Corinteni*, 14/29,32,39).

Apostolii mergeau prin cetăți și rânduiau peste ele episcopi și preoți, care lucrau cu harismele Duhului Sfânt; fie ca vindecători, fie ca grăitori în limbi sau ca talmăcitori, fie ca evangheliști, fie ca păstori și învățători (v. *Efeseni*, 4/11). Biserica era întregă, căci păstra întru sine cu mare grijă, pentru a nu fi vătămate în vreun fel, toate mădularele ei; pentru că biserica, fără mădulare nu mai există. Vom vedea mai încolo că, ajunsă în era modernă, biserica se va dispensa cu superbie, de duhul de prooroc, călăuzindu-se de acum singură, fără a-L mai consulta pe Dumnezeu, Cel grăitor prin prooroci. Este acea stare în care ajunsese cândva și Saul, părăsit de lucrarea tainică a cerului, care nu-i mai grăia nici în vis, nici prin Urim, nici prin prooroci (v. *I Regi*, 28/6).

Prigoanele n-au întârziat să apară, așa cum fusese proorocit. Trei sute de ani, bisericile au suferit cele mai aprige lovituri. Dar credința s-a șlefuit prin jertfa de sfinți, ca un diamant de mare preț. Firul ei și firul proorociei și firul preoției au rămas neștirbite, și pe aceste fire s-au înșirat ca măgelele oamenii plăcuți lui Dumnezeu: martiri, prooroci, cuvioși, episcopi, preoți. Ei au lucrat cu iubire în ogorul Domnului, și cu dăruire și cu umilință și cu durere, luând mereu de la Dumnezeu, și nu de la oameni, și hrănind mulțimile cu pâinea și cu apa vieții.

Edictul de la Mediolan (313 d. Hr.) a însemnat o cotitură esențială. Libertatea credinței ar fi trebuit să aducă întregii lumi un avânt spiritual. Din nefericire, ea a însemnat un serios recul: pe porțile bisericii, larg deschise, au năvălit nu numai cei flămânzi după adevăr, după pâinea cerească, ci și oportuniști, creștini vopsiți, dornici să apuce câte ceva de la mesele festive ale puternicilor zilei, deveniți peste noapte „creștini“. Ezeziile s-au multiplicat exponențial. Părinții bisericilor au fost copleșiți. Numai Sinoadele au reușit întrucâtva, prin normele și canoanele hotărâte, să stăvilească tragica risipire a omului în marea păcatelor. Fastul oficial a căpătat dimensiuni bazileice, insuportabile. Slujbele au devenit spectacole oficiale pentru împărat și suita sa, iar bisericile, spații privilegiate pentru curte, demnitari și ctitori auți. Omul de rând a trebuit să se mulțumească cu tot mai puțin, păstrând în inima lui nostalgia după reîntâlnirea promisă, față către față cu Dumnezeu.

Mândria din biserici a dat roade amare. La anul 1054 episcopii nu se mai pot suporta unii pe alții și sfâșie „*trupul lui Hristos*“. Catapeteasma bisericii se rupe în două: una rămâne la Răsărit, iar cealaltă, la Apus. Bisericile se depărtează lent, dar implacabil, una de alta, ca două corăbii navigând pe mare în direcții opuse. Dumnezeu pedepsește fastul bazileic al Bizanțului și mândria Romei, lăsându-le pradă popoarelor barbare. De acum, erau reîntoarse în umilință, dar numai în bisericile în care se mai găsea lepadare de sine mai pâlpâia viața duhovnicească.

Vremurile s-au înlănțuit cu repeziciune, târând după ele obiceiuri bune și, mai ales, rele: în Apus, reforme, inchiziție, contrareforme, secte, iluminism, ghilotină, masonerie, ateism, industrializare, globalizare; în Răsărit, revoluții, autocefalii, comunism, gulaguri, panslavism, persecuții religioase. Războaiele și pogromurile au asezonat toate vremurile. Diavolul, cel de peste tot stăpânitor al lumii acesteia, s-a învechit în rele și îndrăzneală: spionează, adulmecă și pipăie planurile lui Dumnezeu și, atunci când i se îngăduie, le mai și răstoarnă, în speranța aducerii definitive a iadului pe pământ.

CREȘTEREA ȘI DESCREȘTEREA BISERICII ROMÂNEȘTI

„O, ortodoxie, am scos din mijlocul tău un foc, și voi arde în el fărădelegile tale. Întoarce-te la părinții tăi cei sfinți, cei care s-au jertfit pentru tine! Întoarce-te, tu, sămânță a lui Iuda, căci Eu din această sămânță M-am ivit și am lăsat în ea preoție și proorocie, și iată, nu mai este curat ce am lăsat, și este vândut pe preț de desfrânare ce am lăsat în via Mea. [...] O, Românie, fă-te, tată, țara Mea. Românie, oare, nu vrei, tată, să fii creștină?”
(citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 14/27 septembrie 1995)

Ce s-a întâmplat cu biserica românească?

Biserica românească s-a născut odată cu poporul român. Alegerea geto-dacilor pentru a fi creștinați de către primul chemat dintre apostoli, Sfântul Andrei, nu este întâmplătoare. Dumnezeu a hotărât de la început poporului român un destin aparte, de născător și izbăvitor, așa cum Hristos a fost Născător de creștini, El Însuși fiind Unul-Născut din Tatăl Ceresc, și Mântuitor al întregii creații.

Poporul român este născător pentru că din citadela carpatică s-au răspândit în întreaga lume toate popoarele antichității. Gabriel Gheorghe, în *„Studii de cultură și civilizație românească”* (Ed. Gândirea, 2001; pag. 5), demonstrează că limba română este limba primordială a Europei, o așa-zisă „latină vulgară”, denumită de alții limba „indo-europeană comună”. Ea are organicitate proprie și rădăcini proprii, ceea ce nu întâlnim la celelalte limbi. În plus, Gabriel Gheorghe identifică în franceza veche 1300 cuvinte românești, plus elemente fundamentale de gramatică, demonstrând argumentat, elegant și convingător, că... în trecut, *Franța a fost românofonă*.

Marija Gimbutas, profesoară de arheologie la Universitatea Californiei din Los Angeles (UCLA), a demonstrat, prin studii și cercetări efectuate sub auspiciile UCLA, că numai spațiul carpatic și unele zone pericarpatică prezintă urme arheologice de locuire de către omul străvechi; restul Europei este o imensă pată albă (Marija Gimbutas, „Civilizație și cultură”, Ed. Meridiane, 1989).

Cercetători de la Universitatea din Cambridge (citați de Gabriel Gheorghe în aceeași lucrare, la pag. 26-29), plasează sub numele India Veche zona originară a Arieniilor primitivi, delimitată la est, de Carpați; la sud, de Balcani; la vest, de Alpii Austrieci, și la nord, de Carpații Păduroși.

Un argument simplu și de bun simț sprijină această teorie, din perspectiva elementului etnic. Etnicii români se mai află răspândiți și în zilele noastre pe o rază de sute de kilometri în jurul Carpaților, ajungând, spre răsărit, dincolo de Nistru, iar spre sud și sud-vest, până „în Grecia (mai ales Tesalia și Epir, în număr de circa 150000; în Albania, mai ales în Myzege, în număr de circa 65000; în Iugoslavia, mai ales în Macedonia, în jurul Bitoliei, în număr de circa 100000, și în Bulgaria, răspândiți în multe sate, în număr de circa 40000; [...] câteva mii de persoane în zona de nord-est a Salonicului, în jurul orașelului Nanta [...] și de grupuri de emigranți în Dobrogea și în Asia Mică [...]; în Istria, într-un teritoriu foarte mic în jurul muntelui Ucka, nu departe de Fiume (Rjeka), și care a aparținut Italiei între 1918 și 1945” (citată din cartea „Originile limbilor neolatine”, de Carlo Taglavini, Ed. Științifică și Enciclopedică, 1977, pag. 288-290). Taglavini constată că cele patru dialecte românești, numite de el dacoromâna, macedoromâna sau aromâna, meglenoromâna sau meglenita și istroromâna, deși suficient de individualizate pentru a face dificilă înțelegerea reciprocă, „prezintă, totuși, multe caracteristici comune care se datorează inovațiilor protoromâne. Ele provin din perioada în care strămoșii românilor se găseau încă uniți într-o regiune mai mult sau mai puțin vastă [...]” (C. Taglavini, op. cit., pag. 292).

Taglavini se bazează pe supoziția că această dispersie geografică, a vorbitorilor protoromânei, este ulterioară, fără a avea pretenția că a descoperit „rezolvarea complicatei probleme a originii românilor sau, mai bine zis, a locului de formare a limbii române” (C. Taglavini, op. cit., pag. 292). Noi suntem convinși însă că descoperirile Marijei Gimbutas sunt suficient de credibile pentru a considera că nu a fost vorba de nici o dispersie; elementul autohton protoromân a existat, în această zonă întinsă, încă de la început. Pe parcurs, invaziile popoarelor migratoare i-au slăbit și i-au fărâmițat pe strămoșii românilor, apărând și inevitabilele modificări dialectale.

Avansând o ipoteză și mai radicală, care stă în atenția ultimelor preocupări ale oamenilor de știință din domeniu, Gabriel Gheorghe (op. cit., pag. 33) afirmă: „Toată lumea științifică privește spațiul carpatic ca punctul de unde a început civilizația”.

Această constatare a cercetătorilor este confirmată de *Cuvântul lui Dumnezeu*, care face (și dezvoltă în mai multe rânduri) dezvoltarea tainei

că pământul românesc a fost primul ieșit de sub ape, după potop, iar limba română este cea în care a vorbit de la început Dumnezeu cu omul: „*Și s-a făcut tărnia cerului și a despărțit apele de dedesubtul tărniei și de deasupra tărniei, și tărnia ai numit-o cer. Și ai zis să se adune apele de sub cer la un loc și să se ivească uscatul; și s-a ivit, și l-ai numit pământ. Iar când uscatul s-a ivit din apă, primul uscat a fost pământul României, primul ieșit din apă, și din el ai luat pământ când l-ai făcut pe om. Și i-ai zidit omului o grădină spre răsărit și l-ai așezat în ea și ai numit fericire grădina aceea, fericirea omului ai numit-o, grădina fericirii, precum omul are casă și grădină. Când Noe a dat drumul porumbelului ca să aducă semnul împăcării, ramura de măslin, tot așa a fost. Pământul acesta a fost primul uscat care s-a ivit din apă, după ce a trecut potopul cu apă, prima oază verde a fost, și din ea a rupt porumbelul ramura verde și a zburat cu ea la Noe.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, vorbirea Sfântului Andrei, 30 noiembrie/13 decembrie 1996).

Pentru cei care consideră neobișnuită apariția ramurii de măslin pe pământul românesc, punând astfel la îndoială credibilitatea *Cuvântului lui Dumnezeu*, le reamintim considerațiile anterioare, care arată existența prelungită, de peste două milenii, a unui puternic nucleu românesc, numit, pentru considerente distinctive, *aromân* sau *macedoromân*, pe teritoriul actual al Greciei, care coboară adânc în peninsulă, de la Ohrida, Păpădia, Oșani, Livezi, Fetița, Florina, Lunca, Costrești (care sunt situate aproximativ pe aceeași paralelă cu Salonicul), până aproape de Ianina, de Larisa și de Volos, acestea din urmă fiind situate aproximativ pe o paralelă care străbate și insula Corfu. Despre masiva prezență românească la sud de Dunăre (care face posibil un leagăn al poporului român pe un areal care nouă, celor de astăzi, ni se pare neobișnuit și incredibil de mare), vorbește documentat tot Taglavini în opera sa: „*Dintre filologii români, numai ALEXANDRU PHILLIPIDE (1859-1933) a susținut, în opera sa fundamentală Originea românilor (Iași, 1925-1928), originea cu precădere sud-dunăreană a poporului român. Fără să nege existența unor resturi de populație romană la nordul Dunării, majoritatea filologilor străini recunosc că locul de formare al limbii române trebuie să fie stabilit aproximativ în ținuturile sud-vestice limitrofe la nord și la sud de Dunăre.*“ (Carlo Taglavini, op. cit., pag. 299-300).

Dumnezeu dezvăluie în *Cuvântul Său* motivația pentru care El acordă o constantă preeminență limbii române: „*Se miră o lume întreagă de ce vorbesc Eu așa cu tine. O, nici o limbă omenească nu-i mai dulce ca limba românului, iar Eu te îndulcesc cu dulceața ei, căci taină mare îți*

spun: când Dumnezeu a făcut cerul și pământul, văzutele și nevăzutele și pe om, graiul gurii lui Dumnezeu a fost graiul românului de azi.“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 23 martie/5 aprilie 1998).

Spre deosebire de celelalte popoare, creștinate cu multe sute de ani mai târziu, poporul român a beneficiat de educație creștină încă „*din leagăn*“. Descoperirile arheologice de la Niculițel, Biertan ș.a. ilustrează o vreme înfloritoare a bisericii în perioada antică. Este de presupus că tocmai această îndelungată perioadă de dezvoltare liberă a conturat caracterul deosebit al omului simplu, țaranul român, care are blândețe, umilință, căldură, înțelepciune, ospitalitate, dăruire de sine, patriotism dus până la jertfire, statornicie, recunoștință; dar mai presus de toate acestea, o sinceră și puternică iubire de Dumnezeu.

Prin țaranul român, credincios lui Dumnezeu și devotat țării sale, Dumnezeu a păstrat firul întreg al harului Său, de la capăt la capăt. Fiecare familie de țărani era o biserică. Fiecare sat era și el o biserică. Țara întregă în care locuiau români, era și ea o biserică. La început, toți erau drepti și sfinți, căci erau cumpătați și jertfitori. Nu era nevoie de o instituție a bisericii, căci Capul era Hristos, creștinii erau mădularele trupului, iar trupul era biserica.

Mai târziu, peste o mie de ani, au apărut, inevitabil, comportamente mimetice, prin contaminare de la popoarele din jur. S-au consemnat, în istorie, „*descălecări*“. Apoi au apărut voievodate. Țaranul român s-a supus de bunăvoie și domnului țării, așa cum fusese supus până atunci numai lui Dumnezeu. Domnitorul și-a adunat curtenii. I-a boierit pe cei dragi lui și le-a dat moșii. A chemat vlădici de peste hotare și a înființat mitropolii. Încet-încet i-a adus pe români în „*rândul lumii*“. Țaranul român, bun și blând, s-a supus. Au fost și domni buni (mai puțini), și răi (mai mulți). Au fost și boieri buni (și mai puțini), și boieri răi (și mai mulți). Adesea, aceștia se încăierau pentru domnie și erau numiți „*haini*“. Au apărut nedreptăți și dureri între frați. S-a ucis, s-a înjunghiat, s-a otrăvit, s-au scos ochi, s-au tăiat mâini, s-au scurtat de capete, de multe ori „*fără de giudețu*“, cum consemnează, cu obidă, cronicarii. Deși zdruncinată, credința omului simplu a supraviețuit. Preotul a fost mereu lângă el, îmbrăcat la fel, vorbind la fel, trăind la fel, mereu gata să dea îndemnuri ziditoare de suflet, iar în crăpăturile munților, păstrați pentru zile grele, se nevoiau sihaștri prooroci, care țineau aprinsă făclia duhului proorociei peste biserică. Așa a trecut biserica prin vicisitudinile vremurilor. Ajunsă în timpurile moderne, ea nu mai putea să scape de asalturile celui viclean, care se învechise în rele. Acesta, după ce mereu s-a străduit, fără

prea mare izbândă, să o corupă și să o subjuge patimilor mundane, simțea că i-a venit apa la moară. Lumea se emancipase, și acum se băga singură, ba din prostie, ba din curiozitate, sub jugul celui viclean. Biserica a ajuns într-o situație foarte grea, după ce avusese o contribuție hotărâtoare în promovarea limbii române și a culturii, educând în spiritul tradiției creștine generație după generație.

După unirea Principatelor Române, din 1859, domnitorul Cuza a impus o serie de reforme în biserică, multe dintre ele de-a dreptul contradictorii. Anul 1864 a însemnat un an de cotitură, în care biserica a primit grele lovituri din partea dregătorilor laici ai țării. Facultatea de Teologie, înființată în 1860, este desființată în 1864. Tot în 1864, prin „*Legea instrucțiunii publice*“, seminariile treceau în „*grija*“ statului. Și tot atunci, prin „*Legea comunală*“, întocmirea și evidența actelor de stare civilă au fost trecute pe seama primăriilor. Certificatul de botez devenea un petic de hârtie, iar căsătoriile aveau parte, de acum, de două ceremonii pentru același eveniment: una la primărie, și alta, la biserică. Nimeni n-a tresărit, întrebându-se cu candoare: oare, te poți căsători de două ori cu aceeași logodnică (o dată în fața primarului, și altă dată în fața preotului)? Căci de căsătorie în fața lui Dumnezeu nu poate fi vorba. Dacă ar fi fost în fața lui Dumnezeu, oamenii s-ar fi temut s-o mute la primărie.

Se subînțelege că delicata problemă a divorțurilor, pe care probabil că biserica o ținuse până atunci bine strunită în frâu, a trecut din competența dicasteriilor (tribunalele bisericești), în seama tribunalelor civile. Bomba cu efect întârziat a fost însă Decretul de reglementare a monahismului. Acesta prevedea condiția că numai cei cu studii teologice și cu „*vocație*“ mai puteau fi călugăriți. Ca excepție, din rândul celorlalți creștini puteau fi călugăriți numai bătrâni de peste 60 de ani și femei în vârstă de cel puțin 50 de ani; dar și aceștia, numai cu anumite formalități birocratice.

La 3 decembrie 1864, s-a promulgat Legea pentru înființarea unei autorități sinodale, prin care se urmărea, de fapt, proclamarea independenței bisericii românești, față de Patriarhia de Constantinopol, iar Sinodul apărea ca o necesitate consecutivă obținerii autocefaliei. Sinodul s-a întrunit în trei rânduri, în anii 1865, 1867 și 1869, fără a-și putea impune autoritatea, fiind boicotat încă de la început chiar de către unii din membrii săi. Hotărârile Sinodului nu s-au aplicat, iar „*independența*“ bisericii n-a fost recunoscută de Patriarhia Ecumenică, fiind percepută cu iritare, ca o mișcare schismatică. Între slujitorii bisericii au apărut tulburări pricinuite de poziția fermă, tradiționalistă, a unor episcopi și preoți care erau credincioși canoanelor

bisericești. Istoria consemnează aceste tulburări pricinuite de legile lui Cuza, sub numele de „*lupta pentru canonicitate*“.

Nu se poate cuantifica exact rolul Masoneriei în aceste evenimente, deși s-au făcut adesea unele speculații pe această temă. Chiar influentul Kogălniceanu, unul dintre sfetnicii apropiați ai lui Cuza, este revendicat de Masonerie ca „*frate mason*“. Cert este că instituționalizarea forțată a bisericii, cerută, mai degrabă, de ambiții politice decât de o necesitate reală a poporului român creștin, nu putea să nu lase răni adânci în ființa bisericii. Orice instituționalizare, de orice fel, are ca prim efect limitarea, subjugarea, demoralizarea până la anihilare a inițiativei particulare.

Pe vremuri, orice creștin animat de gândul dăruirii totale pentru Dumnezeu, se putea retrage în pustie sau în munți. Înfiegea în pământ o cruce și ridica, apoi, acolo un schit, fără nici o aprobare de la stăpânire. Lângă el venea alt creștin, și apoi altul, iar apoi un preot misionar, și așa se forma o obște de frați întru Hristos, iar apoi o mănăstire în toată rânduiala cerută de Sfânta Tradiție. Asemenea primilor apostoli, oameni simpli, aleși de Mântuitorul Hristos dintre pescari fără carte, dar cu duh jertfitor de sine, aceștia nu se împiedicau în lipsa studiilor înalte sau a actelor de proprietate asupra pământului. Ei știau și credeau că învățătură vor primi de la Duhul Sfânt, iar pământul pe care zidiseră o nouă biserică, o „*Biserică Locală*“, este al lui Dumnezeu, cât timp este curat, nespurcat de om. Instituționalizarea însă obliga la aprobări, supravegheri, controale, nu numai de la stăpânirea laică, dar și de la cea religioasă; și așa se putea ajunge până la situația aparent justificată, dar întru totul absurdă, de a fi dărâmat un lăcaș de cult, zidit de niște entuziaști fără autorizație. Aceasta nu este o simplă supoziție răutăcioasă, ci se întâmplă până și astăzi, sub ochii noștri. Din ziarul „*România Liberă*“ din 3 decembrie 2005 aflăm că: „*Părintele Boian Alexandrovici, paroh al bisericii din Mălănița, Serbia, subordonată canonic Bisericii Ortodoxe Române, a fost dat în judecată la Procuratura din Negotin, cu termen în 12 decembrie 2005, pentru că a construit prima biserică românească din Valea Timocului, după căderea regimului Miloșevici, sfințită de episcopul român Daniil Partoșanu, la începutul anului. Deși lăcașul a fost ridicat în grădina casei sale, preotul Boian este acuzat că a construit fără autorizație și, prin urmare, biserica trebuie dărâmată*“. Și toate acestea în numele unei așa-zise „*ordini*“ sau „*rânduiei*“ sau „*ascultări*“ de stăpânirile cele mai înalte, așa cum, ce-i drept, învață chiar Biblia (v. *Romani, 13/1*). Dar acolo este vorba de obligații în probleme laice, nu bisericești. Amestecarea intenționată a lumii, cu corpul ecleziastic, în obligații și drepturi, nu putea duce decât la

confuzie și derapări grave de la obligațiile firești. Răsturnând ordinea firească a lucrurilor, moștenită de la domnitorii români care se lăsau unși de către mitropolit, Cuza a decis să-l „ungă” el pe mitropolitul Nifon al Ungro-Vlahiei, acordându-i titlul de „*primat al României*”. Procedura fiind arbitrară, Cuza ar fi putut să aleagă oricare alt titlu, evitând astfel orice asociere răutăcioasă care ar face trimitere la biologie. Putea tot așa de bine să-l facă pe Nifon „*patriarh*”, „*papă*” sau „*catolicos*”, titluri care se întâlnesc și astăzi în unele biserici ortodoxe. Este știut că promovările pe linie ierarhică, inclusiv în grade administrative (care, în fond, creează responsabilități sporite în biserică), nu pot fi făcute, decât de către Dumnezeu, prin unșii Săi. Episcopii țării ar fi putut, așadar, să aleagă singuri, cu asistența nevăzută și harul Sfântului Duh, un „*primat*”, sau un „*patriarh*”, sau oricum ar fi voit ei să-i zică întâi-stătătorului bisericii.

Încurajat de succes, Cuza a mers mai departe. Înlocuirea vechilor rânduieli canonice de alegere a ierarhilor, prin noua procedură de numire a lor de către conducătorul statului, s-a generalizat la 11 mai 1865, prin promulgarea *Legii pentru numirea de mitropoliți și episcopi eparhioți în România*. Aceștia urmau să fie numiți direct de domn, la recomandarea Consiliului de Miniștri. Amestecul brutal al dregătorilor ateï, în treburile interne ale bisericii, a stârnit nemulțumiri și proteste în rândul clerului și al credincioșilor, dar acestea n-au fost luate în seamă. În „*lupta pentru canonicitate*”, biserica a fost învinsă. Promovarea episcopilor nu se mai făcea, de acum, pe merite personale, de către biserica însăși, ci se făcea din exterior, de către o autoritate civilă, lipsită de harul Sfântului Duh. Astfel s-a rupt firul din uns în uns, păstrat până atunci cu sfințenie, de către episcopii bisericii, aproape 2000 de ani. Omul bisericii se vedea, dintr-o dată, gol, despărțit de Dumnezeu, așa cum fusese cândva și strămoșul său Adam. De aceea, el a dat să-și acopere rușinea nu cu sfințenie, ci cu viclenie: „*Ți-e rușine cu goliciunea ta și ți-e greu să te pregătești în sfințenie, omule al bisericii lumii, că al Domnului nu vrei să fii. Ți-e rușine să-ți pierzi scaunul pe care stai fără de chemarea Mea. Cine te-a ales pe tine să slujești pe Dumnezeu? [...] O, șirul unșilor din uns în uns s-a rupt de multe ori, și tu duci cu vorba pe om ca să creadă omul că ești unsul Meu, că ești alesul Meu, și să-ți dea omul zeciuală, și iată, tu o cheltui pe poște, așa cum făcea și Israel.*” (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 14/27 septembrie 1995).

Și cu câtă sfială sfântă fuseseră episcopii învățați chiar de către Sfântul Apostol Pavel, să nu-și pună degrabă mâinile pe oricine, nici să se facă părtași la păcatele altora (v. *I Timotei*, 5/22)! Și iată că de acum se

deschidea larg poarta către promovări bazate pe interese politice și jocuri de culise, pe criterii invalide canonic, sau pur și simplu prin simonie sau nepotism. Biserica primea o lovitură gravă, de moarte, favorizată de iresponsabilitatea infantilă a unor politicieni veleitari, din partea cercurilor reacționare masonice, care acționau prin influențe dirijate sau infiltrate în structurile laice, politice și administrative ale țării.

O lege cu efecte discutabile a fost și *Legea secularizării averilor mănăstirești*, din 1863. Concepută inițial ca lege reparatorie doar pentru unele deficiențe administrative, consemnate la mănăstirile închinete (care depindeau direct de Sfântul Munte Athos, de Muntele Sinai sau de patriarhiile din Constantinopol, Alexandria, Antiohia și Ierusalim), această lege a fost promulgată într-o formă prin care se secularizau *toate* averile mănăstirești: și a celor închinete, și a celor neînchinete. Mănăstirile românești primeau o grea lovitură, fiind jefuite de proprietățile lor și, deci, forțate prin această lege să înlocuiască autoadministrarea, susținută până atunci prin munca pământului, cu mila publică.

Constituirea Sfântului Sinod al bisericii autocefale românești a avut loc în anul 1872, printr-o lege organică, lege care i-a „*confirmat*”, totodată, pe toți episcopii decretați anterior, în mod necanonic, de către Cuza. Acest aranjament de culise avea ca scop să dea o aparență de legalitate acestor numiri, ca și când episcopii respectivi, promovați în treaptă în mod fraudulos, ar fi fost și ei votați. Această neputință de a repara o greșeală anterioară, va atârna greu în viața bisericii, prin consecințele ei, chiar dacă se promitea că „*de acum încolo greșeala nu se va mai repeta*”, adică episcopii vor fi de acum aleși, și nu numiți, ca mai înainte. Păstrarea episcopilor necanonici, numiți abuziv de Cuza, va inocula în biserică o stare de necanonicitate perpetuă, prin hirotoniile pe care, fără îndoială, le vor fi făcut aceștia în eparhiile în care au funcționat, hirotonii care deveneau automat și ele necanonice. Așa a apărut discontinuitatea cu începuturile bisericii, care lucraseră mereu „*din uns în uns*”. Putem afirma fără greș că anul schismatic 1864 este anul rupturii acestui fir care lega în biserică pământul cu cerul. Iar aceste discontinuități care au urmat îndată, vor fi antrenat, evident, alte stângăcii, alte greșeli ale bisericii și alte rupturi, acolo unde slujitorul bisericii va fi lipsit de șoapta tainică, lămuritoare și sprijinitoare, a Duhului Sfânt. „*Părutu-S-a Duhului Sfânt și nouă...*” vor mai rosti aceștia în multe locuri și împrejurări; iar în ceea ce-i privește pe ei (și doar atât!), cu dreptate au zis ce au zis, căci ce au hotărât a rămas doar o părere personală de a lor. Cât despre Duhul Sfânt... au uitat, se pare, că El suflă unde voiește (v. *Ev. Ioan*, 3/8), iar cei învățați de Duhul

Sfânt cunosc (sunt siguri pe ei, nu li se pare) cele dăruite lor de către Dumnezeu (v. *I Corinteni*, 2/12). Cum să I Se pară Duhului Sfânt, de vreme ce El este Adevărul? Adevărul este exact, matematic, nu părelnic. El este absolut, deci este *la* Dumnezeu și este *chiar* Dumnezeu. Nu cu impresii șovăielnice se conduce creștinătatea. O traducere mai fericită a versetului de la *Faptele Apostolilor*, capitolul 15, versetul 28, găsim în Noul Testament de la Alba Iulia (Bălgrad): „*Că plăcu Duhului Sfânt și noauă...*“. Chiar și traducerea din 1936 a Sfintei Scripturi este mai aproape de adevăr: „*Căci Sfântul Duh și noi am găsit cu cale...*“. Desigur că biserica a avut în continuare alți episcopi și preoți canonici integri, vrednici de toată isprava. Dumnezeu n-a părăsit niciodată Biserica Sa, nici măcar când ea I-a întors spatele.

În 1882, se înființează Biserica Ortodoxă Română (B.O.R.), printr-un act sinodal, care-i proclamă autocefalia. Aceasta este însă recunoscută abia la 25 aprilie 1885 de către Patriarhia Ecumenică. Trei ani de funcționare ilegală, schismatică – altă pată în istoria bisericii... Abia de la această dată putem vorbi despre existența oficială a instituției moderne, autocefale, a bisericii românești. Visul politicianilor (acela de a nu mai avea cap pe Hristos, prin locuitorul Lui de la Constantinopol, ci un cap pământean) se împlinise: biserica era, de acum, autocefală, adică de capul ei.

„*Unde nu-i cap, vai de picioare!*“, zice un proverb românesc. Lipsa de experiență și slăbirea lucrării Duhului în biserică, prin promovarea frauduloasă de ierarhi necanonici, au facilitat tinerei instituții bisericești să facă noi greșeli, care au lovit în trupul bisericii, în creștinul practicant de rând.

În 1881, s-a înființat Facultatea de Teologie. Prost administrată, a trebuit să fie închisă peste numai doi ani. În 1883, dregătorii țării forțează adoptarea *Legii clerului mirean și a seminariilor*. Preoții devin salariați la stat, ca oricare alți slujbași, încurajându-se astfel formalismul, superficialitatea și delăsarea, care înlocuiau vocația jertfitoare, specifică și atât de necesară misiunii preoțești. Seminariile rămâneau în continuare în „*grija*“ statului, fiind desființate seminariile de gradul I, cu câte 4 clase, din eparhiile de Buzău, Huși și Galați, iar cele din Episcopiiile de Râmnic, Argeș și Roman au fost retrogradate ca „*seminarii inferioare, cu 3 clase*“. La acestea se adăugau cele două seminarii de 8 clase, zise „*superioare*“, din București și Iași, precum și Seminarul Nifon (singurul întreținut din venituri proprii).

La 6 mai 1925, s-a promulgat *Statutul de organizare a Bisericii Ortodoxe Române*. Așa s-a născut B.O.R.:

– din temelia zidită de ambițiile unor politicieni mărunți, aventurieri, ajunși peste noapte prea mari pentru puterea lor de discernământ (unul l-am numit mai înainte: Cuza Vodă);

– din dorința infatuată a bisericii de a fi „*independentă*“ cu orice preț, dorință inoculată cu dibăcie de tentaculele subterane ale masoneriei, care viza spargerea unității Ortodoxiei;

– din prostesca dorință de modernizare, de a fi „*în rândul lumii*“, chiar dacă prietenia cu lumea este vrăjmășie cu Dumnezeu (v. *Iacov*, 4/4);

– prin călcarea nonșalantă a canoanelor și a obiceiurilor pământului;

– prin ruperea firului celor unși, aceasta fiind și cea mai gravă lucrătură demonică din biserică.

De aceea putem spune fără nici o reținere, indiferent de meritele mai mici sau mai mari sau uriașe, pe care le va fi avut ulterior, că Biserica Ortodoxă Română s-a născut din dorința unilaterală a omului îngâmfat, care nu l-a mai întrebat și pe Dumnezeu înainte de a-și transpune în viață gândurile. Ea s-a constituit de la început în forță, ca o structură instituțională revoluționară, modernă, independentă, dar în același timp schismatică și necanică (deci, ilegală), contribuind la spargerea unității de monolit a Ortodoxiei răsăritene. În aspirația la modernitate cu orice preț, ea a rupt firul unșilor ei, păstrat de veacuri prin strămoși cu frică și sfințenie, creând astfel premisele altor greșeli grave, care nu vor întârzia să apară.

De altfel, masoneria putea să jubileze și pentru nesperata izbândă formală, de suprafață, dar nu lipsită de importanță, de a elimina cuvântul „*creștin*“ din titulatura bisericii. Firesc era ca, aliniată la modernism, biserica românească să fie net delimitată în peisajul ce va fi numit mai târziu, nu fără tâlc, „*Oameni și Religii*“. S-ar fi convenit o denumire de genul „*Biserica Creștin-Ortodoxă Română*“, dar asta însemna prea mult pentru niște legiuitori limitați și obedienți curentului vremii. Creștinismul adevărat trebuia să subziste mai departe ascuns, fără paradă, așa cum o făcuse și până atunci. Instituția bisericii însă, orbită de infatuare, se mângulea singură, numindu-se pe sine în „*Actul de înființare a Patriarhiei Române*“, din 4 februarie 1925, „*o putere ortodoxă de mâna întâi în Orientul creștin*“. Lauda de sine...

NAVIGÂND FĂRĂ CÂRMĂ

„O, Românie, iubita Mea, [...] scoală-te spre simțire cerească! [...] Nu mai sta fără Mine, că îți aduc aminte de alegerea ta la nașterea ta. S-au înmulțit câinii și lupii în tine, și nu erai așa cum ești. [...] Românie, nu mai ai nici un samaritean în tine. [...] Românie, ortodoxia Mea, nu-ți stâlci dragostea ta dintâi. Piere credința în Mine, din tine, și omul se bizuie pe om, și omul este lovit de om. Omul este înșelat de om, orbul este înșelat de orb, iar fariseul își lărgeste veșmântul și fărădelegea cea ascunsă.“
(citat din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 20 martie/2 aprilie 1995)

Se va vedea îndată cum și-a folosit biserica această putere: în primul rând pentru a zdrobi orice tendință de conservatorism, manifestată la creștinii tradiționaliști pe care îi păstorea; în al doilea rând pentru a cochetă nestingherit, abordând linia ecumenismului modern, cu toate schismele ortodoxe, punând însă mai întâi, în fruntea tuturor, schisma papistașă, până la încălcarea grosolană a canoanelor care interziceau categoric orice părtășie cu acestea (Ex.: Canonul 45 Apostolic, Canonul 33 Laodiceea, încălcate de Biserica Ortodoxă Română în mai multe rânduri).

Spuneam că, odată ce a fost rupt firul celor unși, și odată ce a fost tăiat capul cel ceresc și înlocuit cu unul de lut, pământesc, instituția bisericii nu putea să nu facă grave greșeli. Între anii 1925 și 1930, patriarhul Miron Cristea a fost unul dintre regenții regelui Mihai I de România. În 1938, el a devenit prim-ministru, poziție deținută până în 1939. Amestecul întâi-stătătorului bisericii în politică, și încă într-o asemenea măsură și la un nivel atât de înalt, nu putea rămâne neinterpretat de către cei interesați ca fiind o nouă perspectivă, care orienta biserica și slujitorii ei spre preocupări tot mai mult lumești și tot mai puțin cerești. Poate un patriarh să aibă doi stăpâni – și pe Dumnezeu, și pe om? Mai poate fi el echidistant față de cei pe care îi păstorește? Mai este el apostol al lui Hristos?

Cochetăria cu statul ateu și laic a dus la acceptarea fără replică a Concordatului cu Vaticanul, din anul 1927, care pune Biserica Ortodoxă Română într-o stare de vădită inferioritate față de cultul catolic. Voci singulare, ca aceea a mitropolitului Nicolae Bălan al Ardealului, care au

îndrăznit să critice prin discursuri Concordatul, au fost ignorate de senatorii vremii, cu zâmbetul superiorității pe buze. Să remarcăm că pe atunci, patriarhul mai era și regent! Mai mult, parlamentarii au promovat, în 1928, „*Legea pentru regimul general al cultelor*“, care întărea regimul de inferioritate a creștinilor din Biserica Ortodoxă Română, în special față de creștinii de alte confesiuni din Ardeal. S-au creat premisele unor migrații masive a creștinilor ortodocși la confesiunile catolică și reformată, unele sate românești fiind, apoi, lent și metodic, în întregime maghiarizate.

Încă o dată Biserica Ortodoxă Română și patriarhul ei polivalent, înhămați la aceeași căruță cu statul ateu, s-au trezit în brațe cu roadele acre și amare ale politicii lor infantile.

GHILOTINAREA CALENDARULUI RELIGIOS

„Și va grăi cuvinte de defăimare împotriva Celui Preaînalt și va asupra pe sfinții Celui Preaînalt, și își va pune în gând să schimbe sărbătorile și legea...”

(Daniel, 7/25)

În anul 1924, o nouă concesie din partea Bisericii Ortodoxe Române, făcută statului ateu – schimbarea calendarului religios – a creat grave tulburări, nu numai de conștiință și de cult, ci și în viața creștinilor. Îndată după reforma gregoriană a calendarului, făcută la 1582, în Biserica de Apus, aceasta a fost vehement contestată de ortodocși, în mod repetat, la sinoadele din 1583, 1593, 1595 și 1642 (la Iași). Sinodul din 1583 chiar anatemizează pe stricătorii de obiceiuri ale Bisericii lui Hristos: *„Cei ce nu urmează obiceiurile Bisericii lui Hristos, după cum cele 7 Sfinte Sinoade de toată lumea au așezat, și Sfintele Paști și Calendarul bine legiuindu-se ca să le urmăm neschimbate, și voiește a urma Pascalia nouă și Calendarul Papei Grigorie și a acelor fără de Dumnezeu astronomi [...] să aibă Anatema și afară din Biserica lui Hristos și de adunarea celor credincioși să fie!”*.

Cu toate acestea, la începutul secolului al XX-lea, statele laice ale popoarelor ortodoxe au trecut treptat la reforma calendarului civil, adoptând stilul nou, al bisericii catolice, iar apoi au făcut presiuni asupra bisericilor subordonate, de a schimba și ele calendarul religios. În acest context, în anul 1923 s-au întrunit la Istanbul șase episcopi și un arhimandrit, asistați de doi laici, într-un așa-numit *„Congres Pan-Ortodox”*, destinat *„legiferării”* unui nou calendar pentru uzul bisericii ortodoxe. Dincolo de ridicolul acestei denumiri cu care și-au autointitulat adunătura *„cei 7 magnifici”*, precum și de faptul că autoritatea lor ca nivel de reprezentare era cel puțin îndoielnică, trebuie reținut faptul că mai mult de jumătate din bisericile locale ortodoxe nu au fost reprezentate: patriarhatele Alexandriei, Antiohiei și Ierusalimului, Biserica Rusă, Biserica Bulgară și Arhiepiscopia Sinaiului au refuzat să trimită delegați. România a fost reprezentată la un nivel submediocru, de arhimandritul Iuliu Scriban.

Astfel, se consemnează în istoria Bisericii Ortodoxe Universale o răsturnare de valori fără precedent: pentru prima dată organul general

legislativ (Sinodul) a fost occultat de un așa-zis *„Congres Pan-Ortodox”* (consemnat de unii istorici și cu numele alternativ de *„Conferință”*), în fapt el fiind o banală întâlnire particulară a unor clerici care au discutat despre problemele vremii respective, printre care și oportunitatea schimbării calendarului.

Ideile *„ecumenismului”* modern începuseră să tulbure mințile ierarhilor de la Constantinopol încă din anul 1902, când patriarhul Ioachim al III-lea trimitea o enciclică patriarhală și sinodală, care aborda în preambul, cităm: *„problema unui calendar comun, despre care deja se vorbește și se scrie de o vreme încoace”*. Din textul citat, transpare o anumită orientare, un semnal pe care lumea laică îl flutura, deja, prin fața ochilor bisericilor ortodoxe.

Începutul trădării fățișe a Constantinopolului și al colaboraționismului oficial dintre ierarhii ortodocși și conducătorii mișcărilor ecumenice, orientat spre unirea cu erezia ecumenică, are loc însă la anul 1920, când locțiitorul de patriarh, mitropolitul Dorotei de Brussa, trimite o enciclică adresată tuturor bisericilor creștine (inclusiv celor heterodoxe, pe care el le consideră *„Biserici-Surori”*!), și în care el pledează pentru renunțarea la neîncrederea reciprocă și pentru dragoste între biserici. Însă primul punct dintre detaliile enciclicii este *„Acceptatea unui calendar comun pentru sărbătorirea marilor praznice creștine în aceeași zi de către toate Bisericile”*.

Consecințele nefaste ale acelei reprezentări amputate a ortodoxiei la *„Congresul celor 7”* din anul 1923, s-au înlănțuit cu repeziciune. Participanții au adoptat o serie de măsuri necanonice, printre care *„corectarea”* calendarului iulian și stabilirea datei Paștelui *„pe baza calculelor astronomice”*, acceptarea căsătoriei diaconilor și preoților după hirotonie, acceptarea pentru clericii văduvi a celei de a doua căsătorii, relaxarea conduitei clericilor, referitoare la ținută (păr, barbă) și la purtarea veșmintelor preoțești, recomandarea ca bisericile locale să transfere sărbătorirea sfinților cu doxologie mare, numai în duminici, pentru ca, cităm: *„să se micșoreze numărul zilelor de sărbătoare”*.

„Și își va pune în gând să schimbe sărbătorile și legea [...]” (Daniel, 7/25). Iată proorocia împlinită!

Cât de participativă să fi fost eventuala prezență (ca observator) a Duhului Sfânt, la acest simulacru de Congres, care emitea, una peste alta, decizii care contraziceau flagrant Sfânta Tradiție și canoanele bisericesti? Ce legitimitate creștină poate avea acest conclave, care nu se rușina de

numărul prea mic al participanților lui, dar era agasat de numărul „*prea mare*“ de sărbători ale sfinților?

Dintre toate aceste rezoluții necanonice, bisericile locale (dar nu toate!) au adoptat una după alta schimbarea calendarului, dar s-au temut ca de foc să instituie și Pascalia gregoriană. S-a ajuns la un paradox: de la dorința unei „*îndreptări*“ a calendarului, bisericile ortodoxe s-au pomenit că folosesc, de acum, două calendare simultan: cel gregorian, pentru sărbătorile cu dată fixă, și cel iulian, pentru cele cu dată schimbătoare, dependente de sărbătoarea Paștilor.

În România, schimbarea calendarului a însemnat sfârșirea în două a trupului bisericii – cea mai mare schismă națională din toate veacurile. Din nou, firul unșilor lui Dumnezeu s-a rupt, cei mai mulți clerici plecându-și grumazul sub apăsarea noilor rânduieli necanonice. Tulburări grave au zgâlțâit din temelii biserica. Deși s-a încercat mereu să se escamoteze consecințele dezastruoase ale acestei manevre, aruncându-se mereu vina asupra „*stiliștilor*“, ele nu pot fi eludate nici măcar pe departe. În primul rând, suprimarea celor 13 zile a dus la ruperea unității de duh între Biserica Cerească, triumfătoare, și biserica pământească, luptătoare (vom vedea îndată cu cine s-a luptat ea). Sfinții serbați în ceruri, nu sunt aceiași cu cei „*serbați*“ în aceeași zi pe pământ. Posturile au fost date peste cap, iar cel al Sfinților Apostoli Petru și Pavel a fost adus până la desființare (în atari situații, instituția bisericii a fost nevoită să „*decreteze*“, din necesitate, 2-3 zile de post, ceea ce înseamnă, de fapt, un simulacru de post, un post fictiv, căci postul nu se rezumă doar la niște abțineri trupești). Când biserica pământească serbează Crăciunul, cu cârnați, caltaboși, sângerete, sarmale, cozonaci și băuturi ametoitoare, Biserica Cerească îl serbează pe Sfântul Spiridon, a cărui cinstire, după calendarul adevărat, se face cu sfială sfântă, post și rugăciune. Această luptă (de fapt, un adevărat război), dusă de biserică împotriva sfinților, a fost câștigată însă de către satana: 13 zile de cinstire a sfinților au fost șterse din istorie printr-o singură dar iresponsabilă trăsătură de condei, adică prin acceptul bisericii de a-și ciopârți calendarul moștenit din moși-strămoși. În al doilea rând, soluția însăși, de a folosi două calendare în același an bisericesc, este stupidă și paradoxală. Ce „*îndreptare*“ poate fi aceea care promovează două adevăruri care se contrazic, dar sunt îngemănate cu forța, într-unul singur? Care mai este, atunci, adevăratul calendar? Ce rost a mai avut toată această manipulare? Rostul, acesta a fost: zgâlțâirea din temelii a Ortodoxiei.

VÂNĂTOAREA DE CREȘTINI

„...*Oișele Mele, vin vremuri grele; au fost grele și vin și mai grele. Știi de ce? Că se face o vânătoare, tată, și nu de iepuri, ori de vulpi, ori de urși, ci de creștini. [...] Mai bine vă rugați să se termine repede cu acești vânători spurcați.*“

(citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 13/26 august 1978)

Rezistența firească a creștinilor celor mai responsabili a fost reprimată îndată, cu cea mai mare cruzime, de o monstruoasă coalitie dintre autoritățile civile atee (care au împins înainte, ca vârf de lance, poliția și jandarmeria), și autoritățile ecleziastice. O aprigă prigoană, ca o vânătoare de oameni, a fost declanșată împotriva celor „*încăpățânați*“ și a celor „*înapoiați la minte*“, care „*nu voiau să înțeleagă mersul vremurilor*“. Aceia dintre noi care s-au bucurat prematur, gândind că în biserica ortodoxă n-a existat vreodată inchiziție, ca în biserica catolică, se vor rușina aflând că, în iureșul prigoanei împotriva „*calendaristilor*“, s-au înregistrat cele mai incredibile și oribile fapte. În Grecia: mitropolitul Hrisostom al Florinei este arestat și exilat în insula Mitilene (anul 1950); Episcopul Gherman al Cicladelor moare în urma prigoanei și este înhumat fără slujbă și fără preot; peste 150 de preoți „*rebeli*“ la schimbarea calendarului, sunt caterisiți și exilați în Muntele Athos, unii fiind însă întemnițați și chiar uciși; biserici și mănăstiri ale „*stiliștilor*“ greci au fost închise sau demolate. În Bulgaria, arhimandriții Serafim Alexiev și Serghie Iazadjev au fost excluși de la Academia de Teologie din Sofia, unde erau profesori, și apoi au fost caterisiți, pentru vina de a cere oficial dreptul de a sluji după calendarul iulian. În România, prigoana a atins cote paroxistice. La 12 februarie 1926, trei monahi schimmici, pe nume Galaction, Paisie și Veniamin, au fost arestați de jandarmi trei zile și trei nopți, pentru vina de a fi „*calendaristi*“.

La 16 septembrie 1927, 30 de călugări pustnici au fost alungați și fugăriți prin munți; șapte dintre ei au fost prinși, dintre care doi, pe nume Partenie și Gherasim, au fost bătuți de moarte.

La 4 august 1928, preoții Gheorghe Bârliba, Petrescu și Dobrea din Crăcăoani au incitat pe jandarmi să-l aresteze pe preotul călugăr Glicherie, pe fratele călugăr Mihail și pe creștinii Mihai Urzică, Ioan

Urzică, Vasile Valic și Ioan Valic, legându-i cu cătușe și bătându-i sălbatic pe tot drumul până la Parchetul de la Piatra Neamț. Aici au stat 30 de zile arestați într-un beci insalubru, fiind mereu bătuți, schingiuiți și batjocoriți.

În anul 1929, în satul Roznov, doi călugări, pe nume Rufim și Ioachim, au fost denunțați de preotul satului și, apoi, arestați de jandarmi, bătuți, tunși și bărbierii, iar apoi ținuți ilegal în arest 3 luni.

La 2 februarie 1930, monahii Galaction și Veniamin au fost prinși de jandarmi în pădure și ținuți, apoi, în arest trei zile, fără căldură, mâncare și apă. În fiecare zi au fost dezbrăcați la piele, pentru așa-zise „controale după Sfintele Taine“. Apoi au fost trimiși la Parchetul din Piatra Neamț.

Vânătoarea de creștini tradiționaliști, indiferent de motiv, rămâne ca o pată rușinoasă pe obrazul bisericii, care a instigat și a oblăduit această neobișnuită și dureroasă linie de conduită la români.

„BISERICA-MAMĂ“ ȘI FIII RISIPITORI

„O, proorocule mincinos, cel cu multe capete și cu steme pe ele! Iată ce ai făcut. [...] Ai călcat în picioare pe cei drepți, pe cei sfinți, și ai pus peste tine numele Meu – zici tu. Îți dau de veste judecata cea pentru fur. Tu ai luat pacea de pe pământ. [...] Tu Mi-ai ucis sfinții, ca să fii tu al Meu. Nu i-ai ucis tu, dar i-ai dat călăilor, prin minciuna ta, prin viclenia ta, că tu ai multe capete, și ele se întind până în cele mai întunecate, ca să nu știe nimeni că tu ești cel ce ucide. Tu, prin negoțul tău, ai cumpărat suflete mici și le-ai făcut unelie ție [...].“

(citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 1/14 decembrie 1998)

Istoria bisericii ortodoxe din Transilvania consemnează la cumpăna dintre secolele al XVI-lea și al XVII-lea o dureroasă dezbinare a fiilor ei. Punctul de plecare îl constituie pierderea autonomiei Transilvaniei (aflată pe atunci sub suzeranitate otomană), și înglobarea ei în imperiul habsburgic, la anul 1688. Îndată se declanșează o țesătură de intrigi, menite să-i atragă pe creștinii ortodocși la catolicism. Miza principală era obținerea unor avantaje pământești, care n-ar fi trebuit să-i atragă cu nici un chip pe ierarhii creștini. Mitropolitul Teofil a rezistat tuturor tentațiilor și făgăduințelor, dar urmașul său, Atanasie Anghel, s-a dovedit mai slab de înger. El s-a lăsat înșelat de promisiuni iezuite, dintre care unele nu vor fi îndeplinite niciodată. Pentru el a obținut titlul de „*episcop unit cu Roma*“ și a fost instalat în catedrala din Alba Iulia, la 14 iunie 1701. Îndată gestul său a fost contestat de către creștinii ortodocși, iar unii protestatari au fost chiar întemnițați pentru opoziția lor fățișă. Totuși, puterea imperială nu putea fi înfrântă cu câteva proteste izolate. În anul 1721 s-a înființat o nouă episcopie unită, la Făgăraș. Aici a fost ales la anul 1728 cel mai de seamă episcop al bisericii unite, Inochentie Micu, care confirmă deschis că motivația apropierei de Biserica Romei a fost și rămâne pur materială: „*Eu, și clerul meu ne-am unit sub condiția de a obține acele beneficii și foloase de care se bucură romano-catolicii; altminteri, dacă nu ni se dau, ne-am face orice*“ (citată din „*Istoria B.O.R.*“ de Pr. M. Păcurariu, Ed. 1987, pag. 236).

Ciudat de sincere, dar teribil de dureroase aceste cuvinte: „*dacă nu ni se dau, ne-am face orice*“. Și Apostolul Pavel s-ar fi făcut orice, dar cu nici un chip pentru foloase materiale, pe care, de altfel, el nu punea nici un preț, ci s-ar fi făcut orice pentru atragerea păgânilor la Evanghelia lui Hristos: „*Căci, deși sunt liber față de toți, m-am făcut rob tuturor, ca să dobândesc pe cei mai mulți. [...] Cu cei slabi m-am făcut slab, ca pe cei slabi să-i dobândesc; tuturor toate m-am făcut, ca, în orice chip, să măntuiesc pe unii.*“ (I Corinteni, 9/19-22).

Au urmat 60 de ani de frământări, înscriindu-se în istorie nenumărate forme de rezistență împotriva uniației, care au dat noi jertfitori, unii chiar martiri pentru ortodoxie: protopopii Nicolae Pop din Balomir și Ioan Piuariu din Sadu; preoții Visarion Sarai, Moise Măcinic, Cosma din Deal și Ioaneș din Galeș; țărani Nicolae Oprea și Sofronie din Cioara. Îndeosebi Sofronie s-a remarcat prin dârzenia și stăruința sa, prin care a reușit să ridice la răscoală zeci de sate, care apoi au părăsit uniația. Ca o ripostă disproporționată, împărăteasa Maria Tereza a trimis în Transilvania, în anul 1761, pe generalul Bukow, care a distrus cu tunurile zeci de așezări țărănești sau monahale, între care Prislopul și Sâmbăta de Sus. Istoria B.O.R. menționează că Bukow „*a trecut cu sila la uniație zeci de sate ortodoxe și a dat uniților peste cinci sute de biserici ortodoxe, chiar și în satele în care erau doar câteva familii unite*“ (Pr. M. Păcurariu, op. cit., pag. 246).

Ortodoxia și uniația au evoluat de atunci în paralel, iar în anul 1789 a existat chiar și o încercare de reunire a celor două biserici românești ardeleni, aparținând unui grup de entuziaști, printre care s-au evidențiat vicarul ortodox Ioan Popovici și protopopii uniți Ioan Para și Petru Maior. Ei au trimis un memoriu în acest sens, către Curtea imperială din Viena, care a rămas însă fără rezultat.

Ceea ce apare acum remarcabil este că după un secol de confruntări între ortodocși și uniți a intervenit o acalmie, o stare de îngăduință religioasă fără precedent, care nu se explică, decât prin caracterul deosebit de tolerant al românilor, care tind, în mod natural, să se comporte unii cu alții mai înțelept decât cei care îi conduc. Petru Maior, în „*Istoria Bisericii Românilor*“, editată la Buda, în anul 1813, consemnează la pag. 118: „*...acum nu numai nu se gonesc, nu se batjocoresc unii pe alții, ci încă cu prietenie frățească petrec laolaltă; ba și la îngropăciunea morților și la maslu și întru alte tocmele duhovnicești și bisericesti se adună laolaltă, cântă, slujesc împreună, fără a se sfi unii de alții. Și poporeni, și cei uniți și cei neuniți, fără deosebire chiamă la unele ca aceste preoți și neuniți și uniți, numai cât preoții nu slujesc la liturghie unul în biserica altuia, măcar*

că și aceasta am văzut făcându-se câte odată. [...] Ce e mai mult, fără osebire se ispoveduesc uniții mireni la preoții neuniți și neuniții la preoții uniți, ba și însuși preoții fac aceeași. Pre multe locuri nici nu mai auzi acum vorbă de unire și de neunire; numai cât pre unii îi chiamă uniți și pre alții neuniți, după felul arhierelui căruia sunt supuși“.

În această perioadă greco-catolicii români au avut o contribuție importantă la dezvoltarea culturii române. Lor li se datorează deschiderea primelor școli cu limba de predare română, afirmarea romanității limbii române, înlocuirea alfabetului chirilic, cu cel latin etc.

Odată cu instalarea lui Nicolae Bălan ca mitropolit al Ardealului în anul 1920, ideea unificării dintre cele două biserici se reiterează, de data aceasta într-o manieră originală: prin intenția de desființare a Bisericii Unite cu Roma (Greco-Catolică). La *Congresul biblic al preoțimii ortodoxe române din Ardeal*, din anul 1921, Nicolae Bălan își asumă misiunea de a nu „*da odihnă oaselor noastre pînă ce nu vom fi iarăși una*“. Ideea desființării cultului greco-catolic este de acum în mod sistematic reînnoită de către episcopul Bălan, într-o serie de cuvântări ținute în Senatul țării: cu ocazia discuțiilor generale asupra Constituției (12 martie 1923), a debaterilor asupra proiectului de Lege a Cultelor (27 martie 1928) și a discuțiilor pentru ratificarea Concordatului (23 mai 1929). Totuși, biserica greco-catolică reușește să fie recunoscută ca biserică națională, prin Constituția din anul 1923, iar Concordatul din anul 1929, dintre statul român și Vatican, îi conferă același statut ca și Bisericii Ortodoxe Române.

După cel de al doilea război mondial, instalarea puterii comuniste și sovietizarea forțată a țării îi creează mitropolitului Bălan un prilej și mai nimerit de a relua lupta împotriva Bisericii Unite cu Roma. Deși nu era prea încântat de faptul că trebuie să-și realizeze planurile cu ajutorul comunistilor, el se consola cu ideea că, oricum, era obligat să pornească la acțiune împreună cu ei.

Începând cu data de 6 iunie 1948, când a fost înscăunat noul patriarh, Justinian Marina, episcopul Bălan avea de partea lui un patriarh chiar mai hotărât decât el să pună capăt „*uniației*“, idee care avea undă verde și chiar susținere fățișă în tot „*lagărul socialist*“. Patriarhul – despre care istoricul M. Păcurariu consemnează cu mândrie patriotică (op. cit., pag. 420) că până în anul 1975 a făcut nu mai puțin de 11 (unsprezece!) vizite în Uniunea Sovietică – era avantajat și de faptul că se afla în relații amabile cu noua putere politică. Evenimentele principale care au condus la adoptarea orientării politice sovietice, de control strict al vieții bisericii ortodoxe majoritare și de sufocare a cultului greco-catolic, au fost:

- vizita la Moscova a unei delegații a Bisericii Ortodoxe Române (1945);
- vizita patriarhului Alexei al Moscovei în România (1947);
- apelurile lansate de către mitropolitul Bălan (la Blaj, 15 mai 1948) și de către patriarhul Justinian (la București, 24 mai și 6 iunie 1948) pentru revenirea credincioșilor greco-catolici la ortodoxie;
- participarea unei delegații a B.O.R. la Congresul pan-ortodox de la Moscova (9-18 iulie 1948);
- abrogarea Concordatului încheiat în anul 1929 cu Vaticanul (17 iulie 1948);
- decretul-lege pentru reforma învățământului teologic și pentru noul regim al cultelor (3-4 august 1948);
- decizia Ministerului Culturii, din 3 septembrie 1948, prin care este demis episcopul Ioan Suciu, care fusese numit în luna februarie 1947 ca administrator apostolic al întregii Provincii Mitropolitane;
- predica patriarhului Justinian în Catedrala din Caransebeș (13 septembrie 1948);
- decretul din 17 septembrie 1948, care, invocând o decizie a Consiliului de Miniștri, reduce numărul episcopilor uniți, de la cinci, la doi;
- un alt decret, din aceeași dată, care pune în retragere, din oficiu, pe episcopii români uniți, de Oradea, Lugoj și Baia Mare.

Se observă viteza amețitoare cu care s-au precipitat lucrurile după apelurile patetice, lansate în mai și în iunie 1948 de către ierarhii ortodocși pentru „*revenirea la ortodoxie*“. Este vizibil că lucrurile au fost aranjate pe baza unui colaboraționism de cea mai joasă speță, cu puterea politică pro-sovietică, instalată și ea prin aceleași metode necinstite, la cârma țării.

Biserica greco-catolică se simțea, de acum, amenințată pe față. De aceea, în zilele de 17-18 iunie 1948 a avut loc la Oradea o conferință episcopală, finalizată cu o pastorală care a fost citită credincioșilor în duminica Rusaliilor. Intitulată „*Clerul și credincioșii Bisericii Române Unite. Cuvânt de mărturie pentru ceasul de față*“, pastorală este semnată de către Ioan Bălan, Valeriu Traian Frențiu, Iuliu Hossu, Alexandru Rusu și Ioan Suciu și reprezintă o reacție la propunerea publică, făcută de patriarhul Justinian la 24 mai, de integrare a greco-catolicilor în biserica ortodoxă. Conținutul pastoralei a fost trimis în copie de către Direcția Generală a Siguranței Statului, Serviciul I, Biroul 6, la data de 12 august 1948, către Ministerul Cultelor, la Cabinetul ministrului, fiind adnotată cu următoarele observații și propuneri: „*Biserica Română Unită răspîndește printre credincioși o circulară pe cinci pagini, semnată de toți episcopii*

greco-catolici, prin care se arată poziția acestei biserici față de propunerea de a reveni la Biserica ortodoxă. Întrucît acțiunea episcopilor uniți este de natură a agita spiritele, vă rugăm să binevoii a dispune să se atragă atenția Bisericii Unite de a nu mai răspîndi asemenea circulare fără aprobarea Dvs. În caz contrariu, Ministerul Afacerilor Interne va fi pus în situația de a lua singur măsurile necesare“.

Această notă ilustrează caracterul agresiv cu care Ministerul Afacerilor Interne, instalat ca gardă de corp pentru noul regim pro-sovietic, nu se sfiește să-și afișeze actele sale de imixtiune în conspirația „*unificării*“ celor două biserici românești. Mai poate fi vorba de o inițiativă irenică, strict personală, din partea bisericii majoritare către „*fiii rătăcitori*“?

Odată terenul fiind pregătit, acțiunile sunt preluate în forță și continuate, în luna octombrie 1948, de către ierarhia B.O.R., sprijinită de organele politice și de ordine comuniste ale statului. La 1 octombrie 1948, are loc la Cluj o consfătuire la care participă 36 de preoți uniți, care hotărăsc în mod unilateral, fără măcar să-i informeze pe episcopii lor (nicidecum să le ceară acordul și binecuvântarea, și, deci, fără să aibă vreo reprezentare legitimă), trecerea greco-catolicilor la ortodoxie și ruperea legăturilor lor cu Roma.

Această adunare a celor 36 de preoți greco-catolici, care au hotărât trecerea la ortodoxie, s-a ținut în sala de gimnastică a Liceului „*George Barițiu*“, sub președinția protopopului Traian Belășcu. Totul s-a desfășurat sub semnul provizoratului și într-un regim de urgență, cu discursuri sforăitoare, focalizate adânc în istorie și cu acuzații virulente, cu caracter mai degrabă politic, aduse Vaticanului. Astfel, Traian Belășcu a declarat că Vaticanul s-a manifestat „*împotriva principiilor evanghelice*“ și că „*s-a angajat în frontul imperialismului agresiv și atâțător la noi războaie*“. Au fost repetate insistent și alte lozinci prefabricate, precum „*Noi azi nu mai vrem să primim comenzi de la Roma*“, și s-a declamat că anularea actului de unire cu Roma, de la anul 1700, „*este un act de înțelepciune pe care conștiința noastră ni-l impune*“. Ilustrativă pentru caracterul politic al adunării, este declarația demagogică a preotului Nicolae Geangalău, care, îmbinând inconștient fariseismul cu cacofoniile, a adus laude noului regim reacționar comunist, proaspăt instalat la putere de către tentaculele hidrei sovietice: „*Unirea noastră de azi cu Biserica Ortodoxă Română autocefală este o realizare nu numai religioasă, ci și profund democratică, căci se pornește de jos în sus, de la popor și pentru popor, așa cum totul se înfăptuiește în Republica Populară Română*“. Era, de fapt, o confirmare obraznică a pătrunderii și în viața bisericească a aceluiași stil

abuziv, prin care forța brută a celor de jos se impunea celor de sus, cu amenințări, și apoi chiar cu represalii.

Chiar în seara aceleiași zile, escortați de poliție, „*delegația*“ (care se reprezenta pe sine) a plecat în cea mai mare grabă la București, pentru a-și juca până la capăt rolul de Iuda Iscarioteanul. Duminică, 3 octombrie, la orele 9, au fost primiți într-un mod festiv de către patriarhul Justinian, în sala mare a Sfântului Sinod. S-au ținut din nou discursuri și a fost citită Proclamația celor 36 de la Cluj. Membrii delegației ex-greco-catolică, împreună cu ierarhii și clericii care au asistat la primire – patriarhul Justinian Marina, mitropolitul Nicolae Bălan al Ardealului, mitropolitul Vasile Lăzărescu al Banatului, arhiepiscopul Firmilian al Craiovei, arhiepiscopul Sebastian al Sucevei și Maramureșului, episcopul Antim Nica al Dunării de Jos, vicarii patriarhali Veniamin, Atanasie și Pavel, protopopii și unii preoți din capitală – s-au îndreptat apoi spre Biserica Sfântul Spiridon Nou, unde mitropolitul Bălan a oficiat un Te Deum. Încă o dată s-a mai citit Proclamația de la Cluj (pentru că, deși totul era aranjat, se pare că celor prezenți tot nu le venea să creadă), iar preotul Gheorghe Vintilescu, director al Cancelariei Sfântului Sinod, a citit Actul Sinodal, prin care ex-greco-catolicii au fost primiți în rândurile Bisericii Ortodoxe Române. Patriarhul Justinian a anunțat apoi că o Mare Adunare Bisericească (o pastişă ad-hoc după obediența Mare Adunare Națională – M.A.N.) se va ține la Alba Iulia, pe 21 octombrie, pentru a sărbători ziua „*eliberării de vrăjmașa captivitate a Romei*“.

În ziua planificată, la Alba Iulia a fost mobilizată o mare mulțime de oameni, care trebuia să dea amploarea cuvenită manifestării; aceeași piesă, cu aceiași cabotini, care au repetat slujba de „*prohodire*“ a Bisericii Unite cu Roma, în fața celor convocați ca „*figuranți*“ la acest eveniment de tristă amintire, orchestrat din umbră de către partidul comunist.

Replica întregului episcopat român greco-catolic, a celui romano-catolic și a nunciaturii apostolice, a fost promptă și hotărâtă. Episcopul Iuliu Hossu a emis imediat un decret de excomunicare a celor 36 de preoți care au luat parte la „*consfătuirea de la Cluj de la 1 octombrie*“. Nunțul apostolic, Monseniorul Patrick O'Hara, a remis ministrului român al Afacerilor Străine o notă verbală de protest. La 7 octombrie, episcopii greco-catolici și cei catolici înmânează separat memoriile către Prezidiul Republicii Populare Române, în care solicitau reconsiderarea situației create. Toate intervențiile către mai-marii zilei au rămas însă fără nici un ecou.

Sfârșitul lui octombrie 1948 a însemnat începutul calvarului pentru episcopii greco-catolici. Cu aceeași precipitare specifică răufăcătorului,

au fost arestați pe rând: la 27 octombrie, episcopul Ioan Suciuc; la 28 octombrie, episcopii Iuliu Hossu și Vasile Aftenie; la 29 octombrie, episcopii Alexandru Rusu și Ioan Bălan. Într-o primă etapă, au fost duși cu domiciliu forțat, la Mănăstirea Dragoslavele. În locul lor, se vor instala imediat (primiți cu flori și așternându-li-se sub încălțări covoare scumpe), în toate catedralele unite (acum cucerite fără luptă), mitropolii ortodoxe din Transilvania. La 31 octombrie, mitropolitul Nicolae Bălan oficiază prima sa slujbă în Catedrala din Blaj, în timp ce în Catedrala din Oradea slujește episcopul Nicolae Popovici. La 16 noiembrie, Nicolae Popovici își face intrarea și în catedrala din Baia Mare, iar la 21 noiembrie, episcopul Nicolae Colan „*cucereste*“ Catedrala greco-catolică din Cluj.

La data de 1 decembrie 1948, prin Decretul 358 (intitulat oficial „*Decretul 358/1948 pentru stabilirea situației de drept a fostului cult greco-catolic*“), toate cele cinci eparhii greco-catolice din Transilvania au fost în mod abuziv desființate. La acea dată, numărul oficial de credincioși greco-catolici se ridica la 1 559 857 (7,9% din populația țării). Deci, chiar dacă admitem că acțiunea celor 36 preoți vânzători ar fi fost legală, ea nu ar fi avut reprezentativitatea care să reclame *desființarea* întregii biserici greco-catolice. Se știe că, în realitate, majoritatea preoților greco-catolici, și absolut toți episcopii lor, au dovedit devotament, demnitate și tărie de caracter, refuzând să accepte „*unirea*“ impusă cu forța, de către poliția politică, în colaborare subterană cu biserica ortodoxă. Mulți dintre ei, chiar și unii credincioși greco-catolici care nu erau clerici, au fost aruncați în închisori. Mai mult, Decretul 358 nu numai că desființa biserica greco-catolică, dar preciza în articolul 2 că toate bunurile, proprietățile mobile și imobile ale acesteia, între care se numărau și 2498 locașuri de cult (biserici), treceau în proprietatea statului. Se pune, atunci, firească întrebare: cum de a intrat *imediat* în posesia de fapt a acestor bunuri, biserica ortodoxă? Legal, B.O.R. nu primise nimic din proprietățile Bisericii Unite cu Roma. Dacă a făcut-o fără știrea statului, avem de-a face cu un abuz, un rapt chiar, de la proprietatea statului. Dacă a făcut-o cu știrea statului, pe ascuns, avem de-a face cu o monstruoasă coaliție între asuprit și asupritor, împotriva altui asuprit, mai mărunț și mai năpăstuit. În ambele variante, B.O.R. apare astăzi cu o imagine teribil de șifonată și murdară, după ce a supt din plin laptele și mierea care au curs după acest faimos Decret 358. Pentru că este cunoscut că după 1948, majoritatea proprietăților confiscate de la greco-catolici au fost utilizate de către B.O.R., chiar dacă nu avea pentru ele nici un titlu de proprietate. Pe parcurs, unele au fost abandonate, devenind școli, orfelinate, case de sănătate etc.

Această situație, în care beneficiarul și utilizatorul de fapt al locașurilor de cult (B.O.R.) a fost altul decât proprietarul oficial (statul comunist), a complicat deosebit de mult lucrurile pe plan juridic. Prin Decretul-Lege Nr. 9, din 31 Decembrie 1989, Consiliul Frontului Salvării Naționale a abrogat Decretul 358/1948, iar Decretul-Lege Nr. 126, din aprilie 1990, a stabilit printre altele că: „*bunurile, cu excepția proprietăților, care au devenit proprietate de stat prin Decretul nr. 358 și care acum fac parte din patrimoniul statului, vor fi returnate, în starea în care se află, Bisericii Greco-Catolice din România*“. În ceea ce privește bunurile preluate în folosință de către B.O.R., articolul 3 din Decretul-Lege Nr. 126, precizează: „*Pentru a stabili situația legală a locașurilor religioase și a caselor parohiale care au aparținut Bisericii Unite cu Roma (Greco-Catolică) și care au fost preluate de către Biserica Ortodoxă Română, va fi constituită o comisie mixtă, alcătuită din reprezentanți ai celor două culte religioase care vor ține cont de voința credincioșilor celor două comunități care folosesc aceste bunuri*“.

Se delimitează trei stadii ale procesului de restituire a acestor bunuri: 1. *cererea*; 2. *conflictele*; 3. *rezolvarea*.

1. În ceea ce privește *cererea*, vom remarca faptul că între anii 1990 și 1991, biserica greco-catolică a solicitat aplicarea principiului *Restitutio in Integrum*, respectiv o retrocedare imediată și necondiționată a peste 1800 de clădiri, de care a fost deposedată în anul 1948. Această cerere a fost imediat respinsă cu hotărâre de către biserica ortodoxă. De aceea, biserica greco-catolică s-a orientat, pentru cazurile în care numărul de credincioși greco-catolici era prea mic (comparativ cu ortodocșii), ori în cazurile în care în comună se afla o singură biserică, spre principiul *Simultaneum*, respectiv pentru folosirea alternativă a unei singure biserici de către cele două culte: ortodox și greco-catolic. Acest principiu n-a fost agreat de credincioși, care l-au considerat incorect, și de aceea el s-a aplicat doar în puține cazuri.

Întrucât nu s-a putut stabili o înțelegere între cele două biserici, după aceste eșecuri biserica greco-catolică s-a reorientat din nou, solicitând restituirea unor biserici prin instanța civilă, fenomen întâlnit în mai multe țări est-europene, după căderea regimurilor comuniste. De asemenea, ea a avansat în anul 1997 o inițiativă legislativă, cu titlul „*Proiect de Lege privind utilizarea unor lăcașuri de cult de către Biserica Română Unită cu Roma (Greco-Catolică)*“. Acesta a fost atacat cu o deosebită virulență de către patriarhul Teoctist Arăpașu, care a sugerat că, dacă proiectul de lege va trece, va putea antrena „*consecințe neașteptate pentru*

pacea din Transilvania“. Această amenințare, deloc voalată, sunând ca o comandă codificată de mobilizare la război a ortodocșilor, este o mostră a intoleranței cu care este privită de către biserica majoritară o problemă strict materială, pământească, de care ar trebui să fie mult mai detașați cei care au fost chemați pentru preocupări „*contemplative*“, și în primul rând ierarhii ortodocși. Aprobata de către Senat, legea a fost respinsă, în anul 2001, de către Camera Deputaților.

Comisia mixtă de Dialog Ortodoxo-Greco-Catolică, deși a avut mai multe întâlniri „*de lucru*“, nu a reușit nici ea să ajungă la vreo soluție pragmatică. Între timp, conflictul dintre biserici a căpătat accente mai acute, în ecuația revendicărilor fiind înscrisă și o biserică din capitală, Biserica Sfântul Vasile, de pe strada Polonă, pentru care competiția a fost ridicată la nivel internațional, întrucât o adresă pe acest subiect a fost expediată Curții Europene a Drepturilor Omului de către biserica greco-catolică în anul 2001, în care este reclamată o violare a unor anumite drepturi garantate de *Convenția Europeană pentru Drepturile Omului*.

2. Referitor la *conflictele* dintre creștinii ortodocși și greco-catolici, ele au fost nu puține, și uneori au ajuns la cote înalt tensionate. Acolo unde a existat înțelegere și înțelepciune (arhiereul Nicolae Corneanu se detașează net ca un exemplu extrem de pozitiv), lucrurile au fost dirijate spre pace. Acolo unde ierarhii s-au arătat a fi lipsiți de dragoste și de elasticitate (Andreicuț, la Alba Iulia; Anania, la Cluj), lucrurile au derapat, scăpând adesea de sub control.

3. În ceea ce privește *rezolvările*, ele au stat mai ales sub semnul hazardului, întrucât o serie de soluții au fost strict conjuncturale. Spre exemplu, la Ieud, deși decizia luată de justiție a fost împărțită, dând câștig de cauză bisericii ortodoxe, pentru casa parohială, și bisericii greco-catolice, pentru locașul de cult, violențele n-au putut fi prevenite, ci, dimpotrivă, au avut o amploare poate inegalabilă. Conflictele nu au putut fi atenuate, decât abia atunci când ambele comunități și-au reorientat întreaga energie pentru construirea în localitate a unei mănăstiri ortodoxe și, respectiv, a unei biserici greco-catolice. La Cluj, justiția a dat câștig de cauză bisericii greco-catolice, dar recuperarea s-a făcut prin conflict, întrucât ortodocșii au refuzat să aplice legea și să elibereze catedrala, preferând, în schimb, violența. O situație paradoxală s-a înregistrat la Bixad, unde justiția a dat câștig de cauză bisericii greco-catolice, dar recunoașterea legală n-a fost urmată de recuperarea locașului de cult. În acest caz, personalitatea preotului greco-catolic, care a apreciat că principiul păcii între creștini este cel care prevalează, a influențat într-un mod

neconvențional evoluția procesului de restituire a proprietății. Greco-catolicii din Bixad au preferat să renunțe la un drept care le revenea prin hotărâre judecătorească și, în loc să intre în conflict cu ortodocșii, au început să-și construiască o spațioasă biserică în centrul orașului.

S-a vorbit adesea, în scrierile și discursurile oficiale ale bisericii ortodoxe majoritare, despre actul de trădare al celor 36 preoți greco-catolici, de la 1 octombrie 1948, ca de „o duioasă revenire în sânul bisericii-mumă”. Se pune, de aceea, legitima întrebare: poate fi făcută, fie și teoretic, vreo analogie cu parabola biblică a fiului risipitor? Da, poate, dar numai dacă există curajul de a se spune lucrurilor pe nume. Tatăl îndurerat al parabolei își aștepta cu lacrimi în ochi fiul; și, odată sosit fiul risipitor, l-a îmbrăcat cu haina cea mai bună, i-a dat încălțări scumpe, i-a pus inel în deget și l-a așezat la masa bucuriei, după ce a tăiat vițelul cel mai gras. „Biserica-mumă”, în schimb, își cheamă și ea cu insistență fiii risipitori, cei care s-au dus departe ca să se angajeze slugi de ocară, la stăpâni nepăsători; dar îi cheamă cu viclenie, râvnindu-le acareturile, atâtea câte și-au agonisit. Iar pe cei mai îndărătnici, și pe ei îi cheamă, și îi primește, și le cade pe grumaji și îi îmbrățișează și le dă pe obraz sărutarea Ghetsimaniilor. Poruncește, apoi, unor slujitori torționari, să-i ia în primire cum se cuvine. Aceștia, îndată le vor pune inele, dar nu de argint sau de aur, ci de fier; și nu pe degete, ci la încheieturile mâinilor. Apoi îi îmbracă, dar nu cu haină pestriță, ci în dungii. Le pun în picioare bocanci grei, cu talpă din carton presat, și îi așează pe bănci lungi, la mese murdare, unde îi va aștepta de acum, iarăși și iarăși, aceeași zeamă de arpacaș fierbinte. Apoi îi va ține o vreme la răcoare, ca să li se mai limpezească mințile înfierbântate... Și, de ce toate acestea? Doar pentru atât: ca să „se învețe minte”, și mai ales să fie pildă pentru ceilalți, care încă mai stau pe gânduri.

Din rezezierea cu care s-au instalat în locașurile luate cu japca, prin legi comuniste, deși nu erau în drept, ierarhii ortodocși și-au dovedit lăcomia josnică. Din încrâncenarea cu care n-au voit să restituie greco-catolicilor proprietățile însușite în mod abuziv, și-au demascat, de asemenea, zgârcenia și meschinăria sufletelor. Din motivația că „și Biserica Ortodoxă a pierdut locașuri de cult la 1700, și mai apoi la 1761”, reiese dorința de răzbunare cu orice preț, pentru niște nedreptăți agățate undeva, în negura vremii.

Dar ce este mai grav, dureros de insuportabil, este lepădarea de Hristos, cârdășia subterană cu mamona și cu Fiara Roșie, care a făcut din fiecare cleric colaboraționist cu puterea politică bolșevică, un Antichrist cu față ascunsă.

RĂZBOI TOTAL, ÎMPOTRIVA... OASTEI DOMNULUI

„...prima trâmbiță apocaliptică s-a coborât din cer și a sunat pe pământ și a fost dată unui om sfânt, care a fost ales și pregătit de Dumnezeu ca să-l fie trâmbiță trezitoare pe pământ. A luat Domnul, dintre preoții bisericii, un om cu numele de Iosif și l-a pus să cuvinteze cuvânt ceresc între oameni și a adunat ucenici și a lucrat lucrare de cer în ei, dar oamenii din biserică l-au omorât, dându-l cezarului, că n-au crezut că el era ales de Dumnezeu.”

(citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 9/22 iunie 1997)

„...Și i s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască.”

(Apocalipsa, 13/7)

În paralel cu reprimarea sălbatică a rezistenței pe care creștinii o purtau împotriva inovațiilor necanonice ale instituției bisericii, o altă pagină dureroasă a istoriei se deschidea: ofensiva autorităților bisericești împotriva mișcărilor de regenerare a ființei creștine autentice, pe temeiul învățăturilor canonice și apostolice.

În anul 1923, la Sibiu, iluminat fiind de Duhul Sfânt, preotul Iosif Trifa, o autentică trâmbiță apocaliptică și prima dintr-un lanț profețit chiar de Sfânta Scriptură (v. *Apocalipsa*, cap. 8-11), pune temelie unei noi orientări, menită să aducă schimbări radicale, de atitudine, în viața creștinilor: *Oastea Domnului*.

Oastea Domnului era, de fapt, o mare familie de creștini, în care toți erau frați. Ea împlinea, în duh și în lucrare, o chemare din partea Mântuitorului Iisus Hristos, adresată fiecărui suflet, pentru o hotărâre de viață nouă, eliberată de păcat și predată cu totul lui Dumnezeu. Într-un cuvânt al preotului Iosif Trifa, din 1934, acesta mărturisea: „*Oastea Domnului este o declarație de război sufletesc contra vrăjmașului diavol, contra întunericului și contra răutăților. Oastea Domnului este o armată ce luptă sub steagul și conducerea lui Iisus Biruitorul. Domnul este Conducătorul acestei oști. Eu nu sunt altceva decât un umil gornist al Marelui meu Domnitor și Comandant, Care m-a pus să suflu din trâmbiță*”

și să strâng suflete sub steagul Lui. Toată conducerea Oastei e a Lui. El singur ne poate duce la biruință“.

La început, episcopul locului, Nicolae Bălan, s-a bucurat și i-a încurajat pe „ostași“, căci ei contribuiau la împlinirea și desăvârșirea lucrării văzute a sufletului românesc din Ardeal: conștiința națională și responsabilitatea religioasă. Cuvântul Domnului – Sfânta Scriptură – era propovăduit la un nivel de adâncă înțelegere, în toate ocaziile: în adunări, la serbări, la servicii religioase, în vizite misionare la spitale și închisori, în ajutorări, în milostenii, prin răspândirea de cărți și ziare religioase, și, nu în ultimul rând, prin noi cântări de slavă adusă lui Dumnezeu, după îndemnul psalmistului David: „Cântați Domnului cântare nouă!“ (Psalmi, 32/3). Apoi, chipul său de „stăpân“ al oilor s-a întunecat, căci oile îl iubeau mai mult pe celălalt păstor, pe preotul Iosif Trifa, care era mai curat și mai iubitor. Se prefigura o nouă reeditare a tragediei dintre Cain și Abel.

În monumentală sa autobiografie, intitulată „Hristos, mărturia mea“ (Ed. Oastea Domnului, Sibiu, 1994), psalmistul ardelean Traian Dorz demască motivele care au dus la conflictul intervenit în anul 1935 între mitropolitul Nicolae Bălan și preotul Iosif Trifa: „Nu probleme de ordin organizatoric și financiar, care au fost invocate de vrăjmașii Oastei adevărate și ai părintelui Iosif [...], ci adevărata cauză a despărțirii lor a fost Hristos Cel Răstignit, Hristos Cel Viu, Hristos Cel trăit.

Oficialitatea clericală, îngrășată de lenevie, îngâmfată în păcat și încremenită în îngustime, s-a dovedit că nu poate înțelege și nici primi suflul înnoitor de viață duhovnicească și de trăire evanghelică, pe care Duhul Sfânt îl aducea în poporul nostru și în Biserica noastră, prin Oastea Domnului. Și atunci, bufnițele furioase, supărate pe lumina ce venea să le tulbure ascunzișurile, s-au repezit să zdrobească lumina aceasta incomodă, și să-lucidă pe purtătorul ei. Aceasta a fost adevărata cauză.“ (T. Dorz, „Hristos, mărturia mea“, Vol. I, pag. 118).

Și îndată, el adaugă cu tristețe: „Ce îngrozitoare mentalitate feudală, inchizitorială, criminală, au putut avea atunci mentorii și executorii acestei crime, nu numai împotriva Adevărului lui Dumnezeu, ci și împotriva sufletului acestui neam, a cărui lumină au stins-o și a cărui salvare au zădărnicit-o pentru cine știe câte secole.“ (T. Dorz, op. cit., pag. 118).

Încă din 1934, însuși preotul Iosif Trifa era nevoit să constate cu tristețe: „Un frate preot scria anul trecut, negru pe alb, că Oastea Domnului a fost bună la început, pe când se ocupa numai cu propaganda împotriva beției. Dar de când le predică oamenilor «neștiutori» despre renaștere, a devenit «primejdiașă» și nu mai trebuie sprijinită.

Avem lipsă de Oastea Domnului, spun alții, pentru sectari! Oastea e bună, dar numai acolo unde sunt sectari! Așa grăiesc o mulțime din hotărârile cercurilor pastorale.

Noi am avut lipsă de Oastea Domnului acum câțiva ani – spunea un înalt demnitar bisericesc din Bucovina – pentru că pe atunci băntuia cu furie sectarismul, dar acum sectarii au slăbit și nu mai avem lipsă de ea.

Oastea Domnului e bună, spunea un alt frate-preot, pentru a face public cu ea. Ce ne-am face noi cu cercurile pastorale, dacă nu ar fi ostașii care, la chemarea noastră, vin grămadă, ca oile?

Și iarăși, alții văd în Oastea Domnului o bună «nădejde de câștig» (I Timotei, 6/5), pentru că ostașii sunt evlavioși și ascultători și cu... punga.

Adică, vedeți ce se întâmplă și aici: Oastea e bună ca o ciorovăială cu sectarii, Oastea e bună pentru a face public cu ea etc., dar îndată ce pășești în lume cu o Oaste de renaștere sufletească, cu o Oaste vestitoare a lui Iisus Cel Răstignit – Oastea asta nu mai e bună! E primejdiașă!“.

Astăzi, când Biserica Ortodoxă Română a fost silită de împrejurările politice să renunțe la apelativele de „sectă“ și „mișcare anarhică“, și să recunoască în Oastea Domnului o mișcare creștină autentică, ea nu se grăbește și la pocăință pentru greșelile trecutului, ci repetă aceleași greșeli, cu aceeași superbie intolerantă, față de alte noi grupări creștine ortodoxe, zise de ea „anarhice“, „sectare“ sau „schismatice“, pentru curajul pe care îl au acestea de a spune lucrurilor pe nume și de a trăi ortodoxia în mod exemplar, așa cum se cuvine.

Ce a urmat după hiatusul din 1935, se știe. Valuri de ură, delațiuni și prigoane, confiscări abuzive de cărți, înscrisuri și bunuri personale, conspirații între slujitorii bisericii și autoritățile civile atee, inițiate de ierarhi și de preoți, în frunte cu Nicolae Bălan, au adus jale, suferință și moarte în casele a sute și mii de creștini. Un îngrozitor „pogrom“ religios, asupra propriei ființe creștine, începea în România, orchestrat de însăși instituția bisericii.

„Cele două gazete redactate de către preotul Iosif Trifa, «Lumina satelor» și «Oastea Domnului», au fost confiscate abuziv și însușite de către Mitropolie prin unealta sa cea mai ascuțită, preotul Secaș, care a și devenit redactorul principal al gazetelor furate. În această postură, el a început o campanie de denigrare a Oastei adevărate și a liderului ei, preotul Trifa, calomniindu-l și falsificând adevărul fără nici o rușine și fără teamă de Dumnezeu. Duhul lumii ieșea la luptă deschisă cu Duhul lui Hristos, având plasați în prima linie pe preoții bisericii oficiale.

Orbit de invidie, mitropolitul Bălan și-a creat propria sa «Oaste», concurentă cu cea adevărată, în care a putut ademni la început, în perioada de confuzie, câteva suflete nepregătite sau dirijate de către preoții care trecuseră, din obligație profesională, de partea mitropolitului.

Îndată ce a apărut noua gazetă a preotului Iosif, intitulată «Iisus Biruitorul», lucrurile s-au lămurit cu limpezime. Cei derutați la început s-au alăturat definitiv la «Iisus Biruitorul» și Oastea cea adevărată. «Oastea» mitropolitului, întemeiată pe falsitate, pe silnicie, pe nedreptate, s-a nimicit înainte de a se nimici făcătorul ei“ (T. Dorz, op. cit., pag. 127).

A urmat atacul concertat al bisericii împotriva sprijinitorilor Oastei, intelectuali de marcă ai vremii. Amenințări, șantaje, promisiuni, ademeniri au făcut să cadă rând pe rând toți vitejii „ofițeri ai Oastei“ (așa cum lor înșile le făcea plăcere să se numească): scriitorii Al. Lascarov-Moldoveanu, I. Oprișan, preoții Ioan Chiricuță, Gafton, Paschia etc. Cărturarii s-au supus obedienței fariseilor, cu dezonorantă slugărnicie, așa cum făcuseră și cei din vremea Mântuitorului. Dar biserica tot nu s-a liniștit. Saturn voia să-și devoreze copiii metodic, până la unul.

Mitropolitul prigonitor a asmuțit cenzura, suprimând gazeta „*Iisus Biruitorul*“. Apoi, a apelat la Poliție, cu care a sigilat tipografia Oastei Domnului. A manipulat instituția Poștei, blocând corespondența Oastei, confiscând mandatele, furând adresele abonaților preotului Trifa. A manipulat Justiția, care s-a dovedit a fi obedientă și care l-a caterisit pe nedrept pe preotul Iosif Trifa și i-a confiscat întreaga avere personală. A manipulat presa, răstălmăcind adevărul și ponegrindu-l pe preotul întemeietor al Oastei, ucigându-i cinstea și terfelindu-i numele. A apelat la măsuri represive, care i-au distrus sănătatea și i-au anihilat toate mijloacele de trai, l-au sărăcit, i-au agravat boala și i-au grăbit sfârșitul. Pe prietenii și apropiații preotului i-a amenințat și i-a îndepărtat, iar pe unii i-a racolat, ca prin trădare să grăbească deznodământul acestei crime împotriva unui om. Dar nu numai împotriva unui om, ci împotriva întregului popor creștin românesc, prin împiedicarea acestei lucrări mântuitoare, pregătite de Dumnezeu pentru renașterea credinței strămoșești.

Tipografia Oastei, care fusese cumpărată din averea personală a preotului Trifa, a fost confiscată în anul 1937, în folosul Mitropoliei.

La 12 februarie 1938, sfântul și prorocul lui Dumnezeu, prima trâmbiță apocaliptică – preotul Iosif Trifa – se muta în Împărăția Cerurilor... În urma lui au rămas câțiva ucenici, în frunte cu apostolii Traian Dorz și Ioan Marini, hotărâți să țină sus steagul Oastei, chiar cu riscul de a fi muceniciți. Și au fost...

Venirea la putere a comunismului a însemnat și începutul colaboraționismului dintre biserică și regimul torționar al necredinței agresive, pentru ateizarea întregului popor. În anul 1948, au fost desființate toate organizațiile și asociațiile cultural-religioase din cadrul Bisericii Ortodoxe Române. Oastea Domnului era scoasă în afara legii și devenea țintă prioritară. În școli și universități se interzicea orice formă de manifestare religioasă. Cultele neoprotestante erau însă încurajate tacit, prin acordarea unor înlesniri care erau interzise bisericii ortodoxe.

Luminat fiind de Duhul Sfânt, apostolul neamului, Traian Dorz, propovăduia însă cu putere, ca pe un crez al Oastei, adevărul, devenit atât de incomod instituției bisericii: „*Pentru noi și pentru neamul nostru, mântuirea nu poate veni prin lucrări străine și din afara țării și Bisericii noastre, ci numai dinlăuntru acestora. Și anume, prin Lucrarea aceasta a Oastei Domnului, prin înnoirea biblică și morală pe care o aduce și o propovăduiește Oastea.*“ (T. Dorz, „*Zile și adevăruri istorice*“, pag. 115-116). Or, biserica nu voia înnoire biblică și morală, ci doar o supraviețuire mizerabilă, mânjită de colaboraționism subteran cu puterea politică atee, venită de peste hotare, călare pe tancurile sovietice. Curând, la îndemnul ierarhilor lor, preoții au interzis „*ostașilor*“ să se mai întrunească în biserici. De aceea ei se adunau, de acum, prin case particulare, clandestin, unde *adesea* erau descoperiți, amendați cu amenzi grele și chiar întemnițați. Cei rămași nu se opreau, căci ei știau o singură cale: calea Ortodoxiei militante, calea pe care Domnul Iisus Hristos i-a trezit pentru cer prin trâmbița Sa, preotul Iosif Trifa.

Încercările repetate ale lui Traian Dorz de a legaliza Oastea Domnului, memoriile sale înaintate Sfântului Sinod și întrevederile personale cu patriarhii Justinian și Iustin, au rămas fără succes. O oarecare bunăvoință neputincioasă a primit doar de la patriarhul Justinian, care i-a mărturisit deschis împotrivirea încrâncenată a celorlalți ierarhi din Sinod.

Viața lui Traian Dorz, acest „*Sfânt Pavel*“ român al secolului al XX-lea, a fost tumultuoasă. Între anii 1941-1943, a fost concentrat pe front, unde Dumnezeu l-a păzit, și așa a scăpat neatins. În 1948, la exact 25 de ani de la înființarea Oastei Domnului, a fost închis la Penitenciarul din Oradea, pentru „*propagandă religioasă interzisă*“, făcută prin anul 1945, în spitalul de răniți sovietici din Beiuș. A fost, apoi, transferat la Gherla, unde a stat până în sâmbăta Învierii din acel an. În 1950, a fost din nou arestat, de șeful Securității din Beiuș. Închis, a fost anchetat și bătut, ținut în frig și foame și umilinte crunte, care depășesc suportabilul, dar el a rezistat, cu rugăciunea în inimă și cu numele lui Hristos pe buze. După

Paști, a fost transferat la Oradea, unde a supraviețuit unor condiții mizerabile încă cinci luni. Eliberat, a încercat să se angajeze, și a reușit cu greu, la CFR Simeria. De Crăciun, în 1952, a fost din nou arestat. A fost trimis în lagărul de la Ghencea, iar apoi în închisoarea de la Caransebeș, până în iulie 1954. După eliberare, au urmat doi ani de domiciliu obligatoriu în satul Dropia, din Bărăgan. Reîntors apoi la Simeria, a reînceput legăturile cu frații creștini cei mai apropiați și organizarea de noi adunări frățești.

În noiembrie 1958, a fost chemat de Securitatea din București și amenințat de Alexandru Drăghici în persoană, care i-a numit pe creștinii ostași, „*reacționari, elemente recalcitrante cu atitudine dușmănoasă față de ordinea socială existentă în țară*“.

În 1959, a fost din nou arestat. A răbdat cumplite băți, foame și frig, umilințe, munci forțate și mizerii de neînchipuit. În luna noiembrie a avut loc un simulacru de proces, în care a fost condamnat la 25 de ani muncă silnică, la confiscarea întregii averi și la zece ani interdicție. Dumnezeu a îngăduit însă ca, după 6 ani, să fie grațiat. În acești 6 ani a fost închis întâi la Gherla, și apoi 20 de luni la Periprava, iar apoi iarăși la Gherla.

A ieșit din închisoare grav bolnav de inimă, regăsind o Oaste răvășită și deabusolată, ca o turmă de oi în care intraseră lupii. A scris însă în continuare poezii, mii de poezii religioase și cărți de zidire sufletească. În 1978, a încercat să tipărească volumul „*La izvoarele Luminii*“, predându-l personal episcopului Oradiei, Dr. Vasile Coman, dar a fost refuzat.

În 1971, printr-un memoriu adresat Patriarhului Justinian, Traian Dorz încearcă din nou legalizarea Oastei Domnului. După 8 luni de așteptare, episcopul Oradiei, simulând o falsă bunăvoință și o preocupare care, de fapt, era inexistentă, i-a solicitat din nou precizări privind posibilitatea integrării Oastei într-o formă statutară simplificată la maximum, precum și selectarea a 20-30 de cântări care să fie acceptate și aprobate pentru a fi cântate ulterior, la diverse momente bisericești.

Traian Dorz a selectat trei cerințe ale Oastei Domnului, prezentându-le ca un minim de condiții necesare însănătoșirii climatului social și bisericesc din țară:

1. dreptul de a participa la hotărârile bisericii locale;
2. dreptul de a organiza adunări creștinești în biserică;
3. dreptul de a introduce cântările Oastei în biserici, pentru antrenarea cântării în comun.

Deși a selectat și cele 30 de cântări (renunțând cu durere la alte câteva sute), Traian Dorz nu a mai primit nici un răspuns, niciodată.

Nimeni dintre ierarhii și dregătorii bisericii n-a catadicsit să se preocupe de aceste cerințe firești, menite să revigoreze viața creștină.

Oastea Domnului, surghiunită în închisori și marginalizată de biserica oficială, intra în declin. Hotărârea, elanul tineresc și jertfitor, unitatea de gândire și simțire, râvna sinceră și curată, smerenia și modestia, erau de acum palide amintiri, rămase de la înaintași. Cei mai mulți dintre ostașii statornici, uniți în cuget, devotați și curajoși, sinceri și hotărâți, zăceau în morminte sau își trăiau în suferință și boală ultimii ani ai vieții.

Boala lui Traian Dorz se agrava. În 1971, a intrat din nou în spital. Cu toate acestea, în 1982 a fost din nou arestat și condamnat, alături de alți patru ostași, la încă doi ani de închisoare.

În total, a făcut peste șaptesprezece ani de închisoare, pentru crezul său, de la care însă n-a abdicat niciodată: „*...propovăduirea mesajului cereșc, trimis de Dumnezeu, prin Lucrea Oastei Domnului, special poporului nostru, în cel mai crucial moment al istoriei sale, și anume, imediat după independența noastră națională și întregirea țării. Pentru ca, deodată cu dezrobirea trupească de sub dușmanii din afară, să-și capete și eliberarea sufletească de sub robia dușmanilor dinăuntru, care erau păcatele noastre naționale și personale, dușmanii cei mai tirani și neîndurători. Marile noastre păcate naționale și personale: alcoolismul, sudalma, furtul, minciuna, analfabetismul, împotriva acestora a pornit Oastea Domnului de la început un necruțător război de dezrobire națională și personală. Și în nebănuit de mare măsură a reușit.*

Mesajul divin al Oastei Domnului a fost trimis la biserică și credința noastră strămoșească, la fel, într-un moment crucial, când marea ei datorie pentru sufletul poporului nostru creștea și mai mare în fața neamului întregit și a viitorului frământat. Ce mare și binecuvântat folos ar fi avut atât neamul, cât și Biserica, prin puterea cerească și innoitoare a acestui mesaj! Ce salt uriaș ne-ar fi ridicat, prin el, la nivelul superior al celor mai vrednice popoare, mult mai repede decât acestea! Dar ce trist că acest mesaj divin a fost zădărnicit! Atât elitele conducătoare ale poporului, cât și cele ale Bisericii, în loc să-l primească cu bucurie, l-au respins, prigonind Lucrea Oastei în modul cel mai necruțător. Dar această Lucrea sfântă, născută din dragostea de Dumnezeu și de oameni, a rămas credincioasă mesajului ei, muncind și luptând pentru a-și împlini scopul pentru care a fost trimisă, dar cu mijloace mult inferioare și în condiții mult mai grele de cum ar fi avut dacă era altfel. Am avut însă permanent în inimile noastre încredințarea puternică și sfântă că va veni o

vreme, că se va ridica odată cineva, cinstit și drept, înțelept și competent, care va vedea, care va aprecia, care va recunoaște și va mărturisi cât bine a făcut Dumnezeu țării și națiunii noastre prin această Lucrare.” (T. Dorz, op. cit., pag. 181-182).

Traian Dorz a trecut la Domnul în anul 1989, fără a apuca să vadă cu ochii trupului sfârșitul Fiarei Roșii, proorocit în *Apocalipsă* și în nemuritoarele lui cântări. A lăsat posterității:

- peste 2000 de cântări creștinești, selectate dintre cele peste 4000 de poezii, pe care le-a compus în cursul vieții;
- meditații la Evanghelia după Ioan;
- meditații zilnice la Psalmi, la Evangheliile și la Apostole;
- 8 volume de cugetări nemuritoare, piese și montaje religioase;
- alte sute de îndrumări și povestiri nemuritoare.

Traian Dorz a trecut la Domnul, neliniștit și întristat de starea Oastei, în care pătrunsese lucrarea vrăjmașă a trădării.

Oastea Domnului n-a putut fi nimicită cu totul, căci era a Domnului, nu a omului. Dar când omul este copleșit de lovituri potrivnice, Domnul alege alte vase pentru a-Și continua Lucrarea Sa. Alte trâmbițe apocaliptice, fiecare cu puterea și slăbiciunile ei, au împlinit, pe rând, proorocia *Apocalipsei*, așa cum era scris (v. *Apocalipsa*, cap. 8).

Pentru adevărații ostași ai Domnului, preotul Iosif Trifa a rămas așa cum l-au cântat ei în cântările lor, decenii de-a rândul:

*„Pasăre măiastră, sol trimis de sus,
vestitor al jertfei Domnului Iisus,
trâmbiță cerească, veghetor străjer,
neuitat Părinte, odihnește-n cer!*

*Trâmbiță cerească, sunet deslușit,
care din robia morții ne-ai trezit,
către libertatea lui Iisus ne-ai scos
să gustăm viața slobodă-n Hristos.”*

(versuri din poezia lui Traian Dorz „Pasăre măiastră”, din Cartea de cântări a Oastei Domnului, Sibiu, 2004)

CIOBANUL CARE A PĂSTORIT O ȚARĂ ÎNTREAGĂ

„Și a coborât alt înger din cer și a sunat pe pământ și a dat trâmbița unui cioban ca să sune din ea pe pământ cuvintele lui Dumnezeu peste oameni.”

(citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 9/22 iunie 1997)

„Am venit să vorbesc cu voi cum am vorbit cu ciobanul de la Maglavit, care era surd și mut, dar în timpul când a deschis gura, i-am dat grai.”

(citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 2/15 mai 1963)

A doua trâmbiță apocaliptică a fost ciobanul Petrache Lupu. Dumnezeu l-a ales pe acesta dintre cei mai umili, cei mai batjocoriți, cei mai neinstruiți și cei mai slabi creștini, pentru a-i zgudui pe cei mai îngâmfați, cei mai savanți, cei mai tari, cei mai bogați, cei mai „teologi”, a căror suficiență de sine îi rătăcise de mult de pe cărarea care duce la ceruri. Petrache Lupu nu numai că nu știa carte, dar era și surdo-mut, într-o măsură parțială, dar invalidantă.

Acestuia i-a deschis Dumnezeu urechile și ochii, și i-a dezlegat limba, pentru ca nimeni să nu poată spune că profețiile lui sunt „fabricate” de om. Apoi i-a dat putere să se adreseze oamenilor, căci era neputincios, retras și timid. Apoi i-a pus în gură cuvinte muștrătoare, care biciuiau pe nepăsătorii vremii, insensibili atât la cursul istoriei, cât și, mai ales, la obligațiile firești, de creștini, față de Dumnezeu. Și a început Petrache Lupu să strige, asemenea lui Ilie și lui Ioan Botezătorul, chemându-i la pocăință pe oameni. „Oile” erau chemate de păstor să se adune din risipirea lor, să se adune în „staul”, adică să ia calea bisericii.

Și i-a dat Dumnezeu lui Petrache Lupu stăruință și o neclintită credință și lepădare de sine, așa încât, aflat fiind odată la slujba bisericii, când a fost anunțat că-i arde casa, nu s-a clintit, preferând să-și găsească bruma de agoniseală făcută scrum, decât să se despartă de Dumnezeu. Acest gest neobișnuit, de fidelitate, îi va trage la judecată pe mulți, pentru conduita lor ușuratică, pe care vor fi avut-o în biserică: „Fiule, crezi că nu toată lumea care e în biserică e în biserică? E la târg, e la obor, e la

cărciumă, e la lume. Și mulți din ei vor zice: «Doamne, nu am fost eu în bisericuță?»».

Că lui ciobanul de la Maglavit i s-a ars casa și vitele, și de la slujbă nu a ieșit. Și când s-a dus acasă, a găsit scrum. Multe încercări a avut ciobanul de la Maglavit...“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 2/15 iunie 1975).

Românii au aflat de minunea de la Maglavit, unde Dumnezeu i Se arătase lui Petrance Lupu și îl tocmise la plugăria duhovnicească. Mii și mii de oameni au început să vină la Maglavit, iar credința lor făcea adesea minuni, căci Dumnezeu nu-Și drămuiește harul, acolo unde vede la om dăruire și dragoste fierbinte.

A aflat și biserica instituțională despre minunile de la Maglavit și n-a stat mult pe gânduri. A purces să-l „recupereze“ pe Petrance Lupu și să-l promoveze la lume, ca din partea ei, nu ca din partea lui Dumnezeu. Apoi a început să-l poarte prin cercuri înalte ca pe niște sfinte moaște, omițând cu bună știință că el este doar un emisar al lui Dumnezeu, un biet om totuși, supus și el ispitelor pământești. Și pentru că instituția bisericească a ieșit în față, atribuindu-și oarecari merite, Dumnezeu a trebuit să Se dea la o parte. Petrance Lupu a slăbit treptat în putere duhovnicească, fiindcă fusese peste tot prea adulat și admirat ca un sfânt, până ce, om simplu fiind, a început și el să creadă și să se mândrească cu ce-i spuneau oamenii. Sfânt a fost, într-adevăr, atâta timp cât Dumnezeu a putut trâmbița prin el proorociile, cele mai multe fiind avertismente severe asupra timpurilor care urmau să vină. Dar Dumnezeu a fost silit de om să-Și ia înapoi harul și să aleagă o altă trâmbiță, îndată ce omul l-a stricat-o pe cea pe care El o voia numai a Lui.

Din căderea lui Petrance Lupu, mulți au profitat ca să lanseze îndoieli, aparent justificate, și să se întrebe retoric: „Oare, Petrance Lupu a vorbit într-adevăr de la Dumnezeu, sau de la el însuși? Oare, chiar să-L fi văzut el pe Dumnezeu? Căci pe Dumnezeu nu l-a văzut nimeni dintre oameni, și nici nu poate să-L vadă!“ (v. I Timotei, 6/16).

O magistrală apologie în favoarea interpretării, ca adevărate, a teofaniilor lui Petrance Lupu, face eruditul preot Dumitru Stăniloae, într-un eseu de aproape 40 de pagini, intitulat „Încercare despre teofanii: interpretarea teofaniilor lui Petrance Lupu“ și publicat în ianuarie 1936, în cartea „Ortodoxie și românism“ (pag. 126-164). Mai întâi, Dumitru Stăniloae observă, din punct de vedere teoretic, caracterul antinomic pe care îl are limbajul Sfintei Scripturi și, în general, cel al misticilor. Aleșii lui Dumnezeu vorbesc cel mai adesea în termeni care sunt direct contradictorii, și chiar în Sfânta Scriptură găsim uneori acest procedeu. Folosind

citade care vizează teofania, părintele Stăniloae exemplifică subiectul controversat, legat de sinceritatea lui Petrance Lupu: „Pe Dumnezeu nimeni nu l-a văzut vreodată“ (Ev. Ioan, 1/18), căci „cele ale lui Dumnezeu nimeni nu le cunoaște, fără numai Duhul lui Dumnezeu“ (I Corinteni, 2/11). Pe de altă parte, Sfânta Scriptură însăși, după cum remarcă Dumitru Stăniloae, „este o continuă descoperire a adâncurilor lui Dumnezeu, pe tot felul de căi: prin arătări în chip de om, prin diferite alte semne, și mai ales prin comunicări de-a dreptul în inima omului.“ (Pr. D. Stăniloae, op. cit., pag. 127).

Această problemă, referitoare la accesibilitatea și inaccesibilitatea lui Dumnezeu, o rezolvă cu claritate Dumitru Stăniloae, observând că mistică ortodoxă a secolului al XIX-lea a soluționat-o, deja, prin următorul aforism: „Cu ființa, Dumnezeu este inaccesibil, dar cu puterile și cu lucrările Sale, El coboară până la noi“. Dar nici lucrările lui Dumnezeu nu devin accesibile omului în mod automat, îndată ce ele sunt active și prezente. Este adevărat că rezultatul acestor lucrări (lumea creată) arată o implicare activă, consumată, deja, în istorie la Facerea lumii, dar lucrările care dovedesc că Dumnezeu este „mereu astăzi“, se desfășoară în paralel cu existența noastră, deși nu la toți oamenii le-au fost deschise ochii pentru a se împărtăși de înfățișarea lor.

Sfântul Grigorie Palama arată în scrierile sale că omul nu poate cunoaște și vedea cele adânci ale lui Dumnezeu, care-i rămân, așadar, ascunse; numai Duhul lui Dumnezeu este Cel Care le poate cunoaște. Așadar, numai dacă Duhul lui Dumnezeu Se va coborî și va sălășlui în om, numai atunci acest om le va putea cunoaște pe cele ascunse ale lui Dumnezeu.

De aceea omul, pentru a vedea tainele lumii nevăzute, trebuie să se facă locaș curat al Duhului Sfânt, în care Acesta să Se sălășluiască. Și acest locaș nu se poate pregăti, decât prin renunțarea la duhul potrivnic, duhul lumii acesteia, care a pus stăpânire pe om. Iată ce analogie face Sfântul Grigorie Palama, cu o lege a firii: „Căci precum raza din ochi, numai unindu-se cu razele soarelui devine lumină activă și vede cele sensibile, în același chip mintea, numai devenind un Duh cu Domnul, vede clar cele duhovnicești.“

În ceea ce privește însă treapta mai înaltă, a percepției lui Dumnezeu ca Persoană, părintele Stăniloae remarcă posibilitatea reală ca Aceasta să fie remarcată, la un moment dat, „printr-o singură însușire sau intenție“, dând îndată, pe rând, ca exemple ale acestor manifestări, severitatea, și apoi ușurarea de grijile curente, și apoi înțelegerea unor idei.

Dumitru Stăniloae merge mai departe cu analiza, abordând posibilitatea reală de percepere a lui Dumnezeu sub formă senzorială, numai de persoanele alese de Duhul Sfânt. El face o analogie între situații prezentate de Biblie (v. *Ev. Matei, 17/2; Faptele Apostolilor, 7/55; Daniel, cap. 10*), în care teofaniile au fost percepute selectiv, numai de cei aleși. Chiar și îngerii, care slavosloveau pe Dumnezeu în noaptea nașterii Domnului la Betleem, n-au fost văzuți și auziți decât de păstori. Dumitru Stăniloae remarcă, de aceea, că „*nu prin puterea naturală a ochilor au văzut toți aceștia*“, referindu-se inclusiv la fenomenele contemporane lui Petrache Lupu: „*Ca să vedem întrucât corespund teofaniilor vedeniile lui Petre Lupu, ele n-au fost văzute de ciobanii de lângă el sau de preot, deși îl auzeau vorbind cu cineva. Toți aceștia au privit cu ochii deschiși, dar și lumea din jurul lor avea ochii deschiși și totuși nu vedea.*“ (Pr. D. Stăniloae, op. cit., pag. 135).

Părintele Dumitru Stăniloae demonstrează din nou, magistral, că imaginația nu poate să producă imagini, „*fără a utiliza câtuși de puțin un material perceput, pe care eventual să nu-l aibă*“ (Pr. D. Stăniloae, op. cit., pag. 141). Astfel, el remarcă faptul că „*orbul care trăiește numai în întuneric nu-și poate închipui prin contrast cu întunericul, culoarea albă, luminoasă*“; așadar, nici Dumnezeu nu poate fi individualizat corect și amplu doar printr-un simplu efort de imaginație. Mistificarea prin imaginație nu poate sfârși decât printr-un lamentabil eșec, deoarece, în mod inevitabil, apogeul ei va sfârși într-o încurcătură de incongruențe care vor fi repede descoperite și iremediabil sancționate.

Părintele Dumitru Stăniloae analizează, apoi, sistematic, formele sub care halucinația ar putea afecta conștiința omului: iluzia, coșmarul, delirul și alienarea. Nici una dintre aceste forme ale halucinației nu a putut fi atribuită lui Petrache Lupu, deoarece, după cum observă părintele Dumitru Stăniloae, în acest caz „*subiectul cade pradă obsesiei și friciei; face gesturi nestăpânite, automate; manifestările instinctive nu mai pot fi stăpânite de conștiință; sunt momente în care subiectul respectiv își uită chiar de sine, cuprins cu totul de vârtejul obsesiei sale*“. Din toate aceste manifestări, nici una n-a putut fi observată, pe perioada teofaniilor sale, la Petrache Lupu. Dimpotrivă, s-a remarcat o schimbare radicală, în sens pozitiv: redobândirea minunată a simțurilor (vorbirea și auzul); limpezirea minții; darul credinței temeinice, dusă până la renunțarea de sine. Pr. Dumitru Stăniloae demontează și eforturile repetate ale doctorului psihiatru legist, Ion Stănescu, de a explica în ziarul vremii, „*Zorile*“ (ediția din 11 octombrie 1935), că vedeniile lui Petrache Lupu s-ar încadra

în cazurile care dețin elemente de psihopatologie. Astfel, Pr. Dumitru Stăniloae constată că, spre deosebire de psihopați, care în timpul viziunilor devin anxioși și agitați, cunoscând falsitatea percepțiilor lor, și făcând eforturi de a se desprinde de acestea, Petrache Lupu, dimpotrivă, are un comportament total diferit. El „*...mărturisește că nu s-a dus în primele două rânduri să spună lumii ce a văzut și ce a auzit, nu pentru că își dădea seama de falsitatea imaginii, ci pentru că îi era teamă de oameni că-l vor lua în râs. (Nu m-am dus să spun la lume ca să nu rădă lumea de mine... La urmă, Moșule, degeaba mă trimiți, că nu crede lumea, va râde lumea de mine)*“ (Pr. D. Stăniloae, op. cit., pag. 143). Petrache Lupu n-a avut niciodată îndoiele că i S-a arătat în mod obiectiv Cineva, fără să știe exact Cine a fost Acel Cineva, pe Care el Îl numește, cu limbajul lui simplu, țărănesc, „*Moșul*“.

Iar de sinceritatea lui Petrache Lupu, Pr. Dumitru Stăniloae nici măcar nu se îndoiește: „*De sinceritatea lui Petrache Lupu nu ne putem îndoii. În orice caz, ar trebui să-i atribuim o prea mare istețime ca să credem că intenționat și-a modificat în expunere acest amănunt*“ (Pr. D. Stăniloae, op. cit., pag. 144).

Coșmarul, nici vorbă de a putea fi atribuit lui Petrache Lupu, deoarece coșmarului îi lipsește logica, iar pasivitatea atinge cote mult mai înalte decât în iluziile halucinatorii. Or, Petrache Lupu era permanent conștient, până la amănunte, afișând o ordine ireproșabilă, atât în conduita lui exterioară, cât și în înlănțuirea de idei, fără vreo răsturnare de situație sau confuzie accidentală.

În ceea ce privește delirul, acesta se manifestă printr-o detașare totală între subiect și emisia lui mentală și verbală, iar conștiința personală este redusă la pasivitate. Or, Petrache Lupu s-a manifestat permanent printr-un calm echidistant, lipsit de bizarerii, de angoase, de alunecări de la linia sănătoasă a logicii pozitive. Dimpotrivă, starea lui de sănătate sufletească și trupească a avut de câștigat în urma contactului său nemijlocit cu Persoana Sfântă, prin vedenie. Părintele Dumitru Stăniloae remarcă imediat că „*Acesta este un criteriu esențial, stabilit de Sfânta Scriptură și de Biserică, pentru autenticitatea vedeniilor*“. Vedeniile lui durează îndelungat, ordonat și logic. Cea de a treia vedenie, spre exemplu, a durat cel puțin o jumătate de oră. Reacțiile lui Petrache Lupu sunt lente, cântărite parcă, inoculate de scepticism și de refuzul de a se entuziasma, de a se angaja într-o direcție nouă, neexplorată și plină de necunoscute.

Este exclusă cu totul și ultima variantă luată în calcul prin analiza exhaustivă pe care Pr. Dumitru Stăniloae o propune, pentru o clarificare

cât mai netă: alienația mintală. La alienați, controlul conștiinței este pierdut în mod radical și definitiv, apărând aspectele complementare ale amneziei (uitare parțială sau totală) și ecmneziei (substituirea de persoană – evident, doar în imaginația bolnavului). Doctori psihiatri celebri (Gh. Marinescu, I. Popescu-Sibiu) au stabilit, prin declarații publice, sănătatea mentală ireproșabilă a lui Petrache Lupu: „*Personalitatea ciobanului Petrache Lupu n-a suferit nici o deformare prin viziunea ce a avut-o*“ (Dr. I. Popescu-Sibiu, în ziarul „*Curentul*“, din 23 octombrie 1935);

„*Este vorba doar de o ridicare a potențialului psihic al individului, dându-i puterea de a face lucruri mari*“ (Dr. Gh. Marinescu, în ziarul „*Universul*“, din 6 noiembrie, 1935).

Se poate concluziona, în sfârșit, că nici una din stările morbide analizate, în diversele lor trepte de gravitate, nu a avut tangență cu ființa spirituală a lui Petrache Lupu. Acesta s-a disponibilizat doar (și chiar cu oarecare împotrivire) cerințelor pe care tot Dumnezeu i le-a înfățișat printr-un neobișnuit dialog, pe care Dumnezeu l-a inițiat. Sfântul Grigorie Palama spune că în experiențele mistice nu omul este cel care Îl vede pe Dumnezeu, ci Dumnezeu Se vede pe Sine Însuși, căci omul vede nu prin duhul său, ci prin Duhul lui Dumnezeu. Așadar, Duhul este Cel ce vede prin ochii omului; omul primește informații vizuale, din lumea nevăzută, ca o reflexie a luminii pe care o vede Duhul.

Ajuns aici cu raționamentul, părintele Dumitru Stăniloae concluzionează: „*Dumnezeu, străbătând cu lucrarea Sa în sufletul lui Petrache Lupu, și-a constituit în materialul găsit în el o imagine cât mai potrivită, în cadrul aceluși material, cu atitudinea în care a voit să Se descopere oamenilor.*“ (Pr. D. Stăniloae, op. cit., pag. 159).

De aici până la a demonstra că la Maglavit a avut loc o autentică teofanie, nu mai este decât un pas, pe care părintele Stăniloae îl face cu hotărâre: „*Dar puterea aceasta, care-și dovedea mai convingător și mai clar prezența în imagine, a umplut toată ființa și toată împrejurimea lui Petrache Lupu. Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu nu e pretutindeni de față, dar în cazul Maglavitului avem de a face cu o revelație Dumnezeiască, iar revelația este o pășire a lui Dumnezeu din planul insesizabil în cel sesizabil și acestea nu sunt deosebiri spațiale, ci de cunoaștere, de percepere, [...] Puterea divină putea lucra astfel asupra lui Petrache Lupu nu numai din interior, ci și din exterior. În orice caz, e absurd să izolezi spiritul de materie, închizându-l într-o celulă dinăuntru, cum face protestantismul cu sectele lui.*

Precum se vede, nu există nici un motiv serios care să ne împiedice

de a crede că Petrache Lupu a văzut pe Dumnezeu. Dimpotrivă, vedenia lui întrunește toate criteriile teofaniei.“ (Pr. D. Stăniloae, op. cit., pag. 164).

Se confirmă, așadar, și dintr-o sursă liberă, deloc marcată de partizanat mistico-religios (căci părintele Dumitru Stăniloae a fost o personalitate teologică de excepție, incontestabilă, atât ca pregătire, cât și ca moralitate), glasul de trâmbiță a Duhului Sfânt, darul proorocesc, primit de Petrache Lupu prin teofanie, pentru trezirea poporului român creștin, la adevărul Evangheliei, trăit cu bucurie și demnitate, în întreaga ființă și în fiecare zi.

Doar trei teofanii, datorite lui Petrache Lupu în trei vineri la rând, au avut darul să schimbe o lume a nepăsării, pentru o vreme, într-o efervescență religioasă fără precedent. În 1938, entuziasmul creștinilor a înălțat la lumină în locul de pelerinaj, „*la buturugi*“, unde predica Petrache Lupu, o mănăstire cu hramul Izvorul Tămăduirii. A fost suficient însă ca oamenii bisericii să speculeze cu talent mercantil oamenii și împrejurările, ca frumusețea schimbării să se întunece, iar lucrarea Duhului să-și piardă din puterea ei sfințitoare. Comuniștii, veniți la putere după 1945, au desăvârșit distrugerea acestei lucrări: ei au „*ras*“ locul sfânt de la Maglavit, și apoi au plantat acolo stejari.

Maglavitul a rămas pentru totdeauna o amintire: un reper profetic, o lumină de speranță în istoria renașterii bisericii românești.

PREOTUL ARSENIE BOCA: O CĂLĂUZĂ PE CĂRAREA ÎMPĂRĂȚIEI

„Fericit este bărbatul cel plin de bărbăție, care nu stă în sfatul necredincioșilor și cu cei călcători de lege nu se aseamănă, a cărui voie este legea Domnului. Acesta va fi ca pomul cel răsădit lângă râul vieții, care își va da rodul în vremea aceasta, și toate câte va face, se vor înmulți, căci Domnul vede calea celor drepti, iar puterea necredincioșilor va fi luată de vânt.“

(citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 6/19 ianuarie 1992)

„Fiul acestei lucrări a fost pecetluit cu semnul proorociei, cu semnul binecuvântării, și pe unul ca acela îl cunoaște și cerul, și pământul.“

(citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 29 august/11 septembrie 1993)

Asemenea celorlalți mari prooroci creștini, care Îl luau ca model pe Domnul și Mântuitorul Iisus Hristos, Arsenie Boca își începe urcușul duhovnicesc, o Golgotă românească, printr-un post neîntrerupt, de 40 de zile și 40 de nopți. Se afla, pe atunci, la Muntele Athos, la schitul românesc Prodromul, și din scurtele lui povestiri deducem că aici a avut o experiență personală minunată, care i-a iluminat întreaga ființă, hotărându-i pentru totdeauna cursul vieții. S-a întors în țară în anul 1939, animat de Duhul Sfânt cu râvna de a face să renască din propria ruină unul dintre cele mai puternice centre de spiritualitate din România interbelică: Mănăstirea Sâmbăta de Sus. Aducea cu el câteva manuscrise ale Filocaliei, pe care le-a dăruit fostului său profesor de la Sibiu, preotul Dumitru Stăniloae, pe care l-a sprijinit în continuare substanțial, pentru traducerea, editarea și răspândirea acestei lucrări. De aceea, părintele Stăniloae l-a și numit „*ctitor de frunte al Filocaliei românești*“.

De acum, sute și mii de oameni se adunau la această mănăstire ca să se întâlnească cu părintele Arsenie. El îi ducea pe un loc mai înalt, lângă un izvor cu apă sfințită, și, făcându-i să se așeze, le propovăduia ca și Mântuitorul. Șapte zile și șapte nopți stăteau împreună, hrănindu-și trupul numai cu pâine și miere, iar sufletul, cu *Lucrarea Duhului*, *Cuvân-*

tul lui Dumnezeu. Cine nu voia să mănânce de post, trebuia să părăsească acest loc unde se ucenicea sfințenia. În fiecare dimineață, părintele alegea pe câțiva creștini (după criteriile de el știute, căci era văzător cu duhul), îi spovedea și îi împărtășea. Dar această harismă, de a atrage la sine și a călăuzi masele de creștini, n-a fost pe placul conducătorilor politici ai vremii, care îl bănuiau de subversiune, deși în predicile sale oamenii erau îndemnați doar spre credință și viață plăcută lui Dumnezeu.

După venirea comuniștilor la putere, această teamă față de părintele Arsenie a căpătat accente represive. Poate și de aceea, pe lângă alte motive, el este mutat la Mănăstirea Prislop, unde izolarea crescută îi crea șansa de a ieși din vizorul autorităților comuniste.

În 1951, părintele Arsenie Boca este arestat și trimis la muncă forțată, la șantierul faimosului „*Canal*“ care se începuse în Dobrogea, cu târnăcopul, roaba și lopata. Aici a stat până în 1952, deși nu a avut parte de o inculpare oficială, și nici de judecată care să-i pronunțe sentința. În 1955, a mai suferit încă 6 luni de detenție. În 1959, biserica oficială „*răsplătește*“ zelul misionar al lui Arsenie Boca și înnoirile făcute la mănăstirile Sâmbăta și Prislop, așa cum știe ea: prin adresa Episcopiei Aradului nr. 2407/1959, semnată și parafată de episcopul Andrei Mageru, părintele Arsenie Boca este îndepărtat din mănăstire. Între 1968-1989, a fost mutat disciplinar în satul Drăgănescu, de lângă București, probabil pentru că aici Securitatea îl putea supraveghea mai bine. De ochii lumii, anul 1968 înseamnă anul în care el a fost „*scos la pensie*“, deși preotul nu poate ieși la pensie, decât atunci când nu mai poate ține bine potirul în mână. Dar părintele Arsenie a transformat „*pedeapsa*“, în „*răsplată*“: el și-a găsit un refugiu în liniștea adusă de pictarea bisericii din sat, căci făcuse în tinerețe și Școala de Belle Arte. Avea acum ocazia să arate și celorlalți creștini o parte din viziunile sale cerești, căci Domnul îl învrednicise și cu darul comunicării cu lumea nevăzută. O mărturie a mătușei Paulina Toanchina, despre acest dar al părintelui, relatează: „*Picturile din biserica de la Drăgănescu sunt tare frumoase. Și când cineva l-a laudat pentru pictura aceea, dânsul a zis că l-a pictat pe Iisus așa cum l-a văzut. Dacă vezi mata Învierea pictată de el, zici că Iisus e ca Mirele ieșit din cămară. Părintele a fost un om cum nu cred că am să mai cunosc în viața asta*“.

Intrările în sat erau păzite permanent de securiști, care nu permiteau persoanelor cunoscute – cele mai multe, venite din zona Făgărașului – să ia legătura cu părintele. Printre multe previziuni, el a profetizat și moartea năprasnică a lui Ceaușescu. Acest lucru i-a deranjat atât de mult pe cei doi

dictatori comuniști, care conduceau despotic țara, încât a fost ordonată lichidarea lui fizică. A murit la 21 noiembrie 1989, la Sinaia, după ce fusese torturat, și apoi izolat cu strășnicie de toți cei care l-ar fi putut ajuta în vreun fel. Cei puțini care au fost la înmormântarea lui, i-au putut vedea rănile de pe față și unghiile smulse.

Creștinii care l-au cunoscut, l-au iubit mult, l-au respectat și l-au considerat sfânt. Nenumărate sunt relatările care consemnează minuni ale părintelui Arsenie. Biserica oficială însă, preocupată cu birocrăția din administrație și cu cosmetizarea propriei sale imagini, n-a găsit cu cale să se plece și să cerceteze aceste relatări, pentru a generaliza apoi, prin canonizare, cinstirea care i se cuvine.

Să spicuiam doar câteva opinii, mai semnificative, ale celor care l-au cunoscut:

BAGLAZAN DUMITRU (Porumbacu de Sus – Brașov): „*Securitatea l-a ridicat pe părintele Arsenie de la Sâmbăta, pentru că se știa că face minuni și că vin puhoai de oameni la el. [...] Deși el nu se mișca din fundul celulei, ci sta în genunchi și se ruga, în fiecare noapte, la ora 12.00, se deschideau ușile închisorii. [...] L-au scos, l-au bătut și l-au făcut în fel și chip să le spună cum face. [...] Noaptea, la ora 12.00, când s-au deschis lacătele, pe securiști parcă i-ar fi lovit fulgerul lui Dumnezeu, i-a răzbit frica și au fugit de acolo. [...] Am văzut cu ochii mei lacătele deschizându-se și bara aceea sărind în lături.*“

*

TELU OANCEA (satul Breaza – Făgăraș): „*Așa era părintele – vorbea puțin și cu miez. Predica însă dumnezeiește. Nu te mai săturai ascultându-l. Apoi a dispărut, anchetat la Brașov și dus doi ani la Canal, pentru că spovedise șase partizani din munți.*“

*

PREOTUL NICOLAE BABOIA (Porumbacu de Sus – Brașov): „*Părintele Arsenie era un cititor al inimii. După mine, el este un sfânt, iar dacă alții recunosc sau nu lucrul ăsta, e treaba lor, căci, adesea, între oameni, sfinții nu sunt cunoscuți. Chiar și Mântuitorul S-a arătat oamenilor și aceștia nu L-au văzut, nu L-au cunoscut. Viața sfinților este tainică. Departe de ei gândul de a-și afirma în vreun fel sfințenia, căci ei se smeresc. Declar fără nici un fel de reținere: pentru mine, părintele Arsenie a fost un prooroc al zilelor noastre, un om al lui Dumnezeu, pe care puțini l-au cunoscut cu adevărat, atât dintre cei mari, cât și dintre cei mai*

mici. Avea, de exemplu, darul înainte vederii – fapt pe care cei de astăzi se cam rețin a-l recunoaște. În ultimii ani de viață, părintele Arsenie era complet detașat. Îți vorbea exact ca un trimis al lui Dumnezeu, care nici nu se plânge și nici nu ia parte la bucuriile efemere ale acestei lumi. Avea o răspundere serioasă, apostolească, o autoritate spirituală extraordinară. Cuvântul lui îți pătrundea până în inimă și simțeau că-ți cunoaște sufletul. Puterea lui duhovnicească era de dincolo de cuvânt.“

*

PĂRINTELE-CĂLUGĂR DOMETIE (Mănăstirea Sâmbăta – Făgăraș): „*Acest sfânt preacuvios părinte a fost moț din Țara Moșilor. [...] Fiind elev bun la Teologie, mitropolitul Bălan l-a sfătuit să se facă călugăr la Mănăstirea «Brâncoveanu» – Sâmbăta de Sus. Venind la mănăstire, l-a călugărit și i s-a pus numele de Arsenie. [...] După un timp, mitropolitul l-a trimis în Grecia, la Muntele Athonului, ca să se înduhovnicească. [...] Maica Domnului l-a întărit de a postit atunci 40 de zile încontinuu, timp în care l-a povățuit sfântul ce i se arătase. După un an de zile, a venit la Mănăstirea Sâmbăta, întărit cu Duhul Sfânt, cu mare dar proorocesc și cu putere, că dacă te privea simțeau un curent în suflet și te umileai. Și-ți descoperea gândurile, îți spunea numele, îți descoperea păcatele și faptele ce le-ai făcut, cunoscând și viața.*“

*

LUCIA CHIMA (Șinca Veche – Făgăraș): „*Se auzise că ar fi moț, venit din Munții Apuseni. I se spunea, încă de atunci, «biciul lui Dumnezeu». [...] Părintele vorbea rar și apăsător. Dădea în vileag relele oamenilor, de față cu toată lumea, ca să se rușineze fiecare, ca la Judecata de Apoi. Unii își pierdeau curajul, înfricoșați de ceea ce știau că făcuseră, și ieșeau din rând, părăsind biserica înainte de a ajunge până în fața părintelui. Acei «dezertori», cum îi numea el, nu puteau suporta să fie țintuiți drept în inimă. Depun mărturie oricând: lumea se uita la părintele Arsenie ca la un apostol. Unii vorbeau în șoaptă, numindu-l chiar așa – «sfântul», «apostolul». [...] Eu însămi l-am considerat așa, deși ne certa amarnic pentru astfel de vorbe: «Nu mă faceți apostol sau sfânt! Asemenea laude sunt trufie deșartă și necuviință în fața lui Dumnezeu. Credinciosul adevărat trebuie să fie smerit. Nu există om fără de păcate, în afară de Mântuitorul nostru! Ceea ce aștept eu de la voi nu sunt laudele, ci pocăința, despărțirea de năravurile păcătoase, faptele bune și ascultarea sfaturilor duhovnicești». Încremeneam cu toții, nevenindu-ne să credem că părintele ne «auzise» gândurile. N-am cunoscut niciodată*

în viață pe cineva aidoma lui, cu toate că am trecut și pe la părintele Cleopa, și pe la părintele Argatu, și pe la maica Veronica [...].“

*

AURICA TINCA, (din Izvorul Mureșului mutată la Sâmbăta în anul 1947): „Părintele era stareț atunci, dar prea puțin se ocupa de stăreție. Nu-l lăsa lumea să vadă de treburile sale, nu putea să fie liniștit deloc. Eu nici nu știu când dormea și dacă dormea, că toată ziua primea oamenii veniți din toată țara, iară noaptea lucra cu doi-trei ucenici, la amenajarea terenului din jurul mănăstirii. Dânsul a făcut și fântâna, și lacurile; a lucrat și cu studenții. Printre ei au fost și actualul mitropolit, Antonie Plămădeală, și părintele Silviu, care și-a luat apoi numele de Ioan și care e acum la Mănăstirea Recea; părintele Cucuzel Dometie de la Prislop, care era mare cântăreț; părintele Serafim, care a fost stareț după părintele Arsenie; părintele Teofil, care-i aici la Sâmbăta, și părintele Iustin. Toțiăștia au ajuns mari duhovnici și au avut de suferit prigoana comuniștilor și au stat prin închisori. Ei aveau un obicei: nu dădeau canoane celor ce se spovedeau la ei, ci îi trimiteau pe credincioși și la alți duhovnici, pe care-i știau ei; așa țineau legătura unul cu altul, prin oameni“.

*

MONAHUL IERONIM COLDEA (Mănăstirea Sâmbăta de Sus): „Părintele Arsenie era un om deosebit. Eu n-am nici o îndoială. Un om cum rar se întâmplă să fie. Era senin și nu se arăta supărat niciodată. Ne spunea să nu fim triști ca păgânii, ci să fim veseli. «Unui creștin îi stă rău să fie supărat, orice încercare ar avea», așa zicea părintele. «Un adevărat creștin e mai presus de orice încercări.»

...Era un om care parcă nu era din lumea asta, parcă aducea ceva din altă lume, parcă era un om venit din cer. Dacă-l vedeai, nu mai puteai să-l uiți. Era înalt, avea părul nu tare negru și umbla îmbrăcat în haine deschise la culoare, albe, albăstrui, crem. Și când te certa îți plăcea de el. Te atrăgeau zâmbetul lui și vorbele potrivite pe care le spunea pentru grija fiecăruia.

...Ne-a mai povestit părintele că noi avem mesaje de la Dumnezeu și că mintea noastră le prinde, dacă e bună. Dacă nu e sănătoasă mintea, dacă e neascultătoare, atunci e ca un radio care nu prinde undele din aer; ci huruie numai. Părintele zicea că sfinți sunt puțini, și aceia nu se arată și că smerenia e dulama lui Dumnezeu, adică cine e smerit e îmbrăcat cu Dumnezeu. A făcut și minuni părintele, dar oamenii nu-și dădeau seama decât târziu de asta.

...Părintele Arsenie a fost un om deosebit, unul dintr-aceia pe care Dumnezeu îi trimite o dată la câteva veacuri, ca să ne arate calea cea bună. Vorbele sale au fost ca un izvor de înțelepciune pentru cei care l-au înțeles, așa cum a fost și apa izvorului pe care el l-a făcut să țâșnească din pământ, atunci când oamenii cu care lucra au cerut apă, fiind însetați. E vorba de izvorul de aici, de la Sâmbăta, unde vin mulți bolnavi și iau apă cu speranța vindecării“.

*

PAULINA TOANCHINA (Sâmbăta de Sus): „Eram copilă când am venit cu părinții mei aici, la Sâmbăta, la predicile părintelui. Aveam cam 11-12 ani. La toate marile sărbători, veneam să-l auzim. Erau mii de oameni care veneau să-l vadă și să-l asculte. Umblau după el ca după Mântuitorul. Era lucru mare ce se petrecea atunci. Eu cred că a fost un trimis al lui Dumnezeu părintele, eu cred că el avea chemare încă din pânțele mamei lui. El a fost aici, la Sâmbăta, ca o trâmbiță a credinței. La Drăgănescu, la Sinaia, la Prislop și pe unde a mai umblat dânsul, n-a mai făcut ce a făcut aici. Dintr-o privire îți cunoștea necazul și îți dădea o pace sufletească, dacă stătea de vorbă cu el. El îți spunea și ce are să se întâmple cu tine, și ce spunea, aia se întâmpla. [...] Țin minte niște vorbe de-ale lui, pe care le-a spus când am fost la Drăgănescu: «Clătinați vorba în minte de nouă ori și numai a zecea oară o spuneți!»“.

*

VASILE SOCACIU (Sâmbăta de Jos): „Părintele a fost un om mare, predicile lui erau numai spre îndreptarea oamenilor. Dacă te duceai la el cu vreun necaz, știa să te lămurească. Era greu să ajungi să vorbești cu el, erau sute de oameni care așteptau. Mergeam cu trenul mai mulți de aici, și pe tren povesteam numai de minunile pe care le făcea părintele. Am auzit că pe-acolo, pe unde l-au dus, pe la Canal, prin alte locuri, și-ar fi bătut joc de el și l-ar fi tuns. Eu l-am întrebat odată de ce nu se întoarce la Sâmbăta, unde oamenii îl iubesc așa tare. Dar el mi-a zis că nu-i după voia lui. Părintele tot al nostru rămâne, că aici și-a făcut el lucrarea, la mănăstirea noastră“.

*

ALEXANDRU TUREAN: „Acum câțiva ani, l-am luat pe Constantin, băiețelul meu, l-am dus la Prislop, la mormântul părintelui, și i-am arătat și lui crucea care a apărut în trunchiul copacului de lângă mormânt. l-am povestit de părintele și a rămas tare uimit când a văzut câtă lume vine acolo. Ne-am așezat pe iarbă să mâncăm și am povestit fiecare câte o

întâmplare cu părintele. Părintele Arsenie a fost un om deosebit și eu nu cred că este în Sâmbăta om care să nu se fi dus măcar o dată la el, să ceară sfat. Dumnezeu ni l-a trimis nouă și trebuie să-i purtăm de grija pomenirii, măcar în fiecare sfârșit de noiembrie, că atunci s-a stins din viață“.

*

NICOLAE CRĂIUȚ, în articolul „*Martiri ai credinței*“ (Dosarul de securitate al părintelui Arsenie Boca), relatează: „*Despre părintele Arsenie Boca am mai scris. Prea puțin, față de amintirea pe care a lăsat-o în lume, față de forța darurilor sale duhovnicești. Făgărășenii și cei care l-au iubit, îl păstrează și acum în căușul inimii, ducându-se în noiembrie la mormântul de la Prislop, unde se închină, sărută crucea, își spun necazul și cer sfat părintelui, de parcă, nevăzut, le-ar sta în față pe scaunul de spovedanie, așa cum era: înalt, puternic, cu ochi albaștri, cu glas tunător, de profet, blând cu oamenii, neiertător cu păcatul.*

...*În ciuda oricăror îndărătnice păreri, biografia părintelui a fost o pagină de calvar. Dosarul său de Securitate, pe care nimeni nu a avut până acum curiozitatea să-l cerceteze, dezvăluie o realitate cumplită: urmărit și hărțuit ca un hoț, Arsenie Boca trebuia să fie întinat moral. Pe dosarul de urmărire operativă nr. 564, colonelul Gheorghe Crăciun scria: «A se strânge material compromițător contra lui Arsenie Boca», adăugând apoi, într-un raport separat: «Arsenie Boca este un element ostil și dușmănos regimului, care caută să deruteze oamenii de la muncă, infiltrându-le în suflet misticismul și fanatismul, speculându-le în același timp ignoranța. Față de cele de mai sus s-au luat măsuri pentru a se face o rețea informativă serioasă în mediul acestuia, în sensul de a trimite la el elemente bine instruite, eventual travestite (adeseori în monahii și monahi, n.n.), care să caute a-l compromite [...] Mutarea lui Arsenie Boca în altă parte nu rezolvă problema, atâta vreme cât nu e compromis».*

...*Acuzat de toate relele pământului (inclusiv legionarism), părintele va fi arestat în mai multe rânduri și condamnat la doi ani de Canal, într-un proces cu ușile închise. Motivul: omisiune de denunț și misticism. În tot acest timp, împlinind parcă vorbele din Biblie, părintele s-a dăruit chiar locurilor de pedeapsă și surghiun: Prislop, Drăgănescu (biserica pe care a pictat-o integral), Schitul Maicilor. Surghiunul vremurilor atee răzbate din fiecare pagină a dosarului, învăluind făptura părintelui cu aura strălucitoare a martirului întru Hristos.*

...*Din delațiuni și rapoarte rezultă că Arsenie Boca era urmărit pas cu pas, zi și noapte, prin prieteni sau simpli observatori, în biserică sau*

pe stradă, în atelier sau în intimitate. Cu o precizie diabolică, paginile dosarului recompun zile întregi din viața părintelui: la ce oră a ieșit din casă, cum era îmbrăcat, în ce tramvai s-a suit, ce loc a ocupat, cine a trecut pe lângă el, cine i-a adresat vreo întrebare. La coborâre, toți cei în cauză erau legitimați, puși să dea declarații. Pagini întregi cu nume și adrese: Izvor 123, Dunavăț 74, Boteanu 53. Nume de oameni fără nici o vină. Alături, pagini și mai rușinoase: turnătorii pline de venin și invidie ale unor apropiați (unii, preoți cu renume), care nu se sfiau să scrie: «Fachiristul Arsenie Boca» [...] «Paranoic ca și Sandu Tudor, care voia și el să aibă aureolă de mare duhovnic» părintele reprezenta o problemă de stat încă din 1944, când ministrul Cultelor din acea vreme, Popa Burducea (cel cu steaua și cu crucea), a dat ordin să fie anchetat. Marea spaimă a regimului era că la slujba părintelui de la Săliște participaseră țărani din 41 de sate! Autoritatea părintelui era prea mare, iar vorbele lui – o cumplită primejdie: «Să nu luați arma în mână și să apărați alte teritorii decât acelea care ne aparțin și pe care sunt clădite urme de credință românească. [...] Iubiți-i pe preoți acum, când îi mai aveți, căci va veni o vreme când nu-i veți mai avea»“.

La fel se întâmpla și în 1946, când părintele este anchetat pentru cele afirmate de el într-o predică: „*Lupii vor fi sfâșiati de către oile atacate. Credincioșii, deși mai puțini ca număr, nu vor putea fi suprimați de puterea numerică a celor lepădați de credință, atâta timp cât vor sta strânși în jurul Bisericii*“.

Toate aceste relatări se conjugă în a demonstra că, dincolo de sentimentalismul ingenuu al acestor oameni simpli, lipsiți de veleitarism, se cimentează o convingere fermă, bazată pe argumente văzute și trăite, că preotul Arsenie Boca a fost un sfânt al lui Dumnezeu, o Trâmbiță Apocaliptică, în care a sunat cu putere Duhul Sfânt, pentru trezirea din letargie a poporului român creștin.

VERONICA, FECIOARA DE LA VLADIMIREȘTI, ȘI PREOTUL PROFET IOAN SILVIU IOVAN

„Și au mai coborât încă trei îngeri la rând și au sunat pe pământ și au dat trâmbița lor, unui preot și încă altui preot, și a mai dat una la o copilă din biserică, și au sunat și aceștia din trâmbițele lor, ca să pregătească venirea sunetului trâmbiței a șaptea, venirea Domnului s-o pregătească.“

(citat din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 9/22 iunie 1997)

Minunate sunt căile Domnului! De mică, Vasilica Barbu din satul Tudor Vladimirescu, dinspre Tecuci (devenit, ulterior, Vladimirești), rămăsese orfană, dar la icoana Maicii Domnului și în cântările Oastei Domnului ea își găsea pacea sufletului. În 1937, a visat-o pe Maica Domnului, care a povățuit-o spre post, rugăciune și milostenie. Apoi a primit alte vedenii minunate, care o îndemneau să trimită oamenilor sfaturi de împăcare, de părăsire cu totul a dușmăniei și a urii, și de părtășie în iubire; să nu mai fure, să nu mai lucreze duminicile și sărbătorile, să meargă la biserică, să nu mai înjure, să țină cu sfințenie posturile de peste an și din zilele rânduite ale săptămânii.

Neobosită, Vasilica a început să propovăduiască din sat în sat, din oraș în oraș, chemarea la înnoire a sufletelor creștine, întunecate de patimi. Oamenii au răspuns după căldura sau răceala inimii lor: unii s-au pocăit, schimbându-și viața; alții s-au răzvrătit și au ridicat cuvinte de ură și tăgăduire, care curând au luat înfățișare de prigoană. Ponegriri și insulte era răspunsul lor, cu care încercau să-și acopere rușinea proprie a nepuținței și fățarnicia.

Au urmat molestări și hule. Vasilica era injurios adresată cu cuvinte nedemne: „*îndrăcită*“, „*bolnavă*“, „*nebună*“, „*încrezută*“. Dar ea, pe toate le-a răbdat. Din nou, alte viziuni minunate au îndemnat-o să propovăduiască pocăința, să-i anunțe pe mai mulți creștini din împrejurimi ca să înalțe cruci de biruință, înalte de 5 și de 9 metri, și să-i îndemne pe creștini să asculte de preoții cei adevărați.

În august 1938, Mântuitorul i-a apărut în vedenie și i-a poruncit să zidească o mănăstire de fecioare, închinată Maicii Domnului. La chemarea Vasilicăi, 28 de fecioare au răspuns cu căldură și bucurie, alegând

viața monahicească. La început au locuit într-un bordei, iar lumea le considera „*nebune*“, căci nu vedea că „*nebunia*“ lor era pentru Hristos.

Vedeniile erau tot mai concludente, cu mesaje înălțătoare: „*Roagă-te mult și postește, ca să se zdrobească diavolul ce lucrează contra fecioarelor*“; „*Muncește mult, pentru viața veșnică [...] pentru că se apropie anii durerilor*“; „*Eu, dragostea voastră o cer! În numele rănilor vă cer această dragoste! Ea are să vă aducă mântuirea!*“.

În toamna anului 1939, s-a început zidirea unui paraclis, iar în primăvara anului 1940, paraclisul era terminat. Dar greul abia începea. La 31 martie 1940, într-o vedenie, Maica Domnului o avertiza, zicând: „*Vasilico, nu te mâhni de ispitele și încercările ce vin asupra ta, ci veselește-te! Țara Românească și poporul este încercat în ispite, dar să nu se mâhnească, fiindcă este o țară sfântă și un popor ales de Dumnezeu. Țara va trece prin necazuri mari, căci patru neamuri voiesc să o împartă, dar eu vă voi ocroti. Am iubit neamul românesc și îl voi iubi până în sfârșit, dar voi să vă rugați!*“.

Această proorocie s-a împlinit foarte repede. La 28 iunie 1940, Fiara Roșie smulgea cu furie din trupul țării pe Basarabia. În septembrie 1940, Ardealul era cedat fără luptă ungarilor, iar Cadrilaterul, bulgarilor, în urma unor trădări internaționale și a unor presiuni și amenințări insuportabile. Cu greu s-a putut păstra neștirbit Banatul, căci toți vecinii din jur își vânduseră prietenia pe lăcomie și dispreț.

La 15 august 1940, Vasilica a primit haina monahală și numele nou, de Veronica.

La 8 septembrie 1940, s-a făcut sfințirea paraclisului. Viața mănăstirească înflorea. Prin ascultare de vedenie cerească, s-a pus, la 25 martie 1941, piatra de temelie pentru o biserică mare, care să cuprindă în ea cât mai multe suflete curate, căci tot mai multe fecioare se dăruiau cu bucurie lui Hristos. Biserica s-a zidit cu mâinile acestor fecioare, în timp ce glasurile lor aduceau cântare de slavă lui Dumnezeu. În numai doi ani și jumătate a fost gata.

În anii ce au urmat, mănăstirea de la Vladimirești înflorea ca o adevărată grădină a Maicii Domnului, iar viața duhovnicească sporea din zi în zi.

În decembrie 1949, monahul Ioan Iovan este hirotonit ieromonah, pe seama mănăstirii Vladimirești, unde a slujit până în anul 1955. În fiecare duminică, mii de oameni veneau să participe la Liturghie și să asculte predica în aer liber a părintelui Ioan. În această perioadă, îndemnul cerești, primite prin vedenii minunate, nu încetau: „*Lăsați gura,*

mintea și inima voastră, de-a pururi să pomenească Numele Celui Prea Înalt, al Dulcelui Iisus. [...] Biserica Mea, nimeni nu o va dărâma, dar să știi, că Eu nu vorbesc de biserica de zid, ci de Biserica vie: inimile ce-Mi sunt predate Mie. În inima ce Mă cheamă pe Mine și pe Maica Mea, cu tot dorul, Eu vin cu tot cerul și o fac Biserică, Altarul Meu. Fără de această Biserică, voi nu puteți trăi în Mine și cu Mine. Cine se leapădă de ea, de Mine se leapădă. [...] Să-ți păstrezi gândul acesta ce-l ai, că așa este la Dumnezeu: o singură religie este, nu mai multe, cum au fărâmițat-o oamenii“.

Domnul proorocea însă și despre trădarea bisericii din lume, care începea un lung și dureros proces de lepădare de propriile sale valori și idealuri: *„De ce te muncești cu gândul ce va fi cu monahismul și cu Biserica Mele? Monahismul va suferi și mulți se vor lepăda, nu de cele trupești, ci de Împărăția Mea. Unii vor primi cumuna muceniei, dar, puțini vor fi“.*

Anul 1954 a însemnat începutul prigoanei fățișe. În luna august, părintele Ioan este acuzat de erezie printr-o scrisoare-denumț, semnată de mai multe fețe bisericești. Laurențiu Melinte identifică printre delatori câteva nume, care erau deja (sau urmau să devină) celebre, și pe care le dă publicității în revista *„Viața Creștină“*, vol. 44, nr. 4-6 (aprilie-iunie 2001): părintele Cleopa, părintele Petroniu (viitorul stareț de la schitul Prodromu de la Sfântul Munte), viitorul mitropolit Antonie Plămădeală și părintele Arsenie Papacioc. Părintele Ioan era acuzat că face spovedanie colectivă (copiind astfel o practică prin care mărturisirile se făceau public, și care, de altfel, era uzuală la începuturile creștinismului) și că dă împărtășania cu prea multă ușurință. În urma acestui denunț, pentru înlăturarea părintelui Ioan Iovan s-a recurs la o înscenare. El a fost chemat la Patriarhie, chipurile pentru a fi avansat în rang administrativ, dar această *„chemare“* corespundea intereselor Securității ca părintele Ioan să plece de la Vladimirești.

În 1955, părintele Ioan se hotărăște să-și facă publică poziția și adresează un memoriu conducerii statului comunist și conducerii Bisericii Ortodoxe Române: *„Dacă se spune că lupta partidului, adică a ateismului, trebuie să fie dusă ideologic contra credinței și a lui Dumnezeu, atunci de ce se pedepsesc elevii, studenții, militarii, învățătorii și alți membri de partid pentru că merg la Biserică? În ce constă libertatea religioasă? Care sunt limitele ei? Dacă este o colaborare între Biserică și Stat, atunci de ce Statul are drepturi nelimitate și se amestecă grosolan în toate ale Bisericii, inclusiv în predici și slujbe, pretinzând să fie scurtate*

sau chiar anulate în anumite zile? Unii au zis că suntem reacționari: în sens duhovnicesc, au dreptate – vrem să fim reacționari până la moarte, împotriva diavolului și a ucenicilor săi. Alții ne-au spus că suntem un Lourdes românesc, un centru mistic în coasta Uniunii Sovietice. De fapt, mănăstirea este un centru duhovnicesc așezat de Dumnezeu în coasta lui Antichrist“.

Cedând presiunilor făcute de autoritățile comuniste, episcopul colaboraționist Antim Anghelescu al Buzăului *„caterisește“* conducerea Mănăstirii din Vladimirești și procedează la desființarea formală a așezământului. Însă maicile, în frunte cu maica Veronica, nu voiau să plece: *„Noi ascultăm de Maica Domnului, nu de Patriarhie“.* Întrucât maicile refuză să plece, Episcopia Buzăului le intentează proces civil de evacuare și proces penal pentru portul ilegal de uniformă monahală.

În noaptea de 29/30 martie 1955, Securitatea din Galați o arestează pe maica stareță Veronica Barbu, pe preotul profet și duhovnic, Ioan Silviu Iovan, și pe maica Mihaela Iordache, și îi închide în Penitenciarul din Galați. A urmat o rezistență dărză a maicilor și a surorilor mănăstirii, atât împotriva presiunii comuniștilor, cât și a ostilității bisericii.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din 10-12 septembrie 1955, a decis ca maicile și surorile care proveneau din alte zone ale țării, să fie trimise la casele lor, iar 61 de surori fără pregătire școlară, să fie trimise la școlarizare la Mănăstirea Bistrița din Oltenia. Se urmărea, de fapt, dezmembrarea familiei de monahii rezistente la asalturile Fiarei Roșii comuniste. Dar toate călugărițele au refuzat să părăsească mănăstirea.

Pe 25 noiembrie 1955, Consistoriul monahal al Eparhiei Buzăului a decis să excludă din cadrul mănăstirii pe călugărițele care refuzau să intre *„sub ascultare“.*

La 12 ianuarie 1956, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât desființarea Mănăstirii, urmând ca viețuitoarele ei să fie trimise, ca persoane civile, la locurile lor de baștină.

În noaptea de 9/10 februarie 1956, Securitatea a arestat cele peste 300 de călugărițe viețuitoare în mănăstire, și circa 50 de persoane civile, integrate în obște ca personal auxiliar, le-a îmbarcat în 30 de camioane și după o anchetă minuțioasă le-a risipit în toată țara.

În cartea sa *„Biserica Ortodoxă Română în primul deceniu comunist“* (Ed. Curtea Veche, 2005), istoricul Cristian Vasile consemnează cu amărăciune rolul bisericii instituționale în demolarea acestui promontoriu al rezistenței anticomuniste. Cităm din paginile 52-54: *„Cu acest prilej memorabil, ortodoxia autocefală oficială română a dat un lamentabil*

examen. [...] Biserica Ortodoxă este monopolul lui Marina, al lui Antim, al lui Sebastian Rusan, sau al diavolului Valerian Zaharia, episcopul ateu de la Oradea. Părintele Ioan Silviu Iovan a avut dreptate în această privință când mi-a telegrafiat, în cursul lunii martie 1955, la caterisirea sa, să nu fac nici un recurs, fiindcă această grupare monopolizatoare a Bisericii Ortodoxe – textual – «după ce și-a vândut sufletul, vrea să vândă și Biserica»“.

Părintele Ioan a fost mutat dintr-o închisoare într-alta, după ce fusese acuzat de instigare la terorism prin acea înscenare josnică, și apoi condamnat la muncă silnică, pe viață, de către Tribunalul din Galați. Referindu-se la încercările prin care a trecut părintele Ioan în această perioadă, Laurențiu Melinte consemnează în continuare în revista „Viața Creștină“: „Sistemul de distrugere morală și fizică a deținuților din penitenciarul Galați era pus la punct în cele mai mici amănunte. Nu e vorba numai de anchetele pe care cei de la Interne le conduceau zile și nopți, fără pauză și fără milă, sau de celula fără geam și fără calorifer, în care își ispășea părintele Ioan, în plină iarnă, pedeapsa. Când părintele Ioan solicita să meargă la toaletă, i se spunea «așteaptă!»; «zile întregi mi se răspundea: Așteaptă!»». La un moment dat, părintele Ioan face un TBC glandular și, din aceleași cauze – frigul și mizeria – mâinile i-au crăpat până la os. Și totuși, cu eforturi supraomenești, reușea să se roage de fiecare dată în poziție de rugăciune, cu fața spre crucea însemnată cu apă, pe perete.

...La Jilava, unde fusese transferat de la Văcărești, părintele Ioan a trăit momente de coșmar. «Aveam impresia că mă aflu într-un mormânt». Gura de aerisire era într-o a treia cameră, iar gradul de umiditate era atât de ridicat, încât părintele nu reușea niciodată să-și usuce prosopul sau batista. «Dar la Jilava am trăit cel mai intens sentiment că sunt preot». Într-o zi, deținutul Ioan Iovan este dus la fierăria pușcării, pentru că trebuia să i se pună lanțuri la picioare, urmând a fi transferat la Gherla... La 1 august 1964, va fi eliberat.“ (citat din „Viața creștină“, vol. 44, nr. 4-6, 2001).

Prin martiriul Vladimireștilor se încheia o etapă glorioasă a renașterii neamului creștinesc, despre care tot preotul-profet Ioan Iovan consemnează într-o epistolă: „Ales și povățuit de Sus, Locașul sfânt și sfințitor al Maicii Domnului, de la Vladimirești, prin chemarea maicii Veronica, a urmat pe Domnul, începând cu nașterea din peștera bordeiului, continuând cu intrarea triumfală în Ierusalim prin pocăința și împărtășirea sufletelor de mii de închinători, mai ales în ultimii trei ani de propovăduire a mântuirii și sfârșind cu ce era și firesc, pe vârful Golgotei

neamurilor, după ce, mai întâi, i-a fost dat să treacă poarta strâmtă din Ghetsimani și mai pe urmă judecat și osândit la moartea desființării, de Ana și Caiafa zilelor noastre, precum și de Pilatul român comunist, al anilor lui Antichrist.

Dar să nu uităm și să credem cu nestrămutare, că după vinerea Patimilor de acum, va veni și Învierea neamului de mâine și în veșnicie“.

Profețind preluarea ștafetei creștinești și ducerea ei mai departe, spre deplină biruință, părintele profet Ioan Silviu adăuga: „...departe de mine gândul că mântuirea neamului este încredințată numai Vladimireștilor. Vladimireștiul conține o mică măsură de aluat, merit să dospească împreună cu alte Biserici și Mănăstiri, Pâinea cea Nouă a învierii neamului lui Hristos“.

A ȘASEA TRÂMBIȚĂ APOCALIPTICĂ: SFÂNTA VIRGINIA

„Pentru că Însuși Domnul, într-o poruncă, la glasul arhanghelului și într-o trâmbiță lui Dumnezeu, Se va pogori din cer [...]”

(I Tesaloniceni, 4/16)

„Iar înainte de trâmbița a șaptea, a coborât alt înger din cer și a sunat pe pământ, și mi-a dat mie trâmbița și am sunat din ea, și am fost trâmbița lui Dumnezeu, trâmbița a șasea, despre care așa scrie în Scripturi: «și a trâmbițat al șaselea înger [...]»”

(citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*,
vorbirea Sfintei Virginia, 9/22 iunie 1997).

Ne apropiem cu istoria de ultima și cea mai curată biserică și Mănăstire a lui Hristos: Noul Ierusalim, Mireasa proorocită în Scriptură (v. *Apocalipsa*, 3/12; 21/2). Dumnezeu, credincios și drept făgăduințelor Sale, nu putea lăsa Biserica cea adevărată (mica turmă, în care intraseră lupii) să fie nimicită.

La numai o lună după arestarea maicii Veronica și a preotului profet Ioan Iovan, moment care marchează decapitarea definitivă a Lucrării de la Vladimirești, în noaptea de 30 aprilie 1955, de Praznicul Sfințelor Paști, Domnul o ridică la jugul proorocesc pe cea mai mare sfântă a neamului românesc: Sfânta Virginia. Pregătită cu viață curată și jertfitoare din fragedă copilărie, dar mai ales în urma unui post de curățire, neîntrerupt, de 40 de zile și 40 de nopți, post poruncit prin *Cuvânt* din cer, Sfânta Virginia s-a învrednicit de a fi aleasa purtătoare a *Cuvântului lui Dumnezeu* în următorii 25 de ani, în cele mai grele timpuri ale terorii comuniste. Ea trebuia să nască un popor-prunc, de fii ai lui Dumnezeu, trecând prin grele încercări și suferințe, venite de la balaurul roșu, profețit în *Apocalipsă*: „Și era însărcinată și striga, chinându-se și muncindu-se ca să nască.” (*Apocalipsa*, 12/2);

„Iar când a văzut balaurul că a fost aruncat pe pământ, a prigoni pe femeia care născuse pruncul.” (*Apocalipsa*, 12/13).

Unii au dat să spună că aceste versete din *Apocalipsă* se referă la Maica Domnului, dar acest lucru nu poate fi acceptat, de vreme ce Maica

Domnului a născut un Fiu fără durerile nașterii, peste legile firii, nestri-cându-i-se fecioria prin naștere, așa cum fusese proorocit din vechime: „Înainte de a se zvârcoli în dureri de naștere, ea a născut; înainte de a simți chinul, ea a născut un fiu.” (*Isaia*, 66/7).

Or, Sfânta Virginia a născut și ea, dar a născut fii, un popor de fii ai lui Dumnezeu, și i-a născut în suferințele facerii, care au însoțit-o în tot cursul vieții; căci și pentru ea Sfânta Scriptură a dat o proorocie care anunță, totodată, și înnoirea Ierusalimului: „Cine a auzit sau cine a văzut unele ca acestea? Oare, o țară se naște într-o singură zi și un popor, dintr-odată? Abia au apucat-o durerile nașterii și fiica Sionului a și născut fii! Oare, Eu voi deschide pântecul fără să-l las să nască? zice Domnul. Sau Eu, Cel ce fac să nască, îl voi închide? Bucură-te, Ierusalime, și voi, cei care îl iubiți, săltați de veselie. Fiți în culmea veseliei, voi, cei care îl plângeați!” (*Isaia*, 66/8-10).

Deosebirea dintre versetele 7 și 8 de la proorocul *Isaia*, capitolul 66, este evidentă, și deci sunt două proorocii distincte, pentru persoane diferite, chiar dacă apar alăturate în text. În primul caz, este vorba de nașterea fără dureri, a unui singur Fiu (deci se referă la Sfânta Fecioară Maria), iar în al doilea caz, este vorba de nașterea în dureri a mai multor fii, care alcătuiesc, iată, poporul Noului Ierusalim (căci Ierusalimul este chemat la renaștere și bucurie – v. *vers. 10*), aduși pe lume de „fiica Sionului” (deci se referă la Sfânta Virginia).

Verginica a venit pe lume în Duminica Tuturor Sfinților, a anului 1923, cu un an înainte de marea cădere în ispită a instituției bisericii, prin cei ce au îndrăznit să schimbe rânduielile strămoșești, de cinstire a sfinților, pe motivul schimbării calendarului bisericesc după modelul celui civil. Ea a fost proorocită a fi „*unealtă de îndreptare a celor ce s-au stricat atunci, a celor ce s-au dăruit atunci*” (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 27 mai/9 iunie 1994). Ea a fost vasul ales, de mare cinste, prin care Domnul a vorbit cu poporul Său vreme de un sfert de veac, povățuindu-l, întărindu-l, muștrându-l, îndemnându-l să reziste ispitelor și vicisitudinilor vremii, și mai ales să se nască din nou, împlinind prin sine proorocia: „*încă o dată voi alege Ierusalimul.*” (*Zaharia*, 1/17; 2/12; 3/2), căci „*Ierusalimul se va chema cetate credincioasă și muntele Domnului Savaot, munte sfânt.*” (*Zaharia*, 8/3), alcătuit din pietre vii, cu viață sfințită, cerească.

De mică, Verginica a fost încercată prin suferință: în trupul ei plâpând, de numai un an, s-a cuibărit o boală grea, care avea să însemne suferința cerului pentru Biserica lui Iisus Hristos, atât de greu vătămată, începând de atunci, iar această suferință s-a dovedit o piatră de încercare

pentru unii teologi. Ei s-au întrebat, fără a găsi răspuns: „*De ce a suferit ea, dacă era atât de curată și iubită de Dumnezeu? Nu este aceasta o nedreptate? Noi am învățat din cărți că Dumnezeu este drept și iubitor. Cum o iubea El, dacă-i dădea suferințe în trup? Dacă ar fi fost iubită de Dumnezeu, ar fi ocrotit-o!*“.

Toți sfinții mari au suferit pentru Dumnezeu, dar nu din cauza lui Dumnezeu, ci din cauza oamenilor fără Dumnezeu. Există o legătură tainică între păstor și turmă, care transferă suferințele turmei, pe umerii păstorului, dar și durerea păstorului, pe care el o doinește din caval, în inimile oilor sale cele cuminți. Pilda cu oaia cea pierdută este ilustrativă: păstorul le lasă în siguranță pe cele 99 de oi, și se duce prin hățișuri și prin prăpăstii și prin văi, înfruntând primejdii și riscându-și viața, după oaia cea rătăcită. Și dacă o găsește cu picioarele rupte, se bucură nespus pentru ea, o oblojește și o pune pe umerii săi și o aduce între celelalte. Toți păstorii au făcut așa, după pilda Marelui Păstor, Domnul Iisus Hristos. Nimeni n-a dus o viață dulce, de toropeală sau de huzur, ci toți au suferit pentru fiecare rătăcire în parte, din turma ce le-a fost încredințată.

„*Mor în fiecare zi!*“ (I Corinteni, 15/31), spunea Apostolul Pavel, arătând cu aceste cuvinte cât de mult se jertfește și cât îl mahnesc neîmplinirile celor la care propovăduise *Cuvântul* Evangheliei. Iar când enumeră primejdiile de moarte, prin care a trecut, abia atunci se vede ce înseamnă jertfelnicia adevărată pentru Dumnezeu: „*În osteneți mai mult, în închisori mai mult, în bătăi peste măsură, la moarte adeseori. De la iudei, de cincisprezece ori am luat patruzeci de lovituri de bici fără una. De trei ori am fost bătut cu vergi; o dată am fost bătut cu pietre; de trei ori s-a sfărâmat corabia cu mine; o noapte și o zi am petrecut în largul mării. În călătorii adeseori, în primejdii pe râuri, în primejdii de la tâlhari, în primejdii de la neamul meu, în primejdii de la păgâni, în primejdii în cetăți, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între frații cei mincinoși, în osteneală și în trudă, în privegheri adeseori, în foame și în sete, în posturi de multe ori, în frig și în lipsă de haine.*“ (II Corinteni, 11/20-27).

Nu este ușor de purtat grija față de turma încredințată. Ea îl aduce pe apostol la suferință, la slăbiciune și la un foc interior, care îl arde pe dinăuntru: „*Pe lângă cele din afară, ceea ce mă împresoară în toate zilele este grija de toate Bisericile. Cine este slab și eu să nu fiu slab? Cine se smintește și eu să nu ard? Dacă trebuie să mă laud, mă voi lăuda cu cele ale slăbiciunii mele!*“ (II Corinteni, 11/28-30).

Sfânta Virginia nici nu s-a lăudat vreodată cu slăbiciunile ei, dar a trecut și ea prin aceleași stări de înfocată răspundere. Cu cât neîmplinirile,

neascultările, disprețul, revolta, împotrivrile, prigoanele, care veneau de la conaționalii ei (care, de altfel, se considerau buni români și buni creștini), erau mai acute, cu atât suferințele pe care le resimțea în trup erau mai greu de suportat. Dar o întărea Domnul, ca să le suporte; și iată că nu de la Dumnezeu venea suferința Sfintei Virginia, ci de la oameni, iar Dumnezeu, dimpotrivă, o ajuta să treacă mai ușor prin ele. Chiar dacă n-a fost suficient de cunoscută (căci așa au fost vremurile: potrivnice), și chiar dacă n-a fost ascultată de către cei mai mulți dintre cei care au cunoscut-o, ea rămâne pentru vremea ei cel mai mare prooroc al neamului românesc, iar în această calitate, nu putea să nu sufere în toată vremea, căci mereu veneau, răsfrângându-se asupra ei, toate neîmplinirile și degradarea spirituală treptată a neamului român creștinesc, pentru că dintotdeauna a fost așa: proorocii au fost nesocotiți în toate timpurile, iar cei care le-au zidit mormintele, au ajuns, cu vremea, să regrete nesăbuița cu care i-au prigonit, întorcându-se, cu remușcări vinovate, la o tardivă cinstire.

Cât a suferit Moise pentru popor! A fost nevoit să-I ceară lui Dumnezeu să-l șteargă chiar pe el, pe Moise, din Cartea Vieții, pentru a nu pieri poporul lui, care se răzvrătise (*v. Ieșirea, 32/32*); și de aceea, pentru mila lui păguboașă, Moise n-a mai ajuns să pășească cu piciorul în țara făgăduinței, iar pe răzvrățiți i-a pedepsit Dumnezeu, căci nici ei n-au mai ajuns acolo unde le promisese Domnul că-i va aduce. Nu Dumnezeu este Cel Care nu Și-a ținut făgăduința, ci poporul este cel care n-a mai meritat-o, căci a disprețuit poruncile Domnului.

Chiar și conducătorii pământești ai românilor au avut mereu aceeași soartă: să depindă de popor. Dacă poporul a fost recunoscător și credincios și ascultător și bun, atunci și domnul țării putea să conducă țara și s-o apere de încercări. Dacă poporul a fost târât spre răzvrătire, și domnul țării a suferit, uneori chiar cu prețul vieții. Ioan Voievod (zis Cel Cumplit), Mihai Bravul, Tudor Pandurul, și mulți alții, până la Ceaușescu, au fost uciși mișelește, prin trădarea celor apropiați lor, care nu i-au mai vrut.

Câtă vreme poporul a ascultat de păstorii lui, el a fost credincios și cu frică de Dumnezeu, dar când a ajuns să-i disprețuiască pe trimișii lui Dumnezeu, semețindu-se și nemaivoind să stea sub ascultare, credința lui s-a întunecat și îndată a ajuns rob al unor patimi de ocară.

Prin alegerea Sfintei Virginia ca păstorită a poporului creștin al Domnului, România era confirmată încă o dată ca Grădină a Maicii Domnului, Noul Canaan, țara strălucirii, proorocită de Daniel (*v. Daniel, 11/41*), pământul făgăduinței, păstrat pentru Israel cel după Duh, poporul sfânt, care urmează să-L întâmpine pe Domnul la glorioasa Sa a doua venire.

Au urmat, deci, cei 25 de ani de neîntrerupt zbucium. Pe de o parte, stăruința neobosită a Sfintei Virginia, de a aduna în același staul oile risipite, pierdute prin hățișuri de către păstorii năimiți, și de a le da hrana proaspătă, dătătoare de viață: *Cuvântul lui Dumnezeu*, care venea neconținut, prin harul proorocesc, ca să lumineze mințile și inimile celor care voiau să fie adevărați creștini. Pe de altă parte, neconținută suferință morală și fizică: la început din partea autorităților comuniste, care o hăituiau, aruncând-o în închisori și spitale de psihiatrie, unde era supusă la tratamente degradante și inumane, și apoi chiar din partea slujitorilor bisericii, care au nedreptățit-o prin sistematică denigrare și delațiune, împlinindu-se astfel proorocia despre „*prigoana femeii care născuse pruncul*“:

1. *Și s-a arătat din cer un semn mare: o femeie înveșmântată cu soarele și luna era sub picioarele ei și pe cap purta cunună din douăsprezece stele.*

2. *Și era însărcinată și striga, chinuindu-se și muncindu-se ca să nască.*

3. *Și alt semn s-a arătat în cer: iată un balaur mare, roșu, având șapte capete și zece coarne, și pe capetele lui, șapte cununi împărătești.*

4. *Iar coada lui târa a treia parte din stelele cerului și le-a aruncat pe pământ. Și balaurul stătu înaintea femeii, care era să nască, pentru ca să înghită copilul, când se va naște.*

5. *Și a născut un copil de parte bărbătească, care avea să păstorească toate neamurile cu toiag de fier. Și copilul ei fu răpit la Dumnezeu și la tronul Lui,*

6. *Iar femeia a fugit în pustie, unde are loc gătit de Dumnezeu, ca să o hrănească pe ea, acolo, o mie două sute și șaiszeci de zile.*

7. *Și s-a făcut război în cer: Mihail și îngerii lui au pornit război cu balaurul. Și se războia și balaurul și îngerii lui.*

8. *Și n-a izbutit el, nici nu s-a mai găsit pentru ei loc în cer.*

9. *Și a fost aruncat balaurul cel mare, șarpele de demult, care se cheamă diavol și satana, cel ce înșeală pe toată lumea, aruncat a fost pe pământ și îngerii lui au fost aruncați cu el.*

10. *Și am auzit glas mare, în cer, zicând: Acum s-a făcut mântuirea și puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Său, căci aruncat a fost pârâșul fraților noștri, cel ce îi pâra pe ei înaintea Dumnezeului nostru, ziua și noaptea.*

11. *Și ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturiei lor și nu și-au iubit sufletul lor, până la moarte.*

12. *Pentru aceasta, bucurați-vă ceruri și cei ce locuiți în ele. Vai vouă, pământule și mare, fiindcă diavolul a coborât la voi având mânie mare, căci știe că timpul lui e scurt.*

13. *Iar când a văzut balaurul că a fost aruncat pe pământ, a prigonit pe femeia care născuse pruncul.*

14. *Și femeii i s-au dat cele două aripi ale marelui vultur, ca să zboare în pustie, la locul ei, unde e hrănită acolo o vreme și vremuri și jumătate de vreme, departe de fața șarpelui.*

15. *Și șarpele a aruncat din gura lui, după femeie, apă ca un râu ca s-o ia apa.*

16. *Și pământul i-a venit femeii într-ajutor, căci pământul și-a deschis gura sa și a înghițit râul pe care-l aruncase balaurul, din gură.*

17. *Și balaurul s-a aprins de mânie asupra femeii și a pornit să facă război cu ceilalți din seminția ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Iisus.*

18. *Și a stat pe nisipul mării.* (Apocalipsa, cap. 12).

Există mărturiile a zeci de creștini, cei mai mulți încă în viață, care au arătat atmosfera coborârii *Cuvântului lui Dumnezeu* prin Sfânta Virginia. Toți au fost mângâiați de căldura și puterea Duhului Sfânt, Care Se adresa pe atunci fiecăruia în parte, arătându-i cunoașterea numelui și a ascunderilor lui, îndemnându-l la schimbarea vieții și la mersul pe calea cea bună. Adesea, miresme cerești însoțeau coborârile de *Cuvânt*, pentru încredințarea celor mai șovăielnici. *Cuvântul* era consemnat în scris, după puterile omenești ale celor care scriau, poate și cu unele greșeli de ortografie, dar profunzimea mesajelor, frumusețea frazelor și consistența lor teologică nu pot fi atribuite Sfintei Virginia, care în tot acest timp era în stare de somn profund, și, oricum, pregătirea ei școlară era de numai două clase primare.

Aceiași mărturisitori, care și-au consemnat declarațiile lor în scris, în prima ediție a cărții „*Cuvântul lui Dumnezeu*“, apărută în anul 1995 (printre ei fiind și ucenicii Sfintei Virginia, care au rămas să ducă *Lucrarea* în continuare, până la venirea cu slavă văzută de toți, a Domnului), au fost martori și ai multor minuni, vindecări și binecuvântări, care astăzi își văd rodul, toate lucrute de Domnul prin trâmbița Sa.

Sfânta Virginia și activitatea ei misionară și martirică au însemnat o etapă nouă pentru creștinătatea românească, o etapă esențială, net superioară calitativ tuturor pregătirilor anterioare, făcute de primele cinci trâmbițe apocaliptice, prin care Domnul Își anunța apropiata Sa venire. Pentru prima dată în istorie, Dumnezeu închea cu omul un dialog stator-

nic, neîntrerupt, oferindu-i șansa de a fi „*dus de mână*“ către o înnoire radicală, ridicată până la nivelul sfințeniei întregii ființe. Se prefigura, prin îngemănarea tuturor învățăturilor cerești, menite de a plini Legea Evangheliei (și nu a o schimba, așa cum greșit au înțeles unii teologi, mai superficiali, sau răuvoitori), zămislirea unui catehism practic, care să completeze în mod fericit miile de studii făcute de teologi care au teoretizat mântuirea, dar n-au găsit soluții concrete, nici măcar pentru a se mântui pe ei înșiși, după cum îi și avertizase Sfânta Scriptură: „*Doctore, vindcă-te pe tine însuși!*“ (Ev. Luca, 4/23). Trebuia să se împlinească proorocia privind „*descoperirea fiilor lui Dumnezeu*“ (Romani, 8/19), pe care Scriptura îi confirmă ca fiind cei așteptați de toată făptura, care suspină cu suspine negrăite, după vremea lor. Este chiar vremea contemporană nouă, celor de azi, căci sub ochii noștri, toate trâmbițele au sunat una după alta, vestind venirea Mielului, întru biruință și slavă, în vecii vecilor. (v. *Apocalipsa*, 5/13,14).

Cuvântul lui Dumnezeu, consemnat în scris și adunat în mii de pagini, a însemnat șansa omului de a-L înțelege, în sfârșit, după adevăr, pe Dumnezeul cerului și al pământului.

Cuvântul lui Dumnezeu este adevărata teologie obiectivă, și în afară de el nu există alta; căci teologia subiectivă, alcătuită de ambiția infatuată a omului, rămâne o simplă părere, o închipuire despre care Domnul zice în *Cuvântul Său*: „*Vai oamenilor care se zic pe sine că sunt cu legea bisericii, și care au scris cărți peste cărți despre numele Meu și al legilor Mele, căci nu sunt cărțile acelea. Acelea sunt pământ și în pământ se întorc, căci duhul cărților acelea nu este duh cu viață, din pricina celor fără de viață, care le-au făcut pe ele.*“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 21 noiembrie/4 decembrie 1992).

Neconținutele amenințări, agresiuni și terorizări prin închisori și spitale de psihiatrie, unde era cu forța internată, au dus la ruina sănătății Sfintei Virginia și la demoralizarea poporului Domnului. Suferințele sufletești și trupești ale trâmbiței lui Dumnezeu s-au înmulțit și ca urmare a multor neîmpliniri și neascultări pe care le făceau unii creștini, în loc să primească aceștia cu bucurie învățăturile Domnului. În marea ei blândețe și milă pentru fiecare, ea lua mereu asupra ei greșelile și încălcările *Cuvântului lui Dumnezeu*, făcute de către acești creștini, așa precum proorocul Moise, ispășea, din milă, greșalele lui Israel.

Au apărut și vânzători, care au făcut și mai grea viața creștinilor împlinitori. De aceea, Dumnezeu a rânduit ridicarea la cer a Sfintei Virginia, după cuvântul Scripturii: „*Și femeii i s-au dat cele două aripi ale*

marelui vultur; ca să zboare în pustie, la locul ei, unde e hrănită acolo o vreme și vremuri și jumătate de vreme, departe de fața șarpeului.“ (*Apocalipsa*, 12/14).

Dar acest eveniment a fost un prilej pentru ca ea să-și arate încă o dată față de creștini marea și sfânta ei dragoste. Cu puțină vreme înainte de plecarea la Domnul, ea a lăsat un *Testament*, care cuprinde un buchet de sfaturi și îndemnuri, „*cuvinte de la Duhul Sfânt și învățături spre folosul mântuirii sufletelor*“, cuvinte de o mare frumusețe și valoare educativă, *Testament* adresat celor pe care ea îi numește „*Iubiții mei copilași*“. Cei care ar sări ca arși, contestând apariția unui *Testament* care să rivalizeze cu Vechiul sau cu Noul Testament, pot sta liniștiți: această scriere, de numai de 4-5 pagini, nu rivalizează cu nimic și nu concurează pe nimeni. Așa cum nenumăratele predici omenești, care s-au ținut și se vor mai ține prin biserici, n-au știrbit cu nimic valoarea Sfintei Scripturi, nici această sinteză de învățături morale creștine nu se distinge de sfaturile pe care părinții responsabili le dau în ultimele clipe către fiii lor, decât prin înălțimea deosebită a îndemnelor, căci ele sunt inspirate de Duhul Sfânt. Cităm din acest *Testament*: „*...trăiți în pace cu Domnul Iisus Hristos, trăiți în pace între voi; fiți uniți întru toate întru numele Domnului, fiți frați în Domnul și cu Domnul. Nu căutați binele vostru, și fiecare dintre voi să slujească aproapelui său, căci numai așa veți împlini legea Domnului. Să nu vă opriți de a face binele, căci ceea ce semănați, aceea veți și secera, dar fiți atenți cum lucrați binele, ca să poată să rămână lucrul vostru. Tot ce faceți, să faceți ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni, căci de la Domnul veți primi plată. Îndemnați-vă unul pe altul cu smerenie, spre cele bune. Sprijiniți-vă în necazuri, cu dragoste frățască. Fiți răbdători și nu vă întoarceți rău pentru rău, ci iertați neobosit unii altora greșalele, pentru ca și Tatăl Cel din cer să ierte totul.*

Copilașii mei, vegheați cu multă grijă asupra voastră, ca să nu supărați duhul fratelui vostru, pentru că în voi locuiește Domnul. Cinstiți Duhul Domnului, Care locuiește în voi, și nu disprețuiți ceea ce Domnul a ales și a iubit, ca nu cumva să vă faceți împotriviți lucrului Domnului. Numai așa veți avea inima plină de pace; numai așa veți trăi cu pace între voi. Lucrați fapte bune, căci cu acestea vă veți plăti păcatele și veți scăpa de osânda lor. [...] Nu fiți îngăduitori cu răutatea. Atunci cum ați mai împlini voi legea Domnului? Ce fel de frați ați mai fi? Căci adevărații frați sar în foc unul pentru altul.

Nu vă supărați unul pe altul, că aceasta înseamnă altfel de faptă. Iar voi, care sunteți mai înțelepți, săriți în ajutorul celor ce suferă pe

nedrept și nu lăsați răutatea să biruiască, și așa să stârpiți obiceiurile rele dintre voi. Alungați dintre voi obiceiurile și gândurile diavolești, ca să nu vă ucideți unul pe altul cu răutatea, ca să nu vă ucideți duhul unul altuia.“ (citată din Testamentul Sfintei Virginia, 19 mai/1 iunie 1980).

În mod deosebit, Sfânta Virginia îi îndeamnă pe creștinii la priveghere, pentru că venirea Domnului este aproape: „Copilașii mei, este ceasul când trebuie să fim mai mult ca oricând pregătiți pentru venirea Domnului. Și El a spus că atunci când vom vedea că dragostea se va răci, sfârșitul a sosit. Vedeați că dragostea de Domnul s-a răcit peste tot, dar mare este acest înțeles, și mă cutremur când văd și știu că s-a răcit și la voi, deși ați avut-o toată de la Dumnezeu prin cuvintele acestei proorocii, care vă hrănește de la Duhul Sfânt.“ (citată din Testamentul Sfintei Virginia, 19 mai/1 iunie 1980).

Dar mai presus de orice, Sfânta Virginia reamintește creștinilor că sunt datori unii altora cu iubire sfântă: „Vedeți cât de frumos ne învață Duhul Sfânt, Care a trecut de la Ioan, la noi, prin întâia lui Epistolă. Așa vă îndemn, să vă iubiți între voi, cu inima curată, că numai așa vă puteți numi fiii Domnului. Luați pildă de la cei mai smeriți, de la cei mai blânzi, de la cei mai răbdători, mai înțelepți și mai cumpătați dintre voi. Pe unii ca aceștia, prețuiți-i cu toată râvnă, că prin unii ca aceștia vă învață Domnul cum trebuie să fiți toți, un aluat.

Iubiți-vă între voi, iubiți-vă păstorii ca pe unii pe care i-a pus Domnul și i-a uns peste voi și pentru voi. Nu faceți ce a făcut Lucifer, și fiți smeriți, ca să nu cădeți din cer. Fiți supuși celor mai mari și smeriți-vă ca în fața Domnului, ca să nu-L pierdeți pe Domnul. Cei mari cu duhul, să vă fie vouă călăuză. Faceți rugăciuni unul pentru altul, rugați-vă către toți sfinții, cu metanii până la pământ [...].“ (citată din Testamentul Sfintei Virginia, 19 mai/1 iunie 1980).

Creștinii sunt îndemnați să se îmbrace cu viața lui Hristos, să-L dorească pe Domnul și să fie vrednici de a se împărtăși cu El, căci El este dulce și minunat: „Doriți-L pe Domnul, că El mult vă dorește. Gustați-L, și veți vedea cât e de dulce și de minunat. În orice clipă căutați să aveți înaintea chipul Lui, iubirea Lui. Căutați să vă îmbrăcați cu cămașa Lui, cu viața Lui, și ziceți mereu: «Slavă Ție, Doamne!»». Viața Domnului din voi, este rai; luptați pentru acest rai [...].“ (citată din Testamentul Sfintei Virginia, 19 mai/1 iunie 1980).

Creștinii fuseseră pregătiți din timp, prin Cuvântul Domnului, de mutarea la cer a Sfintei Virginia: „Israele, popor iubit de Dumnezeu, iată,

rostesc ridicarea vasului Meu din mijlocul tău, dar voi vorbi cu tine prin rămurele, voi vorbi până la sfârșit.

Iată, îți profetesc că după ce voi lua cu Mine acest vas, te vei rupe în două, popor cu nume sfânt: unii din voi se vor face oi grase și vor prăsi miei și mielușele, iar alții din voi se vor face vânzători și vor sfâșia. Dar nu te teme, Israele mic, căci voi vorbi cu tine și nu te voi lăsa, fiindcă această lucrare de Duh Sfânt, nu se va sfârși. Voi trece prin moarte acest vas și îl voi căli și îl voi trimite să pregătească frumos calea Mea spre tine și calea ta spre Mine, poporul creștin, poporul român, căci așa am grăit: «Aceasta este lucrarea întru care binevoiesc.»“ (citată din cartea Cuvântul lui Dumnezeu, ediția 1995, pag. 15).

Și așa a fost: Sfânta Virginia s-a mutat la Domnul în ziua de 14 decembrie 1980, dar cu ea s-a împlinit cuvântul Scripturii care zice că acela care este cu Domnul, chiar de va muri, viu va fi în veci (v. Ioan, 11/25,26), căci Domnul a trimis-o cu duhul, în chip tainic, înapoi la poporul său, pentru a-l peria, a-l scutura, și a-l albi pentru viața duhovnicească și cerească; și a trimis-o cu o râvnă nouă, râvnă proorocului Ilie, pe care ea n-o putuse avea pe pământ, din pricina firii sale prea îngăduitoare și miloase: „Și vei merge pe pământ, însoțită de îngerul tău păzitor, care va fi nedespărțit de tine, dar nevăzut de nimeni, și vei suna trâmbiță de trezire și de pregătire, prin surioara ta. Duhul Sfânt va lucra prin amândouă. Pregătiți oile, căci în curând vine Păstorul Cel Mare să le ia în primire.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 20 aprilie/3 mai 1983).

Dumnezeu lucra, de acum, pe pământ, cu sfinții din cer, mai rodnic decât o făcuseră ei pe vremea trupurilor lor: „Când sfântul ajunge în cer, poate lucra mai presus de trup. Când sfântul înviază în cer, poate lucra cu trupul mai presus de cele ale trupului.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 1/14 octombrie 1997); căci toți sfinții care s-au dus la cer, se fac mijlocitori pentru cei care îi cheamă în ajutor, oriunde s-ar afla.

Ziua adormirii trupului Sfintei Virginia trebuie înțeleasă ca ziua învierii duhului ei, căci ea s-a dus să pregătească locașuri, ca, acolo unde este ea, să fie și cei din poporul Cuvântului Domnului.

Sfânta Virginia lucra acum prin cetăți (localități), prin sora sa, Maria, căreia ea îi transmisese darul de a primi și de a comunica mesajele din cer. Cei care se risipiseră, dezamăgiți de plecarea dintre ei a sfintei, erau chemați să se adune din nou sub același steag al biruinței lui Hristos, dar nu toți au găsit puterea s-o facă, pentru că unii se îndulciseră din nou cu surogatele vieții lumești. Așa cum proorocise Domnul, s-au ivit împotriviți și vânzători care au răscolit cugetele creștinilor din poporul

Domnului, uitând de promisiunile pe care El le făcuse, că va fi cu ei în toate timpurile, pentru că „*această lucrare de Duh Sfânt nu se va sfârși*“.

Și așa s-a ales grâul, de neghină... Puțini au rămas credincioși. Ceilalți s-au întors la cele slabe și sărace ale slujitorilor bisericii din lume, așa cum făceau și galatenii care îl întristau pe Apostolul Pavel: „*Acum însă, după ce ați cunoscut pe Dumnezeu, sau, mai degrabă, după ce ați fost cunoscuți de Dumnezeu, cum vă întoarceți iarăși la înțeleșurile cele slabe și sărace, căroră iarăși voiți să le slujiți ca înainte?*“ (Galateni, 4/9).

Vor zice unii: „*Dacă așa stau lucrurile, și atât de puțini au rămas credincioși din atât de mulți care apoi n-au mai crezut, înseamnă că Domnul a vorbit cam degeaba*“. Dar acelora le răspundem: nu a fost o risipă de cuvânt pe perioada 1955-1980, ci un prelungit avertisment, asemănător cu cel din perioada de 40 de ani petrecuți în pustie de către poporul Israel, sub oblăduirea lui Moise. Mai mult, proorociile făcute atunci, se împlinesc acum, sub ochii noștri, iar învățăturile cele dătătoare de viață au fost și sunt doar pentru cei care au urechi de auzit, și care le aud și le primesc, și care le prețuiesc. Aceștia sunt cei care se nasc din nou, de sus, de la Duhul Sfânt, și răspund acum cu bucurie la chemarea Mirelui la nunta cerească.

Rolul Sfintei Virginia în istoria mântuirii neamului creștinesc a fost atât de mare, încât nu se poate trage o concluzie pertinentă, cu puteri omenești, care să-l evidențieze în toată amploarea și însemnătatea sa. De aceea, mai bine să-L lăsăm pe Domnul să vorbească prin *Cuvântul Său*, știind că noi nu suntem vrednici să înțelegem exact dimensiunea lucrării pe pământ a acestei sfinte, și chiar această sfințenie, această mare harismă, care i-a fost dăruită doar ei: „*Verginico, tu nu vei muri; tu M-ai purtat pe Mine în vasul tău de lut, vreme de 25 de ani. Ai purtat pe Dumnezeu Cuvântul, Care a vorbit în vremea aceasta încă o dată cu Israel. Dacă Moise este viu și lucrează în vremea aceasta, în tine a fost mai mult decât Moise, că Eu vorbeam cu Moise, și Moise vorbea poporului cuvântul cel de la Mine, dar cu tine nu a fost tot așa. Tu ai fost trâmbița din care am sunat Eu mai înainte de arătarea slavei Mele. Tu ai fost fluierașul în care am sunat Eu, ca să-l învăț pe Israel cântarea cea nouă, cântarea celor răscumpărați. Tu ai fost Cuvântul Meu. Dar în zilele duhului tău, tot cu tine sunt unit, căci tu ești păstorița poporului tău. Te-am pețit, iubita Mea, încă de când erai în pântecele mamei tale, și am făgăduit să fii a Mea, și te-am luat, și te-am albit, și te-am îmbrăcat cu podoabe de la Mine, și apoi am fost cu tine și te-am iubit. Și de la noi, de la lucrul Meu cu tine, și de la lucrul tău cu Mine, s-a zămislit un popor, care s-a născut din*

cuvântul lui Dumnezeu, care a trăit din cuvântul Meu, căci scris este: «omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese de la Dumnezeu».

Verginica Mea, iubita Mea, Biserica Mea, locașul slavei Mele! O, cât de mult am vorbit Eu acestui popor, din ușa cortului tău, care M-a adăpostit pe Mine, Dumnezeu Cuvântul!“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 19 ianuarie/1 februarie 1992).

A ȘAPTEA TRÂMBIȚĂ APOCALIPTICĂ

„Iar în zilele când va grăi al șaptelea înger, când va fi să trâmbițeze al șaptelea înger, atunci săvârșită este toată taina lui Dumnezeu, și timpul nu mai este.“

(citat din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 9/22 iunie 1997)

„Și am văzut cerul deschis, și iată un cal alb, și Cel ce ședea pe el se numește Credincios și Adevărat și judecă și se războiește întru dreptate [...] și numele Lui se cheamă: Cuvântul lui Dumnezeu.“

(Apocalipsa, 19/11-13)

Cei puțini care au rămas după cernere, după „alegerea grâului, de neghină“, au fost găsiți dreptcredincioși, iar Domnul i-a răsplătit cu darul de a auzi direct și nemijlocit *Cuvântul* Său: a șaptea Trâmbiță Apocaliptică. Ei au fost trimiși să împlinescă profețiile sfârșitului, profețiile de zidire a Cetății Sfinte Noul Ierusalim, proorocită de Sfântul Calinic de la Cernica pentru anul bisericesc 1992 (1 septembrie 1991 – 1 septembrie 1992), la jumătatea mileniului al șaptelea. Domnul i-a călăuzit și i-a întărit și le-a dat, ca sprijin pământesc, un ierarh credincios și nepătat: arhiepiscopul Irineu Bistrițeanul, care să garanteze canonicitatea ortodoxă pentru toate lucrările sfințitoare, care începeau odată cu punerea pietrei de temelie (22 iulie 1991), și pentru cele care urmau. Așa s-a zidit, la Glodeni, lângă Pucioasa, Sfânta Sfintelor Noului Ierusalim, Biserica nouă a lui Dumnezeu, templu și altar de închinare (v. *Apocalipsa*, 11/1) în duh și adevăr, care urma să stea stâlp de mărturie în fața popoarelor, pentru starea de neprihănire și neadormire la care era chemat, de acum, fiecare creștin în parte.

Totul a decurs într-o așa stare de dar și de har, încât în câteva luni (9 septembrie – 12 decembrie), zidirea bisericii a fost gata. Pentru a păstra neștirbită sfințenia acestui lăcaș de cult, arhiepiscopul Irineu l-a binecuvântat să păstreze, după *Cuvântul* Domnului, rânduială mănăstirească aparte, asemănătoare în principiu celor de la Mănăstirile Muntelui Athos și de la Mănăstirea Frăsinei: nimic întinat sau dedat spurcăciunii nu va avea îngăduința de a călca vreodată pe pământul mănăstirii, și mai ales în Sfântul Locaș.

Numirea și instalarea arhiepiscopului Vasile în scaunul episcopal al Târgoviștei (22 septembrie 1991), a însemnat o nouă filă în istoria poporului *Cuvântului* Domnului. Văzut din afară, vlădica Vasile părea un suflet mare și generos, deși trufaș câteodată, clădit pe un trup înclinat spre obișnuitele vicii ale pământului. El a încercat să și-i apropie pe creștinii Noului Ierusalim, tânjind cu dragoste după ei și chiar curtându-i adesea, dar aceștia l-au condiționat, cerându-i să și respecte rânduiala mănăstirească strictă, votată din tinerețe, pe care, de altfel, și ei o aplicau cu acrivie. Dar el n-a putut. Mai mult, erudiția sa i-a adus prea mare încredere în sine, și așa n-a putut să se aplece în fața *Cuvântului lui Dumnezeu*. Invidia și neputința l-au încrâncenat. Dragostea cu care era primit arhiepiscopul Irineu la Glodeni de către creștinii Noului Ierusalim, i s-a părut de nesuportat, în timp ce el era respins sistematic, pe motiv că nu reușise să se schimbe și să devină trăitor al creștinismului pe care-l propovăduia doar teoretic, de altfel cu destul talent.

A urmat confruntarea, dramatica încheiere dintre cei doi arhiepiscopi, aflați pe poziții diametral opuse: unul, supus lui Dumnezeu, slugă credincioasă *Cuvântului* Lui și hotărât să se sacrifice pentru adevăr; celălalt, supus vanității și pasiunilor efemere, înveninat de ură oarbă și nechibzuită. La Sinodul din 19-23 ianuarie din 1993, episcopul Vasile a reușit să și apropie cauzei sale pe toți arhiepiscopii, care, fără a se preocupa de o cercetare atentă, l-au supus pe arhiepiscopul Irineu unor presiuni, invective și amenințări, pe care nici hârtia nu le suportă. Se urmărea intimidarea lui, pentru a retracta toate mărturisirile anterioare, care legitimau această Lucrare neobișnuită a *Cuvântului* ca fiind de la Dumnezeu. De asemenea, se urmărea și compromiterea lui, pentru a-l face să renunțe la scaunul episcopal al Clujului, la care el urma să candideze și la care avea cele mai mari șanse, dar care era râvnit și arvunit de alții, din umbră. Înfricoșat peste măsură, la apogeul unui maraton de câteva zile de presiuni, al cărui capăt nu se întrezărea, episcopul Irineu a cedat. A retractat, apoi, cu inima zdrobită, știind că-L mârșăiește adânc pe Dumnezeu, dar a vrut să demonstreze că este fidel ascultării făgăduite la hirotonia sa, întâi-stătătorului bisericii. Umiliința față de om a prevalat în istorie încă o dată, în fața umilinței care se cădea, cea față de Dumnezeu. Arhiepiscopul Irineu s-a întors înfrânt, în felul acesta simulând că împărtășește convingerile clericilor B.O.R., dar păstrând în sine convingerea că a avut dreptate: acolo, la Glodeni, există Dumnezeu, există în inimile celor pe care el îi cunoștea de 8 ani, există pe fețele lor pașnice, există în umiliința lor și, mai ales, există în Trup și *Cuvânt*, cu care ei se împărtășesc neconștient. Iar *Cuvântul* este

taina care îi leagă și îi face frați și fii ai *Cuvântului* și îi unește dintru sfârșit întru început, căci Dumnezeu a fost *Cuvânt* de la început, și, *Cuvânt* fiind, este mereu astăzi. Arhiepiscopul Irineu s-a întors învins la poarta *Cuvântului*, unde a fost primit cu înțelegere de către frații creștini, cu iubire de samarinean, care i-a oblojit rănilor sufletului; dar s-a retras apoi în sine, pentru o durată nedefinită, credincios făgăduinței făcute Sinodului, așteptând ziua când Dumnezeu îi va face dreptate.

Sinodul (asemănat de unii, pentru procedeele josnice întrebuințate, cu Sinodul Tâlhăresc de la Efes) n-a înțeles un amănunt esențial, valabil în orice justiție din lume: acela că mărturisirile smulse prin presiuni psihice sunt nule, de drept, căci ele ascund întru sine falsitate și sperjur. Chiar să fi uitat aceștia formula „*de bunăvoie și nesilit de nimeni*“, care condiționează orice însoțire sinceră, pe aceeași cale, nu numai a acelor care se aleg unul pe altul în căsătorie? Retractarea arhiepiscopului Irineu este nulă de drept, fiind smulsă prin amenințări și nereprezentând un punct de vedere personal.

Cu o zi înainte de Sinod, arhiepiscopul Irineu făcuse o declarație publică, prin care făgăduia că este hotărât să reziste oricărei intervenții exterioare, care s-ar situa împotriva adevărului, chiar cu riscul de a fi caterisit. Acesta este adevăratul punct de vedere al lui, căci a fost mărturisit public și fără nici o influență exterioară. Faptul că ulterior a cedat unor forțe de intimidare, nu schimbă valoarea de adevăr a declarației sale inițiale. De altfel, acest lucru l-a intuit foarte bine chiar episcopul Vasile, care, după cum vom vedea, n-a fost mulțumit cu rezultatul obținut, silindu-l mai târziu pe episcopul Irineu să mai retracteze de câteva ori, fie direct, fie prin mass-media.

Sinodul a instituit o „*Comisie Specială*“ (care urma să cerceteze „*cazul Glodeni-Pucioasa*“), alcătuită din membri ai Comisiei canonice, juridice și pentru disciplină: Vasile al Târgoviștei, Bartolomeu Anania, Dumitru Radu (prodecanul Facultății de Teologie din București), Ioan Floca de la Facultatea de Teologie din Sibiu, Ilie Cleopa, Arsenie Papacioc, precum și preotul-paroh al Parohiei Glodeni-Pucioasa, Leonard Popescu. Și comisia și-a făcut datoria: a îngropat cu totul în uitare așa-zisul „*fenomen religios*“. Ceea ce însă n-a deranjat pe nimeni este faptul că șeful comisiei a fost numit tocmai în persoana „*reclamantului*“: nimeni altul decât Vasile Târgovișteanul! Poate, oare, un reclamant să cerceteze nepărtinitor tocmai cazul pe care el îl contestă? Sinodalii au gândit, se pare, că această inadvertență nu poate constitui un impediment. Din felul cum au evoluat „*lucrările*“ Sinodului, pare cel mai plauzibil ca prezența

episcopului Vasile în fruntea comisiei, să fie un act deliberat, menit să faciliteze un deznodământ studiat și dorit de ceilalți sinodali.

Să presupunem că acuzațiile de rătăcire, aduse episcopului Irineu, ar fi exacte. Oare, această „*Onorată Comisie*“ nu avea obligația morală ca mai întâi să-i lămurească și pe acei creștini ai Noului Ierusalim că sunt pe o cale „*greșită*“, arătându-le cu dragoste frățescă în ce „*pericol*“ se află? Nimeni dintre teologii cu studii înalte, numiți în această comisie, nu s-a obosit însă să intre în dialog cu ei ca să-i prevină că ar fi în pericol „*să-și piardă mântuirea*“. Este clar că obiectul comisiei fusese altul: acela de a-l discreditat definitiv pe arhiepiscopul Irineu, după ce Sinodul îl ostracizase, aducându-l la o stare de vegetală obediență.

Înfrângerea episcopului Irineu a însemnat o dezamăgitoare surpriză pentru intelectualitatea românească. Ea își pusese mari speranțe în acest prilej de renaștere spirituală a bisericii, dar biserica prefera să rămână înghețată în tiparele comuniste, cu iz procustian, în care se complăcea de peste patruzeci de ani. Or, tocmai această mișcare de înnoire, dirijată de Însuși Dumnezeu, Cel întreit în Persoane, părea, în ochii elitei intelectuale din România, să aibă șanse de reușită. Deși redus la tăcere, arhiepiscopul Irineu și-a păstrat luciditatea, afirmând cu convingere despre această Lucrare dumnezeiască: „*n-am inventat-o eu, și ea va continua, cu siguranță, și fără mine*“.

Și așa a fost.

Această proorocie s-a dovedit întru totul adevărată. Nu numai că „*fenomenul de la Glodeni-Pucioasa*“ a continuat, dar a căpătat o limpezime și o forță de comunicare fără precedent. *Cuvântul* a continuat să curgă neconținut, ca un râu limpede de munte, și râul a devenit fluviu, și iată-l vărsându-se acum în marea cea sărată și amară a lumii, pentru a o îndulci și pe ea, acum, în ultimul ceas al istoriei, căci la Dumnezeu toate sunt cu putință.

Dar episcopul Vasile tot n-a scăpat de neliniște. Intuind că a ajuns să se împotrivescă lui Dumnezeu, s-a gândit să-și întărească poziția șubredă, transferând o cât mai mare parte din vină fratelui său mai mic, care abjurase din slăbiciune, episcopul Irineu Bistrițeanul. L-a târât, așadar, pe acesta din nou, împotriva voinței lui, la porțile Mănăstirii Noul Ierusalim, și l-a obligat să se lepede încă o dată, aici, în fața Sfântului Lăcaș. Cu durere și cu teamă, episcopul Irineu a încercat să citească „*lepădarea*“ confecționată de rivalul său, dar glasul lui a fost acoperit de propriile sale binecuvântări, care fuseseră rostite tot aici, cu ocazia sfințirii Bisericii, și care acum erau reproduse la o stație de amplificare, de către

creștinii din mănăstire. Ca și oarecând Valaam (v. *Numerii*, cap. 23), episcopul Irineu și-a văzut lepădarea transformată, vrând-nevrând, în binecuvântare.

Într-un exces de aroganță, episcopul Vasile și-a mărturisit necredința, zicând că și dacă ar rămâne fără picioare, tot n-ar crede că aici vorbește Dumnezeu. Câțiva ani mai târziu, se sfârșea pe un pat de spital, chinuit de dureri și de remușcări, după ce medicii îi amputaseră picioarele, consecință a unei arterite obliterante. Propriul său blestem l-a ajuns...

Această neobișnuită întâmplare este exemplară, dar, din nefericire, nu este singulară. Prea mulți L-au înfruntat pe Dumnezeu, și au avut, drept consecință, soarta lui Iulian Apostatul: Galileanul i-a învins, pentru a-i putea câștiga, prin suferință și moarte, pentru Sine; căci toți care au denigrat fățiș și cu aroganță Noul Ierusalim, au avut de dus în spate și roadele cerbiciei lor. Este ilustrativ și cazul profesorului sectolog, diaconul Petre David, ideologul de serviciu al B.O.R., care n-a sfârșit-o nici el prea bine. Cunoscut ca un combatant fervent al sectelor religioase, dar și pentru folosirea ușuratică a unui limbaj satiric la adresa mișcărilor ortodoxe radicale din sânul bisericii, Petre David și-a permis să facă aprecieri nefondate și exagerate despre Noul Ierusalim, în manualele sale de sectologie. Această conduită a fost nu numai incorectă, ci și agravată de faptul că a promovat-o din poziția sa de cleric și de dascăl. Folosind un limbaj neacademic și împănat cu neadevăruri, el nu a sesizat cât de mult îl jignește, de fapt, chiar pe Dumnezeu. În câțiva ani s-a îmbolnăvit de cancer la plămâni și a murit. Un sfârșit banal pentru secolul XXI, vor zice unii, încercând să sublinieze că, între moartea sa prematură și conduita avută față de Dumnezeu, n-ar fi nici o legătură. Și totuși... Dumnezeu a dat un semn, pentru a arăta celor sceptici că legătura aceea există. Nu au trecut 40 de zile de la deces, și crucea de la căpătâiul mormântului lui Petre David a ars, într-una din zile, în întregime, până n-a rămas nimic din ea. Nici până astăzi nu se cunoaște cauza. Poate a fost din întâmplare, poate din neglijență; oricum, ipoteza unui act deliberat, de răzbunare, trebuie exclusă, ca fiind prea fantezistă. Dar asemenea întâmplare nu s-a mai pomenit în istoria Cimitirului Bellu. Toți care au văzut a doua zi mormântul lui fără cruce, au rămas impresionați. Tocmai el, care a scris și a propovăduit atât de frumos și convingător, făcând apologia Sfintei Cruci, n-a avut parte de ea... Firește că, ulterior, a fost pusă altă cruce în locul celei originale, de lemn, dar întâmplarea rămâne înscrisă în istorie ca un avertisment, pentru a da de gândit și altora – celor care mai au capul pe umeri și mai pot gândi.

Să fim bine înțeleși: nu pledăm pentru a demonstra că Dumnezeu, Cel îndelung-răbdător, propovăduit de biserica din lume cu atâta risipă de energie și dare de mână, ar fi devenit între timp răzbunător și intolerant. Omul este cel care își atrage pedeapsa pe care o merită, dar pe care Dumnezeu nu i-o dorește. Dreptatea lucrurilor însă trebuie să biruie, iar faptele nechibzuite își primesc răsplata aici, pe pământ, sau după trecerea în veșnicie. Când însă omul îndrăznește a-L ispiti pe Dumnezeu, atunci el este diavol; iar soarta diavolilor este căderea în adâncuri.

Dumnezeu a avut îndelungă-răbdare și cu episcopul Vasile Târgovișteanul. Nu l-a pedepsit nici măcar atunci când acesta, într-o criză de megalomanie, s-a erijat în mentor spiritual al celei mai neînchipuite monstruo-zități de la sfârșitul secolului al XX-lea: „*Centrul Ecumenic Internațional de la Vulcana Băi – România*“. Atunci, într-un nefericit concubinaj cu defuncta Bancă Internațională (fostă Interconfesională) a Religiiilor, episcopul Vasile a „*binecuvântat*“ zidirea acestui „*Centru*“ de tristă amintire, respectiv: o biserică creștin-ortodoxă, flancată de o moschee (geamie) turcească și de o sinagogă (templu) evreiască. „*Centrul*“, plasat parcă intenționat doar la câteva mile de Cetatea Sfântă de la Glodeni-Pucioasa, se voia o replică ambițioasă la adresa Noului Ierusalim, menită să-l pună pe acesta în umbră, căci a fost zidit pe modelul etnic și religios al Ierusalimului cel vechi, unde coexistă și astăzi cele trei religii monoteiste, majoritare, ale lumii: creștinismul, mahomedanismul și mozaismul.

Domnul proorocise prin *Cuvântul Său*, încă din anul 1995, că Antichrist își va ridica zidurile sale babilonice în preajma Noului Ierusalim, pentru a-l umbri pe acesta, dându-se pe sine drept „omul lui Dumnezeu“: „*Iată cum se împlinesc cele rostite de Mine prin cuvânt, căci cei ce au bani, fac turn de piatră, alături de piatra Mea cea nouă de nou Ierusalim; fac împărăție pământească cei ce au bani. Mai face omul încă o dată un turn ca turnul Babel, și se va da în el drept Dumnezeu. Omul cu bani a luat o cărămidă cunoscută, a cumpărat-o cu bani, și lângă ea zidește cărămizi necunoscute și, iată, se folosește omul de numele lui Dumnezeu, de cărămida cea cunoscută că ar fi a lui Dumnezeu, și se va da omul drept Dumnezeu. Dar Eu am aici izvor din cer, și omul care va veni, va fugi de lângă turnul omenesc și va da să guste din izvor, și va face omul alegerea, iar tu, poporul Meu, vei fi lumină, și te va alege omul de cărare spre Dumnezeu, numai tu să fii pregătit și așezat înaintea Mea. Voi face din tine călăuză, și îți voi da cuvântul nădejzii vieții veșnice, ca să-l dai omului cel pământesc, căci turnul ce îl face omul, va avea izvor de băuturi îmbătătoare și de mâncăruri păgânești, dar la tine va sticli izvorul*

vieții veșnice, izvorul nădejzii și mâncarea Cuvântului lui Dumnezeu, care este ruptă din cele cinci pâini și doi pești, înmulțite prin cuvânt.“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 9/22 octombrie 1995).

Cuvântul lui Dumnezeu a sancționat neobosit toate manevrele exhibiționiste ale bisericii oficiale, încercând s-o trezească la înțelepciunea apostolică. Dar dacă ea n-a voit așa, încrâncenându-se să lucreze văzută împotriva lui Dumnezeu, Domnul a rostit risipirea lucrărilor ei mincinoase: „*Împărăția cerurilor nu este făcută pe pământ de mâini omenești, ci de mâini cerești și duhovnicești. Ea nu este mâncare și băutură și fărădelege, așa cum dă s-o arate omul fărădelegii, care s-a sculat din biserică lumii ca să creadă ca voi, zice el, și să facă și el nou Ierusalim pe pământ. Și iată ce spun peste locul care se vrea și el nou Ierusalim aproape de locul Meu de la voi* (la Vulcana Băi – n.r.): *Acolo este scaunul fărădelegii a tot pământul, și pe el, Antichrist, în loc părut sfânt, ca să înșele pe toți care locuiesc pe fața pământului, după cum este scris în Scriptura cea despre venirea lui Antichrist așezat în loc sfânt. Acolo este răstignirea numelui Meu între tâlharii Mei, care sunt mincinoși asupra Mea și asupra oamenilor. Acolo s-a împlinit Scriptura cea ascunsă de înțelegerea oamenilor fără de cunoștință din cer. Dar Eu, Domnul, voi nimici locul acela prin suflarea gurii Mele și nu va mai fi. Amin, amin.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 26 octombrie/8 noiembrie 1998).

Ospețele „*frățești*“, pentru trup, dar și pentru minte, la care s-au așezat mai-marii religiilor lumii, sunt numite de Dumnezeu erezie ecumenistă: „*Iată erezie căreia i se spune «ecumenism», erezie care și-a înfipt țărșul în țara românilor, țara Mea cea de la început și cea de la sfârșit, că la început am făcut din ea pe om, iar la sfârșit, iarăși fac om nou, Ierusalim nou.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 21 noiembrie/4 decembrie 1998).

Dar Dumnezeu va împlini proorocia *Apocalipsei*, demascându-l pe proorocul mincinos, cel cu fața creștină. Domnul arată peste tot pământul lucrarea lui Antichrist, cea cu fața ascunsă, lucrarea cu care acesta vine înaintea Lui, dar vine ca un fur și tâlhar de oi, căci nici glasul, nici viața lui nu este ca a Domnului. De aceea, Domnul îl va ucide pe Antichrist, cu suflarea gurii Sale: „*O, proorocule mincinos, [...] patruzeci și cinci de ani te-ai luptat cu îngerul Meu, cu cuvântul Meu, ca să-l furi și ca să faci din el avutul tău. [...] Ai dat să uiți că Noul Ierusalim este nume sfânt, este taina Mea cea din zilele de apoi și este pentru sfinți, nu pentru desfrânați. Noul Ierusalim nu este loc de întâlnire a păcătoșilor și a desfrânaților, nu este loc de mâncat și de băut și de jucat, așa cum ți-ai făcut tu turnuri din*

piatră și te-ai așezat mare pe ele și ai scris pe ele «Ierusalim nou» și ai scris – zici tu – «centrul lumii credincioase», «centrul ecumenic» ai scris. [...] Te voi pustii cum am pustii Ierusalimul care M-a răstignit acum două mii de ani. Te-am așteptat să-ți înfigi corturile palatului tău în țara strălucirii, ca să te nimicesc apoi.“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 1/14 decembrie 1998).

La plinirea vremii, Dumnezeu demască instituția episcopatului cel necredincios, numit de Domnul „*proorocul mincinos, cel cu multe capete și cu steme pe ele*“, și care lucrează în biserică, în cea care își zice ortodoxă, dar pe care Domnul o numește „*plină de capete trufașe, care mânuie armele Mele pentru bani*“ (v. *Cuvântul lui Dumnezeu*, din 1/14 decembrie 1998). Domnul îl judecă pe proorocul mincinos ca pe un fur de cele sfinte, dându-i pe față fărădelegile:

- a pus peste el numele lui Dumnezeu;
- s-a așezat în locul lui Dumnezeu, peste tot unde trebuia să fie Domnul, iar nu el, proorocul mincinos;
- a stat pe scaunul lui Dumnezeu ca să-l biruiască pe om, supunându-i sufletul și cugetul, ca să-i fie supus lui, și nu lui Dumnezeu;
- a răpit pacea de pe pământ, căci a grăit în numele Domnului, iar unde a grăit el, n-a mai venit și Domnul ca să-Și coboare pacea Sa;
- a răpit până și *Cuvântul lui Dumnezeu*, ca să-l culce sub picioarele lui;
- a călcat în picioare pe cei dreپți și pe cei sfinți;
- a dărâmat legea și sărbătorile și vremurile de sfințire, lăsate peste biserică din moși-strămoși;
- s-a bizuit doar pe înțelepciunea lui, crezându-se mai înțelept ca Dumnezeu, și n-a voit să ia înțelepciune de la Domnul, uitând că propria lui înțelepciune este țărână;
- s-a trufit până la scaunul lui Dumnezeu, zicându-și: „*sunt un dumnezeu*“ (v. *Iezechiel*, 28/2,9), căci a luat locul și statul lui Dumnezeu;
- i-a ucis pe sfinții lui Dumnezeu, ca să le ia abuziv locul și să fie el al lui Dumnezeu, în locul lor; i-a ucis nu cu mâna, ci cu violența și cu minciuna, vânzându-i și dându-i pe mâna călăilor din lume, ca să nu se mai știe că el este cel care îi ucide;
- a lucrat să-l strice pe om și pe creștin, și pentru aceasta a lovit în lucrările Domnului, minșind împotriva lor, căci a iubit slava cea deșartă, care vine de la om;
- a făcut negoț de suflete, cumpărând sufletele meschine, pentru a le folosi ca unelte de vânzare a tainelor lui Dumnezeu;
- s-a luptat neconștient și neobosit, cu îngerul Domnului, cu

Cuvântul Domnului (adus prin lucrarea de nou Ierusalim în biserică), pentru ca să-l fure și să facă din el avutul lui;

– și-a înfipt corturile lui între mare și muntele cel sfânt și strălucit, la trei mile de Grădina *Cuvântului* Domnului, și s-a sculat să-L imite pe Dumnezeu, să facă și el ce face Domnul, uitând că nu va putea, căci Noul Ierusalim este nume sfânt;

– s-a îngâmfat și s-a trufit împotriva celor drepti, prin care Domnul împlinește Scripturile vremii celei de apoi;

– i-a îndurerat pe toți sfinții de pe pământ și din cer, căci a grăit cuvinte de hulă și de defăimare împotriva Celui Preaînalt, așa cum era proorocit în Sfânta Scriptură (v. *Daniel*, 7/25);

– a pângărit altarele de biserici, aducând urâciunea pustiirii și așezând-o pe ea în loc sfânt; peste tot a făcut acest prăpăd, și îl face și azi;

– i-a nimicit iubirea și credința și puterea arhierelui Irineu, umplându-l de zbucium, dar și de răbdare, căci Domnul a rămas cu putere în preajma lui, iar el suspină ca și Domnul pentru păcatele de pe pământ și așteaptă izbăvirea omului;

– a fost nepăsător de Dumnezeu, uitând că acest păcat este diavol, și stând mai departe, fără rușine, în păcatul nepăsării, al îngâmfării, al necredinței, al hulei și al minciunii;

– a păcătuț pe ascuns, dar și pe față, nemaiținând seama că după roadele lui se cunoaște că este proorocul mincinos în lucrare de biserică;

– a făcut frație cu Babilonul (mama desfrânărilor), iar cu cei drepti a ieșit la război;

– a voit (și acesta este cel mai mare păcat al lui) să pângărească până și altarul Sfintei Sfintelor lui Dumnezeu – cu care Domnul S-a așezat în România – și chiar a vrut să nimicească această grădină. Dar Domnul va câștiga acest război pornit împotriva cerului de către proorocul cel mincinos, folosindu-i propriile lui arme: „*Ești încă în război cu cei ce țin mărturia Mea, dar Eu îți voi smulge sabia și îți voi tăia drumul și puterea, fiindcă poporul cuvântului Meu este ortodox, este din tine luat și este sabia Mea, cu care lucrez și curăț și tai din calea venirii Mele uscăciunile și minciuna și pe toți slujitorii ei, ca să am drum curat pentru venire*“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 1/14 decembrie 1998); căci Domnul anunță întreaga omenire că este chemată la un proces de înnoire, inevitabil pentru toată făptura Sa: „*Iată, noi le facem pe toate!*“ (Apocalipsa, 21/5). Și, pentru că prea mult s-a răspândit pe pământ răcirea credinței adevărate, tocmai de aceea este atât de mult *Cuvânt* care vine de la Dumnezeu, ceea ce îi miră, poate, pe unii, dar îi bucură pe cei care-L caută pe Domnul.

Însă liderii bisericii și-au astupat urechile și și-au acoperit ochii și așa au mers mai departe, târând după ei spre prăpastie masele de creștini, mai mult încrezători decât credincioși. Ei s-au temut că li se va lua locul, că Biserica Noul Ierusalim ar râvni cumva la rolul instituțional de a-i păstori pe toți creștinii români (sau, eventual, chiar ai lumii întregi!). Dar Biserica Noul Ierusalim este și va fi totdeauna o biserică locală. Ea nu este și nu va fi niciodată o instituție, pentru că este cu adevărat singura Biserică teandrică a vremii. Ea este o stare, un duh și o lucrare a Duhului Sfânt pe pământ. Ea prefigurează Împărăția Cerurilor pe pământ nou, sămânță încolțită din veșnicie, dar odrăslită și înălțată la lumină abia acum, la plinirea vremii. Ea este biruitoare, căci a biruit păcatul și s-a făcut stâlp al templului lui Dumnezeu Cel viu și al numelui Său cel nou: *Cuvântul lui Dumnezeu* (v. Apocalipsa, 3/12; 19/13).

ARHIEREUL IRINEU: AL ȘAPTELEA PATRIARH AL ROMÂNILOR DREPTCREDINCIOȘI

„Tu ești din partea Mea arhiereu în grădina Mea cerească, adusă pe pământ pentru înnoirea lumii. [...] Și vei fi peste Biserica Mea, și ea se va ridica și va lua calea Domnului, după adevăr. [...] Iată, suflu peste tine. Scoală-te! Așteaptă cerul, așteaptă țara alegerii Mele. Scoală-te și biruiește necredința, căci voi pune cuvintele Mele în gura ta și în mâna ta.“

(citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 7/20 iunie 1993)

Românii creștini n-au trăit încă experiența alegerii unui patriarh pe placul lui Dumnezeu, căci toți cei de până acum le-au fost impuși, fie de către curente exterioare, influente, lucrând cu manipulări subterane (Miron, Nicodim, Justinian), fie de ambiții personale, uneori mascate cu o oarecare lipsă de dibăcie (Teoctist), iar altele, de-a dreptul, nedismulate (Iustin).

Primul patriarh: „*patriarhul polivalent*“

Primul patriarh, Miron Cristea, propulsat mai întâi în fruntea bisericii, de către camarila politică a vremii, ca mitropolit primat, la 31 decembrie 1919, n-a crâcnit sub povara cumulului de funcții (fiind ales patriarh în anul 1925, dar, totodată, și regent între 1925-1930, iar apoi prim-ministru între 1938-1939), și nici atunci când dregătorii țării au dat legi net defavorabile bisericii ortodoxe (Legea pentru regimul general al cultelor – 1928; Concordatul cu Vaticanul – 1929). Dar cea mai grea lovitură dată de acest mitropolit însăși ființei spirituale a bisericii, a fost schimbarea forțată și necanonică a calendarului religios, în anul 1924, când acesta deținea rangul de primat. Legăturile lui cu Masoneria, pretinse de unii și presupuse de alții, sunt greu de confirmat. În cântecul „*Trâmbița sihaștrilor de la Muntele Athos*“, schimonahii Arsenie și Teofilact afirmă, pentru anul 1925: „*Iată, astăzi toată Biserica cu Arhieriei și cu preoții sunt sub ascultarea Ministerului Mason. Iată, Statul a sporit, și Biserica Domnului s-a pustiit...*; (Daniel, 7/8-25)“

Supunerea necondiționată, pe care mai-marii bisericii au făcut-o statului în acești ani, a adus grave prejudicii până și în comportamentul preotului de rând, care a slăbit în credință și s-a depărtat de obligațiile lui firești: „*Arhieriei și preoții sînt funcționari de Stat, care, afară de lege, au supus Biserica lui Hristos, Statului. [...] Iată și acești popi, învăț meseria cântărilor și amăgesc pe proști, da' ei în materie de religie nu cred nimica. Iată, lucru rău îi arată, că nu calcă în urma Dumnezeului răstignit. [...] Dacă ei sunt slujitorii Dumnezeului Celui răstignit adevărat, pentru ce au venit în ascultarea oamenilor celor fără Dumnezeu? Au doar mai mari sunt oamenii decât Dumnezeu? Căci dacă sunt oamenii mai tari decât Dumnezeu, atunci la ce mai folosește Dumnezeu?*“ (Arsenie și Teofilact, op. cit., pag. 30-32).

Imixtiunea politicianilor atei, până și în delicata misiune de a se răndui preoți vrednici prin cetății, care, în mod normal, revenea de drept exclusiv episcopului locului, este de asemenea sancționată, împreună cu visurile lor de „europenizare“: „*Vedeți că popa trebuie să fie ales de popor credincios* (Canon 13, Laodichia). *Alegerile cele făcute de boierii cei necredincioși nu sunt alegeri, ci sunt caterisite* (Canon 3, Sobor 7). *Vedeți, că nu aveți popi în Biserică! Unde vi-i Biserica cea Sobornicească și Apostolească? Ați făcut-o primărie și Europă [...]*“ (Arsenie și Teofilact, op. cit., pag. 33).

O observație deosebit de pertinentă este făcută în legătură cu dispariția duhului proorocesc din biserică, o consecință firească, dar tragică, a diluării până la dispariție a drepte credințe: „*Măi fraților, Arhieriei voștri nu cred nimic în materie de religie, prooroci nu sunt ca să-i certe, oamenii nu cunosc ce fac ei. [...] În zadar avem preoți învățați, dacă sunt necredincioși* (Evrei, 4/12, Sirah, 19/21)“ (Arsenie și Teofilact, op. cit., pag. 39).

Nici obediența clericilor față de omul din lume, dusă până la disprețuirea canoanelor, nici lăcomia lor după bani și averi de tot felul, nu rămân nesancționate: „*Preotul trebuie să asculte de Canoanele Sobornicești, dar nu de ordinele oamenilor. Preotul se cuvine să păstorească turma lui Hristos, de voie, nu cu forța, că apostolii pe nimeni n-au făcut cu forța, și fără agoniseală mârșavă* (I Petru, cap. 5; Tit, cap. 1/7-9). *În dar ai luat, în dar să dai* (Ev. Matei, 10/18). *Nu să neguțătorească haru lui Dumnezeu [...]*“ (Arsenie și Teofilact, op. cit., pag. 41).

Iar în epilogul broșurii, găsim scris: „*În această carte se află toate suferințele creștinilor ortodocși din anul 1924 până în anul 1931, care s-au întâmplat în zilele noastre. Să vă fie știut tuturor creștinilor ortodocși, că toate suferințele și necazurile cele arătate în această carte, și destrăbălă-*

rile care se văd scrise aici, s-au lucrat în timpul ateilor și neîndumnezeiților mitropoliți, Miron al Bucureștilor și Pimen al Iașului, în anii arătați mai sus, stăpânind ei în acești ani aceste 2 scaune mitropolitane.

În zilele acestor blestemați Mitropoliți, au surpat Biserica Ortodoxă din România, prin eresul, forțat cu abuz de putere, care l-au născocit ei, cu 13 zile mai curând a sărbătorilor; și Paștile cu 5 și 4 săptămâni mai curând decât Pascalia întocmită și așezată de Sfinții Apostoli și Sfinții Părinți. [...] Dar oricare nu se va supune Sfintelor Canoane, să fie Anatema“.

Aceasta era atmosfera reală din biserică, pe vremea primului patriarh, care a amestecat religia, cu politica, pentru că se credea pe sine „polivalent“.

Al doilea patriarh: „patriarhul teolog“

Al doilea patriarh, Nicodim Munteanu (1939-1948), apare în fruntea bisericii, târând cu sine un greu stigmat, de pe vremea când era stareț al Mănăstirii Neamțului (1924-1935). Tot în „Trâmbița sihaștrilor...“ găsim atașată o Precuvântare, datată la 25 aprilie 1931, având ca subiect, cităm: „suferințele monahilor și cucernicilor creștini în județul Neamț, pentru dreapta credință, din partea mitropoliților și popilor ighemoni:

... Dar în Mănăstirea Neamț, 670 de ani nu s-a mâncat carne la masa de obște, dar la anul 1927 au mijlocit Diavolul de au pus stareț pe Arhiereu Nicodim; și au spurcat toate vasele Mănăstirii cele de obște, cu carne. Și acum, la masa de obște se dă carnea la călugări ca la sinagoga jidovească. Dar mai-marii Bisericii noastre au ajuns la cuvântul Sf. Apostol, care zice: «Nu dați cele Sfinte câinilor, nici mărgăritarele voastre înaintea porcilor...». [...] Sărmana lume, când au văzut potopul că i-au acoperit, cu eresul schimbării călindarului, au alergat din răspuțeri în întreaga țară în cele mai însemnate Mănăstiri din țară, la mănăstirea Neamț, la Agapia și Văratecu, ca să afle cuvânt de mângâiere și să-i învețe cum să stea împotriva iresului sosit în Biserică. Dar ce să vezi? În Mănăstirea Neamțului, cine au întâmpinat pe sărmanii creștini veniți de la marginile țării cu mălaiul în traistă și desculți? I-au întâmpinat un închinător la idoli, de Arhiereu, Nicodim Munteanu, care este alcătuit din 160 Kg și din haine de mătase, învelind hoitul cel mare. Dar era însoțit de 120 de purtători de haine negre numindu-se Călugări: toți frezați, tunși și unși. Dar înțelegând acel arhiereu păgânesc pricina venirii poporului,

au grăit către popor, cu mâinile la piept, plin de venin deavolesc, și au zis: «Fiii mei iubiți, vă încredințez prin cuvintele mele arhierești, că schimbarea călindarului nu este nici o sminteală sufletească, ci o îndreptare a timpului. Pentru că călindarul vechi au fost făcut de oameni neculți, de Neculai și de Spiridon» [...] ne-mai-zicându-le Sfinți. Și au zis blestematul: «Ieu știu ce au făcut Neculai și Spiridon, și aranjez ieu, mai bine ca aceia. Ieu voi răspunde de sufletele voastre!» Da, înțeleg că un arhiereu poate să răspundă înaintea lui Dumnezeu pentru popor, dacă este în adevărata credință; dar Eretic fiind, oare, ce va face numai pentru iel singur? Iereticu poate să răspundă pentru cazanu cu carne, că îl va mânca el tot, dar pentru sufletele creștinilor, ieste căne mort și de două ori mort, așa zice Sf. Ioan Gură de aur. Dar călugării aceia eretici, care mai de care, spunea la norod: «Hă, hă! Ia, acum este bine, că mâncăm carne mai degrabă!» și alte multe blestemate bârfeli. Dar stareța de la Agapia, fiind întrebată de norod pentru ieres, au răspuns la norod: «Antichrist de va veni, la ordinul Mitropolitului, și aceluia mă închin!» Ați văzut că s-au împlinit cuvântul Domnului din Evanghelie care zice: «Când veți vedea urâciunea pustiei stând în locul cel sfânt, aproape este sfârșitul!» Ați văzut, fraților, cine stăpânește Mănăstirile? O Satană de muere, care atârână la cântar 170 Kg-me; în atâta hoit nu este cu puțință a sta alt duh încuibat, decât al Satanei [...] suduie Maicile și Surorile, de cruci și de Paști, și de toate lucrurile sfinte; și pe maicile cu viața Duhovnicească și pe surori, le asuprește cu toate necazurile, și multe suferințe pune asupra lor. Dar pe cele care fac copii le blagoslovește și le protejează cu toate cele de nevoie, și le mângâie, zicându-le: «Să fii binecuvântată de Maica Domnului că ai putut să naști; Bunul Dumnezeu să-ți ajute să-l crești, fiica mea!» Așadar, cu blagoslovenia Maicei Stareți Epraxia din Mănăstirea Agapia, sunt la 30 maici cu copii după ele. Dar mai este ceva de arătat: Maica Stareță nu știe Crezu, și nici Tatăl Nostru. Maica Stareță a făcut în mănăstire muzeu și au adunat din biserici tot felul de odoare sfinte, Icoane, cruci, cărți, veșminte, și le-au pus în muzău pentru spurcatul de câștig, 20 lei intrarea, și fum de tutun, în loc de tămâie. Au făcut și cinematograf, de la 7 seara până la 10. De la ora 10 pînă la 2, are teatru compus din maici și surori tinere. Profesoara acestui teatru și Cinematograf este cuvioasa maică Irina Leca, al doilea Antichrist, slabă de 150 Kg. Dar ca să nu mai lungesc cuvântul, veți ști, fraților, că și la Mănăstirea Văratu la fel este; aproape toate mănăstirile din țară, una sunt. Dar se află în fiecare mănăstire câte 10 sau 20 de suflete a lui Dumnezeu, care mai păzesc Sfintele predanii...“.

Aceasta să fi fost viața mănăstirească pe vremea când Arhiereul Nicodim era stareț la Mănăstirea Neamțu? Pare de necrezut, dar încă era bine dacă tot se mai găseau 10-20 de închinători adevărați în fiecare obște. Azi ar fi de mirare de s-ar mai găsi măcar pe sfert din atâția.

Patriarhul Nicodim rămâne în istorie nu numai pentru activitatea sa laborioasă pe tărâm teologic, sau pentru retipărirea Bibliei într-o nouă traducere, în anul 1944, ci și pentru „*reluarea legăturilor cu Biserica Ortodoxă Rusă, prin vizita pe care a făcut-o în U.R.S.S. în 1946, și apoi prin vizita de răspuns a patriarhului Alexei al Moscovei în România, între 28 mai și 11 iunie 1947.*“ (citată din „*Istoria Bisericii Ortodoxe Române*“, Ed. I.B.M. al B.O.R., 1987, pag. 392, autor Pr. M. Păcurariu). Aceste vizite reciproce par însă, mai degrabă, comandate din exterior, înscriindu-se în curentul vremii, de întărire „*pe toate fronturile*“ a așa-zisei „*prieteniei româno-sovietice*“. În orice caz, în viziunea liderilor comuniști prosovietici, acest schimb de vizite trebuia să constituie pentru creștinul de rând un semnal, un model de referință, pentru obediența ce se cerea de acum încolo față de „*marea putere de la răsărit*“. Acest gest de curtoazie nu l-a ajutat însă prea mult pe patriarhul Nicodim în acele vremuri neobișnuit de tulburi.

Patriarhul Nicodim Munteanu a trecut la cele veșnice la 27 februarie 1948, în condiții cel puțin suspecte, după ce în Biserica Ortodoxă Română se precipitaseră, unul după altul, câteva evenimente „*pregătitoare*“, menite să faciliteze promovarea cât mai rapidă a arhiereului Justinian Vasluiianul, către jețul patriarhal.

Al treilea patriarh: „*patriarhul strateg*“

Pe atunci, acest arhieru era preferatul liderului comunist Gh. Gheorghiu-Dej, care avea față de el o obligație morală: răsplătirea, printr-un gest de recunoștință substanțial, a unui act de curaj, săvârșit pe vremea când Justinian era un simplu preot de mir, cu numele Ioan Marina, la Râmnicu Vâlcea. Atunci, el l-a găzduit și l-a ascuns pe Gheorghiu-Dej, după evadarea acestuia din lagărul de deținuți politici de la Târgu Jiu. În succesiunea lor, după perioada anilor 1933-1945, când preotul Ioan Marina s-a ostenit ca paroh la o biserică de mir din Râmnicu Vâlcea, evenimentele s-au precipitat în următoarea ordine:

– la 30 iulie 1945, este ales arhieru-vicar al Mitropoliei Moldovei și Sucevei, cu numele nou de Justinian Vasluiianul;

– în august 1947, mitropolitul Irineu Mihălcescu, fie fiind el sfătuit de bine, fie înțelegând singur mersul istoriei, se retrage din scaunul mitropolitan al Iașilor, lăsându-l vacant. Unii istorici afirmă că ar fi demisionat, „*în urma unei campanii de denigrare dintre cele mai abjecte, instrumentată de agenți bolșevici*“. Retras la Agapia, moare un an mai târziu, „*prin otrăvire lentă*“ (opinia lui Dorin Ivan, exprimată în cartea „*Mitropolitul Irineu Mihălcescu – Viața și opera*“, Buzău, 2002, pag. 43);

– îndată, arhieru Justinian este numit locțiitor de arhiepiscop și de mitropolit, la Iași, pentru ca, în noiembrie 1947, să fie ales mitropolit al Moldovei;

– în decembrie 1947, are loc înscăunarea lui la Iași;

– la 27 februarie 1948, patriarhul Nicodim „*înțelege*“ și el să se conformeze mersului istoriei, retrăgându-se, discret, din viața pământească. Automat, mitropolitul Justinian devine locțiitor de patriarh;

– la 24 mai 1948, el este ales patriarh, al treilea patriarh al românilor, fiind înscăunat la 6 iunie 1948.

Istoria oficială a B.O.R. încearcă să-i atribuie meritul de a fi abordat o „*strategie de supraviețuire*“, care, în optica omului simplu, s-ar traduce prin proverbul „*Fă-te frate cu dracul, până treci puntea*“. Este greu de apreciat acum, după ce „*războiul*“ a trecut, dacă „*vitejii*“ care îl numesc câteodată „*patriarhul roșu*“, înțeleg exact dimensiunea primejdiei de moarte, prin care a trecut biserica în acele vremuri. Justinian Marina a jucat cartea diplomației conjuncturale, dovedindu-se capabil de o abilitate neobișnuită, dar și de sacrificii și compromisuri dureroase, pentru supraviețuire. Ca element de comparație, să ne amintim doar de creștinii albanezi, care au ajuns în pragul exterminării lor fizice și spirituale, pentru că au avut, cu orice preț, „*coloana vertebrală*“ mai dreaptă, în lupta inegală cu „*balaurul roșu*“.

În acest context, nu vor putea fi însă niciodată uitate greșelile „*inevitabile*“, care au fost plătite ca greu tribut al acestei „*colaborări*“ cu statul comunist:

– participarea la „*Sinodul lui Stalin*“, din iulie 1948, camuflat sub denumirea de „*consfătuire pan-ortodoxă*“;

– păstorirea Sinodului din 1948, care a desființat Biserica Unită din Ardeal (permițând astfel ca B.O.R. să-și însușească fără drept bunurile ei mobile și imobile) și a consimțit aruncarea în închisori a episcopilor acesteia;

– reducerea eparhiilor, în 1949: o gravă mutilare a chipului văzut al bisericii, în urma căreia au mai rămas doar 12 eparhii în România, pe toată

perioada comunistă (până la urmă au mai fost reînființate câteva, dar din motive politice);

– păstoria Sinodului din 1950, sinod care l-a depus pe episcopul anticomunist Nicolae Popovici al Oradiei, pentru motivul că a dezvăluit situația bisericii din Rusia;

– păstoria Sinodului care a determinat sciziunea bisericească a românilor din America;

– acțiunile de denigrare contra arhiepiscopului Valerian Trifa și a tuturor preoților și a laicilor români din diaspora, care nu s-au înregistrat în solda regimului comunist;

– păstoria Sinodului din 1958, care a „binecuvântat” decretul comunist de desființare a mănăstirilor ortodoxe din România, aruncând în valul lumii sute de călugări și călugărițe.

Patriarhul Justinian a făcut însă și multe lucruri bune pentru biserică, pe care a iubit-o cu adevărat, după puterile sale. Din acest motiv, Domnul spune în *Cuvântul Său*, atunci când Justinian a trecut la cele veșnice: „*Îl plânge familia sa, îl plânge toată biserica, ce se numește biserică, duhovnicește. [...] Să purtați dolii [...], că acesta a ținut bisericile și mănăstirile în mână. Dar de acum nu va mai fi așa, și toate, toate se dărâmă și duhovnicește, și pământește. Toți călăii se bucură. [...] Justinian se scrie în condica fericiților. [...] Patriarhul Cel mare al cerului i-a dat binecuvântare și hrană multă, multă când a plecat.*” (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 14/27 martie 1977).

Al patrulea patriarh: „patriarhul deputat”

Al patrulea patriarh a fost Iustin Moiescu, între anii 1977-1986. El a venit la timp, după multe rugăminți și promisiuni, pe care le-a făcut șefului statului și soției acestuia, tocmai când patriarhul Justinian devenise extrem de incomod conducerii comuniste a țării. Acesta refuzase categoric de a se învoi cu dărâmarea unor biserici care incomodau planurile lor megalomane de restructurare a Bucureștiului, pentru ridicarea așa-numitului Centru Civic. Și pentru că devenise incomod, a fost „ajutat” să lase locul altuia, care promitea a fi mai „destoinic”.

Iustin cocheta cu statul ateu încă din anul 1957, pe când a ajuns deputat în Marea Adunare Națională, unde a funcționat în toate legislaturile, până la moartea sa (1986). A fost și membru al Consiliului Național al Frontului Democrației și Unității Socialiste. Având o vocație

militantă spre ecumenism, a participat la Adunările Generale ale Consiliului Ecumenic al Bisericilor, unde a făcut parte atât din Comitetul Executiv, cât și din Prezidiul Conferinței Bisericilor Europene de la Nyborg.

În timpul lui, bisericile au putut fi dărâmate nestingherit de către regimul comunist, oriunde dictatorii găseau cu cale.

Al cincilea patriarh: „patriarhul eclesioclast”

Această politică dușmănoasă față de Dumnezeu și de biserică, a continuat mai ales în vremea celui de al cincilea patriarh, Teoctist Arăpașu, înscăunat la cârma bisericii la data de 16 noiembrie 1986.

O scurtă trecere în revistă a unor repere biografice, care lipsesc din istoriografia edulcorată a „*organelor*” de presă bisericești, găsim în „*România Liberă*” din 10 decembrie 2005. Cităm: „*Pe când era tânăr legionar, actualul patriarh Teoctist a participat alături de camarazii săi la devastarea unei sinagogi din București.*”

După instaurarea noii puteri comuniste în România, călugărul Teoctist Arăpașu susține intens regimul de ocupație sovietică. Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române îi retrage în 1947 funcția de arhimandrit tocmai din cauza exceselor sale procomuniste.

Îl sprijină de la început pe Justinian Marina, numit ulterior «patriarhul roșu», în acțiunea de înlăturare a ierarhilor interbelici, și de înlocuire a lor cu arhieriei obedienți regimului comunist, controlat în totalitate de Moscova.

Face poliție politică, participând activ, împreună cu serviciile secrete pro-sovietice și organele de represiune, la suprimarea Bisericii Române Unite cu Roma, transformând Mănăstirile Neamț, Căldărușani etc. în locuri de detenție și tortură pentru cei care trebuiau convertiți forțat la ortodoxie, la ordinul Moscovei.

În 1963, autoritățile SUA refuză să-i acorde viza de intrare pe teritoriul american, după ce fusese propus de noul Sf. Sinod colaboraționist ca arhieriu al comunității ortodoxe române din America, cunoscându-i-se foarte bine opțiunile și activitatea comunistă.

Ca ultim patriarh al B.O.R., în timpul dictaturii lui Ceaușescu, se remarcă prin obediența sa, culminând cu aprobarea demolării celor 26 de biserici istorice din București”.

Ar mai fi de adăugat că în anul 1958, umbla prin mănăstiri pentru aplicarea proaspătului Decret de desființare a unor așezăminte monahale

și de trimitere în lume a călugărilor și călugărițelor, pentru a fi reintegrați „în câmpul muncii“.

În decembrie 1989, înspăimântat de asasinarea rapidă și fără de scrupule a cuplului Ceaușescu, asasinare care a fost motivată cu reproșul că „*au întinat idealurile comunismului*“, și apoi a fost „*acoperită*“ prin câteva false și aberante capete de acuzare, inventate ad-hoc, Teoctist s-a temut să nu-i vină rândul și să-l ia și pe el valul „*furiei revoluționare*“, care să-l acuze că „*a întinat idealurile creștinismului*“. De aceea, el s-a retras pe furii la Mănăstirea Sinaia, cuprins de frică pentru viața sa (mai ales că în București se trăgea încontinuu, și zilnic mureau zeci de oameni), dar poate și de remușcare pentru un colaboraționism subteran, cu puterea comunistă, de care acum era acuzat pe față. În scaunul patriarhal, lăsat abandonat, n-a îndrăznit să se așeze nimeni, căci nimeni nu mai se simțea pe atunci vrednic.

Al șaselea patriarh: „*patriarhul pocăit*“

Pentru câteva luni de zile, Teoctist a redevenit simplu monah al mănăstirii Sinaia, redescoperind smerenia în culoarea neagră a hainei monahale și experimentând, se pare, o sinceră și adâncă pocăință. Numai că, această stare n-a durat mult. Rechemat cu insistență la București de o camarilă obedientă de preoți, consilieri, inspectori și arhieriei, care simțeau că fără „*stăpânul lor*“, care le era paravan, sunt pe punctul de a se prăbuși, el și-a redobândit scaunul părăsit, în care nu avusese nimeni curajul să se așeze, și a redevenit patriarh, „*de facto*“ al șaselea patriarh al românilor.

Odată depășit șocul temporar, produs de trezirea bruscă a conștiinței, „*noul patriarh Teoctist*“ a parcurs rapid o perioadă de revenire la statutul inițial de „*stăpân*“ și de „*preafericit*“, căci vremea întristărilor și amărăciunilor de suflet trecuse. Toate acuzațiile și dezvăluirile formulate înainte, dar și ulterior (colaboraționism, participări în tinerețe la acțiuni antisemite, favoritism, dărâmarea bisericilor etc.), au fost tratate de acum cu cea mai senină indiferență și cu o imperială tăcere; ba, prinzând ceva curaj, a început să-i tachineze pe colegii săi arhieriei, mai nerăbdători de a-i lua locul, promițându-le că va rămâne patriarh până la vârsta de 100 de ani, îngropând între timp și pe câțiva dintre ei (în orice caz, pe toți cei mai bătrâni). Recent s-a opus cu hotărâre ca dosarele Securității, referitoare la episcopi și preoți, să fie deconspirate și puse la dispoziția publică, deși dezvăluirile ce s-ar fi făcut, ar fi adus lumină asupra

colaborării clericilor cu poliția politică. Pentru a-și mai cosmetiza imaginea, s-a agățat de ideea mai veche a zidirii unei Catedrale a Neamului, idee pe care acum o susține din răspuțeri, dorind să guste, încă în viață fiind, roadele slavei deșarte, aduse de această inutilă ctitorie. Nu din ziduri groase, înalte și reci, va putea renaște ființa creștină națională, ci din inimi noi, pline de pocăință și de Duhul Sfânt.

Al șaptelea patriarh: „*patriarhul lui Dumnezeu*“

Al șaptelea patriarh încă nu a fost înscăunat, căci cel de al șaselea tot mai ține cu dinții de scaunul lui. El a fost însă chemat, ales și găsit credincios, și așa a fost numit de Însuși Dumnezeu, Care l-a dezvăluit în persoana arhierelui Irineu al Clujului: „*O, Petrul Meu cel de azi, cel ce Mi-ai pus Biserica pe piatră prin mărturisirea ta! O, Irineu, cuvânt de pace peste biserică, Petrul Meu de azi, îți mulțumesc, tată, pentru că ai venit pe apă la Mine, dar te-ai îndoit în drum spre Mine. Dar Eu îți voi întări apa de sub picioarele tale și nu te vei scufunda. Îți mulțumesc că M-ai ajutat să-Mi ridic Biserica pe piatra ei cea dintâi, pe fapta ei cea dintâi. Pace ție! Numele tău înseamnă pace. Pace ție, unsul Meu cel de azi! Îți mulțumesc, tată, cu tot cerul îți mulțumesc, cu apostolii Mei cei doisprezece, care au pus piatră Bisericii Mele; îți mulțumesc că ai ascultat de curajul pe care Eu ți l-am dat, de Mi-ai ridicat la loc Biserica Mea, ca s-o pun în sfeșnic, tată. Era ruinată Biserica Mea cea de la început și nu avea cine să Mi-o mai pună înapoi pe piatră. Îți mulțumesc, și te numesc fericitul Meu. Te numesc preafericit pentru a ta menire de la Mine.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 19 februarie/4 martie 1995);

„*Te voi încorona să stai pe scaunul Meu, pe scaunul Bisericii Mele, ca să fii pildă Bisericii Mele.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 9/22 octombrie 1990);

„*Pace celui întâi stătător peste Biserica Noului Ierusalim care vine de la Dumnezeu, căci a fost uns peste Biserica Noului Ierusalim care vine, și iată, începe să se arate peste pământ, începe să ia înfățișare după asemănarea așezării adevărate, pentru că Dumnezeu este adevăr, iar adevărul este din Biserica cea adevărată. Biserica cea adevărată n-a aflat loc pe pământ întru tot adevărul, căci irozii și toți slujitorii lui au ținut ascuns adevărul sub obroc, și au băgat sub vâl Biserica cea biruitoare a Fiului lui Dumnezeu.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 28 noiembrie/11 decembrie 1991);

„*Ridică-te pentru numele cel nou al României și pentru viața cea adevărată a trăirii cu Hristos, iar ei te vor numi Întâiul ortodox al României celei noi.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 4/17 ianuarie 1992).

El a fost uns de Dumnezeu, cu unger cerească: „*Acest fiu uns, care este numit în cer îngerul bisericii, stă prin alegerea Mea, căci Eu, și nu aceia l-au ales pe el. Dar vai celor ce știrbesc puterea lui cea de la Mine!*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 21 noiembrie/4 decembrie 1992).

Și pentru că așa a fost numit și uns, el este patriarh al românilor creștini și credincioși, al celor chemați, aleși și credincioși, chiar dacă nu este înscăunat (v. *Apocalipsa*, 17/14). Dar nici n-ar avea nevoie de scaun cel ce lucrează, cel ce merge și seamănă în ogorul Domnului, ci doar cel ce stă și doarme în el, căci pentru asta este nevoie de scaun. Patriarhul românilor, cel numit de Domnul, nu are nevoie de o instituție a bisericii, cu funcționari, casieri, șoferi și portari, peste care să domnească dintr-un jilț medieval, asemenea unui director de întreprindere. El are nevoie de pescari de oameni, pe care să-i îndrume, trimițându-i acolo unde apele lumii acesteia sunt mai adânci și mai amare. El are nevoie de plugari harnici, pe care să-i trimită să are brazdă adâncă și să semene, apoi, *Cuvântul lui Dumnezeu*.

Arhiepiscopul Irineu Pop Bistrițeanul s-a născut în Maramureș, la 2 iulie 1953. Răspunzând vocației pentru preoție, sădită în inimă de părinții săi dreptcredincioși, tânărul Ionel Pop s-a înscris la Seminarul Teologic Ortodox din Cluj-Napoca, pe care l-a absolvit în anul 1973, fiind tot timpul premiant. După absolvirea seminarului, a urmat cursurile Institutului Teologic Universitar din București, unde a obținut, în anul 1978, titlul de licențiat în teologie, cu calificativul „*exceptional*“, fiind, totodată, și șef de promoție. Având înclinație spre viață sfântă, la 1 august 1978 a pășit pe porțile Sfintei Mănăstiri Sinaia, unde a cerut să fie închinoviat, depunând voturile monahale, la 14 octombrie 1978, și primind numele de monah, Irineu. Exact peste doi ani, la 14 octombrie 1980, a fost hirotonit ieromonah pe seama Sfintei Mănăstiri Sinaia.

În toamna anului 1981, a fost admis la cursurile de doctorat în Teologie Morală, la Institutul Teologic Universitar din București, pe care le-a absolvit în anul 1984. La 10 iunie 1984, a primit rangul de „*protosinghel*“. În perioada anilor 1985-1988, a urmat cursuri de specializare, primind o bursă de studii la Institutul Teologic Presbiterian din Princeton – Statul New-Jersey din S.U.A. Aici și-a pregătit și a început redactarea tezei de doctorat, cu titlul „*Chipul lui Hristos în viața morală a creștinului*“. La data de 26 octombrie 1989, a primit rangul de

arhimandrit și a fost numit în funcția de Superior al Așezămintelor ortodoxe românești de la Ierusalim și Iordan, precum și de reprezentant al Bisericii Ortodoxe Române pe lângă Patriarhia Ierusalimului și a toată Palestina. Aici, pe lângă misiunea de îndrumător spiritual al pelerinilor români, s-a preocupat de editarea publicației românești „*Învierea*“ (The Resurrection) și a suplimentului ei cultural-istoric „*Spirit românesc*“. S-a reîntors în țară la 4 octombrie 1990 și a susținut examenul de doctorat, fiind promovat Doctor în teologie, cu calificativul „*exceptional*“. La 30 octombrie 1990, la recomandarea Arhiepiscopului Teofil Herineanu și la propunerea Sinodului Permanent, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a aprobat numirea sa în funcția de episcop-vicar al Eparhiei Clujului, cu titlul de „*Bistrițeanul*“. A fost hirotonit și instalat la Cluj la 21 noiembrie 1990.

Îndată ce a fost hirotonit în treapta de arhiepiscop, episcopul Irineu s-a angajat cu toată ființa sa în păstoria turmei încredințate, prin slujiri în care se vedea adevărata trăire duhovnicească, prin predici pline de har, scrieri inspirate, vizite canonice, activități caritative și de interes social și umanitar, lucrând neobosit cu oamenii, cu delicată dragoste și cu tact pastoral, ca un adevărat apostol al lui Hristos.

Arhiepiscopul Irineu a scris zeci de cărți, articole, studii, și a susținut mai multe comunicări cu teme religioase, la radio, la întruniri și la simpozioane. Din anul 1991, a fost numit și profesor asociat la catedra de Teologie Morală și Spiritualitate Ortodoxă, de la Facultatea de Teologie din Cluj, predând aceeași disciplină și la Facultatea de Drept din cadrul Universității creștine „*Dimitrie Cantemir*“ din Cluj.

Până aici, această scurtă biografie seamănă întrucâtva cu a altor arhiepiscopii români, care și ei au pornit cu entuziasm pe drumul slujirii creștine. Însă ceea ce-l deosebește în chip esențial de ceilalți pe arhiepiscopul Irineu, este faptul că datorită sufletului său deosebit, iubitor sincer de Dumnezeu, și nu din interes, precum și a unei înclinații aparte, spre curăție îngerească, el a fost ales de Însuși Dumnezeu spre o lucrare care depășește firea și înțelegerea obișnuită, omenească, a tainelor lui Dumnezeu, Care avea nevoie de un arhiepiscop curat, nepătat de patima arghirofiliei sau a simoniei, arhiepiscop care să sfințească o Biserică model, pe care El va numi-o *Biserica Nouă Ierusalim* și prin care va împlini proorociile sfârșitului lumii.

Încă din anul 1985, pe când era protosinghel la Mănăstirea Sinaia, Irineu Pop a aflat de lucrarea *Cuvântului lui Dumnezeu* de la Pucioasa și s-a însuflețit imediat de perspectiva unei înnoiri mult așteptate a vieții

bisericești, sub protejarea Duhului Sfânt. În același timp însă, el s-a așezat cu sânge și cu răbdare să cerceteze toate aspectele teologice, văzute și nevăzute, ale acestei lucrări, și, cu osebire, felul în care sunt respectate rânduielile canonice, pentru a evita orice putință de înșelare. După mai mulți ani de scrupuloasă studiere a faptelor și a învățăturilor primite de la Dumnezeu, el și-a putut forma o solidă convingere că „*acolo este Domnul*“ (v. Iezechiel, 48/35). Și așa a fost el *chemat*, și așa a fost *ales*, iar când a devenit din *studios, credincios*, Domnul l-a sfințit arhieru, pentru a-l folosi ca *împlinitor* la lucrul Său, proorocit dinainte de veac: sfințirea Noului Ierusalim, Cetatea Sfântă, care se coboară din cer ca să aducă cerul pe pământ și să ridice pământul la cer.

La 22 iulie 1991, arhieru Irineu oficiază sfințirea pietrei de temelie, pe locul unde urma să se ridice Sfânta Sfințelor Noului Ierusalim, la care el a fost martor și întemeietor cu numele său, dar și garant că toate rânduielile canonice ortodoxe au fost, și vor fi pe mai departe, minuțios respectate, pentru că atunci el împlinea cea mai mare misiune istorică la care fusese chemat: aceea de *mărturisitor*. Într-adevăr, la interviul care i s-a luat de către reporter, cu prilejul acestei sfințiri, arhieru Irineu a făcut o magistrală prezentare a rezultatelor întregii lui cercetări, pe care o făcuse de-a lungul anilor (după ce Domnul i-a făcut chemare și alegere, pentru credința lui în *Cuvântul* Domnului, grăit din cer), dar și a acestui excepțional eveniment, la care tocmai luaseră parte cu toții. Selectând aspectele esențiale din această prezentare, putem să le sistematizăm astfel:

1. Dumnezeu a ales la Glodenii Pucioasei un loc neînsemnat, umil, asemenea Nazaretului, pentru a scoate din el izvor de apă vie, despre care arhieru Irineu spune că este „*poate chiar acel râu din Apocalipsă, care curge din Tronul Sfintei Treimi; Râul Vieții, din care acum se adapă puțini, și credem că într-un viitor apropiat se vor adăpa mulți. Și pentru că aici este sursa, sau Izvorul divin, nu contează cât de simplu și cât de necunoscut este acest spațiu geografic; aici Dumnezeu vrea să-Și reveleze slava Sa, precum oarecând în acel banal și neluat în seamă Nazaret.*“ (P.S. Irineu Bistrițeanul, fragment din interviul luat la punerea pietrei de temelie a locașului lui Dumnezeu, de la Glodeni-Pucioasa, 9/22 iulie 1991);

2. Duhul Sfânt este Cel Care aduce *Cuvântul* în gura celor aleși, căci El lucrează prin această harismă ca la Cincizecime. El, întotdeauna a lucrat așa în istorie, dar niciodată atât de intens și de prelungit, pentru că acum este vremea în care „*istoria se apropie de acel moment al coacerii*“, și de aceea „*Duhul este Cel ce suflă unde vrea, și când suflă, cuvintele pe care le grăiește vasul ales sunt minunate și nu sunt de la el; sunt de la*

Dumnezeu puse în gura lui.“ (P.S. Irineu Bistrițeanul, fragmente din interviul luat la 9/22 iulie 1991);

3. Așadar, lucrarea lui Hristos de mântuire a dat în pârg și este aproape vremea culegerii roadelor, iar „*timpurile trebuie să fie încoronate*“. Se împlinește Scriptura care anunță că vor veni secerători care vor aduna roadele ogoarelor pe care alții le-au semănat (v. *Ev. Ioan, 4/38*): „*Credem că vremea s-a apropiat (noi nu stabilim pronosticuri, pentru că nu ne este dat nouă să știm aceasta, dar din ceea ce se grăiește, din ceea ce simțim, credem că timpul este foarte aproape), că plinirea vremii este la ușă, și ne bucurăm că noi trăim vremuri pe care poate că ar fi dorit moșii și strămoșii să le trăiască; trăim vremuri în care ceea ce au semănat ei și au pregătit ei prin suferință, prin lacrimi și sudori, noi putem să le gustăm. După cuvântul Scripturii, ei au ostenit și noi intrăm în holda lor.*“ (P.S. Irineu Bistrițeanul, fragmente din interviul luat la 9/22 iulie 1991);

4. Locul ales de Dumnezeu pentru împlinirea promisiunilor Sale este acum dezvăluit tuturor: „*Și această încoronare a tuturor timpurilor va începe din România, pe care Dumnezeu, aici, prin vas ales și în cadrul acestui izvor miraculos, o numește cea binecuvântată, cea aleasă, pământ de mari promisiuni duhovnicești, glie a strălucirilor, pe care Dumnezeu vrea să-Și așeze diadema slavei Sale. Și în clipa în care Dumnezeu va pune această aureolă glorioasă pe creștetul României, din România se vor extinde binefacerile încoronării timpurilor peste întreaga lume.*“ (P.S. Irineu Bistrițeanul, fragment din interviul luat la 9/22 iulie 1991);

5. Toate se vor schimba, la plinirea vremii, și va fi cer nou și pământ nou. Toate vor căpăta adevărata lor strălucire, căci vor fi curățate de învelișul păcatului: „*...atunci când acele vremuri de glorie și de plinătate se vor instaura pe plaiurile românești, toate structurile societății noastre vor fi refăcute. Atunci cultura, arta, știința, literatura și tot ce este de folos pentru o viață pașnică și prosperă, vor avea adevărata strălucire, pentru că zgura păcatului va fi dată la o parte de pe coaja aceasta, care acoperă fața cea adevărată a realității și spiritualității românești, și totul va străluci și totul se va descoperi în frumusețea primordială, așa cum era în paradisul Edenic, când omul nu cunoscuse ce este păcatul [...].*“ (P.S. Irineu Bistrițeanul, fragment din interviul luat la 9/22 iulie 1991).

Așadar, vremea s-a apropiat, și Dumnezeu voia să lucreze cu putere pentru schimbarea lumii. Dumnezeu ar fi avut nevoie acum de o ridicare a întregii biserici, pentru ca gestul arhieruului Irineu să nu fie perceput ca un act singular. O conlucrare localizată, dintre Dumnezeu și om, fie el chiar un reprezentant de excepție al bisericii, n-ar fi putut stârni în lume

decât zâmbete condescendente, mai ales dacă ea ar fi fost și repudiată în mod public de către instituția bisericii. Dimpotrivă, o adeziune înflăcărată, urmată de o împropătare colectivă a bisericii, ar fi făcut ca toate popoarele să recepteze cu admirație și uimire această înnoire în toată amploarea ei. Dar n-a fost să fie așa. Omul s-a împotrivit dintotdeauna planului lui Dumnezeu și a împins tot spre viitor timpul înnoirilor. Așa a procedat și Biserica Ortodoxă Română. De aceea, Dumnezeu rabdă încă, pentru o vreme, până când o renaștere din interiorul bisericii va deveni posibilă, fie cu o altă garnitură de arhierii mai credincioși, mai umiliți, mai nepătați și mai destupați la minte, fie chiar prin aceiași, care sunt acum, dacă Dumnezeu va găsi cu cale să-i umilească cu forța și să-i aducă la ascultare, sau, mai fericit spus, să le dea duhul pocăinței.

Singurul care a găsit bucuria ascultării de Dumnezeu (până ce a fost și el îngenunchat cu sila, de colegii lui din Sinod) a fost arhiepiscopul Irineu. Când a mai fost liber, el a putut să facă lucrarea Domnului, a continuat să asculte *Cuvântul* și să-l împlinească. Următoarea realizare a fost sfințirea Bisericii Noul Ierusalim, care fusese ridicată, după *Cuvântul* Domnului, într-un timp record. Și aici, arhiepiscopul Irineu și-a luat toate măsurile ca nici un canon să nu fie știrbit, iar rânduiala creștină ortodoxă să fie observată cu cea mai mare acrivie. Mai mult, a instituit și pentru viitor obligația de a fi păstrată aceeași grijă, de a nu fi încălcată nici o poruncă bisericească legată de posturi, de ținuta creștinească sau de sărbători. În plus, după modelul mănăstirilor atonite, a legat sub blestem, ca nici o întinare să nu pătrundă de acum înainte în grădinile Domnului și în locașul Său cel sfânt. El a alcătuit hrisovul de mărturie, care cuprinde toate aceste rânduieli, pe care l-a semnat și l-a îngropat sub sfânta masă a bisericii. Acest imbold, în aparență mărunț și festiv, are o însemnătate excepțională. El exprimă o adeziune totală și dezinteresată, la chemarea spre sfințenie pe care o făcuse Dumnezeu în *Cuvântul* Său: „*Sunt coborât cu cuvântul în mijlocul acestui neam, și am ieslea cuvântului Meu aici, unde, iată, ridicăm turn de mărturie, stâlp tare, piatră de înviere, căci mărturia cuvântului cu care am fost în lucru, este piatra pe care zidim acum începătura cea nouă, căci este nouă, este legământ nou, este începătură de neprihănire, de curățenie, de sfințenie, precum în cer, așa și peste acest început. Și vom așeza cuvânt de mărturie la această temelie, și zile noi de prăznuire, și vom prăznuși aici înviere și Duh Sfânt și vom prăznuși numele trâmbiței prin care Domnul a lucrat în această vreme despeceluirea celor șapte tunete, care au vorbit în timpul vedeniei apocaliptice, despre care a mărturisit apostolul Iubirii, Ioan evanghelistul.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 2/15 iulie 1991).

IRINEU, MĂRTURISIT DE *CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU*

Cuvântul lui Dumnezeu face o cronologie exactă a tuturor întâmplărilor legate de chemarea, alegerea și credincioșia arhiepiscopului Irineu, dar și a celor legate de căderea lui, în care a fost târât de invidia, necredința și ura confrăților săi arhierii.

• Domnul proorocește încă din vremea patriarhului Iustin că al șaptelea patriarh al românilor binecredincioși va fi un om de mare valoare la cer, și un păstor iubitor pe pământ: „*În urma lui Iustin, și în urma lui, se va sui un patriarh pe tronul dumnezeiesc, un om de mare valoare, care-și va iubi oile și monahii și monahiile.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 12/25 mai 1978);

• Domnul l-a ocrotit pe ieromonahul Irineu Pop cu mare ocrotire cerească pe perioada în care a fost departe de țară, trimis printre străini de neam și de credință, pe când era la studii universitare în Princeton – SUA. El a răspuns dorului lui de Dumnezeu, cu mângâiere dulce, și l-a îndemnat să vină mereu la izvorul *Cuvântului*, atunci când va fi plin de dor după mângâierea Domnului: „*Acest slujitor, Irineu, e copilul Meu, și l-am ocrotit pe unde a fost. E slujitorul Bisericii Mele.*

O, fiule, îți dau povață să slujești în așa fel ca să vii cu slujba până la cer. Ți-am purtat de grijă pe unde ai fost și am privit cum te-ai purtat și te-am adus înapoi și ți-am făcut parte să fii în barca Mea. Și când ți-o fi dor de mângâierea Mea, să vii să ți-o dau. Fiule, crezi că Eu sunt Dumnezeu?

— *Da, Doamne.*

— *Să fii iubitor de creștini, că tot cel ce-L iubește pe Dumnezeu, iubește și pe creștini. Cine îi urăște pe creștini, Îl urăște pe Dumnezeu. Când ți-o fi dor de mângâierea Mea, să vii după ea aici, că în altă parte n-am unde să ți-o dau, dar să vii cu dor.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 24 noiembrie/7 decembrie 1988);

• Domnul hotărăște ridicarea lui Irineu la demnitatea arhieriească pentru care fusese pregătit prin trimiterea la Ierusalimul patimilor Lui. Încă o dată proorocește că va fi așezat pe scaunul de patriarh, iar aceasta

va fi împlinirea voii Domnului, și nu a omului: „*Iată, stau cu tine de vorbă, fiule slujitor, și vreau să te pun la înălțime cerească. Voința Mea este să fii la înălțime și pe pământ, să-Mi conduci biserica pe voia Mea.*

...*Fiule slujitor, care ai fost trimis la Ierusalimul patimilor Mele, de aceea ai mers pe unde ai mers, ca să capeți ce trebuie să ai și să știi, ca să te pun conducător peste tot cultul bisericesc. Dumnezeu a avut voința Sa în tot pasul tău. Fiule, să nu Mă scoți afară din inimioară, să nu te desparți de lucrarea Mea, că vei fi la înălțime cu ea, dar așa cum știe Dumnezeu să lucreze. Eu voiesc să iei locul patriarhului, și ce voiesc Eu, se va împlini.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 27 septembrie/10 octombrie 1990);

- Domnul dezvăluie umilința lui Irineu, care n-a voit mărire pământească, ci s-a învoit doar ca să-L ajute pe Dumnezeu: „... *Am aici un cui-bușor de copii cu care lucrez ceva scump. Cuvântul Meu lucrează peste ei. Am cu ei o inimioară de slujitor, pe care l-am purtat pe cărca Mea. N-a voit mărire pământească, dar i-am spus să Mă ajute. O, fiule, te voi face și mai mare.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 20 aprilie/3 mai 1991);

- Domnul îl reasează pe Teoctist în scaunul patriarhal (după retragerea din ianuarie 1990 a acestuia), pentru a-l face, apoi, sfințitor pentru Irineu, „*cel de al șaptelea uns*“. Acesta va îndrepta rânduielile și va netezi cărările pe care poporul *Cuvântului lui Dumnezeu* se va aduna pentru a merge apoi pe calea vieții: „*Ia aminte bine, că s-au împlinit cei șaptezeci de ani de sub puterea fiarei roșii. Acum Eu așez din nou Ierusalimul. Te-am adus a doua oară pe scaunul bisericii, să-Mi pot așeza vremurile așa cum erau până la domnia fiarei roșii. Și Îmi voi unge prin tine, cu untdelemnul sfințeniei, pe cel de al șaptelea uns. Acela este de la Mine; întru acela binevoiesc. Peste el voi coborî legile Mele, pe care Mi le-ați stricat; cu el voi îndrepta iarăși vremurile, pe care Mi le-ați schimbat, și cu el voi netezi cărările și voi îndrepta calea vieții ca să vină spre Mine poporul Meu cel orbit de nelegiuiri. Ia aminte, că ți-l voi face cunoscut.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 29 aprilie/12 mai 1990);

- Domnul îi reamintește lui Irineu făgăduința pentru începutul Ierusalimului cel nou și îl cheamă să încheie legământ pentru viață nouă, nestrucăcioasă, pe pământul Noului Ierusalim, pentru care el a fost uns în chip mai presus de fire: „*Cu tine vreau să închei legământ pentru sfârșit și pentru început de viață nouă, nestrucăcioasă, pe pământul Noului Ierusalim, că M-am coborât cu Ierusalimul cel de sus la Ierusalimul cel*

de jos și te-am uns să fii unsul Noului Ierusalim, ca să-Mi aduc vremurile înapoi.

Îți aduci tu aminte de ziua în care ai fost uns? Și îți mai aduci aminte de locul în care te-am uns? *căci locul acela sunt primele măsurători ale cortului începutului Ierusalimului cel nou, și acolo este jertfă de fiecare zi, și acolo ești preaslăvit și numit așa cum zice cuvântul: «preferențiatul patriarh să fie pomenit întru împărăția lui Dumnezeu.»*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 24 august/6 septembrie 1990);

- Domnul îl îndeamnă pe Irineu să lucreze cu duhul înțelepciunii, pentru că va fi să lucreze cu dragostea Domnului în mijlocul Bisericii Lui, căci Irineu este fiul dragostei Domnului. Cu dragostea Domnului va fi zidită cetatea iubirii lui Dumnezeu și poporul Domnului va locui această cetate: „*Copilul Meu iubit, cu câtă dragoste te port și te cresc! că iată, vezi cum te ridic. Te ridic din zi în zi, și apoi te voi arăta mare.*

...*Iată, îți aduc aminte iar, să fii cum am fost Eu. Am pus peste tine duhul înțelepciunii, cu care am lucrat Eu când eram un copil în mijlocul cărturarilor și învățătorilor legii, și după Mine au mers, apoi, noroade întregi să-Mi asculte înțelepciunea. Fii întru Duhul Meu, căci Duhul Meu este întru Tatăl.*

...*Stai întru taina Ierusalimului ceresc, până te voi arăta cu putere, căci va trebui să așezăm raiul pe pământul cel nou, și vom trăi cu fericire în Edenul iubirii, și toată suflarea de pe pământ va cunoaște taina iubirii cerești, că mare și minunată și veșnică este taina aceasta. Lasă-Mă să stau cu toată sfințenia Mea întru tine, și nimic să nu-ți fie mai sfânt și mai mare decât grija aceasta, și atunci Eu voi fi Cel dintâi întru toate căile tale și voi locui în inima ta întru toată mărirea Mea, că vreau să Mă arăți întru tine, vreau să Mă vadă, și să se rușineze cărturarii și învățătorii legii când vor vedea sfințenia și măreția Mea întru tine; și vom ieși la iveală, cu puterea Mea, și vom sufla, și vor cădea cele șubrede, și vom înălța biserică vie și viață vie și sfințenie pe pământ, căci cele dintâi vor trece de acum.*

Îmbracă-te frumos, gătește-te de sărbătoare, copilul Meu iubit, că Domnul te iubește și face legământ cu tine. *Ne vom ridica și vom așeza cele proorocite, și taina lui Dumnezeu se va desăvârși în strigătele mulțimii, cu har și cu iubire.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 9/22 octombrie 1990);

- Domnul lucrează cu putere multă, ca un Dumnezeu, poruncind din nou mai-marelui bisericii (patriarhul Teoctist) să-l așeze prin ungere cu

untdelemnul sfințeniei, pe Irineu, alesul și unsul cerului, ca arhiereu al tainei nestrucăciunii, care va fi să așeze întru îndreptare vremurile și sărbătorile. Și Domnul îi mai poruncește lui Teoctist să-l ocrotească și să-l țină la piept pe cel iubit, pe „Veniamin“ cel cu duhul smerit, căci în el a binevoit și el va fi cel de al șaptelea uns al bisericii: „Duhurile Domnului grăiesc bisericilor.

Ia aminte, cârmuitor al bisericii, ridică-te, și ia aminte! [...] că te-am așezat încă o dată să stai pe scaunul Bisericii Mele, ca să vii să împlinești planul Meu. Vin cu cele scrise în carte, vin să Mă desăvârșesc, vin să curăț de idoli biserica, și să scot urâciunea pustiirii din locul Meu cel preasfânt, căci planurile Mele nu sunt ca planurile voastre, și cine este cel ce se ridică împotriva? Să vină să lupte cu Mine, căci vai celor ce încurcă planurile Domnului! Vai celor ce fac planuri fără Mine!

...Ia aminte, și te ridică să faci voia Mea, că vei sta în mijlocul învățătorilor legii, în mijlocul păstorilor turmei Mele, și Domnul va coborî sfaturile Sale pentru ca să se îplinească cele proorocite, că-l voi așeza pe cel de al șaptelea uns, și el va sta și va împlini planul Meu ca să-Mi așez la loc vremurile și sărbătorile. Și voi coborî prin robii Mei prooroci și voi veni către el și îi voi porunci să facă voia Mea. Acela este de la Mine, și nimeni să nu umble să-Mi zădărnicească planul Meu, căci Eu sunt Dumnezeu, și nu om. Voi coborî Duhul Meu peste el și îl voi îmbrăca cu putere de sus și îl voi așeza pe scaunul lui David și vom face Biserică vie și nestrucăcioasă. Vom adăpa pustiul cel însetat și vom face cărări drepte și cale curată și sfântă, pe care vor merge cei mântuiți. Chiar și cei fără de pricepere vor merge pe dânsa. Atunci cei surzi vor auzi și se vor deschide ochii orbilor, și cei săraci se vor veseli de Domnul și vor vedea lucrul mâinilor Mele în mijlocul lor, iar cei rătăciți cu duhul vor primi înțelepciune. [...] Și voi ridica încă o dată biserica pe piatră, și când biserica va cuvânta, se vor face ceruri noi și pământ nou. [...] Vin să fac curățenie pe pământ, vin să scot urâciunea pustiirii din biserică și vin să-l ridic pe cel de al șaptelea uns al Meu.

Iar tu, cârmuitor al bisericii, vei veni și vei așeza sfat, și te vei ridica apoi să-Mi ungi cu untdelemnul sfințeniei pe unsul cel de la Mine, căci acesta este de la Mine, nu de la tine. Cu acesta voi încheia legământ viu, și voi așeza din nou Ierusalimul, și voi face din el slava popoarelor și lumina neamurilor. Scoală-te și te îplinește întru Mine și vino să faci voia Mea, căci voi șterge de la fața Mea neascultarea Sionului și nu-Mi voi aduce aminte de calea cea greșită, că iată, aceasta este vremea să dau Bisericii Mele înfățișarea cea dintâi și să aduc la loc vremurile și

sărbătorile Mele. [...] Iată, așez un om să îplinească planul Meu. Cel ce se luptă să stea în capul mesei Mele, nu va izbuti, că Eu voi așeza pe scaunul Meu pe cel întru care binevoiește inima Mea, pe cel cu duhul smerit, care umblă pe căile Mele și care va îndrepta căile cele strâmbe, care va da la o parte pe cele șubrede și le va ridica pe cele tari. Nimănu nu-i voi da voie să-l îndepărteze, iar ție, cârmuitor al Bisericii Mele, ție îți poruncesc să-l ții alipit de tine până în ziua când va fi să-l așezi. Acela este de la Mine, și Eu ți-am pus în gând să-l chemi și să-l ridici, căci l-am dus la Ierusalimul patimilor Mele și l-am purtat în cărca Mea, ca să știe și să mărturisească despre Mine, și tot Eu l-am chemat înapoi, ca să fie pentru Ierusalimul gloriei Mele și să îplinească voia Mea. Voi sfârâma împietrirea inimilor, și voi lucra cu putere, căci Duhul Sfânt este Dumnezeu Cel Care întrecește întreita lucrare a Preasfintei Treimi, și toate vin întru odihnă și întru serbare veșnică.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 octombrie 1990);

• Domnul dezvăluie smerenia lui Irineu, care îl face mare pentru împărăția cerurilor: „Știu că nu vrei să fii mare, și pentru asta Domnul te are mare, și te-a uns să fii mare cu El.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 22 octombrie/4 noiembrie 1990);

• Domnul îl însoțește în chip tainic pe arhiereul Irineu și așa îl și poartă cu dragoste pe umerii Lui, mergând pe cale către Cluj, locul înscăunării lui ca arhiereu; îl cheamă la păstorie rodnică, făcută cu putere, arătându-L pe Dumnezeu întru sine și lucrând cu iubire jertfelnică și cu adevăr, așa cum lucrau și strămoșii noștri cei binecredincioși: „O, merg cu tine, copilul Meu iubit, că pe nicăieri n-a fost să nu merg cu tine. Merg cu tine, și pe umerii Mei te voi purta ca pe cel mai dulce, dar și tu să mergi cu Mine, și nu fără Mine. Când vei ajunge acolo, așa să le spui celor peste care vei veghea: «Fiți următori mie, precum și eu sunt lui Hristos.», că tu nu va trebui să minți atunci când le spui așa, și va trebui să le spui că nu minți prin aceste cuvinte și că așa vei face, și aceștia va trebui să vadă că așa vei face.

Să nu-ți fie rușine cu Mine, copilul Meu, în fața nici unei înălțimi de pe pământ. Începe-ți lucrul cu Mine, începe-l de pe acum, și Mă arată, copilul Meu, în tine, arată-Mă așa cum am fost, că vreau să fac aceste înălțimi să se plece de-acum. Spune-le lor că vrei să fii ca Mine, și nu ca ei. Spune-le că nu te încumeți să-L minți pe Dumnezeu. Spune-le că nu vei vorbi despre iubire, dacă nu vei lucra iubire. Spune-le că nu vei vorbi despre Dumnezeu, dacă nu vei fi întru Dumnezeu. Și, în sfârșit, spune-le

că nu-L vei minți pe Dumnezeu, și că aceasta este vremea să ne întoarcem la Dumnezeu și la moșii și strămoșii noștri, care nu-L mințeau pe Dumnezeu.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 5/18 noiembrie 1990);

• Domnul îl numește pe Irineu „*copil iubit*“ și așa îl poartă pe brațe, căci el iubește ca un copil și se teme ca un copil. Iar Domnul Se așează cu putere în inima lui, ca să fie el samarineanul milostiv al acestui popor și al acestei vremi, iar puterea lui cea adevărată, cea vindecătoare de duh, va fi Însuși Domnul: „*Sunt mereu în inimioara ta, copil dulce, copil iubit de Dumnezeu. Văd că nici o clipă nu Mă lași fără tine, și Eu cum aș putea să te las vreun pic? N-am altul ca și tine, cu care să fi putut face o viață nouă pe pământ, o viață adevărată atât cât de adevărat este Domnul. Nu pot lucra în toată desăvârșirea Mea în cel care se crede că are vreo putere sau vreun cuvânt. Nu pot, iubitul Meu, și de aceea a trebuit să nu te las, pentru că tu, numai pe Domnul Îl recunoști întru tine și Îi spui mereu: «Doamne, sunt neputincios».*

O, de aceea stau mereu cu tine în brațe, copilul Meu iubit, pentru că tu iubești mult; tu ești iubire, precum Eu sunt iubire. Nu te speria. Îți văd inimioara zvâcnind, dar adevăr grăiesc; tu ești iubire, copilul Meu. Te voi așeza întru Mine, și apoi Mă voi așeza întru tine ca să fii samarineanul acestei vremi. Nu te teme, Eu voi fi Acela, iar tu vei fi Mie sălaş. Ce să facem dacă cei de până acum au trecut înainte și nu s-au oprit lângă cel căzut ca să sufle peste el și să învieze? Au trecut fără nici o milă, fără nici o putere, căci n-aveau putere aceștia, și tu înțelegi, acum, că n-aveau putere, fiindcă acum știi care este puterea cea adevărată.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 17/30 noiembrie 1990);

• Domnul îl numește pe arhiepiscopul Irineu „*izbăvitorul acestui neam*“, căci el este speranța cerului și a pământului pentru neamul acestui pământ ales: „*Fii întreg întru Mine și bucură-te întru Mine, că n-am pe altul ca și pe tine, prin care să Mă pot desăvârși în zilele acestea. Iată, te am cel dintâi în lucrul din zilele acestea; cel dintâi, din neamul acestui pământ ales; cel dintâi, prin care lucrez peste acest neam ales. Vreau să te folosesc ca pe un izbăvitor al acestui neam, și iată, acesta este rodul lucrului ce-l lucrăm.*“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 3/16 martie 1991);

• Domnul anunță așezarea pietrei de temelie a Ierusalimului cel nou și îl cheamă pe arhiepiscopul Irineu să sfințească această piatră, ctitorind, cu numele unsului României, regele Mihail I, și cu numele său, sfânta zidire:

„Iată, vom așeza piatra de mărturie a cuvântului Meu, care a lucrat și care lucrează până la sfârșitul tainei plinirii sale, și vom scrie pe această piatră numele cel nou al cetății Ierusalimului cel nou, care se va arăta de la această piatră și din care vor curge râuri de apă vie, pe ale căror laturi vom sădi pomi, și frunzele lor nu se vor veșteji, și fructele din ei nu se vor mai isprăvi, căci lună de lună se vor coace fructe noi, fiindcă pomii vor primi apă din această piatră, iar semințele pământului se vor hrăni din fructele pomilor, și din frunzele lor vor primi tămăduiri. Amin.

Voi scrie numele tău pe piatra aceasta, și voi scrie numele aleșilor Mei, dar vreau să scriu numele unsului cel de la Mine pe piatra aceasta.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 22 mai/4 iunie 1991);

• Domnul îl întărește pe arhiepiscopul Irineu ca să nu se teamă de oameni atunci când lucrează pentru Dumnezeu, ci să fie dârz ca preotul Nicodim, cel care nu s-a temut de cărturari și farisei pe vremea trupului Domnului, pe când Acesta trebuia să fie îngropat după Lege, pentru desăvârșirea Legii: „*Aceasta este vremea să se așeze la loc împărăția lui Israel, și iată, să fim mari, copilul Meu, să fim dârji, că noi, acum, trebuie să lucrăm ce n-a lucrat nimeni până acum. Să nu te temi, să nu cârțești, să nu te temi de oameni. Ce-ți poate face ție omul? Nimic. Și îi vei vedea pe cei ce se îndepărtează de Cel ce grăiește din ceruri, căci judecata lor va fi mai aspră ca a acelora care n-au voit să asculte pe Cel ce le grăia pe pământ, că vine ceasul să se clatine, prin cuvânt, și pământul și cerul, și vor cădea cele clătinate și vor rămâne cele neclintite, împărăție neclintită și închinare plăcută lui Dumnezeu. Și în acest început nou, a trebuit să te am pe tine temelie, că pentru aceasta ai fost născut, și dacă așa a fost scris la Mine, Eu trebuie să am cuvântul tău temelie, iar cuvântul tău, acesta să fie: «Iată, vin ca să fac voia Ta, Dumnezeul meu; fie mie după cuvântul Tău!».*

Am carte întocmită spre tine în vremea aceasta, și am de scris în ea tot ce am de cuvântat și de împlinit prin tine, și apoi vor vorbi cuvintele acestei cărți, vor vorbi de pe înălțimi și vor mărturisii despre taina pe care o lucrăm, taină încă un pic acoperită, încă o clipă, iubitul Meu, servul Meu, unsul Meu, căci în locul în care Eu te-am uns pe tine peste Ierusalimul cel nou, iată, așezăm acum piatră de mărturie, și tu vei fi martorul Meu cel credincios. Un picuț va mai sta sub ascundere această mărturie, dar a trebuit să te trimit către cel ce stă mare pe scaunul bisericii, căci dacă n-ar fi știut, n-ar fi avut păcat, și ar fi avut îndreptățire înaintea Mea.

Să nu te temi de ei, că ei nu sunt mai tari ca tine. Fii dârz, ca Nicodim cel dintre preoții din vremea trupului Meu, căci el nu s-a temut de cărturari și farisei când s-a ridicat și a purtat grijă de îngropăciunea trupului Meu. El a fost preotul care a făcut îngropăciunea Fiului lui Dumnezeu, fiindcă Fiul lui Dumnezeu S-a supus întru totul legii, căci n-am venit ca să stric legea, ci am venit să o desăvârșesc. O, și nu s-a găsit atunci între preoți, decât numai unul care a crezut că sunt Fiul lui Dumnezeu și că sunt din cer și că am venit să împlinesc Scripturile.

Iată și acum, sunt prin cuvânt, sunt cu ai Mei, de la început și până la sfârșitul veacurilor, sunt veșnic cu ai Mei, căci sunt fără sfârșit întru ai Mei, după cum am rostit făgăduința. Sunt coborât cu cuvântul în mijlocul acestui neam, și am ieslea cuvântului Meu aici, unde, iată, ridicăm turn de mărturie, stâlp tare, piatră de înviere, căci mărturia cuvântului cu care am fost în lucru, este piatra pe care zidim acum începătura cea nouă, căci este nouă, este legământ nou, este începătură de neprihănire, de curățenie, de sfințenie, precum în cer, așa și peste acest început. “ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 2/15 iulie 1991);

• Domnul îl îndeamnă pe arhiepiscopul Irineu să nu se teamă de cei ce nu cred în lucrările cerești ale Duhului Sfânt, ci să arate cu tărie calea Domnului și să fie martorul Lui cel credincios. Iar pe cel ce tocmai fusese numit arhiepiscop peste cetatea Târgoviștei (episcopul Vasile), mai mult să-l îndemne să tăinuiește ieslea cuvântului și să stea cu veghe împrejurul acestui așezământ al sfințeniei, ca să nu lucreze vrăjmașul împotrivi și să nu arunce cu pietre, căci pietrele se vor întoarce împotriva celor care vor îndrăzni să le arunce: „*Pace ție, copil iubit de Dumnezeu, copil ales dintre cei învățați ai legii! Pace ție! căci ți-ai plecat capul, ți-ai plecat grumazul sub această viță, și iată, Domnul te are mare din fructul acestei vițe, și nimeni din cei ce par să semene cu tine nu seamănă cu tine. Ei nu știu ce ungere ai tu, căci pentru ei, Fiul lui Dumnezeu nu mai este pe pământ, nu mai este în lucru așa cum este cunoscut Domnul în lucrul celor ce cred că este Domnul în lucru până peste toți vecii. Ei nu știu, ei vor să uite că Fiul Domnului Se va arăta, așa cum scrie în Scripturi, și dau să tâlcuiască după tâlcul lor, după duhul lor, după învățătura cea de la oameni. Să nu te temi de ei. Ce-ți poate face ție omul? Să nu te temi de oamenii care nu-L poartă pe Domnul întru tot adevărul dumnezeiesc. Să nu te temi de cei ce sunt încă pe pământ, căci ei nu ajung la Domnul, fiindcă este strâmtă calea prin care se ajunge la Domnul, și pe deasupra sau prin părți nu se poate sări, căci una este calea, și este cu credință sub*

ea, și nu fără credință. Cel ce desființează pe Dumnezeu, Care lucrează prin cuvânt, acela nu merge pe cărarea cea care să ducă pe Dumnezeu spre om, acela nu-L poate primi pe Domnul, Care este cu oamenii prin cuvânt. Nu te teme de cei ce nu cred duhurilor cerurilor, căci Duhul Sfânt este peste tine și te învață să grăiești în limbi noi și necunoscute până acum, și te învață să talmăcești aceste limbi cerești, celor ce aud și nu înțeleg cu mintea lor pe cele venite de la Duhul Sfânt.

Iată, taină îți spun ție, căci tu nu ești dintre ei. Ești între ei, dar nu ești dintre ei, pentru că Eu te-am ales din lume fiindcă Tatăl Meu te-a dat Mie din lume. Să nu te temi de ei. Ei sunt mici, ei sunt fără putere, căci nu aceasta este puterea, nu aceea de care tu te îngrijorezi. Lasă povara ta, dă-Mi Mie povara ta și să nu mai ai povară. Eu sunt cu tine, de cine să te temi? Iată, acești copii ai Mei, ei sunt fără putere, fără cuvânt, fără apărare în fața furtunii care bate spre ei, dar ajutorul lor este la Domnul, Cel ce a făcut cerul și pământul și marea și lumea cea văzută și cea nevăzută. Ei sunt mici, iar cel mic nu știe de teamă, că are apărarea lângă el, așa cum este copilul mic lângă mama sa.

Iată, vine vremea ta, și fericită să-ți fie ție vremea aceasta, căci vei avea Duh Sfânt și putere de Duh Sfânt ca să arăți calea Mea cum este, ca să înveți învățații despre calea Mea din zilele gloriei plinirii Domnului. Tu ești martorul Meu, pentru că așa a fost taina Mea, așa a fost planul Meu, ca să Mă ai în taină prin acest izvor care curge din cer pe pământ.

...Stai în sfat cu cel stătător peste biserică în această cetate (episcopul Vasile Târgovișteanul, n.r.), și spune-i despre Mine, și spune-i că Eu voiesc așa, și nu altul, și spune-i că tu ai făcut după cuvântul Meu, că ai crezut în cuvântul Meu, că ai crezut că Eu sunt Cuvântul. Spune-i să fie cu Mine, să Mă acopere pe Mine, să-Mi tăinuiește această iesle, căci am aflat loc primitor, care Mă primește așa cum voiesc Eu să stau. Spune-i că sunt de ajuns templele și locașurile peste care se calcă fără sfințenie. Spune-i să-Mi vegheze bine și să stea bine de veghe în jurul acestui așezământ coborât prin cuvânt ceresc. Nu te teme, el este bun cu inima și va ști să fie de partea Mea, dacă voiește, și Eu voi scrie dreptate în dreptul său, atunci când Mă voi ridica să scot fărădelegea din Biserica Mea și să fie curat așternutul sub care Eu Mă plec spre învierea și ridicarea lumii care va să fie, căci vin cu cele noi, și voi face un lucru nou, un Ierusalim nou, de la acest început nou. Spune-i să pună pe înălțime această făclie, căci iată, duhul rău s-a pornit să arunce cu pietre, și vai celui ce se va lovi de această piatră! Iată, am început să însemnez cu semne acest așezământ deosebit între celelalte, și voi lucra din acest așternut și voi porunci înge-

rilor Mei să lucreze la porunca Mea. Nu te îndoii, căci voi lucra și ne vom desăvârși întru semne cerești și vom birui cu cerul, iubitul Meu. Fii întru pacea Mea și stai întru ea mereu, căci Eu voi merge cu tine în tot locul și voi lucra cu tine peste tot, și nu vei fi fără Mine.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 28 noiembrie/11 decembrie 1991);

• Din nou dezvăluie Domnul că arhiereul Irineu este încă între arhieriei din biserica lumii, dar nu mai este dintre ei, căci a fost chemat, ales, și apoi găsit credincios, și a primit și darul credinței sfinte și a credincioșiei jertfelnice, care aduce la desăvârșire pe fiii împărăției cerești. De aceea îl cheamă la mărturisirea tainelor acestei vremi, căci a venit vremea ca adevărații creștini să poarte cămașa lui Hristos, fără a se teme de cărturarii și fariseii bisericii, care se vor împotrivi cu încrâncenare, pentru a-și acoperi rușinea și goliciunea și fățarnicia: „Am spus că voi sta iarăși de vorbă cu tine ca să te ajut iar treaptă cu treaptă. O, tu nu știi ce face cerul, căci toată oastea cea din cer, care lucrează în zilele acestea peste începutul cel nou, care se va desăvârși, toată oastea cerească este în mare serbare, în mare slavă peste acest așezământ sfânt, atunci când tu intri în acest Ierusalim, care este coborât de la Mine. Este cerul în mare slavă atunci când tu vii și îți pleci fruntea în această iesle a Duhului Sfânt. Cântă corul îngerășilor, de bucurie cântă pentru acești copii, și pentru tine cântă, că aici tu nu ești cântat de cei de pe pământ. Slava aceea care este pentru tine de la cei ce nu calcă după cum este întru Mine slava, aceea este puterea lor de la tine izvorâtă, căci ești împărțitor de putere, de înțelepciune, și setea duhului lor te sleiește pe tine, atunci când din gura ta curge râu de ape vii, din care se adapă atâtea mii de suflete, așa ca pe vremea Mea, iubitul Meu.

Pe vremea trupului Meu, cuvântul cel ce era din Tatăl, răcorea setea multor suflete, căci cu miile se îmbulzeau mulțimile să-Mi asculte înțelepciunea cea de la Tatăl luată și mulți se întrebau: «Cine este Acesta, de Care ascultă furtuna și munții? Cine este Acesta, Care are putere să ridice pe oameni din neputință?». Așa se întreabă și mulțimile care umblă după cuvântul înțelepciunii tale, care curge din tronul Meu peste tine, căci așa este Scriptura aceea care spune: «Cel ce crede în Mine, râuri de apă vie vor curge de pe limba aceluia». Se întreabă mulțimile: «De unde aceste cuvinte pe care le auzim?», și această lumină va fi să lucreze, iubitul Meu, va fi să învieze pic cu pic acest neam ales. Iată de ce am făcut Eu în tine orânduială vie; iată de ce am spus să fii cu Mine de aici, de unde lucrez Eu, să mănânci cu Mine de aici, de unde mănânc Eu, și iarăși

îți spun că tu ești între ei, dar nu ești dintre ei, dintre cei printre care ești în biserica lumii.

...Nu te teme, tată, Eu ți-am dat ție iubirea Mea mai mult decât am dat-o celor care au lăsat lumina de la Mine peste pământ. Ți-am dat mai mult, căci acum, drumul la care suntem ajunși este capătul cel ce arată desăvârșirea fiilor împărăției cerești, este împărăția cerurilor cea din lăuntrul fiilor ei, este plinirea răbdării sfinților, este plinirea cea așteptată de proorocii și de drepții care au văzut de departe această slavă.

Iată, Duhul Sfânt și puterea Celui Preaînalt te va umbri pe tine și vei ieși în fruntea acestui popor ales, și apoi veți prăsi și vă veți înmulți și veți acoperi acest pământ ales dintre toate câte sunt pe lume, căci România va fi Edenul cel nou.

...Iarăși îți zic ție, nu te teme cu Mine, căci vine o vreme să vezi toate cuvintele tale împlinindu-se, și atunci nimeni nu va mai fi să spună cele ce a văzut, mai mult decât vei spune tu.

...Nu te teme de cărturarii bisericii, să nu faci aceasta, că tu ai văzut mereu puterea Mea lângă tine. Nu te frământa, nu te îngriji mai din vreme. Eu voi fi numai decât și voi birui prin cuvântul care curge de la tine. Vei vedea pe fața lor rușine și goliciune chiar de-și vor acoperi cu vălul fățarniciei goliciunea lor. Eu Mă voi sfinți întru tine înaintea lor și voi lucra ca și în fața lor să Mă măresc întru ei, pentru că Eu lucrez prin credința ta, și prin ea biruiesc întunericul lor. Ceea ce ai făcut tu, ei nu puteau să facă, și se vor rușina din pricina neputinței lor de a lucra tainele acestei vremi.

Dacă voiești să Mă ascuți, ridică-te și mărturisește-le lor că a venit vremea să fie purtată haina Mea, cămașa Mea, care este har și lucrare de Duh Sfânt peste România. Ridică-te pentru numele cel nou al României și pentru viața cea adevărată a trăirii cu Hristos, iar ei te vor numi întâiul ortodox al României celei noi.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 4/17 ianuarie 1992);

• Domnul anunță vremuri de grea încercare pentru cei care nu cred în Dumnezeu, dar se fățarnicesc în credință, răstignind prin faptele lor pe Duhul Sfânt, căci biserica s-a umplut de rușinea faptelor Sodomei și Gomorei și necurăția ei îi va aduce pedeapsă din cer, pentru a fi răzbunată sfințenia disprețuită și răstignită de slujitorii bisericii: banul, care este chipul Cezarului, a pătruns în altar; vânzătorii de suflete au umplut locașurile sfinte; necurăția și silnicia au ajuns strigătoare la cer; oamenii și-au luat singuri cinstea de slujitori ai lui Dumnezeu. Dar arhiereul Irineu, numit de Domnul „fericitul Noului Ierusalim“, este chemat ca să lege pe

păcătoși să nu mai păcătuiască, și să nu se teamă de ei, ci să fie tare de înger: „Când am avut poruncă de la Tatăl Meu, am adus cuvânt la ieslea cuvântului Meu, care este așezată în România, și am zis să fii arhiereu, și dacă am zis cuvântul acesta, a fost apoi să Mă așez să-l împlinesc, căci Domnul este credincios întru făgăduințele Sale. Am trimis cuvânt peste cel ce stăpânește astăzi pe scaunul bisericii și așa i-am zis: «Ridică-te ca să-l ungi pe cel ce este de la Mine pentru vremea aceasta!». Și de ce am făcut Eu așa? Așa am făcut, ca să nu aibă legea a zice că nu M-am supus legii, și acela, vrând-nevrând, crezând-necrezând, a mers și te-a uns pe tine arhiereu, dar Cuvântul lui Dumnezeu te-a uns, și nu acela, cuvântul care a fost de la Mine peste acela, căci Domnul lucrează prin cuvânt, și se numește Cuvântul lui Dumnezeu lucrarea Sa. Și unde mai este lucrarea Sa în mijlocul bisericii care se zice pe sine că este biserica Mea?

Vrei tu să crezi că biserica este Sodomă și Gomoră? Vrei tu să-L crezi pe Dumnezeu când îți spune că nu este biserică și loc de biserică și altar de biserică, nu este loc care se știe că este sfânt, fără să nu fi fost atins de mâini și de trupuri nespălate de sodomie și de malahie, de păcatele Sodomei și ale Gomorei, ale căror cetăți au fost arse cu focul care s-a coborât din cer, după cuvântul lui Dumnezeu, care a venit ca să pedepsească necurăția? Vrei tu să crezi că vor fi arse cu foc toate necurățiile de pe pământ? Și ce va fi, oare, cu cei ce au întinat locurile care erau afierosite Mie și Duhului Meu și slavei numelui Meu?

O, iubitul Meu cel uns de Dumnezeu în vremea aceasta! de Dumnezeu, și nu de mâini necurățite! [...] Vine o probă grea și cețoasă cum n-a mai fost de când sunt veacurile, și nici nu va mai fi după aceea. Vine focul lui Dumnezeu peste faptele Sodomei și Gomorei, dar vine și va începe cu casa care se zice pe sine că este casa lui Dumnezeu, căci așa este scris: «Voi începe cu templul Meu cel sfânt», căci se zic pe sine că slujesc Mie. Dar crezi tu când îți spun că sunt o mulțime de preoți și de monahi și sunt arhierii care nu cred că este Dumnezeu? Crezi tu că s-au ridicat din cei de atunci, din răstignitorii Mei, s-a ridicat un șir de preoți care sunt de atunci și până azi? Crezi tu că sunt pline bisericile de slujitori care slujesc răstignirii Duhului Sfânt? O, Duhul Sfânt este greu răstignit, și plânge Duhul Sfânt și Se zbate să iasă din cuie și să-Și răzbune curățenia și sfințenia, care au fost disprețuite de slujitorii bisericii, căci de la aceia va cere Domnul socoteală, de la aceia care s-au așezat în capul turmei Mele din toate părțile pământului.

O, vine slava Mea, dar iată cum va veni! Va veni, și dacă va veni așa, și nu altfel, iată adevărul Scripturii care zice: «Vai de cei ce așteaptă

să vadă ziua Domnului, căci ziua aceea este zi de foc și de groază cum n-a mai fost de când veacurile și nici nu va mai fi apoi». Și ce va fi cu biserica aceea care se zice că este cu Mine? căci Domnul o găsește în lume, și nu întru Dumnezeu. Ce va fi cu cea care a făcut negoț murdar cu duhul și cu numele și cu haina care este rânduită de Dumnezeu? Căci au băgat pe cezarul și au vândut pe bani darul care este pe altar, și s-au adunat mulțime de bani, de atunci și până acum, mulțime de arginți, pe care a fost vândut și cumpărat Fiul lui Dumnezeu; și s-au ridicat mulțime de irozi, mulțime de iude, și de Anne, și de Caiafă, și au umplut locașurile care au fost luate de la părinți și au făcut jaf cu cele sfinte și au pângărit vasele Mele și bisericile Mele, iar pe poporul cel frânt de necunoștință l-au luat rob, sugându-i sângele și viața, căci viața poporului Meu, Eu sunt, iubitul Meu. Și dacă n-am mai putut să mai stau în vase sparte, în vase nespălate, în locașuri pângărite și necurățite prin sfințenia celor ce pun mâna pe ele, iată de ce nu a mai avut făptura Mea pe Dumnezeu, și dacă n-a mai avut, a murit, că nu este viață fără de viață. Și acum, ce mai este de făcut? că numai cu foc se poate curăți necurăția. Vrei tu să crezi în cele ce-ți spun? Nu se poate chemare la slujire dumnezeiască, nu se poate cu bani și cu silnicie și nu este adevărată această chemare la slujire, căci Duhul Sfânt nu Se dă pe măsură pământească, ci Se dă prin chemare cerească, prin descoperire cerească, lucrătoare prin duhul descoperirii cerești, și iată ce șir de preoți s-a ridicat, sub cuvântul că sunt următori apostolilor Mei!

Când am venit să-Mi culeg pe ai Mei, am venit și i-am deosebit de greutatea legii, și am pus în loc iertarea, pentru că legea apăsa pe om și îl osândește. Și iată, iarăși lege peste Biserica Mea, și legea apasă peste ea și o osândește, căci așa se întâmplă atunci când Duhul Sfânt este îngădit de cuvintele legii și ale literei legii, și de aceea nu este crezut Duhul Sfânt, și de aceea trebuie să Se arate întru ființa Sa așa cum S-a arătat peste apostolii Mei, în chipul focului cel nematerial. Dar Se va arăta Duhul Sfânt întru lucrare curățitoare de întinăciune, și nu va mai fi să nu usture focul acela, și va fi să usture și să curețe toate locurile și toate locașurile și toate altarele care au fost pângărite de trupuri și de mâini nespălate și netămăduite. O, așa este când omul îndrăznește și își ia singur cinstea de a fi slujitor lui Dumnezeu, dar fericit este slujitorul, și preotul, și arhiereul care are chemare prin Dumnezeu, prin cuvântul lui Dumnezeu. Și cum adică chemare? Adică prin duhul descoperirilor și al vederii celor cerești; adică prin duhul proorociei; adică în dar și prin chemare cerească.

Când s-a ridicat Mariam și a spus lui Aaron: «Oare, numai lui Moise vorbește Domnul? Oare, nu și nouă?», ce a pățit atunci Mariam?

Căci a fost pusă la pedeapsă cu lepra, și a fost pusă la curățire apoi. Dar acum tot trupul bisericii este numai răni, și rănilor sunt vechi și sunt nevindecate, și s-au strâns buboale peste buboale, și nu mai este loc curat, și de aceea va fi să vin pe neștiire și să-Mi arăt pe neștiire slava Mea și lumina care se numește Dumnezeu, căci nu întunericul este lumină, ci Dumnezeu este lumină. Și va fi atunci să se vadă Scriptura aceea care zice: «Feriți cei săraci cu duhul, că aceia vor vedea pe Dumnezeu. Feriți cei ce plâng, că aceia vor fi mângâiați atunci. Feriți cei curați, că aceia vor fi fiii Celui ce vine. Feriți cei prigonii, cei ocărâți, cei numiți cu nume rău, din pricina numelui Meu, că plata aceloră este împărăția care vine cu Mine».

O, de aceea te-am așezat prin cuvânt, cu unger prin cuvânt, ca să mărturisești pe Cel ce vine, și cum vine Cel ce vine, și să înscriem prin cuvânt această piatră nouă, așa cum prin cuvânt s-a și arătat de la Dumnezeu. Dar uită-te tu și te miră de arhieriei acestei vremi, de orbirea lor, de semeția lor, ca și cum ei ar fi mai mari și mai cu putere decât Arhierul cerurilor, Care nu vine cu nici o lucrare stricătoare de lege, dar vine ca să aducă și să așeze lucrare împlinitoare și desăvârșită întru numele lui Dumnezeu.

...Și iată ce-ți mai spun: așa este, așa cum am spus: «Câte veți lega și veți dezlega, vor fi legate și dezlegate», dar Eu n-am spus niciodată celor ce stau de vorbă cu Mine, să lege sau să dezlege ceea ce am legat sau am dezlegat Eu, Dumnezeu. Tu ești unsul Meu, și ți-am dat, prin ungerea pe care o ai, putere ți-am dat, dar să ai inima atentă cum și ce lucrezi cu această putere. Puterea pe care o ai, de la Mine o ai, și o astfel de putere, luată de la Dumnezeu, n-are cum să rostească legare sau dezlegare asupra puterii care a lucrat peste cei purtători de putere cerească. Fii precaut, căci tu ești adevărat lucrătorul Meu, și nu ai ungere pământească, nu, tată. Tu ești chematul Meu, ești unsul Meu, după adevăr, după Duhul Sfânt, după împlinire cerească, și nimeni, și nici tu nu poți desființa puterea pe care am pus-o Eu peste tine. Ai putere să legi pe cei păcătoși să nu mai păcătuiască. Ai puterea să dezlegi de legătura păcatelor pe cei legați de ele, și să-i legi apoi cu putere cerească, să-i legi de Dumnezeu și să nu dezlege nimeni ce a legat Dumnezeu. Și de ce, oare, nu este pe pământ această putere dumnezeiască și să lucreze ea prin fiii puterii?

Eu vreau să te ajut să înțelegi și să poți lucra minuni ca să vezi minuni, și să te întărești apoi din ele, căci ai slăbit, copilule plâpând. Păi nu erai tu de ajuns de plâpând? O, ai slăbit, și de ce te lași? Și dacă te lași, n-ai folos din asta, că iată, nici tu n-ai, și nici cei legați de lucrarea Mea n-au folos de la slăbirea ta. A slăbit și cel de departe, care va să vină (regele Mihai, n.r.). Au slăbit și copiii Mei, care te poartă pe tine spre Mine

și te numesc fericitul Meu, fericitul Noului Ierusalim, care este din cer. Iată cum ești tu numit în cer. Ești numit fericit, și tu zici că nu ești fericit, dar Eu nu zic tot așa. Păi dacă fericirea este cea care este cu Mine, și dacă tu ești trecut între cei care vor primi plata fericirilor care vin, după cum este scrisă Evanghelia fericirilor care vin, Eu de aceea zic că ești fericit. Nu cei de pe pământ sunt feriți. Aceia, vai de fericirea lor, că fericirea lor este păcătoasă ca și ei. Lasă așa; rămâi în fericirea care este ca și a Mea, căci feriți cei ce plâng acum, că aceia vor vedea pe Dumnezeu, Care vine cu muntele fericirilor pe pământ, dar Eu îți spun că a și venit, și lumea nu înțelege slava acestei înălțimi cerești, a acestei fericiri, care va fi văzută de cei de pe pământ, de cei ce sunt pământ.

Fericire ție cu Domnul tău, căci una este fericirea, dar nu te mai teme de oameni. Mă doare când văd că te temi de toți neputincioșii care n-au și nu vor avea putere asupra ta. Teama ta de ei, o vede duhul rău și îi priește și intră și îți face supărare prin ei. Dacă ai fi mai curajos, mai tare de înger, ar fugi și nu s-ar mai vedea urma duhului rău, care-ți face ție inimă rea, și s-ar vedea biruință cerească. Păi de ce este scrisă de Duhul Sfânt Scriptura care spune: «Ce-ți poate face omul»? O, stai întru pacea Mea și aleargă după ea, dacă ea are pe unde ieși din inima ta. Stai, tată, întru taina Ierusalimului nou, și nu te depărta, până la arătarea Mea.” (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 3/16 iulie 1992);

• Domnul îl întărește pe arhierul Irineu pentru a rezista la încercările ispititorilor, căci cu Duhul Sfânt va arde pământul cel rău și va fi cer nou și pământ nou, Scriptura de nou Ierusalim, coborât din cer; căci se pregătea o mare înclăștare între arhieriei necredincioși, care își pregăteau armele cele rele ca să surpe Lucrea Domnului, și pe arhierul lui Dumnezeu, rămas singur, ca Daniel în groapa cu lei: „Am auzit, și iată-Mă! dar nu te teme de lovituri, nu te teme de armele care nu lovesc în tine și nimeresc înapoia lor, precum este orânduiala pusă de Dumnezeu. Armele cele rele, cele pornite spre rău, acelea n-au ținut înainte, și o au înapoia lor; acelea își au ținut spre locul din care pleacă glonțul lor. Nu te teme de armele care varsă foc din gura lor. Nu te teme, copil păzit de Dumnezeu, că Eu am spus că voi preface armele în fiare de pluguri, și cele scrise vin spre împlinire. Și dacă tu ai pus mâna pe plug, nu te mai uita înapoi, că Eu ți-am spus ție, și te-am învățat să fii vrednic de împărăția lui Dumnezeu, dacă ai pus mâna pe plug.

...O, Eu am voit să fii între ei, dar n-am voit și nu voiesc să fii dintre ei, că nu te-ar mai fi uns mâna Mea cerească între ei dacă n-aș fi avut de

implinit o lucrare de trezire prin tine. Nu te-aș mai fi trimis printre ei dacă n-ai fi fost cu lucrarea Mea din vremea aceasta, și iarăși îți amintesc: Eu Mi-am pus viața pentru oi, iar tu pune-ți credința în Mine pentru dragostea de oile turmei Mele, de oile cele grase și sănătoase, și de oile cele slabe, și, iarăși, de oile care au murit, că nu le pot lăsa în moarte, copile pus de Dumnezeu ca să păstorești turma Mea din vremea aceasta. Am spus că Mă rup și Mă împart în zeci de mii de laturi, și de ce te mai lași lovit dacă Eu stau în laturile toate? O, Eu mereu ți-am spus să nu mergi alături cu îndoiala care dă să înjumătățească biruința cea bună. Dar Eu, ca un Dumnezeu bun și plin de răbdare, am șters de fiecare dată și am scris altceva, și am dat mereu de rușine pe duhul rău, dar acum, iată, și Eu trebuie să fiu ajutat de tine ca să fii tu ajutat de Dumnezeu.

...Nu te teme, Eu sunt cu tine, așa cum am fost cu Daniel între lei, căci Eu voi face miei din lei și voi vorbi prin gura lor, după ce voi închide graiul lor. Adu-ți aminte de credința lui Daniel, căci Daniel, numai de Dumnezeu s-a temut, dar nu s-a temut de împărași sau de înțelepți sau de lei. Nu uita că înțelepții pământului nu sunt înțelepți ai cerului, dar tu fii înțelept născut din cele de sus, și nu din cele de jos. Nu fi cu cei de pe pământ, și să fii cu cei din cer peste pământ, căci cerul înseamnă Dumnezeu.

Este scris despre Dumnezeu că în soare Și-a pus locașul Său, și El iese ca un Mire din camera Sa. Și cum adică pilda aceasta? Adică luminătorii puși peste turma Mea, adică apostolii, adică arhieriei cei mari și cei mici, de la care trebuie să se vadă ieșind și umblând Hristos, luminând calea turmei Sale dinlăuntrul ei; adică Mirele și mireasa Sa.

Dar iată, întuneric de trei zile dă să se așeze peste soare ca să-și piardă luna lumina sa și ca să se unduie stelele și ca să se clatine cerurile și puterea lor cea bună, și iată, încerca-voi credința păstorului și privi-voi peste credința oilor. Dar nu așa să fie peste cei credincioși ai Mei, ci ei să stea ca ceara cea curată, arzând și stând în sfeșnic înaintea Domnului și înaintea întunericului, luminând și văzându-și lumina lor prin întuneric, căci semnul Domnului nu va zăbovi, iar îngerii luminii vor suna deșteptarea întru numele Domnului, și Evanghelia se va întinde în toate laturile, și Domnul va lucra lucrarea Sa. Nu te teme, că toate acestea vor aduce împărăția Mea vouă, celor care ați lucrat calea ei spre oameni. De ce să te temi? Eu lucrez izbăvire cerească, și nu pământească, și apoi, soarele va străluci de șapte ori mai mult decât am făgăduit prin prooroci. Sfârși-se-vor toate cele lumești și se va arăta o împărăție curată, dar lucrați-Mi la ea, iubii Mei cei credincioși făgăduințelor Domnului Iisus Hristos, că Eu cobor lumină nouă și înnoiesc cu Duhul Sfânt, Care va arde pământul cel

rău și va rămâne pământul nou, care va purta în el cerul cel nou, și aceasta este Scriptura de nou Ierusalim, coborât din cer.

...Am venit și am răspuns la glasul inimii tale, copile care stai cu gurița deschisă ca să primești din cer. Iată-Mă! și nu voi pleca de lângă tine, dar nu te teme cu Mine. De vei trece prin întuneric, Eu sunt cu tine; de vei trece prin foc și apă, tot cu tine sunt; și vom face altar din credința ta, și vom face ce a făcut Ilie în vremea jertfei sale către Dumnezeu, dar tu să strigi ca el, și Eu voi cobori pe Duhul Sfânt și El va mistui necredința de pe pământul României Domnului. Amin.

...Dacă cineva ar da cu piatra în tine, tu, atunci, ar fi să le spui că cine dă cu piatra, acela va fi ucis de ea. Așa trebuie să știi să lucrezi, că nu este armă rea care să-și aibă ținta în față, și aceea își are ținta înapoia sa. Dar arma ta sunt Eu, Cel ce iert pe cel ce te-ar lovi, pentru că tu îl ierți pe acela, și el se face miel, și nu mai știe să tragă cu arma rea, cu arma străină de legea iubirii.

Să nu te pleci de frica ispititorilor, să nu te ofilești înaintea lor, căci curajul cel ceresc culcă la pământ și risipește toată iscusința cea care iese de la oamenii necredinței.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 4/17 ianuarie 1993);

• După întrunirea Sinodului, când a fost forțat să se lepede de Biserica Noul Ierusalim, Domnul îl sprijină pe arhierul Irineu pentru a se ridica din deznădejdea adusă asupra lui de biruința arhierilor celor necredincioși. Cu milă și cu blândețe, cu bunătate și cu dragoste, Domnul îl cheamă să se ridice din neputință și să se întoarcă la dragostea dintâi, căci el este scris să fie stâlpul cel tare al Bisericii Domnului din România, Biserică sfântă și curată și tare ca Biserica cea dintâi, și vie și adevărată ca Biserica triumfătoare a sfinților din ceruri: „Pace ție, fiule slăbit, copil trecut prin furtună mare, copil legat în lanțuri de împărății și puternicii veacului acesta al necredinței! Deschide-Mi, tată! Eu sunt. Plângând sunt. Eu îți zic iară: nu te teme! Ridică-te și te întărește! Tu ești un copac mare pe malul unui râu mare și ceresc, dar necredința de pe pământ a oprit ploaia lui Dumnezeu, și s-au veștejit rădăcinile copăcelor, de lipsa apei cerești, și Mă uit că se ofilește rădăcina ta, de lipsa apei care s-a tras spre cer, și râului vieții i se zvântă albia, de secetă, și tu dai să te usuci, și nu pot, nu pot, tată, să te las să te usuci, căci lucrarea Mea va izvorî de acum cu îmbelșugare. Am luat apă cu gurița și am coborât să stropesc albia râului vieții și s-o fac să-i fie sete și să vrea apă și s-o umplu apoi, și să crești tu pe colinele acestei lucrări, după cum îți este menirea de la

Dumnezeu în vremea aceasta, și să vină păsările cerului să-și facă cuibușor ceresc în coroana copacului tău.

E plin pământul de păcură și nu mai am oază verde și nu mai am cu ce să-Mi hrănesc turma cea flămândă, și Mă uit la oaia care nu vrea să moară. De aceea te-am luat și te-am altoit din vreme și te-am crescut cu bucătura și te-am făcut mare și te-am vestit pe nume și te-am numit îngerul Bisericii Mele din vremea aceasta și am zis: nimeni să nu ia cununa de la tine, și să fii de la Domnul salvatorul oilor care vor viață adevărată. Și dacă aceasta este lucrarea Mea peste tine, iată, vin să-ți vestesc că Mă scol întru dreptate ca să împlinesc o Scriptură care este scrisă de Duhul Sfânt, de cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu. Mă scol, copilul Meu, ca să te scol Eu pe tine, ca să te trec de ceasul ispitei, că vine ispita peste lume, vine încercarea peste Biserica Mea, dar ține ce ai de la Mine, ca să te gădesc întru cele ce ai de la Mine și să te fac stâlpul Bisericii lui Dumnezeu și să nu mai ieși afară, și să vestim numele cetății lui Dumnezeu, al Noului Ierusalim, care vine cu Mine din cele cerești, căci nou este numele Meu cel din veac nou.

Vine lepădarea de credință peste Biserica Mea, căci păcatul pustiirii a cuprins locașul sfințeniei Mele, și, atunci, picioarele tale se vor descâlța și vor primi închinarea celor ce se zic pe sine că sunt cu Mine, dar nu sunt cu Mine, și aceia vor vedea că te-am împodobit și că te-am iubit, căci cei ce n-au nevoie de cuvântul care vine de la Mine, aceia n-au vedere și n-au veșmânt, și vor veni la fântâna acestei lucrări și vor cere pe Dumnezeu și se vor unge și vor lua vedere și hăinuță vor lua, căci voi împărți cu tine și le vom acoperi goliciunea și le vom spăla rușinea.

Mă scol, copilul Meu, și las pe pământ glas de trâmbiță și nu te voi lăsa să te pierzi sau să spui că piere lucrarea Mea, și îți zic ție să spui despre lucrarea Mea celor ce te vor întreba de ea, și să n-o ascunzi, că tu nu poți s-o ascunzi, pentru că lucrarea aceasta nu va pieri, și se va întări și se va împlini. Mă scol, și voi lucra și nu voi lăsa să se ridice nimeni la luptă cu Mine și cu lucrarea Mea. Eu am ieșit biruitor în fața arhierilor pământului și n-am îngenuncheat lucrarea Mea în fața lor, căci sunt Cel ce am înviat din moarte, din moartea cea gătită Mie de arhierii și de cărturari, și nu Mă las îngenuncheat de cei fără de lege, de cei cu viață moartă, dar Mă las biruitor în cei cu viață și cu moarte vie, că nu știu înțelepții pământului să cunoască taina aceasta, a vieții celei vii și a morții celei vii.

...O săptămână întreagă Mi-am ținut turma trează și așteptând, când tu ai stat pentru Mine în fața arhierilor și cărturarilor.

...O, dar tu te-ai lăsat biruit, măi tată. M-ai lăsat pe Mine mic, și pe cei ce te-au încercat i-ai lăsat mari peste tine, și Eu am fost doborât întru tine. Îți trimisesem carte cerească și eram cu tine, dar M-a doborât îndoiala ta de la locul Meu de lângă tine și și-a făcut loc urzirea vicleșugului celor de pe pământ, și Duhul Sfânt a fost bătut în cuie și n-au lucrat mulți la această răstignire. Puțini au lucrat, crezi? Dar dacă te-ai lăsat în jos, s-au luat după această lucrătură și nu s-a mai văzut credința și lucrarea ta, și mulți dintre ei s-au supărat că te-ai lăsat în jos și nu M-ai ținut bine pe Mine și M-ai scăpat jos și M-ai fărâmat. Dar nu te teme! Eu de prea mult timp vorbesc din cer cu tine, și de aceea îți zic: nu te teme! Eu Mă ridic și Mă adun și lucrez cu putere, că e vremea zilelor Domnului, despre care scrie în Scripturi.

Crede tu ce-ți spun, că și cel ce este acum alături de tine, și acela a spus: «De ce a făcut aceasta, de ce s-a lăsat?». Inimi multe și mari au spus la fel în noaptea aceea. România Mea, cea care Mă așteaptă cu Noul Ierusalim, era rănită, era ca o răstignită în noaptea aceea, și voiesc să o scot din deznădejde, că nimeni, tată, nici o oaie grasă și sănătoasă și vie, nu mai are curaj să meargă după păstorii de acum. Tu erai o nădejde pentru oile Mele din România, și acum, numai cei orbi se fac că merg în turmă cu păstor, dar n-au păstori, căci toți sunt furi și omorători de Dumnezeu și de oi și de viață sfântă, și oile se ascund și mai mult.

Mă uit mereu la cei din cetatea în care stai; Mă uit în urma celor ce plângeau la glasul tău de păstor; Mă uit la cei ce și-au dat girul pentru tine, că aceia erau oameni curați față de tine și față de cauza ta cea întru Mine, oameni mari, cu ranguri și cu speranță, și Mă uit și îi văd că nu mai știu aceia cine ești, și zic că te-ai dat de partea celor îmbrăcați în piei de oi și încărcăți de nedreptate și de vicleșug, și zic că te-ai făcut și tu asemenea aceluia, și se întreabă toți: «De ce n-a rămas acesta pentru cei curați?». Iată, îți zic ție: nimeni din ei nu se aștepta să te lași biruit, și a fost cutremur mare în clipa aceea de clătinare a ta, dar lucrarea Mea a biruit, și a fost glorie de partea lucrării Mele.

O, dacă nu aveai îndoială și dacă M-ai fi ascultat ca să nu te temi, era mare biruința, și ar fi cântat cete multe cântarea biruinței României și vremea Noului Ierusalim, că iată, îți spun: plânge duhul regelui României, și nimeni nu e curat pentru el, și voiesc să biruiesc mai din vreme pentru el și pentru România, așa cum am cuvântat. El a crezut în Mine și în tine și a așteptat de atunci mereu, și a venit și la el furtuna, dar el n-a cunoscut-o, și a depărtat-o.

O, mare este stricăciunea care vine de la îndoială, că iată, îndoiala aduce suferință peste cei ce așteaptă pe Dumnezeu. Eu voi lovi pe România pentru cei necredincioși din ea. Eu voi merge înainte cu cele cuvântate spre împlinire, dar greu e lucrul peste necredință, și am să cobor o lege sfântă, din care va ieși ea însăși, și voi slobozi plăgi și suferință și sete și foame împrejurul celor ce se luptă cu lucrul Meu. Voi lua rodul de pe pământ, și am spus din vreme că-l voi lua, și voi rosti apoi o zi de pocăință, și în ziua aceea voi face cu tine ce am făcut cu Ilie în vremea jertfei sale, iar pe cei ce slujesc lui Baal îi voi lua de pe pământ.

Spune-i celui ce este acum alături de tine, spune-i despre lucrarea Mea, spune-i că Eu sunt, și că am de lucrat biruință pentru România, și spune-i că tu n-ai împăcare fără de lucrarea Mea. Vreau să te scoli bine, și să vadă România Mea că te scoli cu Mine, și să aducem pe unsul României, ca să-Mi retrag mânia și certarea și să dau binecuvântare peste țara iubirii Mele, peste grădina Măicuței Mele.

Eu nu pot să rămân fără de tine. Este mare și adevărat acest cuvânt: Eu nu pot să te las fără această lucrare. Eu nu voiesc să te trezesc cu spaimă. Eu nu voiesc să-i pedepsesc pe cei ce te-au smuls de lângă lucrarea Mea. Voiesc să fii stâlpul cel tare al Bisericii Mele din România, și să fie Biserica Mea așa cum a fost întâi, curată și sfântă și tare ca aceea, vie și adevărată ca aceea, căci vin, iubitul Meu, vin cu slavă văzută peste România Mea, și de ani de zile am grăit peste tine, și am împlinit ce am grăit.

Am venit spre tine iar. Scoală-te, tată, scoală-te iar! E vremea României Mele și voiesc să aduc pe unsul României. Nu fi plâpând. Fii tare și scoală-te! Uită-te peste fața pământului și vezi că nu mai este cale sfântă ca să se vadă bine. Așa îți zic: scoală-te! Și dacă nu poți, scoală-te pic cu pic, dar scoală-te, și iarăși zic, scoală-te! [...] Eu, și cu lucrarea Mea, sunt cu tine, și vei vedea că sunt să-Mi împlinesc lucrarea, dar păzește-ți viața întru sfințenie, căci viața monahului trebuie să fie cerul Meu și puterea Mea și Biserica Mea cea cerească. Să nu te atingi de moarte; să fii curat, așa cum știi că este învățătura Mea din locul ieslei Mele. Să fie pace între Mine și tine, să fie dragostea dintâi între tine și lucrarea Mea, căci cel ce este scris în sulul acestei lucrări, pe acela îl voi striga pe nume și voi sta cu el la masa Mea. Amin.” (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 9/22 februarie 1993);

• Cu nemărginită blândețe și cu iubire fără margini este îmbrățișat arhiereul Irineu de către Domnul în *Cuvântul Său*. El îl cheamă pe acesta

să nu stea pitit, să nu fie firav și fricos, umbrat de cei necredincioși și răstignitori ai Domnului, de arhieriei din biserica lumii. Domnul vine cu nașterea din nou a lumii, iar arhiereul Irineu este scris în Cartea Vieții ca mărturisitor de pe pământ al începutului cel nou, înnoirea lumii, care aduce unirea cerului cu pământul. Arhiereul Irineu este chemat de Domnul la înviere, pentru ca prin el să învieze Biserica Domnului, din România; este chemat la întărirea duhului vorbirii în fața mulțimilor, ca să lucreze prin el Duhul Sfânt pe pământ; este chemat la mărturisire vie către mai-marii bisericii, ca să cunoască toată România descoperirea Duhului Sfânt prin această lucrare: „*Iubirea Mea cerească, și masa Mea cu tine și după tine! căci Mă port după tine cu cele coborâte, iubitul Meu, copilul Meu cel firav, cel fricos, cel pitit cu lucrarea Mea, pitit printre cei răstignitori ai Mei, care nu știi să cunoască lumina Mea și să stea în ea și în duhul descoperirilor cerești prin lumină. Îmi desfac brațele, de pe semnul răstignirii și te cuprind și stau cu tine în brațe și stăm cuprinși și, voiești sau nu, iau masă cu tine, copil flămând care nu mai știi să mănânci. Copilul care nu mănâncă, slăbește, se îmbolnăvește și slăbește, iubitul Meu copil, flămândul Meu copilaș. În loc să fi fost voinic și înalt și tare, iată, ești un copilaș, un copilaș firav, care nu mai poate lucra de slăbit ce este. Dar Eu vin și îți desfac gurița încleștată și inimioara învârtoșată și torn din râul vieții și îți adaug apă și hrană tare ca să suflu întărire peste viața ta cu Mine, dar să nu Mă tăgăduiești. Eu sunt. Nu cumva să Mă tăgăduiești. Dacă din slăbiciune, dacă din teamă sau din necredință ai dat uneori să Mă tăgăduiești, nu te mai lupta nici cu tine, nici cu Mine, tată. Eu sunt. Caută să fii întreg și să știi bine că Eu sunt, și sunt cu izvorul vieții, care curge din tronul lui Dumnezeu, care curge netulburat, neamestecat, și care curge, iubitul Meu. Dacă te temi de arhieriei lumii, dacă duhul temerii de ei te-a smuls de la izvor, Eu Mă voi judeca, fiule, cu ei și te voi scoate din lanțuri. Dar dacă duhul rușinii te va învinge ca să te facă să te rușinezi cu lucrarea Mea în fața celor ce sunt pe pământ, măsoară-te cu cuvintele care spun de cel ce se va rușina cu Mine înaintea oamenilor lumii, că aceeași măsură o voi da lui înaintea Tatălui Meu din ceruri.*

...Să nu te rușinezi lângă lucrarea Mea, care aduce cu ea slava Mea peste pământ. Să nu te ascunzi ca s-o mărturisești când ești întrebat despre ea. Să te scoli, tată, și s-o ții în față, și să spui că Eu sunt. Tu n-ai cum să te pitești de lucrarea Mea cu tine, de lucrarea Mea și de grădina Mea, așezată în mijlocul României. Tu n-ai cum să fugi, n-ai unde și n-ai

cum. Tu ești scris în cartea Mea, ești prins în ea cu începutul cel nou, care vine cu Mine, căci vin cu nașterea din nou, vin cu nașterea de sus și cu înnoirea lumii, și vin, iubitul Meu, și lucrez cu socotință cerească. O, dacă Eu lucrăm minuni înțelese de oameni, nu această slavă voiesc Eu să aduc acum. Nu așa, tată, că n-aș fi ajuns prin vreme cu lucrarea și cu locul lucrării și cu fiii lucrării Mele, dacă n-aș fi fost ascuns de slava cea văzută. Eu n-am voit să las din nou mărturii împotriva celor ce ar fi văzut lucrarea Mea lucrând prin semne. Eu voiesc să arăt slava Mea, și lucrarea Mea lângă ea, dar pentru aceasta a trebuit și trebuie o credință minunată de la cei ce sunt așezați în staulul acestei lucrări, și nu este din veac în veac minune mai mare decât credința cea care a lucrat și a rămas lucrarea ei, de la Avraam și până peste toată seminția lui, căci cei ce sunt purtați de sânul lui Avraam, lucrează ca Avraam, și mai mare se va chema cel ce va lucra acum.

O, cât ți-am dat Eu ție, tată! Am scos mereu din această fântână cerească și ți-am dat ca să ai bogăție cerească și să te hrănești cu ea și să crești prin ea și să crezi și să înțelegi vremea în care suntem, și să pot să-ți cer și Eu ție după măsura pe care ți-am dat-o, că iată, vrăjmașii vieții veșnice s-au sculat și se scoală împotriva acestei lucrări minunate, căci ei nu știu ce este sub această taină. Și Eu spun la toți lucrătorii Mei, la cei ținuți în brațele acestei lucrări, că mai mare păcat au cei ce cunosc taina și nu o lucrează pe ea peste inimile lor, decât cei ce nu știu ce este această venire a Mea. Eu am dat mult, și ți-am dat și ție mult, și ai cu ce lucra peste cei ce nu cunosc. Și dacă nu poți să vorbești, dacă nu te lasă să vorbești, nu scrie ce vor necredincioșii, și scrie, tată, ce voiesc Eu și spune-le cum sunt Eu întru lucrarea Mea și scrie tu pentru toată România Mea, căci ți-am făcut loc peste loc ca să poți mărturisi, ca să poți mărturisi inima credinței tale.

Vino, tată, întru învierea ta și a bisericii Mele din România! Vino! că ai spus că-ți este milă de biserică Mea și de cei ce stau peste ea. Ți trebuie curajul mărturisirii peste turma Mea, ca să vin cu mila Mea văzută peste România, ca să n-o mai bat, ca s-o întorc cu milă, și nu cu durere și nu cu spaimă. Așteaptă cerul cu slavă deasupra României, și adevărată este această așteptare. Eu așa ți-am zis: scoală-te, tată, ca să mărturisești pentru Mine! scoală-te ca un viteaz și scoate din moarte biserică Mea!

Iată, Mă port după tine și Mă uit că ți-a slăbit duhul vorbirii în fața mulțimilor. Nu așa, tată, ci spune despre lucrarea Duhului Sfânt peste pământ, și despre duhul descoperirilor cerești pe pământ. Nu te teme de trupuri. Tu ai ungeră cerească, și nu pământescă. Ai fi fost de neînvin-

dacă ai fi voit să stai prin această lucrare atunci când a fost să o mărturisești pe ea. Dar fii de neînvinși, că asta este lucrarea Mea cu tine.

...Eu te iubesc ca Dumnezeu, și nu ca omul. Ei au duhul geloziei asupra ta, dar Eu voi scutura duhul împotrivirii de la ei, și cu cine să fac Eu această lucrare de scuturare? că am nevoie de trup de pe pământ, de trup și de gură și de lucrare între ei.

Scrie tu epistolă către mai-marii bisericii, și să pui în ea descoperirea lucrării Duhului Sfânt din vremea aceasta și să cunoască toată România cea care așteaptă biruința ta prin această lucrare. Eu prin această lucrare te voi ridica să stai în fața turmei Mele și înaintea slavei Mele; prin lucrarea Mea, tată, și nu altfel, și iarăși zic: nu altfel. Prin ea te-am ridicat ca să fii, că am rostit cuvânt și l-am împlinit peste tine, și așa am lucrat, și tot așa lucrez. Lasă-te cuprins de duhul înțelepciunii care vine din cer, că mare taină este ca să știi ce este cerul și cele ce vin din cer.“ (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 7/20 iunie 1993);

• Domnul îl deplânge pe episcopul Vasile al Târgoviștei pentru cuvintele nesăbuite, de legătură, rostite asupra arhierului Irineu pentru a-l despărți pe acesta de izvorul Cuvântului de la Pucioasa, și rostește Domnul că blestemul făcut împotriva voinței lui Dumnezeu, se va întoarce asupra celui care l-a rostit: „O, l-aș pedepsi pe cel ce a cutezat să rostească, fără teamă, cuvânt de legătură peste acest fiu, pe care nu-l poate nimeni blestema sau opri de la Mine; l-aș pedepsi pe cel ce s-a încumetat să-l oprească înspre Mine, dar acesta e pedepsit de ceea ce a făcut, și iată, nu pot să-l încălduresc pe fiul cel uns cu ungera acestei vremi. I-aș pedepsi pe toți cei care suflă în făclia credinței acestui fiu uns în vremea aceasta, dar toți cei care se luptă să sufle în lumina aceasta, sunt pedepsiți de ceea ce fac ei, pentru că ei iubesc întunericul, și nu lumina care a venit în lume prin această lucrare de înviere a duhurilor, a Bisericii lui Hristos. [...] Adevărul cel de pe pământ, cel ieșit de la om, un picuț, și nu va mai rosti nici un cuvânt acest adevăr, că Unul este Adevărul, și Acela este Dumnezeu, și este din cer adevărul, nu din pământ, tată, nu din om, ci din Dumnezeu, și omul va cunoaște deșertăciunea adevărului său.

...Iată, rostesc cuvânt de binecuvântare pentru tine. Tu Mă prigo-nești, și Eu te binecuvintez și te iert și te ung cu ungera pe care o ai de la Mine ca să nu se șteargă. Tu o ștergi, și Eu iar o pun, că Eu sunt tainic în lucrare. Nu fugi de Mine, tată. Eu voi fi mai iute ca tine și te voi ajunge din urmă. Nu mai fugi de Dumnezeu și de cuvântul Său. Ți-aș da să mă-

nânci și să înviezi pe calea Mea cu tine, și nu pe calea ta cu Mine, căci calea ta e de la tine, iar calea Mea cu tine e de la Mine, tată. Și când n-ai să mai poți merge, și când n-ai să mai simți calea Mea cu tine, Eu sunt cu calea Mea aproape de tine ca să ți-o așez sub picioare și să cunoști mersul Meu întru tine și să-ți amintești atunci de mersul tău fără Mine și să te căiești de durerea Mea de la tine și să Mă lași să fiu cu calea Mea întru tine.“ (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 7/20 martie 1994);

- Domnul proorocește că lanțurile nevăzute cu care a fost legat arhiereul Irineu de către potrivnici lui, arhierei, pentru a nu mai avea legături cu poporul Cuvântului Domnului, vor cădea cu răsunet mare, eliberându-l pe cel iubit de Domnul: „...cel ce are ungera Mea, ungera de arhiereu al Meu, [...] e legat în lanțuri de necredincioși și stă și așteaptă să-i dau drumul din lanțuri. Și fiți atenți, că Eu, Domnul, voi porunci în curând lanțurilor lui, și ele vor cădea și vor zăngăni cu spaimă, și se vor teme de Mine toți necredincioșii și vor fi prinși sub lanțuri, căci slava celui uns de Mine arhiereu, va umple de roșeață pe toți necredincioșii care se zic pe sine că sunt mai-marii turmei lui Iisus Hristos.” (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 31 mai/13 iunie 1994);

- Indiferent de zbaterile și pasiunile omenești, care s-au făcut unelte ale dezbinării satanicești, Domnul păstrează pentru veșnicie mărturisirea temeliei Lui celei noi, care va sta neclintită pentru Legea Lui cea sfântă: „Am luat un martor din biserică și i-am dat cuvânt, și cuvântul Meu l-a făcut arhiereu, și l-am păstrat în lucrarea Mea și l-am purtat prin cuvânt și l-am scris în cartea aceasta ca martor de pe pământ, din biserică cea de pe pământ, ca să mărturisească el această vreme și lucrul Meu cu tine, poporul Meu. [...] El este plâpând și cu pașii legați, căci l-au dușmănit arhiereii cei trupești și i-au oprit pasul și glasul, dar Eu am lucrat prin el și cu el ce am avut astăzi de lucrat și ce a fost de intrat în vreme, în istoria vremii, și iată, țipă duhul cel potrivit, țipă de durere și nu știe cum să-și mai facă loc, dar degeaba își face, că Eu Mi-am lucrat lucrarea Mea, și ea mărturisește, și acest martor al Meu este mare întru Mine.” (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 2/15 februarie 1995);

- Domnul îl binecuvintează pe poporul Său, cu paza, cu ocrotirea, cu mângâierea și cu strălucirea Sfântului Duh, și îl învață să se roage pentru arhiereul Irineu, care a fost rob și constrâns să asculte de „stăpânul” lui cel pământesc. Domnul îndeamnă pe poporul Său ca să stăruie în

iubire, în nădejde și răbdare, adumbrindu-se sub aripa Lui ocrotitoare: „Eu rostesc lucrare de Duh Sfânt peste tine, Israele nou, Israele român. Binecuvântat să fii, cu paza și cu ocrotirea și cu mângâierea și cu strălucirea Duhului Sfânt. Binecuvântat să fii, poporul Meu, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin. Să nu te superi, tată, pe cel ce-l vezi că aruncă cu pietre în tine, căci pietrele din mâna lui, nu le-a luat cu inima lui. Iată, a venit vremea să-l vezi pe cel ce este numit martorul Meu în mijlocul bisericii lumii, că dă cu pietre în tine. Nu te supăra pe el, nu te supăra pe nimeni, tată. Era scris în cartea Mea de azi, și trebuia să se vadă împlinit acest cuvânt. Este scris în carte că «păstorii de azi vor face dosare și vor duce în judecată oițele Mele cele bune, zicându-le „sectă rea”». Nu te nedumeri dacă chiar prin mânuța și prin gurița aceluiași martor se rostesc aceste cuvinte spuse de Mine din vreme, că Eu am spus să te ridici și să spui: «Înapoia mea, satano, căci aceste cuvinte sunt satane!». Tu ești poporul Meu, nu ești sectă, iar aceste cuvinte sunt satane, și tu să spui: «Înapoia mea, satano!». Așa să spui acestor vorbe lumești, și să nu faci altfel ca să te descurajezi pe drumul tău cu Mine.

Israele, Israele, pe cel ce era cu Mine și nu mai este acum, cel ce este rob, acela nu este liber, acela trebuie să asculte de stăpânul care îl robește, și nu poate acela să lucreze lucrarea Mea, și va putea el lucra lucrarea Mea, din nou, când nu va mai avea acest stăpân, căci stăpânul necredincios nu va mai fi stăpân, iar slugile își vor căpăta libertatea. Roagă-te pentru acest fiu, care are acum pumnul plin de pietre și dă în tine, dar el trebuie să asculte de stăpânul căruia îi este rob. Pietrele acestea nu te vor lovi pe tine, și să te uiți bine unde își vor avea ținta. Iar pentru martorul Meu cel care M-a mărturisit odată, și acum nu Mă mai mărturisește, roagă-te pentru acest martor și iartă-l, că Eu vreau să-l iert, și așa să vrei și tu, Israele. Cei ce l-au scos pe el de la Mine, aceia se tem să ia piatra și să dea, și îl împing pe acesta să facă această urâciune, dar tu iartă-l, tată, pe cel rob, care nu-și are voia sa. Să audă cerul rugăciune din gurița ta, fiule din Israel, că vine clipa când vei vedea biruință mare, lucrată cu răbdare și cu iubire, tată. Să răbdăm și să iubim și să iertăm pe pământ, ca să fie tot așa și în cer. Să nu legi pe cel ce aruncă azi în tine cu pietre, că acelea sunt florile tale, Israele, fiindcă Eu voi face din pietre, fii, și flori pentru fii. Piatra aruncată, niciodată nu rămâne piatră, niciodată, Israele scump și iubit. Piatra este floare, și Eu ți-am fâgăduit să-ți pregătesc podoabă scumpă, fiule. Cei ce sunt veniți de pe pământ la cer, și care au suferit pietre și batjocuri și lovituri, aceia sunt acum fii ai slavei și sunt cu brațele pline de flori și de slavă. Eu lucrez să-ți

pregătesc cunună mare, dar cununa pentru cer nu se lucrează din slavă deșartă, și se lucrează din umilință și din răbdare și din iubire, tată. Nu te supăra pe martorul Meu, care aruncă în tine ca un rob. Tu ești liber și te poți feri. Ascunde-te sub aripa Mea, poporul Meu, că Eu te acopăr așa cum își acoperă cloșca puii sub aripi când vine furtuna și ploaia și grindina.“ (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 29 mai/11 iunie 1995);

• Domnul reînnoiește legământul Său de iubire față de arhiereul Irineu (cu prilejul vernisajului expoziției „*Experiment*“, găzduită de Muzeul de Artă din Cluj, și însoțită de poporul Cuvântului Domnului) și îl numește „*fericit*“, pentru că primește fericirea de la Domnul, și îl numește „*preafericit*“, pentru că este hărăzit, după alegere și după har, să fie întâistătorul bisericii, al șaptelea, după numărătoarea pământească, dar primul și ultimul după numărătoarea cerească: „*Pace ție! Pace ție! Pace ție, cetate a Clujului! Pacea cuvântului Meu! Amin. Aur și argint nu am, dar îți dau ce am: în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, ție îți zic: scoală-te înaintea Mea și scoal-o pe România, că am în pântecul tău pe apostolul Meu, cel chemat la masa cuvântului Meu, pe cel ce l-am chemat și l-am făcut mare prin harul Meu și prin cuvântul Meu, și l-am pus să-Mi ridice piatră tare și neclintită și vie, și l-am pus să-Mi pecețuiască pe poporul Meu ca popor al cuvântului Meu, și el M-a ascultat și a lucrat după cuvântul Meu și am împlinit prin el începutul cel nou, profețit în Scripturi, pentru vremea de acum.*

Am praznic de nuntă în tine, cetate a Clujului. Vin Mire din cer și Mă fac și în tine nuntă de veac nou, veste și poveste Mă fac cu țara nunții Mele. O, cum să tac dacă Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu? Cum să nu-l strig pe cel ce Mă strigă să-l ajut?

O, fiul Meu, o, arhiereul Meu! Irineu, copilul Meu, nu te strig tare. Te strig în șoaptă, că tu ești sub zăbrele. Trezește-te! Amin. Am venit să-ți dau lanțurile jos. Auzi tu glasul Meu? Ce să-ți fac dacă Eu sunt adevărat în această lucrare și Mă numesc Cuvântul lui Dumnezeu și Mă numesc Duhul Sfânt? Tu mereu Mă strigi, mereu te rogi, și zici: «Doamne, vino în ajutorul meu!». Iată-Mă, vin! Vin și te strig și Eu, așa cum și tu Mă strigi. Strig, și te rog, și zic: vino în ajutorul Meu! Ne rugăm unul la altul pentru ajutor. Vin și te rog, ridică-te din cădere, că tu ești unșul Meu din vremea aceasta, și nimeni din biserică din lume nu are ungere ca tine.

Ai milă de România, fiule! Ai milă de biserică, fiule numit! O, ce să-ți fac dacă Eu nu sunt mincinos prin acest cuvânt? Eu sunt. Nu sunt duhul rău. Sunt Duhul Sfânt, sunt Cuvântul vieții. Știu că nu te poți ridica

singur; știi că ai piciorușele și mânuțele și mintea și inima și graiul legate; știi, dar pocăiește-te, că M-ai dat anatemei pe Mine, Cel ce sunt. Vin și te mângâi în lanțuri, așa cum Mă duceam la mucenicii care sufereau de la necredincioși pentru numele Meu. Te mângâi, tată. Să nu cazi în disperare pentru că M-ai lovit, să nu cazi când vei vedea lumina cuvântului Meu cum cuprinde tot pământul, așa cum ai profețit tu în cartea cuvântului Meu, căci tu ești arhiereul Meu, și ai profețit nunta Mea de veac nou. M-ai profețit Mire din cer pe pământ, cu poporul Meu mireasă, și iată-Mă ca să împlinesc cuvântul tău cel cu Duh Sfânt, pe când erai copilul iubirii Mele.

Se scoală România, fiule uns. Ți-am făcut, tată, cale ca să poți veni spre Mine, și îți voi presăra calea cu flori, și Îmi voi ascunde ranele pe care Mi le-ai făcut când ai dat în Mine cu cuvântul necredinței tale, dar n-ai unde să te ascunzi de lumina cuvântului Meu. Nu fi mâhnit, nu te pierde cu firea, că tu ești unșul Meu, iar arhierii lumii nu sunt români, tată. Cine nu iubește pe România, nu sunt români. Fii ortodox ca Avraam, fiule uns, căci lui i-am socotit credința dreptate și neprihănire. Și o voi lua iar de la început cu tine, că nu se șterge ungerea ta prin cuvântul Meu, prin poporul Meu cel uns de Mine, cel pus la plămădă ca să crească din el voievod tare, popor voievod peste țara nunții Mele.

Am venit cu fericirea, fiule. Fericit cel ce se leapădă de sine și intră sub acest cort. Te-am numit fericitul Meu, te-am numit preafericit, după alegere și după har și după lucrul ce l-ai făcut înaintea Mea. Te strig mereu: ridică-te! și Eu voi împlini acest cuvânt, că tu nu poți; tu ai mâinile și picioarele legate și ai căluș la gură și nu poți. Am venit după tine. Mă port după tine, Mă cheamă ungerea ta de la Mine. Ție îți zic: trezește-te! Amin.“ (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 6/19 februarie 1997);

• Domnul dezvăluie încrâncenarea arhierilor din biserică lumii, care îl împing cu amenințare pe arhiereul Irineu să se lepede încă o dată de *Lucrea Cuvântului*. Dar arhiereul Irineu, al cărui nume înseamnă *pace*, nu va fi lăsat de Domnul să rostească altă lepadare, căci Domnul va pune binecuvântare în gura lui, care va rosti: „*Fiți binecuvântați!*“. Pentru a arăta presiunile, amenințările și înverșunarea arhierilor care aveau ca principal scop constrângerea Preasfințitului Irineu pentru a retracta ceea ce deja era rostit, binecuvântat și sfințit, Domnul demască, în dimineața zilei de 2 august 1997, întregul plan ascuns al arhierilor: „*O, Grădinița Cuvântului Meu, s-au sfătuit mai-marii bisericii din lume împotriva ta, dar Eu sunt Domnul, și vin și te pecețuiesc cu cuvânt proaspăt, că nu tu,*

ci Eu sunt Cel vinovat înaintea mai-marilor bisericii. Eu te-am întocmit ca să fii și ca să stai înaintea Mea, și am în tine fii numiți cu numele Meu cel nou, și unși de Mine cu ungere proaspătă; de Mine, că nu mai erau pe pământ unși ca să-i ungă pe cei ce umblă pe căile Mele. Cei de pe pământ ung cu untdelemnul lor pe cei ce umblă pe căi deșarte, dar Eu ung cu untdelemnul Meu pe unșii Mei care umblă pe căile Mele.

...Dar s-au supărat mai-marii bisericii din lume și s-au așezat să-și bată joc de arhiereul martor al Bisericii Mele cea curată. Îl împing cu amenințare ca să vină și să lovească în Grădinița Cuvântului Meu, dar tu roagă-te, poporul Meu, și cântă cântarea ta de biruință, căci celor ce nu te iubesc pe tine, le-a venit ceasul lor și stăpânirea întunericului de peste ei, că n-au voit să fie ai Mei, și s-au sculat să se lupte cu Mine. Dar Eu Mă întăresc peste tine, căci sunt Dumnezeuul tău Cel tare, și de aceea se tem de tine cei ce se tem. [...] Nu voi lăsa nimic și pe nimeni să se ridice împotriva ta, grădiniță a poporului Meu, a cuvântului Meu. Iar pe arhiereul cel martor, care a rostit cuvântul Meu pentru înființarea Bisericii Mele, îl voi conduce spre glorie cerească pe pământ și îl voi așeza pe scaunul Meu, dar Eu vă spun că l-am și așezat, căci el este unsul Bisericii Mele, este unsul Meu, nu este unsul oamenilor, căci când oamenii cei mari, care stau peste biserică, l-au recunoscut de arhiereu al Meu, după cum a fost cuvântul Meu pentru el, el s-a ridicat și așa le-a spus lor: «Nu voi m-ați ales pe mine, ci eu v-am ales pe voi». Mare, și cu tâlcuire cerească a fost acest cuvânt rostit de el, și iată care este tâlcul acestui cuvânt, amintit atunci. El le-a spus lor: «Nu voi m-ați ales pe mine, nu voi, ci Domnul, iar voi nu m-ați ales, ci m-ați torturat ca pe un răufăcător. Nu voi, ci eu v-am ales pe voi. Și de ce v-am ales pe voi, și nu pe cei curați? V-am ales pe voi ca să vă pot face și pe voi curați și fără de păcat, prin pocăință. V-am ales pe voi ca să faceți și voi ce am făcut eu, dar n-ați voit să credeți că Domnul este Cel ales de mine, și ați zis că altcineva este Cel ce grăiește și Își înalță un popor. Eu v-am iubit și am rămas cu voi, dar voi n-ați rămas cu mine, și iubiți minciuna și deșertăciunea și nu iubiți pe Domnul». Așa înseamnă cuvântul spus de arhiereul Meu, pentru cei ce l-au recunoscut că este al Meu.

O, grădiniță a cuvântului Meu, întăresc peste tine binecuvântarea Mea și lucrarea Mea, căci cel ce te-a așezat de la Mine, este împins spre tine ca să spună că nu mai ești a Mea. Dar tu ești a Mea, așa cum muntele Sinai este muntele Meu cel sfânt, căci așa i-am spus lui Moise: «Descalță-ți încălțăminte, că ești pe loc sfânt». Nimeni nu s-a dus să sfințească

muntele acela. Eu eram sfințenia muntelui Sinai, unde am grăit din rug aprins, cu Moise, proorocul Domnului.

Eu sunt Cel Sfânt în tine, o, grădiniță a binecuvântării, iar dacă cei necredincioși vor pune peste tine cuvânt de depărtare a Mea de tine, atunci Eu voi rosti din nou peste tine cuvântul rostit prin gura unsului Meu, căruia i-am spus să rostească cuvântul sfințeniei grădiniței Mele și a bisericii din ea, cuvântul cel din partea Mea.“ (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 20 iulie/2 august 1997);

• Domnul îi îndeamnă pe creștinii din poporul Cuvântului să ridice la cer mâini curate și glas de rugăciune împotriva necredinței care vine de la oamenii bisericii, căci arhierii și-au pus în gând să vină și să lovească în Cuvântul Domnului, cu cuvinte de imprecuație; și pentru ca nelegiuirea să fie deplină, ei au plănuit să-l târască pe arhiereul Irineu, împotriva voinței sale, în fața porților mănăstirii de la Pucioasa, pentru a rosti cuvintele de lepădare și blestem pe care ei le-au izvodit din întunecata lor ură. Dar Domnul va lovi calea nelegiuirii lor, cu întuneric în plină zi și cu revărsare de ape multe, care va aduce multă jale în ținutul peste care „stăpânește“ arhiereul Vasile al Târgoviștei, cel dintâi dintre instigatorii la hulă și răzvrătire împotriva Domnului. Domnul îl previne pe acest arhiereu și chiar îl roagă să se liniștească și să nu pornească la război împotriva lui Dumnezeu, pentru a nu se tăia în propria lui sabie și în sabia Cuvântului, sabie ascuțită, cu două tăișuri: „Ilie, proorocul Meu, se roagă la Mine să Mă ating de fărădelegea de pe pământ, de fărădelegea din bisericile din lume, căci pentru aceste fărădelegi vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării. Vin iar la voi, vin cu grabă la voi și iar grăiesc. Ridicați și voi mâinile și rugăciunile cele pentru stăpânirea necredinței de la oamenii bisericii, că iată, de câte ori se ridică aceștia să lovească în cuvântul Meu, așa cum au făcut în toate veacurile, aduc ei mânia Mea peste pământ. [...] Cereți să strâng la locurile lor norii și să se ivească seninul și să se oprească mulțimea ploilor cele peste măsură, că Mi-e milă de cei necăjiți, de cei oropsiți și lipsiți, Mi-e milă să-i văd fără de hrană, Mi-e milă, că timpul apasă greu, și cresc oamenii răi, iar cei mici și buni și săraci și credincioși stau apăsați sub răutatea timpului și a oamenilor timpului, care-și zidesc împărăție în timp.

...O, oameni ai bisericii, o, arhierilor care strecurați țânțarul și înghițiți cămila! O, slujitori care pedepsiți păcatele oamenilor, dar voi nu vă opriți nicicum de la fărădelegi, de la desfrânare și de la beție și de la hulă împotriva proorocilor Duhului Sfânt, despre care ziceți că au demon,

și nu pe Dumnezeu! [...] Nu mai osândiți, nu mai batjocoriți, nu mai înjosiți pe arhiereul cel uns de Mine peste țara Mea de nuntă. Dragostea lui de voi vă va osândi. Bunătatea lui și ascultarea lui de voi, vă îndeamnă la pocăință, vă îndeamnă să ascultați de Mine, precum ascultă el de voi, căci cel mai mic este cel mai mare între voi. El n-a făcut nici un rău. El a împlinit cuvântul Meu, căci cuvântul Meu poartă în el putere să se îplinească. Am pus peste arhiereul Meu duhul înțelepciunii și al credinței și al împlinirii Scripturilor. Mă uit la voi cum îl înjosiți, cum râdeți de el, cum îl amenințați, cum îl învinuiți, și el suferă de la voi pentru numele Meu. O, dacă n-ar fi el printre voi, cu mila lui de voi și cu rugăciunea lui cea caldă, care Mă pleacă spre milă pentru voi, ce ați face voi în vremea aceasta, când toate ale voastre dau să se descopere, și sunt urâte faptele voastre cele făcute la întuneric? El este binecuvântarea Mea printre voi, dar iată, sunteți necredincioși, și se uită sfinții părinți la voi, se uită cum călcați învățăturile lor, cerând altora să le îplinească. Voi trebuie să le împliniți cel mai întâi, iar voi nu aveți dragoste de Mine.

O, arhiereule de Târgoviște, lucrezi cu planuri ascunse, împotriva grădiniței cuvântului Meu, că tu n-ai dragoste de Dumnezeu. Dai să înjosești în fața neamului român pe arhiereul cel uns de Mine, dar el este curat, și nu v-a greșit. Nu erai tu atunci peste bisericile din cetatea Târgoviștei. El nu ți-a greșit băgându-se peste tine. Eu l-am trimis pe el la cel mai mare peste biserică și i-a dat de veste planul Meu și i-a spus de cuvântul Meu care cere ridicarea acestei pietre, iar cel mai mare nu i-a spus să n-o ridice, ci i-a spus să aibă grijă ce face, și el a avut grijă, și a făcut cu grijă lucrul cel poruncit de Mine. Dar când ai venit tu peste această cetate și ai găsit această piatră care străjuiește cu duh de mântuire peste cetatea ta, te-ai sculat cu răutate și cu necredință și cu șiretlic, și ai osândit pe arhiereul Meu cel credincios, și de atunci faci numai tulburare în biserică, fiindcă tu nu iubești biserica. Tu te iubești pe tine și nu păstorești pe fiii bisericii, ci îi îndemni la faptele fărădelegii, pe care le faci și tu.

O, arhiereule de Târgoviște, câtă tulburare, câtă dezbinare ai lucrat tu în biserica din România! Ce bine-ți era ție și României și bisericii din ea dacă foloseai duhul înțelegerii și al iubirii față de taina cuvântului Meu și a bisericii pe care Eu am zidit-o prin arhiereul cel uns de Mine! Și de ce este uns de Mine? Iată taină îți spun ție, și taina să fie cunoscută în biserică: Eu am rostit cuvânt și l-am trimis prin fiii cuvântului Meu către cel mai mare din biserică, și așa i-am spus aceluia: «Ia aminte, cârmuitor al bisericii! Ridică-te și așează sfat, și apoi să-Mi ungi cu

untdelemnul sfințeniei pe unsul cel de la Mine, că acesta este de la Mine, și nu de la tine, și cu el voi încheia legământ viu pentru biserică și voi face din România Ierusalim nou și slavă a Mea peste popoare». Așa i-am spus celui mai mare, și el M-a ascultat și l-a uns pe cel de la Mine și a împlinit cuvântul Meu. A voit sau n-a voit, a crezut sau n-a crezut, l-a uns pe cel de la Mine, ca apoi să pot Eu să așez prin el piatră curată și sfântă, biserică fără pată, fără zbârcitură, biserică cerească pe pământ; cerească, și nu pământescă. I-am spus arhiereului Meu că-l voi ridica peste biserică, i-am spus cu ani în urmă prin cuvântul Meu, și el Îmi zicea: «Doamne, mi-e teamă, nu pot; îmi place mănăstirea și liniștea și viața umilă». Dar Eu îl aveam în planul Meu cel pentru Biserica cea curată, și l-am luat din mănăstire ca să treacă prin treptele cele până la arhierie, ca să lucrez cu el pentru România, că România este țara strălucirii, rostită prin Scripturi.

O, arhiereule de Târgoviște, bagă sabia ta în teaca ei, căci sabia Mea este sabie cu două ascuțisuri, și ea este cuvântul Meu. Amin. Tu ești necredincios și nu Mă iubești și nu faci voia Mea și nu iubești viața cea sfântă, iar Biserica Mea are nevoie de sfințenie. Iată, aduci mânia Mea peste fiii tăi, peste fiii bisericii tale, căci fiii Bisericii Mele sunt cei ce fac voia Mea în trupul și în duhul lor. Te ridici și îl împingi pe arhiereul Meu să blesteme grădinița Mea, dar Eu le-am zis fiilor din grădiniță: binecuvântați pe cei ce vă blesteamă și faceți bine celor ce vă urăsc, căci Eu sunt cu voi. Fiii grădiniței Mele nu vă greșesc vouă cu nimic, nu greșesc nici duhului și învățaturii bisericii și a sfinților. Voi sunteți cei ce greșiți poruncilor Mele, și v-am dat în dar această piatră de altar sfânt, ca să vă fie vouă de izbăvire, căci scris este: «Dacă într-o cetate sunt zece sau cinci care fac voia Mea, voi scăpa toată cetatea de la sabie».

O, arhiereilor, nu mai urâți locul grădiniței cuvântului Meu. Lucrați cu duhul păcii Mele. Nu lucrați cu răutate. Nu osândiți pe nimeni fără să judecați pricina, că nu vă dă voie Scriptura la judecată fără cercetare. Lucrați duh de pocăință față de Mine, și Eu vă voi vindeca pe voi de necredință. Lucrați cu dragoste, căci toate se vor dovedi prin lumina Mea. Lucrați voia Mea în biserică, că altfel, aduceți mânia Mea peste fiii voștri. Scris este despre cei fățarnici: «Vai vouă, că din pricina voastră vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării!». Iată, proorocul Ilie strigă la Mine să Mă ating de faptele voastre, și rugăciunea lui rodește. S-a umplut pământul de ape, și ies apele din matca lor și fac durere peste oameni, și oamenii sunt necăjiți. De ce să suferă țara Mea? De ce să nu aibă binecuvântarea Mea peste ea prin faptele credinței voastre? Iată, v-ați hotărât să veniți cu amenințare peste Grădinița Cuvântului Meu, și Eu M-am

mâniat peste toate cetățile Târgoviștei, și oamenii suferă, căci apele cele de sus le strică roadele, și glasul Meu grăiește prin semnele Mele.

Nu mai aduceți mânia Mea prin necredința voastră. Lăsați pacea Mea peste voi, și între voi. Lăsați binecuvântarea să vină peste România. Eu am trimis pe fiii cuvântului Meu să desfacă nodul cel cu legătură de peste cetățile Târgoviștei, căci fărădelegea cea de demult a adus mânia Mea și a făcut legătură peste cetate. Lăsați binecuvântarea să rodească. Nu mai ațâțați la mânie, și dați râu dragostei, că împotriva dragostei nu stă legea, nu stă, ci cade prin dragoste, căci Eu sunt dragoste cerească între fiii dragostei.

Iată, încă vă spun: vă atrageți dispreț din partea tuturor celor care văd că luptați împotriva grădiniței Mele din România și a fiilor ei. Ea este nădejde și duh de nădejde și de pace sfântă peste România. România este împânzită de tagme străine, de credințe străine de duhul ortodoxiei, și Eu voiesc s-o curățesc de duhuri străine de ortodoxie, că voi nu puteți s-o curățiți. România este ortodoxia Mea, și așa s-a născut ea, și așa a fost ea botezată. Fiți ortodocși adevărați, că am grăit de-atâtea ori peste voi prin cuvântul Meu cel de azi.

Am rostit cuvânt peste voi, și cu grabă l-am rostit, căci vă pregătiți să faceți răutate peste grădinița Mea. Întoarceți-vă de la faptele voastre cele rele, și Eu vă voi vindeca de neascultare și de necredință. Amin, amin, amin.

Iar tu, poporul Meu, și tu, grădiniță de fii ai poporului Meu, binecuvintează pe cei ce te blesteamă și fă bine celor ce te urăsc, că Eu sunt cu tine și sunt cu pacea Mea peste tine. Amin. Sunt venit cu duhul dreptății, și am descoperit fărădelegea care dă să se așeze peste tine, grădinița Mea, căci Eu sunt Cel ce te ocrotește. Amin, amin, amin.” (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 21 iulie/3 august 1997);

• Domnul îi îndeamnă pe fiii din grădina de la Pucioasa să încrusteze în cronică vremii, cu slove de durere, ziua de 7 august 1997, zi în care arhieriei întregului Sinod B.O.R. s-au făcut vinovați de a fi consimțit ca arhierul Irineu să fie adus fără voie de către Vasile al Târgoviștei pentru a rosti el cuvinte de lepădare și blestem împotriva Lucrării Domnului de la Pucioasa. Dar n-a fost să fie așa, căci fiii Grădiniței Cuvântului, preveniți din timp de către Domnul, l-au primit cu flori pe arhierul păcii și i-au acoperit cuvintele de hulă, cu cuvintele binecuvântării, rostite prin el la sfințirea bisericii, iar acum, de la o stație de amplificare: „Se binecuvintează și se sfințește această biserică...”. „De ce mă bruiți?” a rostit

atunci arhierul Irineu, dar nu cu reproș, ci zâmbind sfios, căci vedea că iubirea lui Dumnezeu copleșește infatuarea încrâncenată a omului.

Domnul îi ridică din întristare pe fiii Cuvântului, căci le promite că se va ivi pe pământul român cer nou și pământ nou, în care va locui dreptatea și pacea. El le reamintește că în chiar același an, la praznicul Floriilor din 20 aprilie 1997, a lăsat un semn de împăcare peste România, când a dezlegat blestemul Sfântului Nifon, rostit în urmă cu 490 de ani, așa cum a proorocit proorocul Daniel (v. *Daniel, cap. 9*) peste scaunul arhieresc al Târgoviștei: „Însemnați această zi, fiilor din grădină; însemnați cu cuvântul Meu, că acum a fost clipa când ați stat la porțile cuvântului Meu înaintea necredincioșilor, căci toți arhierii din sinedriul de azi s-au făcut vinovați în ziua aceasta, chiar și cei care cred și iubesc cuvântul Meu care vine în vremea aceasta pe pământ. Dați cuvântul Meu peste tot, nu numai arhierilor; dați-l până la toate marginile, că Eu vă dau putere și vă ajut să puteți. [...] Trimiteți mereu cuvântul, nu numai la oamenii bisericii. Trimiteți cuvântul Meu la cei ce cârmuiesc țara română.

...Iată, necredința pleacă de la oamenii bisericii, care se numesc slujitorii lui Dumnezeu între oameni. Toți arhierii s-au făcut vinovați înaintea Mea, nu numai cei trei, patru, care apasă pe arhierul Meu să facă fapte împotriva iubirii cuvântului Meu, căci Eu sunt iubire, cuvânt de iubire. Amin. Cuvântul Meu de certare și de muștrare este iubire, căci scris este: «Domnul muștră pe cei iubiți de El, și Tatăl își ceartă fiii, spre înțelepțire».

...Nimeni dintre arhierii nu l-a ajutat pe cel apăsător între ei. Nimeni nu s-a sculat să se arate iubitor și credincios slavei cuvântului Meu care vine din cer pentru pregătirea cea slăvită a venirii Mele cea de a doua; nimeni, fiilor, căci toți dorm în scaunele lor, că la ce altceva trebuiește scaunul? Eu n-am avut nici pat, nici masă, nici scaun. Eu umblam desculț și fără adăpost, și eram Fiul Tatălui Împărat. Cine nu crede în Mine, acela doarme, căci necredința este noapte, iar cei ce dorm, noaptea dorm; dorm în noaptea necredinței. Ce-Mi folosește Mie statul lor înaintea Mea? Ce rod Îmi aduc ei Mie? Ce fac ei pentru Mine? Iată, ei fac de râs numele Meu înaintea Mea, și au făcut din locașurile aștersite Mie ascunzători de tâlhari. Intră oameni nelegiuți sub haină de slujitori ai bisericii și se fac unii pe alții slujitori și stau cu necredință, iar cu buzele rostesc pe Dumnezeu înaintea oamenilor, dar ei nu sunt decât niște cărțurari și niște farisei fățarnici, care nu-și spală nici trupul, nici mintea, nici inima, și așa stau în numele Meu peste oameni, și din pricina lor vine mânia Mea peste fiii neascultării.

...Însemnați această zi, că e zi de durere, fiilor. În ziua aceasta oamenii bisericii și-au semnat împotrivirea ca să Mă gonească pe Mine din inima celor ce cred în Mine, și care se hrănesc cu viața cea veșnică a cuvântului Meu. În ziua aceasta, oamenii bisericii s-au lepădat de slava cuvântului Meu care curge din cer peste grădinița Mea de pe pământ. În ziua aceasta de 7 august a anului 1997, după socoteala cea pământescă, a fost adus arhiereul Meu la poarta cuvântului Meu. N-a venit singur, a venit adus, căci el nu voia să vină să facă act de necredință. El este ca ostașul în armată și se supune ca un ostaș demn, ca unul care ascultă. Tot cerul a plâns de mila lui. Tot cerul a fost cu voi, fiilor din grădină. Toți sfinții, tată, toți proorocii, toți îngerii, toate puterile cerești erau cu voi și pentru voi în clipa cea de durere a cerului care este cu voi. El este fiul suferinței, și este batjocorit de arhierei și este defăimat de ei pentru numele Meu, care s-a făcut cuvânt peste această grădiniță.

Nu vă întristați, fiilor, nu așa, tată. Eu sunt cu voi, și este cu voi și arhiereul Meu. El n-a rostit nimic rău peste voi, și a plecat binecuvântându-vă, zicând: «Fiți binecuvântați!». O, era în stare să vă prindă pe toți într-o singură îmbrățișare; era în stare să vă ia în sân și să plece cu voi ca să nu mai fie fără voi, că el așa v-a spus cândva: «Eu nu pot fără voi». Și iată, nu poate, că este legat și nu poate. Când era cu voi, îi era liberă credința și inima și iubirea și pașii, dar de când a fost prins de plasa necredincioșilor, n-a mai putut. A venit adus, a venit forțat de amenințările lingușitoare ale celor ce se tem de voi, căci arhiereii se tem de voi, fiilor, dar nu de voi, ci de Mine se tem, și ei nu-și cunosc teama și de unde vine ea. Arhiereul Meu era în stare să vă ia în brațe, așa cum făceam Eu cu cei iubiți de Mine. Duhul lui e dulce ca și al Meu. Inima lui tânjește după cei curați ai Mei, că el este cuminte și curat și are în el înțelepciunea cea din cer și lucrează spre mântuirea oamenilor.

Iată ce a făcut arhiereul care stă peste biserica cetății Târgoviște! A atras mânia Mea peste pământ, și au suferit oamenii cei necăjiți.

...Fiilor, fiilor, de câte ori se scoală cei necredincioși ca să defaime lucrarea Mea, ca să aducă dureri Grădiniței Cuvântului Meu, de atâtea ori aceștia aduc mânie peste pământ, căci Eu iubesc atât de mult grădinița aceasta, cât nu se poate sui la mintea omului.

Arhiereul Meu ar zbura ca păsărica cerului spre voi, dar are aripioarele legate, fiilor. Inima lui și inima voastră au bătut o clipă cu bucurie și cu durere, căci v-ați întâlnit față către față după atâta vreme. Sunt patru ani și mai bine de când i s-au legat aripioarele. A plâns cerul sub

apăsarea acestei clipe, a plâns cerul de mila lui și de mila voastră, dar întristarea lui și a voastră se va preface în bucurie și în slavă, fiilor. Femeia, când e să nască, o apucă durerile, dar după ce naște, uită cât a durut-o, uită, de bucuria pentru cel născut.

Vă mulțumesc, fiilor, că M-ați ascultat și ați fost în duhul răbdării și n-ați scos cuvânt de durere, așa cum Eu n-am zis nimic în chinurile crucii. Îi voi scrie pe toți arhiereii care l-au îndemnat pe el să vină să lovească în voi, și nu voi uita fapta lor dacă nu vor veni spre pocăință.

A fost la poarta grădinii Mele un arhiereu care v-a spus că va veni arhiereul Meu să ia de peste grădinița Mea numele Meu. Acela l-a îndemnat să vină, și a lucrat necredință și gând rău peste grădinița Mea, și a lucrat printre arhierei gândul lui cel rău. Și mai este unul între ei, care grăiește cuvinte josnice peste arhiereul Meu, cuvinte nedrese, cuvinte de tortură sufletească, iar alții dintre ei grăiesc cu șiretenie, că mulți din ei se tem de lumina care le descoperă faptele lor rele. Îi voi scrie pe fiecare în cartea Mea, căci cartea Mea din vremea aceasta, se întocmește.

Scrieți, fiilor, scrieți acestea în carte spre pomenire, căci așa îi spuneam și lui Moise când întocmea cartea lui Israel spre pomenirea faptelor.

Nu vă întristați pentru arhiereul Meu. El va fi ridicat de Mine spre slavă și va uita durerea și îl veți primi cu brațe de flori, așa cum l-ați primit acum, căci cuvântul prin care Eu v-am vestit venirea lui la voi, s-a împlinit. Eu, tată, am făcut semne cerești pentru ca să încurc aducerea lui spre voi, că Mă durea și Mă doare fapta care a fost pus s-o facă. V-am înștiințat că va fi adus la voi și v-am spus că voi lucra să-i împiedic, și a lucrat Ilie, proorocul Meu, mânie peste pământ, și am îndurerat pe oameni, dar arhiereii cei necredincioși nu s-au pocăit de necredința lor ca să nu-l mai forțeze pe arhiereul Meu să lovească în locul slavei cuvântului Meu. Dar n-a lovit, căci această grădiniță este sfințită de cuvântul Meu, nu de el. El a fost martorul Meu, și atât. El a mărturisit locul slavei cuvântului Meu, căci l-am făcut uns al Meu și mărturisitor, și nimeni nu poate strica ce am făcut Eu prin el. Nu el a făcut, ci Eu am făcut prin el, și el M-a ascultat cu credință și cu dragoste.

Nu vă întristați, fiilor. Nu te întrista, poporul Meu. Fiilor, nimeni nu poate lua de la voi ce aveți de la Mine. Nu vă îndurerați pentru cel uns de Mine pentru arhiereul Meu, nu vă întristați. El va veni la voi și va fi iar cu voi și vă va iubi și vă va mângâia. Amin, amin, amin.

Voi ridica din mijlocul poporului român un neam drept și credincios și cu inima curată și îl voi insufla de la Duhul Sfânt ca să cunoască

slava cuvântului Meu și împlinirile lui. Și se va ivi din mijlocul României cer nou și pământ nou, în care va locui dreptatea și pacea, și această minune va cuprinde în ea pe toți cei curați cu inima, și se va ridica, atunci, cel ce este de la Mine arhiereu, și va uita durerea și va mărturisi adevărul cuvântului Meu. Și mulți din cei ce l-au osândit pentru fapta credinței lui, se vor bate cu pumnul în piept și vor alerga la el ca să mijlocească la Mine pentru ei, că Eu numai binele Meu l-am hărăzit peste oameni, dar oamenii n-au cunoscut fața binelui, și au zis că este răul, și au fugit de binele Meu.

Iată, fiilor, Ilie proorocul suspină cu ochii și cu duhul, căci el este trup în cele cerești, fiindcă n-a murit cu trupul, și a rămas cu trupul ca să poată lucra pentru pregătirea slavei zilei Mele, în care voi veni văzut din cer pe pământ. Ilie, proorocul Meu, s-a umplut de durere pentru cele ce s-au abătut peste grădinița Mea, și se roagă la Mine să Mă ating cu certare de pământul român, din pricina necredincioșilor care se luptă cu grădinița Mea și cu fiii ei și cu poporul Meu creștin din România, căci necredincioșii și fapta necredinței lor aduc mânia Mea peste pământul român.

Eu am mers cu voi, fii ai grădiniței Mele, și am luat nodul cel încurcat de peste România (dezlegarea blestemului Sfântului Nifon de peste scaunul bisericii Târgoviștei, praznicul Floriilor, 20 aprilie 1997, n.r.) și am binecuvântat neamul român, ca să fie neam ales între neamuri, iar mai-marii bisericii se ridică cu necredință împotriva faptelor Mele cele cerești. Oamenii nu împlinesc cuvintele proorocilor, dar le împlinesc Eu, așa cum împlinesc rugăciunea proorocului Ilie, care-Mi gătește calea și îi face pe oameni să creadă în minunea cuvântului Meu din vremea aceasta. Amin.

Fiilor, fiilor, este scris în Scripturi că în vremea în care trăiți voi, vine cuvântul Meu peste pământ. Să se întrebe cei mari de pe pământ așa cum se întrebau cei din vremea nașterii Mele și ziceau: «Unde este să Se nască Hristos? Ce este scris în Scripturi și în prooroci?», iar arhieriei și cărturarilor răspundeau de Betleemul Iudeii, din care va ieși Povățuitorul lui Israel; și, de bine ce au aflat, s-au sculat împotriva planului lui Dumnezeu, ca și azi, fiilor, căci țara strălucirilor, despre care a scris Daniel proorocul, este țara română, și în mijlocul ei curge din cer izvorul cuvântului Meu, despre care scrie în prooroci, și iată, Eu Însumi păstoresc, și păstorii de pe pământ nu cunosc tainele Scripturilor.

Eu sunt sfințenia grădiniței cuvântului Meu, și nimeni nu i-o poate desființa, și nimeni n-o poate ridica de pe ea. Arhiereul Meu a sfințit cu cuvântul lui, pentru că așa am cerut Eu. Nu el a sfințit, ci Eu am sfințit prin el, și ceea ce am făcut Eu, el nu poate strica. Dar el este sub stăpâni-

re și nu are voia lui și este împins, și el rabdă, și răbdarea lui va câștiga mulțime de suflete pentru împărăția Mea cea curată și fără de pată.

Plâng proorocii și sfinții și Mă roagă să Mă ating de cei necredincioși. Eu pentru iubirea de oameni M-am lăsat să fiu batjocorit. Eu iubesc pe oameni, dar proorocii și sfinții Mă iubesc pe Mine, și vor să le fac dreptate pentru credința lor și a celor de azi, care cred așteptând împărăția cerurilor.

Fiilor, fiilor, proorocul Ilie nu stă din rugăciune și din lucrare, și Îmi zice:

— Doamne, Tu ești Cel ce ai spus că mă vei trimite să-Ți pregătesc cărarea celei de a doua veniri a Ta, și eu trebuie să împlinesc cuvântul Tău. Oamenii n-au voit să creadă în prooroci, dar eu mă grăbesc, Doamne, că a venit ziua Ta. Nu plânge, Doamne! Lasă-i pe cei necredincioși să plângă, că ei nu plâng. Cei slabi și mici plâng, dar și Tu plângi. Lasă-mă să tămăduiesc oamenii de necredință, căci Tu ai spus că eu Îți voi găti calea. Amin.

— O, poporul Meu, toți proorocii plâng cu Ilie, proorocul venirii Mele, căci el merge înaintea Mea. O, poporul Meu, nu plânge! Bucură-te, fiule! Eu te ocrotesc, căci îngerii Mei te-au însemnat cu semnul Meu. Nu plânge, poporul Meu! Eu ocrotesc pe arhiereul Meu, până la ziua bucuriei celei mari.

Fiilor din grădină, însemnați această zi în cartea Mea, spre mărturie, căci întristarea voastră și a Mea vă va aduce bucurie, și bucuria, nimeni nu o va lua de la voi. Amin, amin, amin.“ (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 25 iulie/7 august 1997);

• Domnul îi îndeamnă pe fiii Cuvântului să ridice rugăciuni către cer, pentru a se ridica pedeapsa adusă de Dumnezeu pe pământ prin ploii potopitoare, ca urmare a necredinței și hulei arhierilor împotrivorii: „O, fiilor, v-am spus din vreme că vă voi anunța clipa când veți sta în fața arhierilor și a preoților. Am dat ploaie deasă ca să-i opresc să vină, ca să nu am Eu vină că n-am lucrat să-i opresc, și v-am îndemnat și pe voi să intrați de ploaie, că sosise timpul să vină ei. Au venit hoțește, iar pe arhiereul Meu l-au adus ca pe un condamnat, ca pe un supus, îndemându-l să rostească tot cuvântul pentru care a fost adus, și cu grabă să plece, ca să nu grăiască nimic cu voi. Inima lui era plină de durere. Cu durere a venit, cu durere a plecat, dar Eu îi voi plăti răbdarea lui și ascultarea lui, căci ascultarea se plătește cu mărire cerească, fiilor. Dar iată, cerul plânge, cerul s-a întristat, s-a înnegurit, și ploaia curge, și s-a

umplut pământul de ape și plâng oamenii, fiilor; și le voi spune oamenilor pentru ce a venit mânia Mea peste pământ.

Cereți, fiilor; rugați-vă și voi să se îmblânzească mânia Mea, că sfinții se roagă la Mine să Mă ating de necredința de pe pământ. Rugați-vă și voi, rugați pe sfinți să aibă grijă, în numele Meu, de cei necăjiți, de cei firavi, și de voi, fiilor; căci voi stați în numele Meu înaintea oamenilor și suspinați cu Mine pentru oameni.

...Amin, amin zic fie, grădinița Mea, nu se poate lua de peste tine ceea ce Eu am așezat în tine, grădinița Mea. Întăresc cele așezate în tine, ca să fie pe veci neclătinate, iar cei ce s-au lovit în tine, vor face răni, ca să înțeleagă că tu ești de la Mine așezată în mijlocul oamenilor; spre izbăvirea și spre viața veșnică a celor ce cred în Mine, Cel ce Mă fac cuvânt peste tine, grădinița Mea cea binecuvântată prin cuvântul Meu cel sfânt. Amin, amin, amin.“ (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 27 iulie/9 august 1997);

• Domnul proorocește că biserica din lume va fi ispitită să cocheteze cu erezia ecumenismului, dar Biserica Domnului (pentru care s-a rostit ridicarea arhiereului Irineu, la plinirea vremii de pocăință) se va alege la dreapta lui Dumnezeu și va fi în veac nebiruită: *„Va veni peste biserica din lume încurcarea limbilor, și apoi va cădea. Nu e voie să fie una cu păgânii, biserica. Nu e de la Dumnezeu turmă amestecată. Eu n-am ce face cu oi amestecate cu capre. [...] Voi da cuvânt proaspăt peste biserica din România, și dacă nu va asculta cuvântul Meu ca să fie numai cu Domnul, nu și cu cei desprinși de strămoși, o voi da babilonului și voi face din ea încurcătură de limbi, și din această încurcătură vor ieși cei ce sunt ai Mei și se vor alege la dreapta, căci Biserica Mea este cea în veac nebiruită. Amin.“ (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 29 septembrie/12 octombrie 1997);*

• Domnul îi muștră pe arhierii necredincioși ai bisericii lumii, arătându-le că El este Cuvântul Scripturilor, care va aduce înnoirea lumii, și că El este ușa care așteaptă să se deschidă pentru vremea veacului dreptății Lui. Dar arhierii, în necredința lor, sunt tulburați de descoperirea planurilor lor ascunse. Domnul le arată necredința și neputința lor, care i-a făcut să-l îndemne pe arhiereul Irineu să se lepede de trei ori, căci simțeau că lepădările nu au nici o putere. Domnul face o paralelă între umilința arhiereului Irineu, unsul lui Dumnezeu, care n-a fost primit de cărturarii și fariseii vremii lui, și umilința Fiului lui Dumnezeu, Moștenitorul Tatălui ceresc, Care S-a lăsat batjocorit și ucis de cei care Îi râvneau moștenirea. Irineu n-a râvnit la ranguri pământești, așa cum fac arhierii care uită că

au ajuns și au trecut de vârsta neputințelor (80 de ani) și încă mai râvnesc tronuri și ranguri și coroane încrustate cu pietre strălucitoare.

Domnul îl îndeamnă pe patriarhul Teoctist să se ridice din nou, ca odinioară, și să-l mângâie pe arhiereul Irineu în tristețea lui, căci cei care îl înconjoară îl strivesc cu nedragostea lor și îl lovesc pentru că este martor al lui Dumnezeu, curat și sfânt; iar ei văd cu invidie că nu vor putea să se desprindă de fățarnicie și de patimi și de slavă deșartă: *„Eu sunt Cel ce sunt, dar voi, slujitori din biserici, cine sunteți de nu Mă cunoașteți în acest cuvânt? Voi sunteți învățătorii care învățați pe oameni legea Mea, dar legea Mea este sfințenia. O, cum de nu Mă cunoașteți prin grăirea Mea de azi? S-au scurs patruzeci de ani de când locuiesc cuvânt din cer în neamul românilor, iar după patruzeci de ani de Duh Sfânt, coborât în cuvânt, am bătut la uși, iar ușile erau închise, și am trecut prin ușile închise și am pătruns între voi cuvânt. Cum de nu Mă cunoașteți în acest cuvânt? Cine sunteți voi, slujitori ai bisericii, de nu-L cunoașteți pe Cel Căruia ziceți voi că Îi slujiți? Cine poate fi Cuvântul Acesta Care vă grăiește acum, dacă El nu este Dumnezeu-Cuvântul, Cel Care a grăit prin prooroci? Din nou vin la voi cuvânt și vă întreb despre acest cuvânt. Este diavolul cuvântul acesta? Este nimeni cuvântul care bate în uși să se deschidă și să primească pe Cuvântul, pe Dumnezeu Cuvântul, Care este ușa? Eu sunt ușa, iar voi sunteți slujitori în biserici și stați înaintea Mea și stați înaintea oamenilor în numele Meu, dar de ce nu Mă cunoașteți când vin și când bat? Oare, nu credeți în Scripturi? Ele spun despre acest cuvânt care va aduce înnoirea lumii, așa cum Eu, Domnul, am proorocit. Ele spun de cerul cel nou și de pământul cel nou, care sunt făgăduite de Mine pentru vremea veacului dreptății Mele. Cerul și pământul vor trece, dar Scripturile Mele nu vor rămâne neîmplinite, căci vin Eu și le împlinesc. Amin. [...] O, ce voi face cu voi? Oare, voiți să fac cu voi ceea ce faceți voi cu Mine? Voi nu Mă cunoașteți când vin cuvânt la voi. Voi nu Mă primiți. Să nu vă primesc nici Eu? Să nu știu cine sunteți când voi veni?*

...Am privit peste tulburarea voastră când ați văzut că am vestit pe fiii cuvântului Meu despre planul vostru, cel bine ascuns de ei, când v-ați sfătuit să veniți să loviți în porțile cetății Domnului, căci Eu sunt Domnul cetății cuvântului Meu, și cetatea aceasta se numește: «Acolo este Domnul», precum știți că scrie în prooroci. Ați fost nedumeriți și ați spus: «Cine le-a spus despre planul nostru cel împotriva lor?». O, puțin credincioșilor, de ce vă faceți că nu cunoașteți pe Dumnezeu Atotștiutorul, Care-și lucrează planurile Sale, anunțându-le la vreme? Când s-au ridicat sirienii împotriva poporului Meu Israel, Eu am vestit pe Elisei, proorocul Meu

cel din Israel, să trimită cuvântul Meu regelui său, să nu treacă prin locul unde stă ascuns vrăjmașul care voiește să-l doboare, și regele Siriei s-a tulburat și a spus către slujitorii săi: «Cine dintre voi are legătură cu regele poporului Israel?». Dar slujitorii lui i-au răspuns: «Nimeni din noi, o, rege, dar este Elisei, proorocul Domnului în Israel, care spune regelui lor chiar și cuvintele pe care tu le grăiești în așternutul tău».

O, nu vă mirați, nu vă tulburați! Eu sunt Cel ce sunt, Cel ce aud, și sunetul șoaptelor nu-Mi scapă. [...] Oare, cuvântul Meu care vine spre voi este duhul minciunii? Răspundeți-Mi! Iată, Eu vă răspund vouă, căci v-am văzut în cămări grăind la ureche și zicându-vă: «Cine le-a spus lor despre planul nostru cel ascuns?». Eu sunt Cel ce le-am spus, și nu sunt duhul minciunii, căci adevărat a fost ce le-am spus, iar voi ați venit și ați adus pe arhiereul Meu la porțile cetății cuvântului Meu și iar l-ați împins să se lepede de cuvântul Meu, să facă și el ce faceți voi. De trei ori s-a lepădat până acum, de trei ori l-ați pus să lovească în ceea ce Eu am făcut prin el. Și de ce l-ați pus de trei ori? Oare, nu era de-ajuns o dată, dacă voi credeți în voi? Oare, n-ar fi avut putere prima lovitură pe care l-ați pus s-o dea, de l-ați pus iar, și încă iar să dea și să distrugă cetatea Mea, pe care Eu am înființat-o pe pământ prin el și prin mărturisirea lui înaintea Mea și a voastră?

O, voi, cei tari la cerbice, care stați împotriva Duhului Sfânt Care grăiește și lucrează din cer! Ascultați: acesta care este unsul Meu între voi, acesta este cel mai mare între voi, căci scris este: «Cel mai mic este cel mai mare». Nici Eu n-am fost primit și iubit de slujitorii lui Dumnezeu când am venit din partea Tatălui pentru ei ca să-i luminez cu cele din cer, căci au fost înțelepți și au știut că Eu sunt Moștenitorul de la Tatăl și și-au spus: «Acesta este Moștenitorul. Să-L omorâm, ca moștenirea să fie a noastră.», și precum a fost proorocia, așa au făcut, căci erau cunoscători și s-au făcut împlinitorii celor proorocite. Iată, nici acesta care a fost trimisul Meu între voi și pentru voi, n-a fost primit și crezut și ascultat de voi și iubit de voi ca să vă lumineze cu lumina cuvântului Meu care vine pe pământ ca să răscumpere pe om, căci ați fost cunoscători ai legilor Mele sfinte și ați fost înțelepți ca să știți că el era alesul Meu dintre voi, pentru ca să-l scriu în Cartea Adevărului și să-l vestesc lumii ca pe trimisul Meu, așa cum și pe apostolii Mei i-am trimis ca să meargă peste pământ și să lumineze neamurile cu lumina cuvântului Meu; iar voi v-ați spus: «Acesta este de la Dumnezeu. Să-l omorâm, ca moștenirea să fie a noastră.». O, nimeni nu vă ia moștenirea dacă e a voastră. Dar cu moștenirea Mea, de ce vă războiți? Ungerea Mea de pe creștetul lui, al

celui ales dintre voi, și puterea Mea din el, nu puteți să le luați voi, căci acestea sunt ale Mele, și sunt puse peste el. Dar până nu vă veți scula cu credință sfântă ca să-l primiți pe el de la Mine, voi până atunci veți fi vrăjmașii mântuirii neamului vostru și ai neamului omenesc, căci am venit cu cuvântul Duhului Sfânt pe pământ și am uns cu Duh Sfânt și cu cuvânt din cer pe cel ce l-am ales dintre voi, dar voi v-ați ridicat ca să risipiți planul Meu cel din vremea aceasta. Și dacă nu voiți să cunoașteți că Eu sunt lucrătura prin cuvântul acesta care vine mereu și se preaslăvește peste voi, Mă voi scula ca un Dumnezeu drept și adevărat și voi aduce peste voi încurcătură de limbi, și apoi veți cădea dinaintea Mea. Și voi lua aluatul Meu cel curat, cel pus deoparte la păstrat, și voi face cu el pâine nouă, turmă curată, biserică adevărată înaintea Mea, căci biserica cea adevărată nu va fi în veac biruită sau sfărâmată. Și se vor alege oi la dreapta, și capre, la stânga, iar înaintea Mea vor fi aduși toți lupii care au fost îmbrăcați în oi, și le voi cere lucrul lor. Amin, amin, amin.

Duhul Meu grăiește mai-marelui bisericii. [...] Amin, amin zic ție, ridică-te iar, așa cum te-ai ridicat când ți-am spus să-Mi ungi pe cel ce este de la Mine între păstorii bisericii. Ridică-te iar, și mângâie duhul cel zdrobit al celui mai mic dintre voi, al celui ce a fost credincios cuvântului Meu care vine pe pământ cu înnoirea lumii. Stai mereu cu mâna ta deasupra creștetului său, că voi cere viața lui din mâna ta. Te întăresc ca acoperământ al lui, până voi veni cu împlinire cerească peste el ca să fac cu el lucrare cerească pe pământ, căci smerenia lui va rodi. Amin. Te întăresc ca acoperământ al lui, căci el te ascultă, iar ascultarea înseamnă iubire. Nimeni nu te ascultă din cei ce sunt sub toiagul tău, dar el te-a ascultat chiar și când i-ai cerut să se scoale împotriva cuvântului Meu, căci necredința e mare în biserică, și cel mare se teme de cei ce sunt lângă el.

Amin, amin zic ție, cel ce stai peste turma creștină a românilor! Arhiereii și slujitorii bisericii sunt fără viață sfântă înaintea Mea, și aceștia stau cu curvie și cu beție și cu fățarnicie și cu iubire de argint și cu slavă deșartă înaintea Mea. Dar acesta, care este lovit între voi pentru că este martor al cetății cuvântului Meu, este păstor plăcut înaintea Mea și iubește sfințenia și păstrează în inima lui poruncile Mele, împlinindu-le, și Eu l-am iubit și l-am ales, și îl iubesc, și așa să-l iubești și tu, și să-l mângâi și să-l păzești de pietrele celor ce lovesc în el pentru numele Meu. Amin. Eu stau în mijlocul bisericii și sunt Păstorul Cel tainic și zic: cel ce este fără de păcat, să arunce primul cu piatra lui în el. Eu sunt Cel fără de păcat și nu arunc, dar aceștia care aruncă, o, cum de aruncă? Nu-i lăsa să arunce în

el, că Eu sunt Cel fără de păcat și nu arunc, ci binecuvintez mereu tot ce a făcut el înaintea Mea în vremea credinței lui nefățarnică și sfântă, pentru mântuirea neamului omenesc. Amin, amin, amin.“ (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 1/14 octombrie 1997);

• Domnul anunță că îl va pedepsi pe arhiepiscopul de la Cluj, Bartolomeu Anania, pentru viclenia și răutatea cu care îl acoperă pe unsul Domnului, arhiepiscopul Irineu, cu lanțurile rușinii și ale defăimării. Dar pe Irineu îl îndeamnă Domnul să nu slăbească în răbdare, să nu fie răzbunător, să nu se întristeze că suferă, căci va veni și ziua izbăvirii din închisoarea nevăzută, țesută în chip tainic, cu ițe de invidie și ură împrejurul lui, de către vrăjmașii lui Dumnezeu: „*Arhiepiscopul de la Cluj, care l-a dat pe arhiepiscopul Meu în lături prin viclenie și prin răutate sufletească, își va găsi de la Mine răsplata, ca și toți cei care au pus peste unsul Meu lanțurile rușinii și ale defăimării. Dar Eu vin cu dreptatea, și lanțurile acestea vor cădea la porunca Mea și vor face zgomot mare și se vor lovi în ele toți cei care au oropsit duhul celui ce este scris peste Biserica Mea din vremea aceasta.*

O, copil însuspinat, o, arhiepiscopul Meu de azi! Tu ai zis ca ei ca să le fie bine lor și ție, și nu este bine că ai făcut așa, că ei se tem de tine mai mult decât de Mine, că tu ești în trup, și i-ai rușinat cu taina Mea, care te-a cuprins pe tine în ea. Iar taina Mea, lucrată cu tine, te urmărește din cer, fiindcă tu ai profetit cuvinte mari pentru vremea slavei Mele peste România, și ele vor fi peste ea, alături de lucrarea cuvântului Meu, căreia nu-i seacă izvorul, căci Eu sunt cuvântul care izvorăște din grădinița aceasta, în care te-am avut pe tine martor în ziua întocmirii ei prin cuvânt. Nu te întrista că suferi, nu slăbi în răbdarea Mea din tine, și fă-Mi loc cu tăria Mea în pieptul tău, că tu ai de ridicat pe România pe brațele mângâierilor Mele. Nu te supăra pe cei ce-ți fac atâta rău pentru că ai fost al Meu prin taina cuvântului Meu de azi. Ei sunt cu suflet de piatră; ei sunt nepăsători pentru Biserica Mea și se iubesc pe ei, și atât. Dar vine ziua dreptății, și Eu vin cu ea, și tu vei fi de-a dreapta Mea, că ești uns cu mirul acestei vremi și Mă iubești și Mă aștepti să vin să te izbăvesc din lanțuri și din rușinea în care ei te-au închis ca într-o închisoare a lor. Iată, n-a fost bine nici pentru Mine, nici pentru tine, nici pentru Biserica Mea, dacă le-ai făcut lor pe plac, că ei sunt vicleni și Îmi stau împotriva și Mie, dară ție! Ei sunt lumești și sunt Mie vrăjmași, căci scris este: «Prieteșugul cu lumea și cu duhul ei, este vrăjmașie cu Dumnezeu».

Iată șapte ani de când sunt cu sărbătoare de nou Ierusalim, coborât din cer peste țara Mea de nuntă. Acum șapte ani te aveam de mângâiere

și de nădejde pentru Biserica Mea din România, care este ruinată de mult, fiule îndurerat. Acum șapte ani erai ceresc, erai cu putere, pentru că erai lângă Mine mai mult decât lângă biserică. Eu te-am ridicat mare ca să împlinesc prin tine ceea ce am și împlinit. Duhul Meu Cel Sfânt te-a ales prin cei ce azi te dușmănesc, și vor păți aceștia ca frații lui Iosif, cel vândut prin vicleșugul fraților lui; așa vor păți, că Eu, Domnul, îi voi umili tot mai mult pe cei ce nu se umilesc înaintea planului Meu din zilele acestea. Voi ieși înaintea ta cu împlinirea cuvântului Meu cel spus peste tine, că Mi-e milă de România, Mi-e milă, fiule uns, și nu am în ea oameni cu milă de ea. Tatăl Mi-a dat-o de mireasă, și am mulțime mare de ridicat din ea spre taina cuvântului Meu care se îplinește în om pentru răscum-părarea neamului omenesc, de la Adam și până în zilele venirii Mele cu cer nou și cu pământ nou peste pământ.

Am grăit cu duhul tău cel îndurerat, cel tainic. Am grăit cu Duhul Meu din tine, nu cu duhul tău, că Eu, mai întâi Mă așez în om ca să strige omul la Mine, și apoi grăiesc cu Duhul Meu din el. Amin, amin, amin.“ (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 9/22 iulie 1998);

• Domnul face cale de cuvânt pentru arhiepiscopul Vasile Târgovișteanul, ca să mărturisească din lumea nevăzută, că se dezice cu rușine și cu durere de propriile lui fapte cu care a apăsă peste Grădina și Lucrarea Cuvântului. Pocăindu-se din cer, arhiepiscopul Vasile se roagă pentru rugăciune de iertare și de ștergere a păcatului defăimării asupra arhiepiscopului Irineu, mărturisindu-și căința pentru supunerea voii acestuia, pentru strâmtorarea lui, pentru apăsarea și înlăcrimarea lui, pentru judecata nedreaptă adusă asupra lui, pentru osânda nedreaptă a sufletului lui nevinovat. Ar fi putut să fie mare la Dumnezeu arhiepiscopul Vasile, căci a avut chemarea cerului prin Cuvântul lui Dumnezeu de la Pucioasa, dar n-a putut să se ridice din necredință și din slăbiciunile poftelor trupului: „*Milostivirea Ta, Doamne, m-a smuls din locul cel tare, în care m-am înfipt, căci Tu ai grăit prin prooroci, și ai zis: «Cuiul înfipt în locul cel de nădejde, se va slăbi și se va frânge și va cădea, și povara care atârână de el, se va face praf». Scaunul de la Târgoviște este scaun curat, iar eu am voit să mă așez pe el, și m-am așezat, iar Tu m-ai smuls de pe el, că n-am împlinit voia Ta ca să mă fi curățit pentru el și să iubesc ce iubești Tu, și să cred ce faci Tu, și să-Ți deschid când Tu bați. Tu ai bătut și iar ai bătut, dar eu nu Ți-am deschis, și am voit să fiu necredincios, lovind cu cuvânt de defăimare în cei ce Te poartă cuvânt de venire a Ta peste pământ. Tot ce am păcătuit eu vreme de șizeci de ani ai vieții mele în trup, nu a atârnat greu, când*

ai trimis îngerii să mă măsoare, față de cât a atârnat păcatul împotrivirii mele pentru Grădinița Cuvântului Tău de la Pucioasa. Ai trimis îngerii să mă măsoare când m-ai băgat la înălbit prin suferință, dar eu am rămas împietrit când auzeam că bați ca să-Ți deschid. Aș fi fost cel mai mare dintre frații bisericii dacă aș fi voit să mă fac sfânt, ca să pot apoi primi cu credință cuvântul Tău pentru pregătirea venirii Tale cu veacul cel nou. Dar n-am voit, iar Tu m-ai smuls, și m-ai pus la cuptor. Milostivirea Ta m-a miluit apoi, căci Tu ai dat poruncă până să plec din trup, și a venit la patul suferinței mele fiu din grădina Ta și m-a îmbrățișat la piept, rostind în taină rugăciunea cea către Tine pentru iertarea mea, căci cei din grădina Ta sunt milostivi ca și Tine, Doamne, căci sunt copii curați la inimă și la trup și la fire și la duh. Eu însă i-am defăimat în fața oamenilor, ca să mă slăvesc pe mine însumi, iar Tu ai scris în Scripturi: «Cel ce grăiește de la sine, își caută slava sa».

Eu, și toată biserica, am lăsat totul pe necredință pentru venirea Ta în grădinița cea cu fii unși cu ungere nouă. Am făcut ce a făcut Israel cel necredincios când Iezechiel, proorocul Tău, a ieșit în fața cetății Ierusalimului, cu o cetate în brațe și a proorocit că ea va cădea. Când cei din grădinița Ta au ieșit din partea Ta cu piatra aceasta în brațe ca să proorocească pentru Tine și pentru ea, eu am fost necredincios și împietrit, așezându-mă împotriva Duhului Sfânt, Care suflă din gura Ta peste ieslea cuvântului Tău de la Pucioasa. Acum plâng și suspin, văzând și auzind cum răsună cerul de numele acestei cetăți, în care își are sălaș ieslea cuvântului Tău. Dacă Tu voiești, spune-le celor din grădina să-Ți ceară să-mi ștergi plânsul și suspinul, ca să nu-l port pe veci, căci Tu ești Părintele veșniciei, și ce puțină credință este pe pământ! M-am jucat cu mine însumi de-a moartea, de-a necredința, căci m-am înfipt în loc tare și m-am prăbușit, și m-am luptat împotriva luminii și am fost biruit de ea.

Mă înspăimânt când mă uit la cel ce a așezat piatra aceasta, căci eu am pus lanțuri peste el, iar suferința inimii lui e mare. Pe el l-am coborât, iar eu m-am înălțat; pe el l-am smerit, iar eu m-am mărit; pe el l-am lăsat sărac, iar eu m-am vrut bogat; dar fericit este el de către cei din cer, căci cel ce se smerește pe sine, acela este înălțat de cei din cer.

Sunt rușinat de înșeși faptele mele. L-am înjosit pe el în fața bisericii, în fața lumii. L-am supus voii mele și l-am adus să ștergă numele Tău, Doamne, de pe piatra aceasta. Dar cine este cel ce poate sta împotriva Ta? E mare durerea lui, căci cel ce stă mai mare peste el în cetatea Clujului, apasă greu peste el și îl strâmtorează și îl înlăcrimează, căci biserica de pe pământ nu este ce trebuie să fie, ci este stăpânită de omul

slavei deșarte, care știe voia lui Dumnezeu, dar n-o așează peste el ca să fie biserica biserica, cu păstori sfinți, care să păstorească. S-a întâmplat ca și cu țiganul pe care l-a întrebat un stăpân de oi dacă-i place cașul și urda și carnea de miel și lâna, iar el a zis că-i place, dar când i-a zis stăpânul oilor să meargă cu oile și să le pască, nu i-a mai plăcut.

Iată, eu am osândit suflet nevinovat, și m-am pus să judec ca unul care știam, și, apoi, Tu, Doamne, ai întors asupra mea judecata mea. “ (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, vorbirea arhierelui Vasile Târgovișteanul, 21 noiembrie/4 decembrie 1999);

• La praznicul împlinirii a opt ani de la sfințirea Bisericii Noul Ierusalim, Tatăl ceresc trimite prin Cuvânt veste cerească de mângâiere și de putere către arhierul Irineu, care are pașii legați înspre izvor, ca să aibă și el părășia bucuriei sărbătorii de nou Ierusalim și să iasă din durerea pe care i-o fac neconținut arhieriei bisericii: „Sărbătoarea grădiniței Noastre poartă în ea și pe fiul cel uns de Noi, care a mărturisit cu numele lui numele Nostru, Fiule Mieluțule. L-am avut acum opt ani, aici, lângă cei micuți ai Noștri, și l-au luat, apoi, de aici Anna și Caiafa și Iuda și l-au pus în lanțurile lor și i-au legat pașii spre izvor. Să-i trimitem și lui mângâiere și putere, Fiule Mieluțule. Să-i trimitem și lui veste cerească, veste îngerească, nu omenească. Să-i trimitem bucurie, că e îndurerat și e înlăcrimat și e apăsător de oamenii urii și ai slavei deșarte. Să-i trimitem bucuria sărbătorii de nou Ierusalim, și s-o simtă, Fiule. Să-i trimitem pe îngerul Nostru să poruncească lanțurilor lui să cadă, și să facă zgomot când vor cădea și să lovească ele pe cei care le-au pus peste el și să-i înțeleptească spre pocăință și spre umilință și spre vederea celor cerești, care sunt cu Noi, Fiule, peste grădinița aceasta, peste care-l avem martor al Nostru pe cel îndurerat între arhierii bisericii, pe Irineu, piatra păcii Noastre, pe îngerul cel de azi al bisericii, după cum era prezis în Scriptura care scrie: «Iată, Eu trimit pe îngerul Meu, și va găti cale înaintea feței Mele, și îndată va intra în templul Său Domnul».

O, Fiule Mieluțule, să-l ridice din durere cei ce l-au îndurerat pe el! Amin, amin, amin.” (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 29 noiembrie/12 decembrie 1999);

• Din nou îl aduce Domnul pe Vasile Târgovișteanul să mărturisească din lumea nevăzută păcatul împotrivirii lui asupra Lucrării Domnului de la Pucioasa. Domnul îi îngăduie acestuia să se apropie cu umilință și să ceară și să primească de la arhierul Irineu dezlegarea arhierască pentru

păcatul necredinței și al călcării cu nesăbuită îndrăzneală, peste pământul curat al Grădinii Domnului, cea care fusese pecetluită numai pentru cei ce se sfințesc neîncetat, nu și pentru cei necurați, care păcătuiesc. Arhiereul Vasile îl îndeamnă din cer pe arhiereul Irineu să se scoale și să se întoarcă la Lucrarea Domnului și să ia plata răbdării sfinților: „*Toată mulțimea păcatelor mele nu atârnă cât acest păcat al împotrivirii mele asupra grădinii lucrului Tău din zilele acestea. Și cum îmi voi căpăta pacea cea din cer, fără să mă aplec din cer până pe pământ înaintea celui ce este atât de mare înaintea Ta, în mijlocul bisericii care nu-Ți slujește Ție, iar el stă răbdător, așteptând izbăvirea omului. Omul pe care Tu l-ai luat dintre oameni și l-ai pus să fie mărturisitor pentru lucrul Tău cel tainic, omul pe care eu l-am defăimat înaintea tuturor oamenilor, arhiereul Tău Irineu, prin care Tu ai înfipt pe pământ primul semn al împărăției cerurilor, după cuvântul Tău, l-am târât să-mi facă voia și să scrie lepădare de cele din cer ale Tale, cu care Tu ești peste grădina aceasta, și peste care el are numele scris ca mărturisitor, ca cel mai mare din biserică de pe pământ, căci Tu i-ai dat nume mare și l-ai pus cel mai mare, și fără el, Tu nu poți împăca lumea cu Tine, fiindcă l-ai pus între Tine și lucrarea Ta de mântuire a lumii, lucrarea venirii Tale din zilele acestea. Eu însă m-am încumetat să mă înalț peste el și să-l micșorez înaintea oamenilor, numindu-l eretic, pe el și pe cei peste care el s-a aplecat pentru Tine, Doamne, căci a fost credincios prin harul Tău. Îți cer să mă lași să mă plec lui, din cer, cu cuvântul. Amin.*

— *Eu, Domnul celor sfinți, îți dau putere să te apleci, și să iei de la el dezlegare de toate câte ai făcut împotriva Mea. Amin, amin, amin.*

— *Eu, cel ce am fost pe pământ arhiereul Vasile peste cetatea Târgoviște, vin spre tine din cer, că tu ești mare între toți cei ce stau slujitori peste biserici pe pământ. Dacă te-ai aplecat mie ca să mă ascuți pe pământ și să-mi faci voia împotriva bisericii sfinților de pe pământ, împotriva grădinii de nou Ierusalim pe pământ, apleacă-te și acum să mă ascuți, că ești supus, și așa stai. Așează-te în genunchi pentru mine și rostește-mi dezlegarea păcatului necredinței și al călcării mele peste grădina pecetluită prin mâna ta pentru cei sfinți, că eu n-am pace în cer. Dezleagă-mă de pe pământ, ca să fiu așa și în cer. Dezleagă-i de pe pământ pe toți cei care pe pământ te țin pe tine în lanțurile necredinței lor, că tu ai cheile împărăției cerurilor, și iată poarta cerului, și pe ea este scris numele tău, care nu se poate șterge nici de cei din cer, nici de cei de pe pământ.*

O, nu mai fi mâhnit, că ești adânc mâhnit. Iată, acum îmi arată Domnul inima ta mâhnită. O, câtă mâhnire! O, câtă durere! O, câte la-

crimi în ea! O, câtă rugăciune duioasă și plânsă! Câtă așteptare s-a strâns în ea! Cât suspin suspină în ea! Câtă frică dinspre om bate spre ea! Dar tu ești mare în mâna Domnului și din partea Domnului și nu se găsește biruință care să se ridice asupra ta, fiindcă pecetea ta e veșnică, și e nouă, și scrie pe ea Alfa și Omega, venirea Domnului, scaunul Lui de mărturisire, căci ești arhiereul Lui peste vremea aceasta, și pe tine te așteaptă cerul tot, și tot iadul, și mulțime mare de pe pământ, ca să-i rostești împăcarea cu Dumnezeu, prin lucrarea cuvântului Său din grădina aceasta, peste care eu am călcat ca un păcătos, și nu ca un sfânt, iar în cartea grădinii stă scris că ea este pentru cei sfinți.

Vino cu ruga ta la cer și cere pentru biserică frică de Dumnezeu, că s-au ascuns în ea mulțime de tâlhari, îmbrăcați în haine de sfințenie. Și dacă poți, scoală-te și vino ca să fii aici în grădina cea nouă și să lucrezi de aici, că are nevoie cerul și pământul și iadul, de lucrarea ta de înviere, de lucrarea aceasta din cer, pe care tu ai așezat-o prin cuvânt de binecuvântare în mijlocul oamenilor. Atunci te alungam să nu vii pe nici o parte. Ba te-am adus eu pe furiș ca să blestemi aici, și ai blestemat, și a căzut peste mine tot ce am făcut eu cu tine. Dar acum te chem. Vino ca să fii aici și să salvezi pământul, cu lucrarea ta cea de la Dumnezeu peste tine, că vine Domnul cu sfinții pe pământ și cu sărbătoarea împărăției cerurilor peste aceste locuri binecuvântate de Domnul prin tine! Vino să-ți iei răsplata răbdării sfinte! Vino, că nimeni nu este mai mare ca tine peste biserică de pe pământ, fiindcă numele tău este scris aici, pe poarta cerului. Amin, amin, amin.” (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 23 octombrie/5 noiembrie 2000);

• Domnul îl întărește încă o dată, prin Cuvânt din cer, pe arhiereul Irineu, dându-i lui putere de sus și mângâiere și pace și ușurare, și îndemnându-l să se roage Tatălui pentru iertarea arhiereilor care lucrează minciuna pe pământ și batjocoresc crucea Domnului, prin care și arhiereul Irineu se va ridica atunci când Domnul va voi să-i verse cupa umilinței, pentru veșnicie: „*O, Mă uit la el, la cel ce a fost lângă voi, și Mă duc să-l mângâi cu mare taină, iar vouă vă spun așa: în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, cereți de la Mine puteri tainice și mare lucrare de Duh Sfânt peste el, și slava Mea cu el, că vreau să-i rușinez pe cei printre care el stă legat la mâini și la picioare și la gură ca nu cumva să facă el înviere de la Mine peste neamul omenesc și să Mi-l dea Mie înviat și ei să rămână fără supuși, fără cei lipsiți de înțelepciunea Mea, căci înțelepciunea cea de sus îl face pe om să Mă simtă și să Mă vadă și să țină urma Mea, acolo unde Eu sunt cu cerul Meu pe pământ și cu cei sfințiți pentru cer.*

...O, copil plâpând, care stai umilit sub mâna celor ce și-au întezit puterea lor, în numele Meu, pe pământ! Plânge inimioara ta și iubirea ta cea pentru omul apăsător de vreme și de întunericul ei. Îți voi întezii durerea cea pentru om. Mă voi așeza în tine cu durerea Mea cea după om și te voi face din zi în zi mai mult de nebiruit. Te sărbătoresc, fiule îndurerat. Te serbează cerul în ziua aceasta, alături de cei ce sunt puișorii Mei de la ieslea slavei cuvântului Meu. Tu ești fiul zilei cea de început nou pe pământ, prin această zi de temelie. Tu ești fiul acestei grădini, oricât de departe te țin de ea cei ce se tem de tine, fiindcă tu ești al Meu și ai o așa de mare ungere pe creștetul tău. Se tem toți de împlinirea ta cea de la Mine, se ascund de ea, și dau să te ascundă și pe tine de ea, dar tu ești chiar împlinirea aceasta, de vreme ce în cer și pe pământ mărturisesc zilele acestei împliniri, când tu ai împlinit voia Mea peste pământ, calea cuvântului Meu, care se vestește de atunci și până azi prin împlinirile lui. Curând, curând, tu vei arăta adevărul Meu din acest cuvânt, așa cum l-a arătat proorocul Ilie înaintea tuturor celor ce lucrau în numele minciunii lor pe pământ ca să stăpânească ei via Mea; ei, și nu Eu, așa cum fac și cei de azi, care-și zic vierii Mei. Dar Eu am zis că via lor nu e a Mea, și că via Mea nu e a lor, iar ei se fac că nu aud aceasta.

O, fiule înlăcrimat și înjosit de ei pentru adevărul Meu, pe care tu l-ai mărturisit peste pământ în zilele Mele de mărturie! Întărește-te prin mângâierea Mea, prin puterea Mea cea de sus, că Eu îți spun aceasta! Amin. Să nu te doară răutatea lor, că ea nu poate nimic, și ea nu merită durere pentru ea. Și să te rogi la Tatăl și la Mine pentru iertarea lor, că așa am făcut și Eu când ei, cei de atunci, Mă țineau pe cruce, dar prin ea M-am ridicat, și tot așa și tu te vei ridica prin ea, căci crucea ta de azi, ocărătoare de ei, este crucea Mea, pe care o împart cu toate ale ei, cu cei cu care Eu binevoiesc. Ia mângâiere din aceste cuvinte pline de taină și de împlinire, și dă-Mi pacea ta ca să ți-o dau pe a Mea, și unul altuia să ne fim ușurare, căci cei de la ieslea pe care am așezat-o Eu aici prin mărturisirea ta, sunt cei cu care Eu merg, pentru Mine și pentru tine și pentru ei, până la ziua slavei cea care ne va ușura de durerile venirii Mele. Cu mare taină te înfășor în acest cuvânt al mângâierii, și te voi face cu multul să simți din plin că Eu pot aceasta. Amin.“ (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 9/22 iulie 2001);

• Domnul Își dezvăluie dorul Său după arhiepiscopul Irineu, al cărui nume este scris pe porțile cerului și pe înălțimile pământului, și pe care

îngerii îl numesc *îngerul bisericii*, cel care a adus bună vestirea nașterii lucrării de sfințire a lumii, la sfârșitul timpului omului: „Mă doare de cel uns de Mine între cei din biserică din lume. Inima lui cuprinde tot cerul în ea, și are loc în ea pentru tot neamul omenesc, că Eu așa l-am zidit pe el, și fericit este el că a crezut în cuvântul Meu de azi, care iarăși vine și face cerul și pământul. [...] O, el nu mai știe mersul Meu aici, că e pândit de cei din jurul lui, și el rabdă și stă așteptând slava Mea, care va rușina pe toți cei care n-au primit acest semn în inima lor ca să creadă în cele noi, pe care Eu le aduc ca să fie pe pământ și să Mă desăvârșesc prin ele înaintea oamenilor. Mi-e dor de el de aici, și nu știu cum să-l mai mângâi, să-l mai întăresc, să-l mai ocrotesc pentru ziua Mea, pentru lucrarea Mea cu el, căci am scris numele lui pe cer și pe pământ, și toți îngerii îl slujesc pe el pentru numele lui, care este scris aici, și îngerii îl numesc pe el *îngerul bisericii*, vestitorul care a vestit nașterea acestei lucrări pe pământ, acum, la sfârșitul timpului omului, ca să vină omul spre naștere de sus și spre moartea omului vechi și spre înviere, că vine învierea, vine curând, și va prinde sub ea pe cei care veghează așteptându-Mă să vin, chemându-Mă să vin, după cum este scris că «între cei mântuiți sunt numai cei ce cheamă pe Domnul». Amin.“ (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 29 noiembrie/12 decembrie 2001);

• Domnul întărește credința arhiepiscopului Irineu, care s-a vrut a fi stîrbită de arhierii cei împotriviți. Dar Irineu este numit *dreptul* Domnului, *alesul* Domnului, *martorul* cel credincios al venirii Domnului Cuvânt pe pământ. Domnul laudă supunerea arhiepiscopului Irineu în fața stăpînilor cele înalte de peste el, căci umiliția lui îl va înălța, și de pe acum îl înălță, căci el este și rămâne alesul Domnului, vestitorul împărăției cerurilor pe pământ. Domnul îl muștră pe arhiepiscopul Nifon de Târgoviște, căci îl vede cum este și el ispitit (așa cum fusese și înaintașul său, Vasile) de a pune piedici biruinței Domnului și Bisericii Lui de nou Ierusalim pe pământ. Dar pentru binele lui, Domnul îl îndeamnă să nu lovească în arhiepiscopul Irineu, să nu-l întristeze și să nu-l amenințe, căci Dumnezeu este Cel Atotputernic, Care nu Se poate împiedica în om. Domnul face cale de cuvânt Apostolului Andrei, *întâiul chemat* și botezătorul României, ca să-l binecuvinteze pe Irineu, arhiepiscopul cel uns de Dumnezeu peste vremea aceasta, și să-l întărească, și să-i aducă pacea Domnului, căci el este rănit de dorul Domnului său, pe Care L-a mărturisit, făcându-se și el *întâiul*, *întâiul mărturisitor* al sfințeniei, adusă de Domnul pe pământ: „I-am socotit dreptate credința arhiepiscopului Meu din

zilele acestea, și l-am numit dreptul Meu, alesul Meu, martorul venirii Mele cuvânt pe pământ, acum, la sfârșit de timp. Nedreptatea pe care i-au făcut-o lui cei ce slujesc în numele Meu, s-a întors și se va întoarce mereu asupra capului lor, căci Eu am spus: cel ce ia piatra să arunce spre el, piatra aceea se va întoarce înapoi, la locul de unde a fost trimisă, și va lovi pe cel ce o trimite. Și așa a fost, precum Eu am spus, căci sunt adevăratul Dumnezeu prin această lucrare de cuvânt. Arhiereul Meu s-a supus stăpânirilor cele de peste el, dar mai mare ca el nu este stăpânirea de peste el, fiindcă el este alesul Meu, și Mi-am întocmit cu el începutul Meu și anunțarea împărăției cerurilor pe pământ, împărăția Mea peste om și cu omul, dragostea Mea cea de la sfârșit de timp pentru om. Amin. Ceea ce am avut de împlinit prin el, Eu am făcut, și am scris numele lui lângă numele Meu, și nu poate zice biserica din lume că Eu nu i-am întins mâna ca să se scoale din sângele ei și să fie a Mea. Iată, ca și la prima Mea venire, cei ce au pus mâna pe cheie, M-au dat pe Mine dintre ei pentru slava lor, Mi-au luat slava, dar slava Mea este umiliția, nu slava cea de la om.

Îl voi birui cu totul pe om, și nimic și nimeni nu se va mai împotrivi venirii Mele din zilele acestea, și Mă voi întinde cu ea. Toți cei ce se ascund să spună că nu cred în cuvântul venirii Mele, în Scripturile întoarcerii Mele pe pământ, vor vedea și vor tot vedea cât de adevărat am fost Eu cu această venire și cât de minunat am lucrat ca să biruiesc pentru Mine.

Eu iarăși spun, în duh de sărbătoare a pietrei Sfintei Sfintelor Mele din zilele acestea: nimic și nimeni să nu se încumete să mai umble la această lucrătură lucrată din cer pe pământ, căci ceea ce voiesc Eu, cine poate strica? Iar cel ce va mai întinde mâna sau sabia lui ca să amenințe peste lucrul venirii Mele după două mii de ani de la Tatăl, acela se va zdrobi în sabia lui, căci cine scoate sabia, în sabia lui va pieri. Amin.

Mă uit la arhiereul care s-a așezat pe scaunul în care s-a strivit cel înainte de el arhiereu, și care a lovit în arhiereul Meu cel ales și în lucrul ieslei cuvântului Meu. Mă uit la el, îndelung Mă uit cum dă să umble să pună piedici biruinței Mele și Bisericii Mele de nou Ierusalim, în lucrarea Mea cu ea peste pământ. Dau să Mă apropii de el cu acest cuvânt și să-i spun că împotriva Mea și a cuvântului Meu din zilele acestea și a biruinței Mele peste pământ, acum, când Eu vin și tot vin cuvânt de la Tatăl, el nu va putea nimic, căci Eu sunt Dumnezeu, și nu om. Îi spun că cine dă să se lovească de această piatră, acela se zdrobește în ea. Dacă nu poate s-o vestească și s-o primească și s-o aibă de slavă, și nu de necinste, peste biserica cea fără de legea Mea împlinită peste ea, dacă nu poate să vadă și să-Mi dea slavă pentru darul cel mare, pe care Eu l-am așezat pe pă-

mânt pentru biruința celor ce vor crede venirii Mele cuvânt pe pământ, dacă el nu vrea să aibă pacea Mea și nu pacea lui, slava Mea și nu slava lui, măcar să nu-Mi umble la lucrătura Mea, să nu dea să oprească pe cei ce cinstesc și se apropie cu credință de minunea aceasta, de slava cuvântului Meu, cu care Eu Mă slăvesc acum pe pământ. Mă uit la el cum se teme să nu-l scadă pe el lucrul și locul prin care Eu vin acum cuvânt pe pământ, și dă să-Mi bage bețe în roate mersului Meu spre om, și al omului spre Mine. Dar Eu îi spun lui să nu se teamă de slava Mea cu care Mă slăvesc aici și de aici, ci să se teamă să lovească în ea și în cei ce o cinstesc pe ea. Să nu lovească în arhiereul Meu, să nu-l întristeze, să nu-l amenințe, iar dacă nu va asculta așa, Eu, Domnul, îi voi sta împotriva ca și celui alt de dinaintea lui, care a dat să-Mi necinstească taina venirii Mele și pe cei ce o poartă și o mărturisesc pe ea. Dacă el se încurcă în Mine, Eu nu Mă încurc în om, fiindcă sunt Domnul, Făcătorul omului, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, iar Tatăl este în Mine. Amin.

O, Mă uit acum la ființa cea plină de răbdare a arhiereului Meu martor pentru acest început, când Eu am pecetluit prin cuvânt nezdrunctat ieslea cuvântului Meu, acum unsprezece ani. Mă uit la el și îl mângâi în toată taina, cu sfinții și cu îngerii, și cu apostolul Meu cel întâi chemat, și care a stat alături cu el în ziua pecetluirii acestei pietre, proorocită prin Scripturi, pietricica cea albă, dată în dar celor ce Mă iubesc întru venirea Mea. Amin.

— Vreau, Doamne, eu, cel ce sunt întâiul chemat ca să Te urmez, așa cum a fost voia Ta atunci și acum, vreau să-l cuprind pe cel durut și să-i mângâi răbdarea și puterea, că el e unsul zilelor acestea, din partea Ta, și nimeni nu poate să-i smulgă slava pe care Tu i-ai dat-o. Durerea lui e slava lui cea de la Tine, că noi, apostolii Tăi, numai așa am fost, zdrobiți de oameni și de împărății lor, căci aceștia uită mereu că împărăția sfinților Tăi nu este din lumea aceasta. Cine se teme de sfinți pe pământ și de lucrarea lor și a Ta cu ei și prin ei, aceia sunt fără de minte, căci ca să aibă omul minte, trebuie să știe cu ea ca Tine, și nu ca omul, și nu ca pe pământ, Doamne.

Am fost întâiul martor din cer în ziua pecetluirii Sfintei Sfintelor Tale din zilele acestea, lângă martorul Tău de pe pământ, și prin care Tu ai rostit pecetluirea și sfințenia acestei iesle de cuvânt al Tău peste pământ. El s-a plecat celor mai mici ai Tăi și i-a luat în inimioara lui, și apoi a făcut voia Ta cea mare, Doamne. Voia Ta, n-o mai au în slujba lor slujitorii care s-au așezat în numele Tău peste oameni. Voia Ta este sfințirea omului, Doamne, căci omul sfânt iubește durerea Ta și face voia

Ta. Voia Ta e răscumpărarea omului de sub păcat, căci păcatul este moarte, și omul moare prin păcat, de șapte mii de ani.

Mă aplec, cu mâna mea de apostol al Tău, și îl binecuvintez pe arhiereul cel uns de Tine peste zilele acestea, și prin care Tu ai lucrat lucrare de mărturie peste pământ. Îi dau întărirea rangului pe care-l are de la Tine și îi zic: pace ție, celui rănit de dorul Domnului! Pace peste durerea ta cea mare, că mare este durerea ta pentru om și dragostea ta pentru Domnul, pentru durerea Lui după om, că de aceea ai crezut și te-ai așezat să-L mărturisești pe El prin piatra aceasta, pe care stă scris numele Domnului și numele tău. Te-a făcut Domnul mare, mare, și așa te-a mărturisit, și prin piatra aceasta te-a mărturisit, și ești întâiul, și nu e nimeni pe pământ cât tine între cei ce-și zic slujitori ai bisericii. Adevăratul apostol al lui Hristos este cel disprețuit, cel umilit, cel răbdător, care lucrează la cununa răbdării lui, iar prin răbdarea ta va dobândi Domnul mulțimi care vor crede și se vor boteza în duhul acesta, în duhul venirii Domnului, Care vine cuvânt pe pământ ca iarăși să facă lumea prin cuvânt.

Îți mângâi fruntea brăzdată de cei potrivnici Domnului și ție. Îți luminez ochiul lovit de cei ce stau în întunericul lor. Îți desfac urechea ca să audă ea șoapta mângâierii, căci tu nu ești lăsat să iei mângâierea râului Domnului, și ești împiedicat de cei fricoși, care au căzut din cer pe pământ, ascunzându-se sub necredință, zic ei. Dar nu va fi om pe pământ să nu creadă în această venire a Domnului, și tu vei fi atunci mângâiat de roadele acestea și de tot cerul, care îți împletește ție, de atunci și până acum, cununa răbdării tale. Amin.

Iar Ție, Doamne, Îți dau ruga mea pentru el, ca să-i dai curând, curând, izbăvire mare, și Îți dau ruga mea pentru fiii Tăi care-Ți poartă cu greu lucrul venirii Tale, că ei sunt atât de mici pe pământ! Dă-le Tu putere să fie mari în harurile Tale. Dă-le, Doamne, plata răbdării pentru toți sfinții Tăi, ca s-o desăvârșească ei, căci sfinții așteaptă, și așteptarea lor este aici, Doamne.” (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 30 noiembrie/13 decembrie 2002);

• Domnul le vorbește din nou slujitorilor bisericii, îndemnându-i la înțelepțire, pentru a nu ajunge ca tâlharul hulitor, spânzurat pe crucea rușinii, din stânga crucii Domnului, căci toți cei ce hulesc sunt și vor fi de plâns și vor suferi scrășnirea dinților. Domnul arată cât de încercată este răbdarea Lui, și de aceea este aproape ridicarea dregătoriei lor și rușinarea lor pentru necredință, căci n-au răspuns la chemarea Păstorului Cel bun și milos, Care aduce pășune bună și apă vie, cu glas de chemare la viață:

„Este scris în Scripturi cuvântul Meu: «Cine nu primește împărăția Mea ca un copil, nu poate intra în ea». Amin. Să-Mi răspundă Mie slujitorii și mairii bisericii din lume dacă sunt ei copii, și apoi primitorii ai împărăției Mele. Să-Mi răspundă! Dar ce să-Mi răspundă? Nici vouă nu vă pot aceștia răspunde, darămite Mie! Cum să vă poată învăța ei pe voi ce să faceți, când ei nu se învață pe ei înșiși și între ei împărăția lui Dumnezeu? Cum să vă învețe ei pe voi, când vă învăț Eu, Domnul? M-aș atinge de ei să-i pedepsesc pentru necredința lor în venirea Mea la voi cuvânt, și pentru muștrarea pe care v-o fac ei când le vine lor bine. Dar vai lor! că nici unul din ei nu va scăpa de pedeapsa pe care și-au gătit-o, de Mi-au pus în lanțuri pe cel ce a fost martor dintre ei la lucrul Meu cu voi. Dacă ei ar fi crezut că Eu sunt această lucrare, și-ar mai fi mărturisit, apoi, necredința martorului Meu, pe care l-am avut Eu dintre ei, și cu care am lucrat început nou, de biserică vie și neamestecată cu fărădelegea? Am spus, și iarăși spun, că toată necredința și disprețul pe care îl aruncă acesta acum înspre voi, este pentru că nu a voit nimeni din ei să creadă și să devină copii, și să primească împărăția lui Dumnezeu apoi. Ce să fac cu cei mari în ei înșiși? Nimic nu pot să fac. Nu pot să încap în ei, oricât M-aș micșora Eu ca să-i fac să Mă cunoască prin duhul umilinței Mele și, apoi, prin harul cel de sus, pe care-l au numai cei născuți de sus, iar cei de jos nu-l au. Le voi zdrobi mărirea curând, curând, așa cum am zdrobit-o și pe cea a arhiereului care s-a luptat împotriva voastră vreme de șapte ani, și apoi a căzut și a plătit pe pământ, prin chin și jale, toată mulțimea de pietre pe care a aruncat-o el în voi.

...Îi voi pedepsi pe toți, pe neam și pe sămânță, pentru că Mi-au luat de lângă voi pe cel ce a crezut Mie, și pentru că l-au pus, apoi, să hulească drumul Meu de la cer la pământ și să se despartă de cuvântul Meu cel sfânt, cuvântul vieții veșnice, care umple văzduhul când cobor cu el la voi și care zguduie locuința morților și iadul, ca să dea înapoi pe morți, precum scrie în Scripturi.

...Și iată ce vă spun Eu vouă (cuvânt către slujitorii bisericii – n.r.): dacă nu credeți că Eu sunt, credeți măcar în aceste cuvinte ale vieții veșnice și înțelepțiți-vă prin ele și dați oamenilor îndemn să vină să bea și să se vindece la apele vieții, și Eu vă voi pomeni întru împărăția Mea când voi veni. Iar de nu veți face așa, veți păți ca tâlharul din stânga crucii Mele de pe Golgota, căci cei ce hulesc sunt de plâns. De ce vă este greu să credeți că tot ce este aici, unde Eu grăiesc și Mă împart, Eu am întocmit? Trebuia, oare, să vă întreb pe voi, cei mari ai bisericii lumii? Dar n-am luat Eu martor dintre voi ca să vă întind punte și ca să Mă

găsiți aici, chemând pe om spre viață? O, de ce ați lucrat voi de l-ați făcut și pe acela ca și pe voi, apoi? Eu l-am făcut cel mai mare dintre voi, și așa este și acum, căci ceea ce i-am dat, i-am dat, și are. Numai că voi v-ați purtat cu el așa cum s-au purtat mai-marii iudeilor cu Mine și cu cei ce erau ucenicii Mei, care credeau că Eu sunt de la Tatăl.

O, neam necredincios! Eu, mult nu vă voi mai răbda. O, până când veți vrea să stați voi, și nu Eu, în capul unghiului? Până când veți vrea să nu știți ce înseamnă Biserica a Mea, și Dumnezeu cu omul pe pământ? Până când? Până când Eu, și nu omul, vă voi lua dregătoria voastră, și veți fi rușinați pentru necredință. Și se vor ridica ologii și ciungii și orbii și toți suferinzii, și Eu îi voi vindeca pe ei, că voi nu știți să fiți vindecători; nu știți, pentru că nu sunteți de la Dumnezeu, ci v-ați așezat voi înșivă și unii pe alții sub numele Meu, iar din pricina fărădelegilor voastre Eu sunt nesocotit între oamenii care nu au călăuză pe pământ. Eu însă, ca un Păstor milos ce sunt, iată-Mă cum vin cu hrană, cu pășune bună, cu apă vie și cu glas de chemare la viață pentru tot omul care vrea să treacă de la moarte la viață, iubind pe cei ce sunt ai Mei. Amin.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 5/18 mai 2003);

• Domnul îl fericește pe martorul Lui cel credincios, arhiereul Irineu, și îi trimite în taină Duhul Său Cel Sfânt, Mângâietorul, Care îi aduce pace și ocrotire, și îi fericește răbdarea care va merge neabătut până la plinirea răbdării, căci Domnul Își va încheia propria Sa îndelungă-răbdare, fie cu învierea, fie cu osândirea vrăjmașilor Lui, și aceasta va fi după propria lor alegere: „*Scriveți în cartea în care-Mi strângeți tot cuvântul Meu de peste voi, scrieți că am avut acum doisprezece ani pe martorul Meu cel credincios, arhiereul Irineu, pe care Eu, Cuvântul lui Dumnezeu, l-am așezat pe scaunul Bisericii Mele, Biserica lui Iisus Hristos, și i-am scris numele pe această piatră, și aceasta înseamnă așezarea lui peste acest timp, martor al venirii Mele cuvânt pe pământ, iar cuvântul lui din ziua aceea a fost așezat lângă cuvântul Meu, și a mărturisit cuvântul lui, și a rămas scris în cartea Mea, iar cartea Mea se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu, numele Meu cel de la sfârșit de timp. Amin.*

O, fiule ales și uns de cuvântul Meu peste vremea aceasta a venirii Mele a doua oară de lângă Tatăl! Eu am venit acum cuvânt pe pământ ca să așez împărăția cerurilor și sfârșitul lumii, căci sfârșitul lumii este sfințenia, fiule. Iar dacă tu nu auzi, aud Eu, și se aude de la margini la margini prin cuvântul Meu, care curge, și nu stă, și prin care Eu, Cel ce sunt, mărturisesc cu cuvântul, în cer și pe pământ, că numele tău de pe

această piatră de început, nu-l pot șterge nici Eu, nu-l poți șterge nici tu, nu-l pot șterge nici cei ce nu te-au primit din partea Mea cu vestea începutului cel nou, de cer nou și pământ nou pe pământul român. Numele tău este purtat de îngeri și de sfinți, de la margini la margini, în cer și pe pământ, și tot așa și ocrotirea ta, și tot așa și coroana ta, pe care nimeni din cer sau de pe pământ nu ți-o poate lua de peste tine, căci tu ai rămas mărturisitor, și nu se mai șterge de pe creștetul pământului român proorocia pe care a rostit-o prin tine Duhul Sfânt pentru acest pământ, pe care Eu, Cel ce sunt, Mi-am așezat împlinirea vestirii venirii Mele și împărăția Mea cu cei credincioși ai Mei: sfințenia, care pune capăt lumii; căci Eu Mi-am așezat pe pământ Ierusalimul nou, în anul 7500 de la facerea lumii, iar de la nașterea Mea prunc din Fecioară mamă, anul bisericesc 1992, căci am zidit chivotul de pe masa Sfintei Sfintelor în primele trei luni ale acestui an, iar în a patra lună, în ziua a douăsprezecea a lunii decembrie, am pecetluit, cu numele Meu și cu numele tău, sfințenia, și pe fiii ei, și pământul de sub ei, și am scris cu ea sfârșitul lumii și am ieșit deasupra tuturor celor ce se vor a fi. Și iată, Eu sunt cuvânt pe pământ și împărătesc prin el și dau cu el fiecăruia după cum este fapta sa, căci scris este în proorocii: «Iată, luați aminte la cuvântul Domnului: Un glas! Un vuiet din cetate! Un glas din templu! Este glasul Domnului. Și El răsplătește vrăjmașilor Săi după faptele lor», și «Domnul îi va nimici cu suflarea gurii Sale». Amin. Iar tu, prin mărturisirea ta din ziua aceea, ai rămas martorul Meu cel credincios, mărturie care nu s-a mai șters, chiar dacă potrivnicul, omul fărădelegii, te-a scos în față ca să Mă lovești de piatra pusă de necredința lui, în mâna ta, dar piatra aceea se va întoarce spre toți cei care nu te-au primit din partea Mea, căci cine nu te-a primit pe tine, pe Mine nu M-a primit, și iarăși a fost scrisă o Scriptură ca aceea de acum două mii de ani, când nu M-a primit poporul Meu când am venit de la Tatăl ca să-i aduc mântuirea și pocăința, spre iertarea păcatelor lui.

Tu ești martorul Meu cel credincios. Sunt doisprezece ani de când cuvântul tău mărturisește de lângă această piatră, pietricica cea albă, pe care am voit s-o dau în dar bisericii lumii, din care Eu te-am ales al Meu și te-am mărit pentru credința ta, ca să dau prin tine mâna la toți cei care ar fi voit să se facă, prin sfințenie, fii ai lui Dumnezeu și apostoli ai cuvântului Meu, care vine cu norii și care este luat de cele patru vânturi și dus de la margini la margini, ca să vină spre acest munte al Meu neamurile pământului și să primească slava Mea, spre sfințenia lor, căci sfințenia este sfârșitul lumii. Amin.

Tu ești în lanțuri de atâta vreme, dar Eu îți trimit în taină pe Duhul Sfânt Mângâietorul și te înfășor cu ocrotirea Lui și îți spun: pace ție, și fericire ție că rabzi până la plinirea răbdării, până voi depărta pe toți vrăjmașii Mei și ai tăi, fie prin învierea, fie prin osândirea lor, căci Eu grăiesc acest cuvânt ca să-l împlinesc, Amin.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 9/22 iulie 2003);

• Domnul mângâie iar și iar, în taină, duhul cel îndurerat al arhierului Irineu, care este apăsat de către slujitorii bisericii lumii, arătând prin aceasta că el a semănat întru totul cu Domnul, Care S-a dat pe Sine să fie prins în grădina Ghetsimani de către cei care Îl căutau spre jertfire, ca să-i scape pe ucenicii Săi din mâinile mulțimii de netrebnci, înarmați cu ciomege și întărâtați de ură. Domnul îi fericește pe toți cei care, înțelegând că Irineu a fost și rămâne în veac alesul Domnului, îl iubesc ca pe un ales, ca pe un păstor blând și credincios, și așa se fac și ei credincioși venirii de acum a Domnului, *Cuvânt de viață peste pământ: „Pe cel ales de Mine din biserica lumii, pe cel iubit de sfinți și de îngeri, Eu, Domnul, îl mângâi în mare taină și îl îndemn să nu-l doară de la cei ce sunt slujitori ai bisericii lumii, și care îl dușmănesc pe el pentru numele Meu. O, să nu-l doară, căci el trebuie să semene cu Mine, nu cu ei, nu cu oamenii slavei deșarte, care primesc slavă de la oameni. Când el a suferit dispreț și spaimă de la slujitorii minciunii din biserică, el a făcut ce am făcut Eu pentru ucenicii Mei, căci preoții și arhierii Mă căutau pe Mine și pe ei, iar Eu M-am dat celor ce Mă căutau pentru jertfire și le-am spus: «Eu sunt, iar pe aceștia lăsați-i să se ducă». El a făcut ce am făcut Eu, și s-a lăsat în mâna lor spre dispreț, iar lucrarea Mea a mers înainte, și merge, și nu este nimic și nimeni pe pământ ca să-i poată opri cursul, fiindcă Eu lucrez, și nu omul. Pe cel ales de Mine să fie mare peste toți cei ce se fălesc cu numele Meu, Eu, Domnul, nu-l las sub greu, și în taină îi mângâi ființa, iar numele lui străbate cerul și pământul și marea, și nimeni nu poate șterge numele Meu cel nou de pe creștetul lui, căci el este umilit, iar duhul umilinței îl înalță pe om și îl înțelepțește de la Duhul Sfânt, Care-l îndumnezeiește pe om, făcându-l izvor de har și de lumină peste cei ce iubesc viața cea din Dumnezeu. Amin.*

O, fiule plâpând și durut, îți mângâi în taină duhul îndurerat, iar cei ce te disprețuiesc nu vor fi uitați de dreptatea Mea, căci Eu te iubesc cu mare iubire, și te păzesc cu mulțimi de îngeri și de sfinți, și te măresc în cer, și te măresc pe pământ în toate inimile care iubesc izvorul cuvântului Meu de aici, și în toți cei care te privesc, sorbindu-ți ființa cea plină

de har și de duh iubitor de oameni prin dreptatea Mea, fiule durut ca și Dumnezeu pentru om. Iată, îți dau darul răbdării sfinților, și îi voi face pe toți să știe că te-am iubit și că te iubesc și că te voi iubi, pentru că te-am avut martor al Meu în vremea cea tainică a așezării noii împărății pe pământ, și pe care o voi slăvi și o voi da celor cu duhul umilit și cu față sfântă, lucrată de umilința inimii, fiule ars de dor. Duhul Meu cuprinde în taină duhul tău, și te îndemn să strigi, înlăcrimat cum ești, la Mine, să te izbăvesc de cei necredincioși, oameni ai slavei deșarte, care n-au nimic în Mine, de vreme ce de la om și-au luat și își iau rang și slavă, căci Eu, pe cei trufași și neascultători nu-i cunosc. Cu mare dorire te doresc mare cu harul și cu adevărul Meu peste pământ, și pun îngerii Mei să-ți curețe aria, ca să aduni tu, apoi, grăul în jitnițe, iar pleava să o arunci în foc nestins, căci Eu, și nu tu vei face aceasta; Eu prin tine, și nu tu. Amin.

Ferice celui ce te iubește și te va iubi, că mare va fi ziua iubirii Mele peste cei credincioși venirii Mele de acum, iar tu, atunci, Mă vei da și te vei da cu dragostea Mea peste cei ce se vor naște de sus, spre răscumpărarea lor, și tot și toate Mă vor asculta, căci Eu sunt Dumnezeu, și sunt Cel ce sunt, și pot tot ceea ce voiesc. Amin.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 29 noiembrie/12 decembrie 2003);

• Domnul anunță că vremea dreptății s-a apropiat de cei care n-au iubit viața veșnică și s-au împotrivit Cuvântului Său. Cu milă arată Domnul spre toți împotrivitorii, care n-au viață în ei, deși s-au îmbrăcat cu nume și cu veșminte de slujitori ai lui Dumnezeu; dar ei sunt antichriști cu slavă și vorbire deșartă, fără milă de om și fără iubire. Domnul îi va coborî pe ei din amețitoarea mândrie, în lămuritoarea umilință și va ridica peste biserică păstor după inima Sa: păstorul mărturisitor al pietrei celei noi, de nou Ierusalim: „Îl mângâi în taină și pe arhierul Meu, prin care a rămas pe pământ mărturisirea ivirii pietrei celei noi, de nou Ierusalim, și îl îmbrac pe el în armura îngerului Meu, Mihail, îngerul poporului Meu, care este moștenirea Mea. Îl păzesc pe el de toți câinii care latră la el, căci câinii care latră nu mușcă; și îi dau lui pic cu pic cununa răbdării, până la plinirea ei, când sfinții și îngerii îl vor împodobi pe el. Îl mângâi în taină și îl fac să simtă pe Mângâietorul Cel de la Mine, și îi grăbesc vremea iubirii și a împodobirii lui, că Mi-e tare milă de toți cei fără de viață în ei, iar cei ce stau așezați peste oameni sub nume de slujitori ai Mei, sunt antichriști, nu sunt păstori și nu au milă de om, ci au numai slavă deșartă și vorbire deșartă, care nu se prinde de nimeni, precum nici viața Mea cea veșnică nu se prinde de ei. Voi începe să Mă ating de ei și

să le dobor mândria și să-i așez în umilire, că Mi-e milă de cei fără de viață în ei, și voi ridica păstor după inima Mea, și totul se va înviora la glasul lui cel sfânt. Amin.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 9/22 iulie 2004);

• Domnul anunță începutul unei vremi de dezvăluiri, vremea mâniei lui Dumnezeu, care îi va smulge de pe scaunele lor (de care ei se țin cu încrâncenare) pe arhierii care au umplut cupa răbdării Domnului, căutând ei slavă de la oameni și făcând fapte strigătoare la cer, fapte care îi vor scoate din ascunzișuri și le vor dezgoli urâciunile și vor arăta fața lor cea adevărată, cu care au necinstit chipul lui Hristos și harul Duhului Sfânt: „*O, voi, călăuze oarbe! [...] Iată, cuvânt înfricoșător, căci atât de înfricoșat sunt și Eu, Domnul Dumnezeu, Domnul puterilor, Mielul Tatălui, înfricoșat de la faptele voastre cele strigătoare la cer, și cu care ați umplut până peste margini cupa mâniei Mele.*

L-am ridicat dintre voi, din planul Meu și al Tatălui Meu, pe cel ce avea să vă rostească actul de împăcare cu Tatăl, prin pocăința și prin credința voastră în venirea Mea cuvânt de la Tatăl ca să-i trag pe mulți la Tatăl. Voi însă v-ați făcut că nu pricepeți, și dați cu piciorul salvării pământului și Îmi țineți sub tăcere cuvântul de înviere a făpturii, cuvântul care avea să iasă din gura celui uns prin cuvântul Meu, și pe care voi l-ați împlinit, apoi, și l-ați așezat arhieriu, căci Eu, ceea ce rostesc, împlinesc, și nu lucrez ca voi. Iar acum, cu mână tare, cu mânie peste margini, Eu vă voi smulge pe voi de pe scaunele de care vă țineți și de pe care supuneți lumea ca să vă slujească și ca să vă dea slavă, și rușinos va fi pentru voi când Eu, Domnul Cel Atotputernic, vă voi scoate de sub învelișul sub care stați ascunși, de sub haina cu care vă înveliți și de sub care vă fâliți că sunteți sfințiți, și voi arăta fața voastră cea adevărată, cu care ați stat împotriva harului Duhului Sfânt, Care lucrează prin sfinți, cu semne minunate, spre adevărarea Dumnezeului Cel adevărat, Dumnezeul celor credincioși și sfinți, Cel slăvit de heruvimi și de serafimi și de toți cei ce au primit și primesc iubirea adevărului, ca prin ea să se facă fii ai lui Dumnezeu.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 21 februarie/6 martie 2005);

• Domnul anunță vremea adevărului peste biserică, vremea când cărțile se vor deschide, iar biserica se va clătina din temelii, căci și-a rezidit temeliele pe nisip, nu pe stâncă, așa cum au făcut strămoșii ei.

Domnul iarăși dă glas din nevăzutele Lui, arhierelui Vasile Târgovișteanul, să anunțe peste biserică sosirea zilelor Domnului, căci răbdarea Lui a ajuns la sfârșit: arhieriu Irineu, cel gelozit și vândut de către cei

care s-au asemănat cu frații lui Iosif, a răbdat cu iubire înjosirea fraților lui arhieriei, iar iubirea lui este mai tare ca moartea: „*Dau glas arhierelui cel venit în venirea Mea cu sfinții în ziua pomenirii sfântului Meu, arhieriu Vasile cel Mare, care are acum mărturisitor lângă el pe cel ce a stat mare pe scaunul bisericii din cetatea Târgoviștei, și iată, îl așează, cu binecuvântare arhieriască, mărturisitor acum, căci biserica din care el a venit la cer, se clatină cu putere mare, de pe temelii, căci vai cetății pe care oamenii o zidesc pe nisip, și nu pun și nu păstrează, ca temelie a ei, sfințenia, barca de salvare, pe care Eu am așezat-o ca să fie pe pământ, când am venit acum două mii de ani ca să așez între oameni credința cea de sus, din cer, și împărăția ei. Amin, amin, amin.*

— *...Voi, cei ce încă vă credeți mari cu Dumnezeu între oameni; voi, arhierii între români, veni-va vremea, și a și venit, să vedeți zilele Domnului, căci le-ați făcut să vină peste voi, prin lăcomia voastră de slavă deșartă, pe care și eu am căutat-o pe pământ, căci scrie în Scripturi că «gelozia e și decât iadul mai groaznică, precum iubirea e mai tare ca moartea». Așa l-am gelozit eu pe arhieriu Irineu, prin care Domnul a așezat la înălțime Biserica Sa de nou Ierusalim în mijlocul neamului român, iar voi, acum, îl țineți pe acesta ascuns, pedepsit, înjosit. Dar vine vremea cea pentru voi, așa cum a venit și pentru frații lui Iosif cel alungat din casa tatălui său de către frații lui, iar el, răbdând prin iubire, Domnul l-a ridicat, și a fost el salvator pentru neamul lui Israel, până ce Domnul, prin mâna Lui, așezată pe creștetul proorocului Moise, a scos casa lui Israel din robia străinilor.*“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 1/14 ianuarie 2006).

PRIMUL SINOD TÂLHĂRESC

(ianuarie 1993)

A rămas în conștiința colectivă sintagma „*sinod tâlhăresc*“ pentru toate acele adunături de episcopi care, sub numele acoperitor de „*Sinod*“, au săvârșit crime morale împotriva unor aleși ai lui Dumnezeu, împiedicându-i cu orice preț să ajungă și „*aleși ai oamenilor*“. Au fost mai multe sinoade tâlhărești în istorie, care au furat demnități, au vândut scaune arhieresti, au exilat, au maltratată și au ucis. Cel mai cunoscut este *Sinodul Tâlhăresc de la Efes*, din anul 449, al cărui rezultat tragic este uciderea în bătaie a episcopului Flavian al Constantinopolului, de către „*parabolani*“ lui Dioscor.

Nici noi, românii, n-am fost scutiți de rușinea sinoadelor tâlhărești. Dumnezeu a profețit în *Cuvântul Său* că Sinodul B.O.R. va cădea în păcatul răzvrătirii și al blasfemiei: „*O, sinedriule de acum, te-am mai ținut la cârma bisericii, dar te-am ținut ca să fii al lui Dumnezeu pe veci, și să nu te așezi împotriva. Vrei să fii ca sinedriul care M-a pus pe cruce în Ierusalimul cel vechi?*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 12/25 februarie 1992).

Primul Sinod Tâlhăresc a avut loc în ianuarie 1993, când a fost înscenată o acuzație falsă la adresa episcopului-vicar al Clujului, Irineu Bistrițeanul, menită să-l discrediteze, și apoi să-l împiedice, prin intimidări violente, să mai participe la planificata alegere pentru scaunul vacant de arhiepiscop al Clujului. S-a căutat cu febrilitate o fisură cât de mică în ireproșabila statură morală a acestui arhieru, pe deasupra și foarte iubit de toți enoriașii săi. Dar pentru că nimic nu i se putea imputa, s-au fabricat acuzații false, pe seama implicării sale în viața creștinilor aleși de Dumnezeu pentru a-l fi popor de întâmpinare la a doua Sa venire, și pe care El l-a numit Noul Ierusalim. I-au fost aruncate în față (de către câțiva „*colegi*“ arhieru, puțini la număr, dar înțeleși pe ascuns, la fărâdelege) insinuări, minciuni, acuzații, invective, injurii și amenințări. I s-a fluturat prin fața ochilor caterisirea. Alții, mai venali, au mimat rugăminți fierbinți și implorări languroase ca să se lepede de „*fenomenul de la Pucioasa*“. S-au adus mărturii mincinoase și martori mincinoși. A fost o fierbere infernală acolo unde trebuia să fie o pace irenică, paradisiacă. Nimeni nu l-a sprijinit; toți l-au părăsit, chiar și cei care își arătasera până atunci credința în *Cuvântul lui Dumnezeu* și în *Lucrarea Domnului*, de la Pucioasa.

Pentru a salva *Lucrarea Domnului*, arhieru Irineu s-a sacrificat pe sine. A procedat asemenea lui Hristos, Care S-a jertfit pe Sine pentru ucenicii Săi: „*Eu sunt. Deci, dacă Mă căutați pe Mine, lăsați pe aceștia să se ducă.*“ (Ev. Ioan, 18/8). A acceptat supunerea și ascultarea față de om, riscând să-L jignească în acest mod pe Dumnezeu. Adversarii lui au jubilat: odată ce Irineu era compromis, tronul de la Cluj era de acum liber pentru arhimandritul Bartolomeu Anania, cel pe care ei îl pregătiseră și cu care au conspirat din umbră, după principiul: „*Nu e important să faci istorie, ci s-o folosești exact când ea îți se oferă*“. Alegerea acestuia ca arhiepiscop de Cluj a fost, în aceste condiții, o simplă formalitate.

O „REFLECȚIE“ CU BĂTAIE LUNGĂ

Cine era, de fapt, Bartolomeu Anania?

Acest călugăr cu o biografie tumultuoasă, care își face mendrele fie prin celulele închisorilor românești, fie prin palate episcopale de prin America, devine mai răsărit printre clerici abia prin anii 1990, ca membru fondator al *Grupului de Reflecție pentru Înnoirea Bisericii*.

Iată cum își amintește într-un „jurnal“, chiar Bartolomeu Anania, despre acele vremuri: „În primăvara lui 1990 făceam parte din *Grupul de Reflecție pentru înnoirea Bisericii, alături de clericii Dumitru Stăniloae, Constantin Galeriu, Daniel Ciobotea, Constantin Voicescu, Iustin Marchiș, Toader Crășmariu și de mirenii Horia Bernea, Octavian Ghibu, Teodor Baconsky, Sorin Dumitrescu. Eram curați, optimiști, sinceri, deschiși, devotați Bisericii, dezinteresați, generoși și jertfelnici*“.

Între timp, cinci dintre ei au trecut la cele veșnice, iar dintre cei rămași, unii sunt mai mult morți (cu sufletul) decât vii. Despre cei morți, numai de bine. Cât despre cei ce se cred vii... Să admitem că toți au fost curați, optimiști, sinceri etc., etc., etc. Dar la ce au „reflectat“ ei atunci, și mai ales cât au înnoit ei biserica, mai ales după ce doi dintre ei au ajuns episcopi, iar unul, ambasador al României la Sfântul Scaun de la Vatican, asta nu mai aflăm din jurnalul lui Anania. Dimpotrivă, chiar Radu Preda (un teolog a cărui biografie este mai interesantă decât bibliografia), colaborator trup și suflet de-al lui Anania, face o radiografie foarte severă a stagnării din biserică, într-un articol pe care îl intitulează: „*Restanțele unei înnoiri amânate*“. Ce i-a împiedicat pe acești episcopi ca ani de zile să amâne necesități stringente de înnoire, făgăduite colegilor lor de „reflecție“, trecuți între timp la cele veșnice?

Văzând atâta immobilism și atâta indiferență, ne vine să credem că altele au fost idealurile acestui *Grup*, decât cele pe care le-au făcut publice. Oricâtă bunăvoință am avea, nu putem să nu observăm că în biserică nu s-a înnoit nimic, ceea ce și Radu Preda evidențiază în articolul său, cum ar fi:

- lipsa unui Statut al bisericii, altul decât cel de inspirație comunistă, din anul 1948;
- înghețarea structurilor ecleziale;

– immobilism și lipsă de transparență în raporturile dintre biserică și puterea politică;

– lipsa unor forme de dialog nemijlocit, între grupările distincte, dar complementare: ierarhii bisericii, teologii, laicatul și lumea largă;

– absența unei strategii pastoral-misionare și chiar lipsa chemării misionare a clericilor;

– lipsa unei teologii sociale ortodoxe, mascată prin implicarea haotică a bisericii în proiecte cu caracter activist și festivist, cu iz umanitar și filantropic.

De aceea, ne vine să credem că la vremea lui, *Grupul de Reflecție pentru Înnoirea Bisericii* s-a limitat să discute probleme care au înghețat după aceea pentru totdeauna în stadiul de proiect. Mult mai probabil este că ei „au reflectat“ și au zis: „*Acum e acum! Acum e de noi! Vom înnoi biserica de sus până jos după principiul: îi dăm jos și le luăm locul. Oricum, sunt mult mai compromiși decât noi*“. Doi au reușit: Daniel Ciobotea și Bartolomeu Valeriu Anania. Al treilea, oricât s-a străduit, oricât s-a zbatut, oricâte intervenții a împins, s-a izbit de refuzul hotărât al patriarhului (care avea și el informațiile lui), și care a decis: „*Cât trăiesc eu, Iustin Marchiș nu va fi episcop! Întâi să fie călugăr adevărat*“.

AL DOILEA SINOD TÂLHĂRESC: ALȚI ACTORI, ACEEAȘI PIESĂ (noiembrie 2005)

Pentru unii a părut o enigmă faptul că timp de un an de zile, între decembrie 1991 (an în care se zidește biserica-mărturie de la Pucioasa) și ianuarie 1993 (dată la care Sinodul îl „demolează” pe arhiepiscopul Irineu), biserica oficială nu a reacționat vizibil la noua provocare care i se făcea: chemarea la înnoire prin sfințenie autentică, nu numai declarativă, de la amvon. Mulți se simt îndreptățiți să se întrebe: „Ce a determinat-o să reacționeze, și mai ales cu o atât de furibundă desfășurare de forțe, abia la Sinodul din ianuarie 1993? De ce atât de târziu?”.

Răspunsul aveam să-l aflăm abia după treisprezece ani, când piesa se va repeta cu alți actori, dar cu același regizor din umbră. Este vorba de Sinodul din noiembrie 2005, care chiar a doua zi după alegerea statutară a episcopului Laurențiu Streza ca nou mitropolit al Ardealului, îl tâlhărește pe acesta, jefuindu-i pur și simplu patru din cele șase eparhii ale Mitropoliei, pentru a i le face cadou lui Bartolomeu Anania, făcând pe plac lăcomiei acestui arhiepiscop, nemulțumit de rezultatul votului din ziua precedentă.

Într-un „jurnal” publicat zilele acestea de către episcopul Bartolomeu Anania pe site-ul Arhiepiscopiei Clujului (text apărut inclusiv în ziarul „România Liberă”, din 16 decembrie 2005), aflăm crezul său ascuns, ambiția care-l roade și îl împinge irezistibil din spate: „Nu e important să faci istorie, ci s-o folosești exact când ea ți se oferă”. Este aici o formă foarte subtilă de a mărturisi indirect ceea ce Machiaveli spunea pe față: „Scopul scuză mijloacele”. Dar despre ce este vorba? Această aserțiune cinică încearcă să justifice actul de manipulare a Sinodului, care a însemnat, de fapt, o manevră de autoproclamare a lui Bartolomeu Anania, fără alegeri, ca mitropolit al Ardealului de Nord. Iar „jurnalul” său este publicat expré pentru a-și strecura cu abilitate, în paginile lui, justificări pentru actul său abuziv și pentru a influența opiniile celor neavizați.

Acest act fără precedent a stârnit uimire și consternare. Eruditul profesor doctor Mircea Păcurariu, autorul oficial al manualelor de Istorie

a Bisericii Ortodoxe Române, are acum ce scrie, și probabil va scrie multe despre această „istorioară picantă”. Carol Hârsan, în nr. 155 al ziarului „Averea”, consideră că „Mircea Păcurariu, a fost categoric în a clasa evenimentul drept «o mârșăvie»: «Nu este bine deloc! După alegerea Episcopului de Caransebeș, șapte arhiepiscopi ardeleni nemulțumiți că nu a ieșit Andrei Andreicuț au redactat în noaptea de 3/4 noiembrie un memoriu către Sfântul Sinod prin care cereau desprinderea de Mitropolia Ardealului, cu sediul la Sibiu. Capul celor șapte a fost chiar Arhiepiscopul Bartolomeu, care s-a autoproclamat Mitropolit al Ardealului de Nord, caz unic în istoria B.O.R.! Dâșșii cer desprinderea de Mitropolia tradițională, înființată de Mitropolitul Andrei Șaguna în 1864, cu trei Episcopii sufragane, Oradea, Maramureș, Alba-Iulia, plus Clujul, lăsând Sibiul cu una singură, de Covasna-Harghita. Starea de spirit din Sibiu nu mai e de îngrijorare, ci de nemulțumire. Azi am slujit în Catedrală o liturghie tristă, datorită deciziei pripite a Sfântului Sinod. Dacă nu se revine, situația tensionată va duce la dezbinare, ca în Bisericile ortodoxe din Macedonia, Bulgaria și Ucraina. Iată unde duc orgoliile personale prevalente asupra intereselor superioare ale Bisericii»”.

CAMELEONISMUL POLITIC AL LUI BARTOLOMEU ANANIA

În același articol, Carol Hârsan mai demască și cameleonismul politic al lui Bartolomeu Anania, cel care pretinde că nu face politică: „Toată reorganizarea survine pe fondul luptei pentru persoana viitorului Patriarh al României, cu un solid sprijin politic. Nici unul din actualii Episcopi ai B.O.R. nu este străin de sprijinul și influența politică a zonei de manifestare: vezi, prestația fostului vicar patriarhal Teodosie Snagoveanul – azi Tomitanul – poreclit în Dobrogea drept „Șpagoveanul“, sau evoluția în timp chiar a ÎPS Bartolomeu, fost sprijinitor necondiționat al acțiunilor ultranaționalistului primar G. Funar.

Prea Sfinția Sa este pomenit copios și în celebrele stenograme ale PSD, reorientându-se după primăvara anului 2004, cu simpatia spre Alianța DA, festivitățile de bucurie la alegerea lui Emil Boc ca primar al Clujului, desfășurându-se de pe treptele Catedralei. Toate aceste modificări forțate, contra regulamentelor și care dovedesc evident faptul că și clerul ortodox românesc este dominat de grupurile de interes cu clare conotații politice, bat frapant la ochi și ne pun încă o dată negativ, în fața străinătății circumspecte: este prima dată când nu s-a respectat statutul de funcționare al B.O.R.“.

Să ne amintim că tot Anania este cel care a atacat violent Patriarhia, pe motiv că „face politică“ prin atitudinea ei (destul de politicoasă și ștearsă, de altfel) de împotrivire la declarațiile de simpatie ale lui Traian Băsescu față de unele forme de deviaționism comportamental, care frizează imoralitatea. Astfel, pe 2 noiembrie 2004, ÎPS Bartolomeu Anania acuza Patriarhia de partizanat politic pentru că a îndrăznit să se exprime dezaprobator la adresa unor opinii publice, favorabile legalizării prostituției și a căsătoriilor homosexuale, exprimate în preludiul campaniei electorale de către candidatul Traian Băsescu. Bartolomeu Anania își exprima, cităm: „frățeasca mea consternare și... respectuosul meu protest“ față de cea mai legitimă poziție a bisericii, aceea de a se delimita public de aceste grave abdicări de la moralitatea tradițională românească. Este de înțeles și consternarea Patriarhiei, care, prin purtătorul ei de cuvânt, preotul Costel Stoica, a calificat obrăznicia lui Bartolomeu Anania,

cu cuvintele: „Nu comentăm“. Să mai adăugăm că Anania confundă cu nonșalantă seninătate politicianismul, cu morala? Probabil n-o face fără vreun interes, căci nu e el chiar atât de limitat. Mai degrabă are dreptate un comentator anonim, care afirmă: „Sintagma suprarealistă «Anania dizident» ar fi trebuit să ne îndemne la mai multă prudență în evaluarea așa-numitului «protest». El nu este decât o campanie electorală mascată, care va aduce multe voturi matelotului. Sunt înțeleși între ei. [...] Nimeni (sau, doar foarte puțini votanți) nu auzise despre declarația lui Băsescu despre legalizarea homosexualității și a prostituției. Acum, cu ieșirea în scenă a lui Anania, toți au auzit de ea, iar mulți o vor lăuda ca un act de mare curaj“.

O poziție de partizanat grobian, cu manifestări umorale, are Dan Ciachir, care contestă însăși luciditatea Sfântului Sinod în actul alegerii lui Laurențiu Streza ca mitropolit al Ardealului: „PS Laurențiu Streza nu este acceptat de ardeleni. El a fost ales de părintele Daniel, de serviciile secrete și de universitarii din Sibiu. Nu vreau să comentez alegerea Prea Sfinției Sale. Drept urmare, s-a constituit o Mitropolie cu două milioane de credincioși, care au înaintat Sfântului Sinod propunerea ca ÎPS Bartolomeu să fie Mitropolit. Este ca o înălțare în grad [...]“. (citată preluată din „Averea“, nr. 155, din 7 noiembrie 2005).

Ciudată încrâncenarea acestui Ciachir, care vede sașiu un lucru recunoscut drept de către toată lumea: până și Bartolomeu Anania n-a îndrăznit să conteste legalitatea absolută a alegerii lui Streza. De aceea a și ales el această soluție disperată, a spargerii mitropoliei, care conducea inevitabil spre un scandal. Pare de-a dreptul halucinant să creadă cineva că până și Sfântul Sinod este condus din umbră de niscaiva servicii secrete. Sau, știe Dan Ciachir mai multe decât știe toată lumea la un loc?

Alegerea mitropolitului Ardealului devenise o necesitate firească după decesul mitropolitului Antonie Plămădeală. Îndată s-au cristalizat câteva opțiuni, reprezentând tot atâtea interese perfect plauzibile:

1. Episcopul Laurențiu Streza, susținut din umbră de Mitropolitul Daniel al Moldovei, pentru că împărțeau aceleași orientări reformatoare, pro-ecumeniste;

2. Episcopul Andrei Andreicuț, susținut din umbră de episcopul Bartolomeu Anania după principiul: „Eu te ajut pe tine, tu mă ajuți pe mine“. Mai precis, după ce ar fi ajuns mitropolit, Andreicuț urma să propună el, din această poziție, ca pentru o mai bună gospodărire a Ardealului să se înființeze o nouă mitropolie, desprinzându-se din vechea Mitropolie o felie bună, care i-ar fi revenit lui Anania;

3. Mitropolitul Serafim Joantă, nesuținut de nimeni, decât de speranța că „*acum e momentul*“ potrivit de a ajunge și el mitropolit adevărat, peste o eparhie adevărată, nu peste o eparhie fantomă, „*care băntuie prin Europa*“. Pentru că nu l-a susținut nimeni din culise, a și fost eliminat fără probleme din cursa electorală încă din primul tur de scrutin, rămânând „să-și păstorească“ pe mai departe fantomatica lui eparhie central-europeană.

Nu din punct de vedere canonic este însă contestabilă decizia de a se înființa o nouă mitropolie, ci din punct de vedere moral; pentru că desfășurarea „*puciului arhieresc*“ arată fără nici un dubiu că nu motive „*pastoral-misionare*“, invocate în mod sistematic în intervențiile justificative ulterioare, au stat la baza luării peste noapte a acestei decizii, ci rezultatul neașteptat și nedorit al votului prin care tocmai fusese ales ca nou mitropolit Laurențiu Streza. Nici măcar nu au așteptat să se instaleze, și puciștii i-au și șters de sub nas mitropolitului Laurențiu cele mai importante eparhii. Din acest motiv, „*dosarul justificativ*“, „*fabricat*“ a posteriori de către Bartolomeu Anania, insistă pe argumentele canonicității, care îi conferă acoperire, dar nu suflă o vorbă de caracterul imoral al manevrei în sine.

„DIKTATUL BISERICESC DE LA CLUJ“

În data de 15 noiembrie 2005, Carol Hârsan publică în AlterMedia.Info protestul intitulat „*Ne opunem Diktatului Bisericesc de la Cluj*“, în care preotul Remus Grama din Cleveland expune poziția ortodocșilor români din Statele Unite, față de aceste manevre, exprimându-și, totodată, următoarea nedumerire, pe care o reproducem textual: „*Dacă ÎPS Anania, care nu de mult ne numea pe noi «dizidenți» (sic!), a dorit să fie mitropolit, de ce nu a candidat după rânduiala Bisericii? (între 1965-76, Bartolomeu Anania a fost trimis special în SUA de B.O.R. și de statul comunist să contracareze acțiunile românilor de acolo – notă Carol Hârsan). Oare, acum cine este dizident? De asemenea, dacă era nevoie de numiri de noi episcopi în diferite zone, indiferent de titlurile pe care aceștia le poartă, aceasta s-ar fi putut face; însă, fără a diviza unitatea administrativ bisericească a celei mai amenințate provincii a Țării*“.

Îi răspundem noi lui Remus Grama, arătându-i ceea ce s-a păstrat ascuns până acum cu multă, foarte multă grijă: Bartolomeu Anania nu numai că a dorit să fie mitropolit, dar ambițiile lui țintesc chiar mai sus, spre fotoliul de patriarh. În același timp însă, spiritul său arivist a fost mascat cu o meticuloasă grijă: Anania *n-a dorit* să se știe că *dorește* (și mai ales, cât de mult *dorește*) să ajungă mitropolit, și apoi patriarh. Dimpotrivă, de câte ori a avut ocazia, el a susținut vehement că nu-l interesează aceste titluri: „*Vreau să spun, și sper să fiu crezut, eu n-am candidat niciodată la un post de episcop sau de mitropolit. Nici măcar la Cluj. Am fost ales în lipsă. E adevărat că am fost abordat de mai multă vreme, de intelectuali în special, dar și de preoți, și am spus că n-aș vrea ca Mitropolia să fie cât trăiesc eu, ca nu cumva să mi se atribuie o demnitate pe care n-o am. Altminteri sunt convins că aici trebuie să fie Mitropolia, dar dacă se poate să nu fie cât trăiesc eu*“. (B. Anania, interviu apărut în „*Ziarul Clujeanului*“ de marți, 8 noiembrie 2005).

În ziarul „*România Liberă*“ din 10 decembrie 2005, aflăm că, la împlinirea vârstei de 80 de ani, atunci „*când un ierarh a toastat pentru ridicarea scaunului de la Cluj la rang de mitropolie, arhiepiscopul Bartolomeu a fost cât se poate de ferm: «Nu doresc federalizarea Ardealului»*“. Peste câțiva ani doar, această poziție este reluată și întărită într-o manieră și mai tranșantă. Mai exact, în anul 2004, când ÎPS Teodo-

sie făcea presiuni în Sinod pentru înființarea Mitropoliei Tomisului, ÎPS Anania îl combătea cu virulență, folosind următoarea argumentație: „*Și la Cluj s-a trecut printr-o situație similară, dorindu-se Mitropolie, dar am socotit că Ardealul nu poate fi împărțit: Ardealul cu două mitropolii în nord și sud, ar constitui un atentat la unitatea Ardealului*“ (extras din stenograma „*Lucrările Sfântului Sinod din 10-13 februarie 2004*“, publicată în revista B.O.R. nr. 1-4, pag. 374-379 și reprodusă de „*România Liberă*“ din 10 decembrie 2005).

Astăzi se dovedește că această aserțiune a fost o minciună sfruntată, căci orientarea ei este răsturnată cu 180 de grade. În noiembrie 2005, în urma eșecului de promovare a lui Andreicuț în poziția de mitropolit al Ardealului, Anania a fost nevoit să-și joace ultima carte, care-l obliga însă să-și dea arama pe față. Astfel, el reușește să intimideze Sinodul printr-o manevră de forță, impusă intempestiv, și obține spargerea Mitropoliei Ardealului în două mitropolii, în nord și în sud, pentru ca apoi să declare cu candoare o altă minciună: „*Nici pe departe nu poate fi vorba de o scindare în Biserica noastră sau în provincia Ardealului [...]*“ (citată preluată din „*Procesul-Verbal al Adunării Eparhiale extraordinare a Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului*“, din 12 noiembrie 2005).

Când a spus adevărul Bartolomeu Anania? Sau, mai bine zis, a spus el vreodată adevărul? Oare, nu este scindare împărțirea Mitropoliei Ardealului în „*două unități eclesiale distincte*“ (sintagmă preluată și de B.A. și acceptată de Sinod)? Este, sau nu este „*atentat la unitatea Ardealului*“ spargerea Ardealului în două mitropolii, una în nord, și una în sud?

E drept că Anania se acoperă cu o altă formulă (care și ea este la fel de mincinoasă): „*ambele aparținând aceleiași Biserici și împreună-lucrând în folosul credincioșilor lor*“, formulă care apare în același Proces-Verbal. Dacă mitropoliile sunt distincte, mai poate fi vorba de sintagma „*împreună-lucrând*“? Pură demagogie arhierescă. Dar de aceea s-au și despărțit: ca să lucreze separat, nu împreună!

„*N-AM PREMEDITAT-O, DAR O PRECONIZAM DE MULT: ACUM A VENIT MOMENTUL.*“

Propensiunea lui Anania pentru minciună nu putea să nu-i joace feste. „*Minciuna are picioare scurte*“, spune un proverb. În interviul apărut în „*Ziarul Clujeanului*“ de marți, 8 noiembrie 2005, la întrebarea „*Ați influențat în Sinod înființarea noii Mitropolii la Cluj, pentru că se știe că sunteți o personalitate?*“, Bartolomeu Anania răspunde: „*Am impresia că plutea în aer, pentru că noi trebuia aceasta n-am premeditat-o. În dimineața acelei zile (vineri - n. red. ziarului) am socotit că este momentul istoric să punem în practică ceea ce preconizam de mult. Acordul Sinodului plutea în aer, iar Patriarhul a supus propunerea la vot deschis, și nu la vot secret. Au fost 37 de voturi pentru și trei abțineri, nici unul împotriva*“. Or, între a premedita și a preconiza, în afară de o ușoară diferență de nuanță, care ține de moralitatea acțiunii în sine, este o apropiere care tinde spre identificare: este vorba de a plănuși, a proiecta ceva pentru viitorul mai mult sau mai puțin apropiat. Iar exprimarea „*plutea în aer*“, nici ea nu este lipsită de tâlc. Cei mai naivi sunt invitați să creadă că „*cei șapte magnifici*“ respirau, odată cu aerul, și instrucțiuni tainice de la Duhul Sfânt: „*...acum, seara, la ora când în chilia mea scriu aceste rânduri, sunt sigur că Duhul Sfânt este Cel Care a suflat de sus, azi-dimineață, simultan, peste șapte ierarhi ardeleni care se priveau în ochi și înțelegeau că au același gând, de multă vreme mocnit în spuză și acum, năpraznic, devenit flacăra. Și mai știu că nu e important să faci istorie, ci s-o folosești exact când ea îți se oferă*“. (citată din Jurnalul lui Bartolomeu Anania).

Iată cum se destăinuie el fără să vrea, dezvăluind că gândul sfășierii Mitropoliei în două felii, din care el să-și tragă „*partea leului*“, „*mocnea de mult în spuză*“. Nici vorbă de lipsă de premeditare! Dimpotrivă, se descifrează aici o pândă de felină, așteptând momentul prielnic pentru a ataca: „*A intervenit boala mitropolitului Antonie Plămădeală și am socotit că nu e delicat să abordăm acest subiect. Dar acum a venit momentul*“. (B. Anania, în interviul din „*Ziarul Clujeanului*“ de marți, 8 noiembrie 2005).

Până și punerea la vot deschis, și nu la vot secret, are tâlcul ei. Cei care ar fi putut să voteze după propria lor conștiință, la adăpostul anoni-

matului, au fost nevoiți să se alinieze la „*linia*“ trasată de cei care au dirijat în forță „*cum trebuie să bată vântul*“. Este evident că nici măcar pe episcopii semnatari ai „*memoriului*“ nu se puteau baza complotiștii, îndată ce au recurs la votul deschis.

Câteva nedumeriri s-ar cuveni lămurite:

1. De ce abia seara, când își redacta „Jurnalul“, Bartolomeu Anania a avut „iluminarea“ că, de fapt, Duhul Sfânt era Acela Care dirijase pe cei șapte puciști care în cursul dimineții se priveau conspirativ, în ochi?

2. De ce Duhul Sfânt „a suflat de sus“ în acest Sinod, alegându-i preferențial tocmai pe cei șapte ierarhi, ca „purtători de cuvânt“, ei urmând să se lupte, apoi, să-i convingă pe ceilalți de oportunitatea acelei propuneri „venite de sus“? Ce Sinod este acesta, care nu lucrează într-un singur Duh?

3. Este conștient Bartolomeu Anania că ușurința cu care amestecă el persoana Duhului Sfânt, în conspirația lui murdară, este de-a dreptul condamnată? Oare, chiar nu se teme de Dumnezeu? Căci „*cine va huli împotriva Duhului Sfânt, nu are iertare în veac, ci este vinovat de osânda veșnică.*“ (Ev. Marcu, 3/29).

O viziune curajoasă asupra acestor evenimente găsim la Octavian Dumitrescu, care, în „*România Liberă*“ din 7 ianuarie 2006, declară: „*ÎPS Anania este un înalt prelat ortodox mult prea sensibil la măreția lumescă, la onoruri și funcții, iar în jurnalul său, publicat recent în «Aldine» citim consternați că «Duhul Sfânt i-a suflat de sus» această iresponsabilă învrăjbire din ortodoxia românească.*“

Totodată, O. Dumitrescu îl invită pe Anania să insereze în jurnalul său și evenimentele mai puțin comode pentru el, din perioada anilor '60, când era trimis în misiune ca arhimandrit la Detroit, în SUA. În aceste vremuri, când pentru orice român onest, „*fără bube-n cap*“, era o adevărată aventură să ceară și mai ales să obțină o viză de ieșire din țară, chiar și în țările „*socialiste*“, Bartolomeu Anania a fost „*răsplătit*“ pentru „*anticomunismul*“ lui, fiind „*expediat*“ tocmai în America, unde a deținut ani buni funcții supradimensionate pentru un proaspăt eliberat din pușcăriile comuniste: secretar eparhial, consilier cultural și secretar general al Congresului Bisericesc, director al serviciului „*Publicații*“ la Arhiepiscopia Misionară Ortodoxă din America. Reproducem aici doar una dintre cele cinci întrebări incomode ale lui Dumitrescu, care ar trebui să-i dea insomniilor incurabile unui creștin patriot și responsabil, și pe deasupra „*anticomunist militant*“, așa cum se auto-consideră B.A.: „*Ce motive avea ambasadorul Bogdan să-l caracterizeze în scris pe B.A. ca «energic,*

capabil, devotat prefacerilor revoluționare din țară», *figurând în planul de măsuri al ambasadei ca răspunzător de «acțiunile de contracarare a propagandei anticomuniste în rândul bisericilor din diaspora?».*“

Dacă O. Dumitrescu ar răsfoi arhiva ziarului „*Evenimentul Zilei*“, ar putea afla unul dintre motive. În acest ziar, în data de 4 noiembrie 1997, se demască faptul că „*mii de preoți au fost în slujba Securității*“. Tot aici apar și fotografiile a șase ierarhi, sub titlul „*Membri ai Sfântului Sinod, bănuți de colaborare*“: Epifanie Norocel al Buzăului, Antonie Plămădeală, Lucian Florea, Nestor Vornicescu, Nifon Mihăiță (pe atunci episcop al Sloboziei și Călărașilor) și... Bartolomeu Anania!!! Fotografia acestuia din urmă este însoțită de următorul text lămuritor: „*ÎPS Bartolomeu Anania, arhiepiscopul Vadului, Feleacului și Clujului, a avut și el o ascensiune interesantă. După studii remarcabile de teologie la Sibiu (1948), dar și de medicină și Conservator la Cluj, Bartolomeu (Valeriu) Anania începe să devină un nume din ce în ce mai cunoscut în Biserică. Între 1958 și 1964 este întemnițat drept «dușman al poporului». Nistor Chioreanu, unul dintre colegii săi de detenție, susține în cartea sa memorialistică, «Morminte vii», că «monahul Anania devenise un turnător». În 1965, la un an de la eliberare, a fost trimis în Statele Unite, unde s-a ocupat până în 1976 de publicația «Credința», din Detroit, a Arhiepiscopiei Misionare Române. Fostul general Ioan Mihai Pacepa susține în memoriile sale «Orizonturi Roșii», că Bartolomeu Anania a fost omul Securității, implantat în America. În contrareplică, arhiepiscopul a anunțat că îl va da în judecată dacă vine în România.*“

COMLOTUL EPISCOPIILOR AVIZI DE PUTERE

Apare, evident, caracterul conspirativ al episcopilor Anania și Andreicuț, bazat pe principiul enunțat, ca pură supoziție, ceva mai înainte: „*Împreună, vom învinge! Tu mă sprijini pe mine, iar eu te voi sprijini pe tine*“. Că este însă chiar așa, aflăm din ziarul „*Adevărul*“ din 26 noiembrie 2005: „*Ziarul «Adevărul» și-a informat cititorii cu privire la «mișcările de trupe» care se petrec în interiorul B.O.R.. Imediat a doua zi, după alegerea mitropolitului Ardealului, acesta a suferit o grea lovitură: grupul care a pierdut a propus și a smuls Sf. Sinod un vot pentru ruperea în două a istoricei mitropolii înființate de Andrei Șaguna. Aceasta ar însemna ca mitropolitul Streza să rămână doar cu o treime a Ardealului, celelalte două treimi urmând să-i revină Mitropoliei cu sediul la Cluj, unde ar urma să fie înscăunat mitropolit, automat, fără alegeri, ÎPS Bartolomeu Anania, susținătorul lui PS Andreicuț. Decizia a luat prin surprindere pe toată lumea, în pofida faptului că ÎPS Anania ne-a declarat că era o temă mai veche, de vreo zece ani, ce ar fi rămas nerezolvată din gentilețe față de fostul mitropolit, Antonie Plămădeală. Ceea ce este cel mai straniu, în declarația pe care a dat-o ziarului «Adevărul», ÎPS Bartolomeu Anania ne-a spus că dacă ar fi fost ales PS Andreicuț, Mitropolia Ardealului nu s-ar fi scindat, dar sediul administrativ ar fi fost mutat la Cluj. Aceasta este în totală contradicție cu declarațiile anterioare – legate de motivarea despărțirii pentru o mai bună administrare – fapt care arată că, în realitate, lupta pentru putere din cadrul B.O.R. are un substrat mult mai adânc.*“ (sublin. ns.).

Așadar: „...dacă ar fi fost ales PS Andreicuț, Mitropolia Ardealului nu s-ar fi scindat, dar sediul administrativ ar fi fost mutat la Cluj.“. Îndată apar (cel puțin) trei întrebări pertinente:

1. De unde este Anania atât de sigur că „*sediul administrativ ar fi fost mutat la Cluj*“, când o asemenea opțiune ar fi trebuit să fie mai întâi însușită, și apoi votată de către Sinod? Este el atât de convins de forța sa de persuasiune în Sinod, sau păstrează și alți ași în mânecă?

2. De ce PS Streza (cel votat de Sinod) nu corespunde tocmai acolo unde Anania pretinde că ar corespunde PS Andreicuț (cel respins de Sinod)? Chiar nu știe Sinodul ce face? Ce credibilitate mai are un asemenea organism, a cărui competență este, fie și indirect, contestată din interior?

3. Ce legătură s-ar putea stabili între persoana viitorului mitropolit, și sediul mitropoliei? Având în vedere că, în virtutea legislației bisericești în vigoare, mutarea sediului l-ar fi făcut, necondiționat, mitropolit pe Anania, rezultă că aceasta este chiar legătura căutată, chiar scopul conspirației din „*noaptea arhierilor*“ (3/4 noiembrie 2005): Anania, mitropolit „*fără voia lui*“. Cei care s-au mirat de ce n-a candidat Anania în rând cu ceilalți, află acum și răspunsul: Anania n-a vrut să riște, ci a mers la sigur: mitropolit, dar fără alegeri. El și-a ascuns întotdeauna cu dibăcie arivismul, iar dorința lui de putere a mascat-o cu mare grijă. Ce s-ar fi întâmplat însă cu Andreicuț după aceea? În virtutea înțelegerii prin care „*o mână o spală pe alta*“, ar fi urmat o a doua etapă, scenariul despărțirii mitropoliei în două (fără șocuri de data aceasta, având în vedere poziția dominantă a noului mitropolit), o felie revenind lui Andreicuț.

Acest scenariu nu este rodul unei fantezii. Concret, „*România Liberă*“ din 12 noiembrie 2005, anunță că „*Încă nici nu s-a constituit bine noua mitropolie a Clujului (Adunarea Națională Bisericească urmează să valideze abia în februarie, anul viitor, decizia luată în Sfântul Sinod de ÎPS Bartolomeu împreună cu cei șase ierarhi ardeleni, care îl susțin) și un grup de inițiativă din Alba Iulia lucrează de zor la proiectul înființării unei mitropolii la Alba Iulia, care ar urma să scindeze, la rândul ei, Mitropolia Clujului*». În prezent, reprezentanții Fundației «Alba Iulia 1918 – Pentru unitatea și integritatea României», împreună cu consiliul de conducere și colegiul redacțional al publicației «Dacoromania», din Alba Iulia, strâng argumente de ordin istoric, bisericesc, cultural etc. cu care vor încerca să convingă Sfântul Sinod de necesitatea ridicării Arhiepiscopiei de Alba Iulia, păstorită de ÎPS Andrei Andreicuț, la rangul de nouă mitropolie. Cum vechea Mitropolie a Ardealului, cu centrul la Sibiu, păstorită începând de duminică de PS dr. Laurențiu Streza, nu are decât o episcopie sufragană (pe cea a Harghitei și Covasnei), e simplu de înțeles că noua mitropolie de Alba ar urma să ia câteva episcopii de la proaspăt înființata Mitropolie de Cluj.

Ideea înființării noii Mitropolii la Alba Iulia este susținută nu doar de intelectualii din municipiu, ci și de Primăria orașului. Principalele argumente ale grupului de inițiativă sunt de ordin istoric: prima mitropolie ortodoxă a fost înființată la Alba Iulia în sec. XIII-XIV, iar în anul 1597, noul sediu mitropolitan a fost ridicat de voievodul Mihai Viteazul, pe când capitala Transilvaniei era la Alba Iulia. Deocamdată ÎPS Andrei Andreicuț, arhiepiscopul de Alba care a pierdut scaunul mitropolitan de la Sibiu, obținut de PS dr. Laurențiu Streza, se ține deoparte de inițiativa intelectuală-

lilor din municipiu, în contextul tulburărilor din B.O.R. provocate de scindarea Mitropoliei Ardealului, deși a avut mai de mult ideea acestei mitropolii. «Vom vedea mai târziu cum vom face», spune acum ÎPS Andreicuț, visând la ziua când va urca pe tronul unei noi mitropolii“.

Reținem din acest text cuvintele-cheie: „...a avut mai de mult ideea acestei mitropolii“, care îi demască intențiile premeditate, conspirative, dar și afirmația „Vom vedea mai târziu cum vom face...“, cu care se consolează acum. Andreicuț nici nu se mai gândește că n-ar fi exclusă nici varianta unei trădări ulterioare, din partea principalului aliat, în urma căreia el să nu se mai aleagă cu nimic; dar acestea sunt riscurile meseriei de complotist: „Cine nu riscă, nu câștigă“.

În ceea ce-i privește pe ceilalți cinci „*episcopi ardeleni*“, care au fost atrași în această conjurație eparhioclastă, este mai mult ca evident că ei sunt o masă de manevră. Doi sunt vicari ai lui Anania; deci, ca niște soldați ascultători ce sunt, „*n-au voie să miște în front*“. Altul este vicar al Episcopiei Oradiei, iar despre el s-a spus că ar fi avut „*împuternicire scrisă*“ din partea episcopului Oradiei. Întrebarea care se pune imediat este de ce – dacă problema era atât de importantă – nu s-a implicat personal și acest episcop, pentru a sprijini grupul celor șapte? Este el, oare, de altă părere? Al patrulea este episcopul Maramureșului, un partizan notoriu al lui Andreicuț, iar al cincilea este vicarul lui, care, evident, nu putea fi de altă părere decât „*stăpânul*“ pe care-l slujește.

IRINEU ÎN GROAPA CU LEI

Această dureroasă pagină din istoria de ultimă oră a B.O.R., are meritul de a scoate la lumină dedesubturile care au incendiat cu treisprezece ani în urmă atmosfera în Sinodul din ianuarie 1993. Același regizor distribuia din umbră rolurile și își pregătea piesa (ascensiunea pe tronul de la Cluj), prin intermediul unor episcopi cumpărați, care au trecut, fără scrupule, la atac prin delațiune, calomnie, minciună, măturie mincinoasă, delict care, coroborate cu obiectivul vizat indirect (obținerea demnității de episcop), întrunesc elementele caracteristice simoniei. Cu puțin timp înainte de Sinod, la 13 ianuarie 1993, P.S. Irineu dezvăluia că „*Fenomenul de la Pucioasa nu este o erezie*“; așadar, este inatacabil. Atacabilă însă era chiar persoana sa, iar episcopul Irineu știa, căci fusese avertizat de aceasta: „*Interesul lor a fost ca eu să mă lepăd de Pucioasa, să spun: «am fost înșelat», și nu să vadă cu adevărat ce este la Pucioasa. [...] S-a dorit din răspuțeri să mă leapăd de Pucioasa. [...] Dacă aș renunța acum, n-ar fi pentru că așa aș simți, ci aș face-o din lașitate, ca să astup gurile rele, să scap de acuzații și să mă mențin în tronul de la Cluj. N-o fac, ca să nu fiu un Iudă și un trădător*“. Acesta este punctul de vedere autentic, inatacabil și veșnic, al arhierelui Irineu. Indiferent ce a urmat, orice deviere de la acest punct de vedere este o imixtiune frauduloasă a vrăjmașilor lui, care nu-i aparține, și de care nu poate fi făcut responsabil sau vinovat.

Analizând pe îndelete aserțiunile pronunțate mai sus, observăm următoarele:

1. Interesul lor (al calomniatorilor) era ca Irineu să se lepede de Pucioasa, nu să vadă ce este la Pucioasa cu adevărat. Așadar, ei nu știau ce este la Pucioasa și nici nu-i interesa și nici nu voiau să știe. Pe ei îi interesa lepădarea. De ce? În acest punct, episcopul Irineu a făcut un raționament greșit. El a crezut că dacă scapă de acuzații prin lepădare, va astupa gurile rele și se va menține pe tronul de la Cluj. Dimpotrivă, gurile rele tocmai asta așteptau. Lepădarea lui arăta că a greșit grav, că s-a înșelat, și deci acuzațiile de erezie au fost întemeiate, și, în consecință, trebuie să plătească. Cum? Renunțând la orice pretenție față de tronul de la Cluj. Iată de ce era atât de prețioasă, atât de căutată, atât de cerută (până și în genunchi l-au rugat!), lepădarea. Lepădarea lui era cheia izbânzii lor. Îndată ce s-a lepădat Irineu, drumul către tronul de la Cluj era deschis

pentru personajul misterios, care aștepta în umbră, conform strategiei schițate cu câțiva ani în urmă de așa-zisul *Grup de reflecție pentru înnoirea Bisericii*: „Acum e de noi! La vremuri noi, oameni noi!“.

2. Dacă presiunile ar fi fost mai suportabile și ar fi reușit să nu se lepede, arhiepiscopul Irineu i-ar fi pus într-o poziție extrem de incomodă. Întâi, sinodaliar ar fi trebuit să se replieze și să cerceteze „fenomenul“ cu seriozitate, din toate punctele de vedere. Aceasta le-ar fi cerut ceva timp, pierzându-se oportunitatea de a mai deturna scaunul de la Cluj, care ar fi revenit mai mult ca sigur, prin alegeri normale, arhiepiscopului Irineu, cel care-l suplinise ca vicar până atunci. În al doilea rând, aceștia ar fi trebuit să adopte față de opinia publică o atitudine favorabilă spre o ortodoxie tradiționalistă și conservatoare, a cărei aspirație către sfințenie apărea în ochii lor ca o adevărată răzvrătire, deloc convenabilă acestor ierarhi, pe care și unele canoane îi încurcă, până la a ajunge să le declare „depășite“. În al treilea rând, chiar față de arhiepiscopul Irineu, ei ar fi trebuit să-și exprime scuze, și încă publice, pentru toată înscenarea de până atunci, ceea ce ar fi fost prea de tot. La infatuarea lor, detractorii lui Irineu priveau această variantă ca inacceptabilă. Mai mult, biserica oficială s-a obișnuit să cocoloșească totdeauna scandalurile, „să nu mai afle și lumea“ (secretul lui Polichinelle). Iată de ce ei au continuat să-l atace în forță, folosind cele mai josnice metode pentru îngenuncherea pravoslavnicului episcop.

3. Având parcă o premoniție, arhiepiscopul Irineu se dezice aici de orice lepădare posibilă, care ar fi, eventual, înregistrată de clipele viitorului, fie ea din slăbiciune, fie din teamă, fie din lașitate, arătând că simțirea lui este și va fi aceeași: el crede că „*acolo este Domnul*“. În consecință, orice manifestare ulterioară, care ar lua chipul lepădării, nu-i aparține; ea este o înscenare a celor care îi doresc să ajungă „*Iudă și trădător*“. El a subestimat însă violența demonicească pe care urma să o înfrunte, și de aceea era la început optimist. Cu atât mai mult s-a prăbușit psihic atunci când a realizat că a cedat presiunilor sinodalilor, care îi voiau doar atât: capul, pe o tîpsie de argint aurit, asemenea lui Ioan Botezătorul.

4. Lupta deschisă împotriva arhiepiscopului Irineu nu putea să aibă alt deznodământ, pentru că el trebuia să ajungă la suferință, să semene cu Domnul Iisus Hristos, așa cum toți sfinții primelor veacuri au suferit. El trebuia să se lase în mâna delatorilor, spre dispreț, amenințări și spaimă, pentru a le asigura libertatea, creștinilor de la Noul Ierusalim, pentru că îi iubea; căci așa dezvăluie Domnul că s-a întâmplat: „...*el trebuie să semene cu Mine, nu cu ei, nu cu oamenii slavei deșarte, care primesc slavă de la oameni. Când el a suferit dispreț și spaimă de la slujitorii minciunii din*

biserică, el a făcut ce am făcut Eu pentru ucenicii Mei, căci preoții și arhiepiscopii Mă căutau pe Mine și pe ei, iar Eu M-am dat celor ce Mă căutau pentru jertfire, și le-am spus: «Eu sunt, iar pe aceștia lăsați-i să se ducă». El a făcut ce am făcut Eu, și s-a lăsat în mâna lor spre dispreț, iar lucrarea Mea a mers înainte, și merge, și nu este nimic și nimeni pe pământ ca să-i poată opri cursul, fiindcă Eu lucrez, și nu omul.“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 30 noiembrie/13 decembrie 2003).

5. Toate legile normale, din toată lumea și din toate timpurile, consideră fără temei mărturisirile smulse cu forța. Chiar dacă lepădarea efectivă este în sine o „*cădere*“, cel căzut beneficiază de largi circumstanțe atenuante. Este și cazul arhiepiscopului Irineu. Însuși Domnul nu i-a luat în seamă lepădarea, deși a suferit, ca un Dumnezeu, pentru slăbiciunea arhiepiscopului Său: „*Fiule uns de Mine în vremea aceasta, uns de cuvântul lui Dumnezeu! Eu nu-ți scriu ție clătinare. Degeaba se bucură de tine vrăjmașii Mei și ai tăi. Eu nu-ți scriu ție clătinare, căci omul bisericii lumii ți-a luat ție izvorul Meu și ți-a luat pașii. Dacă-Mi spui acum că nu mai crezi în lucrarea cuvântului Meu, Eu nu-ți scriu ție lepădare, și le-o scriu celor ce le place să te audă pe tine zicând că te lepezi de lucrarea cuvântului Meu. Nu are seamăn inima ta cu inima lor. Tu nu ai loc între oameni așa cum ești tu. Oamenii nu știu ce este Dumnezeu, dar tu știi de la Mine ce este Dumnezeu și ce este viață, viață fără de moarte.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 19 februarie/4 martie 1995);

„*Irineu, nume mare și plăcut lui Dumnezeu! Numele și viața ta sunt scrise în cartea Mea. Nu te teme de praful nelegiuirii; nu te teme de necredincioși*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 1/14 iulie 1993).

Calvarul arhiepiscopului Irineu nu s-a oprit aici. El a mai fost pus să se lepede o dată, și încă o dată, căci până și asupra lui înțelegeau în sinea lor că lepădările n-au nici o valoare. „*Stăpânul*“ de la Cluj, odată ce și-a văzut sacii în căruță, a întors foaia. Și-a ales un alt vicar, întru totul obedient, iar pe Irineu l-a marginalizat, dar dragostea enoriașilor lui nu a putut să i-o confişte. Irineu a rămas același ierarh, iubit și căutat de popor, iar Domnul i-a fericit pe cei care îl prețuiesc, și a binecuvântat și a sfințit bisericile prin care au trecut pașii lui: „*Ferice celui ce te iubește și te va iubi, că mare va fi ziua iubirii Mele peste cei credincioși venirii Mele de acum.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 30 noiembrie/13 decembrie 2003);

„*Ferice de bisericile cele ridicat după căderea stălpului bisericii, ferice acelor biserici în care a intrat și a slujit acest fiu uns, că acelea au primit sfințirea cea din cer.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 21 noiembrie/4 decembrie 1992).

N-au rămas fără răspuns nici tentativele neloiale de discreditare, pe care le fac sistematic „colegii” arhierelui Irineu din eparhia Clujului. Ei se luptă din răsuputeri ca să-l acopere cu un con de umbră, așa încât, treptat, toți cei care acum îl apreciază, să-l dea uitării; dar Domnul îl mângâie pentru întristările pe care i le aduc ei în suflet: „Îi dau arhierelui cel uns de Mine de aici, îi dau buchete de îngeri, ca să-l poarte pe el spre ziua Mea de biruință. Îi dau în taină mâna Mea, care-i șterge lacrima durerii și lacrima căinței. Îi dau putere să poată, și îl mângâi cu sfinții și cu îngerii.” (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 29 noiembrie/12 decembrie 2001);

„Pe cel ales de Mine din biserica lumii, pe cel iubit de sfinți și de îngeri, Eu, Domnul, îl mângâi în mare taină și îl îndemn să nu-l doară de la cei ce sunt slujitori ai bisericii lumii, și care îl dușmănesc pe el pentru numele Meu. [...] Pe cel ales de Mine să fie mare peste toți cei ce se fălesc cu numele Meu, Eu, Domnul, nu-l las sub greu, și în taină îi mângâi ființa, iar numele lui străbate cerul și pământul și marea, și nimeni nu poate șterge numele Meu cel nou de pe creștetul lui, căci el este umilit, iar duhul umilinței îl înalță pe om și îl înțelepțește de la Duhul Sfânt și îl îndumnezeiește pe om, făcându-l izvor de har și de lumină peste cei ce iubesc viața cea din Dumnezeu.” (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 30 noiembrie/13 decembrie 2003).

Domnul l-a numit pe arhierul Irineu *începătură nouă*; El îi face cunoscută calitatea de „verigă de legătură” a lanțului din uns în uns și îl mărturisește ca împlinitor al rânduiei celei noi, a preoției după rânduiala lui Melchisedec, prin care va face înnoirea bisericii: „Lucrarea aceasta este prea mare, iubii Mei, este prea cerească, și de aceea n-o puteți trăi până ce nu vă lăsați născuți de sus, după rânduiala lui Melchisedec. Și voiesc să tâlcuiesc în faptă această lucrătură, și de aceea am luat un om și l-am atins de sus, și l-am adus în casa aceasta a Mea și l-am uns preot și arhieru, și lupt din greu să-Mi desăvârșesc prin el înnoirea bisericii și tragerea ei în matcă. L-am uns pentru că nu avea cine să-l mai ungă, de vreme ce atâta timp a fost rupt firul unșilor. Eu l-am uns, nu l-au uns cei ce se zic pe sine că sunt cei ce ung. Eu l-am uns, iar aceia, vrând-nevrând, l-au primit ca pe un uns al Meu.” (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 21 noiembrie/4 decembrie 1992).

Arhierul Irineu va avea de la Dumnezeu o răsplată pe măsura suferinței lui, și o ridicare plină de strălucire, pe măsura credinței și a dragostei lui: „Iar pentru arhierul Meu cel umilit de toți cei ce se zbat pentru cununi pe pământ, Eu, Domnul, îi voi da lui plata răbdării sfinților și îi voi șterge suspinul, pentru că a suferit și suferă pentru numele Meu,

iubindu-Mă și așteptându-Mă să vin să-l izbăvesc cu brațul Meu cel izbăvitor; și mare va fi izbăvirea lui, căci Eu întru el binevoiesc, așa după cum am binevoit de Mi-am lucrat prin el lucrarea Mea de nou Ierusalim, cea pentru facerea din nou a lumii, a cerului nou și a pământului nou. Și toată gura va amuți atunci, fiindcă Eu voi fi Cel Atotputernic pentru cei ce sunt ai Mei, răbdând cu Mine și pentru Mine. Amin.” (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 21 noiembrie/4 decembrie 1999).

Așa cum Daniel a fost scos din groapa cu lei, în care fusese păzit de îngerul Domnului (v. *Daniel*, 6/23,24), iar în locul lui au fost aruncați toți defăimătorii lui și pârâșii cei mincinoși, care îndată au fost sfărâmați de colții leilor, tot așa va fi și cu ridicarea arhierelui Irineu. Ea este sigură ca venirea zorilor, căci Domnul așa proorocește: „Acum nouă ani, am venit cu Ioan și am îmbrățișat aici, la iesle, pe cel care M-a mărturisit în zilele acestea peste lume cu lucrarea venirii Mele, pe Irineu, arhierul Meu, cu care Mi-am înfipt țărâșul împărăției venirii Mele în mijlocul neamului român, de unde cuvântam vestea împărăției cerurilor; vestea cea nouă a venirii Mele. [...] Mi-e dor de cuvântul lui cel plin de har și de adevăr, dar el e strâmtorat ca în groapa cu lei, și e păzit din toate părțile ca să nu se audă glasul lui peste pământ, ca să nu se ridice omul spre venirea Mea. Dar Eu Mă scol și pedepsesc împotrivirea și pe toți cei care-l țin pe el legat.

...Îl mângâi și pe el, pe arhierul venirii Mele după două mii de ani, dar cu greu ajung cu mângâierea Mea la el, că e păzit din toate părțile ca să nu scape din închisoare. Dar el e blând și smerit și drept, și aduce Mie rugăciune cu dor și cu iubire. Rugăciunea lui Îmi sfășie Duhul, și Mă dor lanțurile lui. Mi-a adus slujbă de Bobotează cu voi, acum nouă ani, și apoi a fost luat de lângă voi. Cel ce a lucrat împotrivire pentru pașii lui spre izvor, a fost tăiat și aruncat de la locul lui, de pe scaunul lui de arhieru peste locurile venirii Mele în mijlocul neamului român. Îi voi tăia pe toți cei care îi fac lui și acum durere, că durerea lui despică cerul, și Eu biruiesc, pentru durerea lui, pe toți vrăjmașii lui și ai Mei.” (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 6/19 ianuarie 2001).

„OAMENI ȘI RELIGII“

„S-au sculat oameni cu duh de fiară, Fiule scump, și au stricat dogma dumnezeirii, și au spus că Duhul Sfânt al Treimii Dumnezeiești lucrează pe furiș de Tine, deosebit de Tine! Iată, aceasta este erezia de dinaintea venirii Tale, erezie cu care au venit în țara cuvântului Tău oameni cu duh de fiară. Dar Tu Te-ai despărțit de biserica cea omenească de pe pământ, că Tu ai strigat mereu la ea să nu facă erezie prin omul care a venit și a spus: lepădare de credința cea din părinți, și a spus: «ecumenism» acestei lepădări a bisericii creștine. [...] S-a făcut eretică biserica.“

(citat din *Cuvântul lui Dumnezeu*, vorbirea Maicii Domnului, 21 noiembrie/4 decembrie 1998)

Deși Crezul creștin vorbește răspicat despre o singură Biserică a lui Dumnezeu: una apostolească și sobornicească, deși canoanele rămase de la Sfinții Părinți au anatemitat de nenumărate ori abaterile de la dreapta credință și amestecarea creștinilor cu cei necredincioși (mai ales la rugăciune!), deși poporul român însuși, s-a dovedit a fi neabătut în credința strămoșească, practicând în același timp o toleranță pasivă față de alte religii, iată că tocmai instituția Bisericii Ortodoxe Române se trezește a fi gazdă primitoare pentru ateii,eretici și „credincioși“ de alte confesiuni, și îi pune pe toți la aceeași masă, și îi ospătează, și îi măgulește, și la urmă se mai și laudă a fi „primitoare de oaspeți“ pentru, cităm: „*Ultima mare întâlnire inter-religioasă a acestui secol*“. Este vorba de a XII-a întâlnire internațională „*Oameni și religii*“, organizată la București, între 30 august și 1 septembrie 1998, de către Comunitatea Sant'Egidio, un fel de Asociație publică de Laici ai bisericii (cum singură se auto-definește).

Neîndoielnic este că, odată acceptată sintagma „*sub patronajul Președinției României și al Patriarhiei Române*“, tot ce se va fi petrecut acolo, în acele zile, cade în responsabilitatea morală a acestor două instituții. De aceea, formule și expresii de acoperire – care s-au folosit atunci, precum „*primatul evanghelizării celor care s-au îndepărtat de experiența și practica religioasă*“; „*ajutorarea celor săraci*“ (trebuia, oare, o întâlnire de o asemenea anvergură, pentru a-și aminti dumnealor,

participanții, de această elementară obligație omenească?); „*prietenia și sprijinirea creștinilor din Răsărit*“; „*colaborarea... pentru bună înțelegere și pace*“ etc. – nu pot masca intențiile ecumenice subterane, cu bătaie lungă, până ce toți „*vor fi o apă și-un pământ*“.

Păcatul e mai vechi... (clericii români începuseră să se dedulcească la „*deplasări*“ în străinătate, încă de la întâlnirile anterioare, din 1986 – Assisi; 1990 – Bari; 1991 – Malta; 1993 – Milano, și apoi din 1996 și 1997 la Roma și Padova, unde Biserica Ortodoxă Română a fost reprezentată chiar de ierarhi – P.S. Irineu Slătineanul, respectiv P.S. Laurențiu al Caransebeșului). Ce-i atrage pe ei acolo, oare? La aceste întâlniri cosmopolite, se pot degusta deliciale unui ghiveci teologic, în care buruienile duhovnicești sunt aduse cu dărnicie și amestecate de-a valma, de ortodocși, catolici, necalcedonieni, anglicani, reformați, luterani, baptiști, metodiști, iudaști, islamiști, budiști, jainiști, șintoști, sikhiști, iar apoi fierțe cu mirodenii amare, în același cazan al Satanei și, în cele din urmă, servite fierbinți la aceeași masă, zisă „*agapă frățească*“, acolo unde din când în când în câte o pauză se mai trage cu urechea și la ceea ce „*Duhul zice Bisericilor*“ (v. *Apocalipsa*, 2/11).

Asemenea în anvergură cu Sinoadele Ecumenice de altădată (dar fără a fi animată de același Duh), întâlnirea de la București a atras sute de înalte personalități: 193 șefi de biserici și culte religioase, și 350 de reprezentanți ai marilor religii, din peste 40 de țări.

Bucureștiul a devenit dintr-o dată un fel de Omilic al Lumii, gazdă pentru emisarii lui mamona (căci Dumnezeu, fiind Unic, nu putea avea, decât un singur reprezentant; pe ceilalți n-avea cum să-i cunoască). Ne face plăcere să credem și să sperăm că reprezentantul lui Dumnezeu nu putea fi decât întâi-stătătorul Bisericii Ortodoxe Române. Dacă este așa, înseamnă că pentru el trebuie să fi fost atunci zile grele, de apăsătoare și sufocantă minoritate, într-un ocean de politeism. Pentru a surprinde însă exact starea lui de spirit, trecând astfel de la supoziție, la nuda realitate, să spicuim din cuvântările Prea Fericirii Sale, Patriarhul Teoctist, din acele zile: „*...reuniunea mondială «Oameni și Religii» ne-a prilejuit prezența aici, dorită de mult timp, ca împreună să înălțăm glas de pace, să ne îmbrățișăm unii pe alții și să ne deschidem inimile pentru primirea a ceea ce «Duhul zice Bisericilor»*“ (v. *Apocalipsa*, 2/11).

Dar ce zice Duhul, Bisericilor? Ce zice El? Iată ce zice: „*Cel ce biruiește, nu va fi vătămat de moartea cea de-a doua*“ (*Apocalipsa*, 2/11). Așadar, Duhul, printre muștrările aspre, aduse pentru apostazie, celor șapte biserici (exceptând pe cea din Filadelfia, care simbolizează Biserica

cea una sobornicească și apostolească), îl ferește doar pe „*cel ce biruiește*“.

Ne întrebăm cum îi poate birui „*îngerul Bisericii*“ (episcopul) pe dușmanii dreptei credințe și pe toți necredincioșii (care sunt și dușmanii lui Dumnezeu), cu care se așează la aceeași masă, și bea, și mănâncă împreună cu ei, și chefuliește, și pune la cale planuri („*împreună să înălțăm glas de pace, să ne îmbrățișăm unii pe alții [...]*“), zicând că Stăpânul său întârzie (v. *Ev. Matei, 24/48*)? Ce va face Stăpânul cu el, când va veni?

Dar cine este cel ce biruiește? Tot Sfânta Scriptură ne lămurește: „*Pe cel ce biruiește, îl voi face stâlp în templul Dumnezeului Meu și afară nu va mai ieși, și voi scrie pe el numele Dumnezeului Meu și numele Noului Ierusalim, care se pogoară din cer, de la Dumnezeul Meu – și numele Meu cel nou*“ (Apocalipsa, 3/12); „*...și numele Lui se cheamă: Cuvântul lui Dumnezeu.*“ (Apocalipsa, 19/13).

Or, se știe cât de șovăitoare și schimbătoare a fost în decursul timpului poziția Prea Fericitului Patriarh Teoctist față de Noul Ierusalim și de *Cuvântul lui Dumnezeu* de la Pucioasa. Aici Prea Fericea Sa n-a mai biruit, în lupta cu ispita necredinței, ci s-a lăsat biruit de prejudecăți și informații false, care i-au fost servite cu dibăcie, ca fiind cele mai autentice și relevante fapte.

Să continuăm însă să admirăm „*perlele*“ P. F. Teoctist: „*...prin găzduirea celei de-a XII-a întâlniri, intitulată «Oameni și Religii», se exprimă dorința universală a omului contemporan de a veni, de a cunoaște și de a înțelege mai mult pe semenul său, indiferent de rasa căreia aparține [...] de religia căreia aparține*“.

Așadar, nici rasa, nici sutana n-au vreo importanță. Dincolo de limbajul de lemn, moștenit din „*Epoca de Aur*“ a lui Ceaușescu (aici, și discursurile lor se aseamănă!), observăm cu dezamăgire cu câtă iresponsabilitate se însăilează cuvintele, doar pentru ca „*să sune bine*“. Nici nu mai contează angajamentul lor, adică fondul problemei; căci nu ne putem explica de ce trebuie să-i găzduim, zicându-le „*Bun venit!*“ celor care vin din curiozitate, doar ca să ne „*cunoască și înțeleagă*“, fără să ne întrebăm mai întâi cărei religii îi aparțin. Cui îi spunem noi „*Bun venit!*“? Iată ce ne învață Scriptura: „*Dacă cineva vine la voi și nu aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă și să nu-i ziceți: Bun venit! Căci cel ce-i zice: Bun venit! se face părtaș la faptele lui cele rele*“ (II Ioan, 1/10,11). Oare, a uitat patriarhul Teoctist câtă surpare, câtă suferință, câtă robie a adus inconștiența lui Iezechia, care i-a „*găzduit*“ pe trimișii regelui Babilonului și le-a ostit curiozitatea, arătându-le „*cămățile sale, argintul,*

aurul, aromatele, mirurile cele scumpe și toată casa sa de arme și tot ce se afla în vistieriile sale.“ (IV Regi, 20/13)? Desigur, această analogie are o încărcătură strict simbolică. Totuși, o minimă decență se cuvenea față de memoria strămoșilor noștri, care s-au luptat secole de-a rândul, cu sabia goală în mână, cu ereticii și necredincioșii care năvăleau de peste hotarele țării. Măcar să ne întristăm și să ne îngrijorăm că am ajuns să stăm la aceeași masă cu stră-strănepoții năvălitorilor, și ei la fel de necredincioși.

Din păcate, la această întâlnire nici oaspeții creștini n-au fost mai prejos în a debita infantilisme, sau chiar inadvertențe grave, care aduc vătămare chipului Bisericii lui Hristos. Spre exemplu, patriarhul Petru al VII-lea al Alexandriei afirma, aflat probabil într-un pueril acces de exuberanță: „*Credința nu divide, ci unește, slujește unității*“.

Dacă ar fi o singură credință pe pământ, da: ea ar uni pe oameni într-un singur duh. Dar pe pământ, ca și aici, la această întrunire cu iz mai degrabă social-politic, decât religios, sunt sute și sute de credințe, care niciodată n-au unit, ci au adus dezbinări, ură și confruntări fratricide. Însă Petru al VII-lea, îmbătat de cuvinte goale, adaugă: „*Convingerea propriei credințe nu e un motiv de diviziune, ci unul de unitate și înțelegere [...] pacea este numele lui Dumnezeu*“.

Nimic mai fals! O răstălmăcire în toată regula. A dovedit-o și o dovedește fundamentalismul religios de pretutindeni și din toate timpurile, fie că este catolic, protestant, sionist sau islamic. Spre exemplu, cruciada a patra, din 1204, a degenerat de la sine, dintr-o speranță de eliberare a Locurilor Sfinte, într-o reprobabilă „*crimă istorică, [...] una din paginile cele mai condamnabile ale istoriei și civilizației medievale*“ (cf. Ovidiu Drâmbă: „*Istoria culturii și civilizației*“, Vol. 2, pag. 561). Cucerirea Constantinopolului, jefuirea lui sălbatică și crimele făcute asupra ortodocșilor de către „*frații lor de credință*“, cruciații catolici, sunt o măsură mult mai exactă asupra intoleranței religioase, care, nestrunită, odrăsește de la sine, din însăși „*convingerea propriei credințe*“.

În ceea ce privește pacea, lucrurile se complică substanțial. Dacă se propune o pace amorfă, universală, cum rămâne atunci cu avertismentul Mântuitorului, care spune: „*n-am venit să aduc pace, ci sabie.*“ (Ev. Matei, 10/34), precum și „*Vi se pare că am venit ca să dau pace pe pământ? Vă spun că nu, ci dezbinare.*“ (Ev. Luca, 12/51)?

Este adevărat că Mântuitorul a zis și „*Pace vouă!*“, dar a zis „*vouă*“, adică ucenicilor, și nicidecum „*Pace tuturor!*“, sau „*...și pace lumii, la Domnul să cerem!*“, nici „*Pentru pacea a toată lumea [...] Domnului să ne rugăm!*“, așa cum se aude astăzi în biserici, răstălmăcindu-se

înțelesurile Scripturii. Și a mai subliniat Domnul: „*Pace vă las vouă, pacea Mea o dau vouă, nu precum dă lumea vă dau Eu.*“ (Ev. Ioan, 14/27). Separarea de lume este aici mai mult decât evidentă.

Părintele Arsenie Boca, vorbind despre pace, spune în „*Cărarea Împărăției*“: „*Sunt două feluri de păci: pacea lui Iisus și pacea lumii. Pacea lumii cuprinde: grijile, întristările, neliniștile, scârba, remușcă-rile*“. Acolo unde este pace din partea lumii, înseamnă că nu mai are loc și pacea lui Dumnezeu. Apoi, părintele Arsenie precizează: „*Când vei da de pace fără tulburare în calea ta, atunci teme-te că stai departe de calea cea dreaptă pe care calcă picioarele ostenitoare ale sfinților. Cu cât înaintezi pe calea care duce la Cetatea Împărătească, cu cât te apropii de Cetatea lui Dumnezeu, să-ți fie ție semn aceasta: te vor întâmpina ispite puternice. Și cu cât te apropii de Dumnezeu, și cu cât sporești, cu atât se măresc ispitele împotriva ta*“.

Biblia spune că prietenia cu lumea este vrăjmășie cu Dumnezeu: „*Predesfrânaților! Nu știți, oare, că prietenia lumii este dușmănie față de Dumnezeu? Cine deci va voi să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș lui Dumnezeu.*“ (Iacov, 4/4). De aceea, creștinul nu poate sta în prietenie și pace cu lumea care L-a trădat pe Hristos. Este și concluzia pe care o trage Părintele Arsenie Boca, prin cuvintele: „*Căci între aceste două tabere (creștinism și ateism) nu poate fi pace, numai dacă trece una peste alta*“.

Poate avea Dumnezeu pace cu potrivnicii Lui? Iar patriarhii aceștia, pe ce lume se află? Ei nu citesc Scriptura? Ea proorocește limpede că acum, la sfârșit de timp, Dumnezeu este supărat și chiar mânios pe om, căci omul s-a făcut întru totul potrivnic lui Dumnezeu și I-a schimbat numele, din nume de pace, în nume nou, nume de sabie – sabia gurii Sale, Cuvântul dreptății și al mâniei sfinte: „*Și este îmbrăcat în veșmânt stropit cu sânge, și numele Lui se cheamă: Cuvântul lui Dumnezeu. [...] Iar din gura Lui ieșea sabie ascuțită, ca să lovească neamurile cu ea. Și El îi va păstori cu toiag de fier și va călca teascul vinului aprinderii mâniei lui Dumnezeu, Atotțiitorul.*“ (Apocalipsa, 19/13-15).

Omul s-a făcut prooroc mincinos și vestește pace, pentru a fi „*lăsat în pace*“ cu voile lui și în păcatele lui, dar Dumnezeu îi dă pe față fățărnicia: „*Proorocul mincinos, care se ridică de peste tot și vestește pace între Mine și omul care păcătuiește mereu, acest prooroc mincinos este plată pentru fapta omului depărtat de Dumnezeu, căci scris este: «când ei vor vesti pacea, atunci, fără veste, va veni mânia Mea și îi va prinde pe toți sub ea.»*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 8/21 noiembrie 1998).

Discursurile acestea sforăitoare, care promit fără nici o acoperire o pace mondială perpetuă, lasă impresia că arhieriei mai întâi se liniștesc unii pe alții, cu cuvinte amăgitoare, iar mai apoi încearcă să convingă și auditoriul de ocazie că „*dracul nu-i așa de negru precum pare*“. Tonul persuasiv, adormitor, susurat la ureche ca un cântec de leagăn, încearcă să aducă uitare și nepăsare peste faptul că omenirea stă pe un butoi de pulbere, pe care ea însăși și l-a pregătit. Poate tocmai de aceea, iată ce frumos continuă să viseze Petru al VII-lea: „*...pacea inimilor, pacea între religii, pacea între popoare*“. Asta deja seamănă cu o lozincă a comuniștilor secolului al XX-lea: „*Proletari din toate țările, uniți-vă!*“, care, tradusă în limbajul întâlnirii dintre oameni și religii, ar suna cam așa: „*Credincioși de toate religiile, uniți-vă!*“. Scopul și consecințele se subînțeleg: îndată și peste tot va fi atâta pace, încât „*va curge lapte și miere*“.

Dar să mai explorăm și alte opinii zise „*ortodoxe*“.

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Etiopiene: „*Este imposibil să-L slujești pe Dumnezeu, fără a sluji Pacea*“.

Iată-ne acum și slujitori la doi Domni: Domnul Dumnezeu, și doamna Pacea. Săracul, Ștefan cel Mare și Sfânt, care a fost convins că-L slujește pe Dumnezeu, războindu-se toată viața lui cu necreștinii cotropitori! Cum s-o fi simțind el acum, rușinat de cuvintele acestea înălțătoare! Câtă remușcare va fi simțind, văzând el, abia acum, cât de mult a greșit, disprețuind pacea și stând mereu cu sabia goală în mână!

„*Dar ce ar fi trebuit să facă ei, odată ce tot erau strănși, arhieriei și laici?*“, veți zice. Doar nu să incite la război!!

Evident că nu. Cu cei necredincioși nu trebuie să avem nici război, dar nici o „*pace*“ de fațadă, festivă și fariseică, ci o deplină separare, după cuvântul Scripturii: „*Ieșiți din mijlocul lor și vă osebiți, zice Domnul, și de ce este necurat să nu vă atingeți, și Eu vă voi primi pe voi.*“ (II Corinteni, 6/17). Iar dacă separarea *n-a fost să fie*, se impunea măcar la această consfătuire o minimă decentă în limbaj, care să-l facă productiv și pe deplin credibil. Renunțarea la demagogie ar fi presupus abordarea deschisă, bărbătească, în primul rând a problemelor de fond, care separă religiile, nu a acelora de fațadă, care lasă impresia optimistă că totul e bine și frumos, și tocmai de aceea, chipurile, le apropie. Doar problemele care le separă sunt importante, grave, aducându-i, uneori, pe credincioșii practicanți, la o stare de confruntare deschisă, iar alteleori la intoleranță și fundamentalism, care explodează până la urmă în războaie așa-zise „*sfinte*“. Festivismul, dulcegăriile și „*îmbrățișările frățești*“, teatralizate și intens mediatizate, puse la scenă deschisă prin așa-zisele „*rugăciuni comune*“ la

un dumnezeu necunoscut, al tuturor și în același timp al nimănui, nu ajută cu nimic în „*politica struțului*“, adoptată și la această întâlnire. De aceea, probabil cea mai gravă concesie făcută de Biserica Ortodoxă Română, cu acest prilej, a fost atitudinea, substanțial necanonică, de acceptare a rugăciunii comune, cu eretici și cu necreștini.

Să consemnăm, pentru început, poziția teoretică a ÎPS Serafim Joantă în această chestiune: „*Încă foarte mulți ortodocși cu o brumă de cultură teologică, califică de-a valma drept eretici pe protestanți, pe catolici și chiar pe ortodocșii precalcedonieni, și cred că este un păcat să te rogi împreună cu ei. În acest sens, se invocă unele canoane din sec. IV. Nu se mai știe însă că termenul «eretic», în accepțiunea sa din sec. IV, desemna pe arieni, care nu mărturiseau dumnezeirea Fiului. Desigur, cu cei care nu mărturisesc pe Hristos, Dumnezeu adevărat și om adevărat, nu te poți ruga împreună, pentru că rugăciunea însăși se adresează lui Hristos ca Dumnezeu. Și apoi, trebuie să mai știm că atunci când canoanele opresc rugăciunea împreună cu ereticii, se referă la Euharistie. Or, iată, în ecumenism s-a stabilit drept principiu ca creștinii de diferite confesiuni să se roage împreună, dar să nu participe împreună la Euharistie până nu se va realiza unitatea de credință*“.

Subtilă filozofie, pentru a sugera că anumite canoane nu mai sunt valabile la sfârșit de secol XX! Chipurile, ele se refereau la altceva pe atunci, la alt soi de eretici, ceva mai periculoși; adicătelea, cei de azi sunt mici copii pe lângă aceia!

Trecând cu vederea peste nepăsarea arhierescă a ÎPS Joantă cu care a presărat două cacofonii în doar cinci-șase fraze, să vedem mai întâi cine sunt acei „*foarte mulți ortodocși cu o brumă de cultură teologică*“, și care își permit „*să-i califice de-a valma drept eretici pe protestanți, pe catolici și chiar pe ortodocșii precalcedonieni*“?

În anul 1848, patriarhii și episcopii din Constantinopol, Antiohia și Ierusalim au participat la un Sinod care a formulat un răspuns categoric și definitiv la intenția Papei Pius al IX-lea de a propune ortodocșilor unirea cu Roma, ca unică soluție de a-i ușura pe orientali de sub jugul turcesc. Enciclica ortodoxă a Sinodului respinge cu fermitate apelul papal și stigmatizează „*papismul*“ drept erezie. Cităm: „*4. Dintre aceste erezii răspândite – pentru judecăți pe care le știe Dumnezeu – pe o mare parte a pământului, era cândva Arianismul, iar astăzi este și PAPISMUL, dar și acesta (ca și acelea care au dispărut cu totul), deși este în putere acum, nu va birui până la sfârșit (Apocalipsa, 12/10)*“.

„*Deh! File de istorie!*“, vor zice vlădicii noștri de azi, mai „*destupați*“ decât cei de la '48. Azi ne-am modernizat, suntem prieteni cu turcii și ne căznim împreună să intrăm în Europa. Acolo, catolicii ne așteaptă cu brațele deschise!

Iată-i, așadar, pe cei care au avut curajul să califice Papismul drept erezie, punându-l pe același plan cu Arianismul! Pot fi calificați atâția episcopi ca având o „*brumă de cultură teologică*“? Și iată că nu numai arienii sunt eretici! Dar prestidigitația verbală de scamator a ÎPS Joantă reușește să facă din fânțar, armăsar, și din erezia catolică, dreaptă credință (adică, tot un soi de ortodoxie!).

Pentru a nu crede însă că această „*luare de poziție*“, de la anul 1848, este o scăpare, un eveniment singular în istoria ortodoxiei, sau un punct de vedere demodat, vom cita din Molitfelnicul editat de Biserica Ortodoxă Română, și care este astăzi în uzul curent al tuturor preoților. La capitolul „*Rânduiala primirii la credința ortodoxă a schismaticilor romano-catolici, ori alții*“, citim:

„**Întrebare:** *Afurisești toate eresurile și dezbinarea lor, ca pe ale unor potrivnici ai lui Dumnezeu și ai adevărului, și ai Sfintei lui Biserici?*“

Răspuns: *Afurisesc toate eresurile și dezbinarea...*“.

Molitfelnicul, ca și celelalte cărți de slujbă din uzul curent al bisericii, face parte integrantă din Sfânta Tradiție; deci conținutul lui este incontestabil. Din context reiese că romano-catolicii, denumiți schismatici în titlul capitolului, se fac vinovați nu numai de schismă, ci și de erezie, aceasta fiind o formă de rătăcire consecutivă și agravantă. Candidatul la reintegrare în ortodoxie afurisește „*toate eresurile*“ catolicilor, mărturisind implicit că a fost eretic, și, totodată, afurisind „*dezbinarea lor*“, mărturisește astfel că a fost schismatic.

De altfel, preotul îl povățuiește îndată cu cuvintele: „*...calcă toată nedreptatea și rătăcirea eresului și schismei*“. După aceea, rugându-se Domnului pentru el, spune: „*Dă-i lui [...] să se unească cu Sfânta Ta sobornicească Biserică [...] lepădând eresurile și dezbinarea*“. Și iarăși îl îndeamnă, zicând: „*Scoală-te [...] și afurisește toate eresurile și schisma, ca să fii iertat [...]*“. Și îndată i se face „*Rânduiala ungerii cu Sfântul Mir, a ereticilor care vin la credința ortodoxă*“, prilej cu care îi confirmă părăsirea definitivă a ereziei: „*...și ai binevoit a deștepta din înșelăciunea ereticească pe robul Tău acesta [...]*“.

Această rânduială teandrică o regăsim în Molitfelnic și pentru protestanți, într-o formă adaptată rătăcirii lor. De aici rezultă net că

biserica (autoare anonimă, dar cu ceva mai mult decât „o brumă de cultură teologică“) i-a considerat și pe ei în rândul ereticilor. Cităm pe scurt: „*Voiești să te lepezi de eresurile luteranilor (sau ale calvinilor, baptiștilor, ori alții) în care ai fost până acum?*“.

Nici pre-calcedonienii („...armenii gregorienii, și alții...“) nu sunt uitați la acest capitol din Moltfelnic. De altfel, cei ce nu respectă Sinodul al IV-lea de la Calcedon, indiferent de motivul invocat, aduc atingere severă dogmelor hristologice, și deci erezia lor are formă agravantă.

Să mai constatăm că, în încercarea disperată pe care ÎPS Joantă o face pentru a-i disculpa de erezie pe catolici, protestanți și necalcedonieni (pe care el îi dezmiardă, zicându-le precalcedonieni – voind să sugereze astfel, în acest subtil mod, că vina lor ar fi ceva mai mică!), el afirmă că termenul „*eretic*“ îi desemnează în context numai pe „*arieni*“, ceea ce este cel puțin o surprinzătoare confuzie, pe care el însă o ignoră cu seninătate, minimalizându-i, totodată, și consecințele. Vrea, adică, să sugereze ÎPS Joantă că, întrucât canoanele secolului al IV-lea i-ar viza exclusiv pe arieni, ele nu mai au valabilitate în secolul al XX-lea, care nu mai are arieni! Aici însă zace ascunsă o ipocrită deviere de sensuri. Canoanele care interzic rugăciunea comună cu necreștini și eretici, sunt canoanele apostolice Nr. 10, Nr. 45, Nr. 46, Nr. 64, canonul Nr. 2 de la Antiohia și canonul Nr. 13 de la Laodiceea, și se referă la toți ereticii, de orice soi ar fi, iar valabilitatea lor este perenă. Ereticii sunt afurisiți, adică excomunicați din biserică, interzicându-se orice legătură cu ei; cu atât mai mult, este interzis clericilor să se roage împreună cu aceștia. Cât privește slujirea comună a Liturghiei și Împărtășirea, ele sunt considerate infracțiuni grave, de dimensiunea crimei: „*Episcopul sau presbiterul sau diaconul, dacă numai s-a rugat împreună cu ereticii, să se afurisească; iar dacă le-a permis acestora să săvârșească ceva ca clerici (să săvârșească cele sfinte) să se caterisească*“ (Canonul 45 Apostolic).

Ce raționament face însă ÎPS Joantă (care, în caz că s-a rugat și el cu ereticii la această întâlnire, ar fi avut motive serioase să se justifice cu acoperiri, pentru a se salva de afurisire)? El spune: eretic înseamnă (pentru acest canon) arian. Dacă nu e arian, nu mai este eretic, pentru că iese din incidența canonului. Ar rezulta de aici că dacă o altă erezie, oarecare, ar apărea, să spunem, în secolul al XVIII-lea, ea nu mai face obiectul Canonului 45 Apostolic, căci acesta viza exclusiv perioada apostolică, și pe arieni. Dar asta e ca și cum ai spune că fumatul sau consumul de droguri nu sunt păcate, nefiind consemnate și sancționate ca

atare în Biblie și în Sfânta Tradiție, pentru simplul motiv că au apărut ceva mai târziu în istorie!

Putem, oare, uita învățămintele istoriei? Iată cum prezintă Sfântul Ioan de Kronstadt papismul romano-catolic: „*Ura față de ortodoxie, fanatismul și prigoana împotriva ortodocșilor, crimele – trec ca un fir roșu prin toate secolele istoriei catolicismului.* «După roadele lor îi veți cunoaște». *Oare, acesta este duhul lăsat nouă de Hristos? Dacă putem spune cuiva – atunci catolicilor, luteranilor și reformatoților le putem spune oricând: «Nu vă știu de unde sunteți» (Ev. Luca, 13/25). Iată unde i-a adus pe romano-catolici înlocuirea Capului Bisericii – pe Hristos, cu papa!*“.

Întorcându-ne la Enciclica ortodoxă din anul 1848, să remarcăm că la paragraful 4 se spune clar că ereziile, începând cu Arianismul și terminând (deocamdată) cu Papismul, trebuie combătute la fel, cu aceeași intransigență, deoarece „*dispar și reapar unele din altele*“ (citat din paragraful 2). Mai mult, în paragraful 5 se demonstrează cu o deosebită claritate și forță că papismul este erezie: „*5. Părerea cea nouă că «Duhul Sfânt purcede de la Tatăl și de la Fiul» este potrivnică lămuririi hotărâte a Domnului nostru, dată cu grijă pentru aceasta (Ev. Ioan, 15/26): «Care de la Tatăl purcede» [...] O asemenea părere poartă toate caracteristicile învățaturii greșite [...] este și se numește erezie, și cei ce cugetă astfel, eretici, după hotărârea celui între sfinți Damasus, Papă al Romei: «Dacă cineva va avea dreaptă părere despre Tatăl și Fiul, dar nu va avea despre Sfântul Duh, este eretic». [...] Biserica declară că această părere nouă mai sus arătată, că Duhul Sfânt purcede de la Tatăl și de la Fiul, este în esență erezie, iar partizanii ei, oricine ar fi, eretici*“.

În comentariile sale la Canoanele Bisericii Ortodoxe, Arhid. Prof. Dr. Ioan N. Floca, referindu-se la Canonul 46 Apostolic, afirmă: „*Cum ereticii au pierdut succesiunea apostolică, deci și continuitatea preoției, tainele lor nu sunt valide, ei înșiși nemaifăcând parte din Biserică, iar clericul care le va socoti totuși valide, este supus caterisirii*“.

Admițând, din argumentele anterioare, că religia papistașă (romano-catolică) este erezie, rezultă că pierderea succesiunii apostolice în această biserică, a generat o ruptură iremediabilă, de biserică-mamă, ortodoxă. Este ridicol, așadar, și total incorect apelativul „*Biserici-surori*“, pe care unii îl dau, cu înconștiență, bisericilor ortodoxă și catolică. Mai mult, protestantismul fiind o emanație istorică a catolicismului, iar acesta, schismatic și eretic, pierzând continuitatea apostolică, din uns în uns, este firesc să admitem că, la rândul lui, protestantismul își adjudecă integral statutul de erezie, moștenit de la catolicism.

Cât despre bisericile ne-calcedoniene, ele au statutul de biserici eretice prin însăși opțiunea lor de a nu recunoaște validitatea Sinodului al IV-lea Ecumenic de la Calcedon.

Deci, ceea ce pentru ÎPS Serafim Joantă înseamnă diletantism, care îi amestecă de-a valma pe credincioși, cu ereticii, se dovedește a fi o poziție lucidă, fermă și solid argumentată a adevăratei biserici ortodoxe, cea care trăiește în, și prin Sfânta Tradiție. Este surprinzător faptul că tocmai un „Înalt“ al B.O.R. s-a găsit să se erijeze în apărător al ereziilor, încercând să le mascheze nocivitatea sub draperiile unor raționamente defectuoase. Nici sentințele gratuite nu-i lipsesc „Înaltului“ Joantă, ca de exemplu: „...atunci când canoanele opresc rugăciunea împreună cu ereticii, se referă la Euharistie“.

O afirmație pe cât de gratuită, pe atât de falsă. Canonul 45 Apostolic, reprodus integral mai înainte, separă net și tratează diferit, prin pedepse diferențiate (afurisirea, respectiv caterisirea), gravitatea celor două situații: 1. rugăciunea simplă; 2. rugăciunea însoțită de Sfânta Liturghie și de Sfânta Euharistie – săvârșite împreună cu ereticii.

Ce mai aflăm, cu mare surprindere, de la ÎPS Serafim?

Aflăm că „în ecumenism s-a stabilit drept principiu ca creștinii de diferite confesiuni să se roage împreună, dar să nu participe împreună la Euharistie, până nu se va realiza unitatea de credință“.

După ce a încercat să ne încredințeze că atunci când nu e vorba de Euharistie, canoanele îngăduie rugăciunea cu ereticii (ceea ce nu-i adevărat!), ÎPS Serafim încearcă să ne convingă acum că deja această noutate (rugăciunea cu ereticii) ar fi un fapt împlinit, și încă mai de mult, așa încât ar trebui să credem că între timp procedura s-a învechit, că a devenit obișnuită, și e recomandată (de fapt, impusă!) cu căldură și celorlalți întârziati, prin formula impersonală „în ecumenism s-a stabilit...“. Cine a stabilit? Când, și cu ce autoritate? Cine ne obligă să ne rugăm cu ereticii? Ce înseamnă acest „ecumenism“? Suntem și noi, ortodocșii, deja integrați pe tăcute în ecumenism? Dacă da, ce obligații și ce răspunderi ne revin? De cine ar trebui să mai ascultăm? Cine ne dă, de acum, ordine? Sau vorbirea cu subînțeles a ÎPS Joantă este doar un avertisment, un fel de a spune: „Ia vedeți, să fiți supuși și cuminți; acolo, la «ecumenism», trebuie să ajungem cu toții, la acel nivel elevat și modern de mondializare a credinței, de care, oricum, nu va scăpa nimeni!“. Deși fraza poate fi interpretată și așa, ca o invitație la integrarea totală în ecumenism („dacă s-a stabilit această linie, de undeva, de sus, de la ecumenism, atunci trebuie musai să ne supunem, să facem ascultare“), totuși nu trebuie exclusă

versiunea mai plauzibilă că pledoaria ÎPS Joantă e menită să justifice această gravă eroare, săvârșită deja: aceea de a fi experimentat (din slăbiciune? din curiozitate? din culpă?) rugăciunea comună cu ereticii, și să-i dezactiveze acum, *post-festum*, gravele consecințe: afurisirea celor vinovați, cerută de Canonul 45 Apostolic.

Îndată ce ne-a convins (sau, așa crede!) că ecumenismul e ceva bun, de viitor pentru noi, și un „*statu quo*“ pentru ei, participanții la adunarea ecumenică, ÎPS Joantă vine cu completări pentru a ne lămuri cât de bine ne va fi nouă de acum încolo, încălecați fiind de acest balaur numit „ecumenism“: „*Mișcarea ecumenică s-a născut tocmai din dorința de cunoaștere reciprocă și se dorește să fie, înainte de toate, un dialog al dragostei între creștini. [...] După secole de ignoranță și, deseori, de războaie religioase, bisericile și confesiunile creștine încep să se apropie unele de altele, să se cunoască reciproc, pentru a putea aprecia pozitivul din fiecare tradiție și să se pună la masa dialogului teologic, pentru a depăși diferențele dogmatice care le separă, în vederea refacerii unității creștine. Cine poate fi atât de orb sufletește, ca să nu vadă în aceasta mâna lui Dumnezeu, lucrarea Duhului Sfânt, Care nu încetează să conducă lumea în mod misterios spre unitatea ei în Hristos?*“.

Din nou limbajul de lemn, împănat cu promisiuni zaharisite și cu amenințări voalate, cu care deja ne-am obișnuit. Ni se promite marea cu sarea pentru trup (pace și prosperitate), precum și lapte și miere pentru duh („*dialogul dragostei între creștini*“). Trebuia să vină ecumenismul să ne învețe că Dragostea este mai mare decât toate (v. *I Corinteni*, 13/13)? Va să zică, până acum am trăit „*secole de ignoranță*“ (tii! ce proști fuserăm, frate Serafime, până ce a venit peste noi ecumenismul ăsta!) și „*războaie religioase*“ (asta da, la catolici și la protestanți; dar la ortodocși, niciodată!). Acum bisericile și confesiunile vor „*să se pună la masa dialogului teologic*“, unde firul se va despica în patru, și apoi în opt, iar apoi se va strecura cămila prin urechile acului, iar țânțarul va deveni armăsar. Atunci diferențele dogmatice vor dispărea ca prin farmec, și toți vor fi o apă și un pământ. Cine se va împotrivi, are de pe acum eticheta pregătită, care i se va lipi în frunte: „*orb sufletește*“, căci dialogul ecumenic este o mână (dar nu a lui Dumnezeu, așa cum o vede, super-optimist, ÎPS Joantă) care face o lucrare de duh (dar nu a Duhului Sfânt, nici într-un caz!), care nu încetează să conducă lumea (aici a nimerit-o! Cine conduce lumea? Ghici, cine e stăpânitorul lumii acesteia? – v. *Ev. Ioan*, 14/30) în mod misterios (ocult, mai bine zis) spre unitatea ei; da, dar nu în Hristos,

ci în locul lui Hristos (Anti-Hrist, în grecește), căci de Hristos nu mai e nevoie în lume, îndată ce El nu e din lume și a biruit lumea.

Dar... chiar să nu fi fost nimic pozitiv în tot discursul ÎPS Serafim? Fără să vrea, el a spus, totuși, și un mare adevăr, pentru că, de, vorba proverbului: „Gura păcătosului, adevăr grăiește“. Iată care este acest adevăr: „Relativizarea Cuvântului lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă în fond negarea Lui și acomodarea moralei creștine la duhul veacului de acum, uzurpă temeliile înseși ale Creștinismului [...] pe drept cuvânt provoacă scandal și sminteală printre creștinii de bună credință“.

Nu știm cât Cuvânt a citit ÎPS Serafim din miile de pagini care păstrează Cuvântul venit din cer, intitulate chiar „Cuvântul lui Dumnezeu“, inventariate și arhivate cu mare responsabilitate la Mănăstirea de la Glodeni-Pucioasa. Sigur este însă că relativizarea și chiar negarea Cuvântului (făcută sistematic chiar de către biserica oficială, pe care ÎPS sa a reprezentat-o la această „fastuoasă consfătuire“, autointitulată cu nedisimulată megalomanie „Oameni și Religii“) uzurpă temeliile creștinismului autentic, trăitor în duh și în adevăr, și aduce mahnire și suferință creștinilor de bună credință.

Oameni și Religii... O adunătură de „biserici“, amorfă, deusolată, fără Duh, în care s-au rătăcit și câțiva bieți păstori din România, după ce și-au lăsat de izbeliște puținele oi ascultătoare pe care le mai aveau. Aici s-au înfrățit în vorbe și promisiuni cu necredincioșii și cu ereticii, îmbărbătându-se unii pe alții și făurindu-și împreună, dar fără Dumnezeu, vise de unire și de împreună-slujire în capiştele lor, vise care nu se vor împlini niciodată, căci unitatea credinței va fi numai atunci când va fi o singură turmă, adunată la chemarea blândului Păstor. Dar unire în care credințele să se adune, să se amestece și să coexiste într-un „pașnic“ ghiveci ecumenic, nu va putea fi niciodată.

DANSÂND PE SÂRMĂ, DEASUPRA PRĂPASTIEI

„Nimeni în afară de Mine, Fiul Tatălui, n-a văzut pe satana când a căzut din cer. Eu l-am văzut, și tot Eu l-am trezit pe Mihail ca să rostească luarea-aminte a îngerilor și statul lor sub Cel ce i-a creat pe ei. Și dacă Eu am fost de față la această stricăciune, care a venit de la bucuria cea semeață a omului cel dintru început, iată, de aceea le-am aminat aceasta apostolilor Mei, și le-am spus că am văzut duhul bucuriei semețe, care l-a căzut pe om de la viața cea întru Duhul Domnului.“

(citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 21 februarie/6 martie 1994)

Odată ce Dumnezeu Și-a ales un popor, noul Israel, pe care îl călăuzește pas cu pas, așa cum făcea de demult cu poporul Israel cel după trup, se desprind câteva perspective teoretice pentru creștinul care aspiră sincer la dreptul de stățător în poporul lui Dumnezeu:

1. Prima, și cea mai la îndemână, este aceea de a copia cu sânguință toate împlinirile pe care le observă la creștinii Noului Ierusalim, călăuzindu-se pas cu pas după Cuvântul lui Dumnezeu, dar rămânând în biserica din lume, ca enoriaș practicant;

2. A doua este de a pătrunde, ca membru cu drepturi depline, într-o obște creștină de nou Ierusalim, deja formată, după ce, în prealabil, s-a dezbrăcat cu hotărâre și fără păreri de rău de tot ce înseamnă „amestec cu lumea“, urmând ca aici să-și definească procesul de formare a creștinului de tip nou, într-o biserică de tip nou. Nu este vorba aici, însă, decât despre o perfecționare (sau, eventual, înnoire) în purtări; am subliniat în mai multe rânduri că învățătura de credință a Noului Ierusalim este de cea mai autentică și tradițională factură creștin-ortodoxă;

3. A treia este de a forma chiar în familia sa (dacă aspirantul are familie după trup) o biserică de nou Ierusalim, cu osebite dacă variantele precedente au dat greș, ori s-au dovedit a fi (din diverse motive) inoperante. Este evident că această alternativă are caracter provizoriu, până la integrarea într-o biserică autentică și întreagă, din care nu lipsesc harul preoției și duhul proorocesc.

Să zăbovim, pe rând, asupra conotațiilor practice ale acestor inițiative:

1. În prima situație, se subînțelege că trebuie luată în calcul încă de la început o posibilă incompatibilitate în relațiile cu ceilalți enoriași sau cu preotul paroh, stare care este condiționată de gradul de înțelegere și de toleranță, întâlnit la aceștia. Mai mult, în cazuri extreme se poate ajunge la o inacceptare vădită, exprimată prin muștrări, presiuni, sau chiar la o „*excomunicare*“, în sensul benign al termenului: creștinul este considerat în continuare „*un anume fel de creștin ortodox*“, dar nu mai este suportat cu bucurie într-o proximitate vizibilă. De aceea, fără a fi neapărat alungat (deși au fost și asemenea situații), el se va simți nevoit să se refugieze între zidurile altei biserici, acolo unde este mai puțin, sau deloc, cunoscut. Mai este posibilă și varianta de a fi tolerat ca un „*ciudat*“, dar ridiculizat și combătut cu orice ocazie posibilă, prin interminabile dialoguri sterile, care încearcă să stabilească *cine a fost mai întâi: oul, sau găina?* Este evident că într-o asemenea variantă, creștinul simpatizant al Noului Ierusalim va fi obstrucționat cu orice prilej și chiar batjocorit, dacă prețuiește pe față unele forme radicale de curăție și de renunțare la superficialitățile vieții din lume, sau dacă ține să respecte cu strictețe unele porunci date de Dumnezeu pentru o mai eficientă înnoire a ființei sale. Presupunând însă că aceste lucruri nu se întâmplă, ci, dimpotrivă, este acceptat cu calm și chiar cu o oarecare indiferență de către preot și de ceilalți enoriași, se pune întrebarea dacă această indiferență nu definește o atmosferă mai generală, de superficialitate sau de conformism-ritualism, a întregii biserici, caz în care eficiența actelor cultice, făcute în comun, poate fi afectată în mod dramatic. În acest caz, nici creștinul aspirant la mai bine nu sporește doar cu învățăturile teoretice pe care le-a aflat din *Cuvânt*, dar nici biserica nu se schimbă din amorțeala și apatia ei. Toți sunt în starea Bisericii din Laodiceea (v. *Apocalipsa*, 3/14-16), căldicei, și în pericol de a se risipi în afară. Forma agravantă este atinsă în biserica în care nu mai există harul preoției sau duh de prooroc, deoarece o asemenea biserică nu este întregă.

Generalizând experiența creștinului sângrinos, care-L caută cu zel pe Dumnezeu în biserica lumii, apare ca legitimă următoarea întrebare: oare, în biserica din lume se pot naște și crește familii ale poporului *Cuvântului lui Dumnezeu*?

Răspunsul la această întrebare este simplu, dezarmant și, totodată, dezolant de trist: persoanele izolate din biserica din lume, care împlinesc după puterile lor voia lui Dumnezeu, *nu alcătuiesc un popor*. Restul de „*credincioși*“, care îi înconjoară pe cei mai zeloși, sunt amestecați cu trăirile grosiere, exterioare Împărăției lui Dumnezeu. Ei practică ocazional sau sistematic mândria, mânia, desfrânarea, invidia, lăcomia, lenea, iu-

birea de arginți; disprețuiesc fecioria, postul îl încalcă, se îmbracă necuviincios, mănâncă mortăciuni. Biserica ar trebui să lucreze cu multă energie pentru curățirea sa din interior, dar n-o face, preferând justificări pentru jumătățile de măsură. Când păcatul ajunge a fi habitual și la preoți, atunci se împlinește Scriptura lui Daniel proorocul: urâciunea pustiirii a ajuns în locul cel sfânt (cu alte cuvinte, modelul fiind pervertit, poporul nu mai are etalon) (v. *Daniel*, 9/27).

Creștinii din poporul *Cuvântului lui Dumnezeu* nu practică păcatele nici măcar ocazional, iar greșelile le spovedesc cu responsabilitate. Împărțășirea lor cu Sfintele Taine se face într-o stare de pregătire autentică. În schimb, în biserica din lume, aceste acte sunt adesea desacrate, fiind dezbrăcate de Taină: ritualuri goale, fără conținut, mai ales atunci când sunt cumpărate cu bani. Să consemnăm doar câteva greșeli și păcate, uzuale în biserica din lume, care tulbură sau alungă definitiv Duhul Sfânt, căci Duhul lui Dumnezeu este sensibil și delicat, așa cum este un porumbel în lumea văzută:

– lipsa sfielii sfinte, în special la marile sărbători (Bobotează, Paști): îmbrânceli, luptă pentru întâietate, luptă pentru scaun, cuvinte jignitoare, chiar încăierări;

– lipsa conduitei adecvate: femei cu capul descoperit, bluze decoltate sau rochii mulate pe trup, pălărie, pantaloni, fuste scurte, culori țipătoare, podoabe, parfumuri puternice, rujuri, machiaje, coafuri sofisticate etc.; bărbați cu capul acoperit, în tricouri, în pantaloni scurți, cu haine de șantier, sau, dimpotrivă, îmbrăcați luxos și împodobiiți cu inele și brățări de aur, fără barbă, cu pachetul de țigări în buzunar;

– cumpărarea preoției (simonie) de la episcopii care hirotonesc pe bani; cumpărarea parohiei sau a rangului bisericesc (care sunt și ele tot acte de simonie, deși majoritatea preoților le dau o interpretare diferită);

– vinderea slujbelor în biserică (botezul, cununia, înmormântarea, spovedania, maslul, chiar și Sfânta Împărțășanie uneori, prin unele biserici etc.), contrar îndemnului lui Hristos: „*în dar ați luat, în dar să dați*“ (Ev. Matei, 10/8);

– transformarea slujbelor în spectacole (coruri plătite, nunți, botezuri cu manifestări zgomotoase, fără reținere, și în toalete necuviincioase);

– preoți lacomi după bani, care mănâncă și beau în altar, fumători, desfrânați, lipsiți de sfiala sfântă, demagogi, bîrfitori, cârcotași, duplicitari, farisei;

– preoți aflați la a doua sau a treia nevastă, contrar prevederilor din canoane;

– clerici homosexuali, uneori având tupeul să-și dezvăluie sistematic și pe față afinitățile anormale;

– episcopi cu preocupare bolnăvicioasă, simoniacă, de a deveni cu orice preț mitropoliți sau patriarhi.

Pot, oare, creștinii să evolueze normal într-o asemenea atmosferă viciată de păcate? Oare, nu se vor sufoca și vor pieri duhovnicește?

2. Tocmai de aceea, pentru a nu amesteca lumina cu întunericul, „*obștile*“ și „*cetățile*“ de nou Ierusalim deja formate se caracterizează printr-o motivată reținere față de intenții exterioare de aderare intempestivă a unor „*aspiranți*“ la familiile creștine constituite. Mai degrabă ele se oferă ca model, pentru ca în același fel să se constituie alte obști împlinitoare, care să-și asume responsabilitate și angajament propriu. În acest fel, fiecare obște sau cetate își asumă propriile împliniri sau neîmpliniri, iar principiul „*teritorialității*“ devine un obiectiv secundar, aproape neglijabil. De exemplu, dacă există deja o obște creștină în orașelul X, nu înseamnă că automat toți aspiranții care vor apărea în acest orașel vor trebui obligatoriu integrați în obștea respectivă. Acest lucru nici nu este măcar o noutate. Dintotdeauna au existat niște condiții preliminare, pentru care catehumenii (noii veniți, cu aspirația de a fi incluși în biserică) erau cercetați cu atenție de către preoți, pentru a li se cântări cât de cât statornicia, și apoi erau catehizați cu multă răbdare și grijă. Primirea în biserică se făcea mult mai târziu (de obicei la Paște, pentru a i se da o notă mai sărbătorească evenimentului), când încrederea obștei în posibilitățile reale de integrare în obște a noului venit căpăta contur și stabilitate. Așadar, simpla dorință sau intenție, oricât de aprinsă ar fi, nu este suficientă pentru a sări peste etapele care se vădesc necesare, și pe care biserica apostolică le-a practicat sistematic în primul mileniu. Faptul că în prezent ușierii au dispărut la biserica din lume, lăsând loc ca să intre curioșii, exaltații sau chiar răufăcătorii, este un lucru dureros, care s-ar cuveni să fie cu hotărâre îndreptat.

3. Persoanele care din diverse motive nu s-au putut integra încă în obștile existente, sau deoarece în localitatea de domiciliu nu există încă o asemenea obște, trebuie să-și asume singure o lucrare de apostolat asupra propriei persoane. Responsabilitatea aceasta derivă din faptul că în prezent există o călăuză fermă și sigură, care le pune la îndemână o completă gamă de răspunsuri la orice neclaritate sau nelămurire: *Cuvântul lui Dumnezeu*, disponibil în formă scrisă sau pe Internet. Nimeni nu se poate prevala de responsabilitatea personală în fața lucrării Duhului Sfânt peste biserică, justificându-se vreodată cu impardonabilul „*N-am știut!*“. *Cuvântul lui Dumnezeu* este toiagul, care nu numai că sprijină, dar uneori

mai și mustră: „*Cuvântul Meu este împărat și este toiag de sprijin pentru toți cei ce se scoală pentru venirea Mea.*“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 7/20 mai 1998).

Fiecare, singur sau cu familia lui, poate fi o biserică în formare, până ce va ajunge la statura lui Hristos, bărbat desăvârșit, și atunci Dumnezeu Însuși va lucra pentru a-i întregi biserica, sau pentru a-l atașa la o altă biserică locală întreagă.

Din această analiză rezultă că în nici o situație biserica din lume nu mai oferă în prezent, atâta timp cât refuză a-și face mai întâi propria înnoire, o soluție constructivă pentru creștinul care a înțeles că nu poate sluji la doi domni, și a ales să-I slujească numai lui Hristos. Această conjunctură este specifică timpurilor pe care le trăim, căci n-a fost de la început așa. Multă dragoste și răbdare a arătat Dumnezeu bisericii ortodoxe, până când aceasta, dincolo de neîmplinirile care se tot adunau, și ca număr, și ca amploare, a ajuns să I se împotrivescă pe față lui Dumnezeu. Această împotrivire are, ca început istoric, anul 1993, luna ianuarie, când a avut loc „*Primul Sinod Tâlhăresc*“. Abia după acest eveniment Dumnezeu a rostit îndemnul ca toți creștinii responsabili să iasă din biserica lumii, care-L trădase pe Dumnezeu: „*Acum însă, cu milă mare, cu durere plină de milă, strig cu cuvânt de jale și le spun celor credincioși și sfinți, între cei mincinoși care-și zic biserică a Mea, și le spun și celor dintre ei care se întorc spre pocăință: ieșiți din mijlocul celor desfrânați care s-au ascuns sub haină de om sfânt, și osebiți-vă acum! Nu stați, nu mai stați atinși cu cei ce stau necurați înaintea slavei cuvântului Meu care vine și dă fiecăruia înapoi fapta sa! Ieșiți, și vă osebiți, și Eu vă voi primi pe voi, și vă voi hrăni, și vă voi adăpa, și vă voi arăta voia Mea, ca să umblați în ea, căci cuvântul Meu vine pe pământ, și el va arde tot ce este uscat, și va arăta tot ce este sfânt, și feștila care fumegă nu o voi strivi, ci voi sufla în ea ca să se aprindă și să lumineze, iar trestia frântă nu o voi zdrobi. Amin.*

Eu, Fiul Tatălui Savaot, M-am făcut cunoscut Dumnezeu venit de la Tatăl, Om născut din Fecioară, și iarăși am venit sub numele Meu cel de la sfârșit de timp, și Mă numesc Cuvântul lui Dumnezeu, și grăiesc în limba poporului român, în mijlocul căruia Mă slăvesc în cuvânt, de cincizeci de ani, prin taina venirii Mele a doua oară după om, căci au trecut cele șapte veacuri de la facerea lumii, iar la jumătatea veacului cel de după acestea, am scris șapte mii cincisute de ani și am ridicat din nou pe pământ Biserica Mea, și prin cuvânt am așezat-o pe temelie ei, și Eu sunt temelie ei, și așa grăiesc, din mijlocul Bisericii Mele cea de nou Ierusalim, către cei ce cu minciună își zic biserică a Mea: nu mai mințiți

neamurile pământului că sunteți slujitori ai lui Dumnezeu, voi, cei ce ați făcut din locașuri știute sfințite, case de desfrânare pentru slava voastră deșartă; voi, cei care ați pângărit altarele cele de la părinți; voi, cei care zăceți în sângele vostru și care s-a ridicat de nouă stâneni deasupra capetelor voastre! Eu sunt Fiul Tatălui Savaot, și am venit cuvânt pe pământ ca să scriu peste voi sfârșitul minciunii, căci diavolul e tatăl minciunii, și voi aveți de tată pe diavolul. Nu mai duceți omul cu vorba că sunteți ai lui Dumnezeu și că spre voi este cărarea cea spre Mine! Nu-i mai mințiți pe fiii oamenilor, care merg ca orbii după voi, dacă voi slujiți păcatelor strigătoare la cer! De cincizeci de ani plânge peste pământ cuvântul Meu ca să-l audă omul, iar voi, de la altare, ați pângărit biserica, ați ruinat-o, ați pătat numele ei cel sfânt. Biserica este sfântă prin cei ce o alcătuiesc pe ea, dar dacă aceștia sunt fii ai diavolului prin faptele lor desfrânate, ei nu sunt biserică sfântă, ci sunt biserică desfrânată, dar nu a lui Dumnezeu este ea așa. Purtați-vă păcatele sub ce nume vreți, dar nu sub numele Meu, nu sub haina cunoscută a fi haină de biserică.

Iar vouă, celor ce aveți temere de Dumnezeu între acești ai minciunii oameni, care și-au zis și își zic biserică a sfinților, vă grăiesc cu cuvânt hotărâtor; mai înainte să cadă plata păcatelor peste trupurile care nu s-au pocăit în ele de faptele lor rele: ieșiți din mijlocul lor, din mijlocul celor desfrânați de la altare, ca să nu cadă peste voi mânia cea pentru fapte vrednice de mânie, ca să nu beți din vinul aprinderii mâniei lui Dumnezeu! Ieșiți și vă osebiți, și apoi veniți spre muntele Meu de cuvânt, și învățați de la Mine legea sfințeniei, și să mergeți pe calea ei, căci vine pe pământ veșnicia, și ea trebuie adusă, trebuie zidită de trupuri sfinte și pline de Duh Sfânt! Întoarceți-vă la dragostea Mea, căci Eu, pentru dragostea Mea l-am zidit pe om la început, nu pentru dragostea lui; l-am zidit să fie biserică a Mea, și nu a lui. Cu milă și cu lacrimi vă chem, mai înainte să-Mi vărs mânia, căci păcatele strigătoare la cer ale celor ce se ascund sub nume de biserică sfântă, Îmi dau peste mână, iar în mână am cupa mâniei. Veniți spre pocăință și spre scăpare și faceți-vă praznic de Duh Sfânt și dați-vă în dar lui Dumnezeu, acum când Eu, Fiul Tatălui Savaot, scriu pe pământ cincizeci de ani de cuvânt al gurii Mele, rostit în mijlocul neamului român, și când voi da cartea judecății făpturii la toți cei care o vor vedea acum. Cuvântul Meu cel de cincizeci de ani a plâns adânc în Mine, și l-am rostit peste cei credincioși și l-am făcut carte, care se numește Cartea Vieții Mielului. Cuvântul este viața, iar viața este lumina oamenilor, și lumina luminează în întuneric. Întindeți mâinile spre Mine dacă voiți scăparea, și luați și vă hrăniți cu cuvântul vieții, că vreau să nimi-

cesc moartea, cel din urmă vrăjmaș. Vreau să nimicesc păcatul, dar nu pot să fac aceasta prin oamenii minciunii, care se numesc antichrist prin păcatele lor, prin viața lor cea cu minciună, și cu care au dus omul la nepăsare de suflet, de nu mai văd Eu pe pământ om cu temere de Dumnezeu, prin care să se oprească omul de la rătăcire și să vină să-l învăț Eu calea și scăparea.

O, popor român, scutură-te de fariseii care îți ologesc mersul spre scăparea ta de sub omul fărădelegii. Vino să te păstoresc Eu, Domnul, că nu mai găsești pentru tine păstori pe pământ. Vino la calea Domnului Dumnezeului tău, că nu e nimeni să te salveze în afară de Mine. Vino spre Dumnezeu și fii credincios, și învață taina ființei tale cea de la Dumnezeu, taina Mea din tine, căci prin cuvântul Meu cel din mijlocul tău, iarăși fac lumea, fac cerul cel nou și pământul cel nou, căci am această Scriptură de împlinit pe pământ, dar vreau să te ocrotesc de pieire în mijlocul neamurilor pământului, căci ești pământul Meu, ales de Tatăl de la facerea lumii, pentru Mine, după cele șapte veacuri de oameni. “ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 14/27 februarie 2005).

Într-adevăr, pentru a dovedi ce poziție îndelung-răbdătoare a adoptat Dumnezeu față de biserica din lume, de-a lungul timpului în care a fost promovată această lucrare de înnoire, vom trece în revistă pe scurt o parte din intervențiile corective, pe care Cuvântul lui Dumnezeu le-a pronunțat asupra bisericii. Vom vedea cât au fost ele de nuanțate, evoluând în timp în funcție de atitudinea acesteia:

– încă de la început, Domnul anunță proliferarea sectelor religioase și deplânge agresivitatea lor: „S-au înmulțit sectele, poporul mic, sectele care hulesc pe Maica Mea. “ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 2/15 august 1955);

– totodată, Domnul îi avertizează pe creștini să nu se lase tentați de a urma exemplul sectanților, și să nu disprețuiască cele sfinte: „Nu vă luați după sectanți ca să batjocoriți crucea, și închinați-vă ei, că sângele Meu a sfințit-o. “ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 25 ianuarie/7 februarie 1956);

– Domnul deplânge dezinteresul creștinilor pentru biserică și atracția spre obiceiurile pierzătoare de suflet: „O fraților, ați uitat calea bisericii. [...] Iată, bisericile sunt goale, iar cârciumile sunt pline. “ (Citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 1/14 mai 1957);

– Domnul îndeamnă la practicarea adevărilor de credință ortodoxă: „Fiilor, iată ce vă întreb: credeți voi în post, în biserică, în rugăciune, în Sfintele Taine, în cruce, credeți? «Da, Doamne!» Atunci de ce nu le folosiți? Folosiți-le, măi copii. “ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 1/14 mai 1957);

– Dumnezeu deplânge starea de necurăție a creștinilor și dezinteresul lor: „*Iată, biserica Mea este goală, și cei ce vin, unul la o sută e bine; ceilalți sunt murdari și întinați.*“ (citad din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 25 mai/7 iunie 1958);

– Domnul e îngrijorat de agresivitatea statului ateu comunist: „*Copiii Mei, se încuie biserica, se strâng cărțile și se ard.*“ (citad din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 25 mai/7 iunie 1958);

– Domnul deplânge dezinteresul preoților, dar, totodată, le recomandă creștinilor să nu-i judece, ci să le fie ascultători întru toate: „*Iată, preoții, în loc să sfârșească slujba la ora 12, se pregătesc să termine de vreme. Mulți sar cuvintele slujbei, dar voi nu judecați; supuneți-vă.*“ (citad din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 25 mai/7 iunie 1958);

– Domnul proorocește lepădarea de credință, pe fondul eliminării învățământului religios din școli, ceea ce va duce la pustiirea bisericilor: „*Primul semn este lepădarea de credință, și al doilea este îndepărtarea icoanelor și a rugăciunii din școli, și al treilea semn este pustiirea casei lui Dumnezeu.*“ (citad din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 24 ianuarie/6 februarie 1959);

– Domnul îi îndeamnă pe creștini să cinstească preoția: „*Tot cel ce este fără preot, nu este de la Dumnezeu.*“ (citad din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 18 aprilie/1 mai 1960);

– Domnul îndeamnă creștinii să nu părăsească biserica, dar le proorocește și vremea în care preoții îi vor determina să plece din biserici, „*dându-i afară*“ indirect, prin conduita lor „creștinească“, și care va deveni de nesuportat: „*Vă poruncesc vouă, creștinilor, să nu părăsiți biserica, pentru că atâta va mai fi lumina Domnului cu voi: câtă vreme mai stă biserica în slujbă. Vine vremea să fiți dați afară din biserică. [...] Voi, creștinilor, respectați preoții, oricât ar fi de aspri cu voi, ca să nu cădeți în blestemul legii lui Dumnezeu.*“ (citad din *Cuvântul lui Dumnezeu*, ianuarie 1963).

Biserica însă suferă o involuție, marcată puternic de imixtiunea statului laic. Preoții sunt fie persecutați și se risipesc, fie pervertiți, și așa ajung cu repeziciune la o viață plină de îndestulări trupești și nepăsare față de obligațiile duhovnicești. Este momentul în care Dumnezeu poruncește creștinilor să urmeze îndemnuri noi, care treptat se radicalizează:

– Domnul îi oprește pe creștini să se mai ia după îndemnurile acelor preoți care au ajuns numai trup: „*Frate și soră, dacă preotul ți-a îngăduit ceva oprit, nu trece peste legea Mea, căci preotul nu mai duce găleata cea grea, ci pe cea ușoară. Frate și soră, preoții din trecut erau model; preoții de acum nu mai sunt model. Uitați-vă, că de la bordei au ajuns la case mari. O, aceasta aduce sfârșitul.*“ (citad din *Cuvântul lui Dumnezeu*, decembrie 1964);

– Domnul proorocește, în același timp, restaurarea bisericii, îndemându-i pe creștini să nu disprețuiască demnitatea de preot, pentru că și preoția va fi restaurată: „*...biserica cea dintâi va fi zidită din nou.*“ (citad din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 28 martie/10 aprilie 1965);

„*Tu să prețuiești pe preot.*“ (citad din *Cuvântul lui Dumnezeu*, mai 1965);

– Domnul anunță că Se va folosi în continuare de adevărații preoți: „*Fiilor, am să aduc un preot, și va sfinți templul Meu.*“ (citad din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 4/17 septembrie 1965);

– Domnul îi mustără pe preoții nepăsători, pentru lipsa lor de responsabilitate și pentru neglijență în timpul slujbelor: „*Fiule, ești preotul Meu, ești inger în odăjdii. Fii în supraveghere, căci în timpul sfintei slujbe umblă poporul în biserică cum umblă caprele în târlă.*“ (citad din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 12/25 februarie 1973);

– Domnul scoate în evidență faptul că păcatul alungă harul preoției și anunță ridicarea harului de la preoții care prin faptele lor s-au despărțit de Hristos și nu-I mai slujesc Lui: „*Tată, nu mai e preoție să te spele. Preoție e, dar nu mai e cu Mine. Am întâlnit în cale preoți care slujesc la duhul rău prin concursuri de dansuri și cor. Și voi lua Darul și Harul și nu va mai avea cine să spele pata ta. Voi lua darul preoților, căci nu-Mi mai slujesc Mie.*“ (citad din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 27 septembrie/10 octombrie 1973).

Teologia omenească a considerat dintotdeauna că preotul este doar un instrument al harului lui Dumnezeu, primit în dar de la El, și, ce a dat Dumnezeu, nu poate să-Și mai ia înapoi. Se omite însă că darul acesta, care este mai presus de darurile primite de îngeri, nu este în primul rând pentru preot, ci pentru turma lui. Preotul însă, știind că el se împărtășește primul, iar enoriașii săi după el, a considerat că el este principalul beneficiar al harului. De aceea zice el că „*nu i se ia harul*“. Dumnezeu, într-adevăr, nu ia acest dar și har înapoi, căci n-ar avea ce să mai facă cu el așa, întinat, cum l-a făcut preotul; însă nu-l mai recunoaște ca valid, dacă este silit de comportamentul neadecvat al preotului. Pentru a-i proteja pe creștini, ferindu-i de a se împărtăși cu osânda pe care ar trebui s-o mănânce și s-o bea preotul pentru a sa nevrednicie, El scoate de sub osândă aceste „*Taine*“, care rămân ceea ce au fost de la începutul slujbei: pâine și vin. Și așa, din mila lui Dumnezeu pentru creștini, scapă și preotul de a-și lua imediat osânda pe care o merită, așa cum pățise Iuda. Dumnezeu însă nu poate să ascundă starea la care s-a ajuns. El nu-i înșeală pe creștini, ci le spune adevărul în față, îndemnându-i să nu-și mai facă iluzii: dacă ei sunt convinși că preotul este un mijloc al harului, atunci preoții de acum se aseamănă geamurilor murdare și afumate, care nu mai lasă lumina soarelui să treacă

prin ele. Așadar, Dumnezeu anunță că de acum nu mai îngăduie păcatele preoților, și că ei înșiși, aceia care nu-I mai slujesc Lui, își răstoarnă harul preoției, pierzând puterea săvârșirii Sfintelor Taine, căci peste jertfa lor nesângeroasă, s-a așternut grea și apăsătoare nelegiuirea, așa cum este scris în cartea proorocului Daniel: „Și a mai crescut până la mai-marele oștirii, și i-a luat jertfa de fiecare zi, și i-a răsturnat locul templului său. Și peste jertfa de fiecare zi, el a pus nelegiuirea și a aruncat adevărul la pământ, și el a făcut și a izbutit.” (Daniel, 8/11,12), „Și oști trimise de el vor sta și vor pângări locașul sfânt și cetatea, iar jertfa de fiecare zi o vor da la o parte, și vor pune în loc urâciunea pustiirii.” (Daniel, 11/31):

– Domnul proorocește nepăsarea arhierilor, care nu vor odrăslî preoți adevărați, ci popi ca aceia ai lui Baal, de pe vremea Sfântului Ilie. Degradarea comportamentală a preoților, care vor prefera, în locul sfințeniei, viața desfrânată, va atrage după sine și căderea bisericii: „Fiți atenți. [...] Va face din preoți, popi, și vor umbla ca păcătoșii: cu pipa, cu mândruța, cu sticluga, și vor umbla și cu știința.” (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 9/22 martie 1974);

– Domnul anunță că o situație critică se va instaura în biserică: „Unde sunt păstorii, de nu mai îngrijesc de această lume nebună?” (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 28 martie/10 aprilie 1974);

– Domnul subliniază puritatea credinței ortodoxe, care rămâne nealterată, indiferent de conduita celor care o propovăduiesc, și îndeamnă la veghe pe poporul Cuvântului Său, pentru a nu pierde și el această comoară așa cum a pierdut-o biserica din lume. Totodată, numește pe poporul Său, cu numele: *Israel*, pentru a-i sublinia alegerea, dar și pentru a sublinia responsabilitățile lui față de credința ortodoxă: „Israele, poporul Meu, nu schimba credința ta. Credința curată și nepătată este credința ortodoxă și religia ortodoxă. Amin.” (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 21 mai/3 iunie 1974);

– Domnul subliniază importanța gesturilor, aparent mărunte sau stereotipe din biserică, pentru că ele creează atmosfera de sfiiciune sfântă și de reculegere, atât de folositoare din timpul slujbelor: „Aveți grijă, tată, de bisericuță. Nu faceți zgomot în timpul slujbei. Nu stați în bisericuță fără să vă închinați și să cântați. Nu stați în picioare când trebuie să îngenuncheați. Respectați, că nu mai are cine să respecte, decât voi.” (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 16/29 iunie 1974);

– Domnul confirmă practici uzuale din biserică, păstrate prin Sfânta Tradiție: „La biserică dați liturghie și pentru vii, și pentru morți.” (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 8/21 iulie 1974);

– Domnul proorocește chiar și ridicarea harului, acolo unde este nepăsare: „Uite, tată, o să rămâneți fără biserică, și o să rămâneți fără preot și fără Trupul și Sângele Meu, și o să rămâneți fără păstori. Toate le ia Dumnezeu. De ce? Cele duhovnicești se ridică fiindcă nu sunt prețuite.” (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 31 iulie/13 august 1974);

– Domnul anunță degradarea mișcării ortodoxe de avangardă, „Oastea Domnului”, și consecințele tragice ale acestei decăderi, pentru întreaga creștinătate românească: „De când a căzut Oastea Domnului, a căzut toată omenirea în păcate. Copilașii Mei, erau preoți în Oastea Domnului și preoții predicau și slujeau. Acum, de când a căzut, nu mai e putere nici la împărat, nici la argat. [...] Dacă mai era Oastea Domnului, nu era țara românească cu portul acesta, și ar fi fost o țară de laudă cerească. Durerea este că s-a strivit. Nu era pe pământul românesc crucea dărmată și bisericuțe încuiate.” (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 2/15 septembrie 1974);

– Domnul îi previne pe creștini să nu mai facă păcate, deoarece prin pierderea harului preoției s-a pierdut și puterea de a lega și a dezlega păcatele, putere care fusese primită prin succesiune apostolică: „De aceea zic: creștine, nu mai face păcat, că nu mai ai unde să te speli, că Trupul și Sângele din Potir, se ia și se întoarce înapoi la aleșii Săi. [...] Bisericuța nu pentru lume se dărmă, ci pentru tine, copilul Meu, ca să nu te mai duci tu.” (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 18/31 octombrie 1974);

– Domnul dezvăluie păcatele care au dus la pierderea calității de preoți în fața lui Dumnezeu: „Vă spun: sunt preoți în iad, pe care îi ceartă îngerii pentru lăcomie, pentru curvie, pentru hoție, pentru înșelătorie, pentru călcarea sfintei anafure, pentru că se duc întinați la sfânta masă.” (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 7/20 noiembrie 1974);

– Domnul arată că preoții vor da seama cu amar de nepăsarea lor față de talantul încredințat: „Vai de acela care a încuiat ușa bisericii! Vai de acela care a încuiat ușa credincioșilor!” (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 25 decembrie 1974/7 ianuarie 1975);

– Domnul arată că nu este împotriva preoților, și chiar că vor fi puține (dar prea puține) excepții; în schimb, preoții vor fi împotriva lui Dumnezeu și a poporului Său: „Tată, nu sunt împotriva preoților, dar unul la o mie își va păstra cumințenia, și mulți vor fi împotriva, crezând că te faci tu mai mare în picioare decât ei.” (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 6/19 ianuarie 1975 – sublin. ns.);

– Domnul subliniază că situația nu este ireversibilă: dacă preoții s-ar scutura de praful păcatelor și s-ar întoarce cu umilnă și cu pocăință la

Hristos, ei ar fi primiți; iar primul semn al primirii lor, ar fi îndeplinirea slujbelor lor: „*Dacă preotul ar fi pe calea aceasta, dacă preotul ar sluji cu adevărat, tată, s-ar împlini toate slujbele care se fac. Dacă preotul ar sluji cu frică și cu cutremur, ar vindeca ologii, ar vindeca orbii și ar învia morții din morminte, dar vedeți, tată, că nu au credință. Nu-i judecăm, dar Eu spun: ferește-te de aceste păcate. Acești preoți se îngrijesc de burtă; beau și mănâncă bine.*” (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 6/19 februarie 1975);

– Domnul demască delațiunea, care s-a strecurat până și în biserică: „*Și iată, păstorii, în loc să iubească oile bune, iubesc pe cele nebune. [...] Păstorii vor face dosare și vor duce în judecată oilele cele bune, zicând că: «e sectă rea», precum s-a zis. Dacă cineva din păstorii aceștia își vor zice «sectă», să zici: «Înapoia mea, satano, că nu îți cunoști munca!»*” (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 25 decembrie 1977/7 ianuarie 1978);

– Domnul îi îndeamnă pe creștini să nu se descurajeze, chiar dacă au ajuns în această situație neobișnuit de grea, ci, dimpotrivă, să se întărească și mai mult cu hrana duhovnicească a *Cuvântului*, ca o compensație provizorie pentru lipsa Sfintelor Taine din biserica lumii: „*Cercetați Scripturile, cercetați pe cei săraci, că v-au luat-o înainte sectanții [...], dar ei nu cred în Sfânta Împărtășanie, nu cred în preoție.*” (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 27 iunie/10 iulie 1979);

– Domnul dezvăluie că toți preoții care au crezut în *Cuvântul lui Dumnezeu*, au fost siliți să se lepede. Cei statornici au murit prin închisori, iar cei rămași au făcut pact ascuns cu vrăjmașii credinței adevărate: „*Aveam un număr mare de preoți, tată, care mult iubeau credința și oița Mea, dar acum au fost amenințați cu suferință, să se lepede. Și pe mulți i-au ucis și i-au omorât. Și cei care au mai rămas, le-au plătit să tacă și i-au înveșmântat în haina lui antichrist.*” (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 16/29 august 1979);

– Domnul arată că acolo unde s-a păstrat sfințenia în biserică, ea trebuie protejată de nepăsarea creștinilor ușuratici, care încă sunt tentați să amestece cele pământești, cu cele cerești: „*Biserica nu este cantină, nici sală de mese, nici restaurant. Și am mai spus: în sfânta biserică nu se servește, decât numai Sfânta Împărtășanie și anafură. Ce se mănâncă peste acestea, este blestem.*” (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 3/16 mai 1980);

– Domnul dă îndemnuri concrete de îndreptare pentru cele mai uzuale forme de nepăsare, întâlnite în biserică, mai ales pentru motivul că acestea au tendința să se generalizeze: „*Păstrați cu sfințenie lăcașul Domnului când mergeți la biserică, fiindcă lumea întinează biserica. La biserică vin femei îmbrăcate în lux și în pantaloni, vopsite și cu capul gol, și*

mai sărută și chipurile Măicuței Domnului și ale Domnului și ale sfinților, și mai rău se osândesc. O, oameni ai lumii, faceți crucea dreaptă, nu în bătaie de joc. Degeaba veniți, degeaba vă rugați așa. Cu așa închinăciune strâmbă, Domnul mai rău Se rănește.” (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 7/20 iunie 1982);

– Domnul reamintește că trebuie reînviată datoriile creștinești, care privesc participarea conștiințioasă la slujbele din biserică, și că trebuie îndepărtate obiceiurile lumești, care s-au strecurat printre creștini. Preoții se fac direct responsabili de ordinea desăvârșită din biserică: „*O, sufletelelor de preoți, aveți datoria să strigați în biserică la popor să facă închinăciune dreaptă. Aveți datoria să îndrumați poporul care vine la biserică, să știe cum să se comporte în biserică, și cu ce frică și smerenie să stea la Sfânta Liturghie. Nu mai dați voie la lume să intre când nu trebuie în biserică. Veți răspunde de aceste păcate. O, ce au ajuns astăzi locașurile sfinte! Numai lume, tată, lume fără Dumnezeu.*” (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 29 august/11 septembrie 1983);

– Domnul scoate în evidență importanța păstrării unității de simțire și de trăire cu Biserica triumfătoare din ceruri, păstrând sărbătorile din calendar așa cum au fost primite din moși-strămoși: „*Să se caute calendarele vechi ca să se vadă cum se țin sărbătorile cu adevărat. Să vă luați după ceaslovuri, că acelea au mai rămas după voia Domnului.*” (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 1/14 septembrie 1984);

– Domnul dezvăluie că și viața mănăstirească a ajuns să lase de dorit. În special tentațiile trupești i-au biruit pe mulți dintre cei care cândva s-au consacrat cu totul lui Dumnezeu: „*Mai are Domnul popor prin mănăstiri, care se roagă, dar nu sunt pregătiți ca această mânușică de popor, nu împlinesc toate așa cum cere Domnul. Sunt suflete de măicuțe, de călugări și de preoți care își hrănesc corpul mai bine ca în afara mănăstirii și nu vor să primească postul.*” (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 4/17 decembrie 1984);

– Domnul arată cât de nociv este obiceiul de a considera alcoolul ca o băutură acceptabilă, când, de fapt, el este un drog periculos. Preoții care sunt toleranți cu alcoolul, ba uneori îl recomandă ca fiind „*de post*”, pe motiv că este extras din vegetale, greșesc grav în fața lui Dumnezeu și a semenilor lor: „*Fiilor, nu căutați preot care se ospătează cu băutura satanei, că nu primește Dumnezeu slujba aceluia preot.*” (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 3/16 noiembrie 1986);

– Domnul condamnă simonia, arătând că aceia care vin la preoție fără a avea vocație, cumpărând-o cu bani de la episcopii corupți, o fac cu

scopul de a se aranja într-o poziție comodă, care le conferă facilități pentru satisfacții trupești: „*Iată, preoția se cumpără cu bani grei și se fac preoți pentru hrana lor și pentru chefuri, și nu se fac pentru Mine. Ce povață să mai ia un om de la preot, când el se îmbată mai rău decât lumea, când mănâncă și el mai rău decât lumea? Alții sunt cu burțile mai mari ca burghizii și sunt lacomi de bani. O, dacă ar ști preoții ce lucrez Eu pe pământ, M-ar pune iar pe cruce. [...] Cu Duhul vine Domnul pe pământ, căci cu trupul nu am loc.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 18/31 mai 1987);

– Domnul arată că preoții și-au pierdut și bruma de dăruire pe care au avut-o cândva pentru turma lor, înlocuind-o cu egoismul și asprimea sufletului: „*E plin pământul de biserici cu slujitori care slujesc pentru traiul lor, dar durere nu au pentru turma lor. Rar slujitor care să mai meargă cu milă de popor.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 16/29 decembrie 1987);

– Domnul le recomandă creștinilor să caute cu osândie numai preoți adevărați, căci cota preoților iubitori de Dumnezeu a scăzut dramatic, de zece ori în 13-14 ani (de la unu la o mie, anunțată în mesajul din 19 ianuarie 1975, la unul la zece mii în anul 1988): „*Căutați preoții cei mai buni, că nu toți preoții sunt cu durere de durerea Mea. Unul la zece mii dacă mai intră în cer.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 21 august/3 septembrie 1988) – sublin. ns.);

– Domnul marchează încă o dată importanța mântuitoare a ortodoxiei, care are o valoare indestructibilă: „*Nici o credință nu e mai dreaptă ca ortodoxia. Nu luați altă cale, că e greșită. Așa cum a fost calea Domnului, așa a fost și calea ortodoxiei.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 2/15 octombrie 1988);

– chiar și lăcașul bisericii (în afară de credință, după cum am văzut deja) este o valoare indestructibilă. Biserica poate fi oricând restaurată, nu numai la ziduri și la pictura murală, ci și la cota de sfințenie cu care era respectată de strămoși, cu condiția ca și creștinii care o populează astăzi, să-și spele de întinarea păcatelor întreaga ființă: „*O, tată, tată, și biserica este sfântă și curată, dar slujitorii de astăzi nu mai au teamă ca să slujească în ea cu inimă și corp curat.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 12/25 martie 1989);

– Domnul condamnă degradarea vieții de mănăstire, în care s-a strecurat treptat mentalitatea „*turismului monahal*“, care aduce cu el toate obiceiurile rele ale lumii: „*Monahii, care ar trebui să fie siguri de ei, trăiesc tot ca lumea, că lumea vizitează mănăstirile ca să se distreze, aduce mâncare și băutură, și beau și mănâncă monahii Mei și stau cu corpul pe lux, și au uitat că au un jurământ depus lui Dumnezeu. O, de la mâncare*

și băutură vin toate câte sunt rele.“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 2/15 mai 1989);

– Domnul deplânge pierderea sensibilității și a simțului datoriei, la preoți, care au devenit niște simbriași lipsiți de dragoste pentru misiunea care le-a fost încredințată: „*Preoții nu mai au durere pentru om. Poate să meargă omul în fundul iadului, preotul nu mai are grijă.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 19 septembrie/2 octombrie 1989);

– Domnul arată importanța rolului pe care trebuie să-l aibă conducătorul bisericii: „*Până nu va fi la Patriarhie conducător pe placul lui Dumnezeu, nu e pace.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 20 februarie/5 martie 1990);

– Domnul arată că nici preotul din parohia Glodeni-Pucioasa, Leonard Popescu, nu-și face datoria cu dragoste, și îi proorocește căderea din demnitatea de „păstor al oilor“: „*O, fiilor, feriți-vă de preotul acesta, că în curând fac Eu ce fac cu el. Ori îl îmblânzesc, pe placul Meu, ori îl scot din altarul bisericii.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 20 februarie/5 martie 1990);

– Domnul îi lămurește pe creștinii dezorientați că astăzi biserica din lume refuză curăția și înnoirea, și așa se împotrivesc ea lui Dumnezeu; căci nu poate să înțeleagă creștinul de azi cum de nu Se mai sălășluiește Dumnezeu cu împărăția Sa în inimile celor care au ales să slujească celor pământești în locul celor cerești. Dar Cel ce a zis: „*împărăția lui Dumnezeu este înălăuntrul vostru*“, este și Cel ce a zis: „*Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, căci împărăția lui Dumnezeu este a unora ca aceștia. [...] Cine nu va primi împărăția lui Dumnezeu ca un prunc, nu va intra în ea.*“ (Ev. Luca, 18/16,17). Deci cei ce primesc împărăția, nu o pot primi fără curățenia absolută a ființei lor: „*Dacă aș da tainele pe care le cobor aici, dacă aș da acest izvor pe mâna cărturarilor și fariseilor din zilele acestea, ar rosti mai grea pedeapsă ca atunci, ca pe vremea trupului Meu, când aceștia Mă învinuiseră, numindu-Mă stricător de lege și hulitor de Dumnezeu. Învățătorii legii de azi, toți Mă propovăduiesc pe Mine, dar pe urmele Mele nu vor să calce aceștia, și nu e durere mai mare ca aceasta; și iată Scriptura aceea care spune: «ce se naște din trup, trup este, iar ce se naște din duh, duh este». Sunt pline bisericile de azi de trupuri. Domnul nu are lărgime, nu are împărăție, și nu se potrivește astăzi Scriptura aceea care spune: «împărăția lui Dumnezeu este înălăuntrul vostru». Crede creștinul de azi că are pe Dumnezeu în inima lui, dar uită bietul creștin că Dumnezeu nu sălășluiește în trupul supus păcatului și că Duhul Domnului fuge și Se dă la o parte din cei fără de lege.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 3/16 ianuarie 1991);

– Domnul îi demască pe acei preoți care, prin exemplul lor negativ, îndepărtează poporul de la obiceiurile creștinești, moștenite din străbuni, și îl face pe acesta să fie cârtitor și împotrivor. De aceea Și-a ales Dumnezeu un popor al Lui, care să primească fără reproșuri păstrarea rânduielilor cele după legea creștinească și strămoșească: „*Dacă preoții ar fi cu Dumnezeu, dacă ar fi buni pentru Dumnezeu, n-ar mai fi ales Dumnezeu un popor în vremea aceasta ca să-l facă curat și sfânt și să-l așeze după cele cerute de lege. Mănâncă mai-marele bisericii carne în postul cel rânduit de Dumnezeu, și cum să nu calce preoțimea cea mărun-tă peste toate cele care erau odată respectate cu sfințenie de către preoți și de credincioși?*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 15/28 aprilie 1991);

– Domnul arată că, dimpotrivă, preotul trebuie să fie model inegalabil de jertfire: „*Trebuia ca nimeni să nu fie mai postitori și mai milostivi și mai slujitori tuturor, ca și ei, dacă s-au dus să se așeze între Dumnezeu și om. Rar preot mai găsește Dumnezeu pe pământ, care să se jertfească întru această slujbă în toată vremea. Preotul nu trebuie să fie pentru el, ci numai pentru poporul cel pentru care se așează în fața lui Dumnezeu.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 19 mai/1 iunie 1991);

– Domnul adeverește că „*mersul la biserică*“, uneori și acela „*din An în Paști*“, nu are nici o valoare dacă biserica nu este hristoforă, dacă nu poate să-i dea creștinului viață din Hristos; căci acolo Se propovăduiește Hristos Cel mort, răstignit în cei care și astăzi Îl ținutiesc pe cruce cu păcatele lor: „*Dacă un preot nu este întru Dumnezeu, acela nu este Biserica lui Dumnezeu, nu este purtător de Dumnezeu, nu sfințește locul unul ca acela, ci, mai degrabă, îl întinează și duce sufletele ușurate în rătăcire de slavă pentru oameni, și nu pentru Dumnezeu. Dacă s-ar duce creștinul la biserică pentru Dumnezeu, ar fi viu creștinul și n-ar mai fi mort cum este. Cine are urechi de auzit, să audă și să înțeleagă ca în cer, nu ca pe pământ; căci dacă vrei să mergi la biserică pentru Dumnezeu și după Dumnezeu, caută bine, creștine, caută biserică purtătoare de Dumnezeu și nu te înșela că ai fost la biserică dacă te duci acolo unde nu poate fi Dumnezeu viu. Dacă te duci la cei ce răstignesc pe Dumnezeu în ei, acolo nu este Domnul viu, acolo este mort Domnul, și El nu stă întru moarte, și Se ridică și iese și înviază și Se arată celor ce cred Lui în Duh și în Adevăr, căci nu este altfel Dumnezeu.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 2/15 septembrie 1991);

– Domnul scoate în evidență degradarea dramatică, în mentalitate, a celor care cinstesc numai zidurile bisericii, iar pe Dumnezeu doar cu buzele, nu și cu fapta: „*O, biserica Mea, de ce ai rămas numai pe*

dinafară cu Mine? De ce crezi tu că Biserica lui Hristos e zidul sub care intri ca să zici că ești biserică Mie? Că proorocul mincinos te vede și te știe că nu ești ca Mine, și se bucură și râde de numele tău de creștin. Proorocul mincinos nu face voia lui Dumnezeu în trupul său, și se bucură și râde de Mine când te vede pe tine că nici tu nu faci voia Celui ce Îi pronunți cu gurița numele în fața turmei tale. O, ce mare este Scriptura aceea care-ți spune ție că Mă cinstești cu buzele, dar cu inima ești departe de Mine; care-ți spune ție că auzind nu auzi, și văzând nu voiești să înțelegi și să crezi că Eu sunt și că lucrez peste via Mea.“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 1/14 ianuarie 1992);

– Domnul cheamă, cu o neegalabilă dulceață și duiosie, biserica să se întoarcă la starea ei inițială, de puritate și jertfelnicie, aducându-i aminte că biserica are un singur Păstor, Cel veșnic, după rânduiala lui Melchisedec: „*O, vino în dragostea cea dintâi, Biserica Mea! Vino, iubito, ca să vin și Eu cu slavă văzută și să cânti tu cu Mine cântarea lui Dumnezeu. Vino în dragostea Mea, că iată, Eu nu te las să mori în sângele tău, și vin spre tine și sun din trâmbiță peste tine. O, lasă-te trezit de Dumnezeul tău și spală-te și sfințește-te și fii în legea Dumnezeului tău.*

O, ciobani ai Bisericii Domnului Iisus Hristos! Eu sunt capul bisericii, Eu sunt Păstorul Cel bun, după rânduiala lui Melchisedec.“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 1/14 ianuarie 1992);

– Domnul îi îndeamnă la prudență și bună-cuviință pe cei ce îndrăznesc să cerceteze, după știința lor, adâncurile înțelepciunii lui Dumnezeu: „*Nu ucideți duhurile cerurilor! Nu îngrădiți cu litera pe Duhul Sfânt! Nu judecați pe Dumnezeu întru lucrarea Sa!*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 1/14 ianuarie 1992);

– Domnul ilustrează importanța vitală a prezenței active a proorocului în biserică: „*O, Sionul Meu iubit, Biserica Mea, mireasa Mea! De ce ai stricat tu așezământul tău cel de la Mine? căci Eu așa am zis atunci: «Vai de poporul care nu are în mijlocul lui cuvânt de prooroc, căci acela nu are pe Dumnezeu Cuvântul!».*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 25 ianuarie/7 februarie 1992);

– Domnul reamintește că judecata cea mare va începe cu biserica, deoarece ea se consideră a fi „*casa lui Israel*“, chiar dacă în ea și-au găsit ascunziș cei ce nu cred în Dumnezeu: „*Vine focul lui Dumnezeu peste faptele Sodomei și Gomorei, dar vine și va începe cu casa care se zice pe sine că este casa lui Dumnezeu, căci așa este scris: «voi începe cu templul Meu cel sfânt».* Că se zic pe sine că slujesc Mie, dar crezi tu când îți spun că sunt o mulțime de preoți și de monahi și sunt arhieriei care nu cred că este Dumnezeu?“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 3/16 iulie 1992);

– Domnul demască faptul că până și episcopii bisericii din lume, care ar fi trebuit să fie un exemplu de dăruire pentru preoți și pentru credincioși, au ajuns să se metamorfozeze treptat, ajungând din oi ale lui Hristos, oi care și-au lipit de carnea lor piei de lup, și apoi au urlat și au zgâriat și au mușcat ca lupii, căci nu s-au sfiit să-și dea pe față ura și înverșunarea față de creștinii cei cu adevărat trăitori ai vieții de creștin. Unul dintre exponenții acestei mentalități duplicitare a celor care se credeau a fi „unși ai lui Dumnezeu“, a fost și episcopul Vasile Târgovișteanul, cel care l-a târât cu forța pe arhiepiscopul Irineu să se lepede de Lucrarea Domnului: „...episcopul lumii din cetatea Târgoviște. N-a fost al Meu. Nu M-a ajutat pe Mine, Dumnezeu, cu nimic. Nu M-a cunoscut, nu M-a primit cu nimic. N-a primit. Am fost luat în batjocură pentru el. A plecat urechea la planurile și bârfele lumești. A fost episcopul lumii; a fost oaițe îmbrăcată în piele de lup. Ar fi mâncat oile lui Dumnezeu. Așa ură are el pe oile Mele, pe poporul Meu cel sfânt. Râde de Mine; râde de poporul Meu. O, dar Eu vă spun, râde de el; de el și de turma lui, căci turma Mea e a Mea.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 1/14 octombrie 1992);

– Domnul proorocește lepădarea de credință, care va umple întreaga biserică, după ce sinodul ei s-a lepădat de Cuvântul lui Dumnezeu și de chemarea Lui la înnoire: „Vine lepădarea de credință peste Biserica Mea, căci păcatul pustiirii a cuprins locașul sfințeniei Mele.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 9/22 februarie 1993);

– Domnul dezvăluie că slujitorii bisericii care s-au îndoit de Lucrarea Sa de la Noul Ierusalim și au lucrat cu iscodire, doar pentru a-și satisface curiozitatea, nu aveau inimă curată: „Un slujitor al bisericii, dacă este curat cu inima și cu viața și cu legea lui Dumnezeu, unul ca acela nu este luat pe neștire de lucrul Domnului; unul ca acela nu lucrează împotrivire pe nici o cale și peste nimeni; unul ca acela nu se teme și nu folosește iscodire. Acela stă întru Dumnezeu și primește minunile lucrătoare din cer și primește pe Dumnezeu, prin oamenii lui Dumnezeu.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 9/22 februarie 1993);

– Domnul le reamintește acestor farisei ai zilelor noastre că pentru ei a fost rostită în Scripturi pilda smochinului neroditor, care se taie și se aruncă în foc: „Această preoțime de astăzi, este vrednică de tăiere și de ardere în foc, ca smochinul fără roade. Cei ce n-au suferit pe pământ, vor avea de suferit în veci.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 1/14 iulie 1993);

– Domnul îi previne pe acești preoți că nu se pot ascunde după sfințenia bisericii, chiar dacă lor le place să se numească unii pe alții „sfințiți“ și „preasfințiți“, căci, în realitate, ei sunt lipsiți de credința neîn-

doielnică, fiind contaminați de duhul lumii și de ispitele cezarului: „De 70 de ani biserica bâjbâie prin întuneric și nu mai stă ca la început, căci cezarul a cumpărat Biserica Mea și ea s-a lăsat cumpărată, tată. [...] Că nu biserica a dat pe sfinți, așa cum spun arhieriei care se luptă cu voi și cu adevărul Meu din voi. Nu biserica a dat pe sfinți, ci sfinții au dat biserica, sfinții au însemnat biserica, cea întru adevăr biserică, și tot ei sunt și azi, sunt și lucrează peste cei ce cred ca Avraam. Poporului Meu îi trebuie aplecare și credință neclătinată în această lucrare cerească, fiindcă slujitorii bisericii se luptă să stingă această făclie cerească, dar ea se va rupe în părți și se va face lumină în inimi, și inimile vor lua de la Mine darul credinței lucrătoare de viață.“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 7/20 februarie 1994);

– Domnul mărturisește că îndelunga Sa răbdare a ajuns aproape de sfârșit, și pentru aceasta a uns El un arhiepiscop curat, pe Irineu, și l-a așezat pe tron ceresc, nefăcut de mână omenească, pentru a-i da bisericii o șansă de redresare. Dar biserica nu l-a primit pe acesta, ci s-a lăsat cumpărată de duh străin, de îmbuibare, de îngâmfare și de fărâdelege: „Iată, unii au stricat biserica, iar alții o zidesc la loc. Când am putut, am făcut mână întinsă bisericii lumii. Te-am uns și te-am așezat pe tronul bisericii și am făcut din tine mână întinsă bisericii lumii. Când am putut, Mi-am făcut loc. Acum, tată, nu mai pot întinde bisericii lumii mâna, care s-a depărtat de Mine. Mi-e rușine cu ea la Tatăl. E plină de sodomie și de malahie și de curvie și de pântece și de fărâdelege. A rămas din ea numai pântece și fărâdelege. Iată, Eu îi mai dau ceva, îi dau Cartea Cuvântului Meu de azi, scaunul Meu de judecată, și o întreb: de ce M-a părăsit? De ce s-a lăsat cumpărată de duhul cel străin de Mine?“ (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 19 februarie/4 martie 1995);

– Domnul delimitează ferm orice impresie de a fi descoperit afinități între creștinism și lume, de realitatea autentică; amestecătura pretinsă dintre ele este minciună: „A zis creștinul Meu că toți sunt încreștinați prin botez și că merge amestecătură. A zis creștinul Meu că și lumea e creștină. Unde, tată, s-a mai pomenit lume creștină? Să nu crezi, Israele, când auzi așa ceva. Aceasta e minciună, tată, ce zice omul de azi, la radio, emisiunea «Lumea creștină», și ascultă și creștinii care au fost în acest popor, și uită de Mine când ascultă vorbirea acelora despre Dumnezeu. Iau de la «lumea creștină» vorbire despre Dumnezeu; iau de la radio vorbirea lumii care se zice «creștină». Israele, abia poți tu să fii creștin, abia te lupți tu să fii pe placul Meu, și cum să crezi că lumea este creștină? Eu sunt Cel ce sunt, dar unde nu sunt, Eu nu sunt acolo. [...]

Lumea nu are timp de Dumnezeu și nu are pe Dumnezeu.“ (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 30 octombrie/12 noiembrie 1995);

– Domnul demască defăimarea omului din lume, adusă lui Dumnezeu, din neputința lui de a cerceta și a cântări duhurile: „S-a speriat omul bisericii din lume, s-a speriat de tine și de Mine, Care-ți sunt ție cărare; s-a speriat și M-a făcut «duh rău», așa cum M-a făcut biserica lui Israel când am venit în ea ca Mântuitor; ca binefăcător; ca luminător de la Tatăl și ca potecuță de mers spre Tatăl. [...] O, omule al bisericii, e mult de când defaimi truda Mea de la cer la pământ, și Eu Mă rog înaintea Tatălui și spun: «Tată, iartă-i, că ei nu știu ce fac!». Nu știu oamenii bisericii că Eu am venit să scot biserica din beznă.“ (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 24 iunie/7 iulie 1996);

– Domnul combate mentalitatea înrădăcinată între creștini (cu largul concurs interesat al preoților) cum că „slujbele neplătite nu sunt primite“. Dimpotrivă, Se face pe Sine exemplu, căci El nu a primit nimic în schimb, chiar dacă a vindecat bolnavii cu miile și a înviat morții: „O, e multă vreme de când omul bisericii se bate cu pumnul în piept că e omul bisericii și că e slujitorul lui Dumnezeu. Dar omul bisericii nu-L slujește nici pe Dumnezeu, nici pe om, că omul îi plătește preotului, îi plătește cu vârf și îndesat, și toată plata preotului e pe pământ, și cine mai poate tămădui pe cel plin de lăcomie? O, fiule Israele, rugăciunea plătită rămâne pe pământ, că e plătită. Rugăciunea nu trebuie plătită. Eu n-am luat nici un ban când Mă rugam Tatălui pentru oameni. Un slujitor al lui Dumnezeu trebuie să fie sărac de cele pământești și bogat în Duhul lui Dumnezeu.“ (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 3/16 martie 1997);

– Domnul combate mentalitatea unor preoți și episcopi care pretind că unele canoane (cele care le sunt lor inconvenabile) sunt depășite de vreme și ar trebui șterse din cărți, sau măcar radical reformate și reformulate. În virtutea acestei mentalități, ei își permit să le încalce cu nonșalanță: „O, n-a mai rămas nici o lege, nici un canon care stă de strajă peste biserică și ca să nu fie călcat de omul bisericii, și omul bisericii nu mai are cu ce se înveli ca să nu i se vadă rușinea faptelor sale.“ (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 5/18 mai 1997);

– Domnul condamnă mișcarea „ecumenistă“ modernă, ca fiind unire cu păgânii. De aceea biserica ortodoxă, acceptând și favorizând această unire, și-a pierdut calitatea de „cea dreaptă și adevărată“. Ea s-a unit cu păgânii la „rugăciune ecumenică“, pervertind sensul clasic al cuvântului ecumenism și încălcând cu nepăsare canoanele Sfinților Părinți: „Biserica din România, care-și zicea cea adevărată, cea ortodoxă, nu mai este, căci

s-a unit cu păgânii, așa cum a făcut poporul Meu Israel, care s-a unit cu neam străin și n-a mai fost cu Mine, și a căzut de la Dumnezeu și s-a făcut popor păgân.“ (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 16/29 august 1998);

– Domnul subliniază că prin „ecumenismul“ modern, biserica s-a împrietenit cu cei care prin spate hulesc numele Domnului și luptă împotriva adevărului, disprețuind jertfa pe cruce a lui Hristos: „Biserica n-a mai voit să fie Biserică a Mea și a rămas a oamenilor, care s-au așezat dumnezei în ea. [...] O, tu, biserică, tu, care nu mai ai Tată, tu, care ți-ai lepădat Dumnezeul, unindu-te în numele Meu, zici tu, cu tot neamul străin de calea adevărului! [...] Eu am venit spre tine și ți-am spus să nu faci așa ceva, ca să nu vin să te lovesc pe neștire. [...] Te-ai despărțit de Mine acum 70 de ani și nici acum nu te-ai întors la strigătul Meu, și tot departe ai rămas. Ba te-ai unit și cu cei ce nu au Dumnezeu, căci Eu sunt Dumnezeul celor sfinți.“ (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 29 august/11 septembrie 1998);

– creștinii de rând sunt atenționați că „stăpânii“ lor ierarhi îi duc la pierzare: „O, fii ai oamenilor, până când?! Oare, nu voiți să vă treziți ca să vedeți păcatul lepădării de credință, pe care mai-marii cei ce stau peste sufletele voastre l-au scris cu mâna lor? Vine mânia Mea din pricina acestora.“ (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 29 august/11 septembrie 1998);

– Domnul reamintește că toate cele ce se întâmplă sub ochii noștri, au fost proorocite în Scripturi: „Scris este în Scripturi că sfârșitul tuturor nu va veni înainte de lepădarea de credință, când se va arăta omul fără-delegii. Iată, cuvântul Meu este suflarea gurii Mele, care grăiește adevărul despre păcatul pustiirii, așezat la loc sfânt și îmbrăcat în veșmânt sfânt.“ (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 29 august/11 septembrie 1998);

– Domnul îi îmbărbătează pe cei pătrunși de tragismul lucrurilor descoperite, arătându-le că încă mai sunt șanse de redresare, dacă în ultimul ceas creștinii aleg să se întoarcă la curățenie și dreaptă credință, ieșind din biserica lumească și zidind Biserică vie, lui Hristos; căci tot Hristos este și Cel Care-i învață ce înseamnă într-adevăr biserică: „Biserica e din fii curați, nu din ziduri de piatră. Acolo unde sunt cei curați și credincioși, și Eu sunt; iar acolo unde se adună cei fățarnici ca să cinstească numele Meu, și pe ei lângă numele Meu, zic ei, acolo este biserică lumească, nu Biserică a lui Iisus Hristos.“ (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 31 august/13 septembrie 1998);

– Domnul despecetluiește tainele Apocalipsei, privitoare la fiara cea cu șapte capete: „Dar ce este fiara cea cu șapte capete? Ea este puterea pământului, prin oamenii care au răsturnat statul lui Dumnezeu în om.“ (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 29 noiembrie/12 decembrie 1998);

– Domnul dezvăluie taina proorocului mincinos și anunță cartea judecății acestuia: „*Proorocul mincinos este acela care vorbește în numele lui Dumnezeu și nu face faptele dreptății Domnului, ci ajută mâinile făcătorilor de rele, ca nimeni să nu se întoarcă de la necredința lor. [...] este acela care nu voiește să vin, așa cum scrie în Scripturi că voi veni; este acela care minte și ascunde adevărul Scripturilor, care spune despre Fiul Omului că va veni iar, căci Eu așa am spus: «Vin curând; fiți gata. Vin curând; privegheați întru venirea Mea!».*” (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 5/18 mai 1997);

„...*proorocul mincinos [...] este omul cel din pământ ieșit, și care se luptă împotriva lui Dumnezeu de lângă Dumnezeu.*” (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 29 noiembrie/12 decembrie 1998);

– Domnul proorocește mutarea dintre cei vii a duhovnicilor considerați „*mari*”, și în care oamenii și-au pus ultimele speranțe de înnoire a vieții morale a societății, dar care au înșelat așteptările cerului, împotrivindu-se adevărului învederat, ceea ce este păcat împotriva Duhului Sfânt: „*Iată-i pe duhovnicii României, pier hulindu-Mă, căci ei nu știu ce fac, dar e vremea judecății, și aceasta este plata lor: pier hulindu-Mă pe Mine și pe voi, că Eu nu dau ridicare celor ce hulesc pe Duhul Sfânt, celor ce nu cred azi în Mine și în voi, cei care v-ați pus punte pentru venirea Mea; că ei n-au voit să vin și nu s-au pregătit să vin, și Eu am venit și vin pe neștiire, precum este scris să vin pentru cei ce nu veghează întru venirea Mea.*” (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 21 mai/3 iunie 1999);

– Domnul definește chintesența bisericii: „*Taina de Biserică a lui Dumnezeu, aceasta este: Eu în om, și omul în Mine.*” (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 21 noiembrie/4 decembrie 1999);

– Domnul deplânge pierderea virtuții smereniei la oameni, cu precădere la teologi, care se îngâmă cu cunoștințele lor teoretice, și acelea destul de relative. Totodată, îi îndeamnă pe adevărații creștini să-i evite pe cei nesmeriți, pe cei hulitori, pe cei vicleni, pe cei vânzători de cele sfinte, și să se depărteze de ei: „*O, unde se mai vede pe pământ om îmbrăcat cu haina smereniei, cu haina apostoliei, cu haina Mea, fiilor? Haina celor ce-și zic teologi este haina mândriei lor, haina sub care se ascund ei, bătându-se unii cu alții pentru ea. Depărtați-vă, voi, poporul Meu, de unii ca aceștia. Fiți mari cu înțelepciunea, voi, cei învățați de Dumnezeu, că Eu așa v-am spus: depărtați-vă de cei ce hulesc pe Dumnezeu prin viața lor cea deșartă, prin mândria lor cea lumească, prin cuvintele lor și prin lucrarea lor cea vicleană. Să se dea în lături iudele și irozii și să-Mi lase Mie calea liberă ca să vin.*” (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 20 martie/2 aprilie 2000);

– Domnul deplânge pe cei care în sinea lor nu cred în viața veșnică, deși o propovăduiesc altora. El demască necredința preoților care refuză să primească peste ei *Cuvântul lui Dumnezeu*: „*Nimeni nu mai stă pe pământ cu viața cea veșnică în el. Nimeni nu mai știe ce înseamnă cina Mea cu omul. Voi sunteți urâți și disprețuiți de cei ce stau în numele Meu peste sufletele și peste trupurile oamenilor care se strâng în biserici; și, precum mai-marii iudeilor și preoții și arhierii lor n-au voit să creadă în Mine nici după învierea Mea, tot așa preoții bisericii de azi nu vor să creadă că voi sunteți de la Mine, nu vor să pună peste ei cuvântul Meu, care este cu voi, cuvântul vieții veșnice, fiilor.*” (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 24 aprilie/7 mai 2000);

– Domnul îi învață pe oameni că Sfânta Scriptură este dătătoare de viață dacă este bine înțeleasă, însușită și lucrată de om peste om. Dumnezeu vine acum prin *Cuvântul Său* ca să deslușească tainele Scripturii, așa cum Apostolul Filip le deslușea pentru famenul etiopian, pe drumul care cobora de la Ierusalim la Gaza (v. *Faptele Apostolilor*, 8/26-40). Dar omul nu primește cu bucurie *Cuvântul* Domnului, căci mândria îi întunecă sufletul, și de aceea *Cuvântul* se face judecată pentru faptele lui. Cel ce trăiește în voile sale respinge atât învățăturile Bibliei, cât și pe cele din *Cuvântul lui Dumnezeu*, cel din zilele noastre. Domnul îi muștră pe preoții care, deși nu cred în ceea ce spun, își fac o meserie din a-i învăța pe oameni despre și din Sfânta Scriptură cea de acum două mii de ani, făcându-și din propovăduirea lor demagogică, o sursă de câștiguri materiale. Cei ce vor să fie adevărați slujitori ai lui Hristos, trebuie să lase totul pentru a fi ucenicii Lui, și abia așa vor ajunge să nu zădărnicească Evanghelia; iar cei ce nu pot să lase totul în urmă, mai bine să se dea deoparte și să nu se prindă în lucrarea Domnului ca să o facă pe ea: „*De unde să știe omul de pe pământ tainele cuvântului Meu cel de acum două mii de ani? Îl mai aud pe om că nu-i mai trebuie altă Scriptură, că-i este de ajuns cea de acum două mii de ani, și că aceea are totul.*”

Are, omule, dar nu ai tu din ea. Nu te mai împotrivi când vin să ți-o deslușesc pe cea de atunci prin cea de acum. Nu te mai îndreptăți, că n-ai cu ce, de vreme ce nu calci pe urmele Evangheliei Mele de atunci. Că iată, n-a încăput pe pământ cartea Mea de atunci; n-a încăput peste viața ta cuvântul Meu cel făcător al omului nou așa cum am voit Eu să-l fac pe om prin Evanghelia Mea de atunci. Iar acum, vin și îți amintesc că n-ai călcat pe urmele Mele; și dacă acest cuvânt de azi îți arată judecata faptelor tale cele împotriva învățăturilor Mele, tu te ridici să bagi sub minciună cartea Mea de azi și zici că nu-ți trebuie, și că o ai pe cea de

atunci. O, unde o ai? Pe hârtie o ai? Dacă o ai așa, aceea este cartea judecății tale. Ești judecat, că n-ai lucrat după ea. Măcar umilește-te. Dar nu, tu nu poți, că ești în voile tale, și nu poți să ți le frângi. Le frângi pe ale Mele, și zici: «Nu-mi trebuie». Așa zici și cuvântului Meu de azi, și cuvântului Meu cel de acum două mii de ani. Nu-ți trebuie nici unul. Păi dacă nu-ți trebuie, de ce trăiești pe urma lui? De ce câștigi tu bani pe urma Evangheliei Mele cea de acum două mii de ani? Eu am spus că ea va câștiga suflete și trupuri pentru împărăția cerurilor, iar tu câștigi bani pe lângă munca Mea cea de atunci, și îți faci voia ta cu ei. Dacă nu-ți trebuie cuvântul cel de azi al învierii morților și al învierii tale, și dacă cel de atunci are totul, oare, n-ai găsit în el ce trebuie să faci și tu? O, cel ce trăiește prin voie liberă, acela nu trebuie să vorbească de Dumnezeu, căci scris este: «Cel ce nu lasă pentru Mine totul, nu poate să fie ucenicul Meu». Acela să nu se bage sub lucrarea Mea, nici s-o facă, nici s-o spună altora, căci vai de cei ce zădărnicesc Evanghelia Mea înaintea oamenilor!» (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 2/15 februarie 2001);

– Domnul arată că adevărata preoție este jertfa, luarea crucii lui Hristos, și aceasta este o taină; dacă ea s-ar dezvălui, toți preoții ar fugi de preoție, căci ei văd în preoție doar o meserie plină de avantaje: „Taina Păstorului cu crucea, această taină ar trebui s-o învețe cei ce se vor păstori. O, de unde vor aceștia să învețe păstoria când se vor păstori? Cine s-ar mai duce să se facă păstor dacă ar trebui să învețe taina păstorului cu crucea? Nu s-ar mai duce nimeni să ia păstorie și oi de păstorit, dacă ar trebui să aibă cruce.” (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 14/27 septembrie 2001);

– Domnul îl avertizează pe arhiepiscopul cetății Târgoviștei să fie mai înțelept decât predecesorul său, învățând din istorie și ferindu-se să se împotrivescă lui Dumnezeu: „Mă uit la arhiepiscopul care s-a așezat pe scaunul în care s-a strivit cel de dinaintea lui arhiepiscopul, și care a lovit în arhiepiscopul Meu și în lucrul ieslei cuvântului Meu. [...] Mă uit la el cum se teme să nu-l scadă pe el lucrul și locul prin care Eu vin acum cuvânt pe pământ, și dă să-Mi bage bețe în roate mersului Meu spre om și al omului spre Mine. Dar Eu îi spun lui să nu se teamă de slava Mea cu care Mă slăvesc aici și de aici, ci să se teamă să lovească în ea și în cei ce o cinstesc pe ea.” (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 30 noiembrie/13 decembrie 2002);

– Domnul arată că aceia care au fost semeți, și-au pierdut înțelepciunea, al cărei început este frica de Dumnezeu, și au dobândit o biruință fără glorie, împotriva lui Dumnezeu, căci Dumnezeu este determinat să-i scoată din ocrotirea Sa: „Eu nu pot nimic, nimic din Dumnezeu,

în cel semeț, căci acela mereu, mereu Mă alungă cu statul lui în el și cu nepăsarea lui, fiindcă omul a pierdut înțelepciunea, a pierdut frica de Dumnezeu și a rămas el, omul, nebiruit în el.” (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 23 aprilie/6 mai 2003);

– Domnul arată că aprecierea de care se cade să se bucure preotul, trebuie să fie o consecință firească a faptelor lui, și nu un rang omenesc, impus cu forța, enoriașilor, pe drept sau pe nedrept: „Se supără preotul când îi zice lumea popă. O, să nu se mai supere, dacă el are viața lui și nu viața Mea, căci preotul trăiește viața lui Hristos pe pământ, și nu viața lui.” (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 29 august/11 septembrie 2004);

– Domnul anunță că perioada de pregătire dăruită omului din biserica lumii ca să vină la învățătura cerească și să se adape din izvorul vieții, a luat sfârșit. El anunță scoaterea la lumină, prin cei aleși ai Lui, a cărții judecății făpturii, cea care va cuprinde cei cincizeci de ani de Cuvânt rostit peste poporul român: „O, de opt ani îl tot chem și îl tot aștept pe om să vină la izvorul vieții și să se facă fiul Meu prin supunere, și prin sfințenie, apoi. [...] Iar acum zidesc zidire cerească în mijlocul tău, și ridic apoi între pământ și cer cartea judecății făpturii, cuvântul Meu cel de cincizeci de ani în mijlocul poporului român, cuvântul care cheamă omul de la moarte la viață, de la vremelnicie la veșnicie, de la păcat la sfințenie, și pe morți la înviere, poporul Meu.” (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 25 martie/7 aprilie 2005);

– în fine, Domnul arată că oricâtă împotrivire ar avea biserica lumii față de toate aceste îndemnuri, Domnul iese biruitor, căci Și-a pus deoparte un popor de ucenici, cărora le-a dat putere să se facă fiii ai lui Dumnezeu, și prin ale căror fapte de ascultare și smerenie va judeca lumea: „Grăiesc cu Tatăl între cei din cer, între sfinți și între îngeri, și Ne spunem despre mângâierea pe care o avem de la coborârea Noastră în mijlocul tău, popor al cuvântului Duhului Sfânt Mângâietorul, pe Care Îl așteaptă Domnul de la tine, să Se mângâie cu tine, căci L-am trimis acum două mii de ani peste ucenici, ca să fiu până la sfârșitul timpului cu ucenicii Mei, până la tine, poporul Meu de azi, iar tu să ai mare grijă să înveți, și bine să înveți lucrarea și iubirea de ucenic. Nimic nu aștept Eu de la tine, decât iubire de ucenic, mângâiere de fiu, căci ți-am dat putere să te faci fiu al Meu, și M-am unit cu tine, una cu trupul tău M-am făcut, și așa ți-am dat putere, iar tu să lucrezi cu ea și să n-o lași să stea, că Eu în Tatăl nu-Mi sfârșesc lucrarea, și nici El în Mine, fiindcă puterea nu stă. Nici o putere nu stă din lucru, iar ție, Eu ți-am dat putere, și pentru Mine ți-am dat; ți-am dat, ca să împlinesc cu sprijinul tău Scripturile venirii Mele cu toate câte

ele au de împlinit, ca să împărătească apoi între cer și pământ scaunul măririi Mele, împărăția mângâierii peste cei mântuiți, care au crezut și cred Scripturile care s-au împlinit și se împlinesc cu putere și cu slavă și cu înnoirea a toate câte sunt făcute de Dumnezeu și de fiii lui Dumnezeu, care sunt pe pământ voia Mea.“ (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 25 decembrie 2005/7 ianuarie 2006).

Este cunoscut, de acum, că biserica oficială a primit toate aceste îndemnuri (și multe, multe altele, presărate printre filele publicațiilor periodice, numite „Cuvântul lui Dumnezeu“) cu o condamnabilă atitudine de superbie și nepăsare. Ea a continuat să se acopere de rușine, prin fapte pe care aproape zilnic presa liberă, descorsată de chingile cenzurii comuniste, le-a adus la cunoștința lumii în ultimii cincisprezece ani. Biserica a rămas singurul organism în care fosilele cu mentalitate comunistă și securistă n-au putut fi înlăturate, căci s-au agățat cu ghearele și cu dinții de scaunele lor. Ba mai mult, după ce s-au înfipt bine în scaune, au început să se certe între ei pentru locuri și mai înalte. Astăzi mai toți episcopii și arhimandriții visează să ajungă mitropoliți, și, de ce nu, patriarhi? pentru că li se pare că, oricum, ar fi mai buni și mai nepătați decât cel moștenit de pe vremea lui Ceaușescu. Cât despre faptele reprobabile din biserică, prea multe cărți ar trebui scrise (și tot n-ar fi de ajuns) pentru a putea cuprinde toate câte ar trebui cunoscute. Câteva însă, care au zguduit din temelii credibilitatea bisericii, nu vor putea fi uitate prea ușor. Ele ne fac să ne gândim cu justificată îngrijorare la „echilibristica pe sârmă întinsă“, pe care biserica lumii o face în ultima vreme, încercând să salveze aparențele, dar fiind într-un iminent pericol de prăbușire în prăpastia dezagregării.

„CĂINII LATRĂ, URSUL MERGE...”

Duminică de duminică pot fi văzute cărduri de bătrânele care vin și apoi pleacă din biserica satului, cu aceeași pace în suflet și cu zâmbetul pe buze, având sentimentul obligației împlinite: datoria săptămânală față de Dumnezeu (lumânările, colăcelul, rășina de brad, și „bănuța“ de 10000 de lei, nou-nouță, neapărat!) a fost achitată la zi. Slujba a fost minunată; predica, un vis, din care întotdeauna tot nu rămâi cu mare lucru; și pe deasupra, s-a putut face și un eficient schimb de vești proaspete.

Bătrânele sunt eticheta vieții creștine din bisericile locale, unde, aparent, lucrurile merg bine, căci zilele sunt la fel, iar biserica și satul sunt „locul unde nu s-a întâmplat nimic“. Dar, chiar așa să fie?

Odată cu obținerea libertății presei, ziariști curioși au început să scormonească și prin cotloanele bisericilor, fără a se sfii de strălucirea pietrelor prețioase, încrustate pe mitrele arhieresti, sau de providențiala „cârjă patriarhală“. Ei tulbură din ce în ce mai des pacea creștinilor simpli, „practicanți“, obișnuși numai cu obolul, lumânarea și colacul, cu tot soiul de vești alarmante din biserică, una mai incredibilă decât alta. Să fie acestea o ofensivă murdară, cu informații false, denigratoare, la adresa bisericii? Sau este vorba de o crudă realitate, ascunsă până acum cu multă grijă, sub preș, de către ierarhia bisericii, care a fost preocupată mai degrabă de a-și conserva o imagine strălucitoare, decât de tăierea din rădăcină a răului cuibărit în biserică?

În orice caz, este vizibil pentru toată lumea că lucrurile nu par a se clinti din loc prin aceste articole, oricât ar fi de incitante sau de „defăimătoare“. „Câinii latră, ursul merge...“, spune o zicătoare, și oamenii bisericii par a fi cei mai autentici împlinitori ai acestui proverb.

Iată câteva din „minunile“ bisericesti, spicuite la întâmplare, din sutele de articole „de profil“, apărute în ultimii ani în presa centrală (transcrierile s-au făcut cu cât mai mare grijă, așa încât eventualele erori aparțin autorilor articolelor):

*

• Aflăm că există sute de mii de rapoarte scrise și note informative, care confirmă că mii de preoți au fost în slujba Securității comuniste. Biserica a intervenit însă pe toate căile pentru a stopa publicarea acestora,

care ar fi dat cale liberă purificării persoanelor compromise. Totodată, apare evident că grupuri de presiune, constituite sub denumiri acoperitoare, cum ar fi „Grupul de reflecție pentru înnoirea bisericii”, avându-l ca vârf de lance pe Valeriu (Bartolomeu) Anania, au profitat de vremile tulburi, încercând o „lovitură de palat”, prin care patriarhul să fie înlăturat în mod samavolnic și înlocuit cu elemente carieriste, promovate dintre membrii Grupului:

„«Evenimentul Zilei» prezintă dovezi ale colaborării dintre Securitate și oameni ai bisericii

Securiști în numele Domnului

Reacția foarte dură a unor reprezentanți ai Bisericii Ortodoxe Române la articolul publicat în urmă cu două săptămâni de Evenimentul Zilei intitulat «Mii de preoți în slujba Securității», arată că am atins un punct nevralgic. Înalți ierarhi, în frunte cu patriarhul Teoctist, politicieni și așa-ziși oameni de cultură, s-au grăbit să ne înfiereze, acuzându-ne că încercăm să subminăm ființa națională. Nici nu merită să dăm vreo replică unei astfel de acuzații. Este limpede de ce anumiți clerici, care se simt cu musca pe căciulă, au ajuns să monopolizeze concepte precum «ființa națională» și «biserica strămoșească». Jocul cu astfel de cuvinte este tot ce le-a mai rămas. În această pagină prezentăm documente care dovedesc că existența informatorilor și colaboratorilor în rândul cultelor religioase din România este un adevăr de necontestat. Sutele de mii de note și rapoarte informative scrise de și despre clerici arată că sub poștiga subțire a prezentului mustește secretul a numeroase slăbiciuni și lașități omenești. Nimic nu se poate construi pe minciună. Singurul mod în care putem aborda această istorie a compromisurilor este să o scrutăm cu demnitate și bărbăție. Adică să ne înfruntăm destinul așa cum nu au făcut-o, în anii comunismului, cei ce conduc astăzi Biserica Ortodoxă Română.

În 1990, Prea Fericitul Teoctist a cerut spășit «retragerea la pensie din motive de sănătate și vârstă înaintată»

Într-un comunicat adresat redacției noastre, Prea Fericitul Patriarh Teoctist a incriminat demersul nostru în favoarea publicării dosarelor, motivând că «este lovită Biserica Ortodoxă și ființa neamului românesc». [...] Prea Fericitul Teoctist ar trebui să-și amintească de evenimentele din decembrie '89 și de renunțarea la scaunul patriarhal. În

prima întrunire a Sfântului Sinod după Revoluție, în data de 18 ianuarie 1990, Prea Fericitul a cerut spășit «retragerea la pensie din motive de sănătate și vârstă înaintată». Comunicatul și aprobarea Sfântului Sinod au fost publicate în «Vestitorul» a doua zi. Patriarhul a cerut ca măcar să i se permită să-și aleagă mănăstirea la care să se retragă, iar arhimandritul, pe atunci, Valerian Anania țipa că «va curge sânge dacă Patriarhul va rămâne». În același organ al Patriarhiei, arhimandritul Anania a scris în numărul 3, articolul «O retragere demnă». În limbaj teologic, retragerea Patriarhului se numește «paretisis». Retragerea Patriarhului a fost cerută și în ziarul «România Liberă», iar printre semnatori erau Sorin Dumitrescu și preotul Constantin Galeriu, adică actualii sprijinitori ai întâistătătorului ortodoxiei românești. Însuși părintele Dumitru Stăniloae, atât de venerat de noi, ortodocșii, a făcut parte din Grupul de Reflexie al Bisericii și a susținut primenirea Bisericii Ortodoxe Române, lucru care s-a cam uitat.

«Ierarhia a acceptat colaborarea pentru binele Bisericii» – este cea mai lamentabilă scuză. Nimeni nu i-a obligat pe unii ierarhi să-l picteze pe Ceaușescu în biserică, așa cum s-a întâmplat la biserica din Scornicești. Nimeni nu l-a obligat pe Î.P.S. Nestor Vornicescu să-l citeze pe generalul Ilie Ceaușescu în volumul «Sfinții români...» De fapt, este cunoscuta diferență între a colabora de nevoie, sau din exces de zel. “

(Fragmente din ziarul „Evenimentul zilei”, din 19 noiembrie 1997)

*

• Aflăm că unii episcopi îi tolerează pe preoții corupți și contestați de popor, și chiar pactizează cu ei, în loc să-i supună unei binevenite penitențe, pentru a le da șansa reeducării:

„Un preot din Tulcea menține vrajba între... enoriași cu sprijinul Episcopiei Tomisului

Scandalul politico-religios din satul Grindu, județul Tulcea, care se derulează de mai multă vreme, a intrat într-o nouă fază, una decisivă

...În sprijinul acestui preot, despre care sătenii au probe certe că s-ar fi folosit de falsuri pentru a fi reprimat în rândul clerului ortodox din Episcopia Tomisului, după ce fusese înlăturat din preoție în Episcopia Dunării de Jos, din Galați, pentru fapte deosebit de grave, se află toate autoritățile din județul Tulcea. Că a fost primit cu brațele deschise de Episcopia Tomisului după ce fusese dezbrăcat de hainele bisericești la

Galați, nu este treaba noastră. Numai că și la Grindu, preotul Costache Rusu nu s-a debarasat de obiceiurile sale mai vechi, și a continuat să tragă la măsese, iar sătenii din Grindu chiar îl acuză pe acest preot că adesea ar fi fost adunat de prin șanțuri. Mai grav este însă modul cum înțelege acest preot să se comporte cu unii enoriași. El practică, pentru cei care nu-i sunt amici, prețuri prohibitive pentru înmormântări și botezuri, iar adesea pe unii îi alungă în timpul slujbelor din biserica satului. La începutul acestui an, respectivul preot a insultat-o și pe directoarea școlii din Grindu, Mariana Buzea, aducându-i grave injurii. [...] Aceiași săteni spun că și între preotul Rusu și episcopul Teodosie ar fi o strânsă prietenie, atât timp cât episcopul Tomisului se deplasează adesea la Grindu pentru a-i da preotului Rusu o mână de ajutor în disputa acestuia cu comunitatea ortodoxă din acest sat. Mai mult, episcopul Tomisului a negociat și o înțelegere la Prefectura Tulcea între preotul Rusu și primarul comunei Grindu, Constantin Sbârciog, pentru a-i împăca pe cei doi aleși ai PSD (preotul este și consilier local). Trebuie spus că primarul Sbârciog a reușit să construiască, împreună cu oamenii satului, o biserică ce valorează câteva miliarde de lei, iar preotul Rusu s-a împotrivit ca întreaga contabilitate a cheltuielilor la această biserică să fie ținute de Primăria Grindu, care a strâns banii de la enoriași. Primarul Sbârciog spune chiar că iritarea mare a preotului Rusu și a oamenilor Episcopiei ar fi generată de faptul că cheltuielile s-au făcut doar în baza unor chitanțe tipizate și nu cu evidențe bisericești fără putere legală. Pentru că sătenii au refuzat să dea banii în mână preotului, în care nu mai au încredere de mai mulți ani, preotul Rusu a trecut rapid la represalii. [...] După cum se vede, conflictul religios și politic (întrucât în acest scandal s-au implicat și liderii principali ai PSD pentru a împăca primarul comunei cu preotul, în sensul de a i se da dreptate preotului) se complică și se amplifică de la o zi la alta. În acest timp, Episcopia Tomisului, în loc să dezamorseze acest conflict, îl sprijină necondiționat pe preotul contestat de marea majoritate a sătenilor din Grindu.“
(fragmente din articolul lui Neculai Amihulesei, „România Liberă“, 16 iulie 2003)

*

• Aflăm că stările conflictuale dintre ortodocși și greco-catolici sunt instigate și alimentate de către preoți ortodocși, care se pun în fruntea grupărilor torționare, traumatizând grav oameni nevinovați și vandalizând locașuri sfinte:

„La Șieu, războiul interconfesional româno-român a atins forme barbare: Obiectele de cult din biserică au fost profanate și aruncate la marginea drumului. Vandalisme ca după năvălirea tătarilor.

După demolarea ilegală a bisericii greco-catolice din Vadu Izei și construirea pe locul ei a unei biserici ortodoxe, conflictele interconfesionale din Maramureș s-au extins, agravându-se în forme alarmante. Pe zi ce trece, devine tot mai evident faptul că actualul stat s-a coalizat cu Biserica Ortodoxă, ca în timpul regimului comunist, pentru distrugerea Bisericii Greco-Catolice și ștergerea urmelor ei din istorie. Actualele stări conflictuale din Săpânța, Bogdan-Vodă și localitatea Șieu, întăresc din plin această idee: greco-catolicilor nu li se restituie fostele lor biserici, rămase goale după ce ortodocșii și-au construit noi lăcașe, nici nu li se permite să-și ridice propriile biserici (cazul Săpânța). Ceea ce se întâmplă la Șieu, de trei săptămâni încoace, întrece însă orice măsură și lasă încă o pată dureroasă pe imaginea oricum terfelită a României contemporane. [...] În localitatea Șieu, de pe frumoasa Vale a Izei, județul Maramureș, intervenția nocturnă a trupelor polițienești și vandalismele care au urmat nu se justifică în nici un fel. Greco-catolicii au intrat, cu trei săptămâni în urmă, în fostul lor lăcaș de lemn, rămas gol timp de patru ani, după ce ortodocșii s-au mutat în noua și impunătoarea lor biserică. Timp de zece zile, greco-catolicii și-au oficiat serviciile religioase fără incidente. Cu totul remarcabil e faptul că, oricât au fost instigați de preotul ortodox Vasile Magdău (un ins cu trecutul și prezentul foarte încărcate!), creștinii săi nu s-au solidarizat cu el și nu i-au agresat pe consătenii greco-catolici. Două duminici la rând, liturghiile catolice s-au desfășurat pașnic, fără incidente reclamate la poliție. Timp de zece zile și zece nopți, cât greco-catolicii au stat de veghe în fostul lor lăcaș, nu s-a semnalat nici un fapt reprobabil, ortodocșii având un comportament cu adevărat creștin față de consătenii lor, astfel încât nu exista riscul unor violențe interconfesionale incontrolabile. În semnalele trimise presei, greco-catolicii mulțumeau public consătenilor ortodocși că nu i-au agresat în tot acest răstimp, după intrarea în biserică.

Cel care a instrumentat intervenția nejustificată a forțelor de ordine, a fost preotul ortodox Vasile Magdău. Trupe DIAS, polițiști, jandarmi, veniți cu mașini de la județ și înarmați până în dinți, au asaltat în zorii zilei, pe întuneric, biserica din Șieu, în care se aflau doar patru greco-catolici. Pe Viorel Cosa, creștin cu cinci copii, l-au nenorocit în bătaie, mai târziu a fost zvârlit în stradă, dus la dispensar și, apoi, cu mașina unui

consătean, la Spitalul Borșa, unde a rămas în comă timp de 72 de ore. Au urmat vandalizarea obiectelor de cult ale greco-catolicilor, sigilarea și legarea ușii bisericii cu lanțuri. Greco-catolicii își officiază în continuare slujbele într-o capelă improvizată și în cimitirul fostei lor biserici, uitându-se cu perplexitate la Biblia, crucifixul, icoanele, odoarele aruncate la marginea drumului de preotul ortodox. Până când vor continua și cui folosesc aceste violențe fundamentaliste, cu totul nedemne de România acestei clipe istorice, aflată la o răscruce a destinului său viitor?“
(fragmente din articolul publicat în „România Liberă“, 11 octombrie 2003)

*

• Aflăm că scandalul de acum câțiva ani cu fraudele în care erau implicați conducătorii Facultății de Teologie din București, nu a avut prea mare efect, de vreme ce acum din nou reapar cazuri de plagiat, pe care aceeași Facultate de Teologie le premiază cu titluri doctorale frauduloase, iar Patriarhia plasează responsabilitatea analizării cazului de furt intelectual către... aceeași Facultate de Teologie (!!!):

„Deși reclamat de fiica marelui teolog, cazul plagiatorului lui Stăniloae a fost mușamalizat chiar de Sfântul Sinod!

Pe ordinea de zi a ședinței Sf. Sinod al B.O.R., la Comisia de Învățământ, n-a figurat dosarul disciplinar de sancționare a clericului plagiator Marin Ciulei, autor al unei teze de doctorat agramate și aseasonate cu furt intelectual din opera părintelui Dumitru Stăniloae. Primul cleric dovedit, cu probe zdrobitoare, că a plagiat din Stăniloae a fost reclamat Patriarhiei B.O.R. chiar de către fiica marelui teolog. Lidia Stăniloae s-a autosesizat, din Germania, unde locuiește, după ce a citit pe Internet dezvoltările publicate de ziarul nostru. Plângerea și memoriul depuse de Lidia Stăniloae acum 5 luni au fost mușamalizate de Patriarhie.

Înaltul for bisericesc a dispus, de ochii lumii, o anchetă prin care Facultatea de Teologie Ortodoxă București (care i-a acordat plagiatorului fraudulosul titlu doctoral, în 1998) ar fi trebuit să analizeze probele plagiatului și agramatismele strigătoare la cer debitate de Marin Ciulei, profesor de Dogmatică la Seminarul din Turnu Măgurele, supranumit «directorul șpagă 1.000 USD/elev», în urma scandalului de corupție bisericească mediatizat în vară. Mușamalizarea acestui grav caz de plagiat este cu atât mai condamnabilă cu cât la București, la Palatul Patriarhiei, s-a desfășurat în aceste zile, cu participarea Lidiei Stăniloae, Centenarul

nașterii marelui profesor de Teologie, ajuns post-mortem victima unor incredibile furturi intelectuale.“

(articol de Silviu Alupei, „România Liberă“, 15 noiembrie 2003)

*

• Aflăm că societatea civilă este scandalizată de gravele abuzuri din sânul bisericii și este hotărâtă să le facă publice, în speranța că, odată și odată, se vor lua și măsuri de înnoire, renunțându-se pentru totdeauna la bizantinisme, printre care cel mai păgubos este mușamalizarea cu orice preț a tuturor neajunsurilor și abuzurilor:

„În atenția Patriarhiei Române

Cazuri grave de abuzuri bisericești, pe care nu le poate rezolva doar închinarea la sfințele moaște

Crește pe zi ce trece fisura dintre laicatul, preoțime și ierarhia Bisericii, care pare ruptă de lume, retrasă într-o nișă privilegiată a rangurilor, așteptând ca lucrurile grave care se întâmplă în țară, cu o frecvență tot mai neliniștitoare, să se rezolve de la sine o dată cu trecerea timpului. În locul unei angajări sociale ferme, în fața avalanșei de probleme degradante scoase la iveală de societatea tot mai secularizată, care ar presupune o implicare misionară și catehetică, educativă, mult mai activă și eficientă, ierarhia se mulțumește cu festivismele de imagine ale unor simpozioane naționale, colocvii internaționale, sărbători fastuoase, liturghii solemne, cu invitați «de marcă» din afară, ierarhii înșiși pretându-se la a accepta, mai degrabă, statutul de VIP-uri «comestibile», de larg consum decât acela de valori active, lucrătoare cu eficiență și pe termen lung în profunzimea organismului social, bulversat de mutațiile paradigmatiche de azi. De multe ori însă, rezolvarea celor mai strigătoare la cer dureri ale oamenilor este lăsată pe seama închinării la sfințele moaște și la icoanele făcătoare de minuni. Dacă ar fi să ne luăm după mulțimea icoanelor făcătoare de minuni de pe tot cuprinsul țării, România ar trebui să fie țara cea mai minunată de pe tot Pământul. În mod neiertător însă, statisticile arată că ne situăm pe primele locuri la alcoolism, la crimă, la bolile cele mai diverse, la avorturi, la hoție, la degradări umane multiple. Și ca și când toate acestea n-ar fi de ajuns, Biserica însăși, care ar trebui să fie mama tuturor răniților, vine să adauge propriile răni la suferința organismului social. Se pare că sfințele moaște și icoanele făcătoare de minuni nu rezolvă totul, că mai rămâne ceva și pentru slujitorii Bisericii, mai cam totul adică. Ce e de făcut în această situație? După grupajul de precari-

tăți pe care vi-l prezentăm în pagina de față, răspunsul vine aproape de la sine: ierarhia Bisericii trebuie să facă ceva, altceva decât să mușamalizeze la nesfârșit, până nu e prea târziu: pur și simplu trebuie s-o ia în altă direcție decât a mers până acum, punând duhul viu al harului și implicării directe aici, pe pământ, printre oameni, necazuri, violențe și suferințe, mai presus de așteptarea convenabilă ca totul să fie rezolvat doar de Cel ce ne veghează destinele din ceruri. “

(articol din „România Liberă“, 4 decembrie 2003)

*

• Aflăm că unii ierarhi din Moldova sunt ruși de realitate, căci nu se pleacă la durerea poporului, care se vede înșelat de unii preoți venali și încearcă să-și facă singur dreptate. Dimpotrivă, ierarhia îi marginalizează tocmai pe acei preoți modești, care sunt iubiți de săteni, pentru a plasa în locul lor apropiați sau rude cu mai-marii bisericii, iar pe preoții contestați îi protejează:

„Răscoala creștinilor din Găinești, Arhiepiscopia Sucevei

De câteva luni, creștinii din satul Găinești, comuna Slatina, Arhiepiscopia Sucevei și Rădăușilor, sunt în stradă, cu mic, cu mare, cu bătrâni și tineri, cu femei și copii, ca în Săpânța anului 1990, la ieșirea nordului românesc din comunism. Nu foamea i-a scos pe bucovineni în mijlocul drumului, nu malversațiunile politice, nu afacerile veroase ale vreunui baron local de carton, ci nedreptatea confesională pe care le-o face ierarhia bisericească. În satul Găinești, creștinii ortodocși n-au conflicte cu greco-catolicii, nici cu neoproteștanții, nici cu vreo sectă satanistă, ci doar cu ierarhia Bisericii, care nu ține seamă de dorința lor unanimă. Din 1990 încoace s-a tot repetat că în B.O.R. «lăcașele de cult aparțin poporului», comunităților de credincioși, care le construiesc, le administrează și le îngrijesc. Situația din Găinești se adaugă altor numeroase cazuri concrete care înfirmă categoric această afirmație demagogică: în realitate, ierarhia instituționalizată, și nu «poporul», decide, stăpânește totul și face ce vrea într-o eparhie eclesială. Poporul este doar bun de manipulat, de la un caz la altul, după voia și interesele ierarhilor! [...] În ultimii șapte ani, alături de parohul Vasile Sandu a slujit ca preot secund părintele Constantin Pica, om al locului, foarte apreciat de enoriași, care au avut posibilitatea să compare și să facă distincție între calitățile acestuia și cele ale bătrânului titular. În tot acest timp, preotul Vasile Sandu i-a prostit pe săteni spunându-le că vila pe care o construiește

peste oasele vechiului cimitir va fi o nouă casă parohială. Enoriașii și-au pierdut respectul față de păstorul lor când au aflat că noua construcție ridicată pe banii și cu osteneala lor nu e nicicum casă parohială, ci proprietate personală, trecută în acte pe numele părintelui Sandu. Scânteia revoltei s-a aprins când sătenii au aflat de decizia Arhiepiscopiei Sucevei de a-l înlătura pe preotul tânăr Constantin Pica și de a aduce în locul lui un apropiat al unui consilier eparhial. Sătenii apreciază că i s-a făcut o mare nedreptate părintelui Pica, cu atât mai mult cu cât în ultimii șapte ani a trăit modest, cu cei trei copii ai săi, în vechea casă parohială, aflată într-o avansată stare de degradare, ajutându-l chiar pe părintele Sandu să-și ridice impunătoarea vilă proprietate personală.

În situația în care Arhiepiscopia i-a interzis preotului Pica să mai slujească în biserică, solidari cu preotul tânăr, creștinii din Găinești s-au radicalizat și ei, interzicând preotului bătrân să mai intre în altar, punând lacăt pe ușa noii și impunătoarei biserici, construită cu banii și osteneala lor, și amenințând că-i vor da foc dacă ierarhia nu le respectă opțiunile. Lucrurile s-au complicat și mai mult prin solidarizarea primarului comunei Slatina, de care aparține satul Găinești, cu preotul tânăr. Alungat de Arhiepiscopia care vrea să-l înlocuiască, preotul Constantin Pica a fost readus în satul Găinești cu fast sărbătoresc, ca de nuntă, și a fost întâmpinat la intrarea în sat cu pâine și sare, ca o adevărată autoritate, oferindu-i-se loc de găzduire în casa pădurarului, ceea ce a determinat PSD-ul județean să-i retragă sprijinul politic primarului Ilie Gherman din comuna Slatina. “

(fragmente din articolul publicat în „România Liberă“, 4 decembrie 2003)

*

• Aflăm că nepotismul este în floare în biserică, alegerea în funcții administrative făcându-se cu sfidarea propriilor regulamente și hotărâri ale Sinodului B.O.R.:

„Alegeri trucate în favoarea nepotului de consilier

Corupția afectează chiar și alegerile pentru protopopiate, unde – în mod normal și democratic –, potrivit Regulamentului de funcționare al B.O.R., ar trebui să se exprime voința clerului în a-și alege conducerea organismelor administrative. La alegerile (organizate viciat) pentru funcția de protopop, la Făgăraș au participat doar 74 de preoți și 34 de... cântăreți bisericești (în realitate, majoritatea «cântăreților» fiind intruși, aduși de la Sibiu, ca masă de manevră). Cu 48 de voturi, pe locul întâi a

ieșit un cleric care este nepotul unui consilier episcopal! Acest nepot nu putea candida, deoarece nu are media minimă de 8,50 la licența în Teologie, așa cum prevede Hotărârea Sf. Sinod nr. 6719/2001. Al doilea pe lista votărilor la ordin este un cleric cu grave probleme de moralitate și de imagine în viața publică (Hotărârea sinodală stabilește norme și în această privință, nefiind admiși candidații cu probleme de moralitate). Pe locul trei a ieșit preotul Ciungara Ioan, clericul dorit în realitate de preoțimea Făgărașului. Acesta îndeplinește cele trei criterii impuse de Sf. Sinod (minim 8,50 media de licență în Teologie, 5 ani vechime și moralitate indiscutabilă).

În mod normal, candidații care nu îndeplinesc aceste condiții nici nu puteau concura. Dosarele acestora trebuiau trecute prin «filtrul» Episcopiei, condusă de PS Visarion. Dar, dacă nepotul unui consilier episcopal (un obscur student în Teologie) dorește funcția de protopop, Hotărârea sinodală a fost călcată în picioare! Un grup de preoți au și depus deja contestație și ne-au informat că vor cere binecuvântarea mitropolitului Ardealului pentru a promova o acțiune la Tribunalul Sibiu, secția Contencios Administrativ.“

(articol de Silviu Alupei, „România Liberă“, 4 decembrie 2003)

*

• Aflăm că încă se mai numesc protopopi abuziv, încălcându-se legiurile bisericești, iar în numele fostului mitropolit al Ardealului, incapabil de mai mulți ani să conducă, din motive de boală, au fost comise grave acte de corupție:

„Corupție în Arhiepiscopia Sibiului. În protopopiatul Făgăraș nu se respectă hotărârile Sfântului Sinod

De mai mult timp, în Protopopiatul Făgăraș, din Arhiepiscopia ortodoxă Sibiu, persistă o situație explozivă, care nu s-a soluționat cu înlocuirea vechiului protopop, în urma dezvăluirilor făcute de presă. Un grup de preoți nemulțumiți ne-au sesizat o serie de abuzuri care continuă de prea multă vreme, pentru a nu fi soluționate cât mai repede cu putință. Astfel, în 1998, a fost numit în mod abuziv ca protopop, preotul Cornel Ursu, fără a li se da dreptul preoților să-și desemneze candidatul care să-i reprezinte. Același lucru s-a întâmplat și în 2002, încălcându-se legea care prevede organizarea de alegeri din 4 în 4 ani.

În urma unor acuzații grave la adresa protopopului Cornel Ursu și a pr. Stan Dina, secretarul protopopiatului, ÎPS Antonie, mitropolitul

Ardealului, a dispus o anchetă în 30 septembrie a.c., care ar fi trebuit condusă de inspectorul bisericesc eparhial. Din păcate, această funcție este vacantă de mulți ani, ceea ce afectează grav rezolvarea problemelor preoților, lăsând loc unor abuzuri ale consilierilor. În această situație, consilierul juridic Ioan Floca s-a substituit funcției de inspector eparhial, ceea ce este un abuz, spun contestatarii, întrucât între funcția de consilier și cea de inspector bisericesc este o incompatibilitate clară, în baza art. 105 și 109, din Statutul de Organizare al Bisericii Ortodoxe Române. Cu toate acestea, ancheta a fost condusă (defectuos, declară cei nemulțumiți) de consilierul juridic Ioan Floca, în prezența PS Visarion, episcopul care se ocupă de problemele administrative ale Arhiepiscopiei Sibiu, întrucât mitropolitul Antonie al Ardealului este grav bolnav. Încălcările repetate ale legilor bisericești au adus de-a lungul anilor grave prejudicii parohiilor și preoților, ajungându-se la solicitarea demiterii consilierului juridic, depășit de vârstă, grav bolnav și incapabil să mai ocupe vreo funcție. Toate demersurile făcute la Arhiepiscopia Sibiu au rămas fără urmări semnificative.

În urma anchetei recente, protopopul Cornel Ursu a fost demis, recunoscându-și vinovăția. Arhiepiscopia Sibiu l-a numit pe pr. Ioan Glajar ca protopop interimar, paroh la Ucea de Jos, deși este pensionar de 12 ani. Ceea ce constituie o nouă încălcare a legii bisericești, întrucât postul din Parohia Ucea de Jos trebuia scos la concurs, imediat după pensionarea parohului. Preotul Glajar a acceptat interimatul pentru maximum o lună, dar data alegerilor a fost amânată în mod nejustificat din 25 septembrie până în 27 noiembrie, deși preotul este în vârstă de 72 de ani. În mod ilegal, a fost desemnat să conducă alegerile de protopop același consilier juridic Ioan Floca, atât de contestat de preoții din Arhiepiscopia Sibiu. În această situație, se impune intervenția Patriarhiei, ca for superior pentru reglementarea situației și aducerea în cadrul legal a activității din Protopopiatul ortodox Făgăraș, Arhiepiscopia Sibiului.“

(articol din „România Liberă“, 4 decembrie 2003)

*

• Aflăm ceea ce spunea și Domnul în Cuvântul Său despre unii preoți, cum că iubesc fotbalul ca pe un idol, pentru care suferă și pentru care trăiesc. Pentru ei, Dumnezeu este doar Cel Care Se preocupă de distribuirea victoriilor pe teren, bineînțeles, proporțional (cred ei) cu numărul de slujbe și cu contribuțiile financiare ale susținătorilor:

„Preotul Săvulescu este antrenorul echipei de fotbal «Voința» Bălțești

Părintele Gabriel Săvulescu a fost jucător de fotbal în echipa de juniori Petrolul, pe post de extremă dreapta, înainte de a termina Teologia. De când a ajuns paroh în localitatea Bălțești, Prahova, a fost ales președinte al Clubului Voința și, între slujbele duminicale și îndatoririle parohiale, antrenează echipa de fotbal a comunei, sperând s-o scoată cel puțin în Divizia D. Deși rezultatele meciurilor amicale cu echipele Dinamo și Steaua, din Divizia A, au avut scoruri zdrobitoare, părintele nu s-a descurajat. A reușit să găsească un sponsor pentru echipa sa, a fost ajutat cu echipament de Asociația Județeană de Fotbal și de Clubul Petrolul și l-a adus ca antrenor principal pe Atanasie Lindberg, fost secund al lui Costică Moldoveanu și coordonator al loturilor de juniori din România. Într-un interesant reportaj care îi este dedicat în cotidianul «Telegraful de Prahova», se precizează că asistă la aproape toate meciurile echipei Voința, de pe marginea gazonului, îmbrăcat în trening, și își susține cu vivacitate jucătorii, suferind pentru fiecare înfrângere. Părintele Gabriel speră ca în viitor fotbaliștii din comună vor veni în prealabil la biserică, să se roage înaintea fiecărui meci, așa cum fac jucătorii de la națională, împreună cu antrenorul lor, «generalul» Iordănescu, un om foarte credincios: «Mi-ar plăcea să țin o slujbă înaintea fiecărui meci», mărturisește părintele. În schimb, ca un element pitoresc, echipamentul echipei de juniori este păstrat între meciuri la biserică, preotul sperând că într-un viitor mai mult sau mai puțin apropiat, echipa de juniori din Bălțești să dea un Hagi sau un Ionuț Lupescu!»

(articol din „România Liberă“, 12 iunie 2004).

*

• Aflăm că unii ierarhi cochetează cu politicieni vremelnici, în speranța că vor fi sprijiniți subteran pentru a accede mai ușor la scaunul patriarhal:

„Biserica Ortodoxă a intrat în campanie electorală – lingușeli și pupături politice pentru mitra de patriarh

Mitropolitul Moldovei se leapădă de Pimen pentru hatârul lui Ion Iliescu

«Scandalul Putna», deși se dorește a fi stins, reprezintă, de fapt, o schismă în cadrul Bisericii Ortodoxe Române între preoții care sunt mai apropiați de Dumnezeu decât de cele «lumești» și o altă parte, mult mai puternică, a preoților politici. Altfel nu se explică un comunicat al Mitro-

poliei Moldovei și Bucovinei prin care ÎPS Daniel se delimitează de colegul său răzvrătit, ÎPS Pimen al Sucevei, și le ia apărarea lui Iliescu și Năstase, în conflictul măsurilor de securitate de la comemorarea voievodului Ștefan cel Mare. O fi intrat ÎPS Daniel în campanie electorală? Tot mai tare se aude pe holurile Patriarhiei României că Daniel va fi succesorul Prea Fericitului Teoctist și, probabil, reacția de acum este una de «Fă-te frate cu... ca să treci puntea». După acest scandal, nu este exclus să ne trezim că în Biserica Ortodoxă apare aripa «social-democrată» ori «umanistă», care se dau după Dumnezeu cum bate vântul... Acela al Puterii, bineînțeles.

...Prin intermediul unui comunicat, semnat de ÎPS Daniel, Mitropolia Moldovei și Bucovinei a ținut să se distanțeze de criticile extrem de dure aduse autorităților de ÎPS Pimen, arhiepiscopul Sucevei și Rădăușilor. Culmea, Mitropolia Moldovei se leapădă chiar de... poziția oficială a Patriarhiei. ÎPS Daniel, văzut pe culoarele B.O.R. ca succesor al PF Teoctist, a făcut notă discordantă față de majoritatea preoșimii și i-a luat apărarea, fățiș, lui Ion Iliescu. «Unele deficiențe de organizare locală nu pot fi imputate direct președintelui României, Ion Iliescu, și premierului Adrian Năstase, care au participat, în calitate pe care o dețin, la acest moment solemn și sfânt al poporului român. Mitropolia înțelege supărarea ÎPS Pimen și a Mănăstirii Putna în legătură cu unele excese de zel în asigurarea ordinii și pazei în incinta și în exteriorul ei», se scrie în comunicatul emis de secretariatul Centrului Eparhial Iași. Atitudinea ÎPS Daniel față de evenimentele de la Putna nu face decât să întărească alunecarea sa spre politic, observată de foarte multă lume în ultimii ani. Astfel, toți miniștrii și înalții demnitari care s-au perindat prin Iași în ultimii opt ani au avut întrevederi particulare sau au luat masa cu ÎPS Daniel. Mai mult, înaltul ierarh a apărut chiar într-unul dintre clipurile electorale ale lui Mugur Isărescu, dându-și binecuvântarea. La Mitropolia Moldovei și Bucovinei s-a ținut o adevărată platoșă de protecție împotriva presei, după scandalurile care au zguduit biserica ieșeană anul trecut. Luptele de culise pentru intrarea în grațiile Mitropolitului Moldovei fac să apară declarații grotești ale parohilor din preajma sa. «Măsurile de securitate care s-au luat la Putna au fost justificate prin faptul că mănăstirea se află în fața unui real pericol. Am informații că au fost găsite asupra unor persoane 20 de cuțite mari și spray-uri paralizante», a precizat arhimandritul Timotei Aioanei, exarhul cultural al Arhiepiscopiei Iașilor, într-un cotidian local. Dacă ÎPS Daniel a fost întotdeauna atent față de politicienii care participă la diferite ceremonii religioase, ÎPS Pimen a fost necruțător cu aceștia. Administra-

tiv, ÎPS Pimen îi este subordonat ÎPS Daniel, deși canonic se află pe aceeași treaptă ierarhică, ambii conducând câte o eparhie. Analizii ecumenici ieșeni au comentat faptul că atacurile dure la adresa puterii au făcut ca ÎPS Pimen să câștige un mare capital de simpatie în rândul credincioșilor; lucru care l-a mâhnit nevoie mare pe ÎPS Daniel. Acest comunicat, prin care ÎPS Daniel încearcă apropierea de potențaii momentului, nu este o mișcare singulară a mitropolitului Moldovei. Acesta a încercat «să-și facă loc» în ierarhie și prin marginalizarea PS Calinic Botoșăneanul, episcopul vicar de Iași. Opinia contradictorie exprimată în raport cu ÎPS Pimen și «mazilirea» PS Calinic ar avea un singur scop: monopol de imagine al lui Daniel în B.O.R. pentru zona Moldovei, sporindu-și astfel șansele de a ajunge patriarh. “

(fragmente din articolul lui Cătălin Dumitrescu, „România Liberă”, 17 iulie 2004)

*

• Aflăm că nepotismul ia forme nebănuite în anticamera unor episcopi, prin persoane „angajate” în diverse funcții de acoperire, la adăpostul cărora beneficiarul favoritismului „face și desface” jocurile episcopiei. De aceea, preoții fac grevă, vicarii se răzvrătesc, prerogativele se contestă, iar traficul de influență ia proporții necontrolate:

„Conflict de proporții la Episcopia Romanului

Cu ajutorul baronilor PSD, vicarul Ioachim Băcăuanul vrea să-i ia locul episcopului Eftimie Luca

Episcopia Romanului este tulburată în ultima vreme de un conflict de proporții între episcopul Eftimie Luca și vicarul acestuia, Ioachim Băcăuanul. Disensiunile au în spate un complex de interese, începând cu unele de autoritate și continuând cu altele de natură politică și materială, nepotrivite cu rânduiala proprie unor călugări situați în vârful ierarhiei clericale. Acest conflict a început după ce PS Eftimie Luca, episcopul Romanului, a luat o serie de măsuri de ordin canonic prin care a decis restrângerea prerogativelor arhiereului vicar Ioachim Băcăuanul, precum și demiterea preotului Petru Adăscăliței din funcția de consilier administrativ al Episcopiei Romanului, începând cu data de 20 august, și înlocuirea acestuia cu preotul Viorel Mitru. La acestea se adaugă numirea preotului Eugen Gorbănescu în funcția de inspector eparhial al Episcopiei Romanului începând cu aceeași dată. De partea cealaltă, arhiereul vicar Ioachim Băcăuanul acuză faptul că maica Mihaela, nepoata Prea Sfințitului Eftimie, l-ar manipula pe episcop, care – aflat la venerabila vârstă

de 90 de ani – ar fi claustrat în palatul episcopal. Într-o declarație de ultimă oră, PS Eftimie Luca își argumentează cu fermitate toate deciziile și denunță în termeni duri amestecul baronilor locali PSD, care s-ar afla în spatele vicarului său, fiind interesați de susținerea Bisericii în actuala campanie electorală.

Greva preoților la catedrala episcopală

Arhiereul vicar Ioachim Băcăuanul a solicitat o audiență la ÎPS Daniel, mitropolitul Moldovei și Bucovinei, cerându-i intervenția pentru înlăturarea de la palatul episcopal a maicii Mihaela, care ar lua toate deciziile de ordin administrativ în numele PS Eftimie: «Toate deciziile pe care le ia PS Eftimie în ultima vreme sunt influențate de maica Mihaela, călugărița care l-a claustrat în palatul episcopal. Preasfințitul se află la venerabila vârstă de 90 de ani și ia hotărâri forțat, împotriva bunelor rânduiești. Într-o Permanență, PS Eftimie mi-a dat mie toate prerogativele privind contractele de angajare, privind toate rânduieștile culturale. Potrivit Regulamentului Sfantului Sinod, am drept de semnătură dat de episcop. Acum PS revine asupra tuturor acestor semnături, forțat fiind de preotul Viorel Mitru, care, de fapt, a făcut încălcări canonice ajutând mai mulți clerici, cum ar fi preotul Claudiu Vasilache de la Moreni (care «deschide cartea»), și pe alți preoți certați cu regulile bisericești, aflați în cercetarea Consistoriului. Conform deciziilor mele, preotul de la Moreni trebuia să vină în canon la Episcopie, or preotul Mitru l-a pus să facă liturgia, care este întâlnirea cu Dumnezeu», a declarat arhiereul vicar. Ioachim Băcăuanul s-a mai arătat revoltat că altcineva ar putea influența deciziile episcopului. Maica Mihaela i-ar fi permis profesorului Ioan Țuțuiianu de la Seminarul Teologic «Sfântu Gheorghe» să intre la PS Eftimie pentru a-l influența în deciziile de ordin administrativ.

Scandalul a atins apogeul într-o grevă a preoților, care au refuzat (unii) sau au fost împiedicați (alții) să mai officieze Sfânta Liturghie în catedrala episcopală, marți, 25 august. Arhiereul vicar a trecut peste episcop și l-a anunțat pe ÎPS Daniel, ca președinte al Sinodului Mitropolitan, de cele ce se petrec la Episcopia Roman, urmând ca prin intermediul acestuia să fie informat de ceea ce se întâmplă la Roman și Sfantul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române. Pe de altă parte, în cadrul unei Permanențe bisericești, Ioachim Băcăuanul a propus ca preotul Viorel Mitru să fie oprit de la săvârșirea celor sfinte din cauza greșelilor făcute în anchetele pentru Consistoriu, unde are funcția de acuzator. «Din punctul meu de vedere preotul Viorel Mitru este un preot oprit de la cele sfinte. În ceea ce

mă privește ca arhiereu, eu nu voi sluji cu el, excluzându-l de la cele sfinte, până ce nu va face un canon de penitență, spovedindu-se cu toate păcatele și abia după aceea îi voi da dezlegare să slujească», a mai spus arhiereul vicar. Acesta a apreciat că înlocuirea preotului Petru Adăscăliței din funcția de consilier economic a fost lipsită de tact, PS Eftimie fiind influențat în decizia sa de maica Mihaela și de către preotul Viorel Mitru. «Este nedrept ceea ce s-a făcut cu preotul Adăscăliței pentru că, potrivit prerogativelor mele, eu sunt acum angajatorul», a declarat arhiereul vicar.

PS Eftimie Luca susține că înlăturarea maicii Mihaela de la palatul episcopal nu este posibilă pentru că în conformitate cu Statutul B.O.R. el este autoritatea care conduce eparhia și tot personalul din subordine execută dispozițiile pe care le dă. «Maica Mihaela este muzeograf, se ocupă de întreg patrimoniul episcopiei și execută toate deciziile trasate de mine zilnic. Este falsă afirmația celor care declară că se amestecă în problemele administrației eparhiale, probleme pe care le rezolv eu personal în totalitate, dând dispoziții și consultându-mă cu toți consilierii de resort. În conformitate cu articolul 104 din Statutul B.O.R., arhiereul vicar execută sarcinile pe care i le atribuie episcopul. Maicii Mihaela Isache i-am trasat ca ascultare să se ocupe de persoanele care solicită audiență la cabinetul episcopului. Este regretabilă incitarea pe care o fac unii angajați ai episcopiei în rândul personalului clerical, care se subordonează direct episcopului, făcând ascultare necondiționată, prevăzută de Regulamentul vieții bisericești», a precizat PS Eftimie Luca. “

(articol de Mihnea Valentin, „România Liberă“, 4 septembrie 2004)

*

• Aflăm că episcopii își încalcă unii altora cu nonșalanță drepturile de jurisdicție canonică, fără a se putea lua vreo măsură corectivă (cele punitive sunt de-a dreptul de neconceput). Un fel de violare de domiciliu bisericesc îi pune pe jar pe cei care sunt siliți să asiste neputincioși la demonstrațiile de forță ale unor episcopi care confundă îndrăzneala, cu insolența:

„Vizita necanonică a Patriarhului Ecumenic în comuna Dorna Arini din Mitropolia Moldovei

O lovitură sub centură dată mitropolitului Daniel de un coleg din Sfântul Sinod

Sanctitatea Sa Bartolomeu I, Patriarhul Ecumenic al Constantinopolului, a sfințit (de fapt, a resfințit!) miercuri, 20 octombrie, împreună cu un sobor de ierarhi, mănăstirea «Acoperământul Maicii Domnului», din comuna Dorna Arini, situată la 5 km de stațiunea Vatra Dornei, județul Su-

ceava. Ce căuta Patriarhul Ecumenic al Constantinopolului tocmai într-un sat din nordul României, după ce a conferențiat în Aula Universității București, a primit titlul de «Membru de onoare» al Academiei Române, s-a întâlnit cu președintele Ion Iliescu și premierul Adrian Năstase, s-a deplasat la Cluj-Napoca, unde a primit titlul de «Doctor honoris causa» al Universității «Babeș-Bolyai»? Iar de la Dorna Arini, județul Suceava, a zburat cu avionul tocmai la Constanța, unde a primit titlul de «Doctor honoris causa» al Universității «Ovidius», alături de Patriarhul Teoctist!

Ce eveniment ieșit din comun s-a putut petrece în obscura localitate Dorna Arini și ce însemnătate istorică are această comună, încât a fost inclusă pe traseul București-Cluj-Napoca-Constanța, printr-o deviere geografică foarte vizibilă, în timpul turneului pe care liderul mondial al ortodoxiei l-a făcut în România, în perioada 15-21 octombrie 2004? De ce la acest eveniment n-a participat ÎPS Daniel, mitropolitul Moldovei și Bucovinei, în eparhia căruia se află mănăstirea din Dorna Arini, și – mai ales – de ce toate festivitățile n-au fost organizate de chiriarhul locului, conform canoanelor Bisericii Ortodoxe Române, ci de un ierarh din altă eparhie? Iată câteva întrebări la care și-a propus să răspundă documentarul de față.

Mănăstire din Bucovina subordonată Arhiepiscopiei de Tomis?

Comuna Dorna Arini, județul Suceava, este locul de naștere al ÎPS Teodosie, actual arhiepiscop de Tomis, fost vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor. ÎPS Teodosie a ridicat în comuna sa natală așezământul monahal cu hramul «Acoperământul Maicii Domnului», care însă n-a fost așezat sub jurisdicția canonică a Mitropoliei Moldovei și Bucovinei, cum ar fi fost firesc, ci sub cea a Arhiepiscopiei Tomisului, situație fără precedent în Biserica Ortodoxă Română. [...]

Patriarhul Ecumenic, folosit în scopuri personale

Organizarea de către ierarhul de Tomis a unui eveniment pe teritoriul Mitropoliei Moldovei, fără consimțământul și participarea chiriarhului locului – care este în acest caz ÎPS mitropolitul Daniel –, cât și subordonarea metocului din Dorna Arini, județul Suceava, Arhiepiscopiei Tomisului sunt în contradicție flagrantă cu canoanele Bisericii Ortodoxe Române. [...] Din punct de vedere canonic, nici un ierarh nu poate săvârși Sf. Liturghie în altă eparhie, decât cu acceptul chiriarhului locului. Or, mănăstirea din Dorna Arini a fost ridicată fără aprobarea Consiliului

Eparhial al Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților, fără confirmarea Sinodului mitropolitan al Moldovei sau a Sfântului Sinod al B.O.R., la fel cum Patriarhul Ecumenic Bartolomeu I a sfințit așezământul, trecând peste autoritatea canonică a mitropolitului Daniel. Situația este cu atât mai frapantă cu cât Sanctitatea Sa Bartolomeu I este doctor în drept canonic la Roma și cunoaște foarte bine regulile canonice! Prezența sa la Dorna Arini este, de fapt, o demonstrație de forță a arhiepiscopului Teodosie, pentru a-l pune pe mitropolitul Moldovei în fața unui fapt împlinit. Acesta este motivul real pentru care ÎPS Daniel, mitropolitul Moldovei și Bucovinei, n-a participat la sfințirea așezământului din Dorna Arini și s-a deplasat tocmai la București, pentru a-l întâlni pe Patriarhul Ecumenic, când firesc și canonic ar fi fost să-l întâmpine în Moldova, în spațiul eparhiei pe care o administrează.

Se pare că ÎPS Teodosie a pornit un război dur și pe termen lung (inclusiv cu ajutorul actualei puteri PSD!) împotriva mitropolitului Daniel al Moldovei, căruia vrea să-i ia locul la succesiunea pe scaunul patriarhal, după retragerea PFP Teoctist. Este însă cu totul regretabil că în aceste mașinații neortodoxe este folosit tocmai Patriarhul Ecumenic Bartolomeu I al Constantinopolului, cu îngăduința obosită de vârstă a Patriarhului Teoctist!“

(fragmente dintr-un articol din „România Liberă“, 23 octombrie 2004)

*

• Aflăm că unii ierarhi au o biografie ceva mai încărcată decât aceea pe care ei au făcut-o publică. Cu toată grija lor, investită în a se escamota degradantele colaborări cu serviciile secrete de represiune comunistă, activitățile colaboraționiste compromițătoare sunt acum descoperite în toată mârșăvia lor:

„În celebra carte de dezvăluiri «*Orizonturi roșii*», Generalul Pacepa îl deconspiră pe ÎPS Bartolomeu Anania ca agent al Securității

În jurnalul său foarte recent, din luna decembrie 2005, postat pe site-ul Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului, dar și în scrierile memorialistice anterioare, ÎPS Bartolomeu Anania vorbește cu patos firesc despre perioadele sale de detenție, ca luptător anticomunist, începând din 1946, dar niciodată despre ceea ce a făcut după ieșirea din închisoarea de la Aiud, în august 1964. În mod cu totul surprinzător, la nici un an de la eliberarea din lotul legionarilor de la Aiud, preotul Anania este trimis în 1965, de regimul comunist, tocmai la Arhiepiscopia Misionară

Ortodoxă Română din America și Canada, unde a activat timp de 12 ani ca director al Cancelariei eparhiale, coordonator al revistei și almanahului «Credința», director al Departamentului Publicații și reprezentant al Arhiepiscopiei în relațiile interbisericești. În circumstanțele în care, în acei ani, SUA îi refuzase actualului patriarh Teoctist Arăpașu viza de intrare, pentru opțiunile sale comuniste, ferme (fusesse propus pentru aceeași funcție), orice om de bun-simț își poate pune întrebarea: Cum a reușit să ajungă părintele Anania, la câteva luni după ieșirea din închisoare, tocmai în America și Canada, când ceilalți deținuți politici au mai făcut câțiva ani de domiciliu obligatoriu, în condiții extrem de dure, în Bărăgan, Bălțile Dunării sau în Delta? Misterul îl lămurește însuși generalul Ion Mihai Pacepa, în celebra sa carte «Orizonturi roșii», apărută la New York în 1988, iar în România abia după 4 ani. În anul 1992, când a apărut «Orizonturi roșii» la Editura Venus din București, instabilitatea politică din țara noastră și spectacolul de stradă au captivat cu totul atenția opiniei publice, astfel încât senzaționala dezvăluire făcută de fostul șef al spionajului comunist românesc privind identitatea reală a arhimandritului Bartolomeu Anania a putut trece neobservată până azi. Însă lovitură de palat patriarhal pusă la cale de actualul arhiepiscop al Clujului, în ședința Sfântului Sinod din 4 noiembrie 2005 (când a impus cu forța crearea unei noi Mitropolii a Clujului, prin desprinderea a patru puternice eparhii din Mitropolia istorică a Ardealului, după alegerea noului mitropolit Laurențiu Streza), l-a plasat pe ÎPS Bartolomeu Anania în centrul atenției opiniei publice din România și legitimează reactualizarea dezvăluirilor senzaționale făcute de generalul Pacepa. Precizăm că aceste informații, care îl îngroapă pe actualul arhiepiscop Bartolomeu Anania, aspirant la scaunul mitropolitan al Clujului și la tronul patriarhal din Capitala României, au fost lansate de generalul Pacepa în secvența din «Orizonturi roșii» dedicată vizitei pe care au întreprins-o în SUA soții Nicolae și Elena Ceaușescu. Iată ce scrie Ion Mihai Pacepa, în memoriile sale, cu acel prilej:

Ceaușescu îl aprecia pe agentul DIE, Bartolomeu Anania.

Întors la Blair House, Ceaușescu s-a dus la bibliotecă, a dat drumul stereo-ului și a cerut jocul de șah.

– Clericul a arătat bine în costumul său de maimuță. Ce fel de muncă face el?, a început Ceaușescu, deschizând jocul.

El se referea la arhiepiscopul Bisericii Ortodoxe Române din Statele Unite și Canada (ÎPS Victorin, n.n.), care fusesse trimis din România ca să preia controlul bisericilor emigranților din Statele Unite și Ca-

nada. În raportul scris de mână de stația din Washington, pe care l-am predat lui Ceaușescu în acea dimineață, exista un capitol substanțial despre contactele prolifrice ale arhiepiscopului cu DIE-ul, ca agent vechi, ce fusese folosit cu succes de-a lungul anilor în care a trăit la Misiunea română din Ierusalim și la Mănăstirea Sf. Tikhon din South Canaan, Pennsylvania.

– Activă și productivă, în conformitate cu Florea.

– Avem nevoie să-l facem agent secret cu acoperire bună, la fel cum am procedat cu predecesorul său. Înțeles? (ordona Nicolae Ceaușescu – n.n.).

«Predecesorul» era arhimandritul Bartolomeu Anania (precizează Pacepa – n.n.), un vechi ajutor al DIE-ului, care a fost trimis, cu ani în urmă, ca să preia un ziar religios, numit «Credința», și a-l folosi pentru influență. DIE-ul l-a rechemat în 1974, din cauza unor rapoarte că intenționa să rămână în Statele Unite. Dacă acest lucru se întâmpla, el putea compromite folosirea clericilor cu grad înalt, ca acoperire pentru agenții DIE, ceea ce Ceaușescu voia să păstreze în cel mai mare secret.

– Trebuie să-l facem pe episcop colonel sau chiar general. Și pompează în el cât mai mulți bani posibil. Cu bani poți cumpăra orice în America, inclusiv Bisericele.[...]

– El trebuie folosit, de asemenea, împotriva lui Trifa. Fiecare agent trebuie însărcinat cu distrugerea aceluia porc murdar și reacționar. Ceaușescu a explodat: «Nu voi putea dormi până ce nu-l văd aruncat afară din America, înlăturat ca un gunoi». («Orizonturi roșii», vol. II, pag. 218-219, Editura ziarului «Universul», New York, 1988, sau pag. 380-381, Editura Venus, București, 1992).

Duhul Sfânt sau Securitatea?

Cât timp a activat în America, actualul arhiepiscop Bartolomeu Anania a lucrat la compromiterea lui Valerian Trifa (fiul lui Iosif Trifa, inițiatorul puternicei mișcări de renaștere ortodoxă «Oastea Domnului», după anul 1923, din Sibiu și întreg Ardealul), care a refuzat până la expulzarea sa din America, în urma extraordinarelor diversiuni înscenate de oamenii lui Ceaușescu, să colaboreze cu Securitatea și Patriarhia comunistă din România. După cum reiese din fragmentul citat din «Orizonturi roșii», Ceaușescu îl cunoștea atât de bine pe arhimandritul Bartolomeu Anania și performanțele sale de agent DIE, încât îl dădea ca model lui Pacepa, cum trebuie racolați oamenii Bisericii și transformați în agenți secreți sub acoperire. Și dacă îi recomanda generalului Pacepa

să «pompeze» bani cât de mulți în ÎPS Victorin, să-l facă pe arhiepiscop «colonel sau chiar general», avem toate motivele să credem că de același tratament s-a bucurat, în prealabil, și «predecesorul» său.

Prima ediție a cărții «Orizonturi roșii» a apărut la New York în 1988, iar cea din România, în 1992. Cu toate aceste dezvăluiri clare pe care le face generalul Ion Mihai Pacepa, consilier personal al lui Ceaușescu și șef adjunct al DIE (deci șeful direct al agentului Bartolomeu Anania!), Sfântul Sinod l-a hirotonit întru arhiereu și l-a instalat ca arhiepiscop pe ÎPS Anania în februarie 1993, în scaunul vacant al Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului. Specializat de fosta Securitate în diversiuni comuniste, acesta este omul care a pus la cale puciul de pomină din Sfântul Sinod în noiembrie 2005, în urma căruia s-a produs tulburarea fără precedent din Biserica Ortodoxă Română, prin scindarea Mitropoliei Ardealului, cel care a afirmat că această lovitură de palat patriarhal stă «sub pecetea Duhului Sfânt», sperând să fie promovată ca mitropolit de Cluj, pentru a-și vedea visul de mărire lumească, instalându-se – în cele din urmă – pe tronul patriarhal din Capitala României. În urma acestor dezvăluiri șocante rămân, totuși, câteva întrebări, cărora le ocolim răspunsul, deocamdată: De ce a acceptat și acceptă atât de ușor actualul patriarh Teoctist bătăile cu pumnul în masa sinodală și deciziile atât de fluctuante ale arhiepiscopului Anania? Să fie atât de șantajabil patriarhul Teoctist, cum susțin surse foarte bine informate din B.O.R., sau pur și simplu fosta Securitate controlează încă o bună parte din Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române?*

(fragmente din articolul lui Ion Zubașcu, „România Liberă”, 17 ianuarie 2006)

*

Aceste exemple și multe, multe altele, relatate de presă, și care din motive de spațiu nu pot fi reproduse într-o carte, sunt o dovadă concretă a dimensiunii uriașe a problemei credibilității bisericii oficiale a acestor timpuri. Fără o credință neîndoielnică, autentică și statornică, biserica nu va putea să-și salveze credibilitatea. Fără credință, care este toiag de sprijin (baghetă de echilibru), pericolul prăbușirii este inevitabil. Să observăm avertismentele istoriei, și în primul rând exemplul deplorabil al bisericii ortodoxe din Bulgaria, care din anul 1996 este scindată în două biserici care au ajuns până la conflict fratricid. Oare, și B.O.R. va avea aceeași soartă? Cât de eficientă în acțiunea sa demolatoare este necredința, această boală de care s-au contaminat pe ascuns până și unii ierarhi ai acestei biserici! Sfânta Scriptură avertizase despre venirea

acestor vremuri: „*Dar Fiul Omului, când va veni, va găsi, oare, credință pe pământ?*“ (Ev. Luca, 18/8).

Credința cea lucrătoare este nedespărțită de prezent. Nu putem vorbi de credință, gândindu-ne cu „*mândrie patriotică*“ la isprăvile remarcabile ale strămoșilor noștri. Nu putem vorbi de credință, amânând-o pentru un viitor incert, căci nu trăim ancorați în viitor, chiar dacă nădăjdum în împlinirea celor încredințate, întrucât viitorul rămâne ca obiect al altei virtuți fundamentale: nădejdea. O proiectare excesivă, în viitorul continuu, a împlinirilor celor făgăduite, în loc de a experimenta așteptarea, în veghe duhovnicească, adică pregătirea noastră în prezentul continuu, duce inevitabil la delăsare și abandon. Vorbim, așadar, de credință, gândindu-ne la prezent: astăzi, acum și aici. De aceea Dumnezeu îi avertizează pe oameni cu cuvintele: „*Dacă veți auzi astăzi glasul Lui, nu învârtoșați inimile voastre*“ (Evrei, 4/7).

Clipa venirii Fiului lui Dumnezeu, cu slavă văzută și cu alai de îngeri însoțitori, va cântări, așadar, chiar credința în acea venire, virtute propovăduită din veșnicie, și confirmată apoi cu buzele la fiecare mărturisire a Crezului („...și iarăși va să vie cu slavă...“), dar atât de puțin crezută, și mai ales dorită astăzi în lume. De aceea, așa trebuie înțeleasă această profeție îndurerată: „*Când va veni Fiul Omului, oare va mai găsi pe pământ credință în acea venire?*“.

Felul în care este formulată această interogație, sugerează implicit și răspunsul: lumea (adică cei ce sunt ancorați de pământ) va fi la fel de nepregătită ca și cei de pe vremea lui Noe, împotrivindu-se chiar și evidențelor! În mod normal, simplul zvon că undeva vorbește Dumnezeu, ar trebui să stârnească un interes enorm, electrizant, în primul rând pentru ierarhii bisericii. Și chiar așa se întâmpla pe vremuri, chiar și acum aproape o sută de ani, oamenii se entuziasmau până la frenezie atunci când aflau că undeva vorbește Dumnezeu. Să ne reamintim doar de pelerinajele de la Maglavit, de pe vremea lui Petru Lupu. Astăzi, acel entuziasm colectiv a rămas o palidă amintire.

Ierarhii noștri au întors spatele la ultima chemare a lui Dumnezeu, preferând să se ocupe în continuare de planurile lor pământești și de propria ascensiune spre scaune mitropolitane și, de ce nu, spre mult râvnitul fotoliu de patriarh. Și așa, fiind preocupați până peste cap de cele lumești, au uitat de avertismentele Sfintei Scripturi: „*Luați seama să nu vă lepădați de Cel Care vorbește. Căci dacă aceia n-au scăpat de pedeapsă, nevoind să asculte pe cel ce le grăia pe pământ, cu atât mai mult noi – îndepărtându-ne de Cel ce ne grăiește din ceruri – al Cărui*

glas, odinioară, a zguduit pământul, iar acum, vorbind, a făgăduit: «Încă o dată voi clătina nu numai pământul, ci și cerul». Iar prin aceea că zice: «Încă o dată» arată schimbarea celor clătinate, ca a unor lucruri făcute, ca să rămână cele neclintite.“ (Evrei, 12/25-27).

Dumnezeu încă mai cheamă biserica să se trezească, să-și vină în fire, să se scuture de praful necredinței și să se lepede de propria sa lepădare de Acela Care, de zeci de ani, atât de dulce și înțelept îi vorbește.

EPILOG: SEMNUL ATENȚIEI

„Iată că te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ceva mai rău.“

(Ev. Ioan, 5/14)

Au trecut 2000 de ani, și Biserica Universală s-a învechit în rele. După o copilărie feciorelnică, în care sfințenia se îngemăna cu ingenuitatea, iar martiriul era expresia supremei realizări a sinelui, a urmat o adolescență a căutărilor. Șapte Sinoade Ecumenice au răscolit sipetele cu comori ale cerurilor și au adus pământenilor dreptarul sănătos al împlinirii vieții. Pe atunci, Biserica încă mai era una, sobornicească și apostolească. Așa cum Dumnezeu este una în Ființă și întreită în Persoane, tot așa și Biserica primară:

- era una, căci era într-un singur Duh, iar proorocii nu lipseau din biserică, și chiar ei erau organul Duhului;
- păstra dumnezeirea întreagă în toate bisericile locale, zidite în cetăți de către apostoli, după a lor rânduială apostolească: „*Pentru aceasta te-am lăsat în Creta, ca să îndreptezi cele ce mai lipsesc și să așezi preoți prin cetăți, precum ți-am rânduit.*“ (Tit, 1/5);
- pricinile grele le cântăreau împreună, cu mare responsabilitate sobornicească, după modelul primului Sobor Apostolic : „*Noi am hotărât, adunați într-un gând...*“ (Faptele Apostolilor, 15/25), căci sobor însemna „...*apostolii și preoții, cu toată Biserica*“ (Faptele Apostolilor, 15/22 – sublin. ns.).

Curând însă Biserica a slăbit în vigilență și a îngăduit creștinilor amestecarea cu lumea, în primul rând cu puterea imperială. Aceasta i-a adus o sporită cinstire, dar și un fast pernicios, o infatuare și o suficiență de sine care s-a dovedit a fi distrugătoare, căci „*cunoștința semețește*“ (I Corinteni, 8/1), iar „*Dumnezeu, celor mândri le stă împotriva*“ (Iacob, 4/6).

Cunoașterea teoretică, fără rădăcini adânci în viața de zi cu zi, a adus cu sine, pentru „*teologii profesioniști*“, suficiența și mândria, lăncezeala și nostalgia după frivolități. Biserica, din plictiseală prea multă, a început să-și taie singură din trup câte un deget, și apoi altul, și apoi mâinile și picioarele. Mădularele ei erau sfinții, dar cât au fost ei vii, biserica i-a disprețuit și i-a lepădat de la sine, căci niciodată proorocii și sfinții n-au fost înțeleși de către semenii lor, decât (eventual) abia după

trecerea lor la cele veșnice, întrucât proorocii scoteau la lumină tot ce era rău, luptând ca să nu se încuibeze în om păcatele, începând cu mândria. Vai de biserica fără prooroci, căci fără prooroci biserica se prăbușește (v. *Proverbe, 29/18*)! Așa fusese proorocit : „*Atunci vă vor da pe voi spre asuprire și vă vor ucide și veți fi urâți de toate neamurile pentru numele Meu.*“ (Ev. Matei, 24/9). Unii au fost bătuți, alții exilați, iar alții mutilați și chiar omorâți, din invidia celor care nu iubeau sfințenia în trup, și nici învățătura sănătoasă, căci nesocoteau cu nepăsare cuvântul Scripturii: „*Cine primește prooroc în nume de prooroc, plată de prooroc va lua.*“ (Ev. Matei, 10/41).

Chipul bisericii, altădată strălucitor, s-a întunecat. Mândria de sine i-a tulburat judecata sănătoasă, pe care o avusese la început, și de aceea pe neașteptate s-a sfărțec în două și au apărut două biserici, după modelul fostelor imperii ale Europei: una de Răsărit, iar alta, de Apus.

Apoi, bisericile și-au tăiat și Capul, căci se plictiseră să poarte același chip, chipul lui Hristos. Și-au așezat în loc câte un cap de lut și și-au silit mădularele să se închine lui, și așa au trecut prin vremuri fiecare de capul ei.

Biserica de Răsărit a mai păstrat o vreme dreptarul sănătos al dreptei credințe și de aceea a și fost cunoscută cu numele de biserică ortodoxă. Dar la fastul bazileic n-a renunțat nici ea, ci, dimpotrivă, s-a înălțat cu infatuarea până la cer. De aceea, Dumnezeu a îngăduit o palmă, o vreme de încercare pentru Patriarhia care se credea „*ecumenică*“, o captivitate Babilonică dureroasă, o robie sub păgâni, care va dăinui până la sfârșitul veacurilor.

La anul 1453, Constantinopolul cădea sub turci, iar Sfânta Sofia, care fusese până atunci un fel de Catedrală a Neamurilor, și care se înălțase cu mândria până la cer, a fost transformată de musulmani în moschee. Celelalte biserici, care au copiat între timp modelul instituțional al lumii laice, au speculat slăbiciunea politică a Patriarhiei Ecumenice, care mai deținea doar un primat de onoare, pentru a-și proclama în timp, una după alta, „*autocefalia*“ – o formulă schismatică, perfect digerabilă pentru popoarele creștine și mai ales pentru lumea largă.

Biserica de Apus și-a împodobit capul de lut, cu tichie roșie cu mărgăritare, și i-a dat un ifos imperial, punându-i pe creștet trei coroane, una peste alta. Apoi s-a numit singură biserică catolică, adică Universală, îmbătăită fiind de mândria de a domni peste generațiile de morți care erau convinși că trăiesc. Din membrele ei retezate, au odrăslit incestuos alte biserițe, și apoi altele, care au umplut tot pământul. Din una, soborni-

cească și apostolească, biserica catolică a devenit mai multe, nenumărate „Biserici“, nesobornicești și neapostolești, care au promovat fiecare câte o cale întortocheată, care-L promite la destinație pe Hristos, dar ale cărei meandre se pierd astăzi în deșertul post-modernismului; iar ea rămâne mai mare, mai fastuoasă și mai pretențioasă decât toate.

Ajunse, cu chiu cu vai, în secolul XXI, bisericile, risipite pe tot pământul și prin toate deșerturile teologico-filosofice, încep să-și pună serios problema unei apropieri, a unui reflux, a unei întoarceri la izvoare, la puritatea Bisericii Apostolice, în care Unul era Stăpânul. Însă, fie din lăncezeală, fie că au fost rău sfătuite la ureche de cel viclean (care lucrează astăzi mai elevat, prin slujitorii săi, implantați în toate mișcărilor oculte mondiale), bisericile nu mai năzuiesc spre izvoarele apostolice, nici spre Stăpânul Cel aspru, Care „seceră unde n-a semănat și adună de unde n-a împrăștiat“ (Ev. Matei, 25/24), și Care dintotdeauna a cerut numai renunțări și sfințenie, pe pământ, ca și în cer. Ele tânjesc după alt stăpân, care promite toate bogățiile pământului, ba chiar și pe cele ale Universului, la toți cei ce i se vor închina lui. Acesta vrea să țină locul lui Hristos, pentru că (zice el, pentru cei nerăbdători): „Iată cât de mult întârzie Hristos!“. De aceea, strămoșii care au proorocit despre vremea lui, l-au și numit Antichrist.

Din când în când, bisericile lui Antichrist se întâlnesc la mese întinse, pregătite cu dragoste frățească, de către „bisericele lui Hristos“. Aici se pun la cale numai și numai tranzacții ecumenice de valoare fixă: rugăciuni comune, valorând 30 de arginți una. Nici în pauze nu se stă degeaba; se pune lumea la cale, sub o lozincă umanitară, cu iz de reclamă ieftină, pentru promovarea unui soi de ghiveci socio-teologic, intitulat „Oameni și religii“. Adică, se propovăduiește pacea universală și contopirea tuturor religiilor într-una singură, pe principiul: „Noi vrem să ne unim, dar să veniți voi la noi!“. La orizont mijește o Nouă Eră (New Age), dar deocamdată unirea bisericilor avansează destul de greu, pentru că se cam bate pasul pe loc, în ritm de vals: un pas înainte, un pas înapoi. Organizatorii însă sunt optimiști: ei știu bine că „încetul cu încetul, se face oțetul“.

Biserica românească n-a scăpat nici ea tentației de a se distra, dându-se în bărcile ecumenismului, care ascunde periculoasa perspectivă a pierderii identității, atât spirituale, cât și naționale:

– ea își trimite de o vreme soli, care să se amestece cu superbia Meșterului Știe-Tot, în ghiveciul fierbinte al lui Antichrist, pregătit pentru a frige buzele și gâtlejurile celor pofticioși, și denumit cu falsă pudoare

feciorelnică: „Oameni și Religii“. Da, într-adevăr, oameni și religii... dar fără Dumnezeu Cel adevărat, ci cu noua idolatrie a secolului XXI: zei de hârtie, pastșați fără jenă după chipul și asemănarea lui Hristos;

– ea se laudă cu „deschiderea față de lume“, vânzându-și în neștire dreptul de întâi-născut, moștenit de la Sfântul Apostol Andrei;

– ea se laudă cu „rugăciunea comună“ cu ereticii lumii, uitând de blestemele canoanelor, de îndemnul de a nu da din palmă mărgăritarele, și de soarta lui Iezechia, care s-a îmbolnăvit de moarte pentru că „a luat aurul de pe ușile templului Domnului și de pe stâlpii cei vechi pe care îi aurise însuși Iezechia, și l-a dat regelui Asiriei.“ (IV Regi, 18/16);

– ea concesionează pământul sfânt, udat de sângele strămoșilor, unor temple ale lui Antichrist, pe care le numește apoi „Centrul Internațional Ecumenic de la Vulcana Băi“, în infanțila și infatuata dorință de a muta în obscură localitate Vulcana-Băi buricul pământului;

– în loc să-și plângă păcatele și să-și facă ordine în propria casă, Biserica Ortodoxă Română stă la taclale cu ereticii, cu schismaticii și cu necredincioșii lumii, în speranța deșartă că-i va întoarce (tocmai ea! – câtă îngâmfare!) pe calea adevărului.

Ar trebui mai întâi ca B.O.R. să se împace ea însăși cu Adevărul, și Lui să-I facă sălaş în lăcașurile sale. Ar trebui să-i placă adevărul și să se îmbrace cu el. Ar trebui să mărturisească public că a greșit înhămându-se la aceeași căruță cu statul ateu, și apoi ticluind împreună legi împotriva propriilor interese: în primul rând împotriva vieții monahale (vezi istoria anilor 1864 și 1959); apoi, împotriva rânduielilor canonice ale Sinodului I Ecumenic (schimbarea calendarului ortodox, cu cel papistășesc – 1924); apoi, împotriva propriilor asociații și organizații religioase creștin-ortodoxe, pe care le-a hăituit mereu ca pe niște „dușmani de clasă“ (1939 și 1948); apoi, împotriva creștinilor de rit greco-catolic (1948); apoi, dar nu în ultimul rând, împotriva propriilor ei credincioși ortodocși, prin *Legea pentru regimul general al cultelor*, din 1928, și *Concordatul cu Vaticanul*, din 1929, ambele defavorizante pentru ortodocși (adoptate pe când patriarhul Miron Cristea conducea țara, inclusiv ca om politic).

B.O.R. ar trebui să-și reamintească delațiunea, sperjurul, suferințele și anii grei de temniță, aduse printr-un colaboraționism murdar, cu statul ateu, asupra multor creștini, unii dintre ei fiind aduși până la mucenicie, căci așa a răbdat acest popor, preoți și laici, care au înțeles să-și păstreze credința în spiritul tradiției strămoșești în momentele grele ale istoriei: la schimbarea calendarului, în 1924; la „revenirea“ forțată a greco-catolicilor la ortodoxie; la desființarea asociațiilor religioase militante, în

frunte cu Oastea Domnului; la protestele singulare ale unor preoți și credincioși, împotriva dărâmării bisericilor; la desfigurarea (în scopul desființării) monahismului, făcută în două rânduri: sub A. I. Cuza și sub Gh. Gheorghiu-Dej.

B.O.R. ar trebui să se rușineze de colaboraționismul cu Securitatea comunistă, care a compromis definitiv credibilitatea instituției bisericii și a Tainelor ei, în primul rând a Tainei Spovedaniei, maculată de zelul unor „turnători” deghizați în duhovnici, pătrunși de „*patriotism popular*”. Ar trebui mărturisită cu pocăință această colaborare, pentru a putea fi iertată, și ar trebui (ar fi trebuit de mult!) ca toți cei pătați din rândul slujitorilor bisericii, în frunte cu episcopii colaboraționiști, să se dea la o parte din fruntea bucatelor, lăsând locul altora, mai curați și mai destoinici. Dar se vede treaba că scaunele vlădicești sunt mult prea moi, iar somnul în ele este mult prea dulce, încât adoarme până și conștiințele, nu numai rațiunea.

Ar trebui – și aceasta, în primul rând ar trebui – ca biserica să se împace cu Dumnezeu. Ca să se împace, va trebui să-L regăsească; și ca să-L regăsească, să-L caute; și ca să-L caute, să se trezească din somn. Odată împăcată cu Dumnezeu, biserica ar putea alunga pentru totdeauna urâciunea pustiitorului (*v. Daniel 9/27 – cf. Biblia, versiunea din 1944*), ajunsă în Loc Sfânt, prin repararea celei mai grave greșeli din istoria bisericii românești, de care depind toate celelalte, enumerate mai sus. Acest păcat, înfipt ca o sulică în coasta bisericii, prin Legea din 11 mai 1865, înlocuia alegerea sinodală a episcopilor, cu numirea directă, necanonică, făcută de un singur om. Iar acel om, chiar dacă era șeful statului, era, totuși, un laic! Pe acest plan, dogma primatului papal, apare a fi, prin comparație, de o benignă inocență față de prerogativele megalomanice, duse până la insolență, asumate de Cuza cu acest prilej. Poarta nepotismului și a simoniei a fost larg deschisă, și de atunci ea nu s-a mai închis niciodată. Chiar dacă Legea a fost corectată parțial, după câțiva ani, printr-o nouă Lege (cea din anul 1872), adoptată în urma protestelor clericilor și ortodocșilor responsabili și cu frică de Dumnezeu, care au declanșat „*Lupta pentru canonicitate*”, totuși și aceasta a funcționat defectuos până în anul 1918, păstrând amestecul oamenilor politici în Colegiul Elector, responsabil cu alegerea episcopilor.

Acești 53 de ani de diletantism periculos în biserica românească, au fost mult prea mulți pentru ca „*precedența*” să nu devină „*cutumă mioritică*”; de atunci lupii se luptă între ei ca să-și adjudece stânele, fiecare după cum îl ține punga, dar și după principiul sintetizat de Vasile

Militaru într-o fabulă, în care lupul spune: „*Voi sunteți aleși de mine să fiți oilor păstori*”:

Săriți lupii!

Când cu necuvântătoare, Tatăl ziditor, Preasfântul,
A-nceput să-mbogățească apele și tot pământul,
Oile trăiau în tihnă prin livezi cu iarbă dulce,
Fiind libere oriunde mieluseii să și-i culce
Fără teamă că sub soare în tot raiul plin de pace
Ar avea vreo lighioană sau jivină oarecare
De-mpărțit ceva cu ele și-ar putea să le atace.

Într-o zi însă, pe seară, slabi și răpănoși la piele,
Niște lupi aduși de vânturi răsăriră printre ele,
Lupi care începură-ndată să le facă temenele:
— Surioare, blânde oi,
Pentru noi sunteți făcute, iar noi suntem pentru voi!
Să ne'mbrățișăm ca frații, cu iubire și cu dor,
Și să știți că toată viața vom fi vouă ajutor.
Drumul lung ce străbăturăm, a fost, sigur, foarte greu,
Dar am împlinit porunca dată chiar de Dumnezeu
Ce ne-a zis de două ori:
„Voi sunteți aleși de Mine să fiți oilor păstori!”
Dumneaei a fost de față!
Zise-un lup cam strâmb în pulpe,
Arătându-le o vulpe
Ce, la rândul ei, îndată întări, jucându-și părul:
— Jur pe ochii mei, că lupii v-au spus numai adevărul!
Atunci oile, blajine, au grăit cele din urmă:
— De păstori n-avem nevoie, dar intrați și voi în turmă:
Fiți asemenea cu noi,
Adică-ntru totul oi,
Și, stăpâne fiecare pe-a ei blană, pe-a ei lână,
Să trăim în bună tihnă pe imaș ca și la stână,
Fiindcă Dumnezeu Preasfântul
Ne-a umplut de fân pământul,
Și oricât am fi de multe pe pământ noi, oile,
N-om cunoaște niciodată foamea și nevoile.

Astfel, acei lupi, primire între oi aflară toți,
Oile nici gând să aibă c-au primit în turmă hoți.
Dar când lupii socotit-au că-ntunerice e deplin,
S-au fost năpustit asupra oilor cu chip blajin
Și, pân' să-și aprindă zorii următoarea dimineață,
Doar vreo câteva mioare au mai fost scăpat cu viață!...

.....
Frați români, oi prea blajine și neștiutoare oi!
Lupii azi sunt între voi!
N-așteptați să vă sfâșie fiarele, precum am spus
C-a fost sfâșiată turma din povestea de mai sus!
Ci, cu zeci de guri, tot insul, zvoană dând ca-n roiuri stupii,
Chiuiți pe tot cuprinsul:
„Săriți, lupii! Săriți, lupii!“
Căci așa de nu vom face dintre noi să-și piardă urma,
Ticăloasele jivine ne-ar ucide toată turma!...

(Vasile Militaru: „Curcubee peste veac“, Ed. Lumină din Lumină – București, 1997)

Dar Dumnezeu nu Se lasă înșelat de viclenia lupilor îmbrăcați în piele de oaie. Chiar și pe patriarh îl previne „să-și păzească pielea“: „Și voi lua aluatul Meu cel curat, cel pus deoparte la păstrat, și voi face cu el pâine nouă, turmă curată, Biserica adevărată înaintea Mea, căci Biserica cea adevărată nu va fi în veac biruită sau sfărâmată. Și se vor alege oi la dreapta, și capre la stânga, iar înaintea Mea vor fi aduși toți lupii care au fost îmbrăcați în oi și le voi cere lucrul lor. Amin, amin, amin.

Duhul Meu grăiește mai-marelui bisericii.

Amin, amin zic ție: nu te clătina de pe locul pe care stai, căci Eu te întăresc să stai. Amin, amin, zic ție, cel ce stai în fruntea bisericii: ai doi lupi pe lângă tine, ba chiar trei ai, care voiesc să te dea din locul tău, dar nu fugi ca păstorul cel plătit, și stai atent pentru viața oilor tale, căci oile tale sunt neamul cel ales de Mine la sfârșit, căci e vremea cea de sfârșit și de început și de naștere din nou a lumii.“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 1/14 octombrie 1997). Și iată că l-a întărit: au trecut de atunci mai bine de 8 ani și patriarhul nu s-a lăsat sfâșiat de lupi. Ba, prinzând oleacă de curaj, a început să-i amenințe că până ce atinge el suta de ani, o să mai îngroape câțiva din ei, și chiar a început să se țină de cuvânt...

Pierderea Harului și a darului Sfântului Duh, prin simonie și nepotism, a avut urmările catastrofale pe care le-am amintit. Dumnezeu însă nu Și-a întors fața de la poporul român. El a lucrat neconștient pentru

redresarea lui spirituală, trimitând în lume Trâmbițele Apocaliptice, așa cum era proorocit (v. *Apocalipsa*, cap. 8-9). Iar la sfârșitul vremii, El Însuși a trâmbițat și trâmbițează fără răgaz (v. *Apocalipsa*, cap. 11), prin Îngerul Domnului, Mihail Arhanghelul. Domnul Și-a ales un popor din câțiva creștini curați, demni și jertfitori, pe care i-a tocmnit la zidirea Bisericii vii, Noul Ierusalim, care este proorocită că va da suflare de viață bisericii de piatră. Pe nimeni n-a întrebat Dumnezeu când Și-a ales poporul Său; nici pe mai-marii țării, nici pe mai-marii bisericii, căci El a lucrat ca Dumnezeu, și nu ca omul: „*Dați oamenilor cuvântul Duhului lui Dumnezeu ca să ia viață cerească în ei. Învățați, fiilor, învățați ce înseamnă frați, frați împreună. Amin. Învățați această binecuvântare. Amin, amin, amin. Voiesc să fiu cu voi și peste voi în vecii vecilor. Învățați să Mă ajutați să fiu. Învățați să Mă ajutați să vin să vă fac dreptate împotriva necredincioșilor care vă numesc pe voi fii rătăciți pentru că nu vă supuneți lor și vă supuneți Mie. Dar de ce nu vă supuneți lor? Le spun Eu de ce: cei pe care Eu îi aleg ca să-i supun sub puterea Mea pentru împlinirea Scripturilor Mele peste pământ, aceia nu mai sunt ai lor, și nu mai sunt ai nimănui, decât ai Mei, căci am dreptul să am dintre oameni sub puterea Mea, ca să-i fac pe aceștia voie a Mea, faptă a Mea pe pământ, căci așa binevoiesc Eu, și nimănui nu dau socoteală de planurile Mele cele cerești peste pământ. Amin, amin, amin.*“ (citată din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 8/21 noiembrie 1997).

Domnul a înnodat, apoi, firul unșilor (care fusese rupt), prin preoție nouă, coborâtă prin harul Sfântului Duh, și veșnică, după rânduiala lui Melchisedec. El hrănește poporul Său cu hrană din cer – *Cuvântul lui Dumnezeu* – care îi ține uniți în duh de biserică, aidoma unei făclii aprinse, care luminează până la marginile lumii, chemându-i pe oameni la schimbare și la întoarcere. Fiii risipitori ai lumii sunt chemați de Dumnezeu pentru a fi toți o turmă la un Păstor.

Dar poporul român, ce face el pentru Dumnezeu? Ce fac creștinii ortodocși pentru a fi adevărați creștini? Ce face instituția bisericii pentru a fi o administrație teandrică, nu un „S.R.L.“ printre altele, cu plan de încasări, balanță de venituri și cheltuieli, cod fiscal și conturi în bancă?

Ar trebui... ar trebui făcut ceva pentru a răspunde dragostei lui Dumnezeu față de noi. Ar trebui făcute schimbări radicale în sensul înnoirii în biserică, văzută ca instituție, dar și ca o mare familie a creștinilor, ca „trup“ al lui Hristos.

Prea mult timp s-a profitat de confuzia dintre B.O.R. (biserica – instituție: structură organizată, ca necesitate a ordonării nevoilor omenești) și biserică – trup tainic al lui Hristos (familie de creștini,

organizată să răspundă voinței lui Dumnezeu pe pământ). Prima nu trebuia să monopolizeze Lucrarea Duhului Sfânt, orientând-o spre a-și acoperi propriile ambiții de a stăpâni peste lume, și nici să-și însușească tot capitalul de încredere, pe care oamenii îl investesc, la modul impersonal, în „Biserica”, dintr-o simpatie neutră, deci ne-angajantă, moștenită prin educație, de la părinți și bunici. A doua, dacă voia să fie cu adevărat biserică, trebuia să iasă de mult din lăncezeala conformismului-ritualist, în care se scaldă în ultima vreme.

Dar noi, preoții, ca slujitori tocmiți ai lui Dumnezeu din cer, nu ca năimiți ai bisericii lumii, ce facem noi, păstorii? Căci preoții s-au păstorit pe sine, uitând să-i mai păstorească pe creștini, după cum a fost profeția lui Iezechiel: „Fiul omului, proorocește împotriva păstorilor lui Israel, proorocește și le spune: Așa grăiește Domnul Dumnezeu: Vai de păstorii lui Israel, care s-au păstorit pe ei înșiși! Păstorii nu trebuia ei, oare, să păstorească turma? Dar voi ați mâncat grăsimea și cu lâna v-ați îmbrăcat; oile cele grase le-ați junghiat, iar turma n-ați păscut-o. Pe cele slabe nu le-ați întărit; oaia bolnavă n-ați lecuit-o și pe cea rănită n-ați legat-o; pe cea rătăcită n-ați întors-o și pe cea pierdută n-ați căutat-o, ci le-ați stăpânit cu asprime și cruzime. Și ele, neavând păstor, s-au risipit și, risipindu-se, au ajuns mîncarea tuturor fiarelor câmpului. De aceea rătăcesc oile Mele prin toți munții și pe tot dealul înalt; împrăștiatu-s-au oile Mele peste toată fața pământului și nimeni nu îngrijește de ele și nimeni nu le caută.

De aceea, ascultați, păstori, cuvântul Domnului: Precum este adevărat că Eu sunt viu, zice Domnul Dumnezeu, tot așa este de adevărat că voi face dreptate; pentru că oile Mele au fost lăsate pradă și fără păstor, oile Mele au ajuns mîncarea tuturor fiarelor câmpului, iar păstorii Mei n-au purtat grijă de oile Mele, ci păstorii s-au păscut pe ei înșiși și oile Mele nu le-au păscut.

De aceea, ascultați, păstori, cuvântul Domnului:

Așa zice Domnul Dumnezeu: Iată Eu vin la păstori; le voi cere înapoi oile Mele din mâna lor și îi voi împiedica să mai pască oile Mele, și nu se vor mai paște păstorii pe ei înșiși, și voi smulge oile Mele din gura lor, și ele nu vor mai fi pentru ei o pradă de sfâșiat.

Căci așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, Eu Însumi voi purta grijă de oile Mele și le voi cerceta. Cum cercetează păstorul turma sa în ziua când se află în mijlocul turmei sale risipite, așa voi cerceta și Eu oile Mele, și le voi aduna din toate locurile, unde au fost ele risipite în ziua cea ceoasă și întunecată. Le voi face să iasă din mijlocul popoarelor; le voi aduna din diferite țări și le voi aduce în țara lor și le voi paște prin

munții lui Israel, pe lângă cursurile de apă și prin toate locurile de locuit ale țării acesteia. Le voi paște în pășune bună, și staulul va fi pe munții cei înalți ai lui Israel; acolo se vor odihni ele, în staul bun, și vor paște în pășune grasă în munții lui Israel. Eu voi paște oile Mele și Eu le voi odihni, zice Domnul Dumnezeu. Oaia pierdută și rătăcită o voi întoarce la staul; pe cea rănită o voi lega și pe cea bolnavă o voi întări, iar pe cea grasă și tare o voi păzi și voi păstori cu dreptate.

Iar despre voi, oile Mele, așa zice Domnul Dumnezeu: Iată voi face judecată între oaie și oaie, între berbec și țap. Oare nu vă ajunge că pașteți în pășune bună, iar ce rămâne călcați cu picioarele voastre, și că beți apa curată, iar pe cea care rămâne o tulburați cu picioarele voastre? Așa că oile Mele sunt nevoite să se hrănească cu ceea ce este călcat de picioarele voastre și să bea ceea ce este tulburat de picioarele voastre.

De aceea, așa le zice Domnul Dumnezeu: Iată, Eu Însumi voi face judecată între oaia grasă și oaia slabă. Deoarece voi izbiți cu umărul, cu șoldul și cu carnea voastră, împungeți pe toate oile bolnăvicioase, până când le scoateți afară, Eu voi veni să scap oile Mele, ca să nu mai fie pradă, și voi judeca între oaie și oaie. Voi pune peste ele un singur păstor, care le va paște; voi pune pe robul Meu, David; el le va paște și el va fi păstorul lor. Iar Eu, Domnul, le voi fi Dumnezeu, iar robul Meu David va fi prinț între ei. Eu, Domnul, am grăit acestea. Voi încheia cu acela legământul păcii și voi depărta din țară fiarele sălbatice, încât oile Mele să trăiască în siguranță în pustiu și să doarmă în pădure. Voi dărui lor și împrejurimilor muntelui Meu binecuvântare și ploaie le voi trimite la vreme; ploi de binecuvântare vor fi acestea. Pomul din câmp își va da rodul său și pământul își va da roadele sale și oile Mele vor fi în siguranță pe pământul lor și vor ști că Eu sunt Domnul, când voi sfărâma cătușele jugului lor și le voi scăpa din mâinile celor ce le-au robii. Nu vor mai fi ele pradă popoarelor și fiarele câmpului nu le vor mai sfâșia; ele vor trăi în siguranță și nimeni nu le va mai tulbura. Voi face acolo sădire vestită și nu vor mai pieri de foame pe pământ, nici nu vor mai suferi ocară de la popoare. Și vor ști că Eu, Domnul Dumnezeu lor, sunt cu ele, iar ele, casa lui Israel, sunt poporul Meu, zice Domnul Dumnezeu.

Și voi, oile Mele, sunteți turma pe care o pasc, iar Eu sunt Dumnezeuul vostru, zice Domnul Dumnezeu. “ (Iezechiel, 34/2-31).

Despre pedeapsa păstorilor necredincioși și a profeților mincinoși, avertizează cu tărie și proorocul Ieremia: „Vai de părinții care pierd și împrăștie oile turmei Mele, zice Domnul.

De aceea, așa zice Domnul Dumnezeu lui Israel către păstorii care pasc pe poporul Meu: Ați risipit oile Mele și le-ați împrăștiat și nu le-ați păzit; de aceea, vă voi pedepsi pentru faptele voastre cele rele, zice Domnul. Și voi aduna rămășițele turmei Mele din toate țările prin care le-am risipit, le voi întoarce la staulele lor și vor naște și se vor înmulți. Voi pune peste acestea păstori, care le vor paște și ele nu se vor mai teme, nici se vor mai speria, nici se vor mai pierde, zice Domnul. [...] De aceea, vor veni zilele, zice Domnul, când nu se va mai zice: «Viu este Domnul, Care a scos pe fiii lui Israel din țara Egiptului», ci: «Viu este Domnul, Care a scos și a adus neamul casei lui Israel din țara de la miazănoapte și din toate țările în care îi risipise și vor trăi în pământul acesta.»

Despre prooroci: Mi se sfâșie inima în mine și toate oasele mi se cutremură; sunt ca un om beat, ca omul biruit de vin, pentru Domnul și pentru cuvintele Lui cele sfinte, pentru că s-a umplut țara de desfrânați și pentru că plânge țara sub blestem; uscatu-s-au pășunile în stepă; țința alergăturii lor este fărâdelegea și țara lor este nedreptatea. Că profetul și preotul sunt necredincioși; și până și în casa Mea am găsit răutatea lor, zice Domnul.

...De aceea, așa zice Domnul Savaot despre prooroci: Iată îi voi hrăni cu pelin și le voi da să bea apă cu fiere, că de la profeții Ierusalimului s-a întins necredința în toată țara.

Așa zice Domnul Savaot: Nu ascultați cuvintele proorocilor, care vă profetesc, că vă înșeală, povestindu-vă închipuirile inimii lor, și nimic din cele ale Domnului. Neconținut grăiesc ei celor ce Mă disprețuiesc: «Domnul a zis că va fi pace peste voi». Și tuturor celor care urmează inima lor învârtoșată le zic: «Nici un rău nu va veni asupra voastră!» Că cine a luat parte la sfatul Domnului ca să vadă și să audă cuvântul Lui? Sau cine a luat aminte la cuvântul Lui ca să-l vestească?

Iată vine furtuna Domnului cu iușime, vine furtună mare și va cădea peste capetele necredincioșilor. Mânia Domnului nu se va potoli până nu va împlini și va înfăptui planurile inimii Sale, și în zilele ce vin veți pricepe aceasta lămurit.

N-am trimis Eu pe proorocii aceștia, ci au alergat ei singuri; Eu nu le-am spus, ci au profetit ei de la ei. Au luat ei parte la sfatul Meu? Atunci să vestească cuvintele Mele poporului Meu, să facă să se întoarcă oamenii de la calea lor rea și de la faptele lor cele rele.

Au doară Eu numai de aproape sunt Dumnezeu, zice Domnul, iar de departe nu mai sunt Dumnezeu? Poate, oare, omul să se ascundă în loc

tainic, unde să nu-l văd Eu, zice Domnul? Au nu umplu Eu cerul și pământul, zice Domnul?

Am auzit ce zic proorocii care profetesc minciuna în numele Meu. Ei zic: «Am visat, am văzut în vis». Până când proorocii aceștia vor spune minciuni și vor vesti înșelătoria inimii lor? Cred ei cu visele lor, pe care și le povestesc unul altuia, să facă uitat, poporului Meu, numele Meu, așa cum au uitat părinții lor numele Meu pentru Baal? Proorocul care a văzut vis, povestească-l ca vis, iar cel ce are cuvântul Meu, acela să spună cuvântul Meu adevărat. Ce legătură poate fi între pleavă și grăunțele de grâu curat, zice Domnul? Cuvântul Meu nu este el, oare, ca un foc, zice Domnul, ca un ciocan care sfărâmă stânca?

De aceea iată, Eu, zice Domnul, sunt împotriva proorocilor care fură cuvântul Meu unul de la altul. Deoarece Eu, zice Domnul, sunt împotriva proorocilor care vorbesc cu limba lor, dar zic: «El a spus».

Tot Eu, zice Domnul, sunt împotriva proorocilor care spun visuri mincinoase, care le povestesc pe acestea și duc pe poporul Meu la rătăcire cu amăgirile lor și cu lingușirile lor, deși Eu nu i-am trimis, nici le-am poruncit; ei nu aduc nici un folos poporului acestuia, zice Domnul.“ (Ieremia, 23/1-32) .

Ce vom zice, așadar, noi, preoții, păstori vinovați de lene și de necredință și de viclenie? Ce vom face ca să avem și noi rod pe care să-l aducem la Hristos? Cum să facem noi, preoții ortodocși, ca să avem altfel de păstorie decât cea pe care o condamnă Scriptura prin cuvintele: „*vai de păstori care nu-și păstoresc turma, păstorindu-se pe ei înșiși!*“ (v. Iezechiel, 34/2)? Ne-am învățat să facem școli teologice înalte, să ne umplem de îngâmfarea „*științei*“ (pe nedrept numită astfel), să ne îmbrăcăm cu haine lungi și scumpe, punând haină peste haină pentru a ne ascunde cu veșminte colorate, cameleonice, goliciunea de duh. Ne-am îndulcit cu obiceiul de a ne face lumea plecăciuni pe la colțuri de ulițe și de a ne zice în chip lingușitor: „*rabbi*“ (adică „*săru'mâna, părinte*“ – pe limba românească) și chiar să le dăm noi mâna, ca să ne-o sărute. Am schimbat *Cuvântul lui Dumnezeu*, cu discursuri „*teologice*“ sforăitoare, bune pentru alții, dar nu și pentru noi. Am făcut din Sfânta Scriptură cartea cea mai prețuită pe dinafară, dând-o mereu credincioșilor să o sărute, dar pe dinăuntru n-o prețuim, căci citim atât de puțin, atât de rar și atât de selectiv din ea! Doar la Liturghie, doar o dată pe săptămână, duminica, să ne întâlnim cu Hristos-Cuvântul? E de ajuns? Mai bine i-am îndemna pe creștini să o deschidă în fiecare zi și să nu le lipsească, așa cum nici

ceaslovul nu le lipsește celor sârguitori la rugăciune. Și nici hrana *Cuvântului* să nu le lipsească, fiindcă în zilele noastre, *Cuvântul lui Dumnezeu* este din ce în ce mai puternic, și adesea se împlinește în aceeași zi în care a fost rostit. El ne cere să întoarcem raiul în om, și nu să-l ducem pe om în rai, așa cum de secole se străduiește biserica lumii, dar fără rezultate vizibile și palpabile.

Ar trebui, de aceea, ca Biserica Ortodoxă Română să se ocupe, cel puțin la început, de următoarele probleme:

1. Distanțarea demnă față de „*ecumenism*“, în înțelesul lui actual, denunțând ca nule toate angajamentele și concesiile făcute eventual de ea, la acest capitol, până acum. Proclamarea, în schimb, a unei poziții ferme de respect și atașament, numai pentru învățătura creștină apostolică, cea definitivată de Sfinții Părinți în Sinoadele Ecumenice, și păstrată ca un tezaur spiritual numai în Ortodoxie;

2. Revenirea la rânduiala atonită (căci Athosul a rămas ca un far al Ortodoxiei, prin poziția sa neabătut conservatoare) de observare a timpului religios, respectiv reintroducerea în activitățile bisericești a calendarului folosit până în anul 1924, urmând ca în activitățile laice, creștinii să folosească în continuare „*stilul nou*“. S-ar corecta, în acest fel, o inadecvată nepăsare față de cinstirea sfinților și față de rânduielele Sinoadelor Ecumenice, dar și față de bisericile ortodoxe „*surori*“, care au păstrat neștirbită această rânduială tradițională;

3. Revizuirea din temelii a Statutului de funcționare a Bisericii Ortodoxe Române, pentru a scăpa de reminiscențele comuniste, strecurate în anul 1948 în structuri, activități, responsabilități și obligații, pentru a putea face, apoi, din Biserica Ortodoxă Română, cu adevărat o instituție teandrică, în care să mai poată conduce și Dumnezeu, nu numai omul după bunul lui plac. Adică, Stăpânul să fie Dumnezeu, nu arhieriei ca până acum. Aceștia să redevină din stăpâni, episcopi, adică buni chivernisitori ai averilor materiale și mai ales spirituale ale bisericii, și să se lase conduși de către Dumnezeu în tot ceea ce întreprind ei;

4. Rescrierea istoriei proprii, pe care Biserica Ortodoxă Română ar trebui s-o facă în spiritul adevărului, având curajul mărturisirii neîmplinirilor și greșelilor ei, pentru a fi iertată, astfel, atât de Dumnezeu, cât și de oameni;

5. Scoaterea din locașurile sfinte, și mai ales din altare, a banului, care este chipul cezarului. Rânduirea unor epitropi credincioși, cinstiți și integri moral, care să colecteze daniile benevole ale credincioșilor și să le

distribuie, apoi, după necesități: pentru preoți și diaconi, pentru întreținerea curentă a bisericii, pentru reparații, pentru milostenii. Ar trebui ca punctele de desfacere (numite și „*pangare*“, deoarece pângăresc cu negustoria lor locașul bisericii) să fie mutate în curtea bisericii, sau, mai bine, chiar în afara ei, unde să funcționeze doar atunci când se poate vinde și cumpăra (în nici un caz duminica, în timpul Sfintei Jertfe!). Ar trebui ca absolut toate slujbele religioase să fie gratuite, după îndemnul biblic: „*în dar ați luat, în dar să dați!*“ (Ev. Matei, 10/8);

6. Biserica să-i dezlege pe preoți de obligația de a se căsători, lăsând celibatul ca alternativă (și chiar recomandându-l!) pentru preoții care doresc să se dedice cu totul slujirii lui Dumnezeu. Iar când mentalitatea se va fi schimbat suficient de mult, încât oamenii să ajungă a înțelege chemarea făcută de Dumnezeu la sfințenie în trup, toți preoții ar trebui să aleagă celibatul ca unică formă de lepădare de sine, și de a-L urma așa pe Hristos, și așa să se împărtășească, în chip curat, cu Hristos, Cel feciorelnic;

7. Simonia să înceteze cu desăvârșire ca practică subterană în biserică, numirile de preoți în cetăți făcându-se cu responsabilitate și cu frică de Dumnezeu. Pe cât posibil, ar trebui promovați clerici care provin chiar din cetatea în care vor păstori, și să fie aleși de cetate, nu de arhieriei. Episcopul să întrebe adunarea de creștini ai cetății dacă este de acord cu numirea candidatului la preoție, cu interogația „*Vrednic este?*“, și nu s-o manipuleze, îngenunchind-o cu strigarea „*Vrednic este!*“;

8. Să se renunțe în biserică la bizantinisme și la fast găunos. Episcopii, preoții și diaconii să se întoarcă la simplitate, îmbrăcând permanent dulama albă a curăției (arătând astfel că-L așteaptă pe Hristos – v. *Apocalipsa*, 3/18; 7/9), dar și veșmintele negre ale comemorării umilinței și patimilor Lui, pe care să le poarte în perioada Postului Mare. Chiar și veșmintele folosite la slujbe să fie cât mai simple, de preferință albe (sau negre, în perioada Postului), renunțându-se la culorile țipătoare, de papagal, folosite în prezent;

9. Să se inițieze o revizuire radicală a școlilor teologice, în care cota de superficialitate, de fraudă și de imoralitate a depășit de mult nivelul *intolerabil* pentru om, și *adânc de dureros* pentru Dumnezeu. Cum se va șterge rușinea de acum câțiva ani, mediatizată intens în presă, când la Facultatea de Teologie din București, fraudele la admitere erau patronate chiar de către decan și de prodecan (amândoi, preoți cu mari pretenții)? Ar trebui revăzute, după atente aprecieri de perspectivă, cifrele de școla-

rizare, pentru a se corecta faza actuală, în care cu bună știință se fabrică, „pe bandă rulantă“, mii de „teologi“, pe care îi așteaptă șomajul. Dar chiar și numărul de seminarii și facultăți de teologie trebuie redus la strictul necesar, renunțându-se la orgoliul manifestat de unii ierarhi care au ținut cu orice preț să aibă seminar și facultate de teologie în eparhia lor, acolo unde n-a existat însă nici o tradiție în acest sens, iar necesitățile locale reale nu le motivează (majoritatea eparhiilor au de mult ocupate toate posturile de preoți!). Spre exemplu, în anul 1992, într-o perioadă de efervescentă necontrolată a numărului de tineri admiși să studieze teologia, existau 2200 studenți și 2811 elevi de seminar. Totodată, numărul locașurilor de cult din toată țara era de 12397, cu 8452 preoți slujitori. Un calcul extrem de simplificat, care nu ia în seamă nici decesele prezumtive ale preoților bătrâni, dar nici creșterea ulterioară a cifrelor de școlarizare, arată că în numai doi ani, absolvenții de teologie ar fi acoperit integral necesarul de preoți ai țării (lucru care s-a și întâmplat!). Și după aceea? Ce viitor au și vor avea miile de absolvenți vărsați pe piața bursei de muncă, fără nici o altă pregătire, decât o spoială de filozofie meditativă ortodoxă, rămasă după patru ani de facultate, în care au copiat sistematic, la aproape toate examenele, iar pe celelalte le-au trecut fără probleme, împingând sacoșe și atenții la profesorii despre care știau că „se pretează“? Cum vor suporta absolvenții refuzul calm, sfântos, vlădicesc, cu care va fi întâmpinată dorința lor de a fi hirotoniți preoți? Și cum vor reacționa, primind răspunsul cinic: „Te înțeleg, fiule, dar nu mai sunt parohii libere; găsește-ți singur parohie și eu îndată te hirotonec.“? Ar trebui ca la admiterea în școlile teologice să primeze criteriile morale și vocația autentică a candidaților. Aceasta ar trebui verificată atent de către profesorii spirituali, canalizându-se la timp tinerii fără vocație, spre alte studii sau spre meserii potrivite cu firea lor, și nu forțându-i să promoveze într-o direcție care le va fi în curând marcată de incompatibilități dureroase. Admiterile și promovările ar trebui supravegheate atent, pentru a se instaura un climat de cinste și de încredere, în care să nu-și mai găsească locul niciodată fraudă, nepotismul și chiar simonia – dacă e vorba de promovarea în treptele preoției. Ar trebui ca elevii seminariilor teologice să fie în mod obligatoriu interni, pentru a putea fi formați, într-adevăr, curați și integri, din punct de vedere moral, de către pedagogi, spirituali și preoți, într-un climat potrivit misiunii pe care și-au ales-o. Ar trebui restaurată valoarea clasică a seminarului teologic, astfel ca absolventul să poată funcționa direct ca preot la țară, nefiind obligat la studii superioare

ca în prezent. Este inadecvat și chiar imoral procedul actual, în care se prezintă la admiterea la facultatea de teologie, cu aceleași drepturi, absolvenți a 5 clase de seminar teologic (școală de vocație, în care se învață cu precădere materii de profil), cot la cot cu absolvenți a 4 clase din alte licee, oricare ar fi ele (teoretice, de profil economic, tehnic, sau, de ce nu, Liceul de Fotbal!), care, săracii, de-abia știu Crezul pe dinafară! Atunci se pune întrebarea: de ce au mai făcut ceilalți Seminarul? Trecem peste faptul că la Facultate materiile practice sunt reduse într-o măsură absolut inacceptabilă, sub acoperirea ipocrită că „s-au făcut din belșug la Seminar“. Ce pregătire vor avea, atunci, cei care n-au făcut Seminarul? De aceea, ar trebui revăzute materiile teologice din facultate, punându-se accent serios pe cele practice și pastorale, nu pe filozofie seacă și teorie lipsită de trăire duhovnicească;

10. Nu în ultimul rând (ci, poate cu aceasta ar trebui să înceapă), biserica să-și revizuiască radical atitudinea față de Însuși Dumnezeu, Care vorbește în România de 50 de ani cu omul, deși puțini Îl ascultă. Ar trebui ca ea să fie prima care respectă *Cuvântul lui Dumnezeu* venit din cer, și așa să se facă model viu și pentru credincioșii pe care zice că-i păstorește. Ar trebui să recunoască și să respecte Biserica Noul Ierusalim, nu ca pe o structură organizatorică paralelă, ci ca pe o biserică locală, ca pe oricare altă biserică ortodoxă, în ceea ce privește misiunea, dar ca pe nici o altă biserică, în ceea ce privește alegerea, căci Dumnezeu a ales-o ca să fie model de sfințenie și de conduită pentru toate celelalte biserici. Ar trebui să-și recunoască greșelile anterioare, de marginalizare a acestei Biserici și a mesajelor care vin din cer, de la Dumnezeu, și pe care ea le teaurizează cu grijă și cu sfială sfântă (dar le și transmite, sistematic, prin poștă, tuturor episcopilor – spre știință!), așteptând ziua în care toți cei însetați după adevăr, le vor cere. Ar trebui reconsiderat cu sinceritate tot ce s-a scris până acum despre Noul Ierusalim în necunoștință de cauză: compoziții tendențioase, dar acoperite cu „binecuvântări arhieresti“. Ar trebui reabilitat arhierul Irineu de la Cluj și restaurată cinstea persoanei sale, terfelită în 1993 cu nepăsătoare iresponsabilitate, de o mână de arhierii roși de invidie, care nu suportau ideea că Dumnezeu poate El Însuși să-l aleagă dintre ei, pentru a ocupa scaunul celui de al șaptelea patriarh (dacă biserica va urmări darul sfințeniei „fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul“ – Evrei, 12/14), rupând astfel vălul sub care s-au ascuns până acum numirile interesate sau cumpărate, manevrate de ambițiile omenești. Ar trebui reprimiți cu dragoste, de către preoți, toți acei creștini pe care ei

i-au alungat cândva din biserici, pe motiv că ascultă mai mult de *Cuvântul lui Dumnezeu*, azi grăit din cer, decât de predicile lor, efemere ca și ei, și că iubesc mai mult sfințenia decât bălăceala în băltoaca încropită a plăcerilor lumii. Ar trebui recunoscuți sfinții numiți de Dumnezeu, și în primul rând Trâmbițele Apocaliptice: preotul Iosif Trifa, ciobanul Petrache Lupu, preotul Arsenie Boca, preotul Ioan Silviu Iovan, maica Veronica Barbu, fecioara Virginia Tudorache, dar și ucenicii sfinți ai trâmbițelor, precum psalmistul apostol Traian Dorz și ceilalți martiri, care au fost maltratați și exterminați în pușcării, lagăre și deportări, pentru credința lor neștirămutată în Dumnezeu.

Dar nu numai Biserica Ortodoxă Română este datoare moral lui Dumnezeu. Toți credincioșii creștini trebuie să se raporteze cu sinceritate la cerințele pe care Dumnezeu Însuși le-a formulat pentru cei care se vor a fi plăcuți Lui, căci până acum ei s-au crezut dreți și acoperiți în fața lui Dumnezeu, doar după propria lor convingere și conștiință. Este adevărat că acest lucru a fost posibil în primul rând pentru că preoții s-au plictisit să-i păstorească cu dragoste pe creștini, împlinind astfel profeția lui Iezechiel: „*Vai de păstorii lui Israel, care s-au păstorit pe ei înșiși! Păstorii nu trebuia ei, oare, să păstorească turma?*“ (Iezechiel, 34/2). Totuși, aceasta nu le micșorează „*oilor*“ cu nimic propria lor responsabilitate, rămasă neîmplinită. De aceea, ar trebui ca și creștinii ortodocși să fie, la rândul lor, profund și sincer preocupați de următoarele probleme:

1. Să caute *Cuvântul lui Dumnezeu*, care se coboară azi din cer, să-l citească cu interes, cu respect și cu dragoste, ca pe un dreptar și călăuză care vine din Cer, pentru a ști ce vrea Dumnezeu de la om și cum trebuie omul să-și lucreze mântuirea, după voia lui Dumnezeu;

2. Să alerge de îndată la preoți sfinți, miloși pentru mântuirea sufletelor rătăcite, și să facă la ei o spovedanie amănunțită, mărturisind cu zdrobirea inimii toate faptele rele, săvârșite încă din copilărie; să se hotărască pentru părăsirea definitivă a lor, și să primească, apoi, Sfintele Taine, pentru înnoirea ființei lor și pentru unirea tainică a lor cu Hristos;

3. Să înțeleagă profund că lupta cu patimile va trebui de acum să fie o preocupare atentă și permanentă, căci ispitele nu vor înceta să vină, mai ales după această întoarcere definitivă la Hristos;

4. Să înceapă o școală nouă, școala harului, după îndemnul din *Cuvântul Domnului*, pentru a crește duhovnicește și a deveni oameni noi, plăcuți pentru Cer;

5. Să se preocupe cu convingere de apropierea sfințeniei, privind-o

ca pe o țintă bună de dorit, pe care Însuși Domnul i-o arată neconținut omului: „*Fiți sfinți, căci și Eu sunt Sfânt!*“ (Leviticul, 11/44);

6. Să se preocupe de restaurarea unei Biserici vii, trăitoare în Hristos, în care toți să fie una, și toți să fie frați, animați de același Duh;

7. Să mărturisească mereu, cu timp și fără timp, credința creștină ortodoxă și așteptarea lui Hristos, în trup și în *Cuvânt*;

8. Să reconstituie principiile militante ale creștinismului, preluând cu atent discernământ, din experiența vie a înaintașilor (ex.: Oastea Domnului), revizuită și actualizată în raport cu *Cuvântul lui Dumnezeu*;

9. Să poarte îmbrăcăminte cuviincioasă și să se poarte cu sfială sfântă, căci creștinii trebuie să nu mai semene niciodată cu păgânii din lume, după cum învață și Sfântul Apostol Pavel: „*Dar nu este întâi cel duhovnicesc, ci cel firesc, și apoi cel duhovnicesc.*“ (I Corinteni, 15/46); să trăiască în Duh și adevăr cuvântul Scripturii, care îndeamnă la renunțarea la obiceiurile lumii și la deșertăciunile ei și la necurățiile ei; să prețuiască tot timpul, cu multă sficiune curăția bisericii, așa cum făceau strămoșii lor, căci aceștia, spre exemplu, îndată după căsătorie nu se mai duceau la biserică o vreme, ca să păstreze neîntinată curăția bisericii;

10. Nu în ultimul rând (ci mai bine cu aceasta să înceapă), să trăiască după adevăr iubirea de Dumnezeu, și prin ea, și iubirea de aproapele, trecând, odată pentru totdeauna, de la teoria declarativă, la fapte, aceasta fiind și demonstrația că lepădarea lor de sine este autentică.

Iată, câte zece recomandări, nu porunci, pe care atât instituția bisericii, cât și credincioșii ei, ar trebui să le ia cu seriozitate în considerare, dacă vor o sinceră împăcare cu Dumnezeu.

Am văzut mai înainte că proorocul Ieremia vedea în *Cuvântul lui Dumnezeu* o lucrare „*ca de foc*“, o putere de „*ciocan, care sfărâmă stâncă*“. De aceea, ar trebui ca, atât creștinii care se cred pe sine „*credincioși*“, cât și păstorii lor din biserică lumii (mai ales ei), să citească bine și cu mare atenție, din copertă în copertă, cartea Mielului Înjunghiat, editată de Cetatea Sfântă Noul Ierusalim (Mănăstirea de la Glodeni-Pucioasa). Aceasta este întreg *Cuvântul lui Dumnezeu*, rostit din cer în ultimii 50 de ani peste România, și este, totodată, cartea judecății făpturii, căci în ea își vor regăsi fiecare din ei toate păcatele, mici și mari, păcate dezvăluite prin *Cuvânt* ceresc, păcatele de care se fac vinovați. Această carte este, de asemenea, colecția tuturor rostirilor cerești, lăsate omului de către Domnul, din anul 1955 până în prezent. Ea este atât ca o istorie a poporului *Cuvântului*, cât și ca o radiografie necruțătoare a nepăsării față de Dumnezeu, în care se scaldă de prea multă vreme întreaga creștinătate.

Ea este, totodată, și Semnul Atenției, o ultimă șansă pe care Dumnezeu, în nemărginita Sa milă și bunătate, i-o dă omului, pentru a-l trezi din letargie, făcându-l să-și vină în fire, să se întoarcă asemenea fiului risipitor și să zică: „*Tată, am greșit la cer și înaintea Ta și nu mai sunt vrednic să mă numești fiul Tău. Primește-mă, dar, ca pe una din slugile Tale!*“ (Ev. Luca, 15/18,19).

Cine are urechi de auzit, să audă: *Cuvântul lui Dumnezeu este Semnul Atenției.*

Biserica Ortodoxă Română este chemată la înnoire. Nu numai mădularele (creștinii de rând) trebuie să se nască din nou, de sus, din apă și din Duh (v. Ev. Ioan, 3/3-5), ci și biserica însăși, trupul ei întreg. Nu numai patriarhul trebuie să poarte veșmânt alb, nepătat, pentru trup, și mai ales pentru suflet; ci toți arhieriei și preoții și credincioșii trebuie să-și albească hainele (v. *Apocalipsa*, 3/18) și să se îmbrace cu ele, ca să nu se mai vadă goliciunea sufletelor lor.

Dumnezeu îi muștră pe cei greșiți, pentru că-i iubește (v. *Apocalipsa*, 3/19), și ne cheamă la pocăință, și ne îndeamnă, și ne previne că „*timp nu mai este*“ (v. *Apocalipsa*, 10/6), căci iată, s-a deschis cartea judecății fapturii: *Cuvântul lui Dumnezeu*, și Acesta este Cel ce judecă (v. *Apocalipsa*, 19/11-17), și fiecare este judecat de *Cuvânt* prin înseși faptele sale.

Iată, El stă la ușă și bate, așteptând să I se deschidă (v. *Apocalipsa*, 3/20). Cel ce aude glasul Lui, *Semnul Atenției*, *Cuvânt* care aduce înțelepciunea trezirii, *Cuvânt* de viață dătător, și Îi va deschide, va fi îmbrățișat ca fiul cel risipitor și va fi așezat la masa cinei. Iar cei ce se vor îndârji, cei tari la cerbice, vor auzi cuvintele durerii: „*Nu vă cunosc pe voi.*“ (Ev. Matei, 25/12).

Dar biserica ortodoxă românească, se va deștepta ea, oare? De cincizeci de ani o strigă Domnul, și o cheamă la El, și o numește încă „*mireasa Mea*“, așteptând îndurerat, să-i fie ei voia să se trezească (v. *Cântarea cântărilor*, 2/7) la credincioșie și la ascultare de *Cuvânt*.

Biserică a lumii! Oare, când te vei trezi?

Când Îl vei cunoaște pe Hristos, pe Care Îl propovăduiești?

Când te vei pocăi?

Când vei deveni a Lui, și nu a lumii?

Când ai de gând să devii creștină, mai întâi cu duhul, și apoi cu numele? Căci nici măcar cu numele nu ești creștină, de când te-ai lepădat cu numele, de Hristos și te-ai numit Biserica Ortodoxă Română, la 6 mai 1925.

Când vei birui pentru sfinți, luând chip de biserică a sfinților și reaşezând la locul lor sărbătorile sfinților?

Când vei deveni **Biserica Dreptmăritoare Creștină?**

Când???

Dumnezeu așteaptă înlăcrimat, trezirea bisericii.

Quo vadis, Ecclesia?

NICODIM,
preot creștin-ortodox.
La praznicul Bobotezei – anul 2006

CUPRINS:

SEMNL ATENŢIEI !

Lista de abrevieri:

cap.	= capitol
col.	= coloana
Ev.	= Evanghelia (după...)
I.B.M.	= Institutul Biblic și de Misiune
ÎPS (și Î.P.S.)	= Înalt Prea Sfințitul
n.a.	= nota autorului
n.ed.	= nota editurii
op. cit.	= opera citată
pag.	= pagina
PF (și P.F.)	= Prea Fericitul
PFP (și P.F.P.)	= Prea Fericitul Patriarh
P.G.	= Patrologia Greacă
PS (și P.S.)	= Prea Sfințitul
SF	= Science Fiction – fantezii pseudo-științifice
S.R.L.	= Societate (comercială) cu Răspundere Limitată
sublin. ns.	= sublinierea noastră
T.O.B.	= Traduction Oecumenique de la Bible
TV	= televiziune
v.	= vezi
vol.	= volumul
YHWH	= Tetragramă (patru consoane) care descrie numele lui Dumnezeu (Yahvé) în limba ebraică

Cuvântul care vine din ceruri	7
Alfa și Omega	7
Biblia mărturisește	9
Și „ <i>Viețile Sfinților</i> “ mărturisesc	12
Cetatea Sfântă Noul Ierusalim	19
Chipul veșniciei Cetății Sfinte Noul Ierusalim	19
Împărăția cerurilor pe pământ	21
Hrisovul – Cuvânt de mărturie.....	23
Sobornicitatea Bisericii Noul Ierusalim – o dimensiune pnevmatologică .	26
De la unitatea Duhului Sfânt întru legătura păcii, la schisma catolico-sobornicească	26
„ <i>Aceasta să faceți spre pomenirea Mea</i> “	28
Un popor de fii, o rămășiță: fiica Sionului	29
Când va veni Fiul Omului, va mai găsi credință pe pământ?	30
„ <i>Iată, Mirele vine! Ieșiți întru întâmpinarea Lui!</i> “	31
Chiar dacă Israel va fi ca nisipul mării, doar o rămășiță se va mântui .	33
„ <i>Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici!</i> “	33
„Domnul a ales pe cei neluați în seamă, ca să-i facă de rușine pe cei tari“	34
Omul creștin, fiu al Bisericii celei adevărate, al cărei cap este Iisus	
Hristos: Biserica Noul Ierusalim	36
„ <i>Și iată, Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului</i> “ .	36
Câte biserici sunt adevărate?	36
Fisuri în „ <i>sucesiunea apostolică</i> “	38
De la veșnicie, la vremelnicie	39
Omul creștin: fiu-copil al lui Dumnezeu	40
Cetatea Sfântă Noul Ierusalim. Radiografia unei opțiuni demiurgice ..	42
Biserica - un spațiu consacrat sfințeniei	42
Păcătoșii cuceresc biserica sfinților	43
Săraca biserică, ajunsă gazda cercului lumii!	44
Anul de cotitură: 7500 de la facerea lumii	45
Restaurarea sfințeniei în biserică: legea sfințeniei va fi singura lege	46
Privegheați și vă rugați!	47
Biserica Noul Ierusalim - o biserică a sfinților	50
A fost Dumnezeu înțeleș vreodată de om?	50
Somnul rațiunii naște păcatul	53
Biserica, trup al lui Hristos	55
Sfințiți-vă, și veți fi sfinți!	56

O dilemă existențială: între păcat și sfințenie	57	Disjuncția dintre Noul Ierusalim și New Age (Noua Eră)	133
Chemarea la Cina Domnului	58	Filosofi amatori, avizi după „ <i>teme șocante</i> “	133
Nepăsarea alungă sfințenia	59	<i>New Age</i> : o lume alienată, ostilă creștinătății	134
O biserică a sfinților	61	<i>New Age</i> și sursa autorității	148
Cine vorbea prin Sfânta Virginia?	63	<i>New Age</i> despre Dumnezeu	149
Vocea contestatarilor	63	<i>New Age</i> despre Mântuitorul Iisus Hristos	151
Dumnezeu nu este oficial	63	Binele și răul	152
Glasul care vine din cer	65	Păcatul și mântuirea	152
Vise de noapte și tălmăcirea lor	67	<i>New Age</i> despre Biserică	155
Demonul îndoielii promovează înșelarea demonicească	68	<i>New Age</i> și Lucifer	156
A dat vreodată diavolul sfaturi bune?	73	Viața viitoare și reîncarnarea	157
Proorocii vor lua plată de prooroci	74	Maitreya, Antichrist, și profeții mincinoși din Nairobi	159
Adevărul, demonstrat matematic	75	Cuvântul lui Dumnezeu este mereu „astăzi“	165
Montanism și „neomontanism“	78	Poate greși Însuși Dumnezeu?	165
Sfinții de ieri și moda lumii de azi	78	<i>Cuvântul</i> nu schimbă, ci împlinește	166
„Lăsați-i! Sunt călăuze oarbe!“	79	De la <i>răbdare</i> , la <i>îndelunga răbdare</i>	168
Biserica poate fi templu?	81	O translație motivată: de la credință, către credincioșie	169
Apocalipsa: cartea împotmolirii înțelepților lumii	83	Treptele credinței	170
Ce este biserica de la Pucioasa?	85	Care este fântâna cea adevărată?	172
„ <i>Rigurozitatea</i> “ hrisovului Mănăstirii Noul Ierusalim	87	Seceta de învățătură din cer amenință izvoarele lumii	172
„ <i>Vestimentația anticvă</i> “ a preotului Adrian Niculcea	88	„ <i>Iubește-Mă așa cum ești!</i> “	173
Cartea Adevărului: o dilemă hamletiană pentru Adrian Niculcea	89	Toate duhurile sunt de la Dumnezeu?	174
Tertipuri teologice: teza „ <i>neomontanismului</i> “	91	Dependența dintre iubire și desăvârșire	176
Răstălmăciri și jonglerii de cuvinte	93	Nu vom deveni sfinți niciodată?	177
Trist derapaj de la onestitate	95	Muncind cu dragoste	178
Concluziile Sinodului de la Gangra, în armonie cu cerințele hriso- vului de la Pucioasa	96	Virtuțile pot fi piedici în calea iubirii pentru Dumnezeu?	179
Hemoragie de teologie. Despre responsabilitatea teologilor care scriu cărți peste cărți	97	Pericole ascunse sub masca unor promisiuni atractive	179
De la <i>Oastea Domnului</i> , la... Noul Ierusalim	99	Iubirea e ca Dumnezeu	180
O canonizare mult așteptată: cea a Sfintei Virginia	100	Și diavolul iubește...!?	180
Neomontanismul – o găselniță pseudo-teologică ieftină	101	Proba iubirii cerești	181
Teza neomontanistă: o erezie a unui teolog dogmatic	103	Dorul: cea mai curată iubire	182
La vânătoare de profeți	105	Iisus, izvorul iubirii	183
Un neliniștit al fenomenologiei religiozității: Bogdan Neagota	105	Iubirea Mariei și jertfa Martei	184
Pluralismul empiriocritic al „ <i>palierelor multiple</i> “	107	Cel ce iubește așa cum este el	184
O țintă la îndemână: Marian Zidaru	108	Omul-copil este mângâierea cerului	185
Fantezii plătuite în somnul rațiunii	109	Dragostea și celelalte virtuți fundamentale	186
Biserica Noul Ierusalim: o apariție ingenuă, percepută însă ca o sfidare	119	Modelul iubirii: dragostea lui Dumnezeu față de om	187
O viziune formală, îngustă, despre „ <i>Comunitatea Noului Ierusalim</i> “	121	<i>Cuvântul lui Dumnezeu</i> este iubire	188
„ <i>Religiozitate populară și escatologism</i> “	124	Mărturii autoritare	188
O diversiune grosolană: falsa apropiere dintre <i>Noul Ierusalim</i> și <i>New Age</i>	125	Credința practică în taină, într-un stat liber	190
Epilog la... Epilog. Dilema unui filosof amator: Bogdan Neagota ...	130	„ <i>Semne de circulație</i> “	191
		<i>Cuvântul</i> de la Pucioasa: izvorul vieții	192

Artistul Marian Zidaru: un simbolist religios de excepție	194
Calea purificării	194
Orbirea celor mulți vine din inimă	196
O confuzie intenționată	197
Sfințească-se numele Tău!	201
Numele care va dăinui totdeauna	201
„Tatăl“: un nume sfânt	202
Cine cinstește pe Fiul, cinstește și pe Tatăl	203
Taina numelui lui Dumnezeu	207
Poate fi pus la îndoială Cuvântul lui Dumnezeu de la Pucioasa?	
<i>(60 dintre cele mai disputate obiecții formulate de necredincioși)</i>	210
Încă o taină vândută: taina căsătoriei <i>(interviu)</i>	302
Oportunismul mediocru al bisericii lumii și elita ortodoxiei <i>(interviu)</i>	337

QUO VADIS, ECCLESIA?

Începuturile Bisericii	375
Creșterea și descreșterea Bisericii Universale	378
Creșterea și descreșterea Bisericii Românești	380
Navigând fără cârmă	390
Ghilotinarea calendarului religios	392
Vânătoarea de creștini	395
„Biserica – mamă“ și fiii risipitori	397
Război total împotriva... Oastei Domnului	407
Ciobanul care a păstorit o țară întreagă	415
Preotul Arsenie Boca: O călăuză pe cărarea Împărăției	422
Veronica, fecioara de la Vladimirești, și preotul profet Ioan Silviu Iovan ...	430
A șasea trâmbiță apocaliptică: Sfânta Virginia	436
A șaptea trâmbiță apocaliptică	448
Arhiepiscopul Irineu: al șaptelea patriarh al românilor dreptcredincioși ..	458
Primul patriarh: „ <i>patriarhul polivalent</i> “	458
Al doilea patriarh: „ <i>patriarhul teolog</i> “	460
Al treilea patriarh: „ <i>patriarhul strateg</i> “	462
Al patrulea patriarh: „ <i>patriarhul deputat</i> “	464
Al cincilea patriarh: „ <i>patriarhul eclesioclast</i> “	465
Al șaselea patriarh: „ <i>patriarhul pocăit</i> “	466
Al șaptelea patriarh: „ <i>patriarhul lui Dumnezeu</i> “	467
Irineu, mărturisit de Cuvântul lui Dumnezeu	473
Primul Sinod Tâlhăresc <i>(ianuarie 1993)</i>	532
O „Reflecție“ cu bătaie lungă	534
Al Doilea Sinod Tâlhăresc: alți actori, aceeași piesă <i>(noiembrie 2005)</i>	536
Cameleonismul politic al lui Bartolomeu Anania	538
„Diktatul Bisericesc de la Cluj“	541

„N-am premeditat-o, dar o preconizăm de mult: acum a venit momentul“ ...	543
Complotul episcopilor avizi de putere	546
Irineu în groapa cu lei	549
„Oameni și religii“	554
Dansând pe sârmă, deasupra prăpastiei	567
„Câinii latră, ursul merge...“	593
Epilog: Semnul Atenției	616
Lista de abrevieri	636
Cuprins:	637

roemaus@gmail.com

0745.488601

0742.594147

parinteleNicodim@gmail.com

ISBN: 973-97125-4-1

Tipografia SemnE